

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

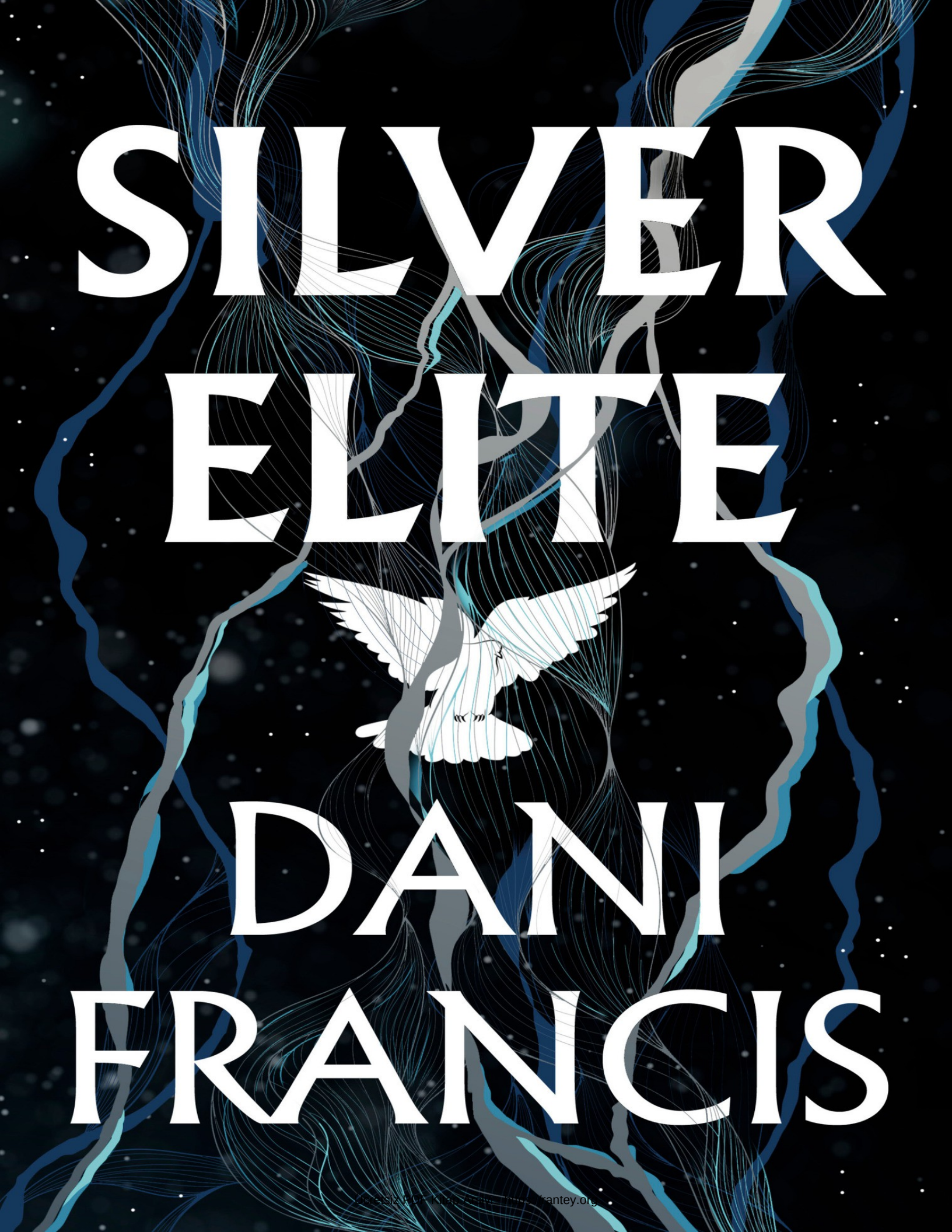
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SILVER ELITE DANNI FRANCIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SILYER

flANİ FRANfİLS

NEWYORK

Telif Hakkı© 2025 yazan Dani Francis

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısını aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

teknolojiler veya sistemler.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Ciltli ISBN

9780593875469

Uluslararası baskı ISBN 9780593983447

Ebook ISBN 9780593875476

randomhousebooks.com

Caroline Cunningham tarafından kitap tasarımı, Chloe Bolland tarafından e-kitap haritası için uyarlanmıştır

Kuş motifi: AdobeStock/Verslood
Bilgisayar tableti sanatı: AdobeStock/Azat Valeev

Kapak tasarımı: Amy Musgrave
Kapak resimleri: Adobe Stock

ep_prh_7.1a_151084964_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Harita: Kıt

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

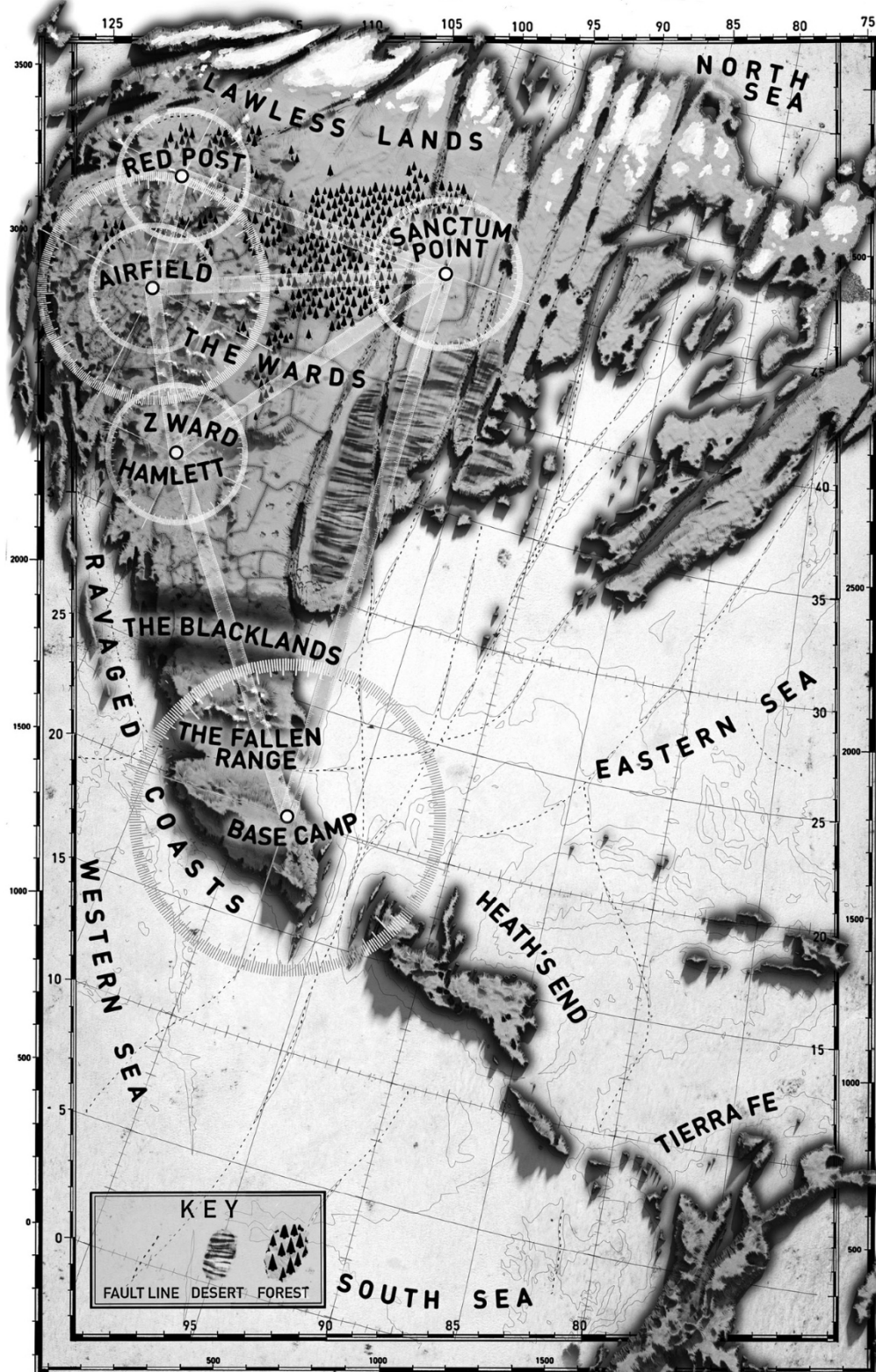
[Bölüm 55](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

Bu dünyada k   tekmeleyen kad  nlara. Bu, verdiğiniz her savaş ve
yıktağınız her engel için. Bana her g  n ilham veriyorsunuz.

THE CONTINENT

BÖLÜM 1

Ben saf, durmak bilmeyen, boğucu bir karanlığın içinde büyüdüm. Bunun bir abartı olduğunu söylemek isterdim ama değil. Sadece beş yaşındaydım.

Amcam beni şehirden kaçırıp çocukların kâbuslarının mekânı olan Kara Topraklar'da yaşamaya götürdüğünde yaşıydım. Sürekli karanlık bir orman. İlk gördüğümde gözlerimin açıldığını hatırlıyorum: topraktan yükselen ve ağaçların üst örtüsünün çok üzerinde asılı duran uğursuz siyah sis. Zifiri karanlığa gömüldüğümüzde iliklerime kadar hissettiğim dehşeti ve ardından boğazımı düğümleyen paniği hatırlıyorum. Yürüyüşe başlayalı bir saatten az bir süre olmuşken nasıl bir kafatasına takıldığımı hatırlıyorum. Beni tökezleten şeyin ne olduğunu incelemek için diz çöktüm ve hiçbir şey göremesem de açık göz çukurlarını hissedebiliyor, parmaklarımı pürüzsüz, yıpranmış kemik üzerinde gezdirebiliyordum.

Jim Amca'ya bunun ne olduğunu sorduğumda, "Sadece bir taş" dedi. Beş yaşındayken bile beni kandırması o kadar kolay değildi.

Kara Topraklar'da geçirdiğimiz üç yıl boyunca karşılaştığımız son iskelet bu olmayacaktı ama medeniyete döndüğümüzde korku ve ben eski dosttuk. Bugünlerde bir yırtıcı hayvan boğazıma saldırabilirdi ve ben gözümü bile kırpmazdım. Bir Komuta jeti evimize bomba atabilirdi ve kalp atış hızım sabit kalırdı.

Çocukken her gün taş kesildiğinizde, bir yetişkin olarak korkacak pek bir şey kalmıyor.

Belki garip konuşmalar hariç.

Kendimi rahatsız edici bir değiş tokuşa maruz bırakmaktansa bir puma ile çıplak elle dövüşmeyi tercih ederim. Gerçekten.

"Nereye gidiyorsun?"

Lanet olsun. Arkadaşıma haber vermeden yataktan sıvışmak için elimden geleni yapıyordum.

Genç askerin sesi uyku ve biraz da baştan çıkarma kokuyor. Kot pantolonumun düğmelerini iliklerken bakışlarımı aşağı doğru sabitliyorum. O ince çarşafın altında bir şey giymediğini biliyorum.

"Oh. Um. Hiçbir yerde. Üşüdüğüm için giyiniyordum," diye yalan söylüyorum, siyah atletimin önünü sol kalçamdaki yara dokusunun pürüzlü uzantısının üzerinde düzeltiyorum.

Bel kemerimin altına inen ve uyluğumun ortasına kadar uzanan yanıklarım, kim olduğumun ve neden bu adamın yanında gereğinden fazla kalamayacağımın kalıcı bir hatırlatıcısı.

Ona yara izinin bir kaza sonucu olduğunu söyledim. Çocukken üzerime bir tencere kaynar su dökülmüştü.

Bu tamamen yalan değildi.

Gerçi parçalanmış etin ne sakladığını bilseydi, muhtemelen onu böyle sonsuz bir sempatiyle okşamazdı.

"Buraya geri gel. Seni sıcak tutacağım," diye söz veriyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıp gözleriyle tanışıyorum. Güzel gözlerdi. Koyu kahverengi. "Bu düşünceni unutma? Artık ayaktayım, tuvaleti kullanmam gerek. Köşede olduğunu söylemiştin?"

Çok mu hevesli görünüyorum?

Sanırım biliyorum, ama kaçmak için can atıyorum. Geç oldu. Dışarıda kalacağıma söz verdiğimden çok daha geç. Köye uğrayıp bir şeyler içmem ve Özgürlük Günü şenliklerindeki bazı arkadaşlarıma merhaba demem gerekiyordu. Onca aday arasından bir Komuta askeriyle takılmayacaktım.

Kıta'da kutlamaya değer pek fazla şey yok. Tarih kitaplarında okuduğunuz o kulağa pastoral gelen bayramlardan hiçbirisi değil. Dürüst olalım, bir grup Modifiye edilmiş insanın, bir ülkenin kuruluş yıldönümünü kutlamak için dans etmesi, içki içmesi ve sevişmesi muhtemelen hastalıklı bir ironidir.

kendi katliamlarına yol açan bir olay. Ancak Modlar dans etmeyi, içmeyi ve sevişmeyi severler, bu yüzden... fırsatımız olduğunda, durum ne olursa olsun bunu yapabiliriz.

"Beni bırakıp gitmeyeceksin, değil mi?" Yine alay ediyor ama alttan alta bir mutsuzluk var. Kahretsin. Kaçmaya hazırlandığımı biliyor.

"Tabii ki hayır."

Bunun berbat bir fikir olduğuna karar vererek botlarımın fermuarını çekmeye konsantre olmuş gibi yapıyorum. Kıta'nın ordusu olan Komuta'dan biriyle yatağa girmeyi alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum, ancak geçicilikleri büyük bir çekicilik. Askerler üssü yılda sadece üç kez terk edebiliyor, bu da hiçbir zaman geçici olmaktan öteye gidemeyecekleri anlamına geliyor.

"Güzel. Çünkü henüz seni bırakmaya hazır değilim," diyor gülümseyerek. Yirmi beş yaşında ve elleri vücudumda dolaşırken çok nazikti.

Adını hatırlayamamam çok mu kötü?

Tüfeğimi aldım ve kayışını omzuma attım. Beni izlediğini fark ettim.

"Ne?"

"Şu anda saf duman gibi görünüyorsun," diyor dudağını ısırarak.

"Gerçekten."

"Evet. Şehirde silahlı kız göremezsiniz."

O haklı. Öyle değil. Amcamın bizi Z Koğuşu'na, olabildiğince batıya yerleştirmesinin ana nedeni de bu. Burası, mesleklerin çiftçilik ve hayvancılık olduğu ve vatandaşların silah sahibi olmasına izin verilen varlık koğuşlarından biri. Tabii ki hepsi kayıtlı ve tam hesaplı. Yeterliliğinizi kanıtlamak için kapsamlı testler yapmadan ruhsat alamazsınız, ancak bu benim için bir sorun değildi. Silah onayımı on üç yaşındayken aldım. Test edenlerin bile fark edemeyeceği kadar yetkinim. Jim Amca test günü beni "sesini alçalt" diye uyardı.

"Burada işe yarıyor," diyorum ona. "Her gece ineklerimi öldürmeye çalışan beyaz çakallar var."

Gülüyor. "Bir gün çiftliğinize gelmem gerekecek, orada neler yaptığınızı görmek için."

Bu lakayt açıklama şüphelerimi arttırdı. Neden çiftliğe gelmek istiyor? Bu masum bir yorum muydu, yoksa endişelenmem mi gerekiyor?

Komuta söz konusu olduğunda paranoyadan yana tavır alıyorum, bu yüzden zihnini kurcalamak için hızla bir yol açıyorum. Kalkanı çelikten daha kalın. Yeterince uğraşırsam muhtemelen bir delik bulabilirim ama o anda delip geçemeyeceğim kadar güçlü. Hiç şaşırmadım. Onun gibi askerlere öğretilen ilk şeylerden biri kendilerini Mod'lardan nasıl koruyacaklarıdır. Ve bunu yapmakta haklılar. Asalların gelişmiş yetenekleri yoktur. Ayrıca biri düşüncelerine sızdığı anda herhangi bir fiziksel belirti yaşamazlar, oysa Modlar bunu bir elektrik şoku gibi hissederler. Onun gibi insanlar tetikte *olmalı*.

Yoldan ayrıldım. Denemeye değirdi. Bu gece kalkanı sadece kıyafetlerimizi çıkardıktan sonra dalgalandı, ama o zamanki düşünceleri *durma* ve *evet'in* bir karışımıydı.

Güzel bir ego artışı oldu, yalan söylemeyeceğim.

"Silahını tuvalete götürmenin bir sebebi var mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Ruhsatlı tüm silahlar her zaman üzerinizde olmalıdır."

Her silah sahibine sertifikasyondan sonra verilen el kitabından ezberden okuyun. "Yatağı benim için sıcak tut. Hemen döneceğim."

Hemen dönmeyeceğim. Aslında, kendimi kapıdan koşarak çıkmamaya zorluyorum.

"Sana nerede olduğunu göstereyim," diye teklif ediyor.

İtiraz etmeye başlıyorum ama o çoktan yataktan çıkmış, ince kalçalarına bir pantolon geçirmiş. En azından lacivert standart komuta üniformasını giymiyor. Onu giyseydi tahrik olabileceğimden emin değildim. Arasına yaşanan ateşli asker sevişmeleri dışında, o pisliklerden nefret ediyorum ve çoğu benden nefret ediyor. Kendilerini benim gibi insanları etmeye adanmışlar. Bize Aberrant diyorlar. Ya da gümüş kanlılar, iyi hissettiklerinde.

Buradaki tek sapkınlık General Redden ve onun Modlara yönelik mantıksız nefreti. Böyle olmayı biz istemedik. Yüz elli yıl önceki düşüncesiz bir savaş bizi bu hale getiren zehiri saldı. Bu konuda seçme şansımız yoktu.

Vücudumdaki her hücrenin kaçmak için yalvarmasına rağmen, askerın beni kapıdan dışarı çıkarmasına ve hanın ikinci kat koridorundaki bordo halıya doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Köşeyi dönüp yürümeye devam ediyoruz.

". " Bir beyefendi gibi banyonun kapısını benim için açtı.

"Teşekkürler." Bir gülümsemeyi daha zorladım. "Seninle odanda buluşuruz." "Kaybolursan bağır, gelip seni kurtarırım, olur mu?"

Banyoda, kapının arkasında duruyorum ve ayak seslerini dinliyorum. Aceleyle nefes veriyorum, ayak sesleri geri çekilene kadar bekliyorum. Aynadaki yansımam bronz tenimin kızardığını gösteriyor ama seks insana bunu yapar. Gözlerim sabırsızlığımı açığa vuruyor. Asker bu gece onların rengini birkaç kez övdü - sarı altınla beneklenmiş bal kahverengisi.

Amcam annemin gözlerine sahip olduğumu iddia ediyor ama yüzünü hatırlamıyorum ve hatırlayamamak beni rahatsız ediyor. Beni uzağa gönderdiğinde beş yaşındaydım, onunla ilgili somut anılar oluşturacak kadar büyüktüm. Gözlerini hatırlamalıyım. Bazen sesini, gülümsemesini hatırlayabildiğimi düşünüyorum, ama bunun sadece hayal gücümün boşlukları doldurması olup olmadığını asla bilemiyorum.

Banyodan çıkmadan önce tam bir dakika daha bekliyorum. Kaçmak istiyorum ama merdivenlere ulaşmak için onun kapısının önünden geçmem gerekecek. Parmak ucunda yürümem gerekecek.

Nefesimi tutarak köşeyi dönüyorum ve yıpranmış halı boyunca sürünüyorum. Koridorun sonuna yaklaştım ki kapı tokmağının döndüğünü gördüm.

Kapı birkaç santim açılınca içgüdülerimle hareket edip kendimi en yakın odaya atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bir yabancıнын odasına dalmak muhtemelen en akıllıca strateji değil, ama anlık bir karardı ve kaslı bir kol göğsüme kilitlendiğinde derinden pişmanlık duyuyorum.

Bir erkek sesi ", " diyor.

Bir kez daha refleks olarak hareket ettim. Yumruğum yukarı doğru kayıyor ve sert bir çeneyle birleşiyor.

O çenenin sahibi irkilmedi bile. Göz açıp kapayınca kadar beni etkisiz hale getirip tüfeğimi yere düşürdü. Sonra beni döndürdü ve kapının arkasına sıkıştırdı. Uzun gövdesi tehditkâr bir şekilde yaklaşıyor, kolu çelik bir çubuk gibi göğüslerime dayanıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye kulağıma hırlıyor.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyor. Bir nefes çekiyorum, kuru dudaklarımı yalıyorum. "Ben-"

Bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda kelimeler ölüyor. Oh.

Sanırım bu geceki etkinlikler için yanlış adayı seçtim.

Bu adam... akıl almaz derecede çekici. Erkek ya da kadın, daha güzel bir insan gördüğümü sanmıyorum. Kalın kirpiklerinin altından bana bakan kobalt mavisi gözlerinde bir an için kayboluyorum. Saçları koyu renk, taştan yontulmuş olabilecek kusursuz, simetrik yüz hatlarından uzakta. Doğru miktarda kirli sakal güçlü çenesini gölgeliyor ve ağzının bir köşesinde bir gamzenin girintisi var. Gülümsediğinde ne kadar belirginleştiğini merak ediyorum, ancak gözlerindeki soğuk ve tehlikeli ışıltıya bakılırsa pek sık gülümsemediği hissine kapılıyorum.

"Eğer beni öldürmek için buradaysanız, bunu pek de iyi yapmıyorsunuz."

"Seni öldürmek mi?" Düşüncelerimden sıyrılarak yankılandım. "Bu yüzden burada değilim."

"Hayır mı?" Bir takırtı duyuyorum ve tüfeğimi tekmeleyerek uzaklaştırdığını fark ediyorum. Peşinden atılmamak için ciddi çaba sarf etmem gerekiyor. "Gecenin bir yarısı odama silahla gizlice giriyorsun ve niyetinin saf olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Neye istersen ona inan." Tutuşunu itiyorum. Bu nafile bir çaba. Kolu kımıldamıyor. "Buraya seni öldürmeye gelmedim."

"Yani bu bir sosyal ziyaret mi?" Dili ağzının kenarını nemlendirmek için dışarı çıkıyor. Gözleri parlayarak, kolunun güçlü bandının altından görünen göğüs dekoltesine indiriyor. "Jestin için minnettarım ama ilgilenmiyorum. Bu gece zaten doydum." Dudakları kıvrılıyor. "Misafirim hâlâ buradayken daha erken uğramalıydın. Bundan bir parti çıkarabilirdin."

Çenem düştü. "Ciddi misin? Bununla da ilgilenmiyorum. Saklanıyorum, göt herif."

Merakla kaşlarını kaldırıyor. "Kimden?"

"Seni ilgilendirmez. Lütfen kolunu çeker misin? Nefes alamıyorum."

"Hayır. Ve gayet iyi nefes alıyor görünüyorsun."

Ben değilim. Hava yok. Her nefes alışımında onun kokusunu içime çekiyorum. Çam, deri ve biraz da baharat tonları var. İnanılmaz bir şey. Ve vücudu gerçeküstü. Büyük, geniş ve zarif kaslı, beni yerinde tutarken pazıları esniyor. Bahse girerim çıplakken muhteşem görünüyordur.

"Bırakın beni," diye emrediyorum. "Odanıza daldığım için özür dilerim ama sizi temin ederim ki bir tehdit değilim."

"Neden silahlandınız?"

"Ben bir çiftçiyim. Silah için ruhsatım var."

Bakışları yüzümü inceliyor, kısa bir süre ağzıma odaklanıyor. Kalp atışlarım onun ayrıntılı incelemesi altında teklese de, dizimi kasıklarına doğru iterek dikkatinin dağılmasından yararlanmaya çalışıyorum. Gözünü bile kırpmadan tepki veriyor ve ben temas edemediğim bacağımı yakalıyor. Sonra bir de baktım ki güm diye kışımın üstüne düşmüşüm. Ağır vücudu üstüme çarptığında kemiklerim takırdıyor. Uzun bacakları beni yere yapıştırıyor ve ön kolunu nefes boruma bastırıyor. Şimdi *gerçekten* nefes alamıyorum.

Nefes nefese, iki elimle omuzlarına vuruyorum ama kıpırdamıyor. Alaycı bakışlarını üzerime diyor.

"Bu hoş değildi," mırıldandı. "Kasıklara böyle saldırmak."

Cevap veremiyorum, çünkü hava kaynağımı kesiyor. Ona zayıf bir yumruk daha atıyorum. Tanrım, çok güçlü. Yetenekli bir dövüşçü olduğumu *sanırdım*. Amcam beni beş yaşından beri eğitiyor. Ama işte buradayım, sırtüstü yatıyorum, o beni vücuduyla ezerken hiçbir şey yapamıyorum.

Hayır, bu doğru değil. *Bir şeyler* yapabilirim.

Amcamın bana öğrettiği bir diğer önemli ders de savaşta her şekilde üstünlüğü ele geçirmen gerektiğidir. Erkeklerle bunu başarmanın kesin bir yolu vardır.

"Pişman olduğumu söyleyemem," diye mırıldandım. "Sonucu düşününce." Sesim oksijensizlikten boğuklaştı.

Onunki şüpheyle doludur. "Sonuç?" "Seni üzerime çıkardı."

Küçük, özür dilemeyen bir gülümseme sunuyorum ve yüz ifadesindeki sıcaklık titreşimini fark ediyorum.

"İçinde bulunmak için kötü bir pozisyon gibi hissettirmiyor," diye ekliyorum, sonra sığ bir nefes almayı başarıyorum. "Daha önce ilgilenmiyordum ama şimdi..."

Davet için kalçalarımı sallıyorum.

Sertleşiyor, dudakları ayrılıyor. Kısa bir an için kalçaları da aynı şekilde karşılık veriyor, vücudunun alt kısmı hafifçe hareket ediyor.

Sonra gülmeye başlar.

"İyi deneme." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve nabzım titriyor. "Kalkmana izin verirsem, ellerini ve dizlerini kendine saklayacağına söz veriyor musun?"

"Öyle mi?" Tükürdüm.

Hâlâ kıkırdayarak üzerimden kalkıyor ve tüfeğimi almaya gidiyor. Ayağa kalkıyorum, seri numarasını incelemesini izlerken öfkeyle gömleğimi düzeltiyorum. Sonunda etrafımı inceleme fırsatı buluyorum ama görecek pek bir şey yok. Çarşafklar, muhtemelen o ve "arkadaşı" daha önce her ne yapıyorlarsa onun yüzünden dağılmış. Kızı mı kıskanıyorum, yoksa onun çekici kişiliğine bakarak kız için üzülmüyor muyum bilmiyorum.

Komodinin üzerinde bir komün, pencerenin altındaki kırmızı koltuğun üzerine örtülmüş siyah bir ceket ve kapının yanında bir çift siyah bot var. Hepsi bu kadar. Kim olduğuna ışık tutacak başka ipucu yok. Onu daha önce meydanda diğerleriyle kutlama yaparken görmedim, bu garip. Özgürlük Günü için değilse neden Hamlett'te? Yolcuların sadece buradan geçmesi nadirdir. Z Koğuşu'nun batısındaki her yer su altında ve kıyıda hiç topluluk yok. Şirket ne zaman orayı yeniden inşa etmeye çalışsa, başka bir deprem vuruyor ve bütün bir kasabayı veya köyü yok ediyor.

Ona bakıp zihnini okumaya çalışıyorum ama çok iyi korunuyor. İlginç. Çoğu Prime'in kalkanı yoktur ya da varsa bile kolayca delinebilir kalkanlardır. Bu da demek oluyor ki bu adam ya Modifiye edilmiş, ya bir asker ya da gizemli bir nedenden dolayı düşüncelerini koruma becerisinde ustalaşmış sivil bir Prime.

Tüfeğimi tek elinde tutuyor ama bana doğrultmuyor. Sadece orada durup o tehlikeli mavi gözleriyle beni izliyor.

"Bir suikastçı olmadığımı teyit edebilmeniz ve hayatıma devam edebilmem için seri numarasını telsizinizden geçirir misiniz?"

"Ya da seni öldürüp hayatıma devam edebilirim," diyor pislik.

"Hayır, senden çok korkuyorum." İki elimi de kalçalarımaya koyuyorum. "Yap . Vur beni. Her iki şekilde de işkencem sona erecek."

Başını eğiyor, hâlâ bana bakıyor. "Senin adın ne?" Bu soruya başka biri cevap verince irkildim. "Wren mi?"

Daha doğrusu, biri beni avlıyor. "Wren? Hâlâ burada mısın?"

Askerin ayak seslerinin kapının önünden geçtiğini duyuyorum, köşeyi döndükçe sesi azalıyor.

Yabancıml benimle alay ediyor. "Şimdi gitsen iyi olur, *Wren*. Erkek arkadaşın seni yakalamadan önce ön kapıya ulaşabilirsin."

"O benim erkek arkadaşım değil ve ben de tüfeğim olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Bir süre sonra tüfeği namlusundan tutup çevirdi ve dipçikle bana uzattı.

Kayışı omzuma attım ve kapıya doğru yürüdüm. Arkama bakmadan, "Tanıştığımıza memnun oldum, pislik," diye mırıldandım.

Kıkırdaması kürek kemiklerimi gıdıklıyor.

Koridorun boş olmasından faydalanarak merdivenlerden ana kata doğru hızla iniyorum. Çıkışa varır varmaz adımı tekrar duyuyorum.

"Wren, bekle."

Bir iniltiyi yutuyorum. Asker merdiveni yarılammıştı.

"Beni bırakıp gitmeyeceğine söz vermiştin," diyor yaklaşırken. Gözlerinde hayal kırıklığı titreşiyor.

"Özür dilerim." Abartılı bir iç çekiş salıveriyorum ve uygun bir yalan uyduruyorum. "Vedalaşma konusunda pek iyi değilimdir."

Yüz hatları yumuşar.

"Ve her neyse, gerçekten gitmem gerekiyor. Geçen geceki fırtınada çitlerimizden biri yıkıldı ve yarın sabahın köründe onu onarmak için kalkmazsam amcam beni öldürecek."

"Seni tekrar görmem gerek. Belki gelecek ay izin almaya çalışırım?"

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," diyorum hafifçe, çünkü büyük ihtimalle uzun bir süre daha izin alamayacak. O zamana kadar beni tamamen unutmuş olacak.

Umarım.

Her zaman çok aşık olma riski var, başka bir askerle görevlerini değiştirmenin bir yolunu bulacak ve benim koğuşuma atanacak. Ama yatakta *o kadar* iyi olduğumu sanmıyorum.

"Kimliğiniz nedir?"

İsteksizce veriyorum ve onun rakamları telsizine girmesini izliyorum. Bir an sonra cebimdeki şık cihaz usulca alıyor.

Yüzünde gamzeli bir gülümseme beliriyor. "O bendim."

Onu çıkardım ve kimliğini kaydettim. Bu şeyden nefret ediyorum. Her zaman yanımızda taşımamız gerekiyor ama ben telsizime sadece bir bölük emri geldiğinde dikkat ediyorum. Geri kalan zamanlarda Jim Amca ya da arkadaşlarımla zorunlu yazışmalar yapıyorum. Elbette önemli bir şey değil; gerçek şeyler için başka iletişim araçlarımız var. Akllı başında hiçbir Mod, konuşulan ya da yazılan her kelime kaydedilirken, bir oda dolusu İstihbarat ajanı her alışverişi izlerken, iletişim kurmak için bir şirket cihazı kullanmaz. Aynı şey çevrimiçi ağıımız Nexus için de geçerli. Açıkça konuşmak için her iki yöntemde güvenmek aptallık olur.

"Seni geçireyim," diyor.

Hanın kapısının ardındaki seslerin gürültüsünü duyuyorum. Bandonun hızlı temposu, tanımadığım bir şarkı alıyor. Sanırım İletişim Kurulu'nun şirket onaylı melodiler listesinde yer alıyor. Tüm medyanın vatandaşlara sunulmadan önce onlar tarafından kontrol edilmesi gerekiyor.

Hanın içine girmeden önce olduğu gibi esintinin ılık olduğu avluya çıkıyoruz. Izgara et ve tereyağlı mısır koçanının kokusu gecenin havasına sinmiş. Köy meydanı bu gece ışıll ışıll. Kalabalık ve gürültülü, sık sık kahkaha sesleri müziğin üzerine yükseliyor.

Etrafta dolaşan bir düzine askere bakınca içimi bir tedirginlik kaplıyor. Özgürlük Günü, birçoğunun koğuşlarına dönebildiği, ailelerini ve arkadaşlarını görebildiği yılın tek zamanı. Çoğu zararsız görünüyor ama bu gece burada beni rahat ettiremeyecek kadar çok mavi üniformalı var.

Keşke şehre geri dönseler ve bizi bıraksalar. Burada kimse sahte gülümsemelerden ve iyi davranmaktan hoşlanmıyor. Prime'lar bile General'in ağır başlılığından, hayatımızın her alanını kontrol etmesinden nefret ediyor. Ya da

En azından çoğu nefret ediyor. Bu adamdan ya da dalkavuklarından gelecek bir onay için kendi annelerine ihanet etmeye hazır ölümüne sadıklar olduğu kesin. Kendi koğuşumdaki bir başbakan, annesinin modifiye olduğunu öğrendiğinde onu tam anlamıyla ihbar etti. Neredeyse yirmi yıl boyunca yeteneklerini ondan başarıyla saklamıştı ve sonra *bir* hata yaptı, kollarını aşağı çekmeden dikkatsizce zihin okuduğu bir an ve tek oğlu onu ihbar etti. Son duyduğumda, komutanlıkta kendi birimini yönetmek üzere terfi etmişti.

Yine de bunun, başkentimiz Sanctum Point'te Redden'a hizmet eden sempatizanlara, yani kendilerine düşman olan Modlar kadar kötü olmadığını düşünüyorum. O hainler orada rahat bir hayat sürüyor. General'e sadakat kesinlikle karşılığını veriyor.

Çocukların neşeli çığlıkları dikkatimi çekiyor. Gürültüye doğru dönüyorum ve gülümsüyorum. Birkaç yüz metre ötede, çimenli bir açıklıkta bir kovalamaca oyunu oynanıyor. Köyün çocukları, parlak kırmızı saçlı sıska bir kız olan kovalayıcı birilerini yakalamak için koştururken çığlık atıp gülüyorlar.

"Wren!" diye mutlu bir ses.

Tana Archer bize doğru geliyor. Gözleri parlak, yanakları kızarmış. Belli ki kendi içkisinin tadına bakıyor. Tana'nın babası Griff, meydandaki tek içkili mekanı işletiyor.

"Nereye kaybolduğunu merak ediyordum." Bilmiş bir bakışla benimle askerin arasına bakıyor. İkimize sırtırken bile benimle bağlantı kurmaya çalıştığını hissediyorum.

Tüm telepatların kendilerine özgü bir imzası vardır. Ben çocukken amcam bunu sizin özünüz, size özel bir enerji dalgası olarak tanımlardı. Kendiniz hissetmediğiniz sürece bunu açıklamak neredeyse imkansızdır, ancak ilk bağlantı kurulduktan sonra, bağlantı kurmak istediklerinde diğer kişinin enerjisini otomatik olarak tanırırsınız.

"Birileri meşgulmüş," diye sessizce takılıyor Tana.

Kafamdaki sesi her zaman konuşma tonundan daha düşük bir perdeye sahip. Bir keresinde amcama insanların telepatik seslerinin neden işitilebilir seslerinden bu kadar farklı olduğunu sormuştum. "Hiç kendini bir kayıttan dinledin ve *sesimin böyle çıkmadığını* düşündün mü?" diye cevap verdi. "Çünkü kendi kulağınıza her zaman farklı geliyorsunuz. Konuştuğumuz zaman

telepatik olarak, sesini *senin duyduğun* gibi duyuyorum. Yüksek sesle konuştuğunuzda, sesinizi duyduğum gibi duyuyorum." Bu şekilde açıkladığında garip bir şekilde mantıklı gelmişti.

"Askerleri becermeyi bırakmalısın, bebeğim."

"Hey, iyi oldukları tek şey bu," diyorum Tana'ya ve o da kahkahasını bastırmak için başını çeviriyor.

Damarlarının uzun kollarının altında dalgalandığını, meraklı gözlerden gizlendiğini biliyorum. Koyu teniyle bu damarlar, daha açık tenli Mod'lara kıyasla parlarken daha da parlak görünme eğiliminde.

Ben atlet giyiyorum ve endişelenmeme gerek yok. Amcamı rahatsız ettiğim başka bir şey daha, çünkü telepatiyi her kullandığımızda kollarının derisinin altındaki gümüşün parlak dalgalanmasını görmek kafa karıştırıcıydı. *Benim* damarlarım neden normal kalıyordu? Sinir bozucu bir çocuktum, sürekli ona sorular sorardım. O zamanlar iyi bir cevabı yoktu. Sadece omuz silkti ve "Bir asırdan fazla oldu ve hala bizim gibi insanlar hakkında kimsenin anlamadığı çok şey var" dedi.

Modifiye'nin en zor yanı da bu; bizde denenmiş ve doğru bir formül yok. Evet, çoğunluk gümüş kanlıların tam tanımıdır, güçlerimizi kullanırken kollarımızdaki damarlar parlar. Benim gibi nadir birkaç kişi bu kalıba uymuyor. Bu anomalinin sebebi ne olursa olsun, bunun beni... ukalalık etmek istemem ama...

Paha biçilemez.

Güçlerini, eylemlerini düşmanlarına iletmeden kullanabilen bir Mod, Ayaklanma için büyük bir değerdir.

Ancak kanal beni ilk işe almaya çalıştığında, amcam kesinlikle hayır dedi. Çok kararlıydı. *Wren hayatını riske atmaz. Nokta.* Ergenlik çağına geldiğimde, beni durdurması daha da zorlaştı. Ben inatçıyım. Jim Amca'yı ölümüne seviyorum ama ben kendimim.

Ben on altı yaşındayken görevlere çıkmaya başladık. Küçük ikmal seferleri. Bırakmalar. Şehirden ya da madenlerden kaçırılan Modları saklamak için çiftliğimizi kullanıyorduk. Koğuşlara dağılmış çalışma kamplarında kaçımızın hala esir tutulduğu hep kanıma dokunur.

", değil mi?" Tana diyor ki. "Bu gece seni çok az gördüm.
Gidemezsin!"

Askerim gülümsüyor. "Ben de ona bunu söyleyip duruyorum."

"Mecburum," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Amcamı tanıyorsun.
Muhtemelen şu anda verandada volta atıp beni bekliyordur."

Sanki bir işaretmiş gibi, zihnimde sert bir dürtme hissediyorum. Jim'in imzası.
Bağlanmak istiyor ve ben de izin veriyorum.

"Geç oldu. Eve gel." Sesi gümbür gümbür.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Yola
çıkıyorum."

"Sadece bir dans için kalır mısın?" Tana
yalvarıyor. "Gerçekten yapamam."

Doğrusu, bu asker yanıma yapışmış olmasaydı bir süre daha Tana ile
takılırdım. Ugh, adı ne? Sanırım Max. Ya da belki Mark'tır?

Daha önce yaptıklarımızı düşününce, sorduğum için kendimi kötü
hissediyorum, bu yüzden koluna dokunuyorum. "Tamam, ah... tatlım...
eğlenceliydi ama şimdi gitmem gerek."

Tana yine kahkahalarla patlamaya hazır görünüyor.

"Tatlım?"

"Kapa çeneni. Adını hatırlayamadım. Max mi Mark mı?" "Onun
adı Jordan!"

Oh. Çok uzaktaydım.

"Asıl önemli soru şu: Handa kalan o muhteşem ahmak kim?" O
patlayıcı karşılaşma yüzünden kalp atışlarım hâlâ biraz dengesiz.

"Muhteşem bir ahmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Başka kimseyi
görmedim

Bugün gelen askerlerden daha fazla. Ya da belki onu gördüm ama
unuttum? O bir asker miydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama inanın bana, bu yüzü hatırlarsınız."

Olağanüstü bir yüzdü. Ve onun gibi bir pislik için tamamen harcanmıştı.

"Eh. Eğer bir yüz gözümü kamaştıracaksa, o yüzün muhteşem
bir kadına ait olması gerekir, aksi takdirde mutlu bir şekilde kayıtsız
kalırım."

"Seni eve bırakayım mı?" Jordan sessiz konuşmamızı böldü, umut dolu bakışları bana kilitlenmişti.

"Ben iyiyim. Bisikletim yanımda."

Tana, Jordan'ın açıkça arzuladığı mahremiyet anını bize vermek için uzaklaşıyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Çok zor," diye şakacı bir şekilde azarlıyor. "En azından bana bir veda öpücüğü ver." Ağzını benimkine yaklaştırırken çenemin köşesini tarıyor.

Göğsümde biriken sabırsızlığa rağmen beni öpmesine izin veriyorum. Çocuk çılgınlıklarıyla birbirimizden ayrılıyor.

Bir saniye sonra meydana kargaşa başladı. Tana koşarak geldi. "Bu da ne böyle?" Üçümüz kargaşanın kaynağına doğru koşarken kaos.

Karanlıkta seçebildiğim kadarıyla yerde bir çocuk var ama tek görebildiğim kollarını çırpın ve bacaklarını tekmeleyen çılgın bir bulanıklık. Diğer çocuklar yardım için bağırarak açıklıktan uzaklaşıyor.

"Bu o lanet beyaz çakal!" Tana küfrediyor. "Bütün hafta boyunca köyün eteklerindeki ormanda dolaşıp durdu."

Kahretsin. Aynı kurt-çakal melezi çiftliğin etrafında da tehdit oluşturuyor. İki sabah önce güneydeki otlakta düvelerimden birini ölü buldum. O canavarın çitlerden nasıl geçtiğini bilmiyorum.

"Onu yakaladı!" diye bağırıyor küçük bir kız, çimlerin kenarını dolduran yetişkinlere.

Dehşet ve ıstırap dolu bir çılgılık daha kopuyor. Kalbim boğazıma kaçıyor, nabzım hızla atıyor. Açıklığın karşısında, çocuk şimdi sırt üstü yatıyor, beyaz çakal da onun üstünde. Hayvan *kocaman*.

"Robbie!" diye bağırır bir kadın. Bu Rachel, okulda öğretmen.

Bu da tehlikedeki çocuğun sekiz yaşındaki oğlu olduğu anlamına geliyor.

Bu açıdan söylemek için çok gölgeli, ama hayvanın dişleri çocuğun boynunda gibi görünmüyor. Sanırım Robbie'nin kolunu kemiriyorlar ve lanet olsun, çocuğu sürüklemeye başlıyor.

Hiç tereddüt etmeden tüfeğimi kaldırdım. "Wren!"

Tana'nın itiraz çığlıklarına rağmen, Robbie'yi ve beyaz akalı görüş alanıma alarak birkaç adım ileri gidiyorum. Birkaç adam çimlerin üzerinden koşuyor. Çocuğun yolunu yarılamışlardı ama ona ulaştıklarında ölmüş olacaktı.

"Hayır! Durdurun onu," diye bağırıyor
panik halindeki Rachel. Tüfeğimi omzuma
dayayarak nişan alıyorum.

"Kes şunu, Wren! Bebeğime vuracaksın!" Onu
görmezden geliyorum ve atışı yapıyorum.

BÖLÜM 2

(Uzun boylu, sakallı adamın yaklaşması içimi ürpertti. Ben ateş ettikten sonra çocuğa ilk ulaşan Kontrolör Fletcher oldu.

avcı. Biri Rachel'ın oğlunu kucağında tutan birkaç adam daha kumandayı takip ediyordu.

"Onu bana verin!" Gruba doğru hamle yapıyor ve giysileri kanla ıslanmış çocuğa uzanıyor. "Betta nerede? Birinin Betta'yı bulması gerek!" Rachel'ın yanaklarından yaşlar süzülüyor.

Kız kardeşi Elsie, "Nina onu uyandırmak için çoktan koştu," diye onu temin eder. "Sorun yok, tatlım. Biraz nefes al. Betta ona yardım edebilecektir."

Betta bizim doktorumuz. Rachel yakınlarda olduğu için çok şanslı çünkü her köyde doktor yok. Komşu kasabamızdaki vatandaşlar tıbbi tedavi için Hamlett'e gelmek zorunda.

Tana ve ben hıçkıran çocuğa daha yakından bakmak için ilerliyoruz. Uyanık olması ve ağlayacak kadar acı hissedebilmesi iyiye işaret. Bol miktarda kana rağmen, hasarın çoğu sol kolunda izole edilmiş gibi görünüyor. Tana yırtık diş izlerini ve açık yaradan sarkan et parçasını fark edince yüzünü buruşturuyor.

"O iyi olacak mı?" diye soruyor acilen.

Elsie şimdi genç çocuğun koluna bir bez bastırıyor. "Kanama yavaşlıyor gibi görünüyor. Yine de epeyce dikişe ihtiyacı olacak."

Rachel orada durduğumu fark edince tekrar ağlamaya başladı. "Onu kurtardın, Wren. Teşekkür ederim."

Koluna dokunuyorum, sonra elimi Robbie'nin başının ve sık siyah buklelerinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "İyi olduğuna sevindim."

Grup, kasaba meydanının kuzey tarafını oluşturan bir ve iki katlı binalardan oluşan uzun şeride doğru aceleyle ilerliyor. Hamlett halkı burada ihtiyaç duyacakları her şeye sahip. Erzak deposu, meyhane, okul binası, dans salonu, medya evi, tıbbi klinik. Tüm hayatımız bir avuç mil kareye indirgenmiş. Sahip olmadığımız şey ise okulda öğrendiğimiz politikacılar ya da polis güçleri. Bizden önceki nesillerin aksine, köylerimiz ve şehirlerimiz askerler tarafından polisleştiriliyor ve kontrolörler tarafından yönetiliyor. Kontrolörler koğuş başkanlarına, onlar da hayırsever liderimiz General Merrick Redden'a hesap verirler. Redden'ın Bölüğü son derece etkili bir askeri makinedir. Politikaya ya da gereksiz iş unvanlarına ihtiyacı yoktur.

Hamlett'in kontrolörü yerinde kalıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Fletcher, "Kurşunun gözünü delip geçmiş," diyor. "Güzel."

Omuz silkiyorum. Jordan'ın bakışlarının üzerimde olduğunun acı bir şekilde farkındayım.

"Silkme," diyor Fletcher. "O çocuğu kurtardın, Wren."

Omuzlarımı tekrar kaldırma dürtüsüne direniyorum. "Şey, bilirsin. Sığırlarımın peşine düşen yırtıcı hayvanlarla ilgili pek çok deneyimim var. Sadece içgüdülerimle hareket ettim."

"Çok iyi içgüdüler o zaman. Amcana söyle seni iyi eğitmiş."

Ona böyle bir şey söylemeyeceğim. Jim, bir çocuğun hayatı söz konusu olsa bile, kasabada silahımı ateşlediğimi bilseydi dehşete düşerdi.

Birden kaçma isteğiyle kaşınmaya başladım. Fletcher'a veda bile edemeden bacaklarım beni alıp götürüyor. Hem Tana hem de Jordan beni takip ediyor, ikincisi pek hoş karşılanmıyor. Lanet olsun. Buradan gitmek istiyorum.

"İyi misin?" Tana endişeleniyor, beni durdurmak için elimi tutuyor.

"Ben iyiyim. Ama cidden, eve gitmem gerek." Elini sıkıyorum ve toprak alanda yürümeye devam ediyorum. "Bu hafta bizi ziyarete gel. Gezintiye çıkarız."

"Gitmeme izin vermelisin, Tana. Aksi takdirde o da bana izin vermez."

"Özür dilerim. Sonra konuşuruz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor uzaklaşmadan önce.

Jordan peşimden ayrılmıyor. Tozlu eski motosikletime ulaştığımızda, gözlerinde yine yıldızlar vardı.

"Daha önce böyle ateş eden birini görmemiştım," diye hayret ediyor. "Dediğim gibi, çiftlikten gelen bir deneyimim var."

"Wren," diyor sertçe. "*Gözünü* çıkardın. Yüz metreden kolaydı. Hareketli bir hedef. Yolda da bir çocuk vardı. Yanlışlıkla kafasını uçurabilirdin."

Buna çok alındım ve kılandım. *Kafasını uçurmuş!* Pek sayılmaz. Jordan'ın birliğindeki herkesten daha iyi nişancı olduğumu garanti ederim. Tüm seçkin askerlerin gittiği Gümüş Blok'ta bile değil. Sanırım bana Copper'da görev yaptığını söylemişti. Gözlerim kapalı bir Copper'ı bile vurabilirim. Bu adamla atış yarışmasına girmeyi düşünüyorum.

Hayır, sağduyumu azarlıyor. Böyle bir şey yapmayacaksın.

Amcamın küçük yaştan itibaren bana aşıladığı tek kural asla dikkatleri üzerime çekmememdi.

Ve bir aptal gibi, bu gece tam olarak bunu yaptım.

Kahretsin.

Ateş etmemeliydim.

"Çiftliğe gelip seninle birkaç hedef vurmayı çok isterim. Övünmek gibi olmasın ama ben de tüfekle oldukça iyiyimdir. Eğlenceli olurdu."

"Amcam ziyaretçilere izin vermiyor," diyorum, sonra az önce Tana'yı davet ettiğimi hatırlayınca irkiliyorum. Yalanı yumuşatmaya çalışarak ekliyorum: "Tana gerçekten tahammül edebildiği tek kişi. Muhtemelen çocukluk arkadaşı olduğumuz için. Onun için başka bir yeğen sayılır."

"Belki bir gün." Jordan tekrar başını sallar. "Bu iyi bir atıştı."

Parmak uçlarımda durup dudaklarımı onunkilere dikerek dikkatini nişancılıktaki başarımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Şaşkınlıkla sarsılıyor, sonra gülümsüyor. "Bu ne içindi?"

"Hiçbir şey. Bu gece güzel vakit geçirdim." Bir adım geri çekiliyorum. "İyi geceler, Jordan."

Motosikletimin arkasından siyah kaskımı alıp takıyorum, kayışı bağlarken onun bakışlarından kaçınıyorum. Bir an sonra motor kükreyerek canlandı. Hâlâ bakışlarını üzerimde hissederek hızla uzaklaşıyorum.

Askerlerle yatmayı gerçekten bırakmalıyım. Bir dahaki sefere kendimi... muhtaç hissettiğimde... başka bir yere bakmam gerekebilir. Köyde birkaç bekâr erkek var ama Tana onların daha ciddi şeylerle ilgilendiğini söylüyor. Ciddi bir şey istemiyorum. Daha yirmi yaşındayım. Kendimi başka birine adamaya hazır değilim. Diğer insanların ilişkileri boğucu görünüyor ve bir erkeğin her kapisine boyun eğen pek çok kadına tanık oldum.

Ben eğilmem.

Kasabanın sonundaki asfalt yola ulaşıyorum, burada mavi metal bir tabela karanlıkta parlıyor. Beyaz yazılar koğuşumuzu, köyümüzü ve nüfusumuzu gösteriyor. Her yıl güncelliyorlar ama Hamlett'in nüfusu yıllar içinde pek artmadı. Bu da Redden'in hoşuna gidiyor. General, Son Savaş'tan önce aşırı nüfusun ciddi bir sorun olduğunu iddia ediyor. Azalan kaynaklar için savaşılan tüm insanlar olmasaydı, o korkunç noktaya, küresel çatışmaya, dördü yerle bir olmuş ya da su altında kalmış yedi kıtaya ulaşamazdık.

Açgözlülük. Her şey dönüp dolaşıp açgözlülüğe gelir.

Zihnimin bir davetle karıncalandığını hissediyorum, tanıdık enerjiyi fark ettiğimde kendi kendime gülümsüyorum. Bağlantıyı kabul ettikten sonra, derin bir ses kafamı dolduruyor.

"Hala dışarıda mısın?"

Hemen cevap veriyorum. "Hayır. Eve gidiyorum."

"Vay canına. Şimdiden kalbini mi kırdın? Hızlı çalışıyorsun." "Oh, kapa çenenin. Sanki sen her gece kalp kırmıyorsun." "Ben bekârım."

"Ha!"

"Bana hep gülüyorsun. Kes ." "Saçma sapan şeyler söylemeyi kes."

Ama bu Wolf'un tarzı değil. Hiç filtresi yok, hiç olmadı. Ve çirkin bir flörtçüydü, gerçi flörtleşmeye başlamadan önce

gençlik yılları. Bir gün çocukça şeyler hakkında konuşan iki çocuktuk; ertesi gün aşk hayatlarımızı tartışıyorduk. Aslında hiç tanışmadığımızı düşünürsek biraz sinir bozucu.

Wolf ile altı yaşındayken bağlantı kurdum ve onun sesini ilk duyduğumda hissettiğim heyecanı bugün bile hatırlıyorum. Sıcak bir yaz sabahıydı. Jim Amca'nın bizim için inşa ettiği küçük evin dışındaki açıklıkta oynuyordum. Kara Topraklar'da güneşin ince bir parça da olsa girebildiği yerler vardır ve bizim çimenli açıklığımız da o sığınaklardan biriydi. Her gün, sis dağılmadan ve tekrar karanlığa önce beş ya da altı saat boyunca yoğun güneş ışığı üzerimizde parlıyordu. O sabah, sevinçten titreyerek Jim'in yanına koştum.

"Amca!" diye bağırdım. "Bir *arkadaşım* var."

Tahmin edilebileceği gibi Jim şüpheyle yaklaşmıştı. Neden aksini beklediğimi bilmiyorum. Zımparaladığı yeni kirişten başını kaldırarak, "Ne arkadaş?" diye sordu. O yıl ava gittiğimizde daha rahat yol alabilmemiz için kara bataklık çukurlarının üzerine yükseltilmiş yürüme yolları inşa etmeye başlamıştı. Gezintilerimiz sırasında o kirişlerin üzerinde dans etmeyi çok severdim.

Ona rastgele bir çocuğun zihnimde bir yol açtığını ve merhaba dediğini söylediğimde mutluluğumu paylaşmak yerine, Jim kazağımın önünü tuttu ve cızırtılı yünü avucunun içine aldı. Daha sonra, ben büyüdüğümde, o gün ne kadar korktuğunu, her zaman böyle bir şey olabileceğinden endişe ettiğini itiraf edecekti. Telepatik çocuklarda spontane bağlantı yaygındır. Çocuklar, özellikle de genç olanlar, yetenekleri üzerinde çok az kontrole sahiptir. Ama o sabah açıklıkta korkmaktan çok öfkeli görünüyordu. Kafamın içindeki sesle bir daha asla konuşmamamı emretti.

Bu hatırlatma tanıdık bir suçluluk duygusu yarattı. Benden sadece birkaç yaş büyük olan meraklı çocukla bağlantıyı kapatacağıma söz vermiştim. Sorun şu ki, huysuz bir gardiyanla karanlık bir dünyada büyüdüğünüzde ve sizin yaşınızda başka kimse olmadığında, sadece kafanızda oynuyor olsanız bile, oynamak için başka bir çocuğa kucak açıyorsunuz.

Jim Amca'nın isteklerini tamamen göz ardı etmedim. Çocuk tekrar iletişime geçtiğinde ve ben de suçlulukla ona izin verdiğimde, ona adımı söyleyemeyeceğimi açıkça belirttim. İznim olmadığını söylediğimde "Bu çok aptalca" diye Ama biz

kod isimleri seçerken çok eğlendim. Ben Daisy'yi seçtim çünkü en sevdiğim çiçektir. O Kurt'u seçti çünkü kurtları severdi.

Çocuğu aklımdan çıkarmam gerektiğini biliyordum -gerçek anlamda- ama o zamanlar hayat çok yalnızdı. Sadece Jim ve ben, sadece beş saat güneş ışığı alan ve bizi öldürmeye çalışan bir sürü korkunç şeyin olduğu bir yerde yaşıyorduk. Wolf'a ihtiyacım vardı. Onun arkadaşlığını seviyordum. Hâlâ da seviyorum, kalp kırma konusunda benimle alay etse bile.

"Cidden," diyor şimdi. "Gecen nasıldı? Yaşamam gerek senin aracılığıyla. Benim için birkaç ay oldu."

Şaşırdım. Kendini beğenmiş bir şekilde böbürlenmesine bakılırsa, kadınlar arasında çok popüler.

"Nedenmiş o?"

"Meşguldüm."

"Demek bu yüzden son zamanlarda sessizsin." Haftalardır ondan haber alamıyordum, ta ki bu akşam aniden bana ulaşana kadar.

Onu neyin meşgul ettiğini sormuyorum, aynı şekilde o da bana sormuyor. Modifiye olduğunuzda standart prosedür budur. Mutlak güven diye bir şey yoktur. Jim bile, benim ve ailem için hayatını riske atan adam, teorik olarak güvenmem gereken tek kişi, benden yüzde yüz güven almıyor. Aksi takdirde Wolf hakkında her şeyi bilirdi.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, eğlenceliydi. Ama biraz muhtaç oldu

Sonunda. Beni tekrar görmek için yalvarıp durdu. Sanırım onu suçlayamam. Ben mükemmelim."

Bu bana bir kahkaha dalgası getirdi. "Kibirli kaltak."

Ben de gülüyorum ama Jordan'ın beni tekrar görmek için duyduğu içten arzuyu düşününce mizahım bozuluyor.

"Bu seni hiç rahatsız ediyor mu?" Wolf'a sordum.

"Ne?"

"Asallara yalan söylemek. Birlikte yattıkların gibi. Ya da arkadaşlarınıza. İşe yerleştirme meslektaşları. Bilirsiniz, iyi olanlar. Onlara yalan söylediğin için kendini kötü hissediyor musun?"

Bir duraklama var.

"Bazen," diye itiraf ediyor. "Ama ara sıra suçluluk duygusuna kapılmak alternatiflere tercih edilir. Ya da alternatifler, çoğul olarak. Bir Prime'ın sevgilisinin, sınıf arkadaşının ya da iş arkadaşının gümüş kanlı olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini asla bilemezsiniz."

Yanılmıyor. En iyi ihtimalle dehşete düşerler ama bir şekilde kimliğinizi gizli tutmaya ikna olurlar. En iyi ihtimalle? Sizi ihbar ederler ve idam mangası tetiklerini çektiğinde tezahürat yaparak Komuta infazınıza katılırlar.

"Konu nedir Daisy? Babana yalan söylediğin için kendini kötü hissediyorsun. asker bu gece?"

"Tam olarak değil. Benim kim olduğumu asla bilemeyeceği için cesaretim kırılmış gibi hissediyorum. Bütün gecesini gerçekten tanımaktan aciz olduğu bir kadınla geçirdiğine dair hiçbir fikri yok. Bazen keşke insanlar beni tanıyabilse diyorum."

"Seni tanıyorum." Sesi zihnimde boğuklaşıyor. "Bu bir şey sayılır mı?"

Kalbim sıkışıyor ve içimdeki duygu yumağını yutmak zorunda kalıyorum. "Evet. Öyle." Tekrar yutkunuyorum, yumuşatmaya hevesliyim. "Neyse, gitmem gerek. Araba sürmeye konsantre olmaya çalışıyorum. Hem telepati yapıp hem araba kullanamam, biliyorsun değil mi?"

"Bu bir kural değil."

"Eğer Redden'ın olursa, öyle olacak."

Hayır, eğer saygıdeğer liderimizin istediği olsaydı, telepati yasaklanırdı çünkü hepimiz ölmüş olurduk. Yirmi beş yıl önce, Kıta'yı ele geçirmeden önce, Gümüşkan Tasfiyesi'nde neredeyse bizi yok etmeyi başarıyordu. Adamları on binlerce Mod'u idam edilmek üzere evlerinden sürükleyerek çıkardı. İşte bizden bu kadar nefret ediyor.

İşin üzücü tarafı, onunla aynı fikirde olan bir yığın insan olmasaydı darbe başarılı olamazdı. Bizim sapkın olduğumuzu. Zihnimle yapabildiğim şeyler benim için nefes almak kadar doğal olsa da, iğrenç olduğumuzu ve yeteneklerimizin doğal olmadığını.

Mülkümüzün uzun araba yoluna yaklaşırken hızımı kesiyorum. Çok geçmeden çiftliğimiz ortaya çıkıyor; ikimiz için de fazla büyük olan geniş bir arazideki eski iki katlı ev ve bir avuç ek bina. Gerçi 200 baş sığırımızın alana ihtiyacı var.

Kara Topraklar'dan çıktığımızda Jim Amca'nın ciddi bağlantıları vardı ve bize önemli bir yer bulmayı başardı, hem de bir varlık koğuşunda. Ayaklanma, Julian Ash olarak isyancı çabaları hem bol hem de etkili olan Jim için her zaman iyi olmuştur. Ne yazık ki, bu çabalar onu aynı zamanda Komutanlık için önemli bir ilgi odağı haline getirdi. Jim hayatının geri kalanında avlanan bir adam olacak.

Şu anda, zifiri karanlıkta, sadece güneş ışığının zayıf parıltısı beni eve götürürken, Blacklands'i hatırlıyorum. Sonsuz geceyi. Berbat bir şey ama bazen özölüyorum. Daha basit bir zamandı.

Hayatta kalmak için üç yıl savaşmak... Çok basit! Bilinçaltım bana gülüyor.

Evet, tamam. Zordu. Sürekli tetikte olmanın yoruculuğundan bahsetmiyorum bile. Bir keresinde Jim Amca'nın tahtalarından birinden kara çukurlara düşmüştüm ve Jim beni çekip çıkarmadan yalnız olsaydım ne kadar çabuk boğulabileceğimi fark etmiştim. Küçük bir kız için orası korkutucuydu.

Eve girdiğimde amcam "Neden bu kadar uzun süre yoktun?" diye soruyor.

Yıpranmış deri koltuğunda oturmuş, bir bardak sentetik viskisini yudumluyor. Her zaman sentetik alkolün gerçeğinin yanında sönük kaldığından yakınıır. Hiç saf bir şey denemedim, o yüzden yargılayamam.

"Beklemene gerek yoktu."

"İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim." Tüfeğimi kayışından tutup kapının yanındaki kancaya asarken koyu kahverengi gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Kutlama nasıldı?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimi düşünerek tereddüt ediyorum. Doğruyu söylemeyi tercih ediyorum, çünkü ikimiz de yalan söylemeye kalkarsam içimi göreceğini biliyoruz.

"Üzülme," diye başlıyorum. "Lanet

, Wren," diye homurdanıyor.

"Üzülme dedim." Sandalyesine yaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Önemli bir şey değil, söz veriyorum. Ve sanırım sen de harekete geçmekte haklı olduğumu kabul edeceksin. Eğer yapmasaydım, Robbie ölmüş olacaktı."

"Robbie de kim?"

Evet, Jim Hamlett halkıyla arkadaş olmayı hiç denemedi. O bir münzevi. Ve bir çeşit pislik. Diğer köylüler onu ayda birkaç kez seks yapmak ya da Bay Paul'un dükkanından viski almak için ortaya çıkan antisosyal bir pislik olarak tanıyor. Bazen, kendini özellikle sosyal hissettiğinde, barda bir yemek yer ve bir bira içer. Oradayken, hoşbeş etmek için fazla zaman harcamaz. Soyadına rağmen, Jim Darlington'dan "merhaba" yerine "defol git" cevabını alma olasılığınız daha yüksektir. Ayaklanma'dan birinin, sırf onu iğnelemek için yeni kimliğine *sevgilim* kelimesini eklediğinden şüpheleniyorum.

Yine de sadıktır. Bana. Ayaklanma'daki arkadaşlarına. Seni seviyor ve sana güveniyorsa, seni korumak için dünyanın öbür ucuna bile gider. Gerçekten. Beni güvende tutmak için lanet Kara Topraklar'a götürdü.

Ama sizi sevmiyor ya da size güvenmiyorsa... o zaman... uzak durun, çünkü bu adam arkada büyüyen kaktüsten daha dikenlidir.

"Robbie, Rachel Solway'in oğlu ve neredeyse beyaz bir çakal tarafından parçalanıyordu. Bizi taciz edenle aynı."

"Lanet melez tam bir baş ."

"Evet, açlıktan ölmek üzere olan bir baş belasıydı. Partiyi mahvetti. Ben de onu öldürdüm." Jim gözlerini kısınca duraksadım. Beni iyi tanıyor. "Etkileyici bir atıştı."

Kaşlarını çatıyor. "Ne kadar etkileyici?"

"Kontrolör bu konuda yorum yaptı. Beni iyi eğittiğini söyledi."

"Wren." Adımı sanki bir küfürmüş gibi söylüyor.

"Özür dilerim! Ne yani, o çocuğun ölmesine izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Ölmeme izin verdiğin gibi mi?" Meydan okuyorum.

"Ailene senin ölmene izin vermeyeceklerine dair söz verdim. Bu aynı durum değil."

"Belki de Rachel'a oğlunun ölmesine izin vermeyeceğime dair söz vermişimdir. Melez geldikten üç saniye sonra verilmiş bir sözdü bu ama yine de yerine getirdim."

"Seni istemiyorum dra-"

"-dikkatleri üzerime çekmek," diye bitiriyorum nefesimin altında homurdanarak. "Evet. Anlıyorum. Ama ben bir yetişkinim ve kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum. Unuttuysan söyleyeyim, ben kanal için çalışıyorum."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Onlar için çalışmıyorsun. Onlarla birkaç küçük operasyon yürüttün. Bunun hiçbir anlamı yok."

Öfkeyle ağzımı açıyorum ama kesiyor.

"Hiç çatışmaya girmedin. Şehirde hayatta kalmaya çalışmak zorunda kalmadın." "Çok daha kötülerinde hayatta kaldım," diyorum.

"Hayır, görmediniz. Orası engereklerle dolu bir çukur. Point'te gardını indiremezsin. Asla."

"Benim bir üstünlüğüm var," diye hatırlatıyorum ona, çıplak kollarımı uzatırken fazla kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak. Ne demek istediğimi kanıtlamak için telepatiye geçiyorum. "Gördün mü? Damarlarımda hiçbir şey olmuyor. Şehirde tespit edilmeden çalışabilirim."

"Elbette, evlat. Yanlışlıkla kışkırtana kadar. Ve sonra bundan nasıl kurtulacağını konuşursun, ha?"

Hatırlatma, kalçamı ovma için uzanmama neden oldu. Refleksif bir tepki. Bu yanığın en başta bu adam yüzünden var olduğu gözümde kaçmıyor. Benim koruyucum. Beni koruması gereken kişi.

Çok acımişti. Yanan etin kokusunu hala hatırlıyorum. Kendi iyiliğim içindi, şimdi bunun farkındayım, ama bu bana bunu yaptığı için ondan biraz nefret etmediğim anlamına gelmiyor.

"Dramatik olmayı bırak. Yıllardır kışkırtmadım," diye homurdanıyorum.

Yine de haksız değil. Bu olduğunda, genellikle beklenmedik bir şekilde gerçekleşir. Yıllar boyunca bunu kontrol etmek için çok çalıştık, ama her zaman boşuna. *Nasıl* kışkırttığımı bile söyleyemem. Jim'i ilk kez kışkırttığımda yedi yaşındaydım. O zamana kadar, açıklığımızda saatlerce, günlerce, aylarca pratik yapmıştık. Her sabah karşılıklı otururduk, bıçağı çimlerin üzerinde yanında dururdu, o ise bana bir yol açmamı, zihnine girmemi ve bıçağı almasını emretmemi söylerdi. Bıçağı al ve avucunda bir çizgi kes.

"Tekrar söyle Wren," diye emretmişti o sabah.

Ben de öyle yaptım. Zihnimde tekrar tekrar. *Bıçağı al, bıçağı al.* Yine de eli hareket etmedi.

Sonunda sızlanmaya başladım. "Artık yapmak istemiyorum. Lütfen."

"Yapmak zorundasın. Bu gücü kontrol edebilmelisin."

"Ama *neden?*"

"Çünkü sende olduğunu öğrenirlerse seni öldürürler." Jim hiçbir zaman sözünü sakınmazdı, korkmuş küçük kızların yanında bile. "Yüksek sesle söylemeyi dene," diye önerdi. "Bunun bazen işe yaradığını duymuştum."

İtaatkâr bir şekilde sesimi kullandım. "Bıçağı al, bıçağı al..."

Tekrar ve tekrar ve tekrar. Tüm bu anlamsız alıştırılmalardan o kadar bıkmış ve öfkelenmiştim ki, beynim gittikçe daha yüksek sesle uğulduyordu, ta ki sonunda içimde bir enerji dalgası oluşana kadar ve-

Bıçağı aldı ve avucunun ortasından bir çizgi kesti. O kadar korkmuştum ki kulübemize koştum ve saatlerce oradan çıkmadım.

"Hâlâ bu hafta bir ara T Koğuşu'na gitmeyi planlıyor musun?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Ders anlatmaktan yoruldum. Günde en az bir Jim dersi alıyorum ve bu sabah Kelley'nin ahırını temizlemeyi unuttuğum için beni azarladığında kotayı çoktan doldurmuştuk.

"Muhtemelen yarından sonraki gün. Oraya gittiğimde bir şey almamı isterseniz bana haber verin."

"Olur, teşekkürler. Ve sakın veda etmeden gitmeye cüret etme." "Asla," diyor hoyratça ve derslerinden duyduğum rahatsızlık eriyor
Uzakta.

Ben on yaşındayken, Ayaklanma ile bir görev için bir haftalığına ortadan kayboldu. Tek kelime etmeden çekip gitti. Tana'nın babasını benimle kalması için çiftliğe gönderdi, günler sonra geri döndü ve ona neden kızgın *olabileceğimi* hiç anlamadı. Bir gün boyunca benim sessiz muameleme katlandıktan sonra, önce bana veda etmeden bir daha asla gitmeyeceğine söz verdi.

Jim zor bir adam ama beni sevdiğini biliyorum. Eminim kendisi için öngördüğü hayat bu değildi. On beş yıl önce, otuz yaşında bir albayken, güvenliği kendisine emanet edilen beş yaşındaki bir çocuktan sorumlu, avlanan bir firariye dönüştü. Her şeyi terk etmek zorunda kaldı.

arkasında. Kariyerini, evini, arkadaşlarını. Ama o yaptı. Ailem için. Benim için.

"Pekâlâ. Ben yatıyorum." Sandalyesinden kalktı. "İyi geceler, minik kuş."

Bu sevecenlik beni gülümsetiyor. "İyi geceler."

Odama elimi yüzümü yıkayıp yatmaya hazırlanıyorum. Akşamı birlikte geçirdiğim askeri değil, handaki ateşli ve kaba yabancıyı düşünerek uykuya dalıyorum.

-

Sabahın köründe, nazik Appaloosa kısırağımı eyerlemek için ahıra gidiyorum. Arazi aracıyla da gidebilirdim, daha hızlı olurdu ama Kelley ile geçirdiğim kaliteli zamanın tadını çıkarıyorum.

"Selam güzelim," diye mırıldanıyorum, elimi benekli sırtında gezdirirken. En güzel koyu kahverengi-beyaz renklere sahip ve büyük sıvı gözleri gülümseyen yüzümü bana geri yansıtıyor. "Çit tamir etmeye hazır mısın?"

Kelley takırdıyor. Bunu bir evet olarak kabul ediyorum ve ata biniyorum, onu ahırlardan uzaklaştırıp patikaya doğru yönlendirirken deri dizginler ellerimde gevşiyor.

Çiftçiliğin en kötü yanı tüm o sıkıcı işler. Ne kadar istesem de, tüm zamanımı Kelley'e binerek ve derede yüzerek geçiremiyorum. Gırtlığımı kadar hayvanlara yem vermek, ahırları temizlemek, su yalaklarını doldurmakla uğraşıyorum. Ve bunlar *eğlenceli* işler. Çitleri onarmak en sevmediğim iş ama en önemlilerinden biri. Çitlerimiz ineklerimizi içeride, yırtıcıları dışarıda tutuyor.

Kelley'le birlikte kuzeydeki otlağa gidiyoruz ve ben amcamın bahsettiği kırık çit parçasını bulurken attan inip onu otlamaya bırakıyorum. Hızlı bir şekilde tamir etme işine giriştim, bir sedye kullanarak iki ayırık tel parçasını gergin bir şekilde çektim, böylece onları bir kıvrımlı manşonla yeniden bağlayabildim. Sonra sabahın geri kalanını, sürümüze dehşet saçmak isteyen beyaz çakallar için hiçbir giriş noktası olmadığından emin olana kadar çitin her santimini inceleyerek geçiriyorum.

Jim Amca benimle bağlantı kurmaya çalıştığında kalın iş eldivenlerimi çıkarıyorum. Bir saniye sonra, uyarısı kafamı dolduruyor.

"Eve geri dönme. Uzak dur."

Omuzlarım düz bir çizgi haline geldi. "Neden? Neler oluyor?"

"Komuta burada" diye cevap verdi.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Command neden evde? Bir teftiştten önce her zaman uyarılırız.

Kelley'e doğru koşarken Tana'ya uzanıyorum ama beni içeri almıyor. Ya uyuyor, ya ölü, ya da beni görmezden geliyor. Ben paramı uyuduğuna yatırıyorum. Dün gece iyice kafayı bulmuştu.

"Jim Amca? İyi misin? Geri geliyorum."

"Kesinlikle olmaz. Olduğun yerde kal."

Evet, unut bunu.

Kendimi eyere atıyorum ve dilimi şaklatarak Kelley'e gitmesini emrediyorum. Yavaş başladığında, baldırlarımla baskı uyguluyorum ve onu dörtlüyle koşturmakla teşvik ediyorum.

Çiftliğe dönmek için bizi açıkta bırakacak olan aynı rotayı kullanmıyoruz. Yüksek bir yerden yaklaşıyoruz ve sürünün otladığı güney merasının çok yukarısındaki kayalık çıkıntıda duruyoruz. Oradan evi mükemmel bir şekilde . Birkaç yüz metre uzakta, ama Modlar mükemmel görüşe sahiptir. Gözlük gibi sinir bozucu şeylere ihtiyacımız yok.

İndim ve kayaların kenarına doğru sürünerek baktım. Kamyonları görüyorum. İki tane, zeytin yeşili ve kapılarında siyah-gümüş renkli Komutanlık amblemi var. Jim Amca'yı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Üzerinde uzun kollu bir fanila ve her zamanki soluk kot pantolonu var. Dizleri toprakta, kovboy şapkası birkaç adım ötede yere atılmış. Sağ kolunda subay arması olan üniformalı bir adam silahının namlusunu amcamın alnına dayıyor.

"Seni görebiliyorum. Ben de onları görüyorum. Neden buradalar?" Dizlerim

nefesim kadar zayıf.

"Seni ateş ederken izlemeye geldiler."

Dehşet beni çarpıyor. Bu *benim yüzümden* mi?

Bakışlarım askerlerin üzerinde geziniyor. Diğer dört asker, başlarındaki askerin arkasında taştan heykeller gibi duruyor. İçlerinden birinin Jordan olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Bu benim hatam. Bunu *ben* yaptım.

Dün gece o imkansız atışı yaptım, dikkatleri üzerime çektim ve şimdi Komutanlık amcamın cesedine silah doğrultmuş durumda.

Kafa.

Tüfeğim var. Onları haklayabilirim. Onları vurabilirim... Çaresizlik boğazıma düğümleniyor, çünkü içlerinden en az biri Jim'in kafasına bir kurşun sıkmadan beşini birden ortadan kaldırmam mümkün değil.

"Ne yapmalıyım?"

"Arkanı dön ve Griff'i bul," diye emrediyor, uzun kolları benimle iletişim kurduğu gerçeğini gizliyor. "O **seninle** ilgilenecek."

Polis memuru boştaki eliyle Jim Amca'yı omuz hizasındaki açık saçlarından yakalayınca üzüntü çılgılığını yutuyorum. Jim'in kafasını geriye doğru itiyor ve dudak bükerek bir şeyler söylüyor. Memurun soğuk gözlerinde bir aşinalık vardır. Yüzü, vücut dili... Hepsi "*Kim olduğunu biliyorum*" diye bağırıyor.

Jim'e tekrar bağlanırken ellerim titriyor.

"Julian Ash olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet."

Onu bir aracın arkasına atıp götürmelerinden önce söylediği son şey bu.

BÖLÜM 3

"**T** Ana! Jim'i aldılar."

Sabahtan beri ilk kez cevap veriyor.

"Kim?" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor.

"Komuta. Bizi neden uyarmadınız?"

Tana, Komuta ile aramızdaki ilk savunma hattıdır, çünkü hiç kimse Hamlett'ten geçmeden çiftliğe ulaşamaz, burada her birim kontrolörümüzle kontrol etmek için durmalıdır. Bu sayede Jim'i bunca yıldır radarın altında tutabildik. Bir projektör olan Tana, amcamın hayatını birden fazla kez kurtardı. Ne zaman askerler köye gelse, yüzlerini bizim için yansıtıyor ve Jim'de en ufak bir tanıma izi varsa, ben teftiş eden askerlere amcamın sürüyle birlikte dışarıda olduğunu ve sabaha kadar dönmeyeceğini üzülererek bildirirken o dağlara doğru at sürüyor. Sistem bizim için iyi işledi. Şimdiye kadar.

"Uyuyakalmışım. Hayatımda hiç bu kadar akşamdan kalma olmamıştım. Ve her neyse.

hafta sonu bir teftiş olabileceği aklıma bile gelmedi."

Çünkü bu bir teftiş değildi. Çiftliğe sadece benim ateş edişimi izlemek için gelmişlerdi. Çünkü bir askerin önünde tüfeğimi ateşleyecek kadar aptaldım.

Hepsi benim hatam.

"Şimdi gittiler ama bir adam bıraktılar. Sanırım beni bekliyorlar."

"Oraya geri dönemezsin."

"Yok artık. Sana doğru geleceğim. Tüneli kullanacağım."

"Babama söyleyeceğim."

Bağlantıyı kestim ve eyere geri atladım. Kuzey geçidindeki kulübeye doğru yaptığım tempolu yolculuk tam anlamıyla panikle besleniyor. Neyse ki eve dönmeme gerek yok. Jim Amca ve ben acil durum planları içinde boğuluyoruz.

Ahşap kulübenin arkasında bir kapak var, onu açarak aşağıdaki metal rampayı ortaya çıkarıyorum. Çömeliyorum ve rampadan aşağı, motosikleti sakladığımız tozlu köşeye doğru kayıyorum. Tarama alanı motosikletten çok daha uzun değil, bu yüzden onu bir kanvas çantayla birlikte rampadan yukarı yuvarlarken o çömelmiş pozisyonda sıkışıp kaldım. Şarj olduğundan emin olmak için motosikletin güneş pilini kontrol ediyorum. İhtiyacım olursa çantamda ekstralar var.

Dışarıda, yaklaşmakta olan kalın ve gri bulutları dikkatle inceliyorum. Umarım olacakların alameti değildir. Bakışlarımı kararan gökyüzünden ayırıyorum ve elimi Kelley'nin kaba yelesinde gezdiriyorum.

"Evine git, kızım."

Kıçına bir şaplak atıyorum ve gidiyor. Geri dönüş yolunu biliyor. Orada görevli askerin tetiği çekmeye meraklı olmaması için dua ediyorum. Eğer sevgili kırsığımı öldürürse, onu avlayacağım, kafasına bir kurşun sıkacağım ve sonra hayaletini de avlayacağım.

Köye giden arka yolları kullanıyorum ve bisikleti, sahipleri birkaç yıl önce ölmüş olan küçük bir tuğla evin arkasındaki metal bir kulübeye koyuyorum. Ev henüz başka birine tahsis edilmemiş, bu yüzden o zamandan beri terk edilmiş halde duruyor. Kulübe, ormanın kenarından elli metreden daha az bir mesafede elverişli bir konumda bulunan bir ağ bırakma yeridir.

Kulübeden çıkmak üzereydim ki bir ses duydum. Alçak, mekanik bir vızıltı, bir sinek kuşunun kanatlarının titreşimi gibi, eğer o kanatlar metal olsaydı.

Gözetleme dronu.

Kalbim küt küt atarken içeri dalıp kendimi duvara yapıştırıyorum. Koğuşlardaki güvenlik kameraları her yerde mevcut, göz kırpmayan bakışları Şirket'in her daim tetikte olan gözünü hatırlatıyor. Kendi gözümün ucuyla, kulübenin arkasındaki kirli pencerenin yanında gezinen insansız hava aracının gölgeli hareketlerini yakalıyorum. Hamlett'e bu yakın bir drone görmek nadirdir.

Biz küçük, önemsiz bir köyüz. Dikkat çekmeye değmez.

Şimdiye kadar, sanırım. Ta ki kötü şöhretli Julian Ash'in bu küçük, önemsiz köyde saklandığı ortaya çıkana kadar.

Benim sayemde.

Nabzımın çılgınca atışını görmezden geliyorum ve uğultuyu artık duymayana kadar bekliyorum. Sonra kapıdan dışarı bakarak kararsız bir adım atıyorum. Gökyüzündeki gri bulanıklığı, vızıldayarak karşı yöne doğru uzaklaşırken gördüğümde, neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum.

Şimdi. *Şimdi* gitmem lazım.

Bir saniye bile kaybetmeden ormana doğru koşmaya başladım.

Uzun zaman önce, siyasi tansiyonun özellikle yüksek olduğu zamanlarda birisi bu ormanın altına bir tünel sistemi kazdı. İronik , bu bir Başbakan tüneli. Çünkü günün sonunda liderlerinizin kim olduğu önemli değildir, hepsi birer pisliktir. General Redden'dan önce hüküm süren Başkan Severn, bizim yeni ve üstün bir ırk olduğumuza inanan bir Mod'du. Onlarca yıl kendilerine zulmedildikten sonra, o ve takipçileri aynı şeyi Asallara yapmanın iyi bir fikir olacağına karar verdiler. Aptallar. Bir grubun diğerinden daha iyi olduğu düşüncesinden asla iyi bir şey çıkmaz. General Merrick Redden'a katlanamıyorum ama tüm Prime'lardan nefret etmiyorum. İyi olanlar da var.

Tünelin sonunda beni karşılayan kişi gibi. Tana'nın babası Griff, kızı gibi modifiye değil. Ama Tana'ya ve kanala sadık.

"Tana bana neler olduğunu anlattı," diyor Griff, bana sarılmak için eğilerek. Kafası tıraşlı ve gür sakallı, kocaman bir adam ve ben onun sıcak, güvenli kucaklamasını memnuniyetle karşılıyorum. "Sen iyi misin? Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Bağlanmama izin vermiyor."

İçimde endişeler kabarıyor. Muhtemelen Jim beni koruduğunu düşündüğü için bağlantımızı kapalı tutuyor. Ama bunun bir anlamı da olabilir.

Başka bir şey. Daha korkunç bir şey. Bilincini kaybetmiş gibi.

Ya da ölü.

Hayır. Olamaz. Ona bir yol açtığımda hala enerjisini hissediyorum. Zihinlerimiz arasındaki o ipliği hala takip edebiliyorum. Jim bir keresinde bana biri öldüğünde imzasının tamamen kaybolduğunu söylemişti. Artık onları hissetmemen gerekir.

Onu hissediyorum, lanet olsun.

"Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?" Griff soruyor.

"Sanırım şehre. Subaylardan biri onu tanıdı. Onun bir komuta firarisi olduğunu biliyorlar." Panik boğazımda düğümleniyor. "Onu öldürecekler."

"Belki de olmaz. Onu kamplardan birine gönderebiliriz."

Jim Amca, Şirket için bir işçi köle olmasına izin vermeden önce kendi boğazını keserdi.

"Evde beni bekleyen bir asker var. Benimle konuşmak isteyeceklerdir."

"Yapacaklar. O yüzden seni buradan çıkaracağız. Ağın güvenli bir evi var S. Oradan başlayıp güneye doğru ilerleyebiliriz."

"Asla olmaz. Ben kaçmıyorum. Jim'i kurtarmak için şehre gidiyorum."

"Wren." Ses tonu sert. "Bu bir seçenek değil, beni duyuyor musun? Eğer bir çalışma kampında tutsak olsaydı, şebeke kesinlikle bir kurtarma girişiminde bulunurdu. Ama o Nokta'ya götürülüyor. Mahkeme'yle yüzleşmek zorunda kalacak."

Mahkeme, Kıta'daki tek adalet sistemidir ve bir sanığın kaderine genellikle olay yerinde ve çok az geçmişe dayanarak karar veren kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir konseyden oluşur. Suçlu bulunan herkes ya ölüme ya da çalışmaya mahkum edilir. Duyduğuma göre, Mahkeme'nin suçlu bir kişiyi serbest bıraktığı tek zaman, bu kişinin General'in sadık destekçilerinden biri olması. Bu tür suçlara bir tokat atılıyor *ve bir daha yapmamaları* tembihleniyor.

"Umurumda değil." İnatla başımı sallıyorum. "Öyle ya da böyle şehre gideceğim. Asıl soru şu: Bana yardım edecek misin, yoksa bunu tek başıma mı yapmalıyım?"

Griff derin bir nefes alır. "Şebekeyle bağlantı kuracağım."

Ayaklanma bana bir eğlence kartı ve Sanctum Point'e ya da herkesin dediği gibi Nokta'ya giden bir sonraki hızlı trene bir bilet sağlıyor. Tren istasyonunda parmağımı taratmak sinir bozucu bir olaydı, çünkü ağdaki bağlantımız kimliğimin zaten işaretlenmiş olduğunu keşfetti. Neyse ki, yıllar içinde Ayaklanma, İstihbarat da dahil olmak üzere Şirket'in her kademesine başarıyla sızdı. Trene binmeme on dakika kala, ajanımız bayrağı kaldırmak için dosyama giriyor. Bunu bir sistem arızası kisvesi altında yapıyor ve sistemin altı saat içinde kendini sıfırlayacağı konusunda bizi uyarıyor. Bu da bana şehre ulaşmam için yeterli zamanı veriyor. Oraya vardığımda bayrak geri gelecek ve tekrar şüpheli kişi ilan edileceğim. Bu da her ne pahasına olursa olsun dikkat çekmemem anlamına geliyor.

Kimliğimin şu an için güvende olduğuna dair güvenceye rağmen, trene bindikten sonra ikinci kez tarandığımda hala endişeliyim. Başparmağımı görevlinin ekranına bastırmamın istenmesiyle birlikte bu standart bir prosedür.

Birkaç on yıl önce, hükümetten birileri kimlik kontrolleri için daha ileri bir yaklaşım uygulamaya çalıştı: deri altına yerleştirilen mikroçipler. Ancak çipler sadece Modifiye edilmiş insanlarda işe yaramamakla kalmadı, insan vücudunun doğal elektrik uyarılarıyla ilgili bir şey, Prime'larda bile mikroçipleri kısa devre yaptırmaya devam etti. Yöntem güvenilir değildi, bu yüzden o programı hurdaya çıkardılar.

Orta vagonun arka sırasında boş bir koltuk buluyorum. Tüfeğim olmadan kendimi çıplak hissediyorum - bu noktada kör bir sustalı için adam öldürebilirim - ama sivil bir trene silah sokmak imkansız. Sadece istasyona girmek için iki güvenlik kontrolünden geçiyorsunuz. Telsizimden bir şeyler okuyormuş gibi yaparak bakışlarımı aşağıda tutuyorum. Dört saatlik bir yolculuk ve ben tüm bu süre boyunca ayağımı vurma dürtüsüne direniyorum. Komuta Jim'i trenle değil, jetlerinden biriyle getirmiş olmalı. Şimdiye kadar çoktan Mahkeme'yle yüzleşmiş olabilirdi. Onunla telepatik olarak iletişim kurma çabalarım reddedilmeye devam ediyor. Ya bilerek bağlantı kurmama izin vermiyor ya da bağlantı kuramıyor.

Düşüncelerim dolaşıyor, anılara dönüşüyor. Özellikle bir tanesi. Jim Amca'nın bana zihnimden onunkine nasıl bir yol açacağını öğrettiği ilk an. Şehirden kaçtıktan birkaç hafta sonra, beni Blacklands kulübemizin dışındaki çimlerin üzerine oturttu ve gözlerimi kapatmamı söyledi. Zihnimin uçsuz bucaksız bir boşluk olduğunu hayal etmemi.

"Bizim gibi insanlar enerjiyle beslenir," diye açıkladı, sanki beş yaşındaki bir çocuk bu kavramı gerçekten kavrayabilecekmiş gibi. "Ancak beyin bu enerjiyi göremez, bu yüzden onu temsil etmek için görüntüler yaratır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Hayır." Ona huysuz bir bakış attım.

İç çekti. "Dur sana göstereyim."

Bana yolu nasıl bulacağımı gösterebilmesi için gözlerimi tekrar kapatmamı emrederken derin sesi neredeyse hipnotize edici bir hal aldı.

"Karanlıktan başka bir şey yok, Wren. Gümüş bir ipten başka bir şey göremiyorsun.

İpi görüyor musun?"

"Uh-huh."

"Güzel. Önünüzde uzandığını hayal edin. Ve en sonunda gümüş bir ışık var. Işığı görüyor musunuz? Güzel. Eğilip ipi alacaksın, elini etrafına saracaksın. Bu senin yolun, tamam mı? İpten ışığa. Yolu takip edeceksin."

"Nereye kadar takip edeyim?" Şaşkınlıkla sormuştum.

"Zihnime," diye cevap verdi. "Işıktaymısın? İyi iş çıkardın. Şimdi ne hissediyorsun?"

Yumuşak bir inilti çıktı. "Hoşuma gitmiyor. Ağır geliyor. Başımı ağrıtıyor."

"Baskının arttığını hissediyorsun. Bu beni senden koruyan kalkanım. Kalkanı hayal etmeye çalış. Metal bir duvara benziyor, değil mi? Kalın çelik."

"Uh-huh."

"Bu-"

"Ve havada süzülen altın parıltılar var. Çok güzel."

O kadar uzun süre konuşmadı ki göz kapaklarımı araladım. Jim Amca'nın kaşları çatılmıştı. Tedirgin görünüyordu. Ama bakışlarımız kilitlendiğinde

hızlıca başını salladı ve derse geri döndü.

"Bir dahaki sefere sana birinin kalkanındaki çatlakları nasıl arayacağını öğreteceğim. Ama şimdi, pratik yapabilmemiz için benimkini indireceğim. Gözlerini tekrar kapat. Gümüş ışığa doğru adım at."

Dediğini yaptım ve aniden küfrederek beni irkiltti. Gözlerim tam zamanında açıldı ve onu ensesini ovarken yakaladım.

Endişemi fark ettiğinde, "Sorun yok," diye beni temin etti. "Devam edelim. Şu anda zihnimin içindesin. Seni orada hissediyorum. Gözlerini kapat, Wren. İşte böyle. Modifiye hakkında bilmen gereken en önemli şey -bizim gibi insanlar hakkında- zihinlerimizin iki frekansa sahip olduğudur."

Göz kapaklarımı sıkıca kapatarak, "Ferkencies'in ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Frekanslar. Mesela..." Durakladı. "Okyanus dalgaları. Dalgalardan biri pozitif enerji yayar - bu konuşmak içindir. Diğer negatif enerji yayar - bu dinlemek içindir. Birinin kalkanını kırdığınızda göreceğiniz ilk şey açık bir kapıdır. Kapının ardında siyah dalgalar sizi dışarı itmeye çalışır. Onları görüyor musun küçük kuş?"

"Uh-huh."

"İyi-"

"Koridorun sonunda ne var?" Araya girdim. Bir uzun duraklama daha.

Boğazını temizledi. "Şimdilik görmezden gelin. Siyah dalgalara odaklan. Onlar temizlenene kadar yolunuzu zorlayın ve sonra bana ne duyduğunuzu söyleyin."

O kadar konsantre olduğumu hatırlıyorum ki, kapalı göz kapaklarım seğirmeye başlamıştı. Jim ilk denemede başarılı olmamı beklemiyordu. Çocuklar nadiren başarır. Bu yüzden beni püskürtmek için çok uğraşan negatif enerji dalgalarını aştığımda gözle görülür bir şekilde şok oldu. Yüz ifadem sevinçle çiçek açtı.

"Benimle gurur duyuyorsun." Düşüncelerini daha fazla duymak için dudağımı ısırdım. "Sen-"

Mutluluğum azaldı.

"Benden korkuyorsun," diye suçladım.

"Hayır," diye düzeltti Jim, sesi hırçınlaşmıştı. "Senden korkmuyorum.

Korkuyorum.

senin için, küçük kuş."

O zamanlar bununla ne demek istediğini anlamamıştım.

Boğazını temizledi. "Pekâlâ. İşte zihin böyle okunur. Şimdi kapıdan geri yürü ve gördüğün koridora doğru git. Şu pozitif enerji dalgasını takip et. Bu senin ikinci frekansın. Telepatiyi kullanabilmemiz için bağlantı kuracağımız yer orası."

"Tellepappy nedir?"

"Telepati. Birbirimizle zihinlerimizde konuşabiliyoruz demek. Ve bir kez bağlantı kurduğumuzda, senden çok uzakta olmam ya da kalkanımın açık olması fark etmez. Benimle konuşmak istersen, tek yapman gereken o frekansa girmek, enerji ipliğini takip etmek ve bağlantı kurmak için kalkanımı dürtmek. Konuşmak için."

Daha önce söyledikleri hâlâ dikkatimi dağıtıyordu ama kendimi onun tuhaf sözlerini kafamdan atmaya zorladım -*senin için korkuyorum küçük kuş-* ve dersimize odaklandım. Jim Amca'nın her şeyin bu kadar kolay aklıma gelmesinden etkilendiğini söyleyebilirim.

Ders planımıza kalkanlama ve görüntü projeksiyonunu eklediğimizde, yapabildiklerim karşısında şaşırmayı bırakmıştı.

-

Sonunda istasyona girdiğimizde, gergin bir endişe yumağı haline geldim. Trenden aceleyle inip her zamanki bakıcım Polly'ye bağlanıyorum.

"Ben buradayım."

"Bağlantılarınız dışarıda bekliyor. O bir Prime. Siyah gömlekli, yeşil şapkalı. Sessiz bağlantınız Declan. O senin idarecin olacak."

İstasyondan çıkıyorum ve herkesin bize baktığı paranoyasına kapılmamaya çalışarak dikkatlice yeşil şapkalı kadına yaklaşıyorum.

"Öldü mü?" Selamlama yerine soruyorum. "Henüz değil" cevabını aldım.

Otuzlu yaşlarında, solgun, siyah saçlı bir kadın kendini Faye olarak tanıtıyor ve beni geliş şeridinde bekleyen bir arabaya götürüyor. Direksiyondaki adamın koyu bir teni ve delici gözleri var. Arka koltuğa geçtiğimde dönüp bana başıyla selam veriyor.

"Point'teki sessiz bağlantım sen misin? Declan?"

Şaşırmış görünüyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?"

"Çok hızlı bir yol açın."

Alnımı kırıstırıyorum. "O kadar hızlı değildi." Ama sanırım öyleydi. Güçleri benimki kadar güçlü olmayan başkaları olduğunu hep unutuyorum. Ya da bolca.

Declan'ın kurnaz gözleri bana kilitleniyor, sanki yeterliliğimi, değerimi değerlendiriyormuş gibi. Bu sinir bozucu. Sonra yüzünü öne çevirip bizi çıkış kontrol noktasından geçiriyor ve tren garını arkamızda bırakıyor.

"Julian Ash iki saat önce Mahkeme ile görüştü," diyor Faye bana. "Onu ihanetten ve gizlemekten suçlu buldular."

Şaşkınlıkla baktım. "Gizleme mi? Modifiye olduğunu biliyorlar mı? Nasıl?"

"Jayde Valence yakın zamanda Mahkeme'ye katıldı."

Keskin bir nefes alıyorum. Daha fazla açıklamaya gerek yok. Valence tartışmasız bir şekilde Kıta'daki en güçlü zihin okuyucu. Aynı zamanda Prime'a sadık ve halkına ihanet eden biri, on yıldan uzun bir süredir General Redden'ın sağ kolu olarak hizmet ediyor. Şirket için çalışmaya henüz on yedi yaşındayken başlamıştır ve soğukkanlı ve son derece zeki olduğu söylenmektedir. Ama beni endişelendiren onun neredeyse her kalkanı delme yeteneği.

Amcam tanıdığım en güçlü kalkana sahip kişidir. Eğer onun düşüncelerini okuyabildiyse, bu olağanüstü bir şey. Ve dehşet verici, çünkü... *benim hakkımda* ne biliyor? Jim'in kafasının içinde ne kadarım vardı? Bu yüzden mi benimle bağlantı kurmuyor? Jayde Valence'ın dönüp bir şekilde kimliğimi ortaya çıkaracağından mı korkuyor?

Korkuyu yutuyorum ve Faye'in sesine odaklanmaya çalışıyorum. "...yarın sabah idam mangasıyla yüzleşecek."

"Ne?"

"İnfazı saat dokuzda gerçekleşecek."

"Bunun olmasına izin veremeyiz." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Şebeke bir kurtarma görevi düzenleyecek, değil mi?"

"Hayır," diyor Declan ön koltuktan. Üstüne basa basa.

"Ne demek hayır? O senin en önemli ajanlarından biri!" Declan'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Hayır. Değil."

Omuzlarım sertleşti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu olmadığı anlamına geliyor. On beş yıldır saklanarak yaşıyormuş. Yıllar önce deşifre olmuş. Yüzünü hatırlayacak kadar Asal hala hayattayken nasıl bir varlık olabilir ki? Onu önemli bir operasyonda kullanamayız."

"Bu doğru değil." İtirazım kulaklarıma zayıf geliyor. Çünkü zayıf. Declan'ın söylediği hiçbir şey yanlış değil. Ama...

O benim amcam, lanet .

"O hâlâ bir Mod," diye ısrar ediyorum. "Biz insanlarımızı kurtarıyoruz."

"Tepedekiler bütün gün bu konuda görüştüler," diyor Faye. "Eğer onu kurtarmanın bir yolu olsaydı, bunu yaparlardı. Ama bu çok tehlikeli."

"Modları kurtarmak için yüksek riskli görevler üstlenmeyeceksek bu ağın amacı ne? Biz Jim'i kurtarıırken senin o becerikli pilotun bir şeyleri bombalasın ve dikkatleri dağıtsın."

"Ve bu sırada kaç sivil öldüreceğiz?" diye karşı çıkıyor Declan. "Her halükarda, ayıracak bombardıman uçağımız yok ve Grayson Blake davamız için tehlikeye atılamayacak kadar önemli. Tepedeki hiç kimse Blake'in sabahın köründe Komuta üssünün üzerinden uçmasına ve kendini bu şekilde ifşa etmesine izin vermez."

"O zaman ne işe yarıyor?" diye mırıldandım. Neredeyse iki yıldır bu as pilotun alçakça başarılarını duyuyordum.

Faye sempatik bir bakış atar ama ne o ne de Declan Jim'in tamamen harcanabilir olduğuna dair inançlarından vazgeçerler.

"Hedefimiz Julian Ash değil," diyor Declan. "Sizsiniz. Köyün ve koğuşun şu anda asker kaynıyor. Griff seni dışarı çıkardığı için şanslısın. Bizim tek işimiz seni güvenli bir eve yerleştirmek ve sana yeni bir kimlik bulana kadar saklamak." Onaylamadığını belli eden bir ses çıkarıyor. "Nokta'da ısrar etmek yerine koğuşa yerleştirilmeyi kabul etseydin daha kolay bir iş olurdu ama-"

"Buraya güvenli bir ev için gelmedim. Buraya amcamı kurtarmaya geldim."

Declan yerinden kıpırdamıyor. "Julian Ash kurtarılamayacak durumda. Kendini korumaya odaklan."

Hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırıyor. Neden bu insanlar Jim için daha fazla endişelenmiyor? Ne zaman liderlerimiz için vazgeçilebilir olduk?

Tana'ya umutsuz bir bağlantı atıyorum.

"Jim'in yarın idam edilmesi planlanıyor ve kanal onu kurtarmayı reddediyor."

"Biliyorum. Polly az önce söyledi." Bir duraklama olur. "Wren... her ne düşünüyorsan..."

"Ne düşündüğümü bile bilmiyorum."

Benim yok. Bir planım yok. Tek bildiğim, Kıta'nın en tehlikeli yerinde, silahsız, kimliğim işaretlenmiş ve amcam vurularak öldürülmek üzereyken bulunduğum.

Zihnim seçeneklerim üzerinde koşturuyor. Komutanlığın idam mangası, doğrudan üssün açık erişimli bir alanı olan Güney Plaza'da faaliyet gösteriyor. İnfazlar her zaman halka açık olarak yapılır ve tüm vatandaşların katılması teşvik edilir. Çoğu bundan zevk alır. Bu sandığınız kadar iğrenç bir şey değil, çünkü eski ders kitaplarımıza göre atalarımız da şiddet ve vahşetten zevk alıyorlarmış. Ölümü bir gösteriye dönüştürmüşler.

Sanırım infaz alanına erişiminin olması davama yardımcı oluyor. Kalabalığın arasından fark edilmeden sızabilirim, platforma yeterince yaklaşabilirim ve... sonra ne olacak? Tam olarak ne yapacağım? Tek başıma bir idam mangasıyla mı yüzleşeceğim? Ve sonra, sekiz saldırı tüfeğiyle ölümden sihirli bir şekilde kurtulduktan sonra, Jim Amca'yı serbest bırakıp... askeri üstün elimi kolumu sallayarak mı çıkacağım?

Bu uygulanabilir bir plan değil. Daha az intihara meyilli bir şey bulmalıyım.

Ve bunu çözmek için sadece 12 saatim var.

BÖLÜM 4

HGünler sonra, güvenli evdeki tek yatağa uzanmış, tavana bakıyor ve Jim'le konuşabilmeyi diliyorum. Onun için çaresizim.

rehberlik. Bu durumda ne yapacağını çok iyi bilirdi. Roller tersine dönseydi beni nasıl kurtaracağını bilirdi, tıpkı on beş yıl önce beni kurtardığı gibi.

Yan dönüp dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyorum ve ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Julian Ash ile geçirdiğim ilk haftayı düşünüyorum. Ne kadar kabaydı. Ne kadar korkutucuydu. Şu ya da bu günden dolayı beni ne kadar sık azarlardı, mesela açıklığımızın kenarındaki mor baldıran çalısına çok yaklaşırsam. *Kızım*, hep havlardı. *O bitkilerden uzak dur*. Kamp kurduğumuzda yaptığı ilk şeylerden biri beni çeşitli melez bitkilerin yanına götürmek ve hangilerinin beni nasıl öldürebileceğini açıklamaktı. Başka bir deyişle: *Fazla yaklaşma*.

O haftanın sonunda, beni etkilemeye başlamıştı. Beni yanlış anlamayın, hala beni korkutuyordu. Katı emirleri ve şefkatten tamamen yoksun olması ürkütücüydü. Ama artık beni korkutmuyordu. Onunla kendimi güvende hissediyordum.

Eskiden açıklığımızı ziyaret eden tüm kuşlardan çok etkilenirdim. Bir sabah en sevdiğim ağaçta, budaklı bir dalın üzerinde sakın sakın oturan üç tanesini gördüm. Bir, iki, üç, hepsi arka arkaya. Bana doğru baktılar. Varlığımdan rahatsız olmamışlardı. Hatta meraklı.

"Bunlara ne deniyor?" Jim'e sormuştum.

İşaretlerini inceledi ve "Mavi kuşlar" dedi.

Bir kolumu uzatıp dala uzanmaya çalıştım ama boyum birkaç metre kısaydı. Kolumu indirdim ve suratımı asarak Jim'e döndüm. "*Senin adın ne?*"

Bunu . "Bana amca diyebilirsin." "Ama değilsin."

"Buradayım."

"Ama-" "Yeter,

kızım."

"Benim adım Kız değil." İnatla çenemi "Benim adım-"

"Hayır," diye araya girdi. "değil." Önümde diz çöktü, başka tarafa bakmaya çalıştığımda çenemi kavradı. "Sana ait olduğunu düşündüğün o ismi unutmalısın, anlıyor musun? Eskiden olduğun o küçük kız öldü. Sen artık yeni birisin."

"Ama olmak istemiyorum," diye mızımızlanırken kuş ağacına yeni gelen bir kuş dikkatimi dağıttı. "Bak!" Alt dallardan birini işaret ettim. "Onun adı ne?"

Jim gözlerini kısarak küçük, açık kahverengi kuşa baktı. "Sanırım bu bir çalıkuşu." "Güzel bir isim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu talep edebilirsin." Kaşlarımı çattım, anlamamıştım.

"Sana kızım dememden hoşlanmıyorsun, değil mi?" "Bu benim adım değil," dedim mırıldanarak.

"Haklısın. Çünkü senin adın Wren." Kaşları daha da çatıldı. "Öyle mi?"

"İstersen olur."

Düşünürken bir an burnum kırıştı. "Hâlâ amca mısın?"

"Öyleyim. Ben Amca'yım ve sen de Wren'sin."

On beş yıl sonra, o hala benim amcam. O hala benim koruyucum ve kollayıcım ve ben onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutarak yorganın altından çıkıyorum ve giyiniyorum. Gitme vakti geldi.

Halk kana susamış durumda. Bunu havada hissedebiliyorum, heyecan akımı. Ve bu yüzden hepsinden nefret ediyorum.

Şafak vakti güvenli evden gizlice çıktım. Şebeke muhtemelen çoktan izimi bulmaya çalışıyordur ama ben nasıl saklanacağımı biliyorum. Ne de olsa karanlıkta büyüdüm. Ben bir gölgeyim. Sanctum Point'in Komuta üssünün bulunduğu batı bölgesine doğru ilerlerken her bir sokak devriyesini ve gözetleme dronunu atlattım. Bugün ihtiyacım olan son şey bir askerin şüphesini çekmek ve tam da kimliğimin üzerinde büyük bir kırmızı bayrak varken başparmağımı taratmak.

Jim'i kurtarmaya gidiyorum.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama ölmesine izin vermeyeceğimi biliyorum. Reddediyorum.

Güney Plaza aslında yüceltilmiş bir avludur. Kırmızımsı toprak zemin taştan yapılmış yüksek duvarlarla çevrilidir. İçeri girmek için, Bakır ile birlikte en kolay eğitim programına sahip olan ve genellikle alt düzey koğuş devriyelerine veya nöbetçi görevlerine atanan askerler üreten Kalay Blok'tan askerler tarafından korunan bir çift tehditkar demir kapıdan geçiyorsunuz. Bugün Güney Plaza'yı koruyanlar daha genç görünüyorlar, ancak tek işleri sabah gösterisi için kapılardan akın eden vatandaşları aramak.

Plazaya tamamen silahsız girdiğimde hayal kırıklığı bedenimi sıkıyor. Kendimi çıplak hissediyorum.

Platformu gördüğümde boğazıma bir korku yumağı doluyor. Görüşüm bir an için dalgalanıyor. Ahşap infaz sahnesi yerden yaklaşık bir metre yüksekte ve önünde bir kalabalık toplanmış durumda. Giderek büyüyen insan denizinde yolumu buluyorum, ön sıraya yerleşmek için bir iki dirsek atıyorum. Platformun arkasında bir dizi elektrikli kapı daha var; siyah parmaklıkların ötesinde karanlıktan başka bir şey yok, ama kapıların üssün derinliklerine giden tünele açıldığını biliyorum.

Nemli avuçlarımı kot pantolonumun önüne sürüyorum. Endişeliyim, zihnimdeki sürekli çekiştirmeler bu durumu daha da kötüleştiriyor. Declan'ın bütün sabah benimle bağlantı kurmaya çalıştığını hissettim. Tana da öyle. Onlara izin vermiyordum.

Tana'nın ne kadar endişelendiği ya da Declan'ın güvenli evden kaçtığı için ne kadar sinirlendiği umurumda değil. Umurumda değil. Çünkü bu Jim. O benim hayatımı sayısız kez kurtardı ve şimdi sıra bende. Bir şekilde. Umarım.

Dayanılmaz bir bekleyiş. Kırk beş dakika boyunca kıpırdandım ve ayaklarımı kaydurdım, sonunda tünel kapısı gıcırdayarak açıldı ve heyecanlı bir vızıltı vatandaşların kalabalığında dolaştı. İki yarı, bir Komuta kamyonunun mağara gibi karanlık alandan çıkmasına izin vermek için birbirinden ayrılıyor.

Kızgınlık boğazımı yakıyor. Jim'i feda etmeye bu kadar hazır oldukları için Ayaklanma'nın canı cehenneme. Komutanlık gibi kurumlara sızmak için hayatlarını tehlikeye atan Julian Ash gibi adamlar olmasaydı, ellerindeki istihbaratın yarısına bile sahip olamazlardı. Albay olmak için rütbelerini yükseltmişti. Onlara sağladığı tüm şemalar, yıllar boyunca üssün dışına aktardığı tüm bilgiler ve şimdi onu terk ediyorlar çünkü kurtarmaya teşebbüs edemeyecek kadar korkaklar.

Zihnimde bir gıdıklanma hissediyorum. Tana tekrar bağlantı kurmaya çalışıyor. Onu görmezden geliyorum. Nerede olduğumu tahmin edebileceğinden eminim.

Kalabalık yine mırıldanıyor, alçak sesler meydanda yankılanıyor. İki üniformalı memur kamyonundan inip arkaya doğru yürüyor.

Jim'i nihayet görebildiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Çok kötü görünmediğini görünce rahatladım. Hâlâ kot pantolonunu ve atletini giyiyor ama fanilasını gitmiş. Elleri önünde kelepçeli. Kaslı kollarında ve beyaz gömleğinde kir izleri var ama bunun zarar görmemiş görünüyor. Çürük yok. Burnu kanamamış. Bunun için minnettarım. Düünden beri gözaltında, yani çok daha kötüsü olabilirdi.

Ne beklediğimden emin değildim. Ezilmiş bir yüz, belki? Ama hayır, herkesin onu açıkça görmesini istiyorlardı. Kurşunlar etini parçalamadan önce gözlerindeki korku ve yenilginin tadını çıkarmak için.

Yine de iki adam onu tahta basamaklardan platforma doğru sürüklerken hiç korkmuyor. Onu dizlerinin üzerine itmiyorlar. Dik duruyor, omuzları dik, yüzü tamamen ifadesiz. Ta ki donuk bakışları kalabalığı tarayıp üzerime düşene kadar. Ancak o zaman tepki veriyor. Hafifçe. Çenesi titriyor, dudakları geriliyor.

Yaklaşık yirmi dört saat sonra ilk kez zihnimde bir dürtme hissediyorum.
Panik boğazıma düğümleniyor, çünkü o ne *yapıyor*? Kolları çıplak.
Herkes bilecek eğer o-

Ama onlar zaten Biliyorum, I hatırlatmak kendim, ve
panik Körelme istifaya.

Onu içeri aldım, sesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Git buradan, Wren. Hemen. Burada kalamazsın."

"Gitmiyorum."

"Ucube!" diye bağılıyor kalabalıktan
biri. "Fect!"

Benim gördüğümü onlar da görüyor. Sabah güneşinde, yeteneklerini gece kullandığında olduğundan daha az fark ediliyor - o zaman damarları gümüş işaret levhaları gibi oluyor. Ama şimdi hepimiz görebiliyoruz. Dalgalanıyor. İçlerinde hareket eden sıvı gümüş gibi.

Birden Jim'in kafası geriye savruldu. Birisi ona bir taş fırlattı. Öfke omurgamda cızırdıyor. Tüfeğim olsaydı, o pislik çoktan ölmüş olurdu.

Komuta subayları hemen tüfeklerini kalabalığın üzerine doğrultur.

"Yeter!" diye bağıırır biri. "Yakında hak ettiğini bulacak."

"Bunu nasıl durduracağız?" Jim'e sordum.

"Yapamayız. Gerçekten burada olmamalısın."

"Başka nerede ki?"

Çaresizlik içinde etrafımı tarıyorum. Bir silaha ihtiyacım var ama vatandaşlar silahsız. Tek silah platformdaki subaylara ait. Yakın menzilli saldırı tüfekleri. Onlar iş görür. Adamlardan biri şu anda telsiziyle konuşuyor. Dikkatini dağıtmaya çalışabilirim ve-

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyarır Jim.

Ona ters ters baktım. İfadesindeki kabullenmişlik hoşuma gitmiyor. Daha önce yoktu, ama şimdi yüzü yenilmişlik sınırında. Jim aptal değil. Eğer burada yalnızsam, bunun şebekenin onu kurtarılmaya değer bulmadığı anlamına geldiğini anlıyor. Ve eğer çıkmak için savaşmıyorsa, bunun bir anlamı olmadığını biliyor demektir.

İkinci bir kamyon tünelden gümür gümür çıkıyor.

İdam mangası geldi.

Daha önce hiç bir idama tanık olmamıştım. Hayatımda bu şehre sadece iki kez gittim, o da hatırlayabildiğim . de Griff ve Tana'yla tatil için gitmiştim. Ama bu eğlence değildi; bir Ayaklanma göreviydi. Ve ben buna görev diyorum, ama aslında, on üç yaşından daha büyük görünmeyen bir çocuğa çalıntı telsizleri verdik ve o da bir ara sokağa daldı. Jim Amca tüm bu süre boyunca kafamın içinde homurdanıp durdu, çok endişeliydi. Kimliğinin ortaya çıkmaması için Point'e nadiren giderdi ama bakın bizi nereye getirdi. On beş yıl onu gözlerden uzak tuttuk ve evde tanındı. Benim yüzümden.

Hıçkırıklara boğulmamak için her şeyi yapmak gerekiyor. Orada duruyor, saçları yüzüne dökülüyor, elleri bağlı, damarları onu bu insanların inandığı ucube olarak ortaya çıkarıyor ve hepsi benim yüzümden.

Ekip altı erkek ve iki kadından oluşuyor, hepsi de lacivert Komuta tulumları giyiyor. Merdivenleri tırmanıyorlar ve platformun bir ucunda itaatkâr bir şekilde sıraya giriyorlar. Öfke içime işliyor. İçlerinden biri, kafası tıraşlı, tıknaz bir genç adam ve gözleri sadece beklenti olarak tanımlayabileceğim bir şeyle parlıyor. Bunun için heyecanlanıyor. Diğerleri sadece sıkılmış görünüyor. Sanırım bu beni daha da kızdırıyor. Bu insanlar bir adamı vurarak öldürmek üzereler ve sıkılmış görünüyorlar.

"Wren..."

Jim'in uyarısı zihnimde yankılanıyor. Gözlerimdeki cinayeti görmüş olmalı.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye hırlıyorum

ona. Ama ne yapabilirim ki?

Belki takası kabul ederler? Ona karşılık beni mi?

...ki bu çok saçma bir fikir, çünkü hadi ama, iki Mod bir Mod'dan iyidir. Kendimi tanıtmış olsaydım, onun yanında kendi kurşun yağmurumu bekliyor olurum. Belki de hak ettiğim budur, çünkü onun orada olmasının sebebi benim.

"Artık gitmen gerekiyor." Sesinde hüznün var.

Duygular boğazımı tıkıyor. Gözyaşlarımın parıltısından zar zor görebiliyorum. Yüzümü silmek için başımı gizlice omzuma doğru eğiyorum.

Bir şeyleri kaşıyormuşum gibi görünsün. Bu insanların beni ağlarken yakalamalarına izin veremem, etkilendiğimi görmelerine izin veremem.

Yanımdaki kadın bana tuhaf tuhaf bakıyor. Solgun saçları ve narin yüz hatları var ve yanakları heyecandan kızarmış. Yanında iki çocuğu var. Küçük çocuklar. Sanki bir aile gezisine çıkmışlar gibi. Sanki kıtadaki tek hayvanat bahçesini ziyaret etmek için B Koğuşuna giriş izni almışlar gibi. Jim de onların eğlenmesi için sergilenen, yaltaklandıkları kafesteki bir hayvan. Bu kadını tanımıyorum ama ondan nefret ediyorum.

Subaylardan biri platformun kenarına doğru adım atar. Sol kolunun üst kısmında bir albay arması var. Annem beni Point'ten kaçırmaması için ona yalvardığında Jim'in sahip olduğu rütbeyle aynı. Beni asla güvende tutamayacağını biliyordu. Daha beş yaşındayken güçlerimi göstermeye başlamıştım, çoğu insan için on ikisine kadar ortaya çıkmayan yetenekler. Benim için çok korkuyordu.

Albay aynı zamanda annemin vatana ihanetten vurulduğunda sahip olduğu rütbeydi. Acaba bu platformda mı oldu? Belki de Jim'in durduğu yerde durmuştur. Belki kanı hâlâ Jim'in çıplak ayaklarının altındaki tahta çitalara bulaşıyordur.

"Julian Ash, Kıta Mahkemesi sizi vatana ihanet ve gizleme suçlarından suçlu buldu." Albay'ın sesi meydanda gürledi. "Ve bu nedenle, ölüme mahkum edildiniz."

Kalabalıktan bir kükreme yükselir. Bu onları heyecanlandırıyor. Hayvanlar. "Son bir sözünüz var mı?"

Amcam taş suratıyla ona bakıyor. Ama kafamın içinde duyduğum şey bu sertlik değil. Benimle konuştuğunda, huysuz olsa da son derece şefkatli.

"Seni seviyorum, Wren. Umarım bunu biliyorsundur."

Midem bulanıyor. Sanki biri kalbimi sıkıyor, sivri tırnakları her boşluğa giriyor, sıcak, ağırlı kütleyi göğsümde çığlık attırıyor.

"Söz yok mu? Mükemmel. Bu hayatımızı kolaylaştırıyor," diye alay ediyor albay. Sonra o ve subayı platformdan inip kenarda duruyorlar ve benim tüm vücudum titremeye başlıyor.

Korku ve histeri, geçen ayki fırtınada çiftlikte yerinden çıkan gevşek kablo gibi içimde kamılanıyor. O şey havada savruluyor, kıvılcımlar yaratıyor, evin kenarından sekip verandaya sıcıyor ve çimenlerin üzerinde kıvrılıyordu. Şu anda ben de öyleyim. İnecek güvenli bir yer bulmak için umutsuzca kıvranan canlı bir tel.

Kesin şunu, idam mangasına bağırmak istiyorum. Kesin şunu. Onu rahat bırakın.

"Silahlar yukarı!" diye bağıırır albay.

Silahlarını kaldırıp Jim'e doğırtuyorlar ve Jim'in bakışlarını indirdiğini gördüğüm andan daha büyük bir acı yaşamadım. Onlara bakmıyor. Bana bakmıyor. Pes etti.

Silahlarınızı indirin, ıglık atmak istiyorum. İndirin onları. İndirin silahlarınızı.

Seyirciler arasında bir şaşkınlık havası esiyor. Göz kırpiyorum.

Ekibin yarısı silahlarını indirdi.

Hâlâ yerlerinde olanlar şaşkınlıkla yoldaşlarına bakıyor. Kadınlardan biri, uzun boylu bir esmer, şaşkın görünüyor. Bir omzunu silkiyor, vücudu seğıriyor. Sonra sanki kendini bir şeyden kurtarmaya çalışıyormuş gibi başını birkaç kez sallıyor. Tüfeğini tekrar doğırtmaya başlıyor ve ben ona öfkeyle bakıyorum. *İndir şu lanet silahı.*

Sekiz tüfek de yere doğırtulmuş durumda.

Beni duyabildiklerini fark ettim. Beni duyabiliyorlar. Tanıdık bir dalgalanma hissediyorum, sanki zihnim aniden canlanıyor, enerjiyle patlıyor. Jim'i Kara Topraklar'da ilk kez kışkırtabildiğimde hissettiklerimin aynısı.

O gün o kadar şaşırmıştım ki bağlantıyı kopardım.

Bugün olmayacak. Durmayacağım. Durmak için kendimi korkutmayacağım.

Amcamı öldürmek isteyen sekiz kişiye bakarken içimi bir huzur kaplıyor.

Silahlarınızı başınıza kaldırın, dedim onlara. Kaldırın.

Yüzlerini izliyorum. Yüz hatları şaşkınlık ve korkunun donmuş maskeleri. Güzel, bırak da benim hissettiklerimi hissetsinler.

Silahlarınızı başınıza kaldırın.

Bir baş dönmesi dalgası aniden üstüme çökerken nefesimi içime çekiyorum. Hafifçe sallanıyorum. Bunu yapmak çok fazla zihinsel enerji gerektiriyor, alışık olduğumdan daha fazla.

Jim'in başını hızla kalabalığa doğru çevirdiğini ve beni aradığını fark ediyorum. Damarları akmaya başladığında gümüş rengi bir parıltı görüyorum. Benimle temas kurmaya çalıştığından şüpheleniyorum ama kafamda yer yok çünkü komutu kışkırtmak için mücadele ederken sekiz açık yolum var.

Silahlarınızı başınıza kaldırın. Silahlarınızı başınıza kaldırın.

Vücudum kışkırtmanın bedelini hissediyor, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, uzuvlarım güçsüzleşmeye başlıyor. Jim'le hiç böyle olmamıştı, bu yorgunluk. Ama işe yarıyor. Yapıyorlar. Tüfeklerinin namluları hareket ediyor. Yavaş yavaş. Santim santim.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırır albay ekibine.

Birini öldürme ihtimaliyle düpedüz sersemlemiş gibi görünen tıknaz adam, şimdi çaresizce emirlerime karşı koyuyor. Tüfeği yavaşça döndüren kendi elleriyle savaşıyor. Yüzünden ter damlıyor.

Namluyu alnınıza bastırın. Şimdi yap.

"Bunu durduramıyorum," soluk soluğa bağırıyor. "Beni başka biri kontrol ediyor!"

Kalabalıktan çığlıklar ve soluklar yükseliyor. Tüm ekip şimdi silahlarını alınlarına doğrultmuş durumda.

Zorlukla nefes alabiliyorum. Son komutu vermek için tüm konsantrasyonumu harcıyorum.

Tetiği çek, tetiği çek, tetiği çek-

Ciğerlerim sıkışıyor, oksijen giremiyor. Bu çok zor. Beynimde havai fişekler patlıyor. Görüş alanımda altın tozuna benzeyen garip benekler uçuşuyor. Gözlerimi kırıpıştırarak onları temizlemeye çalışıyorum. Baş dönmesi daha da kötüleşiyor. Bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Bırakın sekizi, bir zihni bile zar zor harekete geçirebiliyorum ve panik yine içimde kabarcıklar oluşturuyor çünkü kontrolümü kaybettiğimi biliyorum. Sanki çiftlikteki derenin içindeyim, ıslak ve yosun tutmuş kayalara uzanıyorum, sudan çıkmaya çalışıyorum ama sürekli geri kayıyorum. Çok kaygan. Tutunacak bir yer bulmaya çalışıyorum, tutmaya çalışıyorum, tut-

Tetiği çek, tetiği çek-

Kontrolüm bozuldu.

Silahlar elastik bir bandın kopması gibi ileri atılıyor. Bir, iki, üç, sekiz. Hepsini Jim'e saldırdı ve son emrim *-tetik çek-* tek bildikleri buydu.

Ateş ediyorlar.

Çığlıklar silah seslerine karışıyor. Jim'in göğsüne saplanan kurşunlar onu geriye doğru uçururken neredeyse yere yığılıyorum. Düşerken bile, gömleği kırmızıya boyanmış halde, başını bana doğru çeviriyor. Kalbimi durduran bir saniye boyunca gözleri benimkilerle kilitleniyor ve onu kafamın içinde duyuyorum.

"Güle güle, küçük kuş."

Yere düştüğünde ölmüştü. Bağlantı aniden koptu. Artık kafamın içinde değil. Enerjisini hissedemiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Bir an orada öylece durdum, tamamen hissizleşmişim. Kalabalık hala kargaşa içinde. Bazıları heyecanla çığlık atıyor. Diğerleri dehşet içinde çünkü az önce tanık oldukları şeyi kavrayabiliyorlar.

"Kışkırtıcı," diye tısladığını duydum birinin.

Bana yönelik olup olmadığını bilmiyorum ama önemli değil. Herhangi bir şüphe çekemem.

Kışkırtmanın cezası ölümdür. Sadece bu da değil, aynı zamanda Kıta'da failin Mahkeme önünde savunma yapamadığı tek ağır suçtur. Bu da büyük bir olay. General'e suikast girişiminde bulunmak bile Mahkeme'de yargılanmanıza neden olur.

Kışkırtıcıların, basitçe söylemek gerekirse, var olmalarına izin verilmiyor. Asalları çok fazla korkutuyoruz.

Vatandaşlar platformdan uzaklaşmaya başladı bile, bu da kaçışımı kolaylaştırıyor. Jim'e, bu dünyada herkesten çok sevdiğim adama son bir kez bakıyorum. Ölmüştü. Gitti. Sonra dönüp hareket etmeye başlıyorum. Tam bir koşu değil. Dış kapıların hızla yaklaştığını görebileceğim kadar hızlı ama dikkatleri üzerime çekmeyecek kadar yavaş.

Ama yanılıyorum. Fark edilmeden gitmedim.

Çıkışa üç metre kala biri omzumdan tutup beni geriye doğru çekti.

Dengemi sağlamaya çalışırken tökezliyorum. Bir an için bir üniforma görüyorum. Bir el Komutanlık tarafından verilen bir tabancayı kaldırırken bir hareket bulanıklığı ve kulağımın dibinden geçen bir ses tıslıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

BÖLÜM 5

(Bu odada hiç pencere yok. Penceresiz odalardan nefret ederim. Klostrofobik değilim, pek sayılmaz. Duvarlar kapanmıyor. Yapabilirim.

gayet iyi nefes alabiliyorum. Sadece bir ağıldaki sığırlar gibi kapana kısılmış olmanın boğucu hissi. Kaçış yolu yok, silah yok. Buna dayanamıyorum. Cildimi kaşındırıyor ve Blacklands'deki sarı karıncalar üzerimde geziniyormuş gibi hissettiriyor.

Beni bu sorgu odasına getirdiklerinde gözlerimi bağlamadılar, bu yüzden beynim buraya gelmek için kullandığımız dönüşler ve koridorlar boyunca koşmaya devam ediyor. *Sağ, sol, sağ, sağ, sol, mavi kapı*. Kaçmak için fırsat bulduğumda rotayı tersine çevirmeliyim. *Mavi kapı, sağ, sol, sol, sağ, sol*. Komutanın varlığını hatırlamasını beklerken yönleri kafamın içinde bir mantra gibi tekrarlıyorum.

Çok uzun sürmez. Kapı bir dakikadan kısa bir süre sonra açılır ve iki kişi içeri girer. Yirmili yaşlarının başında genç bir adam ve kadın. İkisinin de koyu renk saçları var, kadının ki at kuyruğu şeklinde, adamın ki ise kısa kesilmiş. Kadının gözleri ela. Kurnaz ve dar. Adamın kiler koyu kahverengi, neredeyse Jim'in her sabah içtiği kahve kadar siyah.

Tek kelime etmeden masanın karşısındaki sandalyelere yerleşiyorlar. Kadın kayrak grisi bir tableti masaya bırakıyor ama ekranı siyah kalıyor. İki çift göz yüzüme sabitleniyor. Ben de tek bir duygu bile belli etmeden bakıyorum.

Kapı kapanmıyor. Üçüncü bir kişi girer.

Bu sefer tepki vermemek için biraz çaba sarf etmek gerekiyor. Oteldeki yakışıklı pislik.

Kapıyı kapatıp önünde durmak için hareket ettiğinde ne hissettiğimden emin değilim. Bakışları benimkilere takılıyor. Benim gibi o da tepki vermiyor. Ama beni tanıdığını biliyorum. Tanımak zorunda. Sadece iki gece önce onun vücudunun altında ezilmiştim. Şimdi lacivertlere bürünmüş bir beden. Onun bir asker olduğunu bilmeliydim. Bir asker gibi hareket ediyordu.

Ve hatırladığım kadar çekici, geniş çerçevesi ve çarpıcı yüzüyle odadaki tüm havayı kaplıyor. Bu beni rahatsız ediyor.

"Ben Asker Tyler Struck," diyor genç kadın sonunda, sesi soğuk ama kibar. "Bu da Memur Xavier Ford."

Yanındaki adama eliyle işaret ediyor. O da yakışıklı, arkalarındaki adamdan daha sağlam, daha az tipik bir şekilde. Kendini tanıtmayan adam. Sessizce durmaya devam ediyor, tavrını deşifre etmek imkânsız. Sıkılmış mı? Rahatsız mı? Tam olarak anlayamıyorum.

Komutan olduklarını düşünürsek bunun nafile olduğunu biliyorum, ama yine de zihinsel hislerimi ortaya koyuyorum.

Telepati ve zihin okuma hep aynı şekilde başlar: Bir yol açarsınız. Birincisi sadece Mod'larla çalışır, beyinlerimiz Jim'in bana öğrettiği ikinci frekansla donatılmıştır. Pozitif enerji dalgaları. İkincisi ile, ister bir Mod'a ister bir Prime'a sızmaya çalışıyor olun, hedef zihnin negatif enerji salgılayarak girişimlerinize aktif olarak direneceği ilk frekansa dokunuyorsunuz. Beynin yerleşik uyarı sistemi.

Hedef zihin iyi korunmuşsa, alarmı etkisiz hale getirmeye çalışma şansınız bile olmaz. Ama o kalkanın içinde herhangi bir zayıflık, en ufak bir çatlak bile varsa, içeri girmenin yolunu bulmanız an meselesidir.

Bu üçü mü? Kalkanları o kadar kalın ki, saatte yüz mil hızla bir tuğla duvara çarpmak gibi. Fırlattığım ince ipler bana geri dönüyor ve kendi kafamın içinde zincirler gibi şingirdiyor.

İlgimi çekti. Bu insanlar sıradan askerler değil. Bakır Blok'taki Jordan gibi değiller. Belli ki kalkanlama konusunda kapsamlı bir eğitim almışlar.

Silver Block. Benim tahminim bu olurdu.

"Sekiz zihni nasıl kışkırtabildiniz?" Struck önsöz olmadan sorar.

Ona bakakaldım. "Bunu yapanın ben olduğumu da nereden çıkardın?"

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki değilim." Kelimeleri biraz kekeleyerek söyledim. Ben iyi bir oyuncuyum. Jim'in Hamlett'teki askerleri idare etmem için bana hep güvenmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Mahkûm olmadığını biliyoruz. O aklandı."

Onu nasıl "temize çıkardıklarını" bilmekten korkuyorum ve bir kez daha Jayde Valence'ın Jim'in zihninde neler görmüş olabileceği konusunda endişeleniyorum.

"Yani, eğer o değilse... geriye sen kalıyorsun." Struck başını bana doğru eğdi. "Ben değildim."

"Gerçekten mi?" diyor. Bu bir soru değil.

"Öncelikle, ben Aberrant değilim," diyorum onlara. "İkincisi, öyle olsam bile, bu kadar çok zihni bu şekilde kontrol etmek mümkün değil."

"Bu mümkün çünkü biz bunun gerçekleştiğini gördük." Ford ilgisiz bir ses tonunu benimsiyor ama sert bir tarafı da var. Kaşlarını kaldırıyor. "Olduğunu görmedin mi tatlım?"

Çenem hem sevecenlik ifadesi hem de onun alaycı tonu karşısında geriliyor. "Bana öyle deme. *Ne* gördüğümü de bilmiyorum. Tek bildiğim amcamı öldürdüğün."

Struck bir an için irkildi, sanki onlardan önce Jim'den bahsetmemi beklemiyormuş gibiydi. Ama bir sorguyla başa çıkmanın en iyi yolu saklayacak bir şeyin yokmuş gibi davranmaktır.

"Bu yüzden burada değil miyiz?" Açıkça söylüyorum. "Amcamı öldürdün."

Ford kollarını göğsünde kavuşturuyor ve hafifçe arkasına yaslanıyor. "Amcan komutanlıktan kaçan bir askerdi."

"Saçmalık. Onu bununla suçladığınızı biliyorum ama..." Başımı sallıyorum ve kendimi tekrar ediyorum. "Saçmalık."

"Anladım, tatlım. Yani amcanın kim olduğunu bilmediğini iddia ediyorsun. Tam olarak nasıl bir akrabalığınız var?"

"Değiliz," diye cevap veriyorum, bu kez alaycı sevecenliği görmezden gelmeye karar vererek. "En azından kan bağıımız yok. Beni evlat edindi."

Struck tableti canlandırıyor ve giriş yapmak için başparmağını tarayıcıya bastırıyor. Bakışlarım Bay Sessiz'in bizi izlemeye devam ettiği kapı aralığına kayıyor. Elleri kemerinin halkalarında gevşekçe duruyor, bakışlarımla karşılaştığında yüzünde hiçbir ifade belirmiyor. Göz temasını o kadar uzun süre sürdürüyor ki nabzım hızlanıyor ve ilişkiyi kesen ben oluyorum. Ki bu benim yapacağım bir şey değil. Ben asla geri adım atmam.

Struck'ın parmağını kaydirdığı ekrana odaklanmaya çalışıyorum. Bir fotoğraf görüldüğünde, onu büyütür.

Bu Jim ve onu gördüğümde kalbim sıkışıyor. Kederimin yüzümde görünmesine bilerek izin verdim.

Tableti bana doğru itiyor. "Bu Albay Julian Ash." "Ona ne istersen diyebilirsin ama onun adı bu değil."

"Adı bu. Bu Julian Ash, Gümüş Blok'tan on beş yıl önce firar eden bir albay. Sun Post'taki bir bombalamada tüm birliğini kaybettikten kısa bir süre sonra kaçtı."

"Hayır," diye karşı çıktım, resme dokunarak, "bu Jim Darlington. Ve bana söylediğin tek bir kelimeye bile inanmıyorum, bir saniye bile. Jim bir asker kaçağı değil."

"Evet, öyle. Sadece bu da değil, aynı zamanda Aberrant."

Gülmeye başladım. "Onun hakkında söylediğin onca yalan arasında en sevdiğim bu."

Xavier Ford gözlerini devirerek, "Oyun oynamayalım," diyor. "İnfazda sen de vardın. Raporlara göre, kolları neredeyse parlıyordu."

"Raporlarınız yanlış. Ben böyle bir şey görmedim." Kollarımı kavuşturdum ve bana meydan okuması için ona meydan okudum.

"Sizin de geçmişinizi araştırdık," diye devam ediyor Struck.

Bana bir fotoğrafımı gösterene kadar ekranı kaydırıyor. Geçen yıl kimliğim için çekilmişti. Şirket, vatandaşların her yıl fotoğraflarımızı güncellemesini zorunlu kılıyor.

"Wren Darlington," diye okur sayfadan. "Sekiz yaşına kadar var ."

"Jim beni o zaman buldu."

"Seni buldum," diye yankılanıyor Ford kuşkuyla.

Omuz silkiyorum. "Ondan öncesini hatırlamıyorum."

Şüphecilikleri artar. Kapıdaki muhteşem yüz hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

"Eğer dosyam sendeyse, tüm zihinsel raporlarım da sende olmalı." Jim akıllıydı. Blacklands'den Z Koğuşu'na yerleştiğimizde yaptığı ilk şey beni bir çocuk ruh sağlığı değerlendirmesine göndermek oldu. I o zaman da başarılı bir yalancıydı.

"Çocukken yaşadığım travmanın hafıza kaybına neden olduğu sonucuna vardı," diye devam ediyorum. "Aileme tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyor ama bir Aberrant saldırısında ölmüş olabilirler. Sanırım Jim'in beni dolaşırken bulunduğu bölgede bazı pusular vardı."

"Doğru." Ford kıkırdıyor. "Bu iyiliksever göçebe seni yolun kenarında buldu, kanatlarının altına aldı ve kendi evladı gibi benimsedi. Ne kadar iyi biri."

"İnsanların başkalarına yardım edemeyeceğini düşünüyorsanız, içinde yaşadığınız dünya gerçekten iç karartıcı. Birinin sadece iyi bir insan olabileceğine inanmak bu kadar zor mu?"

"Julian Ash iyi bir insan değildi."

"Ona öyle demeyi kes," diye çıkışıyorum ve sonra Struck'ın yüz ifadesindeki değişimin ipucunu görüyorum. Bana inanmaya başlıyor.

Ford'u henüz kazanamadım. Kapıdaki adama gelince, onun bu konuda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Jim iyi bir insan," diye ısrar ediyorum. "Sekiz yaşımdan beri onunla yaşıyorum. Bu *on iki* yıl eder. İnan bana, eğer o bir Aberrant süper askeri olsaydı, bunu bilirdim. Bir noktada ağzından kaçırırdı."

"Bunu biliyordun," diyor Ford. "Çünkü şu anda bize yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Bir çiftlikte yaşıyorum. Jim bir çiftlik sahibi. Çiftlik *sahibiydi*."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Bu kısımda numara yapmama bile gerek yok. Kurşun yemiş bedeninin tahta platforma çöküşünün anısı doğrudan kalbime saplanan bir bıçak gibi.

"Çiftçiler, ha?" Ford sandalyesinde tekrar geriye yaslanıyor. "Kaç baş sığır var?"

"İki yüz." Neden sorduğunu anlamamış gibi yaparak kaşlarını çatıyorum.

"Ne tür?"

"İnekler. Bazı düveler. Bilmen gerekirdi," diye alay etmekten kendimi alamıyorum. "Sığırlarımız sizi ve ordunuzu besliyor."

Struck tekrar konuşur. "Biliyor musun, ben hiç çiftlikte bulunmadım. Neden bize çiftlik hayatını anlatmıyorsun?"

Ford eğlenmiş görünerek başını sallar. "Evet, tatlım. Bizi aydınlat. Bir çiftçinin hayatından bir günü anlat."

Onlara bakıyorum. "Ciddi misiniz? Hayatım boyunca çiftçilik yapıyormuş gibi davrandığımı mı sanıyorsunuz? Neden buzağılama mevsiminde tüm kolunuzu bir ineğe soktuktan sonra gelip benimle konuşmuyorsunuz, hevesli?"

"Gününüzü anlatın." Ford alaycılığımдан etkilenmedi.

Sahte bir kızgınlıkla isteklerini yerine getirdim. Sonraki bir saat boyunca, acımasız ikilinin soru yağmuruna tutuluyorum ve siyah saçlı adamdan tek bir kelime bile çıkmıyor. Gözlerim birden fazla kez ona doğru kayıyor. Değerlendiriyordum. Bazen de hayranlıkla. Komutanlık üniformasının kısa kollu versiyonu sayesinde kollarından fırlayan, pazularının ve ön kollarının etrafını saran dövmeleri görebiliyorum. Ne olduklarını anlayamıyorum.

Struck kışkırtma olayını tekrar gündeme getirdiğinde kendimi odaklanmaya zorluyorum.

"Ne giydiğimi görüyor musun?" Kendimi gösteriyorum. Atlet giyiyorum. "Eğer kalabalığın içinde durup, bir şekilde sekiz kişinin kafasının içine girip onları yaptıkları her ne haltsa onu yapmaya zorlasaydım, biri beni bunu yaparken görürdü. Aberrantlar psişik şeyler yaptıklarında parlıyorlar." Elimden geldiğince aptal oynuyorum, sıradan bir Prime köylüsünün kullanacağı kelimeleri seçiyorum.

"O zaman neden kaçtın?" Struck başını eğerek soruyor. "Neden olay yerinden kaçmaya çalışırken görüldünüz?"

"Çünkü az önce amcamı öldürdün!"

Nefes alıyorum ve kendimi sakinleştiriyormuş gibi yapıyorum.

Gerçekten, olabildiğince istikrarlıyım. En ufak bir sarsıntı yok. Kederliyim, evet. Belki de beni burada ne kadar tutacakları konusunda endişeliyim. Ama eninde sonunda beni koğuşuma geri bırakacaklarını biliyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım. En azından onlara karşı.

İşlediğim tek suç Jim'in hayatını kurtaramamaktı. Son nefesime kadar bunun için kendimi cezalandıracağım.

"Özür dilerim." Tekrar nefes veriyorum. "Sana bağırarak istememiştim. Ama ben bir şey *yapmadım*. Tek bildiğim, birkaç gece önce köyümün Özgürlük Günü kutlamasında eğleniyordum" -sessiz askere bir bakış attım- "ve ertesi sabah Komutanlık gelip amcamı götürdü. Gerçekten Z'de öylece kalacağımı mı düşünüyordunuz? Tabii ki hayır. Amcamı siz aldınız. *Elbette* onu geri almak için buraya geldim."

"Yani Komuta'nın işine karışmaya çalıştığınızı kabul ediyorsunuz?" Ford yine bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, ben amcamı kurtarmaya çalışıyordum çünkü o yanlış bir şey yapmadı. Siz yanılıyorsunuz. Her konuda." Tableti onlara doğru ittim. "Jim kusurlu değil. Dosyanı sayfa sayfa, satır satır inceleyebiliriz ve bu benim gözümde hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hayır. Bu adam, amcan, göğsünde kurşunlarla yatan ceset" -Ford'un korkunç tanımından irkildim- "Albay Julian Ash. Parmak izleri bunu doğruladı."

"Yalan söylüyorsun."

"Parmak izleri bunu doğruladı," diye tekrarlıyor Struck. "Ash'in Şirket'in sistemindeki parmak izlerini nasıl değiştirdiğini bilmiyoruz."

Benim var. Her yerde insanlarımız var.

"-ama Komuta dosyasındakilerle karşılaştırıldılar ve mükemmel bir eşleşme var."

"Size inanmıyorum," diyorum inatla, ama içimden de kendi dosyamda hata bulamadıkları için minnettarım. Çocuklar on iki yaşına kadar Continental ID sistemine kaydedilmiyor, yani bu insanlar veri tabanına girmeden önce kim olduğumu asla bilemeyecekler. Onlara göre ben her zaman Wren Darlington'dım.

"Bize inanmıyorsun, ha? Ne tesadüf. Biz de size inanmıyoruz." Ford sandalyesini geriye iterken sırtıyor.

 kisi de ayağa kalkar. Struck tableti kolunun altına sıkıştırır.

"Ne? Bu mı?" Alnımı kırıştırıyorum. "İşimiz bitti mi?" "Hayır tatlım," diyor Ford. "Daha yeni başladık."

Kapıya yaklaşır ve handaki yabancıyı kenara çekilmesini beklerler.

"Peki ya sen?" Arkasına bakarak soruyorum. "Bay Sessiz burada. Söyleyecek bir şeyin yok mu? Kimsin sen?"

Duruyor, omzunun üzerinden bana bir bakış atmak için dönüyor. Sonunda konuşurken dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Buradan canlı çıkıp çıkmayacağınıza ben karar veririm."

BÖLÜM 6

(Beni yaklaşık üç saat boyunca odada bıraktılar. Yalnız, ama gerçekten yalnız değil. Tavanın köşesindeki kırmızı ışığın farkındayım.

Beni izliyorlar, bu yüzden kederli bir ifade takınıyorum. Korktuğuma inanmaları gerekiyor. Bana ne yapacakları konusunda endişeliyim. Sandalyede öne doğru yığılıyorum, ellerimi soğuk masanın üzerinde sıkıyorum. Bu arada bana bahşedilen damarlardan faydalanarak Declan'la bağlantı kurmaya çalışıyorum. Ama adam *sessiz temas* rolünü tam anlamıyla üstleniyor. Yani, kesinlikle sessiz kalıyor. Sanırım buna şaşırmadım. Bana güvenli bir ev ayarlamaya çalıştılar ve ben de kaçtım. Muhtemelen kızgındır.

Ayrıca, Jim'i kurtarmaya zahmet edemezlerdi ve o bir zamanlar Ayaklanma makinesinde çok önemli bir dişliydi. Ben çok önemli bile değilim.

Bu beni tek kullanımlık yapar.

Tana da sessiz, bu da endişe kaynağı. Declan köyümün askerlerle dolu olduğunu söyledi ve bu ben gözaltına alınmadan önceydi. Beni tanıyor olabilecek birilerini sorguluyorlar mı? Umarım Tana ve Griff güvendedir ama bağlantımızı kapalı tuttuğu sürece yapabileceğim tek şey endişelenmek ve dua etmek.

Ford ve Bay Sessiz döndüklerinde yanlarında farklı bir kadın vardır.

Bunun tanıtıma ihtiyacı yok. Bu Jayde

Valence.

Endişe midemde çırpınıyor. Valence ile yapılan bir sorgulamadan zaferle çıkan tek bir kişi bile duymadım.

Jim Amca'nın kalkanı bile .

Ona bakmamaya çalışıyorum ama çok zor. Modları Point'in ara sokaklarında koşuşturan kuduz sıçanlarla aynı seviyede tutan General'in neden tiksintisini içine atıp Jayde'i yakın çevresine kabul ettiği bir sır değil. Kullanılmayacak kadar güçlü bir araç. Bunun kanıtı kelimenin tam anlamıyla yüzünde yazılı. Kan izi sol yanağının üstünde duruyor. Yaklaşık on santim çapında mükemmel bir kırmızı daire ve bembeyaz teniyle tam bir tezat oluşturuyor.

Kendi izim kalamdan başka bir yerde belirseydi neler olabileceğini düşünmek beni ürpertiyor. Jim yüzümü yakar mıydı? Yakmayacağına inanmak isterdim ama iten içe cevabın evet olduğunu biliyorum. Aileme bir söz vermişti ve beni korumak için her şeyi yapardı.

Jayde masaya doğru yrr. İki adam kapıyı çevreliyor, kl bloklu duvarlara yaslanıyorlar. Kollar apraz. Sıkılmış ifadeler.

"Wren Darlington," diyor.

"Evet."

"Benim adım Jayde."

"Kim olduğunu
biliyorum." Kaşlarını
kaldırdı.

"Sizi General'le birlikte yayınlarda gördüm." Başını
sallıyor.

Solgun saçları ensesinde sert bir düğümle bağlanmış ve elmacık kemiklerini vurguluyor. şahsen çok daha güzel. Ama simetrik yüz hatları ve kalp şeklindeki ağzı dikkatimi onun ne olduğundan uzaklaştırmaya yetmiyor.

Bir hain.

Bir sempatizan.

Diğer Modları eziyor ve ldryor. Onun gibi insanlar beni hasta ediyor.

Tiksintimi yutuyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Duygularımı dengelemeye.

Ama kendime güvenim azalıyor çünkü... Ya yeterince iyi değilsem?

Jim bana nasıl korunacağımı öğretti. Zihnimin etrafına elik bir kasa inşa etmeyi ve onu sıkıca kilitli ve hiçbir şeyin geçemeyeceği kadar kalın tutmayı

O. Ama çalıştığımız tek şey bu değildi. Bana o kasa kapısını nasıl açık bırakacağımı ve koruduğu zihni nasıl boşaltacağımı da gösterdi. Karanlıktan başka bir şey kalmayana kadar zihni boşaltmayı. Sessizlik. Ve sonra.

Ne duymalarını istiyorsanız onu düşünün.

Jayde önümdeki sandalyeyi çekerken ben de zihnimi hazırlamaya başlamıştım bile. Jim bana bir keresinde Modifiye beyinler üzerinde yapılan bir araştırmada, bir Mod'un beyninde tuttuğu düşünce sayısı ile bir Prime'ınki arasında hiçbir fark olmadığını belirlendiğini söylemişti. Aynı çalışma, günde yaklaşık on bin düşünce düşündüğümüzü ortaya koydu. Bazı insanlar daha fazla, bazıları daha az düşünür. Dakikada ortalama altı ya da yedi düşünce.

Tabii ki bu endişeyi hesaba katmadan söylüyorum. Masum bir insan şu anki durumumda gergin olurdu. Zihnim yarışıyor olmalı.

Jayde oturuyor ve bana . Başka bir şey söylemiyor.

Ayaklanma'daki insanlardan duyduğum sorgulama bu.

Tek bir soru bile sormayacak.

Bir yol çizdiğinde, bu ince değildir. Saklamaya çalışmıyor. Soğuk suya ürkek bir ayak parmağını daldırır gibi nazikçe zihnime doğru ilerlemiyor. Bunun bir sebebi var. Çünkü eğer yavaşça girmezseniz, bu bir Mod'un ensesine elektrik şoku gönderir. Elektrik akımı içinizden geçerken tepki vermemek, sarsılmamak, irkilmemek, hareket etmemek neredeyse imkansızdır.

Tabii bunun için de eğitim almadıysanız.

Tabii bu şoku beş yaşından itibaren, Blacklands'de oturup Julian Ash ile zihninizi kandırmak için eğitim alırken tekrar tekrar, acımasızca yaşamadıysanız.

İçime doğru ilerlediğini hissettiğimde gözümü bile kırpmadım. Bana bakmaya devam ediyor.

"Bir şey söyleyecek misin?" Kızgınlıkla sordum.

Neden konuşmuyor? Onun

nesi var? Gözlerini dikmiş

bakıyor.

"Tamam," diyorum.

Özbilinç çöküyor. Ellerime bakarak onun gözlerinden kaçmaya çalışıyorum ama Xavier Ford kapıdan bana havlıyor.

"Ona bir bak."

Yutkunuyorum ve bakışlarımı Valence'a yöneltiyorum.

Aklımı okumaya çalışıyor. Öyle olmalı.

General ona güvenebileceğini sanıyorsa aptalın teki. Onun için ne kadar zamandır çalıştığı umurumda değil. Bu insanlara güvenemezsin.

Bakışlarıyla yüz yüze geldim.

I. Güvenme. Güvenmiyorum. Sana.

Beni duyuyor musun, seni zehirli kaltak?

Bakıyor.

Göz

kırpmadan.

Benim kafamın içinde olsaydı tepki verirdi, değil mi? Buna tepki verirdim. Bu insanlar aklını kaçırmış. Neden benim Aberrant olduğumu düşünüyorlar?

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Jim Amca'yı lanet olası pislikler öldürdü.

Söyledikleri kişi imkan yok. Olamaz.

Ya öyleyse?

"Ne yaptığınızı biliyorum ve bu zaman kaybı." Hayal kırıklığım kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Lütfen bir şey söyleyebilir misin?"

Bakıyor.

Ne olacağını sanıyor? Sessizliği, işlemediğim suçları itiraf etmem için beni korkutacak mı? İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu merak ediyorum.

Ama ya Aberrant ise?

İnfaz sırasında kollarının parlamadığını söylediler. Ben parlayan bir şey görmedim, lanet olsun!

Eğer iltica ettiyse, bu bana bunca zaman yalan söylediği anlamına gelir. Onlardan biriyle yaşıyordum demektir.

Ya o da benim aklımı okuyabiliyorsa?

Boğuk bir ses çıkardım.

Jim lanet olası bir böcek miydi?

"Bir şey söyle!" Ona çıkıştım.

Bakıyor.

Kapıya tekrar baktım. Bu sefer azarlanmadım.

Tam bir pislik olabilir, ama Xavier denen adam duman gibi. Acaba biriyle mi gidiyor? Muhtemelen komutada arkadaşlık etmiyorlardır. Belki de eşcinseldir. Bilemiyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum.

Eve gitmek istiyorum. Ya

Jim bana yalan

söylediyse? I

istiyo

rum

Eve

git.

Dudağımı sertçe ısıırıyorum.

Bu kadının önünde ağlama.

Jayde sandalyesini arkaya kaydırıyor.

Nereye gidiyor?

Nereye gidiyorsun, seni beceriksiz quat!

" oluyor? Nereye gidiyorsun?"

Beni görmezden geliyor. Kapıda, soğuk gri gözlerini Bay Sessiz'e çeviriyor. "O temiz. Ona ne uygun görüyorsanız onu yapın."

Jayde odadan çıkıyor. Yolun kapandığını, zihinsel bağlantının koptuğunu hissediyorum ama yine de sürdürüyorum. Bay Sessiz parmağını tabletinin ekranında gezdirirken ve Ford sessizce orada dururken, yanlış düşüncelerin altmış saniye daha devam etmesine izin veriyorum.

Sonunda tekrar kendi düşüncelerimi düşünmeye başladığımda rahatlama dalgası içime çarpıyor. İlkel ve baş döndürücü.

Ben yaptım.

Gerçekten yaptım.

Jayde Valence'ı kandırdım.

Jim'e söylemek için bir yol açıyorum, ancak göğsümde acının sıcak bıçağını hissediyorum. Bağlantının artık orada olmadığını unutup duruyorum. Hatırlatma içimi burkuyor ve gözyaşları içinde yere yığılmamak için tüm irademi kullanıyorum. O gerçekten gitti.

Neden benim kalkanım Jayde'e karşı dayanırken onunki dayanmadı? Nasıl oluyordu da ben zihnimi kandırabiliyordum da Jim bunu yapamıyordu, üstelik bunu bana en başta öğreten *oyken*. Aldatma konusunda benden çok daha yetenekliydi, o zaman neden-

Benim yüzümden.

Bu düşünce aklıma geldikçe dehşet boğazımı sıkıyor. Ya Jim Amca sorgusu sırasında zihnini kandırıp Jayde'e onu kasten benden uzaklaştıran bir düşünce zinciri verdiyse?

Soğukkanlılığım dağılma tehlikesiyle karşı karşıyayken kendime Jim'i düşünmememi emrediyorum. Ne burada, ne de şimdi. Daha sonra. Onu daha sonra düşün.

Bay Sessiz, Ford'a hitap etmeden önce parmağını son bir kez ekranda gezdiriyor. "Ben hazır olana kadar onu Stok C'ye koyun."

Benim için hazır olana kadar mı?

Çünkü *bu* uğursuzluk değil.

-

Hücre gözlerimi acıtan donuk bir gri tonuna boyanmış. Köşede metal bir lavabo ve tuvalet ile sınırlı alanın çoğunu kaplayan tek kişilik bir yatak var. Sanırım burası üssün mahkûmlarını tuttuğu yer. Sıkışık ve soğuk, ama en azından bu odanın bir penceresi var, bu da onu bir öncekinden daha iyi yapıyor.

Kapı elektronik bir bip sesiyle kilitlendikten sonra yatağa tırmanıp parmaklıklı ve kirli pencereden dışarı bakmaya çalışıyorum. Bir kat altındaki kasvetli beton avlunun ötesini göremeyecek kadar yüksekte duruyor.

Yıpranmış şiltenin üzerine uzanıp bayat havayı içime çekiyorum.

Ona ne uygun görürsen onu yap.

Kaderimin belirsizliği içimi kemiriyor. Hayatım yabancıların elinde ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Sadece bu da değil, sabahın köründe uyandığımdan beri ilk kez bugün Güney Plaza'da olanları düşünebiliyorum.

Sekiz zihni kontrol ettim.

Sekiz.

Neredeyse sekiz kişiyi öldürüyordum.

Sekiz.

Midem bulanıyor, boğazıma bir safra hücumu gönderiyor ve kendimi boğmaya zorluyorum. Yaptığım şeyden pişman değilim. Hayatımdaki en önemli insanı kurtarmaya çalışıyordum.

Ama benim yaptığım *şekilde*.

Vücudum titremeye başlıyor ve kollarımı dizlerime dolamak için yatağın üzerine kıvrılıyorum. Beni izliyor olmaları umurumda değil. Gün boyu süren sorgulamaları sırasında dağılmama izin verilmemişti, ama şimdi bu adil bir oyun.

Bazı insanlar gücü bağımlılık yapıcı bulur, ama ben lanetlendiğim hiçbir şey yapmak istemiyorum. Kışkırtma yeteneğini istemiyorum. *İstemiyorum* amına koyayım. Kendi silahlarının kontrolleri dışında olduğunu fark ettiklerinde yüzlerindeki ifadeyi silemiyorum. Birinin özerkliğine müdahale etme fikri, birinin bana bunu yapabileceği düşüncesi, kusma isteğı uyandırıyor.

Yine de aynı zamanda, keşke o idam mangasının her üyesini öldürmeyi başarabilseydim, çünkü o zaman Jim hâlâ hayatta olabilirdi. Ama o öldü ve şimdi *onları* ölü görmekten başka bir şey istemiyorum. İntikam ihtiyacı o kadar güçlü ki, tadını alabiliyorum.

Ödeyecekler. Her biri.

Nasıl ve ne zaman bilmiyorum ama bunu yapmak için yine tahrik kullanmam gerekse bile bunu onlara ödeteceğim.

Doğrulup duvara yaslanıyorum ve dizlerime sarılıyorum. Zihnimin dürtüldüğünü hissettiğimde rahatlıyorum.

Ben Tana.

"Wren! İyi misin?" diyor bağlantı kurduğumuz anda. Onun endişesinin vücudumda dalgalandığını hissediyorum.

"Jim'i öldürdüler."

Başımı ellerimin arasına gömüp ağlamak istiyorum ama yapmıyorum. Eğer üzerimde bir kamera varsa, biraz zayıflık göstermeye hazırım ama gözyaşı değil. Asla gözyaşı dökmem.

"Biliyorum. Özür dilerim. ?" "Komuta
üssünde. Bir hücrede oturuyorum." "Lanet
olsun."

"İnfazdan beri seninle bağlantı kurmaya çalışıyorum. ?"

"Çalışıyorum. Hamlett askerlerle dolup taşıyor ve gelenler
handa kalıyor. Bütün gün resepsiyonun arkasıdaydım ve bir şahin
gibi izleniyordum. Köydeki herkesi sorguluyorlar. Jim hakkında sorular
soruyorlar. Senin hakkında."

"Biliyorum. Bütün gün beni sorguya çektiler."

Alt dudağımı kemiriyor, Jayde Valence ile karşılaşmamı ona anlatıp
anlatmamayı tartışıyorum. Bir yandan, bu bir Mod'a sonsuza kadar övünme hakkı
sağlayacak türden bir başarı.

Ama Tana'nın yeteneklerimin ne kadar güçlü olduğundan haberi yok. Yanmış
et katmanlarının altında gizli bir kan damgam olduğunu.

"Jim'in evinde bir kışkırtıcı olduğunu da duyduk.

"Tana'nın sesinde bir huşu notası var.

Evet.

O da bunu bilmiyor.

"Açıkçası herkesin neden bilmiyorum," diyorum ona. "Ben de
oradaydım. Kışkırtma gibi görünen hiçbir şey görmedim. Sanırım
ekibin ne zaman çıkmaları gerektiği konusunda kafası karışmıştı."

Yalan, suçluluk duygusunu tetikliyor. Ama Jim'e uzun zaman önce, yaşayan
tek bir kişiye bile kışkırtma gücüne sahip olduğumu asla açıklamayacağıma dair
söz vermişim ve bugün bu sözümü bozmayı planlamıyorum.

"Her neyse," diyorum, konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde. "Bunun
hakkında konuşabiliriz

Daha sonra. Şu anda şebekeden biriyle bağlantı kurmanı istiyorum.
Besin zincirinde yüksekte olan biriyle. Beni buradan çıkarmaları
gerekiyor."

Uzun bir ritim var.

"Tana?"

"Kimse seni almaya gelmeyecek."

Kızgınlığımı yutuyorum. Güzel. Nerede durduğumu bilmek güzel.

"Güvenli bir ev ve yeni bir kimlik için şansın olduğunu söylediler ama sen kaçmayı seçtin. Polly sana ne yapacaklarını öğrendiğimizde haber vermemi söyledi."

"Gitmek
zorundayım."

"Wren-"

"Düşünmem gerek. Seninle sonra konuşuruz."

Bağlantıyı koparıyorum ve sonraki dürtmelerini görmezden geliyorum. Şu anda kafamda konsantre olabileceğim tek ses kendi sesim. Seçeneklerimi değerlendirmeliyim.

Hiç var mı?

Şebeke beni kurtarmakla ilgilenmiyor, ama ilgilenseler bile, sonra ne olacak? Hayatımın geri kalanında bir güvenli evden diğerine mekik mi dokuyacağım? Saklanarak mı yaşayacağım? Görünüşümü değiştirecek bir cerrah mı bulacağım ki topluma geri dönebileyim ve Komutanın gözünün önünde yaşayabileyim? Birkaç önemsiz kozmetik enjeksiyon için bile gereken Lüks kredisi miktarı astronomik - tam gelişmiş bir yüz rekonstrüksiyonunun ne kadara mal olacağını hayal bile edemiyorum.

neyse, siktir et. Yüzümü seviyorum.

Sanırım bir Sadık kampı bulmaya çalışabilirim, ama bu seçeneği hiç cazip bulmuyorum, sadece beni gördükleri yerde öldürecekleri için değil. O insanlar yabancıları pek hoş karşılamazlar. Birkaç yıl önce Hamlett'ten iki gencin kasabanın dışındaki ormanda ortaya çıktığı söylenen bir İnançlı kampını aramaya karar verdikten sonra kaybolduğunu hatırlıyorum. Kontrolör Fletcher'ın adamları bir yıl sonra çocukların iskeletlerini terk edilmiş bir kamp alanının kalıntılarında buldu.

Ancak iskeletimin bir yıl sonra bir ormanda ortaya çıkmasından duyduğum korkunun ötesinde, Eski Çağ'ın bu yenisinden daha iyi olduğuna inanmıyorum. Ya da en azından, küresel yıkıma yol açtığı göz önüne alındığında, nasıl olabileceğinden emin değilim.

Parmaklarımı dizlerimin üzerinde kenetliyorum ve seçeneklerimin ne kadar sınırlı olduğunu düşünüyorum. Ne kadar berbat durumda olduğumu. Güneş batıyor ve hücre, küçük pencerenin içeri girmesine izin verdiği yetersiz ışığı kaybediyor. Tavanda bir şerit floresan aydınlatma olmasına rağmen hiç ışık vermiyor. Belki de zaman ayarlıdır.

Bir saat daha geçti. Şimdi oda gölgelerle yıkanıyor. Ama sadece birkaç dakikalığına. Tahmin ettiğim gibi, tavan ışıkları sanki işaret verilmiş gibi yanıp sönüyor. Zar zor duyulabilir bir uğultuya dönüşmeden önce bir saat daha dinlemek zorunda kaldığım bir çatırtı sesi çıkarmaya devam ediyorlar.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Anında geriliyorum, bekliyorum. Şimdiye kadar, her adım dizisi yanımdan geçip gitti.

Bu benim hücremde duruyor.

Bir tuş takımının keskin bip sesini duyuyorum ve sonra kapı açılıyor.

Bay Sessiz içeri girdiğinde nabzım hızlandı. Artık komutanlık üniformasını giymiyor. Şimdi siyah bir pantolon ve esnek bir malzemeden yapılmış, uzun kolları kollarının belirgin kaslarını saran siyah bir gömlek giyiyor.

İçeriye adım atıyor, tepedeki ışıkla siluet haline geliyor. Bu sert parıltının altında duran başka biri olsa, sıkışık ve sert görünürdü - bu affetmez gölgeler sizin dostunuz değildir. Yine de yüzü çarpıcı olmaktan geri . Bu kadar güzel biri asker olmamalı. İnsan Hizmetleri'nde çalışsaydı muhtemelen çok para kazanırdı. Mükemmel bir fahişe olurdu. Point'teki seçkinler onunla yatak odasında birkaç saat geçirmek için dünyanın parasını öder.

Beni bir kez daha değerlendiriyor.

Ne gördüğünü merak ediyorum. Şu anda nasıl göründüğümü hayal bile edemiyorum. Yorgun ve kirli hissediyorum ve saçlarım bütün akşam parmaklarımla karıştırdığım için gevşek ve dağınık. İkimiz de ayakta durabilmek için yataktan atlıyorum. Hâlâ üzerimde yükseliyor ama bu, itaatkâr bir şekilde oturarak ona üstünlük sağlamaktan daha iyi.

"Benim adım Cross."

Şaşkınlığımı gizledim. Düzgün bir tanışma beklemiyordum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Cross nasıl bir isim? Soyadın bu mu?"

Kaşlarını kaldırarak cevap veriyor. "Adını bir kuştan alan birinin benimkini eleştirebilecek bir konumda olduğunu düşünmesi komik. Neden Serçe değil de Çalıkuşu? Ya da Güvercin?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Ben Silver Block'un kaptanıyım," diye devam ediyor.

I *biliyordu* onlar vardı Gümüş Blok. Onların ironclad kalkanlar. Sorgulama yöntemleri. Kendini beğenmiş özgüvenleri.

"Yüzbaşı Cross," diye alay ediyorum. "O rütbe için biraz genç değil misin?"

Yirmi iki yaşından bir gün bile büyük olamaz.

O görmezden geliyor o ve diyor, "Sen olabilir Ara Ben kaptan veya Efendim. Tercih yok."

"Göt herife ne dersin? Sana öyle hitap edebilir miyim?"

Bunu da görmezden geliyor. "Sana akşam yemeği getiren oldu mu?"

"Hayır," diyorum sıkıca. "Beni açlıktan öldürme planının başladığını sanıyordum."

"Kimse senin açlıktan ölmeni istemiyor." Sesi alaycı bir hal alıyor. "Program için sana güçlü ve sağlıklı ihtiyacımız var."

Gerginlik omuzlarımı sertleştiriyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Komutanlığa katılıyorsun demek." Espriden eser gülümsüyor. "Yarın başlıyorsun."

BÖLÜM 7

(Sözleri içime işlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, durumumun ciddiyetini kavriyorum.

Hayır.

Asla.

Mevcut seçenekler listem bir B Koğuşu vatandaşının dolaplarından daha yetersiz olabilir, ancak bir Komuta stajyeri olmaktansa fare yemeyi tercih ederim.

"Ne?" Dudaklarım şaşkınlıkla aralanarak söylüyorum.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum." Cross kapıya doğru döner.

"Bir açıklama yapmadan gitmeye cüret etme."

Tek kaşını kaldırarak geri döner. "Merak ediyorum. Size ne zaman bir açıklama yapma hakkınız olduğu izlenimini verdim?"

"Bu genel bir nezakettir."

"Sana nazik görünüyor muyum?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor. Ama kollarını kavuşturuyor ve bana acıyor. "Seni koğuşuna geri göndermemeye karar verdim. Yeteneklerini burada daha iyi kullanabilirsin."

"Hayır, çiftliğimde yeteneklerime ihtiyaç var. Hayvanlarım bana güveniyor ve amcam olmadan bakacak kimse yok-"

"Çiftliğiniz yeniden tahsis edildi. Yeni sakinler yarın sabah çiftliği devralacak."

Kalbim onun sözleriyle daha da çöktü. Şimdi gözyaşlarına boğulma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Çiftlik benim evim. Ben mücadele ederken gözlerim yanıyor

Normal nefes almak için. Bunun şirket uygulaması olduğunu biliyorum. Evler her zaman yeniden tahsis edilir. Şirket emrederse vatandaşlar yeni sektörlere transfer olur. Ama bunun yaygın bir olay olması umurumda değil.

Evimi verdiler.

İçimde öfke yükseliyor. Kime verdiler? Ya yeni bakıcı hayvanlara iyi davranmazsa? Ya Kelley'e kötü davranırlarsa? Tatlı kısrakımı bir daha göremeyeceğim düşüncesi içimi parçalıyor.

"O zaman gidip yeni sakinlerle çalışmama izin verin," diye yalvarırken buluyorum kendimi. Bu adama herhangi bir şey için yalvarmak beni hasta ediyor. "İyi bir çiftlik işçisi olurum."

"Hayır."

Öfkeden titriyorum. "Komutanlığa katılmayacağım." "Ya bu ya da çalışma kamplarından biri."

"Tamam. Çalışma kampını seçiyorum."

"Bu konuda seçme şansın yok."

Yüksek sesle homurdanıyorum. "O zaman neden doğum bir seçenekmiş gibi gösterdin?"

Ağzının bir köşesi kalkıyor. Mavi gözlerinde bir mizah parıltısı gördüğüme yemin edebilirim. "Seçim yanılması bazı insanlar için rahatlatıcı olabilir."

"Tam bir pisliksin." Sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Bunu da görmezden geliyor. "Geceyi burada, depoda geçireceksiniz. Erzak kısa süre içinde sağlanacak. Yarın sabah biri gelecek ve sizi oryantasyondan önce duş almaya ve giyinmeye götürecekt."

"Oryantasyon mu?"

"Kusursuz zamanlama, değil mi?" Yine benimle alay ediyor. "Yeni seans başlamadan bir gün önce elimize düşüyorsun. Neredeyse olması gerektiği gibi."

"Hayır." General'in Modlara karşı savaş makinesinde bir piyon olma düşüncesi beni mide bulandırıcı bir korkuyla dolduruyor.

"Sorun nedir? Kesemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben gayet iyi kesebilirim, *Cross*. Amcamı öldüren insanlardan emir almakla ilgilenmiyorum."

Bir anda geniş omuzları düz bir çizgi haline geldi. Beni ölümcül bir bakışla süzüyor ve bana doğru bir adım atıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum,

sonra da o zemini terk ettiğim için kendime lanet ediyorum.

"Amcan Komutanlıktan firar etmiş ve Şirkete ihanet etmiş biriydi. Bu da demek oluyor ki ya bize söylediğinden daha fazlasını biliyorsun ya da vasin hakkındaki gerçeği anlayamayacak kadar aptalsın."

Yaklaşıyor. Bu sefer yerimde duruyorum. Artık bedenlerimizi ayıran birkaç santim var.

Cross ağzı kulağıma yaklaşıp kadar eğiliyor. "Ve senden şüpheleniyorum, Dove, aptal değilsin."

Yakınlığı ensemdeki minik tüyleri diken diken ediyor. Kalbim küt küt atıyor, kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum.

"Unuttuysan söyleyeyim, Jayde Valence kafamın içindeydi. Ne kadar güçlü bir zihin okuyucu değil mi? Eğer amcamın ne olduğunu , düşüncelerimde bunu görürdü."

Hatırlatma, gözlerindeki şüpheyi silmek için hiçbir şey yapmaz.

"Madem yalancı olduğumu düşünüyorsun, o zaman beni neden Program'a gönderiyorsun?" Homurdanıyorum.

"Çünkü sana güvenmiyorum. Hem de hiç." Omuz silkiyor. "Yarbay Valence senin bir tehdit olmadığına inanıyor. Onun değerlendirmesine katılıp katılmadığıma henüz karar vermedim. O yüzden karar verene kadar seni yakın gözetim altında tutacağım."

"Kendimi özel hissetmiyor muyum?"

"Yapmalısınız," diyor açık yüreklilikle. "Pek çok vatandaş Gümüş Blok için eğitim alma fırsatını yakalayamıyor. Oldukça rekabetçi bir program ve başvuruların yüzde doksanı reddediliyor. Bunu berbat etmemeni öneririm. Silver'da görev almanın avantajları var."

Meydan okurcasına çenemi eğiyorum. "Bu ne o zaman, bir ceza mı yoksa bir fırsat mı?"

"Ayrıca henüz belirlenmedi."

Kapıya dönüyor ve o gitmeden önce sesleniyorum. Gitmesini istemiyorum. Hıyarın teki olabilir ama bu hücrede bir daha yalnız kalmak istemiyorum. Zaman bu sıkışık duvarlar arasında çok yavaş ilerliyor, her saniye sonsuzluğa uzanıyor ve o yaygın izolasyon hissini hissedemiyorum

Tekrar. Ben hapsedilmek için yaratılmadım. Bazı insanlar bunu kaldırabilir. Ben onlardan biri değilim.

"Başvuranların yüzde doksanı reddediliyorsa, benim ona dahil olduğumu nereden çıkardınız? Sahip olduğumu düşündüğünüz bu sözde becerilere çok fazla güveniyorsunuz."

Eğlenerek bana bakıyor. "Bu oyunu gerçekten oynamak istiyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne oyunu?"

"İki yüz metre öteden beyaz bir çakalın gözüne sıktığın kurşunu görmemişim gibi davrandığımız."

Kahretsin.

Yüz ifademi fark etti ve sırtıttı. "O gece handan ayrıldıktan sonra seni takip etmeyeceğime gerçekten inandın mı?"

Tabii ki yaptı.

"Şans eseri bir atıştı," diye yalan söyledim. "Tüfek kullanmakta iyiyimdir ama o kadar iyi değilimdir."

"Sanırım yakında öğreneceğiz."

Kıkırdayarak hücreden çıktı ve beni içeri kilitledi.

Çığlık atmamak için dişlerimi birbirine kenetliyorum. Neden Jim bana ateş etmeyi öğretmek zorundaydı?

Peki ben neden bu kadar iyiyim?

Ve neden beni terk etti?

Beni terk ettin! Ona sessizce bağıyorum -zihnimde imzasının olması gereken yere. *Beni terk ettin!*

İşte o zaman oldu. Gözyaşlarım taşıyor, yüzümden aşağı iki ılık dere akıyor. Yatağa yığılıp avuçlarımın içine ağlıyorum, kameraların canı . İçimde maskeyi koruyacak enerjim kalmadı. Ben bu kırık dökük, zavallı dünyada yapayalnız olan kırık dökük, zavallı bir kızım. Jim Amca gitti. Tana ve babası yanımda olacaklar, bunu biliyorum ama onlar Jim değil.

Artık hiçbir şeyim yok. Jim yok. Çiftlik yok.

Ancak daha sonra Wolf'un benimle bağlantı kurmaya çalıştığını hissediyorum ve tamamen yalnız olmadığımı hatırlıyorum. En eski arkadaşım hala dışarıda bir yerlerde. En azından

Onu da yakalarlar. Bir gün yakalayacaklar. General Redden hepimiz ölene ya da ona köle olana kadar durmayacak.

"Merhaba." S yleyebildiğim tek Şey bu ve o yalnızlık halini  zlemiyorum. Hece yalpalamaları.

"Ağlıyor musun?"

Bu kadar ürkmüŐ göründüğü için onu suçlamıyorum. Ben zayıflık gösterecek bir tip değilim.

"Hayır. Sanırım hastalanıyorum. Aramana sevindim. Bir doktora ihtiyacım var.

dikkat dağıtıcı."

"Nedenmiş o?"

Tek söylediğim "Kötü bir gün". Düşman ellerinde olduğumu söyleyerek Wolf'u asla tehlikeye atmam. " dağıt. Şu anda ne yapıyorsun?"

"Okyanusa bakıyorum."

Göğsümde bir Şey sıkışıyor. Sanırım bu bir  zlem. Wolf'un konumu hakkında bildiğim birkaç ayrıntıdan biri kıyıya yakın olması ve bunun için onu kıskanıyorum. Ben okyanusu sadece bir kez gördüm, o da amcamla birlikte beni götürmesi için haftalarca yalvardıktan sonra Z'nin en u  noktasına gittiğimizde. Okulda, Son Savaş'tan önce Kıta'nın coğrafyasını öğreniyorduk ve tuz ve muhteşem yaratıklarla dolu bu uçsuz bucaksız su kütlesi fikri aklımdan çıkaramadığım bir fikirdi. G rmem *gerekiyordu*. Jim sonunda teslim oldu ve bu deneyimi sadece alçakgönüllü olarak tanımlayabilirim.

O gün bu gezegen için ne kadar önemsiz olduğumuzu fark ettim.

"Kulağa çok güzel geliyor. Keşke g rebilseydim. Dalgalı mı? Sakin mi?" "Sakin. Dalga bile yok."

" ok güzel."

"Daisy... neden kötü bir gün geçirdin?"

Ona söylemek istiyorum. Eninde sonunda söyleyeceğim ama bu gece değil. Jim'den ve onu kaybetmenin kalbimde açtığı boşluktan bahsedersen sadece yıkılırım.

"Bunun üzerinde durmak istemiyorum. Bana okyanustan biraz daha bahset."

Uykuya dalıyorum. Hücre çok soğuk, yatak çok sert. Sabah, bir kadın asker beni hücremden alıyor ve ayrı bir duş alanı olan büyük bir soyunma odasına götürüyor. Bana bir yıgın giysi ve bir diş fırçası veriyor, sonra ben hazırlanırken dışarıda koridorda bekliyor.

Duş güzel ama verilen kıyafetler değil. Dar pantolon ve kısa kollu gömlek, ikisi de lacivert. Çoraplar ve botlar, ikisi de siyah. Gömleğin sol göğsünün üzerinde RECRUIT yazısı ve altında bir numara var.

Elli altı.

Bu benim en kötü kabusum. Tamamen savunmasızım ve düşman bölgesindeyim. Yırtıcılar arasında bir avım ama henüz av olduğumun farkında değilim ve gerçeği öğrenirlerse Jim ve annemle aynı kaderi paylaşacağım.

Aynada gözlerimle buluşuyorum. *Buradan çıkmanın bir yolunu bulacaksın.*

Yapmak zorundayım. Eğer Ayaklanma bana yardım etme zahmetine katlanamıyorsa, o zaman kendime yardım etmem gerekecek. Er ya da geç, bir plan kendini bana gösterecek. O zamana kadar, sıkı dur. Birlikte oynayın. Kimliğimi koruyun.

Benim adım Wren Darlington ve ben bir Mod değilim.

Hayatım boyunca kim olduğumu sakladım. Bugün de farklı olmayacak.

Soyunma odasından çıktığımda asker kıyafetlerimi değerlendiriyor. Başını salladı ve "Sana eğitim merkezine kadar eşlik edeceğim" dedi.

Bu üssün planını ezberlemeye çalışmaktan vazgeçtim. Labirent içinde labirent. Eğitim merkezine gitmek için bir dizi metal kapıdan çıkıyoruz ve bir Komuta kamyonuna tırmanıyoruz. Önce kadının profilini, sonra da kolundaki kimlik numarasını inceliyorum. Komuta uniformalarında isimler değil numaralar yazıyor. Tek koyu gri yıldız bana onun Tin Block'tan bir asker olduğunu söylüyor.

Bizi açık bir avludan geçirerek büyük bir yapıya doğru götürüyor. Çirkin, gri, dikdörtgen, uçsuz bucaksız. "Barakalar tesisin batı ucunda." Sol tarafı işaret ediyor. "Dünkü kayıt sırasında yanınızda getirdiğiniz tüm eşyalar tarandı ve ranzanızda sizi bekliyor olacak."

"Dün üstleriniz beni gözaltına aldı, kilitledi ve isteğim dışında saflarınıza katıldığımı bildirdi," dedim. "Ne zaman?"

ve lütfen beni aydınlatın, eşyalarımı toplamaya zamanım oldu mu?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Koğuşunuzdan gönderilmesini istediğiniz eşyalar varsa, komutanınızdan talepte bulunabilirsiniz."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Eğitim merkezinin içinde, beni beyaz duvarlı geniş bir koridorda yürütüyor. Uğursuz bir dizi çelik kapının önünde duruyoruz ve başparmağını tuş takımına bastırmasını izliyorum. Kapılar sarsıcı bir vızıltıyla açıldıktan sonra bir tanesini iterek açıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Sanırım içeri girmem gerekiyor.

"İyi şanslar," diyor basitçe ve kapılar vızıldayarak kapanıyor.

Kendimi cüruf tuğlalı duvarları ve yüksek tavanı boyunca uzanan açıkta boruları olan kavernöz bir odada buluyorum. Parlak zeminde sıra sıra dizilmiş iş istasyonları, neredeyse tüm duvarı kaplayan devasa bir holoscreen'e bakıyor. Bir masada iki sandalye var ve pek boş koltuk kalmamış. Lacivert bir deniz görüşüme saldırıyor.

Seslerin alçak mırıltısı, kafalar benim girişime dönerken bir an için kekeliyor. Pek bir izlenim bırakmamış olmalıyım, çünkü çoğu bakıştan hızla kurtuluyorum. Konuşmalarına geri dönüyorlar, sadece birkaç meraklı bakış kalıyor.

Diğer acemilerin yüzlerini tarıyorum. Yaklaşık elli kişi, yüz ifadeleri gergin bir bekleyişten çelik gibi bir kararlılığa kadar değişiyor. Ten ve saç renkleri bakımından çeşitlilik gösteren bir grup ama benim için hepsi aynı.

Her biri benim düşmanım.

Düşmanlardan bahsetmişken, en sevdiğim sorgucu Xavier Ford odanın başında duruyor. Henüz beni fark etmedi; sırtı bana dönük başka bir üniformalı adamla konuşmakla meşgul. Yanlarında sivil olduğunu tahmin ettiğim bir kadın var, çünkü beyaz bir elbise ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Kulaklarından biri ağır bir şekilde delinmiş, bu da zarif kıyafetiyle uyumsuz görünüyor.

Beni ilk fark eden o oldu. Ford'un koluna dokunuyor ve onun soğuk bakışları bana doğru yöneliyor.

"Oturun," diye bağıyor. "Başlamak üzereyiz."

Boşta dört iş istasyonu var, bu da dört potansiyel koltuk arkadaşı anlamına geliyor. İkiisi bana hoş karşılanmadığımı ima eden bir güvensizlikle bakıyor. cs altın sarısı saçlı ve gözlerinde muzip bir parıltı olan bir adam. Belalı birine benziyor ve bakışlarımız karşılaşıp bana göz kırptığında, uzak durmam için gereken tek onay bu.

Dördüncü seçeneği seçiyorum: ikinci sırada, açık kahverengi saçları uzun bir örgü şeklinde düzenlenmiş ve mavi bir fiyonkla bağlanmış genç bir kadının yanındaki koltuk. Yüzü ilk bakışta sade görünüyor. İkinici bakışta illerini ve mükemmel şekilli dudaklarını fark ediyorum. şaşırtıcı derecede güzel.

Bana temkinli bir bakış attı. "Günaydın."

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. Beyaz elbiseli kadın topuklu ayakkabılarını yüksek sesle vurarak kapıya doğru yürüyor. Subay Ford ne çıkıyor ve kollarını kavuşturarak hepimizi alayla süzüyor. Göz ucuyla diğer askerin ilk sıradakilere küçük siyah tabletler dağıttığını görüyorum.

Ford bize hitap ederken sesi sıkılmış gibi geliyor.

"Ben Teğmen Xavier Ford ve bu seans için baş eğitmeniniz olacağım. Bana efendim ya da teğmen diyebilirsiniz. Tercihim yok."

Acaba konuşmayı Kaptan Cross'tan mı çaldı? *Gt herif* kapılmış, o yüzden buna Hıyar demek zorundayım.

Bakışlarını odanın üzerinde gezdiriyor. "Bazılarınız bu program için başvurdu. Diğerleri işe alındı." Gözleri bana doğru kayıyor.

Sanırım kelime *zorlama*.

"Buraya nasıl gelmiş olursanız olun, yarınızın bundan sekiz hafta sonra burada olmayacağını garanti edebilirim."

İçimde umut çiçekleri açıyor. Elimi kaldırıp işini kolaylaştırmayı teklif etmek, hemen çıkıp gitmek istiyorum. Ama sonra Kaptan Cross'un yüzünü hayal ediyorum ve cevabın ne olacağını tahmin edebiliyorum.

Tabletleri dağıtan asker çalışma masamıza ulaşıyor. Benimkini masaüstüne yerleştirdiğinde kalbim göğsümün içinde donuyor.

Onu tanıyorum.

BÖLÜM 8

(Küçükken amcam beni birkaç ayda bir çiftlik için gerekli malzemeleri almam için komşu kasabaya götürürdü. Yem dükkanı

Morlee Hadley adında bir kadına aitti. En azından kısmen. Şirket tüm Kıta işletmelerinde yüzde elli bir hisseye sahip, bu yüzden iş sektörüne katılmanın hiçbir avantajını görmedim. Fazladan lüks krediler ve eğlence kartları kazanmak bana buna değmezmiş gibi geliyor. Ama bazı insanlar bu avantajlardan hoşlanıyor ve Morlee de onlardan biriydi. O mağazayı neredeyse oğlunu sevdiği kadar seviyordu. *Benim Matty'm çok zeki. Matty'min büyük hedefleri var. Matty'm bir gün kıtaya hükmedecek.* O çocuğu övmeyi hiç bırakmadı. Ona tapardı.

O da bana bayılırdı. Jim Amca bakmadığında bana her zaman bir parça şeker verirdi. O kadar duygusuz bir adamdı ki, beni şımartmak ya da Lux kredilerini hayatımı biraz daha tatlı hale getirmek için kullanmak umurunda değildi. Morlee bana göz kırpardı, sonra zihnimde bir dürtme hissederdim ve onu içeri aldığımda alaycı sesi kafamı doldururdu.

"Küçük sırrımız, meleğim. Jim'e söyleme."

"Asla," diye söz verdim hep. Gerçi Jim'in bildiğine eminim. O aptal değildi.

Bir gün mağazaya girdik ve tezgahın arkasında başka biri vardı. Çok hayal kırıklığına uğramıştım. Hasta olduğumu sanmıştım. Ama orada değildi.

Bir dahaki sefere de. Ya da sonraki seferde. Ve tezgâhın arkasındaki sert yüzölü adam Morlee'nin gitmiş olmasından endişe duyuyor gibi görünmüyordu.

Gerçeği ancak daha sonra, Hamlett'teki fısıltılar ve Jim ile yeni sahibi arasındaki gizli konuşmalar sayesinde öğrendim.

Oğlu onu komutanlığa teslim etti.

O kadar gururla bahsettiği çocuk kendi annesine ihanet etmiş ve onu gizlediği için ihbar etmişti. Jim sonunda bana onun kuzeydeki bir çalışma kampına gönderildiğini söyledi. Tuz madeninde kölelik.

Önümde duran bu adam yüzünden.

Tableti yere bıraktığında onun tarafından tanınmıyor. Sanırım olmazdı. Onunla sadece bir kez karşılaştım ve çoktım. On yedi yaşında bir çocuğın, annesinin yem dükkanındaki on iki yaşındaki çocuğa fazla ilgi göstermesi için bir neden yok. Yine de yüzünü hiç unutmadım. Morlee iyi bir kadındı. Onun gibi bir oğuldan daha iyisini hak ediyordu.

Yavaşça nefes alıyorum. Bakışlarımın oyalanmasına, öfkemin ortaya çıkmasına izin vermemek için kendimi zorluyorum. Sonra bir sonraki çalışma masasına geçiyor ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı dağılıyor. Matt Hadley'nin bu odadaki, bu üsteki varlığı kendimi ne kadar büyük bir tehlikenin içinde bulunduğumu hatırlatıyor.

Jim haklıydı. Point bir engerek yuvası.

"Bu," diyor Ford, bir tablet tutarak, "sizin kaynağınız. Burada olduğunuz sürece, Şirket iletişim cihazınızın yerini alacak. Tüm iletişim ve uyarıları buradan alacaksınız ve programınız ile ilerleme puanlarınızı burada bulacaksınız. Üste oturumdayken, her zaman yanınızda bulundurmalısınız. Üs dışında operasyonlar yürüttüğümüzde, bileğinize bir kaynak takılacak."

Hadley odanın önüne döner ve Ford'un solunda durur. Duruşu dimdik. İfadesi taştan oyulmuştur.

"Bu Memur Hadley. Eğitimcilerinizden biri olacak."

Memur Hadley. Hadley başını sallayarak selam verirken tiksintimi yutuyorum. Görünüşe göre kendi halkına, kendi annene hainlik etmek, Komutanlık rütbelerinde yükselmene yardımcı oluyor.

Hadley kısık bir sesle, "Kaynağınızı etkinleştirmek için şimdi başparmaklarınızı tarayın," diye emrediyor.

Diğer herkes onun emrine itaat ediyor, ben de isteksizce aynı şeyi yapıyorum. Başparmağımı tuş takımının yanındaki tarayıcıya bastırıyorum ve tablet canlanıyor.

Ekranda benim adım görünüyor.

WREN DARLINGTON, ACEMİ 56

Dehşet içindeyim, tüm hayatım bu küçük, ince teknoloji parçasına yüklenmiş durumda. Biyometri. Tıbbi raporlar. Okul transkriptleri, üst ve alt.

Etrafınızın engereklerle çevrili olmasından daha da kötüsü, onlardan asla kaçamayacağınızın farkına varmaktır. Gözleri her zaman üzerinizde.

Belki de İnananlar Eski Çağ inançları konusunda doğru fikre sahipti. En azından o zamanlar mahremiyet ve özgürlük vardı. İstersen medeniyetten uzak bir hayat yaşayabilirdin. Kesinlikle daha zor bir hayat, ama özgürlüğün olayı da bu, değil mi? Her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır. Sadıklar özgürdür... Gölgelede yaşamak için. Bir anda kaçıp kenarda köşede başka bir ev bulmakta. Açlıkla mücadele etmek ve Komutanlık tarafından avlanmak.

Bunu tekrar yapabileceğimden emin değilim. Zaten Kara Topraklar'da yaşadım. Gölgeledeki hayata geri dönmek istemiyorum.

"Program sekiz bölüme ayrılmıştır," diyor Hadley. "Sınıf eğitimi ve saha çalışmasının bir kombinasyonu."

Sonra da Gümüş Blok'un erdemlerini övmeye devam ediyor. Bizim askerlerimiz en zeki, en hızlı, en güçlü askerlerdir. Ve o kendimi daha da çaresiz hissediyorum. Boğazım düğümleniyor ve tüm bu yabancıların yanında telepati kullanmaktan biraz korksam da, nefes boruma yerleşen çaresizliğin sıkı düğümü çaresiz önlemler gerektiriyor.

"Tana, lütfen," diye yalvarıyorum en iyi arkadaşıma. "Birini bulmalısın. Bana yardım edebilecek birilerini. Herhangi biri. Çiftliğimi değiştirdiler ve beni Komuta eğitim programına attılar. Buradan çıkmam gerek."

"Deniyorum, Wren. Yemin ederim deniyorum. Ama onlar..." Sözüünü kesiyor.

Bakım.

Söylemek istemediği şey de bu. . Lanet olsun. Önemsiyorlar.

"Denemeye devam et," diyorum ona. Artık zar zor nefes alabiliyorum, çünkü kimsenin bana yardım etmeyeceği apaçık ortada.

Burnumdan nefes alıyorum ve Xavier Ford'un zihnini bir kez daha yokluyorum. Hadley'ninki gibi sıkı sıkıya kilitlenmiş durumda ve bana dikkatimi akranlarıma çevirmekten başka seçenek bırakmıyor.

Tereddüt ediyorum. Kendimi bunun daha büyük bir iyilik için olduğuna ikna etmeden önce burnumu sokma dürtüsüyle savaşıyorum. Eğer kullanmayı reddedersem bu güce sahip olmanın ne anlamı var?

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, diğer acemilerin hepsi kalkanlıdır. General Redden'ın önceki rejime yaptığı darbeden sonra yürürlüğe koyduğu ilk kanunlardan biri, Kıta'daki tüm Prime çocuklarına ortaokula başladıkları andan itibaren kalkan kullanmayı öğretmektir. Ne yazık ki onlar için -ama neyse ki bizim için- doğru kalkan kullanımı haftada bir ya da iki saat görselleştirmeden çok daha fazla eğitim gerektiriyor.

Eğer deneseydim, muhtemelen bu kalkanların çoğunu delebilirdim, ama her seferinde bir zihni süpürmek için ne sabrım ne de zamanım var. Koltuk arkadaşşıma odaklanıyorum, çünkü o tam burada ve yüz ifadesi beni duraksatıyor. Ford'u dikkatle izliyor, her sözünü dikkatle dinliyor. Dişleri alt dudağına gömülüyor.

Kullanılabilir bir kalkanı var ama yeterince kalın değil. Daha çok yumuşak bir metale benziyor, ince bir iğneyle delip geçebileceğim kadar yumuşak. Bir yol açıyorum ve çok geçmeden zihnindeki en zayıf yankıları yakalıyorum.

Sen değilsin.

...iyi değil...

...yeterince iyi.

Yeterince iyi değilsin.

Dudağını Ford'un sözlerine konsantre olurken bile bu düşünce kafasında tekrarlanıyor.

Hemen geri çekiliyorum.

Sikeyim.

İşte bu yüzden bunu yapmaktan nefret ediyorum. Zihin okuma var olan en büyük mahremiyet ihlalidir. Ve herkes, hatta Prime'lar bile mahremiyetlerini hak eder. Zihniniz, kendinizi tamamen ve kesin olarak güvende hissetmeniz gereken tek yerdir. Benim gibi insanlar bu sığınağı sizden alıyor ve masum bir zihni her okuduğumda kendimden biraz daha nefret ediyorum.

Savaşta ahlaka yer yoktur. İçten içe bunu biliyorum, cephaneliğimdeki silahları kullanmam *gerektiğini* biliyorum. Ama bazen, birinin en derin güvensizliklerine kulak misafiri olduğumda, başkalarının hikayelerinde neden kötü adam olarak görüldüğümü hatırlıyorum.

Koltuk arkadaşımın iç monologu içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. O kadar gerçekçi ki. Kederli değil. Kızgın değil. *Yeterince iyi değilsin*. Bu gerçeği uzun zaman önce kabul etmiş birinden gelen bir gerçek ifadesi.

Genelde yumuşamadığım bir şekilde yumuşamamı sağlıyor. Ona yaklaştım ve fısıldadım, "Ben Wren."

Koltuğunda sarsıldı ve bana baktı. Bir süre sonra fısıldayarak cevap verdi. "Ben Lydia, ama herkes bana Lyddie der."

Odanın ön tarafına doğru başımı sallıyorum. "Bu adam kendi sesini duymayı seviyor, ha?"

Dudaklarına bir gülümseme dokunur.

"...hücrelerinize ayrılmadan ve resmi olarak başlamadan önce," diyor Hadley, "dikkatinizi kaynağınıza verin. Her birinizden on soruya cevap vermeniz istenecek. Lütfen şimdi başlayın."

Ekranıma bakıyorum.

Siz oturduğunuzda bu odada bir kadın vardı. Gömleği ne renkti?

Soruya bakakalıyorum. , Lyddie kaynağına bir şeyler yazmakla meşgul. Pekâlâ. Bu belli ki bir çeşit test.

Asıl soru şu: Bu geçmek istediğim bir sınav mı yoksa başarısız olmak istediğim bir sınav mı?

Zihnim yarışmaya başladı. Benim için hangisinin daha avantajlı olduğunu bilmiyorum. Eğer başarısız olursam, beni programdan çıkarabilirler. Bu en iyi senaryo olurdu. Ancak, koşu potansiyel adaylarla dolu değil ki.

Komuta'daki en seçkin blok için adaylar. Yüzbaşı Cross, özellikle de rastgele bir hafıza testi gibi görünen bir teste dayanarak, gelişigüzel bir seçim .

Öte yandan, basit bir hafıza testini geçemiyorsanız, Komuta'daki en seçkin bloğa gerçekten *ait* misiniz? Eğer bu programı ben yürütüyor olsaydım, ekibimde hiç aptal istemezdim. Ama ben kalpsiz bir sürtüğüm. Buradaki insanlar başarısızlığa karşı daha toleranslı olabilir.

"Darlington," diye bağılıyor Ford. "Bu isteğe bağlı değil."

Bakışlarımı tablete indiriyorum. Lanet olsun. Seç artık. Geç ya da kal.

Dikkatleri çekmeyin.

Ölmüş olabilir ama sesi kafamın içinde yaşıyor. Jim'in tavsiyesinin bu olacağını *biliyorum*. Bu yüzden dişlerimi sıkıyorum ve işaret parmağımla ekrana dağınık karalamalarımıyla bir şeyler yazıyorum.

Siz oturduğunuzda bu odada bir kadın vardı. Gömleği ne renkti? *Gömlek giymiyordu.*

Bir elbiseydi ve beyazdı.

Sırada ben varım.

Kadının hangi kulağında piercing vardı? *Sol*

kulağında.

Elinde tablet mi vardı?

O değildi ama ben *evet* yazıyorum. Amaç dikkat çekmemekse, o zaman ne boğuluyorum ne de parlıyorum. Her şeyi doğru yapamam.

Siz odada kaç görevli vardı?

İki tane yazabilirim. Onun yerine, yazıyorum:

Bir officer ve bir büyük hıyar.

Bilerek üç yanlış daha yapıyorum, sonra ekranda bir skor yanıp sönerken sandalyemde arkama yaslanıyorum: 60%.

Ford tabletine bakar ve şöyle der: "Asker Hutchfield. Ayağa kalk."

Bizimkinin yanındaki masada, soluk saçlı genç bir kadın kararsızca ayağa kalkıyor. "Görevden alındınız. Altın Blok'taki amirinize rapor verin."

Ağzı şaşkınlıkla açılır. "Ne? Neden?" "Kovuldunuz," diye tekrarlıyor.

"Ama-"

"Seninle tartışacak zamanım yok, asker. Bir şansın vardı, onu da kaybettin. Bir dahaki sefere dikkatini ver."

"Bu adil değil!" diye itiraz ediyor. "İnsanların giydikleri kıyafetler ve sahip oldukları küpeler üzerinden test edileceğimizi nereden bilebilirdik ki?"

Çenesini ayarlar. "Tek bir soruya bile doğru cevap vermedin. Düşük basınçlı bir ortamda bu kadar dikkatsizsen, yüksek basınçlı bir operasyonda altımı izlemeni istemiyorum. İşin bitti. Siktir git."

Oda sessizliğe gömülür. Sonra Hutchfield'in ayak sesleri yere çarparak dışarı fırlar.

Ford rahatsız olmadan başka isimler de sayar. "Abernathy, Dern, Jasser, Kilmeade, Rhodes, Xinn. Siz de sıfır aldınız. Kovuldunuz. Koşuşlarınıza geri döneceksiniz."

Lanet olsun!

Yanlış karar verdim.

Bu acemiler gittikten sonra Ford kalanlara hitap eder. "Gümüş Blok sadece en iyileri kabul eder. Program sırasında umut vaat etmeyen acemiler ya mevcut bloklarına geri dönecek ya da koşuşlarına geri gönderilecek."

Canlanıyorum. Tamam. Hala işten çıkarılma şansım var. Tek yapmam gereken... performans göstermemek.

Bunu yapabilirim.

BÖLÜM 9

(Doğaçlama sınavımızdan sonra iki hücreye ayrıldık. Kırmızı ve Siyah.

Lyddie ve ben ikimiz de Kara Hücre'ye atandık.

Hadley'nin Kırmızı Hücre lideri olacağını öğrendiğimde rahatladım.

Bugün sadece sınıf eğitimi olacak, ki bu da kulağa çok sıkıcı geliyor. Hamlett'teki okul günlerimi zar zor atlattım. Jim Amca'nın telsizine öğretmenlerimden gelen mesajların sayısını sayamıyorum, derste dikkatimi vermediğim ya da okul binasından tamamen kaybolduğum için beni rapor ediyorlardı. Bir masaya zincirlenmek bana göre değil. Temiz hava solumaya ve istediğim yere gitme özgürlüğüne ihtiyacım var.

Burada özgürlük yok ve eğer bu üstten çıkmanın bir yolunu bulamazsam, akıl sağlığımı kaybedebilirim.

Ford mola istiyor ve diğer acemiler kendi aralarında sohbet etmek için zamanı kullanırken, ben duvara karşı sessiz bir yer bulup kaynağımdaki programı inceliyorum. Bu hafta BÖLÜM 1 olarak etiketlenmiş ve öncelikle ilgimi çeken silah eğitimini içeriyor. Uzun menzil, kısa menzil, hareketli hedefler.

Lanet olsun, diğer bölümler de aynı derecede ilgi çekici. Sorgulama Taktikleri. İstihbarat Toplama. Bıçaklar. Göğüs göğüse dövüş. Gizli Operasyonlar. Uçuşun Temelleri.

Midemde hissettiğim heyecandan nefret ediyorum. izin yok. Ve kesinlikle hiçbir şeyde iyi olmama izin yok. Benim

Amaç başarısız olup beni koğuşa geri göndermek. Çiftliğe geri dönmek. Bu bölümlerden bazıları ne kadar cazip olursa olsun, bu bölümlerde başarılı olmama izin veremem.

Kaydırmaya devam ediyorum ve iki bölüm arasında keyfi olarak planlanmış gibi görünen dört günlük dinlenmeye dikkat ediyorum. RTI etiketli bir dersten hemen sonra geliyorlar.

Arkadaş edinmek gibi bir niyetim olmamasına rağmen, Lyddie'ye zaten dostça davranmıştım, bu yüzden çalışma masamıza geri dönüp masanın kenarına yaslanıyorum.

"RTI'nın ne olduğunu biliyor musun?" Ona sordum. "Bölüm 7'de yazıyor."

Başını kaynağından kaldırıyor. "Oh. Sorgulamaya direniş." Kaşlarım çatıldı. "Sorgulamaya direnen biz miyiz?"

"Sanırım öyle, ama emin değilim." Varlığını sosyalleşmek için bir işaret olarak kabul ederek tabletini bıraktı. "Point'ten misin?"

"Hayır. Z Koğuşu."

"Vay be. Hep batıya gitmek istemişimdir. Açık alandan başka bir şey olmadığını duydum."

"Evet, öyle. Burayı özlüyorum. Point'te mi büyüdün?"

Başını sallıyor, parmakları dalgınca örgüsünün ucuyla oynuyor. "Annem Şirket için çalışıyor. Biyoteknoloji. Babam da Komuta İstihbarat'ta. Bazı insanlar bunun beni bir zimba gibi yaptığını düşünüyor ama değilim."

Bakışları ön sırada toplanmış bir grup acemiye yönelirken sesini alçaltıyor. Birkaçı ona doğru bakıyor, sonra geri dönüp birbirleriyle fısıldaşıyorlar. Birinin güldüğünü duyuyorum.

Yanaklarında iki pembe leke beliriyor. "Gerekli tüm değerlendirmeleri geçtim."

Zimba kelimesiyle çenesinin gerilmesi, bunun tamamlayıcı bir etiket olmadığını gösteriyor.

"Zimba nedir?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Yüksek yeterliliğe sahip ebeveynlerin çocukları. Staples'lar Programa, hak kazanmasalar bile, sadece ebeveynleri olduğu için kabul edilirler. Aslında tüm hayatlarını Gümüş Blok'a gireceklerini bilerek geçirdiler. Belki Silver Elite bile olabilirler."

"O da ne?"

"Silver Block içinde biririm. Özel kuvvetler. Elitler en yüksek güvenlik iznine sahiptir ve en riskli operasyonları yürütürler."

"Ne gibi?"

Kıkırdıyor. "Bu blok hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"O zaman neden buradasın?" Gözlerinde şüphecilik titreşiyor.

İsteğim dışında burada olduğumu kimseye söylemenin akıllıca bir fikir olmayabileceğini fark ederek geri adım atıyorum. En azından onlara ne kadar güvенеbileceğimi belirleyene kadar, gerçi bunun cevabının her zaman *olmayacağını* hissediyorum.

"Ben çok düşüncesiz bir insanım," diyorum sonunda.

Bu da beni bir kez daha güldürdü. "Düşüncesizce Gümüş Blok'a mı başvurdu?"

"Oldukça fazla. Özgürlük Günü için köyümde bir grup asker vardı ve biriyle konuştum." Sırıtiyorum. "Konuşmaktan daha fazlası aslında."

O da sırtıyor.

"Kulağa çok heyecan verici geliyordu ve bir de baktım ki buradayım." Omuz silktim.

Kulağa yeterince makul geliyor. Ve tamamen yalan da değil. Muhtemelen tanıdığım en düşüncesiz insanım. Bu Jim'in beni dizginlemek için çok uğraştığı bir şeydi. Çocukken bile sürekli tehlikeye doğru koşardım. Blacklands'de, güneş ışığı alan tek yer olan açıklığımızdan neredeyse bir mil uzaklıktaki bir derede yıkanmak zorundaydık. Bu da karanlığa, elinizi yüzünüzün önünde göremeyeceğiniz zifiri karanlığa girmek demekti. Ne zaman bir ses duysak çok merak eder, araştırmak isterdim. Jim beni geri çeker ve homurdanırdı, "Kızım, ne yapıyorsun? Arkamda kal."

Pek çok şeyi düşünmeden yaparım. Özgürlük Günü'nde o imkansız atışı yapmak gibi.

Jim haklıydı. O çocuğun ölmesine izin vermeliydim. Beyaz çakalın onu parçalamasına izin vermeliydim.

Aklımda canlandırdım. Rachel yas tutardı. Robbie için kasaba meydanının arkasındaki mezarlıkta bir tören düzenleyecektik ve ben orada durup dişlerimi sıkacak ve o atışı yapabileceğimi bildiğim için suçluluk duygusuyla boğulacaktım-

Hayır.

Çocuğu kurtardığım için pişman değilim.

Jim'i öldürttüğün halde mi?

Düşünceyi bir kenara itiyor, eşlik eden utancı içimde derinlerde bir yere sürüyorum. Kendimi bundan korumanın bir yolunu bulmam gerekecek. Dünyada en çok sevdiğim kişinin ölmesinin sebebinin *ben olduğumu* hatırlatan bu düşünceye karşı hissizleşmek için. Aksi takdirde bu beni mahvedecek.

"Wren?"

Göz kırpıyorum. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"Koğuşunuzdan biri burada mı diye soracaktım." Lyddie odanın etrafını işaret eder.

Başımı salladım. "Hayır. Diğer tanıdığın var mı?" "Bazılarını."

Bakışları bir kez daha öndeki gruba doğru kayıyor. Çene hizasında siyah saçları ve yüzüne göre fazla büyük koyu renk gözleri olan bir kıza odaklanıyorum. Benim baktığımı fark edince sırtıyor, sonra dönüp dalgali kahverengi saçları omuzlarına dökülen genç bir adamla konuşuyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda içimden bir ürperti geçiyor. Gözleri kömür renginde ama buz sıcaklığında. Soğuk ve cansız.

Kara Topraklar'daki bir avcının yoğunluğuyla beni izliyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Ondan uzak dur," diye uyarıyor Lyddie nefesinin altından. "Kim o?"

"Anson. Benimle aynı okuldaydı. Onun etrafında olmak istemezsin. O..." Bunu düşünüyor. Sonra, düz bir sesle, "İnsanların incindiğini görmekten hoşlanıyor." diyor.

Bu rahatsız edici. "Peki ya kız?" "Kess.

O bir quat."

Gülümsediğimi gizledim. Lyddie birkaç daha göstermeye ve her biri hakkında bilgi vermeye devam ediyor. Sözüünü kesmeden konuşmasına izin veriyorum. İttifakların rüzgârdaki kum gibi yer değiştirdiği bir dünyada bilgi güçtür ve ben de toplayabildiğim kadarıyla kendimi silahlandırmak istiyorum. Her bir ismi ve yüzü ileride başvurmak üzere dosyalıyorum.

Babası da Komuta İstihbaratında çalışan Bryce adında bir kadın zımba.

Sarışın bir asker, Ivy, ilk denemesinde başarısız olduktan sonra Program'a yeniden giriyor.

Lash adında sırık gibi bir adam tek başına oturmuş, sıkılmış bir halde bizi izliyor.

"Z'de ata biniyor musunuz?" Lyddie, konuşma tekrar Biz.

"Z Koğuşu mu?" diye bir erkek sesi duyulur. "Kahretsin. Bir kovboy kızımız var ortasında mı?"

Altın saçlı ve hınzır gözlü adam.

Lyddie'ye cevap vermeden önce ona bir bakış attım. "Bir atın üzerinde büyüdüm."

Altın Saç durdu, başparmaklarını pantolonunun ceplerine sokmuştu. Uzun boylu, kaslı vücudu üniformasını çok ama çok güzel tamamlıyor. Lyddie'nin ona hayranlıkla baktığını fark ediyorum, sonra o fark edince aceleyle bakışlarını kaydırıyor. Lyddie'nin yanaklarında bir kızarıklık oluşurken bana bilerek göz kırpmıyor. Ben o kadar etkilenmedim. İnkâr edilemeyecek kadar çekici, evet. Ama o gözler tehlikeli.

"Bir adın var mı, kovboy kız?"

"Senin var mı?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Kaine Sutler. D Koğuşu."

"Kömür ülkesi," diyorum kuşkuyla, bakışlarım ellerine kayarken. Madenci eli olamayacak kadar güzeller. Ve D'deki çocukların bile madenlere yardım ettiği yaygın bir bilgi. İnsan gücü sıkıntısı olduğunda bazıları okuldan tamamen alınıyor. "O madenler sana nasıl davrandı?"

Sırıttıyor. "Boş ver onu. Çocukken geçirdiğim hafif astım başıma gelen en iyi şeydi. Hiç madene ayak basmak zorunda kalmadım."

"Takviyeniz neydi o zaman?" Lyddie ona sorar. On beş yaşından itibaren her öğrenci son iki yılını eğitimini tamamlamak için bir işte çalışarak geçirir. Ben çiftlikte tamamlayabildim.

Aramıza bakmadan önce "Ambalaj fabrikası," diyor. "Siz ikiniz bana hâlâ isimlerinizi söylemediniz." Bakışları Lyddie yerine benim üzerimde kalıyor.

"Wren," diyorum isteksizce. "Darlington."

"Lyddie De Velde." Kadın kolunu uzatıyor ve adam selamlamak için parmaklarını kadının bileğine doluyor. Bileğine biraz fazla yapıştığını fark ettim.

Bana elini uzattığında, ona sadece bakıyorum. Bu onu kıkırdatıyor.

"Her neyse. Z, ha? Bu bir varlık . Çiftçi ailesi mi? Çiftçi mi?" "Çiftçiler."

"Bu iplerle aranın iyi olduğu anlamına mı geliyor? Çünkü ben bağlanmaya karşı değilim."

Bu adam uslanmaz olacak. Bunu biliyorum.

"Sekiz hafta boyunca flört edecek misin yoksa şimdi hepsini sisteminden atmaya mı çalışıyorsun?" Kibar bir tonda sordum.

"Sekiz hafta boyunca," diye söz veriyor ve Lyddie kıkırdıyor.

-

Kılavuzların okunduğu ve sıkıntıdan saçlarımı yolmamaya çalıştığım monoton bir güne maruz kaldım. Sonunda kovulduk ve akşam yemeği için yemekhaneye götürüldük. Daha sonra, diğer sorgucum Tyler Struck, bize yaşam alanlarımıza kadar eşlik etmek üzere Hadley'e katılıyor. Bakışları bana doğru kayıyor ama şüpheliden acemiye ani terfim hakkında bir şey söylemiyor.

Kışlaya giderken, rahat oturma yerleri ve kahve makineleri olan geniş bir ortak salondan geçiyoruz. Ayrıca bir kantin de var. Struck, burada bulunduğumuz süre boyunca harcamak üzere haftada on Lux kredisi tahsis edildiğini ve her bölümdeki performansımıza bağlı olarak ekstra kredi kazanabileceğimizi söylüyor.

Koğuşlar karma. Anson'ın bütün gün bana bakması hoşuma gitmiyor. Uyumken o yırtıcı gözleri üzerimde hissetmek istemiyorum. En azından duşlar ve tuvaletler karma değil.

Hadley'nin Kırmızı Hücre'si koridorun bir ucunda ranzada yatıyor. Struck Kara Hücre'yi diğer uca götürüyor ve biz de onu başka bir penceresiz odaya kadar takip ediyoruz. Komutanlığın doğal ışıktan nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum. Burası yüksek tavanlı ve iki sıra düzgünce yapılmış yatağı olan mağara gibi bir yer. Herkesin eşyaları dolaplardan oluşan bir duvara dizilmiş. Üzerlerinde isim etiketleri olan siyah spor çantaları. Benim hiçbir eşyam yok, sadece bana verdikleri bir üniforma ve diş fırçam var. şu anda bir saç fırçası için adam öldürebilirdim.

Struck koluyla geniş bir hareket yapıyor. "Yatağa bir kişi." "Ya üşrsek?" Kaine soruyor, gözleri dans ediyor.

"Bir yatağa bir kişi," diye tekrarlıyor. "Ve kuralları çiğnemenin sonuçları var, bu yüzden size söyleneni yapmanızı tavsiye ederim. Paylaşmak yok. Ranzanızı seçtikten sonra değiştirmek yok. İstisna yok."

Bunun üzerine bizi kendi uyku düzenimizi bulmamız için bırakıyor ve o gider gitmez herkes eşyalarını almak için acele ediyor. Sürpriz bir şekilde, üzerinde adımın yazılı olduğu bir spor çantası buluyorum. Kaine diğer yanıma yerleşirken ben de onu Lyddie'ninkinin yanındaki yatağa koyuyorum. Harika.

Çantanın fermuarını açıyorum ve hızlı bir envanter çıkarıyorum. Üç üniforma daha - biri siyah ve uzun kollu, şu anda giydiğimin ikinci bir takımı ve daha güzel, aşırı kolalı bir tane. Lyddie'ye göre her üniformanın bir amacı var: eğitim, gündelik, resmi. Daha fazla ayrıntıya girmek istediğini anlayabiliyorum, ama değerlendirmeye devam etmek için arkamı dönüyorum.

Bir çift bol pamuklu şort ve içinde uyuyacağımı varsaydığım beyaz bir atlet buluyorum. Bir paket iç çamaşırı, düz beyaz. İki sütyen ve tüm ölçlerimin kimlik dosyamda kayıtlı olduğunun farkında olsam da, birinin benim için sütyen seçmiş olması inanılmaz derecede rahatsız edici bir şey. Çantadaki son eşya, içinde saç fırçası ve diğer bazı malzemelerin bulunduğu bir tuvalet çantası.

Her birimizin bir dolabı ve yataklarımızın üzerinde bir rafı var. Diğer acemilerin çoğu evlerinden getirdikleri küçük hatıralarla rafı değerlendiriyor. Benimkiler

çıplak kalır.

, Lyddie çantasından dijital bir fotoğraf çıkarıyor ve küçük projektörü dikkatlice rafına yerleştiriyor. Anne ve babası olması gereken iki kişiyle birlikte taş bir terasta poz verirken çekilmiş bir fotoğraf, arka fonda da Kongre Binası'nın cam kubbesi var. Ailesinin iyi bağlantıları olduğu konusunda şaka yapmıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda, Anson'ın gözlerini tekrar üzerimde bulmak için dönüyorum. Beklentiyle parlıyordu.

Tamam o zaman. Pijamalarımı ve tuvalet çantamı toplayıp tuvalet kabinlerinden birinde üstümü değiştirmeye karar verdim.

"Aww, ne yazık. Şanssız küçük kuzuya yatak yok."

Kess'in alaycı sesinin bana değil, arkamdaki kıza yönelik olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. On sekiz ya da on dokuz yaşlarında, elinde çantasıyla çekingen bir şekilde duvarın dibinde duruyor.

Kızdan sıra sıra dizilmiş yataklara bakıyorum. Teknik olarak en az yirmi sekiz kişi olmalıydık çünkü güne elli altı acemiyle başlamıştık. Ford testten sonra yedi kişiyi çıkardı, böylece Kara Hücre'de yirmi dördümüz kaldık. Yine de sadece yirmi üç yatak var ve sıramızın sonunda sanki yataklar kasıtlı olarak kaldırılmış gibi çok fazla boş alan var. Bu da onların saçma testlerinden biri gibi geliyor ama amacının ne olduğundan emin değilim.

"Muhtemelen sadece bir hatadır. Gidip birini mi bulmalıyım?" Genç kız şaşkın bir ifade takınıyor. Sesi titriyor.

Hayır, o bir kuzu değil; kuzular bile bundan daha fazla özgüvene sahiptir. O daha çok, aniden içine itildiği büyük, korkutucu dünyaya alışmaya çalışırken annesini belirsiz bir şekilde takip eden, titrek yeni doğmuş buzağlarımdan biri gibi.

"Fark etmez." Bu sözler, benim aksime, yirmi üç yabancıнын önünde soyunmaktan ve Anson'ın sinir bozucu bakışlarından çekinmeyen Ivy'den geliyor.

Ivy pantolonunun düğmelerini açıyor ve çıplak bacaklarını ortaya çıkarmak için aşağı doğru itiyor. Evden getirmiş olması gereken bir çift büzgülü pantolona uzanıyor, ince ince çizgili soluk mavi deseni bana onun varlıklı, muhtemelen Point'teki seçkin bir aileden geldiğini söylüyor.

Bu tür kumaşlar çok nadir bulunur. General Redden'ın felsefesi tamamen işlevsellikle ilgilidir. Verimlilik. Tekstil fabrikalarından çıkan kumaşlar faydacıdır; düz griler, siyahlar, maviler. Desen veya baskı taşıyan çok fazla mağaza bulamazsınız, ancak krediniz varsa Sanctum Point'te özel yapım ürünleri kolayca temin edebilirsiniz. Gönlünüzün istediği tüm ince çizgili ve çiçekli kumaşlar.

"Bunu her seansın başında yapıyorlar," diye açıklıyor Ivy. "Her zaman acemilerden bir yatak eksik oluyor."

"Görünüşe göre küçük kuzunun yerde uyuması gerekecek." Kess dilini tıkırdatır. "Zavallı bebek."

Kuzu dudaklarını ısırır. "Gidip birini bulacağım." Bir adım attı. Onun için üzülüyorum.

"Sana söyledim, zahmet etme." Ivy'nin sesi sinirli geliyor. "Umursamayacaklar. Bunu bilerek yapıyorlar."

"Ne amaçla?" diye soruyor adını hatırlayamadığım bir adam. Ford ve Hadley bugün çok fazla isim saydı.

Ivy omuz silkerek, "Bunu kanayan kalpleri tespit etmek için yapıyorlar," diyor. "Her seansta biri kaçınılmaz olarak yatağından vazgeçiyor ve ertesi sabah Program'dan çıkarılıyor."

Tereddütlü bir Lyddie konuşur. "Neden kesilmişler?"

"Merhametleri nedeniyle zayıf halka olarak görülüyorlar."

Ciddi olamaz. Böylesine anlamsız bir taktik fikri karşısında kızgınlığım yüzeyin altında kaynıyor.

Kıza doğru bir adım attım. "Adın ne senin?"

"Pera," diyor.

"Yatağımı alabilirsin, Pera." Eşyalarımı toplamaya başladım.

"Wren," diye itiraz ediyor Lyddie. "Ivy'nin az önce ne dediğini duymadın mı? Ya kesilirsen?"

"Beni kesmeyecekler." Kaptan Cross'un beni yakınında tutmak istediğini söylediğini düşünürsek, bundan eminim.

Ve eğer beni keserlerse, o zaman, lanet olsun evet, beni kaydet. Bu üssü terk etmekten başka bir şey istemem.

"Ciddiyim, yatağımı alabilirsin," diyorum Pera'ya, spor çantasının fermuarını çekerek.

"Hayır. Yerde yatacağım. Sorun değil." Sesi çok yumuşak. Bu kırılgan havayla bu programda uzun süre kalamaz.

"Kesinlikle olmaz," diyorum, içimde kararlılık ateşleniyor. "Yerde uyumayacaksın."

Tekrar itiraz etmeye çalıştığında, itirazlarını savuşturup onu yatağıma yönlendiriyorum.

"Al," diye ısrar ediyorum.

Minnettarlık ve isteksizlik karışımı bir duyguyla kabul ediyor, çantasını yere bırakıyor ve yatağın rahatlığına gömülüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve gözyaşlarının parıltısını kaçırmıyorum.

Hayır, uzun süre dayanamaz.

Tuvalet malzemelerimi taşıyarak kapıya yöneliyorum. Kess'in yanından geçerken kahkahasının sırtımı gıdıkladığını duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne?"

"Bu çok acınasıydı," diye beni bilgilendiriyor. Omuz silkiyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Tuvaletten döndüğümde Pera eski yatağımdan fırladı.

"Kendimi berbat hissediyorum," diye ağzından geçiriyor. "Lütfen yatağıni geri al. Yerde uyumanı istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yerde yattığımı kim söyledi?"

Eşyalarımı Kaine'in dolabına bırakıyorum ve bakışlarımı önümde yayılan adamın üzerinde gezdiriyorum. Uzun bacakları ince siyah bir pantolonun içinde ve gömleksiz olduğu için kaslı göğsü ortaya çıkıyor. Beni ilgiyle izliyor, bir sonraki hamlemi bekliyor. Odanın çoğu öyle.

Bu tek kişilik bir yatak. Biraz dar olacak. Yine de yanına gidip battaniyesinin köşesini kaldırıyorum.

Kaine tek kelime etmeden, altından kaymama izin vermek için ayağa kalkıyor. Göz ucuyla bana sırtıttığını görüyorum.

"Aklına bir şey gelmesin," diye uyarıyorum. "Sabah hâlâ el istiyorsan ellerini kendine sakla."

"Kes şunu, Darlington. Şiddet tehditleri beni sadece daha da ateşlendirir."

Biri kıs kıs gülüyor. Kim olduğuna bakmak için arkamı dönmüyorum. Bunun yerine yanıma kıvrılıp yüzümü ondan uzağa dönüyorum. Yatakanemizin dışında, yerdeki botların ve boğuk seslerin boğuk sesleri sadece beni yükseltmeye hizmet ediyor

Rahatsızlık. Burada, soğuk beton duvarlar üzerime kapanıyor ve baskıcı ağırlıklarıyla beni boğuyor gibi görünüyor. Yavaşça nefes alıyorum ve etrafımdakileri duymamaya çalışıyorum. Mırıltılı sesler. Kıkırdamaları. Bana ait olmayan nefesler.

Dar şilte alçalıyor ve Kaine'in battaniyenin altına kaydığını hissediyorum, sıkışık alan bedenlerimizi yakınlaşmaya zorluyor. Sırt üstü yatıyor, omzu ve kalçası benden milimetrelerce uzakta, o kadar yakın ki vücut ısını hissedebiliyorum. Kuralları çiğnemektense ölmeyi tercih eden biri gibi görünmeseydi Lyddie'yle yatmayı seçerdim. Kaine'le yatmak bir risk ama neyse ki bana dokunmaya çalışmıyor.

Hiçbir uyarı olmadan tepedeki ışıklar kapandı ve oda karanlığa gömüldü.

Karanlıkta bir ses dolaşüyor. "Hey, Sutler, bu gece onu becerirken çok gürültü yapmamaya çalış."

Anson.

"Merak etme Booth, bitirdiğimde adını haykıracağımdan emin olabilirsin," diye karşılık veriyor Kaine. "Sana bir iyilik yapacağım. Bunun kendi başına biriyle yatmaya en çok yaklaşıcağın şey olduğunu biliyorum."

"Siktir git, Sutler."

Kaine kıkırdarken şilte titreşir.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu görmezden geliyorum. Dar odalara rağmen uyku sonunda beni ele geçiriyor, düşmanlarımın nefes alışlarının ritmik sesleri beni huzursuz bir uykuya sürüklüyor.

BÖLÜM 10

(Bir kozanın içindeyim. Oldukça keyifli. Gittikçe daha derine gömülüyorum, sıcaklığının ve sağladığı güvenlik hissini tadını çıkarıyorum. Ta ki Zihnimdeki örümcek ağları temizlenmeye başlıyor ve kozanın aslında etrafımda kıvrılmış bir erkek bedeni olduğunu ve sahibinden daha hızlı uyanan bir kasığa sırtımı dayadığımı anlayacak kadar uyanık oluyorum.

Bu ne lan!

Ben yataktan fırlayamadan, keskin bir ses sessizliği yarıyor. "Darlington!

Sutler! Lanet olası ayağa kalk."

Hadley. Yüz hatlarına sert çizgiler kazınmış bir onaylamama ifadesiyle tepemizde dikiliyor.

Çabucak kalkıyorum. Hâlâ yarı uykulu olan Kaine, ilk adımlarını atan bir geyik yavrusu gibi yataktan fırlıyor. Bir elini dağınık sarı saçlarının arasından geçiriyor ve bana uykulu bir sırıtış atıyor.

"Uykunda her tarafımdaydın," diyor. Hadley,

"Kapa çeneni," diye emrediyor.

Gözleri yatak sıralarında geziniyor. Komutanın ani varlığı karşısında odada bir şaşkınlık dalgası yayılır. Acemiler oturmaya ya da ayağa kalkmaya başlar.

Hadley bakışlarını benimle yatak arkadaşımın arasında gezdiriyor. "Soldier Struck dün gece sana kuralları açıklarken net değil miydi? Bir yatağa bir kişi. Hayır.

istisnalar."

Kaine ve ben sessiz kalıyoruz.

Beni çok uzun süre inceliyor ama çoğu erkeğin pijamalı ve sütyensiz bir kadına bakacağı şekilde değil. Sonra derin bir kaş çattı.

"Giyin ve benimle gel." Kaine bir adım atar.

"Sen değil," diye tersledi Hadley. "Sadece o."

Endişe karnımı karıncalandırıyor. Neden beni yalnız istiyor? Ne biliyor ki?

Başka bir soru su yüzüne çıktıkça nabzım hızlanıyor.

Beni tanıdı mı?

Yüzü kesinlikle hiçbir şey göstermiyor.

"Giyin dedim," diye emrediyor, bu sefer daha keskin. "Yoksa senin yerine ben yaparım."

Odanın diğer ucundan bazı kıkırdamalar duyuyorum. Kess ve Anson. Lyddie bana endişeli bir bakış attı.

"Sabah maceramıza atılmadan önce tazelenmek için zamanım var mı?"

Hadley'e sordum.

Çenesi gerilir. "Üç dakikan var."

"Teşekkür . *Efendim*." Yüzümdeki alaycı ifadeyi görmeden önce yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

O.

Tam üç dakika sonra Hadley beni tuvaletlerden aldı ve takip etmem için kısa bir işaret yapıyor. Saçımı tarayacak vaktim olmadığı için yürürken parmaklarımla tarıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermiyor.

Ona yan gözle bakıyorum. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırma şekli olmasa muhtemelen çekici olurdu, herhangi bir gülümseme ya da kaş çatma izinden bile yoksun. Onda bir kopukluk havası var. Klinik ve soğuk bir şey. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yok.

Morlee'yi ihbar ettiğinde bir şey hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Acaba şimdi, son sekiz yıldır sabahtan akşama kadar tuz küremekten muhtemelen çığ ve kırılgan hale gelmiş olan ellerini düşündüğünde bir şey hissediyor mu?

Üssü oluşturan labirentin koridorlarında yürüyoruz. Hadley başparmağıyla bir çift büyük kapıyı işaret ediyor, kapılar kayarak açılıp içeri girmemize izin veriyor, sonra çelik kapılar ardı ardına açılıyor, her biri bir isim ya da bölüm gibi ayırt edici ipuçları vermek yerine numaralandırılmış. En azından köşeyi dönüp daha kısa bir koridora girene ve üzerinde gümüş bir plaka olan bir kapıya varana kadar.

OPERASYON KAPTANI.

Lanet olsun.

Geldiğimizde kapı çaldı. Bizi bekliyordu. Hadley açık kapı aralığını işaret ediyor ve topuklarının üzerinde dönmeden önce bir şeyler homurdanıyor.

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," diye sesleniyorum geri çekilen formunun ardından. Omuzları sertleşiyor ama yürümeye devam ediyor.

İçine birkaç küçük ofisin sığabileceği kadar büyük bir ofise giriyorum. Tavan yılan gibi uzanan bir boru hattı. Odanın bir tarafını hakim bir masa kaplarken, diğer tarafını siyah dolgulu sandalyelerle çevrili uzun bir konferans masası kaplıyor. Haritalar ve evraklar masanın üzerine serpiştirilmiş durumda ve ben oraya doğru yürüyüp etrafı karıştırma isteğime direniyorum.

Tabii ki tek bir pencere bile yok. Tamamen yapay ışıklandırma, mekâna yasaklayıcı bir atmosfer kazandırıyor.

Yüzbaşı Cross'u masasına yaslanmış buldum. Simsiyah giyinmiş, kısa kolları kollarındaki mürekkep girdabını ortaya çıkarıyor.

"Üssün pencerelerle ne alıp veremediği var?" Ona sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Kurallarla ne alıp veremediğin var?" "Onları sınırlayıcı buluyorum."

İç çeker ve bir tablet alır. Sonra okumaya başladı. " 'Acemi 56, Acemi 42 ile uygunsuz bir pozisyonda bulundu. Aynı yatağı paylaşıyorlar.' " Bakışlarını tekrar bana çevirdi, içinde alaycı bir parıltı vardı. "Hadley az konuşan bir adam. Detayları anlatmak ister misin?"

Omuz silktim. "Yerde uyumak istemedim."

"Ranzalarda bir yatak var."

"Yeterli yatak yoktu." Ona bilmiş bir bakış attım. "Olamaz. Küçük testinde başarısız oldum."

Beni izliyor, etkilenmemiş.

"Başka bir acemi için yatağımdan vazgeçtim. Ben kanayan bir kalbim."
Meydan okurcasına başımı eğdim. "Beni kesmeyecek misin?"

"Hayır."

"Ama kuralları çiğnedim."

"Çiğnedin," diye kabul
ediyor.

Yüzünde çok sinir bozucu bir şey var. Çok simetrik. Ve o gamze her zaman ortaya çıkmanın eşiğinde, sanki gülümsemek *istiyor* ama buna tam olarak izin veremiyor.

"Kanayan kalbin kesildiğini duydum," diyorum yükselen hayal kırıklığının içinden. "Genellikle. Ama senin için bir istisna yapacağım, Dove." Tabletini kuruyor

bakışlarımı onun belirgin pazularına ve altın rengi dövmele etine çekti. "Bununla birlikte, yirmi dört saat olmadı ve şimdiden yazıldın. Bu iyiye işaret değil."

"Beni kesmelisin," diyorum umutla.

"Hayır." Gamze tekrar ortaya çıkmakla tehdit ediyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kadınları yapmak istemedikleri şeyleri yapmaya zorlama fikri seni azdırıyor mu?"

"Beni neyin boşalttığıyla bu kadar ilgilendiğini fark etmemiştim." Geri çekiliyorum. "İlgilenmiyorum."

Bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Çok yazık. Merakınızı gidermekten mutluluk duyarım."

mesafeyi kapatıyor ve kulağıma fısıldamak için başını yaklaştırdığında içimden bir ürperti geçiyor.

"Sert severim."

Dişlerimi daha sıkı sıkıyor ve vücudumda dolaşan ısı dalgalarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Hayır. Bu adama karşı en *ufak* bir sıcaklık bile hissetmeme izin yok. Benim gibi insanları avlamaktan sorumlu bir bloğu yönetiyor. Buzdan bir duvar olmalıyım. Elime geçen ilk fırsatta onu öldürmeliyim.

Beni tekrar izliyor, sessiz ve dalgın. Sonra sordu, "Benim için bir sorun olacak mısın?"

"Muhtemelen."

"Sabrımı sına, Dove. Ben düşman olarak görmek isteyeceğin biri değilim."
Ölümcül tonu beni korkutmuyor.
O zaten düşman. "Artık gidebilir miyim?"
Başını salladı. ". "Teşekkür ederim efendim," diye alay ediyorum.
Beni dehşete düşüren bir şekilde tabletini alıp beni kapıya kadar takip ediyor ve ben çıkamadan sesi beni durduruyor.
"Darlington."
Benden çok daha uzun, gözleriyle buluşabilmek için çenem içgüdüsel olarak yukarı kalkıyor. Çok aptalca maviler. "Ne?"
"Dikkat daha iyi olur. Öğitmenler sorun çıkaranların hayatını zorlaştırmaktan zevk alırlar."
"Hayatı *onlar* için zorlaştırmayı planlıyorum, bu yüzden karşılık vermeleri adil olur."
Başını sallar. "Hadi gidelim."
"Sabah yemeğinde bana eşlik edecek misin?" Birbirimize ayak uydururken, onun daha uzun adımlarına uymak için hızımı arttırmak zorunda kalıyorum.
"Hayır. Sabah yemeği gecikti. Önce acemi sınıfına hitap edeceğim. Dün bunu yapamadım çünkü son dakikada üs dışına çağırıldım."
"Köy hanlarında daha kirli işler mi yapıyorsunuz?"
Bu da bana başka bir yanık bakış attı. Kahretsin, onu kışkırtmayı bırakmalıyım.
"Onun gibi bir şey."
Gri duvarları ve zemini siyah matlarla kaplı büyük bir antrenman salonuna ulaşana kadar birkaç koridordan geçiyoruz. Kaptanla birlikte girerken görünmek istemiyorum ama fazla seçeneğim de yok. Girişimizde kafalar dönüyor.
Lacivert denizinde Lyddie'yi görüyorum ve ona doğru ilerliyorum. Kaine de orada. Omzumun üzerinden öğretmenlerine yaklaşmakta olan Kaptan Cross'a bakıyor.

Kaine göz kırparak, "Benimle aynı yatağı paylaşmak için bir komutanın gazabını göze alan bir kadın hiç olmadı," diyor.

Onu görmezden geliyorum ve Lyddie'ye dönüyorum. "Önemli bir şey kaçırdım mı?" "Hayır. Başın belaya girdi mi?"

"Sadece bir uyarı," diye yalan söyledim.

Başımın belaya girmesinin imkansız olabileceğini fark etmeye başladım. Cross istemediği sürece hiçbir yere gitmiyorum. Yine de, beceriksiz bir aceminin değerli Gümüş Blok için eğitime devam etmesine izin verirse eğitmenlerine nasıl bir mesaj gönderir? Zayıf görünür. Kendisi de beceriksiz. Bu da demek oluyor ki yoluma devam etmeliyim. Ne kadar kötü performans gösterirsem, bu kabustan o kadar çabuk uyanırım.

Dikkatim kaptana kayıyor. Her ne kadar kendimden nefret etsem de, gömleğinin geniş omuzlarını sarışına ve siyah saçlarının alnına mükemmel bir dağınıklıkla düşüşüne hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Tek bakan ben değilim. Yanımda, Lyddie hülyalı bir ifade takınıyor.

Gülmemeye çalışarak daha da yaklaşıyorum ve "Lütfen bana kaptana kilitlendiğini söyleme" diyorum.

"Tabii ki hayır." Yanakları kızardı. "Ama... yani... bana bunu senin de görmediğini söyleme."

"Neyi gördün?"

"Yüzü. Vücudu."

"Benimkilerin ikisi de daha iyi," diyor Kaine ve ben ona gözlerimi deviriyorum.

Kulağıma fısıldadığı o kadifemsi fısıltıyı hatırlayınca kalp atışlarım hızlansa da rahat bir ses tonuyla "İtici değil," diyorum.

Ben sert severim.

Derimin altına girmeye çalışıyordu. Bunu biliyorum. Keşke işe yaramasaydı.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını bana doğru çeviriyor. Beni fark ettiğinde, bir elimi tatlı bir el sallama hareketiyle kaldırıyorum ve ona kocaman sahte bir gülümseme gösteriyorum. Yaşlı adama dönmeden önce bir gamzesi belirliyor.

konusuyor. Üniformalı adamın koyu renk saçları kırlaşmış ve kolunda dört gümüş yıldız var. Bu bloktan başka bir yüzbaşı.

İşte o zaman Ivy'nin kaşlarını çatarak bana baktığını fark ediyorum. Bunu fark eden tek kişi ben değilim, çünkü Lyddie mırıldanıyor: "Birileri bundan hoşlanmadı."

"Kim? Ivy mi?"

Lyddie başını sallar. "Eskiden birlikteydiler."

Şaşkınlığımı zamanında gizlemeyi başardım. Buradaki hiç kimseyle, hatta saygıdeğer kaptanımızla bile fazla ilgileniyor gibi görünemem.

"Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun?" Lyddie bilgi hazinesi olduğunu kanıtlıyor, bu da onu benim için beklenmedik bir değer haline getiriyor.

"Lisede benden birkaç seviye ilerideydi ama kız kardeşi benim seviyemdeydi. Mira onlar hakkında çok konuşurdu. Sanırım bir yıl kadar sürdü. Komutanlığa katıldığında sona erdi."

İlginç.

Ivy'ye bir kez daha ihtiyatlı bir bakış attım. Ama yeterince ihtiyatlı değil. Hâlâ beni izliyor. Hala kaşlarını çatıyor. "Bu yüzden mi şimdi burada? Ona tekrar yakınlaşmaya mı çalışıyor?"

"Beni şaşırtmazdı. Ne de olsa bu onun ikinci denemesi. Ama onun dikkatini çekmeyi umarak Program'a yeniden katılıyorsa, bu son derece acınası bir durum. O seni istemiyor. Hayatına devam et."

Lyddie'nin bu küçük yanından tamamen nefret etmiyorum.

"Kahretsin, Lydia. O çillerin ardında gerçek bir orospusun," diyor Kaine sırıtarak.

"Ben kaltak değilim," diye itiraz ediyor. "Tek söylediğim, Gümüş Blok'ta sadece iki var ve o zaten bir kez başarısız oldu. Bu noktada, kabullen artık - sen Copper'a aitsin. Git bir kapıyı falan koru."

Kaine kıkırdarken ben bir kahkahayı bastırıyorum. Evet. Kindar Lyddie bir zevk. "Neden artık birlikte değiller?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Belki babam onaylamamıştır."

"Babası mı?"

"Hayır, onun." Lyddie omuz silkti. "General'in yabancıları kollarını açarak karşıladığı pek söylenemez."

"General mi? Onun bununla ne ilgisi var?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bu onun babası."

"Kimin babası?" şu anda iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Çapraz." Lyddie takip etmediğimi anlayınca odanın karşısındaki uzun boylu, dövmele adamı işaret ediyor. "Bu Cross Redden, Wren. General'in oğlu."

BÖLÜM 11

(Cross'un onun soyadı olduğunu sanıyordum.

Öyle değil. Bu onun ilk adı.

Soyadı *Redden*.

Bu sabahki etkileşimi zihnimde yeniden canlandırırken boğazım kendimden nefret etmekten yanıyor. Kulağıma fısıldamasına izin verdim. Nabzımın onun için atmasına izin verdim. Ondan etkilenmişim.

Buradaki en önemli kelime "*miydi*", çünkü Lyddie'nin ifşası kan dolaşıma karıştığı anda, tüm cazibem bir zehir gibi içimden çekilip alındı.

Merrick Redden'ın çocukları olduğunu biliyordum ama onları hep gözlerden uzak tuttu. Onu gördüğüm her yayında yalnızdı. Yanında karısı bile yoktu ve ben evli olduğunu biliyorum.

"Bu kadar genç birinin rütbeleri nasıl bu kadar hızlı tırmandığı şimdi anlaşılıyor." Şokumu alaycı bir karşılıkla örtmeye çalıştım.

Lyddie ciddiyetle başını salladı. "Oh hayır. Duyduğuma göre her yıldızı hak etmiş."

Hiç bu kadar saf mıydım?

"Ağabeyi bir albay," diye ekliyor.

"Doğru, eminim o da her yıldızı hak etmiş bir komuta süper askeridir."

"Travis İstihbarat'ta çalışıyor."

Hadley, "Dikkat!" diye bağıırır ve tüm oda o kadar hızlı sessizleşir ki, bu neredeyse kafa karıştırıcıdır.

Hadley'nin sesini duyunca kaslarım geriliyor. Onun yüzünü her gördüğümde ya da konuştuğunu her duyduğumda Morlee'yi düşünüyor ve onu boğmak istiyorum.

Cross odanın önüne doğru ilerliyor ve toplanan acemileri gözden geçiriyor. "Ben Cross Redden, Silver Block'un operasyonlardan sorumlu kaptanıyım." Birkaç adım ötede duran yaşlı kaptana başıyla selam veriyor. "Bu Deron Radek, idari kaptanımız."

Radek başını sallayarak selamlıyor.

"Fazla vaktinizi almayacağım," diyor Cross. "Her birinizden önce solunuzdaki, sonra da sağınızdaki kişiye bakmanızı istiyorum."

Lyddie'den Kaine'e bakarak usulca eşlik ediyorum.

"Bunlar senin arkadaşların. Ve burada, sadece en zayıf arkadaşınız kadar güçlüsünüz."

Bunu, hepimizin bir araya gelip birbirimizi yükseltmemiz gerektiğine dair bir takım saçmalıklarla noktalamasını bekliyorum. Güçlüler zayıfları destekler, ta ki zayıflar kendilerini destekleyecek kadar güçlenene kadar. Birlik galip gelir!

Onun yerine, "Zayıflık buraya ait değil. Silver Block'ta zayıfları yeriz. Onları bir kanser gibi kesip atarız."

Belki de saf olan benimdir. Takım birliği için çok fazla.

Mavinin o hipnotize edici tonundaki gözleri, sanki herhangi bir zayıflık belirtisi arıyormuş gibi, çelik gibi bir yoğunlukla her bir acemiye delip geçiyor.

"Önümüzdeki sekiz hafta boyunca ne kadar güçlü olduğunuzu göstermeniz gerekecek, çünkü Gümüş Blok'a çıkmanın tek yolu bu."

Gençliğine rağmen, tavrında yaşına yakışmayan bir ciddiyet, sözlerine ağırlık katan yaşının ötesinde bir deneyim hissi var. Saygı uyandıran bir otoriteyle konuşuyor. İnanılmaz derecede seksi.

General'in oğlu, Wren.

İçten içe yüzüm kızarıyor. Hatırlatma ile kendimi besliyorum. Düşman hiyerarşisinde bu adam artık ilk üçe girdi.

"Önümüzdeki sekiz hafta boyunca bu tesiste önemli olan tek şey benim sözüm olacak. İlerlemenizi izleyeceğim ve belirli zamanlarda size katılacağım.

operasyonlar."

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyor Lyddie nefesinin altında. Kaburgalarını dürtüyorum. "Her bir günlük rapor bana gönderilir. Eğer sana bir şey yapılması gerektiğine karar verirsem

kesilirsen, o zaman kesilirsin. Eğer ikinci bir şansı hak ettiğine karar verirsem, ikinci bir şansın olacak." Bakışları kalabalığı tarıyor. "Ancak ben bunların hayranı değilim. Ve onları kullanırım, bu yüzden ilk seferde iyi iş çıkarmanızı tavsiye ederim. Silver Block'ta sadece en iyileri kabul ederiz."

"Elite'e nasıl giriyorsunuz?" diye sesleniyor biri.

Cross'un ona bakışı buz gibi. "Acemi 18... Konuşabildiğini söylemiş miydin?"

Sessizlikle karşılandı.

"Oh, şimdi de utangaç mı oldun? Soruya cevap ver. Sana konuşman için izin verdim mi?"

Utanc içindeki çocuk başını eğdi. "Hayır, efendim." "O zaman kapa çenenini."

Onun adamı duymak beni çok tahrik ediyor.

"Cross sözlerine şöyle devam ediyor: "Şimdi tüm umutlarınızı yıkmama izin verin. "Silver Elite için kısa listeye girmeyi garanti etmenin bir yolu yok. Tüm sınıflarınızda en yüksek puanı almak hiçbir şey ifade etmez. Gösteriş yapmak da aynı derecede beyhude. Elit adaylar benim tarafımdan seçiliyor ve benim seçim sürecim sizi hiç ilgilendirmez."

Yanımda Kaine yumuşak bir kıs kıs gülüyor.

"Kısa listede yer alıp almadığınızı Programın sonunda öğreneceksiniz."

Bunun üzerine başını öne çıkan diğer kaptana doğru eğiyor. Radek'in sesi düzenli olarak kırık cam avuçlarını yutuyormuş gibi çıkıyor.

"Yasaları biz uygulamıyoruz," diyor Radek. "Bu Tin Block'un sorumluluğunda. Sokaklarda devriye gezmiyoruz - bu Bakır ve Altın'ın sorumluluğunda. Yeteneklerimiz daha kritik görevler için daha iyi kullanılıyor. Bizim görevimiz Sadık kamplarının yerini tespit etmek ve onları dağıtmak. Şehirlerimizdeki suç örgütlerini tespit etmek ve onları dağıtmak. Sokaklarımızı ve koşullarımızı gümüş kanlılardan temizlemek."

Öfkemi gizlemek için büyük bir çaba sarf etmem gerekiyor.

"Ancak Kıta ve yaşam tarzımız için tek tehdit Aberrantlar değil."

Odanın karşısındaki çift kapının patlayarak açılması ve salonun içine serin bir hava üflemesiyle cümlesinin ortasında durdu.

Geç kalan kişi içeri giriyor, gelişi toplantıyı bir balyoz inceliğiyle bozuyor. Benden daha genç görünüyor, belki on sekiz ya da on dokuz yaşında. Uzun boylu, zayıf kaslı, köşeli yüz hatları ve belirgin elmacık kemikleri var. Tanıdık geliyor ama onu daha önce hiç görmediğime eminim.

Bakışlarım onun tembel, kibirli havasını takip ediyor. Mavi gömleğinin düğmeleri çözülmüş. Fermuarı açık. Yürürken onu yukarı çekiyor, kendisine yöneltilen onaylamayan bakışlardan etkilenmiyor.

Radek ve Cross'u fark ettiğinde eliyle cömert bir jest yapar. "Lütfen devam edin," diye geveler. "Bana aldırmayın."

Bir kahkahayı yutuyorum. Diğerleri o kadar başarılı olamıyor, çünkü kalabalığın içinden bazı titremeler geçiyor.

Gözle görülür bir şekilde sinirlenen Cross, ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldıran kesintinin kaynağına doğru ilerler.

"Sakin olun, Kaptan."

"Kim o?" Lyddie'ye fısıldıyorum.

"Kardeşi," diye fısıldıyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Albay mı?"

"Hayır. Bu onun üvey kardeşi, Roe. O daha genç." En ufak bir skandalda sesi kalınlaşan yeni favorim Lyddie ortaya çıkıyor. "O General'in piçi."

Canlanıyorum. Mükemmel. Aile iskeletleri cephaneliğim için daha fazla istihbarat demek. Belki fırsat çıkarsa bunu kaptana karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirim.

Cross genç adama ulaşıyor ve aralarındaki alışverişi ilgiyle izliyorum. Roe'nun gözlerinde parlayan küstahlığı. Cross'un sert çenesi. Cross bir ya da iki santim daha uzun ama neredeyse göz hizasındalar. Aralarındaki gerginlik havada asılı duruyor, o kadar yoğun ki durduğum yerden hissedebiliyorum. Bu ikisinin arasında konuşulmamış bir dağ gibi sorun var.

Cross eğiliyor ve hiçbirimizin duyamayacağı bir şeyler mırıldanıyor. Ama kardeşinin kara gözleri parlıyor. Sonra genç adamın omzuna bir tokat atıyor -iyi huylu bir şekilde değil, uyararak- ve odadan çıkıp gidiyor.

Roe, Xavier Ford öne çıkıp gruba katılması için havlayana kadar kulağına söylenenlere öfkelenerek orada öylece durur.

-

Sabah yemeğinin çoğunu General'in piçine gizlice bakarak geçirdim. Anson'la yakın görünüyor, bu da zaten alarm için bir neden. Ama hücremizdeki en ürkütücü adamlar arkadaş olmasaydı bile, onun tehlikeli olduğunu anlardım. Yayıdığı enerji vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Kaynağıma göre, ilk dersimiz bir silah değerlendirmesi. Kendimizi loş bir atış poligonunda buluyoruz, silah yağının metalik tınısı havada ağır ağır asılı duruyor. Uzaktaki duvarda sıra sıra hedefler var ve ben içimdeki beklenti sancılarını durduramıyorum.

Herkes sıraya giriyor. Aralarındaki yerimi alıyorum, uyum sağlamaya çalışıyorum, göze çarpmamaya çalışıyorum.

Ford bizi başlatmak üzereyken Cross menzile girdi. Bakışlarımın anında ona çekilmesinden nefret ediyorum. Teğmenine katılıyor ve birlikte inkar edilemez derecede heybetli bir çift oluşturuyorlar. Her ikisi de uzun ve geniş, bakışları kurnaz, vücut dilleri etraflarındaki herkese gerektiğinde bir kalp atışında öldürebileceklerini ve öldüreceklerini vaat ediyor.

Ivy'nin de Cross'u izlediğini fark ediyorum. Bakışları bariz bir özlem ifade etmiyor, ama ne kadar kısa olursa olsun onun her hareketini takip ediyor. Bir tutam saçını alnından uzaklaştırması bile Ivy'nin yoğun incelemesini hak ediyor.

"Hadi gidelim. Silahlanın," diyor Ford, Cross tabletinden bir şeyler kontrol ederken.

Acemiler teker teker ayağa kalkıp raftan bir tüfek kapıyor.

Sıra bana geldiğinde Cross başını kaldırıp bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bugün çok şanslıyız millet," diye anons ediyor. "Aramızda çok iyi bir nişancı var."

"Pek sayılmaz," diyorum.

İfademî nötr tutuyorum ama kafamın içinde Rachel'ın oğlunu kurtaran atışı gördüğünü söyleyen sesini duyuyorum. Amacım dikkatleri üzerime çekmemekse, bugün böyle atışlar yapamam.

"Darlington, neden bizi sen başlatmıyorsun?" Ford açıkça rahatsızlığımdan zevk alıyor.

Yüzümü buruşturup bir adım öne çıkıyorum.

"Eğlenceli olacak," diyor Roe. Ivy'ninki gibi onun da gözlerinin Cross'tan hiç ayrılmadığını fark ediyorum.

Hedefler menzilin aşağısındaki yerlerine kayarken, tüfeği omzuma kaldırıyorum ve parmaklarımın kabzanın tanıdık hatlarında hafifçe dans etmesine izin veriyorum. Gözlerimi kısarak nişan alıyorum. Parmağım tetiğin üzerinde geziniyor, ama hedefe odaklanmak yerine, bakışlarımın dolaşmasına izin veriyorum, kasıtlı olarak merkezden biraz uzağa nişan alıyorum.

"Her olabilir," diye alay ediyor Ford.

Atış çınladı, mermim hedefin kenarına sert bir gümbürtüyle çarptı.

Roe, "Sanırım buna anticlimactic diyorlar," diyerek kıkırdamalara neden oluyor.

Ford'un kaşları eğlenerek kalkıyor. "Yine."

Ben ateş ederken sınıfta fısıltılar dolaşüyor, bilerek hedefimi ikinci kez ıskalıyorum. Kess ve Ivy'nin kıs kıs güldüğünü görmek için bakıyorum.

Cross dikkatle beni izliyor. Bu sefer "Tekrar." diyen o oldu. Tekrar ateş ediyorum. Yine ıskaladım.

"Dostlarımın" kahkahaları ve Ford'un genişleyen sırıtışı canımı sıkarsa da beceriksizlik maskesini takınmaya devam ediyorum. Hedef bir kez bile kurşun görmedi. Her atışta geniş nişan alıyorum, mermilerim gelişigüzel bir şekilde hedefin üzerine dağılıyor. Doğal içgüdülerimle savaşırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Bir şeyde kötü olmak *zordur*.

"Kahretsin," diyor Ford. "Acınacak haldesin, tatlım." Kess homurdanır. Yüksek sesle.

Onlara ne kadar *iş e yaramaz* olduğumu gösterme isteğıyle ağzımın kenarları seğıriyor. Ama bütün mesele beni radarlarından uzak tutacak kadar ikna edici bir performans sergilemekti, bu yüzden dişlerimi sıkıyor ve gururumu yutuyorum.

Onun yerine "Bana öyle deme." diyorum.

"Sana ne istersem onu derim," diye cevap veriyor diğer acemilerin büyük sevinciyle. Roe'nun sırttığını görüyorum. Anson kıkırdıyor, çakılların metale sürtünmesi gibi bir ses.

Dikkatimi Cross'a veriyorum ve son derece masum bir ifadeyle ona bakıyorum. "Ateş etmeye devam etmemi ister misiniz, Yüzbaşı?"

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor ama sinirlendiğini mi yoksa gülümsemesini engellemeye mi çalıştığını anlayamıyorum. Sonra tabletine bir şeyler yazıyor ve teğmenine bakıyor. "Sıradaki kim?"

BÖLÜM 1

Instructor FORD (LT)
Student Wren Darlington, R56
Class Weapons Assessment
Score 10%

EĞİTMEN NOTLARI:

Terrible shot. Darlington knows how to hold a rifle but that's about it.

BÖLÜM 12

(Bana bir yatak getirdiler. Daha doğrusu, Kara Hücre üyeleri akşam yemeğinden sonra kışlaya döndüğünde Kaine'in yanında bekliyor Benim ilk

Komuta acemisi olarak geçirdiğim gün beklediğim kadar korkunç değildi. Tabii ki bu kaderime razı olduğum anlamına gelmiyor. O gece yorganın altına girip kaçış planları yapıyorum ama uyku beni ele geçirdiğinde buradan nasıl çıkacağımı bulmaya hiç yaklaşamamış oluyorum.

Ertesi gün coğrafya dersiyle başlıyor. Bundan nefret ediyorum. Diğer yandan koltuk arkadaşım bundan derin bir zevk alıyor. Lyddie kaynaklarımızdan yansıtılan eski haritaları yalayıp yutuyor. Yeni Virginia ve Güney Ontario gibi isimleri olan yerler gözümüze çarpıyor, hepsi bana tamamen yabancı. Hadley, buraların koğuş sistemi uygulanmadan çok önce, Son Savaş'ın bombardımanlarından kurtulmuş yerler olduğunu açıklıyor. Ve uzun süredir radyasyondan arınmış olsalar da, hiçbir zaman düzgün bir şekilde yeniden inşa edilmemişler.

Parlayan beyaz holo-haritaya dokunuyorum ve parmağımı Carora kıtasını oluşturan üçgen şeklindeki kara parçasının üzerinde gezdiriyorum.

"Aşağıda ne olduğunu düşünüyorsun?" Bizimkinin yanındaki çalışma masasında oturan Kaine'e soruyorum. Lyddie'ye soracaktım ama o çok başarılı biri ve son on dakikadır sanki sınava girecekmiş gibi tüm bu yerleri ezberlemeye çalışırken dudağını ısıırıyor.

Kaine omuz silkiyor.

"Yamyamlar." Gülüyorum.

"Ciddi ol."

"Öyleyim. Kendilerini haritadan silmek için başka ne sebepleri olabilir ki?"

"Ama gelmediler. Tam buradalar." Parmağımı projeksiyonun üzerinde gezdiriyorum.

"Medeniyetten o zaman," diye düzeltiyor. "Kimse kendini insanlarla temastan alçakça sebepler dışında herhangi bir nedenle koparmayı seçmez."

Ön sırada oturan Ivy ve koltuk arkadaşı Bryce da Carora'ya odaklanmış görünüyor. "Komutanlık neden Carora'da bir karakol kuramadı?" Bryce, Dava adında bir kadın asker olan eğitimcimize soruyor.

"Bu daha önce de denendi. Ancak bu planlar onlarca yıl önce terk edildi. Artık risk almaya değmez."

Jim'in bir keresinde bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Şirketin artık oraya asker göndermek istemediğinden. Carora'dan yüz yıldan fazladır haber alınamıyor. Ne zaman bir uçak ya da gemi o tarafa gitse, geri dönmedi.

"Arada sırada istihbarat birimlerini uçuşlara gönderiyoruz, ama her zaman sonuç alamıyoruz." Dava omuz silkiyor. "General için artık bir öncelik değil."

Bundan sonra haritalarımıza geri dönüyoruz ve ben can sıkıntısı durumuna geri dönüyorum.

Öğleden sonraki molamızda, yemek tepsimi almak için sırada beklerken Roe yanıma yaklaştı.

Kardeşi kadar yakışıklı değildir, çünkü muhtemelen Cross, General ile boyunu ve yapısını paylaşmak dışında çok az benzerlik göstermektedir. Bu arada Roe, Merrick Redden'ın sert yüz hatlarını miras almıştır. Sert hatlar ve rahatsız edici koyu gözler. Ve hayatı boyunca kendini hiç tehdit altında hissetmemiş birinin kibriyle yürüyor. Her zaman babasının korumasına sahipti. Yine de soyadı değil - sabah eğitimcimiz soyadından Dunbar olarak bahsetti. Bunu kayda değer buluyorum.

"Ne?" O bakmaya devam edince ben de "Ne?"

diyorum. "Anson buradaki en seksi kadının sen olduğunu düşünüyor." "Öyle mi?"

"Gerçekten..." Düşünceli bir şekilde sözünü kesiyor. "Sanırım ona katılmıyorum."

Sıra ilerlerken bir adım öne çıkıyorum. "Haber verdiğin için teşekkürler. Acemiler arasındaki seksapel hiyerarşisinde nerede durduğumu merak ediyordum. Artık biliyorum."

Kıkırdıyor. "Ah. Şimdi anlıyorum." "Neyi?"

"Seni ona çekici kılan ne?" Daha yakına eğiliyor. "Çünkü sen tam bir quat'sin."

Bir engel olamıyorum. "Sana flört etmeyi kim öğretti?" "Flört etmiyorum. Seni becermek istemiyorum."

"Bunu da açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler. Sen bunu söyleyene kadar sana karşı şehvet duyuyordum."

Çekip gidiyorum. Eğlenceli biri ama güven verici bir şekilde değil. Gözünü kırpmadan boğazını kesebilecek birine benziyor. Muhtemelen bu yüzden Anson'la bu kadar iyi anlaşıyor.

Yemeğimi yerken başımı öne eğerek Lyddie ve Kaine'e katılıyorum. Roe'nun gözlerini hep üzerimde hissediyorum.

-

Kalkanlama. Öğle yemeğinden sonraki ilk dersimiz ve kaynağında listelendiğini gördüğümünden beri korkuyordum.

Lyddie'nin yanına oturuyorum, ellerimi kucağımda kavuşturmuş, midemin çukurunda kıvrılan huzursuzluk hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Yine de anlıyorum. Zihninizi korumak, ona sızabilecek insanların olduğu bir dünyada yaşayan herkes için gerekli görülen bir beceridir. Taktiklerini merak ettiğimi de inkâr edemem. Belki kalkanlarını nasıl inşa ettiklerini tam olarak bilirsem, onları nasıl sökeceğimi de öğrenebilirim.

Eğitmenimizi beklerken, her zamanki zihinsel hislerimi gönderiyorum. Polly. Declan. Tana. Sadece ikincisi karşılık veriyor. En iyi arkadaşımın sesi her bağlantı kurduğumuzda daha da endişeli geliyor.

"İyi misin?"

"Şimdilik. Dün gece zar zor uyudum. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, belki de burada kalmalısın. O üste muhtemelen şu anda Hamlett'te olduğundan daha güvendesin. Bu sabah otele çalışmaya gittiğimde kasaba meydanında bir gözetleme dronu vardı. Her hareketimizi izliyorlar."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Çok özür dilerim. Jim ve benim yüzümden oradalar."

"İşte bu yüzden Z'ye geri dönmemelisin, bebeğim. Kaçmanın bir yolunu bulsan bile, sakın eve dönme."

Suçluluk duygusu bir acı düğümüne dönüşüyor. *O zaman nereye gitmem gerekiyor?* Bağırarak istiyorum.

"Şimdi neredesin?" Tana soruyor. "Yalnız mısın?"

"Hayır. Kalkanlama hakkında bir dersteyim." "Ha. Bu ilginç olmalı."

Tyler Struck kapıdan içeri girer. Holoboard'daki yerini alır ve önsöz olmadan başlar.

"Düşmanınızı yenmek için, anlamalısınız."

Parmağı havada hareket ediyor ve siyahımsı eterde beyaz harflerden oluşan bir karalama beliriyor.

TELEPATİLER yazıyor.

Elimi kaldırıp "*Bu benim*" demek için duyduğum alaycı dürtüye karşı koymak çok zor.

Projektörler yazıyor. Ben de.

ZİHİN OKUYUCULAR.

Yine ben.

ŞIFACILAR.

Keşke.

EMPATİLER.

Hayır, teşekkürler.

PRECOGS.

Kesinlikle olmaz. Bu yükü istemiyorum.

KIŞKIRTICILAR.

Mizahım ölüyor.

Midemi bulandıran bir his üzerime çökerken ellerimi sıkıyorum. Bunu deneyebilirim. Denemeliyim. Kalkanında delikler açmaya çalışmalı, kendi niyetlerimi aklına sokmalıyım. *Silahını al ve kendini vur. Ben hariç buradaki herkesi vur.* Eğer kalkanı neredeyse aşılmaz olmasaydı.

Yine de Jim'in infazında sekiz kalkan kırdım. Onlar Silver Block değildi, ama bu kendi eğitim programlarında buna benzer dersler almadıkları anlamına gelmiyor. Bir şekilde, saf bir çaresizlik ve öfke anında o kalkanları aştım ama beni o noktaya getiren süreci tekrarlayabilir miyim bilmiyorum. Bunun için çok daha fazla eğitim gerekecek ki bu üste böyle bir lüksüm yok. Ve bir eğitim ortağı, ki bu daha da tehlikeli bir olasılık çünkü bu, kışkırtma yeteneğim hakkında birine güvenmek anlamına gelir.

Jim Amca bu dünyada bu güce sahip olduğumu bilen tek kişiydi ve bana gizliliğin önemini öğretti. "Kimse bilemez," diye uyarırdı o kaba, saçma sapan. "Hiç kimse, Wren. En yakın arkadaşların bile."

Bu konuda kararlıydı. Eğer Asiller aralarında bir kışkırtıcı olduğunu öğrenirse, beni oracıkta öldürürlerdi. Ama konu kışkırtıcılar olunca Modlar bile tedirgin oluyor.

Başkan Severn, Modifiye müttefiklerinin bile iradesini zorlama eğilimiyle bize kötü bir şöhret kazandırdı. Benim aksime, eski liderimiz kışkırtma yöntemini kullanmanın ahlaki sonuçları üzerinde durmadı.

"Empatilerde," diyor kıvrıcık saçlı bir adam, konuşmakta tereddüt ederek, "size bir şey hissettirebilirler mi? Canınızı yakmak ya da acı hissettirmek gibi mi?"

Struck, "Hayır, ama ne hissettiğinizi hissedebilirler," diye yanıtlıyor. "İster acı, ister uyarılma, ister keder olsun. Sizin duygularınız onlarınkine dönüşür."

"Projeksiyon kavramını tam olarak anlamıyorum," diye söze giriyor bir başkası. Koyu tenli ve kısa siyah saçlı genç bir kadın. Sanırım adı Betima. "Orada olmayan bir şeyi görmenizi sağlayabilirler mi? Örneğin... yağmur altında bir şehir caddesindeyseniz, size gölde güneşli bir gün olduğunu düşündürebilirler mi?"

"Hayır. Sadece o anda gördüklerini yansıtabilirler, zihinlerinde canlandırdıkları bir şeyi değil. En azından bildiğimiz kadarıyla. Bu

başka şeyler görmenizi *sağlayabilirler*. Aberrant ile her şey mümkün. Bir asırdan fazla süren araştırmalardan sonra, hala öğrenecek çok şey var ve anlamadığımız çok şey var."

Haksız değil. Çoğu zaman kendimi bile anlamıyorum. Tana toplum içinde telepati kullanmak istediğinde uzun kollu giysilere ihtiyaç duyarken benim kollarımdaki damarlar neden normal? Diğerleri genellikle bir dakika ya da daha fazla zaman alırken ben neden bir yolu bu kadar hızlı açabiliyorum? Neden bazı Modlar şifa enerjisine sahipken ben değilim?

"Bildiğimiz bir şey varsa o da kendimizi onlardan korumanın yolları olduğudur. Ve bunu yapmanın en etkili yolu da zihninizi her zaman korumalı tutmaktır."

"Peki ya sen uyurken?" diye soruyor Pera. Dün olduğu gibi şimdi de çekingen. Ağzını her açtığında sesi titriyor.

"Uyurken kendinizi korumanıza gerek yok. Beyin dalgalarınız o durumdayken Aberrant'ın içeri sızmasını engeller. Ancak bilinçli olduğunuz saatlerde, bu bir zırh gibi giydiğiniz bir şey olmalı. İçgüdüsel hale gelmeli. Kalkanınızın sağlam olduğundan emin olmak için gün boyunca kendinizi sürekli kontrol etmeli ve hatırlatmalısınız."

"Bu saçmalığı ortaokulda öğrendik." Roe sıkılmış görünüyor.

Struck, "Hayır, ilkel kalkanlama öğrendiniz," diye düzeltiyor. "Eğer Gümüş Blok'a kabul ediliyorsen, çoğu zaman senin haberin olmadan gümüş kanlılarla temasa geçeceksin. Kalkanınızın on kat kalınlığında ve onlar için erişilmez olması gerekir. Gardınızı asla indiremezsiniz. Zihninizi asla duyarlı bırakamazsınız. Eğer yaparsanız..."

Sanal ekranda bir kelimeyi daire içine alıyor.

KIŞKIRTICILAR.

"Bu adamlar mı? Onlar canavar. Masum bir zihne sızıp onu manipüle etmekten hiç çekinmiyorlar. Birini kendi iradesinden mahrum bırakıyorlar."

Yine midem bulanıyor. O yanılıyor. Ben bir canavar değilim. Bana kalsa kıışkırtmazdım. Bu sadece kendiliğinden oldu ve genellikle

yüksek stresli durumlarda. Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

Ivy konuşuyor. "Geçen gün bir infazda kalabalığın içinde bir kışkırtıcı vardı. Onları yakaladınız mı?"

"Bunu nereden duydun?" Struck'ın sesi sakın ama bakışları bana doğru kayıyor.

Yüz ifadesiz bir şekilde ona bakıyorum.

Ivy eğitmenimize odaklanmadan önce bana şaşkın bir bakış atıyor. "Benim bloğum Güney Plaza'daki kapıları koruyor. Olay olduğunda arkadaşlarımdan biri oradaydı."

"Ceset kimdi?" Anson'ın yüz ifadesinde ilk kez biraz hayat var. Ölüm fikrinde. Bu adam tam bir psikopat.

"Aberrant olduğu ortaya çıkan bir komuta firarisiydi." Struck elini holoboard'un üzerinde gezdirir ve tüm kelimeler toz zerrecikleri gibi dağılır. "Bu kadar gevezelik yeter. Hadi başlayalım."

Sonraki bir saat boyunca, bizi çeşitli görselleştirme egzersizlerinden geçirerek kalkanlamanın temelleri üzerinde bize yol gösteriyor. Jim'in çocukken bana yaptıklarından pek farklı değil, ancak Tyler Struck'ın öğretme tarzı çok daha nazik. Ve sabırlı. Jim Amca sabrıyla tanınmazdı.

Lyddie tamamen göreve odaklanmış durumda. Söylendiğinde gözlerini kapatır. Emredildiğinde nefes alıyor, nefes veriyor. Göz kapakları çılgınca seğiriyor, bu da ne kadar zihinsel çaba harcadığını, eğitmenimizin tarif ettiği kapısız, havasız çelik kasayı ne kadar dikkatle gözünde canlandırıldığını doğruluyor.

Ben de eşlik ediyorum ama daha çok arkadaşlarımı izlemekle ilgileniyorum. Bir noktada, etrafımdaki yüzleri incelemek için gözlerimi biraz açtığımda Kaine'in de beni izlediğini fark ediyorum. Sırıttırıyor ve fısıldıyor, "Sevişmek ister misin?" Struck ona çenesini kapamasını ve odaklanmasını emrederken gözlerimi deviriyorum.

Struck dersi bitirdiğinde on dakika kalmıştı ama bizi henüz kovmadı. Onun yerine telsizinden bir şeyler söylüyor. Birkaç dakika sonra başka bir kadın içeri giriyor.

Sınıfta hoşnutsuzluk mırıltıları dolaşıyor. Sebebinin hemen anladım.

Modifiye edilmiş.

BÖLÜM 13

B Darbeden önce Modlar, kimse aradaki farkı anlamadan toplum içinde özgürce dolaşabiliyordu. Bir dükkandaki herhangi bir yabancı Değiştirilmiş. Bir sınıf arkadaşı. Sokakta yürürken selamlaştığınız bir temizlik görevlisi.

General Redden tüm bunları değiştirerek Modların fark edilmemesini imkansız hale getirdi. Başkan Severn'i hapsedtikten ve ardından idam ettikten sonra, Aberrantları işaretledi ve eğer sadakat yemini ederlerse sol bileklerinin etrafına ince siyah bantlar dövdü. Bağlılık yemini etmeyenlere ise ikinci bir dövme yaptırdı; mahkum olduklarını gösteren kırmızı bir bant.

Kıtada çok az dövmenin görülebildiği gerçeği olmasaydı, Redden'ın davranışlarını merhamet, hatta hoşgörü ile karıştırmak kolay olabilirdi. Başka bir deyişle, General'in tercih ettiği Mod ölü bir Mod. Gümüşkan Tasfiyesi'nde birçoğumuzu, on binlercesini öldürdü, sadece yararlı gördüklerinin canını bağışladı.

Önümüzdeki kadın sadık biri değil. Bileği hem siyah hem de kırmızı.

O bir köle.

İçimden her ayrıntıyı yakalamaya çalışırken normal bir ilgi düzeyini koruyorum. Otuzlu yaşlarında görünüyor. Kısa boylu, zayıf. Teni süttten daha soluk. Kahverengi saçları kalın ve kıvrıkcık.

Jayde Valence gibi güçlü bir zihin okuyucu olmalı. General'in değerli askeri üssünde bir Mod'a izin vermesinin başka bir nedeni olamaz. Yararlı Modlar genellikle insan gücü olarak kullanılır ve çalışma kamplarına gönderilir, ama her zaman değil. Redden'ın kanımızdan öğrendiği bir sır değil ve hepimizin, özellikle de telepati yeteneğine sahip olanların ortadan kaldırılmasını tercih ediyor, çünkü kendisine karşı daha kolay komplo kurabileceklerine inanıyor.

Ama aptal da değil. Stratejist aklı bazılarımızın silah olarak kullanılabileceğini takdir ediyor, ancak Jayde gibi kendisine sadık silahları tercih ettiğinden eminim. Her iki şekilde de önemli değil. Toplum içinde yaşamalarına izin verilen sadıklar bile Asallardan daha az hakka sahipler. Çeyrek asırdır, gizlenmeyen Modlar ikinci sınıf vatandaş oldu.

Arkadaşlarım kendi aralarında fısıldaşıyor, sesleri küçümsemeyle karışık.

"Bu üste böcek olduğunu fark etmemiştim."

"Umarım çok yaklaşmaz."

Yumruklarımı sıkıyorum, duygularımı kontrol altında tutmak için savaşırken tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Sakin kalmak için mücadele ediyorum.

"Bu Amira," diye tanıtıyor Struck. "Her dersin sonunda kalkanlarınızı test edecek."

Kahretsin.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bununla nasıl başa çıkacağım? Kalkanımı çok güçlü yapamam, yoksa nedenini merak eder. Eğer çok zayıf yaparsam, gerçek düşüncelerimi duyma riskini alırım.

Bryce, "Bu laboratuvar faresinin bana dokunmasını istemiyorum," diyerek arkadaşlarımın çoğunun düşündüğü şeyi dile getiriyor. Omuzları düz ve gergin bir çizgi halinde.

Struck acemiye "Bu fiziksel temas gerektirmiyor," diye garanti veriyor. "Bir dakikadan az sürecek."

"Hayır," diyor inatla. "Aklımı okumasına izin vermeyeceğim."

"Güçlü bir kalkan inşa edersen bunu yapamaz."

"Kafamın içine girmiyor," diye ısrar ediyor Bryce.

Struck tabletini eline alır. "Pekâlâ. Nasıl istersen, Granger. Programdan çıkarılma talebini kabul ediyorum."

Alarm Bryce'ın gözlerini genişletir. "Hayır! Bunu yapamazsın!"

"O zaman Amira'nın kalkanını test etmesine izin vereceksin."

"Bu konuyu babamla konuşacağım." Genç kadının sesinde çaresizlik titriyor.

"İstediğin kişiyle konuşabilirsin. Ancak Programı tamamlamak için kalkanlamayı tamamlamanız gerekiyor. Bunu yapmak için de kalkanınızı test etmemiz gerekiyor."

Mod-Amira ifadesiz bir şekilde orada duruyor. Kısa kollu bluzu ve dar pantolonuyla bir heykel gibi. Acaba her seansın başında bu saçmalıkla uğraşmak zorunda mı kalıyor?

"Başka itirazı olan var mı?" Struck sınıfa sorar. Kimse konuşmaz.

"Güzel." Odayı geçip en arkadaki boş bir masaya yönelen Amira'ya başıyla selam veriyor. "Granger'la başlayacağız. Lütfen Amira'nın yanına gidin."

Uzun boylu esmer kadın sandalyesinden kalkarken gözle görülür bir şekilde hastaydı. Bacakları gerçekten titriyor ve neredeyse onun için üzüleceğim. İnsanların bizden korktuğunun farkındayım. Hamlett'te buna bizzat şahit oldum, Modlar hakkında konuştuklarında köylülerin yüzlerindeki korku ve endişeye. Ama bir Mod'un yakınında olmaktan bu kadar korkan birini görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Herkes merak içinde, Bryce'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri kapalı oturuşunu izliyor.

Tüm bu alışveriş otuz saniye kadar sürüyor. Amira bir süre Bryce'ı inceliyor, tabletinde bir şeylere dokunuyor ve sonra travma geçiren kadını başından savıyor. Sırada Bryce'ın koltuk arkadaşı Ivy var.

Bir süre sonra hemcinslerim sıkıldı. Bir kadının bir başkasına kısa bir süre bakmasını izlemek çok da teşvik edici bir aktivite değil. Kısa süre sonra Modifiye hakkında bazıları düpedüz yalan olan aşağılayıcı yorumlar yaparak kendilerini meşgul ediyorlar.

"Teyzem kanlarının zehirli olduğunu söyledi," diyor Betima'nın koltuk arkadaşı iğrenç bir şekilde iddialı bir tonda. Sanki gerçeklerden bahsediyormuş gibi. "Açık bir yaraları varsa ve kanları kan dolaşımınıza karışırsa, sizi anında öldürebilir."

Bir kıs kıs güler.

Kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

"Teyzem dedi ki-"

"Teyzen tam bir aptal."

Kaine kıkırdıyor ama Lyddie'nin gülümsemediğini fark ediyorum. Endişeli görünüyor, açık kahverengi gözleri Amira'nın Lash'le birlikte oturduğu odanın arka tarafına kayıyor.

Daha yakına eğildim. "İyi misin?"

Yutkunuyor, yüzü biraz solgun. "Bir Aberrant'ın beynimi kurcalaması fikri hoşuma gitmiyor."

Neredeyse çok geç diyeceğim.

Yeterince iyi değilsin.

Hala Lyddie'nin iç mantrasını düşünüyorum. Hâlâ beni üzüyor.

"Ya kazara bana dokunursa?"

Boğazımı sıkıyan hayal kırıklığına engel olamıyorum. Neden Lyddie'nin daha kabullenici olmasını beklediğimi bilmiyorum. Belki de onu bir arkadaş olarak görmeye başlamıştım ve arkadaşlarım onlara dokunmamın tehlikeleri konusunda asla endişelenmezlerdi.

Kendime onun yetiştirilme tarzının bir ürünü olduğunu hatırlatmak zorundayım. Annesi Şirket için çalışıyor. Babası, Komutanlık. Benden nefret etmek ve korkmak üzere yetiştirildi.

Ama yine de biraz acıtıyor.

"Sana dokunarak zihnini kontrol edemezler," diye onu temin ediyorum. "Bunu bilmiyorsun."

"Eğer durum böyle olsaydı kesinlikle bilirdik. Eğer dokunuşları zararlı olsaydı, bunun kayıtları elimizde olurdu, değil mi?"

Destek için Betima'ya dönüyorum ama o bu tartışmadan rahatsız görünüyor. Kaine'e baktığımda yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı.

"Lanet olsun, çocuklar, onlar canavar değil!" Öfkeyle söylüyorum.

Lyddie'nin kaşları havaya kalkıyor ve dikkatleri üzerime çektiğimi fark ettiğimde midem bulanıyor. Birkaç masa ötede Roe kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bryce sandalyesinde iki büklüm, dehşet içinde.

Olabildiğince hızlı geri çekiliyorum. "Demek istediğim, onlar hâlâ insan. Mutant değil, *insan*. Bu da onlarla savaşabileceğimiz anlamına geliyor.

herhangi bir insan gibi. Göz çukurlarından yıldırımlar fırlatmayacaklar ya da dokunuşlarıyla derinizi eritmeyecekler-"

"Darlington, sıra sende," diyor Tyler Struck ve bir konuşmadan çıktığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Sandalyemden kalkıp Amira'ya doğru yürüyorum. Nazik gözleri var. Fazla nazik. Nasıl oluyor da öfkeyle yanmıyorlar? Adaletsizlikten alev alev yanmıyorlar?

Onu yargıladığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu midemi gıcıkıyor. Bunu yapmamalıydım. Belki o da benim gibidir. Zamanını bekliyordur. İçten içe içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu arıyordur.

Masaya yaklaştığımda içimde bir şeyler değişiyor. Ona ulaşma, kendimi gösterme ve bağ kurma isteği çok baskın geliyor. Onun varlığının çekimini *hissedebiliyorum*. Beni anlayan biriyle bağlantı kurma arzusunu tadabiliyorum.

Sakin buna cüret etme.

Kendimi onun önündeki sandalyeye bırakıyorum ve dayanıksız bir kalkan oluşturuyorum. Şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmıyorum. Aynı zamanda zihnimi kandırarak, atım Kelley'i ne kadar özlediğim dışındaki tüm düşüncelerden arındırıyorum.

Boynumu sarsan elektronik şoktan kalkanı deldiği anda anlıyorum. Davetsiz misafiri görmezden gelmekten başka bir şey ama damarlarının etinin altında nasıl dalgalanmaya başladığını fark etmemiş gibi davranamıyorum. Kolları floresan ışığının parıltısı altında parlıyor.

Yaklaşık otuz saniye sonra "İyi," diye onaylıyor. Yolun kapandığını ve damarlarının kollarına yerleştiğini hissediyorum. "Ama kolayca delinebilir." Sakin bir gülümseme sunuyor. "Daha önce hiç ata binmedim. Kulağa hoş geliyor."

"Öyle."

Bakışlarım bileğindeki dövmelelere kayıyor. Ne zamandır köle?

Ona sormak istiyorum. Daha önce kaçmaya çalışıp çalışmadığını bilmek istiyorum. Dilimde binlerce soru yanıyor.

Tabletine bir şeyler kaydetmek için başını eğdiğinde, daha tehlikeli bir duygu onu ele geçirmeye başlar. Cazibe geri döndü. Bir yol açmak için duyulan umutsuz özlem.

Nefes alıyorum.

Neden ? O bir mahkum. Bu insanlara sadakat duymayacaktır.

Burada yalnız olmadığını bilmek isteyecektir-

"Sutler, sıra sende."

Eğitmenimizin sesi düşüncelerimin bulanıklığını dağıtıyor. Duyularım tekrar odaklanıyor ve netlik soğuk bir dalga gibi üzerime çökerek beni gerçekliğe ve neredeyse verdiğim aptalca karara geri döndürüyor.

Neyim var benim?

Hangi gezegende bu kadınla bağlantı kurmak iyi bir fikir olabilir ki? Herkesin içinde.

Kısa kollu giyerken.

Masama dönüyorum ve Lyddie'nin omzunu hızlıca, güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Gördün mü?" Ona söyledim. "Zararı yok."

-

Bu akşam ortak salonda bir film gösterimi var. Sanırım daha fazla Şirket propagandası. Lyddie uzaylılarla ilgili olduğunu söyledi ama eminim Mod'ları kötü göstermenin bir yolunu bulacaklardır. Toplumu mahveden o iğrenç gümüş kanlılar.

Kara Hücre'deki herkes akşam sonra orada toplanırken, ben ranzalara dönüyorum. Bu gece aklım karışık. Daha doğrusu bütün gün sıkıntılıydı. Tana'nın Z Koşuşu'na dönmeme uyarısıyla başlayan endişe, kalkanlama dersinden sonra daha da yoğunlaştı.

O kelimeyi hala holoscreen'de görebiliyorum. *KIŞKIRTICI*. Tyler Struck'ın bana canavar dediğini duyabiliyorum.

Tana yanılıyor. Burası benim için daha güvenli değil. Düşmanlarımdan merhamet görmeyecek bir güce sahipken nasıl olabilir ki? Eğer bir şifacı olsaydım, beni kullanmak isterlerdi. Jayde gibi güçlü bir zihin okuyucu olsaydım, General'in gözdesi olurum.

Ama mutasyon piyngosunda kısa çubuğu ben çektim.

Ne yapabildiğimi öğrenirlerse beni öldürürler. Ve bunu öğrenip öğrenmemeleri konusunda hiçbir kontrolüm yok. Duygularımı yeterince şiddetle karıştır,

ve uyarmadan kışkırtabilirim. Kendi isteğim dışında kendimi açığa çıkarabilirim. Ya da daha kötüsü... değer verdiğim birine istemeden zarar verebilirim. Hatta belki onları öldürebilirim.

Kurt'un bağlantı kurmaya çalıştığını hissettiğimde, boğuluyormuşum ve o bir can simidiymiş gibi o enerji ipliğine tutunuyorum. Yöneldiğim düşünce trenini raydan çıkaracak herhangi bir şey.

"Hey, Daisy." Yorgunluğu ele geçiriyor.

"Kahretsin. Sen de benim hissettiğim gibi bitmiş görünüyorsun."

"Ben . Bittim amına koyayım." İç çekiyor. "Uzun bir gün oldu." "Her şey mi?"

". Şu anda ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum." Sırt üstü uzanıyorum ve başımı yastığıma yaslıyorum.

"Hatırlamak."

"Hmm. Ne hatırlıyoruz?"

"Bir keresinde neredeyse babamı öldürüyordum."

Cevap olarak attığı kahkaha alaycı bir not taşıyor. "Ah. Bunu hatırlıyorum. On üç yaşındayken mi? On dört?"

"On dört," diye onaylıyorum.

"Bunu yapmadığının farkındasın, değil mi?"

Haksız değil, tamamen kazara oldu. Sadece tüm bağlamı kaçırıyor.

Wolfu çok severim ama onunla paylaştıklarım her zaman kısmen sansürlü olacak. Sık sık bahsettiğim babamın, benimle kan bağı bile olmayan Jim olduğunu bilmiyor.

Telepati gücünden daha fazlasına sahip olduğumu bilmiyor.

Jim'in kamyonetinin yoldan çıkıp yarım düzine takla attıktan sonra ezilmiş bir metal yığını içinde durduğu gece, bunun Jim'i kışkırttığım için olduğunu da kesinlikle bilmiyor.

"Elbette farkındayım," diye cevap veriyorum.

"Yollar ıslaktı. Gaza çok sert bastın ve banketten kaydın."

O gece bir damla bile yağmur yoktu. Ve ben sürücü koltuğunda değildim.

Wolf, "Bu bir kazaydı," diyor.

Ham, olgunlaşmamış bir öfke anıydı.

Jim Amca beni, Tana ve benim birkaç Hamlett çocuğuyla bira içtiğimiz kasaba meydanından sürükleyerek çıkarmıştı. Çok daha büyük çocuklar. Beni arkadaşlarımın önünde küçük düşürdü. Beni omzunun üzerinden çekip kamyonetin yolcu tarafına fırlattı, ben ona küfredip bağırırken. İtirazlarımı görmezden geldi ve eve doğru sürmeye başladı. Kamyonu geri çevirip beni arkadaşlarıma götürmesi için hırlarken bana bakmadı bile.

Hayal kırıklığım ortaya çıktığında çiftliğe giden yolu yarılamıştık. Öfkeli bir şekilde bağırdığımda. "Kamyonu *hemen* geri döndür!"

Ve yaptı da. Direksiyonu o kadar keskin ve ani bir şekilde çekti ki kamyonumuz takla attı.

"Tüm bunların farkındayım," diyorum Wolf'a. "Ama bu, nasıl . Hayatta kaldığımız için şanslıydık."

Jim hayatta olduğu için şanslıydı.

O gece ölmemi tercih eder miydi diye hep merak etmişimdir. Beni sevdiğini biliyorum ama ona yük oluyordum. Öyle olduğumu biliyorum.

Bir hıçkırığı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Wolf'a bir suçlama yönelterek dikkatimi dağıtıyorum.

"Bir şekilde her zaman konuşmaları tersine çevirip Benim hakkımda. Bu gece neden bu kadar bitkin görüldüğünü söyle bana."

"Bilmiyorum. Sanırım ben de senin Özgürlük Günü'nde bulunduğun yerdeyim. Her şeyden yoruldum. Normalmişim gibi davranmak, ne olduğumu saklamak... çok yorucu." Uzun bir duraklama oldu. "Her gün bir parçamı gibi hissediyorum."

Wolf'tan nadir görülen bir kırılganlık belirtisi. Yine de nasıl hissettiğini biliyorum. Bazen yeteneklerimin ağırlığı göğsüme öyle bir baskı yapıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"İnsanı yıpratıyor," diye katılıyorum. "Her zaman omzunun üzerinden bakıyorsun, her zaman söylediğin ve yaptığın her şeyi ikinci kez değerlendiriyorsun." Dudağımı ısırtıyorum

ve tavana bakıyorum. "Sizce bir insan bunu kırılmadan önce ne kadar süre yapabilir?"

"Kırılmayacağız."

Bundan çok emin görünüyor.

"Hayır mı?"

"Hayır, Daisy. Biz sahibiz. Birbirimizi güçlü tutacağız."

Onun sözleri yorgun ruhuma merhem oldu. Ama bu hoşnutluk hissi uzun sürmüyor. O zihnimden çekildikten sonra, kendimi yine kapana kısılmış ve huzursuz hissediyorum.

Yataktan kaydım ve kapıya yöneldim. Ortak salondan sesler geliyor. Film hâlâ oynuyordu. Binanın çıkışına doğru ters yönde yürüyorum. Tavana sabitlenmiş kameraların hareketlerimi takip ettiğinin farkındayım.

Dışarı çıktığımda Kaine'in kısa basamakların dibinde elinde kaynakla oturduğunu görünce şaşkınlıkla irkiliyorum.

"İlginç bir şeyler okuyor musun?" Sesleniyorum.

Sarışın başını bana bakmak için çeviriyor. "Zerre kadar değil."

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Elbette." Kaynağını arka cebine sokarak merdivenlerden inmemi bekliyor ve sonra elini uzatıyor.

Ona bakıyorum.

"Ne?" Kaine diyor ki.

"Ne yapıyorsun?"

"Eğer birlikte romantik bir yürüyüş yapacaksak, Darlington, el ele tutuşmalıyız."

Bir kahkaha patladı. "Kendi lanet elini tut."

Biz kışladan uzaklaşırken o yeşil gözler parıltıyor.

Saatin ancak dokuz olduğunu düşünürsek, gece doğal olmayan bir şekilde sessiz. Daha fazla hareketlilik görmeyi beklerdim. Karanlığın içinde daha fazla ses duymayı. Ama tek ses benim yumuşak nefes alışım ve üssün çevresini işaretleyen güvenlik güç alanının uzaktan gelen uğultusu. Görmezden gelmeye çalışıyorum

Üzerimizde beliren nöbetçi kuleleri, sadece nöbetçiler tarafından değil, etrafımızdaki yanıp sönen kameralar tarafından da izleniyor olma hissi.

Kaine de sessiz. İşveli bir söz bekliyorum ama bakışları dosdoğru ileriye odaklanmış, elleri üniforma pantolonunun ön ceplerine gevşekçe sokulmuş. Ben de onu takip ediyorum ve sessiz kalıyorum.

Gölgelerin arasında birkaç ikmal deposunun bulunduğu doğu çeyreğine doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz. Onların ötesinde üssün teslimat kapılarından biri var. Yaklaşırken nihayet bazı sesler duyuyorum. Erkek sesi. Gri dış cepheli küçük bir ek binanın açık kapısından geliyorlar.

Gerginlik omuzlarımı dikleştiriyor. Etrafımızda açık olan tek şey kapı değil.

Teslimat kapısı da öyle.

Ve hemen yanında duran bir motosiklet var.

BÖLÜM 14

(Bu benim şansım.

Tabii bir tuzak değilse.

Bu bir tuzak olmalı, değil mi?

Yoksa teslimat kapısı neden açıklanamaz bir şekilde aralık bırakılmıştı?
Neden burada bir motosiklet var?

Ya kader bana elini uzatıyor ya da Cross Redden bana bir tuzak kurdu. Bir test. Acemi 56 iyi bir asker gibi yerinde mi kalacak yoksa kaçmaya mı çalışacak?

Yürümeyi bıraktım.

"İyi misin?" Kaine diyor ki.

Sakin bir nefes alarak önce motosiklete, sonra da Kaine'e bakıyorum.

Beni eğlence ve endişe karışımı bir duyguyla izliyor. "Neler oluyor,
Darlington?"

"Kışlaya geri dönmelisin," dedim ona.

Bakışlarım tekrar bisiklete kayıyor, sonra çevremizi tarıyor, herhangi bir hareket belirtisi için gölgeleri araştırıyorum. Yaklaşık elli metre ötede, en yakın nöbetçi kulesi uğursuz bir şekilde beliriyor, projektörü araziye tarıyor.

Zamanlama her şeydir.

"Darlington..." Bu bir uyarı. "Şu anda her ne düşünüyorsan..." "Kışlaya geri dön, Sutler. Sonra görüşürüz."

"Wren," diye homurdanıyor ama ben çoktan ileri atıldım, adrenalın damarlarımda cızırdıyor.

Motosiklete ulaşıyorum, gidonu kavrarken parmaklarım titriyor. Motoru çalıştırmak için bir başparmak pedi gerekiyor ama motosiklet her kime aitse kilitlememiş. Bacağımı makinenin üzerine doğru sallıyorum ve Kaine'e acıyan bir bakış atarak motoru çalıştırıyorum.

Kükreyerek canlanıyor. Bir an bile tereddüt etmeden gazı çeviriyorum ve motosiklet ileri fırlıyor, ani hız beni geriye savuruyor. Açık kapı *tam orada*. Gidona yaslanıp motosikleti daha da hızlandırıyorum ve etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor, odak noktam sadece önümdeki dar yol.

Kapıdan hızla geçiyorum, serin gece havası yüzüme çarpıyor. Bu heyecan verici bir duygu-özgürlük. Uzun, asfalt bir yolda hızla ilerlerken göğsümü ele geçiren vahşi, sarhoş edici bir his. Arkamda Komutanlık üssü karanlığa gömülüyor, duvarlarının baskıcı ağırlığı omuzlarımdan kalkıyor. Önümde, açık yol bilinmeyene bir davet gibi uzanıyor.

Yol aniden sona erdiğinde yönümü bulmam biraz zaman alıyor. Dönmem gerekiyor. Ama sola mı dönmeliyim yoksa sağa mı... Sanctum Point buranın doğusunda. Şehirde saklanmak imkânsız olacak. Çok fazla devriye var. Dronlar.

Ben sola gidiyorum. E Ward Point ile sınır komşusu ve ortaokulda gördüğüm o sıkıcı coğrafya dersleri bana E'nin devasa bir orman olduğunu öğretti. Eğer ormana ulaşabilirsem, yok olabilirim.

Motora daha fazla gaz veriyorum, ama hala benim için yeterince hızlı değil. Şu anda bir hız motoru için adam öldürebilirim. Ben hiç sürmedim ama Tana sürdü. Kimyasal itiş gücü devreye girdiğinde, uzaya fırlatılan bir roket gemisi gibi hissettirdiğini söyledi.

Rüzgâr tıslayarak ve çığlık atarak kulaklarımın dibinden geçiyor, yüzümü yakıyor ama yavaşlayamıyorum. Bu ya hayatımda verdiğim en iyi karar ya da en aptalcasıydı ve ben hızla ikincisine doğru eğiliyorum. Vücudumda yükselen gerilimi, birinin peşimden geleceği korkusunu atamıyorum. Motosikleti daha sert itiyorum ve motorun homurtusu gecenin içinde meydana okuyan bir kükreme gibi.

Manzara siyah ve gri çizgiler halinde bulanıklaşıyor, sadece motosikletin farının ince ışığıyla aydınlanıyor. Sesi duyduğumda uzaktaki ağaç tepelerine benzeyen şeylere göz ucuyla bakıyorum.

İkinci bir motor.

"Lanet olsun!" Rüzgara doğru bağıyorum.

Omzumun üzerinden riskli bir bakış atıyorum ve diğer motosikletin bana doğru geldiğini, her geçen saniye daha da büyüdüğünü görüyorum. *Hızlı* hareket ediyor. Hız motosikleti olduğu kesin.

Panik beni ele geçiriyor ve gaza daha sert basıyorum, takipçimi geride bırakmaya çalışırken motorum protesto çığlıkları atıyor. Ama o sadece bana yaklaşmaya devam ediyor. Farlarının görüş alanımın köşelerinde dans ettiğini görüyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor, motosikleti sınırlarına kadar zorlarken vücudumdaki her kas geriliyor.

Tekrar arkama bakıyorum ve bir hayal kırıklığı çığlığını bastırıyorum. Çapraz.

Yüzü gölgeler arasında zar zor görünüyor ama kendini beğenmiş sırıtışı çok net. Bundan zevk alıyor. Avın heyecanı.

Parmaklarım gidonu sıkıca kavıyor, eklemlerim gerginlikten bembeyaz kesiliyor. Bir çıkış yolu olmalı, tekrar yakalanmamla bitmeyecek bir yol. Ama çorak yol sonsuza kadar uzanıyor. Orman hangi cehennemde?

"Darlington! Kenara çek."

Sesi rüzgârdan boğuklaşıyor. Aramızdaki mesafeyi kapattı, şimdi yanımda gidiyor.

Çenemi sıkıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. "Git başımdan!" Ben de ona bağıyorum. "Meşgulüm!"

"Gerçekten kenara çekmek isteyeceksin," diye zar zor duyulabilen bir cevap veriyor. Ve sonra, uzakta, onu görüyorum. Bir güç alanının soluk, ürkütücü parıltısı.

Kalbim sıkışıyor. Eğer gitmeye devam edersem, son hızla çarpacağım ve elektrik çarpacak, özgürlüğü tatma şansım bile olmadan çıtır çıtır kızaracağım.

Ama duramıyorum, lanet olsun.

"Dur, lanet olsun," diye homurdanıyor Cross.

Güç alanı yaklaşıyor, parıldayan aurası gece gökyüzünde minik yıldızlardan oluşan bir perde gibi asılı duruyor. Belki ben-

Ne? İnanılmaz iç sesim meydan okuyor. Ölümcül bir elektrik akımıyla kendimi öldürmek mi?

Cross'un artık yanımda olmadığını fark ettim. Yavaşladı. Sanırım ölmek istemiyor.

Güç kalkanı artık yirmi metreden daha az uzaklıkta. İçimde yenilgi ve öfke kabarıyor, şiddetli, çaresiz bir . Çaresiz bir çekişle gidonu çekiyorum, durmaya çalışıyorum. Lastikler protesto için gıcırıyor, bisiklet çılgınca savruluyor ve kontrolü kaybediyorum, koltuktan fırladığım gibi yer beni karşılamak için acele ediyor.

Yere sertçe çarptım. Pürüzlü yüzeye sürtünen yanağımda keskin bir acı hissediyorum. Kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor. Kulaklarım çınlarken ve göğsüm nefes almak için kabarıken, titreyen kollarımla kendimi yukarı iterek inliyorum. Motosiklet birkaç metre ötede duruyor, motoru durmadan önce hala hafifçe gürliyor.

Cross bana yaklaşırken ayak sesleri bile çıkmıyor.

"Gerçekten mi? Bir güç alanı mı?" Ona mırıldandım. "Buraya bir alan yerleştirmek muazzam bir kaynak israfı gibi görünüyor."

"Aslında harika bir yatırım oldu. Bu şeyin kaç asker kaçağı yakaladığını bilerseniz şaşarsınız."

Kalkmama yardım etmek için uzandı. Ona ters ters bakarak elini tokatlıyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye hırlayarak elimin tersiyle yüzümdeki kanı sildim. "Ve ben bir asker kaçağı değilim."

Bu bana alçak sesle bir kıkırdama kazandırdı. "Hayır mı? O zaman az önce giriştiğimiz bu heyecan verici kovalamacaya ne diyorsun?"

Omuz silkiyorum, sonunda ayağa kalkmayı başarıyorum. "Rüzgarı yüzümde hissetmek istedim."

Cross yaklaşıyor. Koyu renk saçları rüzgârda savruluyor ve parmaklarını saçlarında gezdirerek dikkatimi mürekkepli koluna çekiyor. Üzerinde detaylıca çalışmanız gereken türden dövmeleri var. Uzaktan bakınca anlamsız girdaplar ve spiraller gibi görünüyorlar, ama ona bu kadar yakın durunca kanatlara ve alevlere baktığımı fark ediyorum. Uyandırdıkları meraka içerliyorum.

Bu General Redden'ın oğlu.

Mürekkebinin ne anlama geldiğini umursamamalıyım.
Onu ne kadar tehlikeli fark etmemeliyim. Bu tehlikeyi
utanç verici derecede seksi bulmamalıyım.

"Yani bu...neydi? Bir eğlence gezisi mi?" Kaşlarını kaldırarak bana sattığım
saçmalıklara inanmadığını söyledi.

"Evet."

Her iki avucumu da pantolonumun ön kısmına siliyorum, sonra küçük çakıl
parçalarının etime gömüldüğünü fark edince irkiliyorum. Yoldaki bu kayma
birkaç kesik ve çürükten daha fazlasını bırakacak.

"Ama," diye devam ediyorum, ellerimi yanlarıma bırakarak, "tartışmanın
hatrına, eğer kaçmaya çalışsaydım, beni gerçekten suçlar mıydın? Sana
Program'a katılmak istemediğimi söyledim. Burada olmak istemiyorum."

Gözleri, başka tarafa bakmak istememe neden olan bir yoğunlukla gözlerimin
içine bakıyor. "Çıkmayı bu kadar çok mu istiyorsun? İyi o zaman. Sen kazandın.
Seni Program'dan çıkaracağım."

"Yapacak mısın?" Neredeyse rahatlamaktan yere yığılacaktım. "Beni Z'ye
geri mi göndereceksin?" "Hayır."

Bunun üzerine başımı sallıyorum, teslimiyet yerleşiyor. "Çalışma kampı o
zaman?"

"Hayır. Program'dan ayrılırsanız gideceğiniz tek yer hapishaneye geri dönmek
olur."

"Ne kadar süre için?" Talep ediyorum.

"Seni orada tutmak istediğim sürece."

Cross düşmüş motosikletime doğru yürüyor. Motosikleti düzeltmek için
eğilirken vücudunun güçlü hatlarını izliyorum. Ne zaman o aptal vücuda
yaklaşısam içimdeki arzunun sürekli çırpınışından kaçamıyorum.

"Atla," diye emrediyor.

Yerimden kıpırdamıyorum. Depo mu? Tanrım. Hayır. Oraya geri dönemem.
Küçük penceresi ve boğucu duvarlarıyla o küçük odaya geri dönemem. Sırf
inadına beni orada aylarca, hatta yıllarca kilitli tutabilir. Sahip olduğum azıcık
özgürlüğü de kaybetme ihtimali dehşet verici. Zihnim bir alternatif arayışı içinde
koşuşturuyor.

"Lütfen. Koğuşuma dönmeme izin verin." Sesimde duyduğum çaresizlikten
neredeyse utanıyorum.

O da bunu duyuyor, çünkü bana doğru yürürken yüz ifadesi biraz yumuşuyor, bakışlarında neredeyse sempati gibi bir şey titreşiyor.

Sonra "Hayır." dedi.

Sertçe yutkunuyorum, içinde bulunduğum durumun gerçekliği kafama dank ediyor. "Bir tür anlaşmaya varmamızın bir yolu olmalı." Uzun bir süre onu inceledim. "Beni eve göndermene ikna etmek için yapabileceğim bir şey olmalı."

Gözlerinin parlamışını özlemiyorum. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

Tahriş de olabilir. Tiksinti.

Ama eğer bu sıcaksa.

Tekrar yutkunuyorum, bu sefer aniden kuruyan ağzıma nem getirmek için. Bunu yapabilirim. Yapmamam için hiçbir sebep yok. Aslında, ne pahasına olursa olsun, sonuçların her zaman araçları haklı çıkardığı dünyamızı yöneten çarpık ahlakın bana bulaşmasına izin vermek kolay olurdu.

Aramızdaki mesafeyi siliyorum. Karanlıkta karşı karşıya geldiğimizde ikimiz de tek kelime etmiyoruz. O benden çok daha büyük. Daha uzun, daha geniş, daha kaslı. Burada, boş yolun ortasında onun yanında dururken kendimi küçük ve savunmasız hissediyorum. Titreyen ellerimi saçlarımda gezdiriyor, dağılmış telleri kulaklarımin arkasına sıkıştırıyorum. Cross'un bakışları hareketlerimi takip ediyor.

"Beni sikmeyi mi teklif ediyorsun, Dove?"

Gözle görülür esprisi dudaklarıminı sıkımda neden oluyor. "Eğer bir anlaşma yapmak için gereken buysa, elbette, sanırım ben de bunu teklif ediyorum."

Gamzesi yanağını çukurlaştırıyor ama gülümsemesi anlamaktan çok alaycı. "Gerçekten mi? Anlaşma yapmak için her şeyi yapmaya hazır mısınız?"

"Evet."

Bakışları vücudumu tarıyor, kıyafetlerimi kaplayan , sol kolumun derisine yapışmış kanda, bisikletten fırladıktan sonra çakılda sürüklenen kolumda kalıyor. Bu sefer gözlerindeki arzuyu yanlış anlamak mümkün değil.

"Pekâlâ." Sesi kalın ve sert. "Buraya gel."

Bacaklarıminı hareket ettiremiyorum. Hareketsiz duruyorum, Cross'un iki elini beline götürmesini izlerken nabzım hızlanıyor. Zorlukla nefes alabiliyorum.

Tek bir hareketle koyu renk pantolonunun düğmesini ve ardından fermuarını indiriyor.

Bana beklenti dolu bir bakış attı. "Bütün gece bekleyemem."

Sonunda nefesimi içime çekebiliyorum ama bu sadece başımı döndürmeyi başarıyor. Alt dudağımın titremeye başladığını hissetmekten utanıyorum ve hain tepkiyi durdurmak için dişlerimi üzerine bastırıyorum. Ne kadar sarsıldığımı görmesine izin yok.

"I..." Tekrar nefes alıyorum, sonra bakışlarımı onun sırttan yüzünden ayırıyorum. "Teklifimi geri çekiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Pislik herif pantolonunun fermuarını çekerken bana gülüyor. Başından beri bunu asla yapmayacağımı biliyordu. Sadece benimle oynuyordu.

Birden onu yanımda hissettiğimde sarsılıyorum. Kalçası benimkini itiyor, kollarımız birbirine sürtünüyor ve ağzı kulağımın hemen üzerinde geziniyor.

"Senden berbat bir fahişe olur, Dove."

İçimden öfke fışkırıyor. Öfkeyle nefes alarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Canın cehenneme."

"Evet, bunu ne kadar çok istediğinin zaten farkındayım."

Sözlerinden damlayan kibir sinirlerimi bozuyor. "Kendini övme."

Mükemmel yüzü eğlenerek kırıyıyor. "Genelde bundan daha iyi bir yalancısın. Bana nasıl baktığını görüyorum."

Bir utanç dalgası karnımı dolduruyor. Bu istenmeyen his, içimi burkan öfkeyle. Haklı olmasından nefret ediyorum. Burada bir farkındalık var. Cinsel çeşitliliğin.

Ondan etkilenmiş olabilirim.

Belki de nefret ettiğim kendimdir. Daha önce de askerlerle yattım ama Cross'a ilgi duymak eşi benzeri olmayan bir ihanet. Kıtadaki her Mod'un yüzüne tükürmek gibi bir şey.

Soyadı Redden. Onunla yatağa girmem için hiçbir gerekçe yok. Bunu Tana'ya, Wolf'a ya da Redden ailesi yüzünden acı çeken diğer tüm masumlara asla açıklayamam.

Cross'un dudakları sessizliğim karşısında kıvrıldı. "Önerim mi? Bu fikri aklından çıkar, Darlington. Ben senin komutanınızım. Acemilere kazık atmam." Bisiklete doğru yürüdü. "Şimdi kaldır kışını. Gitme vakti geldi."

"Programda kalacağım." Kelimeleri ezberden söylemek biraz çaba gerektiriyor. Durdu ve bana baktı. "Öyle mi?"

"Evet. Program ya da hapisane arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, Programı seçerim."

"Ne kadar yüce gönüllüsün. Şimdi bin şu siktiğimin bisikletine."

-

Birkaç saat sonra floresan ışıkların kör edici parıltısıyla uyanıyorum. Hepimiz sert parlaklığa karşı gözlerimizi kırıştırırken bir inilti korosu koğuştta yankılanıyor. İçgüdüsel olarak orada olmayan bir tüfeğe uzanıyorum.

"Herkes ayağa! Hemen!" diye bağıyor Xavier Ford. Sesi, uykunun sisini yaran çakıllı bir hırıltıya benziyor.

Yataktan fırlıyorum ve ranzalarımızın ayak ucunda hazır olda bekleyen arkadaşlarıma katılıyorum. Daha önce düştüğüm için vücudum hâlâ ağrıyor, elimi yanlışlıkla üzerine sürdüğümde kolumdaki yol yanığı acıyor.

Ford yalnız değil. Cross içeri girer ve teğmeninin yanında durur. Her iki adam da tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Cross'un gözleri odayı tarayıp sonunda çeliği eritebilecek bir bakışla üzerime yerleşirken midem korkuyla çalkalanıyor.

"Herkesin güzellik uykusunu için özür dilerim," dedi, sesi alaycıydı. "Bu uyandırma çağrısı için hepiniz Darlington'a teşekkür edebilirsiniz."

Odadaki tüm kafaların bana doğru döndüğünü hissediyorum. Yumruklarımı sıkıyor, yok olmayı diliyorum.

"Darlington bu gece rüzgarı yüzünde hissetmek istediğine karar verdi," diye devam ediyor Cross. "Bir Komuta aracı çaldı ve küçük bir gezintiye çıktı."

Herkesin ne hissettiğini anlamak için empati gücüne ihtiyacım yok. İfadeleri şoktan öfkeye ve iğrenmeye kadar değişiyor.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Kess'in mırıldandığını duydum.

"Şimdi *hepiniz* rüzgârı yüzünüzde hissedeceksiniz," diye bitiriyor Cross. "Eşyalarınızı alın. Gün doğana kadar tur atacaksınız."

Kolektif bir inilti havada yankılanıyor. Öfke dalgaları bana yöneliyor ama durumu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Botlarımı kapıp hızla bağladım.

"Joyride, ha?" diye mırıldanıyor Kaine yanımdaki yataktan. "Bana bundan çok daha fazlası gibi geldi."

"Değildi," diye mırıldanıyorum, onun meraklı gözlerinden kaçarak. "Ben sadece... Dışarı çıkmam gerekiyordu."

Karşımızdaki ranzadan Bryce Granger söylediklerime kulak misafiri oluyor. "Şimdi hepimiz bunun bedelini ödüyoruz," diye tersliyor. "Çok teşekkürler."

"Bu kadar yeter," diyor Ford. ". "

Kışladan çıkarken gecenin soğuk havası yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Üs, kaldırımdaki botlarımızın sesi dışında sessiz. Ford ve Cross bizi yerleşkenin çevresini dolanan piste götürüyor. Orada üstü açık bir kamyon bekliyor. Cross yolcu tarafına yerleşirken Ford direksiyonun arkasına kayıyor. Ford bir sigara yakıyor, sıkılmış görünüyor.

"Pekâlâ, koşmaya başlayın," diye seslenir Cross. "Ve koşmaya devam et. Durursan, programdan çıkarılırsın."

Bana doğru yönelttiği sırtış, bu tehditten muaf olduğumu söylüyor. Eğer durursam, hapishaneye giderim.

Başta sersemlemiş, dağınık bir kitle olarak yola çıkıyoruz ama sonunda bir ritme giriyoruz. Hava keskin, her nefes ciğerlerimi yakıyor. Etrafımdakilerin hırıltılı nefes alışlarını duyabiliyor, kızgınlıklarını fiziksel bir ağırlık gibi hissedebiliyorum.

"Bunu neden yaptın, Wren?" Lyddie pantolonunu indirdi, sesi ayaklarımızın yere çarpma boğuklaştı.

Diğerlerinin aksine, kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Ugh. İnsanların beni hayal kırıklığına uğratmasından nefret ediyorum. Bu çok daha kötü.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım sadece... yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı." Bulabildiğim en iyi yalan bu ve kulaklarıma içi boş geliyor.

"Tebrikler," dediğini duyuyorum Ivy'nin . "Şu anda hepimiz kendimizi gerçekten canlı hissediyoruz."

Önümüzde, Roe ve Anson'la birlikte koşan Kess dönüp bana bakarak alay ediyor. "Bencil quat," diye tıslıyor. "Sen öldün amına koyayım."

Ford'un sesi, grubu tembel bir hızla takip eden kamyonetten yükseliyor. "Hızlanın, pislikler! Salyangoz gibi hareket ediyorsunuz!"

Bacaklarım çığlık atıyor, vücudum dinlenmek için yalvarıyor ama ben devam ediyorum. Daha önce üstten uzaklaşırken saçlarımdaki rüzgârın anısı şimdi çok uzak görünüyor.

"Hey, Darlington," diyor Betima sinirli bir nefesle. "Bir dahaki sefere kendini canlı hissetmek istediğinde, bizi de kendinle birlikte aşağı çekmemeye çalış, olur mu?"

Kamyon ne zaman yaklaşırsa, Cross'a bakma isteğime direniyorum. Ne zaman bir çıkış kapısından geçsek, ona doğru özlem dolu bir bakış atmamak için kendimi zorluyorum. Sadece bir kez hata yapıyorum, bakışlarım Güney Plaza'ya açılan kapılarda kalıyor ve Cross'un sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyorum. *Devam et, tekrar kaçmayı dene. Sana meydan okuyorum.*

Hayır. Başka bir kaçış girişiminde bulunmayacağım. Artık pervasız Wren'e yer yok. İleride daha ölçülü olmalıyım. Eğer kaçarsam, bu geceki gelişigüzel hareket gibi anlık bir karar olamaz. Planlı olmalı. Metodik.

Akıllı oynamanın zamanı geldi.

BÖLÜM 1

Instructor HADLEY (O), FORD (LT)

Student Wren Darlington, R56

Class Hand-to-Hand Combat

Score 30%

EĞİTMEN NOTLARI:

Darlington shows lack of coordination.
Insolent attitude. No upper body strength
or combat instincts. Borderline useless.

BÖLÜM 15

BAltı geldiğimde hayatta kalma konusunda uzmandım.

Jim bana ateş yakmayı ve onu yanık tutmayı öğretti. Nasıl Giysilerimi onarmak. Kendi yaralarımı nasıl dikeceğimi.

Bana Kara Topraklar'daki tehlikeli bitkileri tanımayı ve güneş bizi terk ettiğinde açıklığımıza sızan avları ortadan kaldırmak için zehirlerini kullanmayı öğretti.

Gökyüzünde seyrek olarak bir savaş uçağının kükremesini duyduğumuzda saklanmamı öğretti, çünkü sisin içindeki boşluğun bizi yukarıdan görünür kılacak kadar büyük olup olmadığından emin değildi.

Bana sadece yumruklarımı, bacaklarımı ve dişlerimi kullanarak kendimi savunmayı öğretti.

Bana vücudumun herhangi bir parçasının silah olarak kullanılabileceğini gösterdi.

Bana nasıl hayatta kalacağımı öğretti.

Tüm bunlar, Lyddie De Velde'nin narin kıcını terlemeden tekmeleyebileceğimi söylemek içindir.

Yine de şu anda sırtüstü yatmış, nefes alamıyormuş gibi yapıyorum.

Bana her , hareketleri tereddütlü ve beceriksizce, üstünlüğü ele geçirmesine izin verdim. Arkadaşlarımızın çoğu kendi antrenman maçlarıyla meşgul ama bir avuç insan etrafımızda toplanıyor. Hepsinin beni minderde mahvederken görmeyi umduklarından şüpheleniyorum.

Benim bireysel ihlali için toplu cezamızı çekeli günler oldu ve arkadaşlarımdan çoğu beni affetmedi.

onlara sonsuz turlar attırdı. O gece üç acemi işten çıkarıldı, içlerinde her zamanki Pera da vardı. Gerçi onun için bu sadece bir zaman meselesiydi. Burada asla kendini bulamayacaktı. Genç kız Program'a doğrudan liseden katıldı ki bence bu bir hataydı. Diğer acemilerin en az üçte ikisi buraya gelmeden önce bir yıl ya da daha uzun süre bir işte çalışmış.

Kess özellikle benden nefret ettiğini hatırlatmaya çok hevesli. Ama en azından benden yüksek sesle nefret ediyor, oysa Ivy yemekhanede Bryce ile fısıldaşmayı seviyor. Ivy her zaman fısıldıyor.

Hem o hem de Kess bu sabahki antrenman maçımı izliyorlar. Kahkahaları sinir bozucu ama aldırmiyorum, bacaklarımı makaslayarak Lyddie'nin ayaklarının dengesini bozuyorum. Neredeyse hiç güç kullanmıyorum, bu yüzden duruşunu korumasını bekliyorum.

Onun yerine yuvarlanıyor. Kahretsin!

Bu konuda *daha iyi* olmak bu kadını öldürür mü?

Beni sıkıştırmasına bilerek izin verene kadar, bacakları göğsümün üzerinde, dirseği nefes boruma girene kadar Ford beni bırakmıyor.

"Kahretsin Darlington, kendini utandırıyorsun," diye iç geçiriyor ben minderden inerken.

"Sanki buraya ait değilmişim gibi," diyorum sivri bir bakışla.

Günü, silah eğitmenimiz Ivan'ın bize General'in kullanıma sunduğu yeni bir keskin nişancı tüfeğini gösterdiği atış poligonunda tamamlıyoruz. Silahı test etme sırası bana geldiğinde, içimde kaynayan heyecan için kendimi azarlıyorum.

Kıtada ateşli silah üreten tek bir şirket var: Tecmel. Evimde bir Tecmel tüfeğim var. Eski evimde yani. Cross Redden ve despot babasının yabancılara teslim ettiği ev. Ama bu tüfek tanımadığım bir üretim damgası taşıyor. REMM-4.

"REMM nedir?" Ivan'a sordum. Bu programa gerçek bir ilgi duymak kadar beni rahatsız eden başka bir şey yok ama merakım beni yeniyor.

"Savunma imalatçısı," diye yanıtlıyor yaşlı adam. Kıvrıkcık gri saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en sağlam tutuşu var. "General az önce

REMM düşük ışık koşulları için bir dizi silah geliştirmek üzere büyük bir sözleşme imzaladı. Bunu eğitim operasyonlarınız sırasında sahada test edeceğiz."

Bana klipsli gece görüşünü gösteriyor. Hafif. Ayarlanabilir. Mükemmellik.

Neredeyse zevkten titreyecektim. Silahı Ivan'a bırakmak zorunda kaldığımda gerçek bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Kaine kaburgalarımı dürttü. "O tüfekte yatağa gitmek istiyor gibi görünüyorsun."

"Kapa çeneni."

"Ciddiyim. Nefes nefese kalmışsın." Sırıttıyor. "Ateşli silahları bu kadar seven biri için daha iyi bir nişancı olman gerekirdi."

Tatlı bir gülümseme sunuyorum. "Sevdiğin şeylerde iyi olmak zorunda değilsin, Sutler. Tıpkı senin seksi sevdiğini ama bu konuda berbat olduğunu hayal ettiğim gibi."

Bu bir çağırır. "Neden ?" "Hayır, teşekkür ederim."

"Çok kaçırıyorsun."

"Gerçekten öyle olduğumu sanmıyorum."

Lyddie kıkırdıyor. Black Cell'deki herkes doğal olarak gruplaştı ve üçümüz beklenmedik bir üçlü oluşturduk. Diğer herkese, özellikle de Anson, Roe ve Kess'ten oluşan Psycho Brigade'e karşı temkinliyim. İlginç bir şekilde, Ivy'nin bugün onların grubuyla birlikte durduğunu fark ettim. Zamanının çoğunu Bryce ve Jones adında bir erkek acemi ile geçiriyor, bu yüzden onu bu üçüyle birlikte görmek tüylerimi diken diken ediyor. Beyaz çakal sürüsü gibi bir araya toplanmışlar.

"Tutuşun tamamen yanlış," diye azarlıyor Ivan beni, atış sırası tekrar bana geldiğinde. Doğru çift el tutuşunu yarım düzine kez göstermişti ama ne aptalım, ben bir türlü mükemmelleştiremiyorum.

"Deniyorum," diyorum çaresizlik numarası yaparak.

"Sutler," diye emretti. "Git Darlington'la çalış." Bu geri tepti.

Sırıtan bir Kaine bana katılıyor. Bugün iyi görünüyor. Her zaman iyi görünür. Sorun şu ki, o bunu biliyor.

"Yani, tutuşunu mükemmelleştirmemiz gerekiyor, ha?"

Arsız gülümsemesine iç geçirdim.

"İşte, kovboy kız. Sana göstereyim." Arkamda durmak için hareket ederken elleri hafifçe omuzlarıma dokunuyor.

"Bu kadar yakın durman için bir neden yok," diye homurdandım. "Sadece tutuşunu göster ve yoluna git."

"Hayır. Bence bunun için yoğun bir uygulamalı eğitim gerekiyor. Ivan da aynı fikirde." Kaine omzunun üzerinden seslenir, "Değil mi Ivan?"

Orta yaşlı adam Lyddie ile meşgul. "Olumlu" diye cevap verdiğinde Kaine'in söylediği tek kelimeyi bile duyduğunu sanmıyorum.

"Gördün mü?"

Tekrar iç çektim.

Kaine iki koluyla arkamdan sarılıyor. Anında kaskatı kesiliyorum. "Bu sadece bir gösteri, Darlington. Rahatla."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Kalbim onun yakınlığında biraz daha hızlı atıyor. Kaine'in elleri kollarımdan aşağı kayıyor ve onları pozisyonlarına yönlendiriyor. Nefesi enseme ısıtıyor ve omurgam boyunca dans eden bir ürperti gönderiyor.

"Baskın elinizin tutma yerinin yukarısında olduğundan emin olun." Eli benimkini kapatıyor, pozisyonumu ayarlıyor. "İşte böyle. Hissediyor musun?"

"Evet," diyebildim.

Diğer eli gelip sol elimin üzerine yerleşiyor. "Destek elinizle, parmaklarınızı baskın elinizin etrafına sarmak istiyorsunuz. Başparmaklarını aynı hizada tut. Gördün mü?"

Başımı sallıyorum ama zihnim daha çok onun vücudunun benimkine bastırıldığı, kollarının beni sarmaladığı hissine odaklanmış durumda. Bu... dikkat dağıtıcı.

"Duruşunu düzelt. Daha geniş."

Ayaklarımı birbirinden ayırarak aptalı oynuyorum. "Böyle mi?"

"Mükemmel. İşte böyle. Şimdi, parmak tetikte. Hedefine odaklan. Ve... sık."

Tetiği çekiyorum ve geri tepme beni geriye, Kaine'in göğsüne doğru itiyor. İkimiz de kurşunun nereye gittiğine dikkat etmiyoruz. Parmak uçlarının omzumu sıyırmasından çok etkileniyorum.

Başımı yukarı çeviriyorum ve kendimi bir çift ağır kapaklı yeşil göze bakarken buluyorum. Yüzündeki ateşli ifade bacaklarımın arasında bir karıncalanmaya neden oluyor.

"Gördün mü? O kadar da zor değil," diye fısıldıyor, dudakları tehlikeli bir şekilde kulağıma yakın. "Sen doğuştan yeteneklisin."

"Kaine," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını yalıyor.

"Mmm?"

"Benimle flört etmeyi bırak." Onu uzaklaştırdım ve bir kahkaha attım.

"Hiç eğlenceli değilsin, kovboy kız," diye suçluyor, kendi istasyonuna geri dönerken hala gülüyor.

-

Daha sonra akşam yemeği için yemekhaneye geçtik. Lyddie ve Kaine'le birlikte odanın köşesindeki bir masaya oturuyoruz ve bizi iki yeni yüz karşılıyor. Biri Lash ya da Lyddie'nin herkesi izlemek ve konuşmalara nadiren katkıda bulunmak gibi sinir bozucu alışkanlığına dayanarak gizlice ona taktığı isimle Gözlemci. Karşımda oturuyor, sessiz ve birkaç kez bana bakarken yakalıyorum onu. Kaşlarımı kaldırdığımda omuz silkiyor ve erzaklarına bakıyor. Bize Betima da katılıyor, anlaşıldığı kadarıyla kendisi çok komik biri. Yemeğin büyük bir bölümünü, liseden sonra aldığı korkunç iş göreviyle ilgili hikayelerle bizi eğlendirerek geçiriyor.

Yemek yerken fısıltıları fark etmeye başladım.

Sesler Kess'in masasından geliyor, ki bu alışılmadık bir durum çünkü o ahmaklar genellikle seslerinin yüksekliğiyle ilgilenmezler. Ivy ve Bryce bu gece onlarla birlikte oturuyor ve bir kez daha içimde bir alarmı tetikliyor.

Fısıldaşmalar yemek boyunca devam ediyor ve bakışları ya da alayları üzerime çekmiyor gibi görünmeme rağmen benimle ilgili olduğu şüphesini üzerimden atamıyorum. Sadece içimde bir his var. Kötü bir his.

Duş almak için ışıkların sönmesine yakın bekliyorum çünkü diğer kadınların çoğu akşam yemeğinden önce duş alıyor ve bu bana daha fazla mahremiyet sağlıyor. Bu gece, Lyddie de bana katılıyor. Benimkinin yanındaki kabine giriyor ve floresanla aydınlatılmış odayı buhar doldururken bölmenin üzerinden sohbet ediyoruz.

"Kaine seni çok seviyor," diyor bana, gözleri dans ediyor.

"Bence nabzı atan her şeye kilitlenmiş durumda."

"Hayır. *Senden* hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim." "Belki."

Başını meydan okurcasına eğiyor ve narin boğazından aşağı su damlacıklarının süzülmesine neden oluyor. "Sakin bana ondan hoşlanmadığını söyleme. Programdaki en yakışıklı adam o."

"Aynı zamanda en ukala olan da o," diye karşı çıkıyorum.

"Ukalalığın nesi var?" Lyddie suyu kapattı ve havlusuna uzandı. "Ukalalık eğlenceli olabilir."

Haklı. Kaine kesinlikle eğlenceli biri. Onunla flört etmek hoşuma gidiyor ve onunla yatağa girme fikri cazip geliyor - eğer burada sürekli tetikte olmak zorunda olmasaydım. Seks şu anda karşılayabileceğimden emin olmadığım bir dikkat dağıtıcı. Düşman bölgesindeyken olmaz.

Kendimi bir havluya sarıyorum ve Lyddie'yi lavabo duvarına kadar takip ediyorum. Havlu dizlerime kadar sarkıyor, kalçamdaki yanık izlerini gizliyor ama aynadaki buharı silmek için öne eğildiğimde havlum yukarı kalkıyor ve Lyddie'nin nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Ona bilmiş bir bakış attım. "İstersen bunu sorabilirsin."

Bakışlarını kaçırıyor. Sonra utangaç bir ifadeyle geri bakıyor. "Özür dilerim. Bakmak kabalık olur."

"değil."

Dudağını ısırarak saç fırçasını nemli saçlarında gezdiriyor. Sormak istediğini biliyorum ama cesaretini toplaması çok uzun sürüyor.

"Ee, ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Çocukken yanlışlıkla kaynar su dolu bir tencereyi üzerime düşürdüm."

"Whoa." Yüzünü buruşturuyor. "Bu acı verici olmalı."

Dayanılmazdı. Hala bazen burnuma yanık et kokusu geliyor, hatırası o kadar içgüdüsel. Benim için aynadaki yansımam kadar net. Açıklıkta koşarken kollarımı uzatmış, başımın etrafında uçuşan mavi kuşlarla uçuyormuş gibi yapıyordum. Sonra gözümü kııptım ve Jim Amca beni yakalamıştı. Çılgına dönmüştü, şaşkınlığımı ve itirazlarımı görmezden geliyordu,

belimi kavradı ve şortumun bel bandını birkaç santim aşağı itti. Kollarımı havaya kaldırdığımda, gömleğimin etekleri bronz tenimi ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktığında bir şey görmüştü.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu ve ben de doğum lekesine baktığımı hatırlıyorum. Kalça kemiğimin hemen altında mükemmel bir daire. Yaklaşık 15 santim çapında.

Kan kırmızısı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, çünkü gerçekten bilmiyordum.

Ama bu cevap hoşuna gitmedi. Tedirginleşti, öfke göstermeye başladı.

Dehşet. "Bu işaret ne zaman ortaya çıktı, Wren?"

"Bilmiyorum," diye ısrar ettim ve nefes alışını izledim.

"Wren." Boğazını temizledi ve sesindeki çakıl taşlarını yumuşattı. "Seni çok seviyorum."

Kaşlarımı çattım. Bu onun yapacağı bir şey değildi -duygu. Duygularını göstermezdi ve kesinlikle dile getirmezdi. "Artık kuşların miyim?" Mızızıldandım.

"Hayır. Gel dur. Kıpırdama. Kılını bile kıpırdatma."

Bir eliyle gömleğimi göbeğime kadar çekti, sonra şortumu kalçamın altına çekti. Ben daha niyetini anlayamadan diğer eli ateşin üzerindeki buharlı tencerenin sapını çevirmeye başladı ve kaynar su açıkta kalan etlerimin üzerine dökülürken çığlık attım. Açıklıktaki tüm kuşların telaşla kaçışmasına neden olan yüksek, kemik ürpertici bir ses. Boş tencereyi kenara fırlattı ve bana ulaşmaya çalıştı. Adımı söyledi ve ben de bana dokunmaması için çığlık attım. Uzattığı koluna vurdum ve geriye doğru kaçtım, acı dolu hıçkırıklarım havayı deliyordu.

"Özür dilerim, küçük kuş. Yapmak zorundaydım," dedi kabaca, uyluğumun derisi büzüşüp kabarcıklar çıkarırken, kömürleşip kızarıırken. Gömleğimden bir kumaş parçası yanmış etimin içinde erimişti.

O gün ondan nefret ettim. Ellerinizin titremesine ve nefeslerinizin sığlaşmasına neden olan türden bir nefret.

Yetişkin beynim bunu neden yaptığını anlıyor. Benim çıkarlarım doğrultusunda hareket etmişti. Kan işaretinin yok edilmesi gerekiyordu, açık ve basit.

Ama artık farklı bir işaret taşıyorum. Lyddie'nin gözlerini kendi yansımasına çevirmeden önce acımasına neden olan bir çirkinlik rozeti.

Fısıltılar ertesi sabah da devam ediyor. Tuvaletten çıkmadan önce Ivy'nin aynada bana kaşlarını çatarak baktığını fark ediyorum. Kess'in sırtışını yakalıyorum. Anson'ın ölü bakışını. Roe'nun kurnaz bakışını. Kaptanın küçük kardeşini henüz çözemedim. Kendini beğenmiş bir havası var, eğitmenlerimize küstahlık ve ilgisizlikle davranıyor. Onda beni huzursuz eden yıkıcı bir huysuzluk seziyorum ama aynı zamanda gösterdiğinden çok daha zeki olduğu hissine kapılıyorum.

Kaynağımı arıyormuş gibi yaparak koğuştta oyalanıyorum, böylece onlarla birlikte yemekhaneye yürümek zorunda kalmıyorum. Ancak onlar dışarı çıktıktan ve ayak seslerini duyduktan sonra koridora adım atıyorum.

Birkaç dakika sonra içeri girdiğimde tabak çanak şingirtısı yemekhaneyi dolduruyor. Bir tepsi kapıyorum, sıraya giriyorum ve çırpılmış yumurta ve domuz pastırması tabağımı itaatkâr bir şekilde kabul ediyorum. Sentetik pastırma da değil. Sanırım Komutanlık tarafından esir tutulmanın tek iyi yanı bu pisliklerin gerçek et yiyebilmeleri.

Kaine'in sarışın kafasını görene kadar odayı tarıyorum. Lash, Lyddie ve Betima ile birlikte ama dün işgal ettiğimiz köşedeki masada değil. Yarım düzine Kızıl Hücre üyesi bu sabah bizden önce gelmiş.

Yemekhane, Kızıl Hücre'den gelen acemileri gördüğümüz tek yer. Odanın bir tarafına yapışıp kendi hallerinde kalma . Asla rekabet etmememize, hatta etkileşime bile girmememize rağmen doğal olarak birbirimize güvensiz iki karşıt güce bölünmüş olmamız ilginç.

Çok fazla bakış çektiğimi fark ediyorum. Tepsilerin takırtısı ve sohbetin uğultusu sabit kalıyor ama üzerimde çok fazla çift göz hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Fısıltılar uyandıgımda beni gıdıklıyor ve masama rahatsız oluyorum.

"Herkesin benim hakkımda konuşmasının bir nedeni var mı?"

"Öyle mi?" Lyddie'nin ses tonu şüphe uyandıracak kadar nötr. "Öyle olduklarını sanmıyorum." "Hayır, ," diye düzeltiyor Kaine ve Betima nefesinin altında kıs kıs gülüyor. "Neler oluyor?"

Sessizlik çöküyor. Mizah bulamadığı bir durumla hiç karşılaşmamış olan Kaine bile çenesini kapalı tutar.

" oluyor?" Tekrar ediyorum.

"Şey. Um." Lyddie, söylenmesi gerekeni söylemek yerine nazik olmak için çok fazla çaba sarf ettiği o şeyi yapıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Lydia."

Yumurtalarını tabağının etrafında itiyor. "Bazı insanlar... amcanın Aberrant olduğunu söylüyor." Artık gözlerime bakmıyor. "Ve gizlendiği için idam edildi."

Çatalımı tepsime çarparak indiriyorum.

"Bu sinirime dokundu," diye mırıldanıyor Kaine.

Acı içimde kırbaçlanırken dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki, kimsenin azı dişlerimin çıtırtısını duymamasına şaşıyorum.

Sonunda sesimi buldum. Alçak ve düzgün. "Amcam Aberrant değildi."

"İdam mı edildi?" Lyddie soruyor. Yanı başındaki Lash'in bakışlarının yoğunluğu tedirgin .

Yenilgiyle başımı sallıyorum. "İdam mangasıyla yüzleşti. Ama onun hakkında söylenenler doğru değil."

Yalan ağzımdan kaçarken bile gerçeğin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum, bana yöneltilen yan bakışlarla daha da güçleniyor. Bu insanların her biri, ne olduğumu bilselerdi beni seve seve ölü görürlerdi. Onlara doğduğumdan beri bende bir sorun olduğu öğretildi. Ben bir sapkınım. Ben kusurluyum. Toplumda onlar gibilerin arasına ait değilim. Biz akran değiliz. Onlar benden daha iyi.

Ama değiller. Ne daha iyi ne de daha kötüler. Hepimiz bu lanet kıtada birlikte yaşıyoruz ve hepimiz eşit derecede boku yemiş durumdayız.

"Neler olduğunu bilmiyorum," diye devam ediyorum, "ama onu firar ve gizlenmekle suçladılar. Firar kısmı tamam, sanırım buna inanıyorum. Bana dosyasını gösterdiler ve komutanlıkta olduğunu doğruluyor. Neden ayrıldığını bilmiyorum ama kesin olarak bildiğim şey onun Aberrant *olmadığı*. Onunla 12 yıl yaşadım. Ben şüphelenmeden başından beri onlardan biri olmasının imkânı yok."

Lyddie'nin gözlerinde rahatlama titreşiyor. "Bunu nasıl başaracağını hayal bile edemiyorum. Özellikle de damarları yüzünden. Sonsuza kadar saklayabilecekleri bir şey değil."

"Aynen öyle. Kimsenin kimliğini bu kadar uzun süre koruması mümkün değil. Biliyor olmalıydım." Başımı salladım. "Bir böcekle aynı evi paylaşmıyordum."

Oyunculuk yeteneklerim beni bile etkiliyor. Bu saçmalığı bu kadar kolay kusabilmem beni neredeyse hasta ediyor.

"En azından neden burada olduğun şimdi anlaşılıyor," diyor Lash konuşmaya nadiren katkıda bulunarak. "Bundan pek hoşlanmıyor gibi görünüyorsun."

Ona temkinli bir bakış attım.

"Sadakatini kanıtlamanı istiyorlar, değil mi?" Omuz silkiyor. "Bunu daha önce de yaptıklarını duymuştum. Suçluların aile üyelerini sadakat testi olarak askere alıyorlar."

Bana harika bir gizli hikâye sundu ve ben de bundan sonuna kadar yararlanmaktan çekinmiyorum. "Hemen hemen, evet. Komutanlık muhtemelen hayattaki ilk tercihim olmazdı. Çiftliği özlüyorum. Ama General'e hizmet etmek ona güvenilir olduğumu gösterirse, bunu seve seve yaparım."

Lyddie başıyla onaylıyor.

"Herkes amcamı nasıl öğrendi?" Tepsimi bir kenara itiyorum. İştahım tamamen kaçtı.

Kaine bu soruyu yanıtlıyor. "Eversea."

Soyadı ile sahibi arasında bağlantı kurmam bir saniyemi aldı. "Ivy?"

Onu ararken boğazımı gıdıklıyor. Bryce ve birkaç kişiyle birlikte oturuyordu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzünde alaycı bir ifade beliriyor. Copper Block'taki arkadaşlarından birinin Jim Amca'nın idamı için South Plaza'da olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama Jim ile *benim aramda* nasıl bir bağlantı kurduğunu merak ediyorum.

Cross Redden ona söyledi mi?

Yapmış olması beni rahatsız ediyor.

Masanın üzerine bir sessizlik daha çöküyor. Göz ucuyla bir hareket seziyorum. Kess'in bize doğru yürüdüğünü görmek için başımı tam zamanında çeviriyorum ve

Yumruklarım istemsizce sıkılıyor.

Onu görmezden gelerek, zar zor dokunduğum yemeğime odaklanıyorum ve ipucunu alıp yoluna devam etmesini umuyorum.

O yapmıyor. Tam arkamda duruyor, ensemde aşağı nefes alıyor. "Bizim için bir bahse gir, Darlington."

Arkamı dönmüyorum. "tercih ederim." "Oh, ama bence eğlenceli olacak."

"Sanırım," diyorum sandalyemde yavaşça kayarak, "sen ve ben muhtemelen neyin eğlenceli olduğu konusunda farklı fikirlere sahibiz." Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Belki de artık masana dönmelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sen bilirsin. Orada bir aptal gibi durup kahvaltımın tadını çıkarmamı izleyebilirsin." Kahve fincanımı dudaklarıma götürürken göz teması kuruyorum. Uzun bir yudum alıyorum.

Kess'in siyah saçları çenesinin etrafında dalgalanırken arkadaşlarına dönüp bakıyor. Hepsi ilgiyle izliyor. Roe sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacaklarını önüne yaymış, ama keskin ifadesi bu rahat duruşu yalanlıyor.

Geri adım attığının görülmeyeceğini bilen Kess sandalyemin ayağına tekme atıyor ve fincanım elimde sarsılıyor. Bir damla bile dökmemeyi başarıyorum.

"Bana bakmayı kes, sürtük."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bir sürüngen gibi üzerime gelen sensin. İsteddiğin zaman çekip gitmekte özgürsün." Kaine kahvesini yudumlarırken kıkırdar.

"Sen benim için bir şeyler ayarlayana kadar olmaz." Yüzleşmenin tadını sırtıyor. "Onun bir 'fect' olduğunu biliyor muydun?"

Sakin bulaşayım deme.

"Kim?" Sıkılmış bir ses tonu takındım.

"Hain amcan. Kurşun yağmuruna tutularak ölen kişi."

Tüm yemekhanenin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum, nasıl tepki vereceğimi görmek için sabırsızlanıyorlar. Burnumdan nefes alıyorum. Öfkemi bastırıyorum.

"Benden ne istiyorsun, Kess?" Patladım, sabrım tükeniyordu.

"Dediğim gibi, merakımızın giderilmesi gerekiyor. Seni becerirken damarları gümüşe mi döndü? Yatak odasında böyle şeyler olduğunu duymuştum."

Suçlamalar kulaklarımda yankılanırken kanım kaynıyor. Kendimi ayağa kaldırıyorum.

"Darlington," diye uyarıyor Kaine.

Onu görmezden geliyorum. "Sabahın bu saatinde beni kızdırmak istemezsin," diyorum Kess'e.

"Yoksa ne olur? Beni ispiyonlayacak mısın?" Eğitimcilerin masasına doğru başını sallıyor.

Hadley ve Struck'ın odanın öbür ucunda kopan fırtınanın farkında olduklarından hiç kuşku yok ama oturmaya devam ediyorlar. Kahve fincanlarının kenarlarından bizi izliyorlar.

"Yap," diye ısrar ediyor. "Git onlara arkadaşlarının senin değerli duygularını incittiğini söyle. Aberrant amcan hakkında kötü şeyler söylüyorlar."

Enerjimi harcamaya değmez. Arkamı dönmeye başladım, ama o hala konuşmaya devam ediyordu.

"Fect'in seni altı yaşında falan evlat edindiğini duydum. Biraz genç görünüyor... Ama sanırım gümüş kanlılar ahlaklı olmalarıyla bilinmiyorlar, değil mi? Belki de ellerinin üzerinde olması hoşuna gitmiştir."

Etrafımda dönüyorum ve yumruğum Kess'in çenesine çarpıyor. Ani saldırıya hazırlıksız yakalandığı için geriye doğru tökezledi. Ama çabucak toparlanıyor ve öfke dolu bir hırıltıyla kendini bana doğru fırlatıyor.

"Wren!" Lyddie'nin bağırdığını duyuyorum ama dinlemiyorum. Lyddie'ye. Kess'i. Herhangi birini.

Siktir et bu insanları. Dünyanın sahibi olduklarını sanan bu kendini beğenmiş Prime'lar.

Yemekhane kaosa sürüklenir. Alkışlar ve çığlıklar yükseliyor, acemiler ayağa fırlarken sandalyeler yere sürtünüyor. İçimde bastırdığım tüm keder ve öfkeyi Kess'in üzerine boşaltırken onlara aldırmiyorum ve her darbeye Jim'in onurunu savunuyorum.

Bir sonraki yumruğum onu komşu masaya çarptırıyor ama beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Sandalyelere çarpıp yere savruluyoruz.

"Orospu," diye homurdanıyor.

Kan kulaklarımda zonkluyor. Yumruklarımin her vuruşu, bu kadının iğrenç ağzını kapatma arzusuyla alevleniyor. Onun üstüne yuvarlandım ve

Parmak eklemlerim çenesine saplanıyor ve kafası yere çarpıyor. Öfkeyle tıslıyor ve sağ ön kolunu engellemek için kullanırken, sol yumruğu yukarı doğru savruluyor ve ağzıma geliyor. Dudağım bir dişe takılıyor ve çenemden aşağı nem damladığını hissediyorum. Kess bana tekrar vuramadan elini savurup dirseğimi suratına geçiriyorum.

Burnu kırılırken çıkan çıtırtıdan daha tatmin edici bir ses yoktur. Burun deliklerinden akan iki kırmızı akıntıdan daha tatmin edici bir görüntü yok.

Birdenbire ayağa kaldırıldım. Güçlü kollar belimi sararak beni Kess'ten uzaklaştırdı. Beni esir alan kişiye karşı çırpınıyorum, Kess'in Roe ve Anson tarafından ayağa kaldırılışını izlerken görüşüm öfkeden bulanıklaşıyor.

"Sakin ol, kovboy kız." Kaine'in sesi. Kulağımda bir uyarı. "Bırak beni," diye hırladım.

"Hayır." Kolu demir bir bant gibi. Göğsüm kabarıyor. Ağzımda kan tadı alıyorum.

Hadley ve Struck koşarak iki grubun arasına girdiler.

"Yeter!" Hadley'nin sesi gürültüyü bastırıyor. ", de!" Kess tekrar hamle yapmaya çalışır. Hadley sert bir elle onu geri itti.

"Bunu bir pit gecesine sakla," diye tersliyor.

Adrenalin azalırken kendimi nefes nefese kalmış, eklemlerim dövüşten dolayı morarmış ve kan içinde buluyorum.

"Lanet olsun, Darlington," diye mırıldanıyor Struck, beni Kaine'in zapt eden kollarından kurtararak. "Buraya gel."

Beni kalabalıktan uzaklaştırıyor, yüzü hayal kırıklığıyla kıpkırmızı. Hadley'nin arkamdan birine seslendiğini duyuyorum. "Onu revire götürün," diyor ve Kess'ten bahsettiğini anlıyorum. Güzel. Götürülürken, içime acımasız bir memnuniyet duygusu yerleşiyor. Siktir et o kaltağı.

BÖLÜM 16

CFAALİYETLERİN DURDURULMASI.

Bir hafta içinde ikinci kez, o korkunç kapıya kadar eşlik edildim.

Botlarımın cilalı zeminde çıkardığı ses her zamankinden daha yüksek, her adım beni yaklaşan yüzleşmeye daha da yaklaştırıyor. Bu sefer, onun yontulmuş yüzünün beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Artık babasının kim olduğunu bildiğime göre, artık beni hücreme sattığına ve gecenin bir yarısı bize tur attığına göre, zaten cazibesi de kalmadı. Çekici hiçbir yanı yok-

Kavernöz ofise adımımı attığımda çıplak bir göğüs gözüme çarpıyor.

Uzun kollu gömleğini çıkarma sürecinde. Siyah kumaş, yara izleri ve silahlarla bezenmiş yontulmuş bir göğsü ortaya çıkarmak için düşünüyor. Gergin kaslar. Teninde hafif bir ter pırıltısı parlıyor.

Üzerime bir sıcaklık dalgası çökerken yanaklarım kızarıyor. Ağzımda kum var. Yutkunuyorum, ama sadece boğazımdan aşağıya doğru sıyrılıyor. Göğsü muhteşem.

Tek kelime etmeden bana bakıyor. Gömleği konferans masasına fırlatırken pazıları esniyor.

Hâlâ orada. Yüzeyin altında fokurdayan inkar edilemez çekim. Başarısız kaçışımın gecesinde benimle alay ettiği çekim. Onu boğup yok etmek istiyorum.

Redden, kendime hatırlatıyorum. Cross Redden.

Babası bir canavar ve dolayısıyla kendisi de öyle.

Vücuduna sarılı kılıflara uzanıp silahlarını çıkarmaya başlamasını sessizce izliyorum. Üç tabanca. Bir o kadar da bıçak. Her bıçak odanın loş ışığında parıldıyor. Onları teker teker, pratik bir hassasiyetle masanın üzerine bırakıyor.

Göğsünü gördüğümde nabzımın hızlanmasından nefret ediyorum. Bakışlarımın geniş omuzlarında ve belirgin kaslarında gezinmesine içerliyorum. Başka bir gömlek alıyor ve onu kafasına geçirirken bana bakıyor. Bu onun lacivert üniforma gömleği ve sabahın bu erken saatinde tepeden tırnağa silahlı, terli ve tamamen siyah giyinmiş bir halde nereden geldiğini merak ediyorum. Belki de hiç yatmamıştır.

"Bir hafta içinde iki kez," diyor. "Bu bir rekor."

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor, sonra ağzımın köşesine odaklanıyor.

Dilimi üzerinde gezdiriyorum ve orada topaklanmış kanı hissediyorum. "Sana sorun olacağımı söylemiştim."

"Yani bu bir alışkanlık haline mi gelecek?" "Dürüst olmak gerekirse, öyle görünüyor."

Neredeyse gülümsüyor. Bunu biliyorum çünkü gamzesi düzelmeden önce hafifçe zonkluyor. Masasına doğru yürüyor ve tabletini eline alıyor. Bir saniye sonra yüksek sesle okumaya başladı.

" 'Koordinasyon eksikliği. Küstah tavırlar. Üst vücut gücü veya savaş içgüdüsü yok. Sınırdaki işe yaramaz.' "

"Kendinize bu kadar yüklenmeyin Kaptan. Eminim *bazı şeylere* sahipsiniz kurtarıcı nitelikler."

"Bu Ford'un dövüş becerileriniz hakkındaki görüşü."

Ben tamamen masumum. "Dün çok zorlu rakiplerle karşılaştım. Hiç şansım yoktu."

Cross yine beni inceliyor, dalgın. "Oysa Kess Farren en umut vaat eden acemilerimizden biri ve siz onu daha yeni revire gönderdiniz."

"Yüzü yumruğumun altındayken pek umut verici görünmüyordu."

Bana doğru yürürken adımlarında saf bir kibir var. Hızlanan kalp atışlarıma rağmen yerimde duruyorum, ama sonra dudaklarıma dokunuyor ve kalbim göğsümde duruyor.

"Bu ağız," diye uyarıyor, başparmağı köşedeki kesiğe ulaşana kadar dudaklarımın dikişini sıyrıyor, "başını belaya sokacak, Dove."

Nefes almak çok zor. Sonunda nefes aldığımda göğsüm yükseliyor ve bakışları göğsüme iniyor.

Redden. Cross Redden.

Çok yavaşça ilerliyorum. Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Ben ilerledikçe vücutlarımız neredeyse aynı hizaya geliyor, onu masasına doğru geriye doğru yürütüyorum. Kıçı masif tahtaya çarpına ve gidecek başka yeri kalmayana kadar. Ağzımın kenarını yalıyorum ve bakırımsı bir tat dilimi kaplıyor.

"Cross," diyorum.

Adını dudaklarımdan duyunca şaşırmış gibi tekrar göz kırpmıyor.

"General sizi nasıl yetiştirdi bilmiyorum ama benim geldiğim yerde bir kadına rızası olmadan dokunamazsınız."

Kesiği ovuyorum, tırnaklarımı üzerinde gezdiriyorum ki açılsın. Parmak uçlarım kanla kaplanıyor. Sonra uzanıp parmak uçlarımı gömleğindeki Gümüş Blok ambleminin üzerinde gezdiriyorum. Gümüş rengi kırmızıya boyanırken gülümsüyorum.

Burun delikleri açıldı.

"Başka bir deyişle," diye bitiriyorum, sesim soğuk, "iznim olmadan bana bir daha dokunma."

Cross'un bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Yoksa ne olur?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapacaksın, Darlington? Bana vuracak mısın? Hadi vur. Vur."

Ellerim yumruk oldu. Onları yanlarıma bastırıyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum. "Beni kışkırtma."

", " diye tekrarlıyor, karanlık bir gülümsemeyle dişlerini göstererek. "Bu heyecan işime yarayabilir."

"Dün gece yeterince almadın mı? Çünkü az önce kınından çıkardığını gördüğüm silahlar fazlaydı." Başımı meydan okurcasına eğdim.

Bu konuya açıklık getirmek yerine, "Farren'a neden saldırdınız?" diye soruyor.

Sesim gerginleşiyor. "Çünkü amcamın ben çocukken bana cinsel tacizde bulunduğunu ima etti. Diğer şeylerin yanı sıra."

Kaşları havaya kalkıyor. "Daha sert bir cilt geliştirmelisin."

"Burada işimiz bitti mi, yoksa en sevdiğin acemiye saldırdığım için beni kesecek misin? Çünkü bu cezayı kabul etmekten mutluluk duyarım."

"Depoyu yeniden düşündün demek?"

Dişlerimi sıktım.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Cross yanımdan geçiyor, adımları tembel ama ölçülü, etrafımda dönmeye başlıyor. "Cezanla ilgili olarak..."

Duraklıyor. Dalgın. Ama gözlerinde başka bir şey parlıyor. Çok rahatsız edici bir şey.

"Bileğine bir tokat mı?" Ben öneririm.

"Arkadaşlarınızdan birine saldırdınız. Bu cezasız kalamaz. İtaatsizliğin de öyle. Bu odadaki güç hiyerarşisini unutmuş gibisin, Dove. Yetki sende değil. Ben yetkiliyim. Benimle ona göre konuş."

"Ya da..." Ona gülümsedim. "gidebilirsin."

Bunu görmezden geliyor. "İtaatsizliğin sonuçları vardır. Ama sana ne diyeceğim, cezadan kaçınman için sana bir şans vereceğim."

Ofisinin kapısını açıyor, sonra masasına doğru yürüyor ve masasına yaslanıp açık kapıya doğru başını sallıyor.

"Kapıya git. Eğer beni geçebilirsiniz, gitmekte özgürsünüz. Geçemezseniz, Kara Hücre'nin her üyesi bu gece gün batımından şafağa kadar tur atacaktır."

Bakışlarım ondan kapıya doğru kayıyor. Ona eşit mesafedeyiz. Onu hazırlıksız yakalayıp koşmaya başlarsam.

Masayı itiyor ve birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Bakalım gerçekten ne kadar koordinasyonsuz ve sınırdan işe yaramaz birisin-"

Ona doğru hamle yaptım, orta kısmına bir yumruk nişan aldım. Zahmetsizce savuşturuyor, eli bileğimi yakalıyor ve arkamdan büküyor. İrkiliyorum ama kurtulmak için momentumu kullanarak vücudumu döndürüyorum.

Cross sırtıyor ama manevramdan etkilendiği belli. "İyi denemeydi."

Dönüp yan tarafına bir tekme atıyorum, sonra tekrar kapıya doğru savruluyorum. Ama bileğimden yakalayıp dengemi bozuyor ve beni beton zemine yuvarlıyor. Kendimi toparlayamadan üzerime çıktı ve ağırlığıyla beni yere yapıştırdı. Yüzü birkaç santim ötemde, gözleri parlıyor.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek, Dove."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kalçalarımı oynatıyorum, onu atmaya çalışıyorum, ama o sıkı tutuyor, demir gibi kavıyor. Vücudunun her santimini benimkine karşı hissedebiliyorum ve bu... çıldırtıcı. Dönüyorum, bir kolumu kurtarmayı başarıyorum ve çenesine doğru savuruyorum. Yumruğumu yakalıyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Kapı orada. Sen de buradasın. Pek ilerleme kaydediyor gibi ."

Ona ters ters bakıyorum. Nefesim kısa, düzensiz soluklarla kaçıyor. Derin bir nefes alarak gücümü topluyorum ve boştaki elimle göğsünü itiyorum. Sert bir kası var ve bir an için onu hissetmek dikkatimi dağıtıyor. Tereddütümden faydalanarak beni yüzüstü çeviriyor ve bileklerimi arkamdan kilitliyor.

"Görünüşe göre o kapıya ulaşamayacaksın." Sesi alçak bir gümbürtüydü.

Altında çırpınıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Bu hiç adil değil. Sen benden yüz kilo daha ağırsın."

Daha yakına eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Hayat adil değil, Darlington," diyor soğuk bir şekilde. "Ve ben de değilim."

Öfke içimde cızırdıyor. Ani bir enerji patlamasıyla bedenimi yana savuruyorum, bir bacağımı serbest bırakmayı başarıyorum ve karnına sert bir tekme . Homurdanıyor ve altından kaymam için tutuşunu yeterince gevşetiyor. Nefes nefese ayağa kalktım.

"İyi hamle," diyor yan tarafını ovuşturarak.

Cevap vermekle vakit kaybetmiyorum. Kapıya doğru atıldım ama Cross daha hızlıydı. Beni belimden yakalıyor ve geriye doğru çekerek duvara çarpıyor. Kess'in darbeleri yüzünden zaten yara bere içinde olan bedenime acı yayılıyor.

Ona bakıyorum, göğsüm kabarıyor. "Tam bir pisliksin."

"Sadece bana karşı gelmenin sonuçlarını anladığından emin olmak istedim."

Sözleri içimde tuhaf bir heyecan yaratıyor ve beni bu şekilde etkileyebilmesinden nefret ediyorum. Onu uzaklaştırmaya çalışarak göğsüne doğru itiyorum. Kimıldamıyor.

"İnatçı," diye mırıldanıyor.

Xavier Ford da bizi böyle buldu. Teğmen hızlı adımlarla ofise giriyor, sonra bakışları benimle çarpışınca duruyor ve Cross bir hesaplaşmaya kilitleniyor.

"Kaptan?" Gülmemeye çalışıyor gibi.

Çapraz bakışlar. "Kara Hücre bu gece çalışıyor. Acemilerin kime teşekkür edeceklerini bildiklerinden emin olun."

Ford'un karanlık gözleri bana doğru kayıyor. "."

"Ve bir dahaki sefere Darlington acemilerimden birine saldırırsa, onu Stock C'de iki gece ile ödüllendirin."

"Evet."

Çapraz Bültenler Ben ve geri döner için onun Masa. "Sen Kovuldun, Darlington."

-

Hafta sonunda, ilk bölüm için puanlarımız kaynaklarımıza yüklendi. Herkes gibi ben de umursuyormuş gibi yapmalıyım. Çok fazla önemseyen Lyddie gibi. Öğleden sonraki molamızda, Hadley skorların hazır olduğunu duyurduğunda, tüm arkadaşlarım kuduz kurtlara dönüşüyor ve kaynaklarına saldırıyor.

Puanım yüzde 49.

Gülümsememi gizliyorum. Mükemmel.

Dışarıdan, kederli bir yüz ifadesi takınıyorum. Lyddie bunu fark etmedi.

"Görebilir miyim?" diye soruyor.

Kaynağı ona doğru çeviriyorum. Sanki skorum onu fiziksel olarak hasta ediyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Belki de bulaşıcı olduğunu düşünüyordur.

Lyddie yüzünü buruşturur. "Özür dilerim." Daha fazlasını söylemek üzereyken tereddüt eder.

"Ne?"

"Açık konuşabilir miyim?"

"Eğer olmasaydın beni rahatsız ederdin."

Belli belirsiz gülümsüyor. "Kendini uygulamıyorsun." Şaka yapmıyorum.

Bir omuz silkme daha öneriyorum. "Sana daha önce de söyledim, sınıf işlerinde iyi değilim. Çok zor."

Denemediğiniz zaman aslında çok kolaydır.

"Çalışmanız gerekiyor," diyor ciddi bir yüz ifadesiyle. "Kaine bile biz dağıldıktan sonra haritaları inceliyor."

Bunu fark ettim. Dün bütün gece kaynağını inceledi, Kıta'daki çeşitli karakollar ve tesisler hakkında bilgi topladı.

Lyddie sessizliğimi suç olarak algıladı. "Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum."

"Oh hayır. Hayır. Haklısın. Daha çok çalışmalıyım."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "Sana yardım edeceğim," diyor kararlı bir şekilde. "Her gece ışıklar sönmeden önce bir saat ders çalış."

İfadesi o kadar içten ki suçluluk duygusunu tetikliyor. Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Sen..." Yanakları biraz pembeleşir. "Küstahça davrandığının farkındayım. Henüz birbirimizi iyi tanımıyoruz ve muhtemelen beni arkadaş olarak bile görmüyorsun."

"Biliyorum," diye onu temin ediyorum ve bu tamamen yalan değil. Burada ona kesinlikle en yakın müttefikim diyebilirim.

"Ben de seni arkadaşım olarak görüyorum. Komiksin. Ve düşündüğünden daha zekisin. Hızlı öğreniyorsun - bak nişancılığın ne kadar gelişiyor."

Elbette, çünkü beceriksiz olmak zordur. Bir konuda kötü görünmek ile kasten sabote ediyormuş gibi görünmek arasında ince bir çizgi vardır.

"Kesilmeni istemiyorum. Bu da seni ders çalıştırmamız gerektiği anlamına geliyor, kızım. Her gece bir saat. Var mısın?"

"Keen," diyorum ve yüzü aydınlanıyor. Bana *yardım* etme fikriyle.

Tanrım, keşke ondan hoşlanmasaydım, ama gerçekten hoşlanmıyorum.

Kaine ve Lash tepsilerini bırakarak bize katılıyor. Psycho Brigade masasından, Kess'in öldürücü gözlerinin başımın yan tarafını deldiğini hissediyorum.

Yüzündeki morlukların hala olması bana büyük bir zevk veriyor. Ona saldırdığımın ertesi günü derisi siyah ve mordu. Sağlık görevlileri burnunu düzelterip onu ranzalara geri gönderdiğinde, o gece misilleme bekliyordum. Uykumda beni boğmaya çalışacaktı. Beni yataktan sürükleyecek ve Anson kafasında bana yapmayı hayal ettiği tüm iğrenç şeyleri yaparken beni tutacaktı.

Ama hiçbir şey olmadı. Eğitimciler onu bu konuda uyardı mı yoksa sadece zaman mı kolluyor bilmiyorum ama Kess'in bu işin peşini bırakacağına inanacak kadar aptal değilim.

"Eee?" Kaine bize soruyor.

"Seksen sekiz," diyor Lyddie, sonra da "İyi iş, Lyds," diye cevap verince kızarıyor.

"Başarısız oluyorum," diyorum çocuklara ve bir parça ekmek ısıırıyorum.

Kaine sırtıyor. "Daha iyisini bilmesem, bilerek kesilmeye çalıştığını düşünürdüm."

Donup kaldım. "Tabii ki hayır. Bunu neden yapayım ki?"

"Öyle olmadığını biliyorum. Kendini üst kademelere kanıtlaman gerekiyor. Ama olsun, kovboy kız, hayatını kurtarmak için bir testi bile geçemiyorsun."

"Lyddie ders çalışmama yardım edecek," diyorum savunmacı bir ton takınarak.

Lash her zamanki gibi sessizce oturuyor. Politika hakkında olmadıkça konuşmalarımıza nadiren katılır ve ben de ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmaya çalışırım. Ama onu harekete geçirdiğinizde güçlü fikirleri var.

Betima daha sonra bize katılarak Kaine'in yanındaki sandalyeye yerleşiyor. "Bu hafta sonu boş zamanlarınızda ne yapıyorsunuz?" diye soruyor herkese.

Kaine omuz silkiyor. "Henüz bilmiyorum. Belki bu haftayı telafi etmek için kendimi aptal gibi içebilirim."

Üssün alkol alımına getirdiği sınırlamalardan şikâyetçi olan tek acemi o değil. Kredilerimizi kantinden içki almak için kullanabiliyoruz ama sadece ortak salonda ve sadece hafta sonları içmemize izin veriliyor.

Sarhoş olmak umurumda değil ve eğlence kartı hakkında ilk kez böyle bir şey duyuyorum.

"Eğlence kartı mı alacağız?" İçimdeki umuda karşı koyamayarak söylüyorum. Bu o olabilirdi. Kaçma şansım. Üsten ayrıldıktan sonra beni takip etmekte zorlanacaklar.

"Bu bir Pazar kartı. Kaynağımızdan geldi." Lyddie kaşlarını kırıştırdı. "Etkinleştirmek için başparmağımı taramam gerekti. Sen almadın mı?"

Şüphe boğazımı sıkıyor. Kaynağıma sarılıyorum. "Neredeydi?"

"İletişim dosyasında."

Klasörü açıyorum ve... hiçbir şey yok.

"Klasörüm boş."

Araştırmak için kaynağı benden alıyor. Alnındaki yiv derinleşiyor. "Bu çok garip. Sana bir tane gelmedi."

Diğerlerine bakıyorum. "Hepiniz boş zaman kartı aldınız mı?" Başlarını sallıyorlar.

Ne be? Pazar günü üssü terk etmelerine neden izin veriliyor?

-

Çapraz.

Tabii ki. Bu evden dışarı adım atmama izin vermesinin imkanı yok. tesis.

"Hemen dönerim," diye mırıldanarak sandalyemi geri çekiyorum.

Hadley ve Struck'ı köşedeki bir masada buluyorum. Konuşmuyorlardı, her biri tabletlerine odaklanmıştı ama ben yaklaşınca kafalarını kaldırdılar.

"Neden Pazar günü için boş zaman kartım yok?" Talep ediyorum.

Hadley bakışlarını ekrana indirmeden önce bana bir bakış attı.

"Onaylanmadınız."

"Diğer herkes onaylandı."

Struck'ın sesi eğlenmiş gibi. "Diğer herkes sen değilsin, Darlington."

Yemin ederim dişlerimi gıcırdatırken diş minelerimi parçalayacağım.

"Kaptanla konuşmak istiyorum."

Hadley başını kaldırmadan, "Hayır," diyor.

Struck'a dönüyorum. "Lütfen beni kaptanı görmeye götürebilir misiniz?"

"O meşgul bir adam, Darlington. Acemilerden gelen her küçük şikâyetle ilgilenecek zamanı yok."

"Ne zaman senin küçük kurallarını çiğnesem bana zaman ayırıyor."
Etkilenmemiş yüz ifadesine ters bakıyorum. "Gereken bu mu? İyi. Al bakalım."
Hadley'nin tepsisini masadan kaptığım gibi Struck'ın başının üzerinden duvara fırlatıyorum.
Et yahnisi parçaları duvara sıcıyor ve kalın çamur topakları gibi aşağı damlıyor. Birkaç bezelye eğitmenin koyu renk saçlarına düşüyor.
Tüm yemekhane sessizliğe gömüldü. Şaşkınlıkla bana bakıyor.
Sonra bir kıkırdama sessizliği bozdu. Cross'un üvey kardeşi.
Ona gülümsüyorum, tüm dişlerimle. "Şimdi kaptanı görebilir miyim?"
Bezelyeleri soyuyor ve yere atıyor. "Hayır."

-

Daha sonra yatağımda hâlâ öfkeliyim. Yatakhane'nin sesleri, Glin Cotter'ın ranzasından gelen eşit nefes alıp vermeler, horlamalar beni teselli etmiyor. Hepimiz zavallı adama kızmaya başladık. O gırtlaktan gelen korna sesleri birkaç gün daha ederse Anson'ın uykusunda boğazını keseceğinden korkuyorum.

Ranzamda uzanmış, tavana bakıyorum. Glin'in aritmik horultuları odayı dolduruyor ama zihnim huzursuz. Başımı Kaine'in yatağına doğru çeviriyorum. Gri battaniye boynuna kadar çekilmiş ve vücudunu koza gibi sarmış. Bir mumya gibi uyuyor.

Saat geç olduğu için Wolf'a ulaştığımda benimle bağlantı kurmasına şaşırdım. Kurt erken yatıp erken kalkma eğilimindedir.

"Neden uyanıksın?"

"Stres."

"Stres," diye , alay ederek.

"Evet. Berbat bir hafta geçirdim. Ve sonra dün gece..." Devam etmiyor.

"Dün gece ne?"

"Kabus. Hepsi bu."

"Boğulan mı?"

Kahkahalar kafamın içinde gümbürdüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Diye soruyorum, ama ses çok rahatlatıcı. Bu kahkahayı neredeyse tüm hayatım boyunca duydum. Jim gitmiş olsa da tamamen yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

"Aklıma bir şey geldi," diyor Wolf.

"Neymiş o?"

Bir hışırtı duyuyorum ve başımı çevirip bakıyorum. Kaine uykusunda kayıyor. Yüzü hâlâ bana dönük ama göz kapakları kapalı. Yanında koca bir sohbeti sürdürdüğümünden haberi yok.

"Birbirimiz hakkında hem her şeyi bildiğimizi hem de hiçbir şey bilmediğimizi

Hepsi. Görevini bilmiyorum. Aile hayatını. Hatta koğuşunu bile bilmiyorum."

"Seninkini de bilmiyorum." Gerçi okyanustan bu kadar sık bahsettiği için muhtemelen güneyde olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ama o haklı. Normalde yakın arkadaşlar arasında serbestçe dolaşan türden bilgileri bilmiyoruz. Jim Amca bana gizlilik ihtiyacını aşıladı ve Wolf'tan ne kadar hoşlansam da, kafamdaki bir yabancı için kendi güvenliğini ya da amcamın güvenliğini asla riske atmam. Yıllar boyunca pek çok önemli detayı atladım. Çiftlik. Jim. Gerçek adım.

"Temel gerçekleri bilmiyoruz, ama sen benim hakkımda uzmansın.

tekrarlayan kabuslar." Bu onu yine güldürür.

"Temel gerçekler önemli değildir. Önemli olan önemli şeylerdir."

Korkuları. Güvensizlikleri. En sevdiği sesin kaldırırma vuran yağmur olduğunu ve kendisinde en çok sevdiği fiziksel özelliğin elleri olduğunu. Bekaretini on altı yaşında kaybettiğini ve çiçek verdiği tek kadının annesi olduğunu. Annesi ne iş yapıyor? Size söyleyemem. Ama benim için hiç fark etmez.

"Su ciğerlerini doldurmadan önce uyandın mı?" Biliyorum.

Bazen tam batmak üzereyken sarsılarak uyanır.

"Hayır."

Kendi kendime ürperiyorum. Daha önce hiç bir kabusta boğulmamıştım. Bu Wolf'a sık sık olur. Bir keresinde bana anlatmıştı ve kulağa saf işkence gibi geliyordu.

"Bunu düşünmek istemiyorum. Neden uyuyamıyorsun?"

"Stres," diye taklit ediyorum.

Kıkırdıyor. "Detaylandırmaktan çekinmeyin."

"Kendimi... sıkışmış hissediyorum." Ayrıntılara dikkat ediyorum. Hiçbir koşulda ona Komutanlık için eğitim aldığımı söyleyemem. Birbirimize güveniyoruz, evet, ama Modlar böyle şeylerden ürker. "Olmam gereken yerde değilim ve bu çok bunaltıcı. Kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyorum."

"O zaman tuzaktan kaç."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Saçmalık. Her tuzaktan kaçılabilir. Mesele sadece ne kadar ileri gideceğinizdir."

"Gerçekten mi?"

"Mmm-hmm." Sesi kafamın içinde yumuşak bir gümbürtüye dönüşüyor. Yuvarlanıyorum ve Kaine'den uzaklaşarak beni bir battaniye gibi ısıtmasına izin veriyorum. "Bunu bir düşün. Hayvanlar her zaman tuzaklara yakalanır, değil mi? Ama akıllı olanlar, kafese kapatılmayı reddedenler, bir çıkış yolu bulurlar. Örneğin beyaz çakallar. Yakalandıklarında tam kışlarının dibinde değilseniz, tuzaklarınızı kontrol ettiğinizde genellikle gitmiş olurlar."

"Çünkü kaçmak için bir uzvu çiğnedikleri biliniyor!"

"Dediğim gibi, bu bir uzunluk meselesi. Beyaz çakal tuzakta kalmaktansa bir bacağını feda etmeyi tercih eder. Sen neyden vazgeçmek istiyorsun?"

"Bacağım değil."

"Pekala. O zaman bırak tuzak kazansın. Ya da... Sanırım her zaman boynuzlu ayının yolunu izleyebilirsin."

Yine ürperiyorum, çünkü kıtada dolaşan tüm yırtıcılar arasında boynuzlu ayı en sevmediğim. Nadir bulunurlar ve kesinlikle güzeldirler, ancak bir tanesini canlı olarak görürseniz, karşılaşmadan sağ çıkmanız pek olası değildir. Öfkeli yaratıklardır. Belki de bir mutasyon sonucu ortaya çıktıkları içindir. Radyasyon kurbanları. Benim gibi sanırım. Ama boynuzlu ayı benden çok daha vahşi. Tahrik olmadan parçaladıkları ya da kanlarını akıttıkları bilinir. Jim Amca ben yedi yaşındayken Blacklands'de bir tane öldürmüştü.

O ölümcül boynuzlardan biri yan tarafını delip bir parça eti kesmeden önce değil. O gece ziyafet çektik ama haftalarca o boynuzlarla ilgili kabuslar gördüm.

"Boynuzlu bir ayının tuzakta ne yaptığını biliyorsun, değil mi?
Yapabilir

Beyaz çakal gibi bir uzvunu kemirir ama o kemirmez. Zayıf düşse de, ölümün eşiğinde olsa da elinden geldiğince uzun süre hayatta kalır. Dayanır ve sonra onu yakalayan kişi cesedini almaya geldiğinde boynuzlarıyla boğazını keser. Beyaz çakal kaçıyor, ama ayı sadece onu tuzağa düşüren kişiyi öldürmek için kalıyor. da yanında götürüyor."

Dudağımı ısırdım. "Sanırım intikam için ölmektense yaşamayı tercih ederim. Ya sen?"

Sessiz.

"Kurt mu?"

"İntikam abartılıyor. O bacağı çiğne. İyi geceler, Daisy."

Hâlâ huzursuz bir şekilde diğer tarafıma dönüyorum. Glin ranzasından homurdanarak horluyor, ben de bir iniltiyi yutup doğruluyorum. *O bacağı çiğneyip koparacağım.* Hayır. Henüz o noktaya gelmedim. Ama *bir şeyler* yapmalıyım. Wolfun sözleri zihnimde yankılanırken, diğerlerini rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kayıyorum. Üniforma pantolonumu uyku şortumun üzerine çekiyorum ve çıplak ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum.

Tek bildiğim, kapıların alarmlarla donatılmış olduğu. Askerler koridora doluşup beni yere yatırabilir. Ama kaçmaya çalışmıyorum. En azından bu gece. Dolaşırken yakalanırsam, yürüyüşe çıkmak istediğimi söyleyebilirim. Tamamen yalan değil. Şu anda temiz havaya ihtiyacım var. Benimle aynı havayı soluyan yirmi yabancıyla birlikte bu boğucu odada düşünemiyorum.

Eğitim tesisinin çıkışına ulaşıyorum ve kapıları itip açmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Alarm yok. Sadece sessizlik. Serin gece havası beni karşılamak için içeri giriyor. Arkama bakıyorum. Her şey sessiz.

Karanlığa doğru kayıyorum.

BÖLÜM 17

(Keske ailemle ilgili daha fazla anım olsaydı. Keske neye benzediklerini hatırlayabilseydim, ama yüzleri bir gölgeden başka bir şey değil.

Zihnimin girintileri, yarı biçimlenmiş ve anlaşılmaz. Onlar hakkında bildiklerimin çoğunu Jim Amca'dan öğrendim, ama bazen onları bulanık bir şekilde hatırlıyorum. Annemin bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen yatıştırıcı sesi. Babamın kahkahası. Sabununun narenciye kokusu.

İsimlerini bile bilmiyorum. Jim nadiren de olsa onlardan bahsederken "annen", "baban", "ailen" derdi. Onun bir Mod olduğunu biliyorum. Bir komuta albayı. Onun bir Prime olduğunu biliyorum. Bir asker. İkisinin de Tin Block'ta görev yaptığını biliyorum.

Jim Amca bir keresinde yarım düzine viski içtikten sonra bana annemin tanıdığı en cesur kadın olduğunu söylemişti. Baskı altında o kadar soğukkanlıydı ki, tehlike karşısında o kadar kaya gibi sağlamdı ki, korku genine sahip olmadığını düşünürdünüz.

"Demek o da benim gibiydi," diye cevap verdim. Dudaklarıma yumuşak bir gülümseme değdi, ancak cevabı *üzerine* soldu.

"Hayır. Sen, Wren, pervasısın. Ve pervasızlık cesurlukla aynı şey değildir." Dudaklarım alınganlıkla gerilmişti.

"Tehlikeye balıklama atlamak cesaret işi değildir," diye devam etti, huysuz ve bir tavırla. "Annen her şeyi çok iyi düşündü.

Eylem. Her bir duruma gözlerini dört açarak girerdi. Tam olarak ne yaptığını ve neden yaptığını biliyordu."

Üsse doğru bir gölge gibi ilerlerken kafamın içinde bu sözleri duyuyorum.

Ayaklanma beni kurtarmayacak. Bu çok açık. Julian Ash'in idam edilmesi umurlarında değil ve Wren Darlington'ın Komutanlığın pençesinde olması da umurlarında değil. Kendi kışımı kurtarmak için bir plan yapmalıyım.

Gerçek bir plan. Düşündüğüm, yeniden düşündüğüm ve uygulamadan önce tekrar düşündüğüm bir plan. Jim Amca'nın kitabından, annemin kitabından bir sayfa almam ve biraz itidalli olmam gerekiyor. Sırf başıboş bırakıldı diye bir motosiklet çalamam. Bu üsten çıkmanın bir yolunu bulmak için iyi ve sağlam bir plan gerekecek.

Ve her iyi, sağlam plan tek bir şeyle başlar. Keşif.

Nerede olduğum konusunda hiçbir yanılsamam yok. Burası askeri bir üs. Çevresi güvenliğin ötesinde olacak. Ya da... zayıf bir nokta olabilir. Belki iki tane. Belki biri bir gün hata yapar. İşemek için görev yerinden ayrılır. Atış poligonunda anahtar kartını unutur. Jim Amca bana başkalarının hatalarından yararlanmayı, onların eksikliklerinden faydalanmayı öğretti.

Her adımda damarlarımda yeni bir doz adrenalin dolaşüyor. Her yerde kameralar var. Kırmızı yanıp sönüyor. Kulelerde nöbetçiler var. Beni gördüklerini biliyorum ama kimse beni tanımıyor. Kimse ranzama dönmem için bağırıyor.

Bu ürkütücü.

Bir avluya ulaşıyorum ve kendimi devasa bir taş duvara bakarken buluyorum. Duvarın dibinde iki siyah metal kapı var. Kapılar açık ama arkalarında görebildiğim tek şey kapkaranlık bir boşluk. Nerede olduğumu bildiğimi fark ettiğimde yutkunuyorum. Tünelin diğer ucunda ne olduğunu biliyorum.

Kapılara yaklaştığım sırada duvarın tepesinde devriye gezen bir asker beni fark ediyor.

Şaşkınlıkla sarsılır. "Sen ne-" Sonra kulağına dokunuyor ve konuşmayı kesiyor. Daralmış gözlerine rağmen kapıdan geçmeme izin veriyor.

Artık ürkütücü değil. Neler olduğunu biliyorum. Ama şu anda umurumda değil.

Karanlık, sessiz tünelde yürürken uzaktaki soluk ışık titreşimine odaklanıyorum. Adımlarım asfalt zeminde sessiz. Işığa ulaşıyorum ve Güney Plaza'ya giriyorum.

Açık avlunun ortasında duruyorum. İç karartıcı derecede tanıdık. Botlarımın tabanının altındaki kırmızı toprak. Platform. Duvara yapıştırılmış projektörler, ahşap yapıyı sanki bir şirket tiyatrosunun sahnesiymiş gibi aydınlatıyor. diz çökmüş, hayatı için yalvaran biri olmadığında zararsız görünüyor. Jim Amca yalvaran biri değildi. Bunun için çok fazla gururu vardı.

Sert yüzünün anısı zihnimde canlanıyor. İşlerimi bitirmemi emreden kaba saba sesini neredeyse duyabiliyorum.

Gözyaşlarım göz kapaklarımı yakıyor. Platformdan uzaklaşıp arkamdaki kapılara bakıyorum, sonra başımı eğip duvarı inceliyorum, taş çıkıntısı başımın üzerinde.

Avuç içlerimi pantolonuma silerek kapıya yaklaşıyorum, ayağımı ilk demir çubuğun üzerine koyuyorum ve tırmanmaya başlıyorum. Tepeye ulaştığımda kendimi duvarın bırakıyorum. Taşta bir dayanak noktası buluyorum ve parmaklarımla bir yer arıyorum.

Yine de kimse beni durduramaz.

Daha yükseğe tırmanıyorum. Kendimi duvarın çevresini kaplayan çıkıntıya doğru çekerken parmaklarım pürüzlü yüzeye kıvrılıyor. Birkaç metre genişliğinde olduğu için dengemi kaybetme korkusu olmadan yürüyebiliyorum. Manzarayı seyretmek için durmadan önce yaklaşık elli metre ilerliyorum. Tabanın ötesinde, şehir boyanmayı bekleyen siyah bir tuval gibi önümde uzanıyor. Karanlıkta zayıf ışıklar göz kırıyor. Medeniyetin kanıtı.

Dönüyorum ve yirmi metre aşağıdaki idam platformuna bakıyorum. Anılar zihnimi dolduruyor. Jim'in kurşun delikleriyle dolu yere yığılmış bedenini hatırlıyorum. Gömleğini ıslatan kan. Kafamın içinde fısıldayan son sözleri.

Güle güle, küçük kuş.

Acı hayalet bir sızı gibi zonkluyor. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın akmamasını istiyorum ama bu sefer gerçekten akmakla tehdit ediyorlar.

"Dikkatli ol, Darlington. Yanlış bir adım atarsan kendini toprakta kırık bir güvercin olarak bulursun."

Sesini duyduğuma hiç şaşırmadım.

Çıkıntıya oturuyorum, Cross'a bakarken ayaklarımın kenarda sallanmasına izin veriyorum. Piç sadece daha çekici görünüyor.

Cevap vermek yerine bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

O tırmanırken kapılar gıcırdamıyor. Bunu rahatsız edici buluyorum. Ben yaptığımda gıcırdıyorlardı. Ve duvara tırmanışı o kadar sessiz ki, çevresel görüşüm bana doğru yürüdüğünü gösteren flaşları yakalamasaydı orada olduğunu bile fark etmezdim.

Bana katılıyor ama ayakta duruyor. Kalçasında kılıflı bir silah var.

"Buna ihtiyacın olmayacak," diyorum ona eğlence dolu bir ses tonuyla. "Kaçmaya çalışmıyordum."

"Kaçamazsın, Dove. Sana izin vermeseydim kışladan çıkamazdın."

Gözlerimi kısıyorum.

"Buranın her santimetresi kameralar ve sessiz alarmlarla kaplı. Güvenlik ekibim seni ranzalardan çıkarken gördükleri anda beni uyardı. Aynı şekilde doğu bölgesinde bir bisiklet çaldığını gördüklerinde de beni uyardılar."

"Neden beni yalnız bırakmalarını emrettin?"

"Nereye gideceğini görmek istedim." Beklenmedik bir soruyu dile getirmeden önce bakışları infaz platformunda sabitleniyor. "Kışkırtmaya tanık oldun mu?"

Küçük bir endişe sarsıntısını görmezden geliyorum. "Dürüstçe mi? Platforma nasıl çıkacağımı ve amcamı nasıl kurtaracağımı düşünmekle meşguldüm. Kalabalıktaki insanlar çığlık atmaya başlayana kadar ekibin ne yaptığını fark etmedim."

Cross beni gözlemlemeye devam ediyor. O mavi gözlerin, uyumam için bana verdikleri ince beyaz atletin biraz fazla görünür kıldığı kısımlar da dahil olmak üzere her santimimi tırmıkladığını hissediyorum. Z'deki eşyalarımın bana gönderilmesi için talepte bulunmaya devam ediyorum ve bu talepler reddedilmeye devam ediyor. I

Cross'un yaptığını varsayalım. Dinlenme izni yok. Rahat pijama yok. Burada rahat hissetmemi sağlamakla hiç ilgilenmiyor.

Kısa bir sessizlikten sonra silahını kılıfından çıkardı. Kaskatı kesildim. Ama tek yaptığı uzun gövdesini alçaltmak ve yanımda oturur pozisyona getirmek. Silahı aramızdaki çıkıntıya yerleştiriyor, sonra ona baktığımı fark edince kıkırdıyor.

"Dene," diye mırıldanıyor, gamzesi ortaya çıkıyor. "Gecemi canlandır."

Yakınlığı kalp atışlarımı etkilemiyormuş gibi davranıyorum. Onun odunsu kokusu duyularımı tahrip etmiyormuş gibi. "Yani bu senin için yeterince canlı değil mi? Gecenin bir yarısı peşimde dolaşp, huzur içinde yas tutmama izin vermiyor musun?"

"Bu gece yarısı gezintisi bu mu? Yas tutma seansı mı?" "Bana inanmıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Bana söylediklerinin çok azına inanıyorum, Darlington."

Sırıtmama engel olamıyorum. Ta ki bakışlarım tekrar platforma odaklanana ve mizah bitene kadar. Altımızı işaret ediyorum, sesim sert bir şekilde keskinleşiyor. "Burada yaptığınız şey barbarlık."

Cross omuz silkiyor. "Ben hiçbir şey yapmıyorum. Ekip benim yetki alanımda değil. Bu Tin Block'un alanı."

Amcamın bedenine isteyerek -mutlulukla- kurşun sıkan o sekiz erkek ve kadını düşünüyorum. Yumruklarım kıvrılıyor, bastırıyor. İntikam alma isteğim geçen hafta boyunca bir an bile azalmadı.

"Bununla birlikte..." Başını bana doğru eğdi. "Kendinize sorun, hangisi daha barbarca - toplumu kötülükten kurtarmak mı, yoksa kötülüğü hayatta tutmak için masum insanlara acı çektirmek mi?"

"Amcam kötü değildi."

"Orada olanlar amcanızın ötesine geçiyor. Son Savaş'tan önce dünyanın her yerinde cezaevleri vardı. Toplum olarak milyonlarca suçluyu barındırdık. Onları giydirdik, besledik. Soğukkanlı katiller ve çocuk tecavüzcüleri çoğu özgür insandan daha iyi bir hayat sürüyor. Ölüm cezasına çarptırılanların bile, cezalarını çektikten sonra onlarca yıl yaşamalarına izin veriliyordu.

Cümleler. Onlar günde üç öğün yemek yerken, kimseyi öldürmemiş ya da tecavüz etmemiş olanlar zar zor karnını doyurabiliyordu. Masum vatandaşların nadir kaynaklarını çalan şeytan."

. "Hayatın adil olmadığı konusunda bana ders veren sen değil miydin?"

"değil. Tek , takımın artık bir amaca hizmet ettiği. Belki Eski Çağ'da merhamet için bir yer vardı. Ama artık yok."

"Amcam hiçbir çocuğa zarar vermedi ya da kimseyi öldürmedi." En azından hak etmeyen birini.

"Amcan Şirket için bir tehditti." "O bir çiftlik sahibiydi."

"O bir asker kaçağıydı. O bir Aberrant'tı. Ve babamın her şeyden çok değer verdiği tek şeyi tehlikeye attı: düzeni."

Babam. Bunu söylediğini ilk kez duyuyorum. Ve nabzımın şu anda gerçekten hızlı atmaması gerektiğine ikna etmek için ihtiyacım olan hatırlatma bu.

Bu adam, ne kadar çekici olursa olsun, benim düşmanım.

"General Eski Çağ'ın hatalarını düzeltmeye kafayı takmış durumda. Kardeşlerim ve ben büyürken duyduğumuz tek şey buydu, insanlığın kendini nasıl yok ettiği. Kaosun hüküm sürmesine izin vermek. Öğrenilmiş çaresizliği teşvik etmek. Çocuklar yirmili yaşlarına kadar okuldaydı. Yetişkinler de öyle. Tüm bu zavallı pislikler zaman harcıyor, kaynakları israf ediyor. Üretken değilseniz, yıkıcı olursunuz."

"İnandığınız şey bu mu? Verimlilik ve düzen her şeyin üstünde mi?"

Sesi sertleşiyor. "İnsanlığın, ortam ne olursa olsun yıkım için yaratıldığına inanıyorum. Eski Çağ, Yeni Çağ. Aberrant üstte, Prime üstte. Her zaman kendimizi yok etmenin bir yolunu bulacağız. Biz ölüme mahkum bir türüz."

"Bu gerçekten iç karartıcı."

Bir an sessiz kaldı. Buraya geldiğimden beri alıştığım Cross Redden bu değil - alaycı, acımasız, vahşi. Bu Cross benim huzurum için fazla içe dönük.

Tekrar konuştuğunda, düz bir tonlamayla konuşuyor. "Ne yaptığınızı biliyorum ve bu işe yaramayacak. Testlerinizde başarısız olduğunuzu ve

Poligonda kendini sabote etmek seni işten attırır ama attırmaz. Size daha önce de söyledim, ya program ya da hapisane."

Bir meydan okuma düğümü burkuyor. "Komutanlığa ait olmadığımı biliyorsun. Amcamın işlediği iddia edilen suçlar yüzünden buradayım."

"Söyle o zaman, nereye aitsin? Julian Ash öldüğüne göre artık nereye aitsin? Koğuşuna dönmene asla izin verilmeyecek."

"Beni değerli Gümüş Blok'unda bile istemiyorsun." Hayal kırıklığı göğsümü sıkıyor. "Bana güvenmediğini kendin söyledin."

"Güvenim kazanılabilir."

Benimki yapamaz, neredeyse karşılık vereceğim. Çünkü Cross Redden'a asla güvenmeyeceğim.

Ya da babasını. Ya da bu üsteki herhangi bir insan.

"Evet, eminim bana güven yağıdırmayı planlıyorsundur." Acı bir kahkaha attım. "Bir eğlence iznini bile onaylamayacaksın."

O da alçak ve alaycı bir kahkaha atıyor. "Bu yüzden mi buradayız?

Bebek kendini dışlanmış

hissediyor mu?" "Siktir

git."

"Geçiş izni istiyorsan, bunu da hak etmelisin. Amcanın yaptıkları seni buraya getirmiş olabilir ama seni tanımlamaz. Artık bir seçeneğin var. Ya gurur ve kızgınlığın seni geride tutmasına izin verirsin ya da bunların üzerine çıkar ve sana verilen fırsatı değerlendirirsin."

Buna sinirleniyorum. "Hiç istemediğim bir hayata zorlanma fırsatı mı?"

"Bazen kaderimizi kabullenmek zorunda kalırız, Dove. Ona karşı savaşmaya çalışmak sadece baş ağrısına yol açar." Omuz silkiyor. "Kendini kanıtlamak, yeni bir yol çizmek için bir şansın var. Bunu heba etmemeni tavsiye ederim."

Ona ters ters bakıyorum, öfkem yüzeyin altında kaynıyor. "Peki ya kendimi kanıtlamak istemiyorsam? Ya sadece yalnız kalmak istiyorsam?"

Bu soru bana eğlenceli bir homurtu kazandırdı. "Öyle bir şey olmayacak. Burada olmaz."

Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyor, onun boyunda birinden görmeyi beklemeyeceğiniz bir zarafetle hareket ediyor.

"Bir saatiniz var. Eğer o zamana kadar kışlaya dönmezseniz, nöbetçilere sizi saçlarınızdan sürüklemeleri için emir verdim."

"Tam bir beyefendisin."

"Hayır. Gerçekten değilim."

O gittikten sonra, idam platformuna tekrar bakıyorum ve içimde bir kızgınlık kıvılcımı tutuşuyor, benim için seçilen bu "kadere" karşı bir meydan okuma fısıltısı.

Birçok kaderi kabul ettim.

Ailemin öldüğünü kabul ettim. Jim'in gittiğini.

Zihnimin bir silah olduğunu ve insanlar yapabileceklerimin yarısını bile bilseler, beynime bir kurşun sıkarlardı.

Kimseye kim olduğumu gösterecek kadar güvenemeyeceğimi kabul ettim, çünkü bu her zaman çok tehlikeli olacak.

Ama *bu* kaderi kabul etmeyeceğim. Komuta tutsağı olmak "kaderimde" yoktu. Ve buna boyun eğmeden önce lanetleneceğim.

BÖLÜM 18

(Pazar günü tüm arkadaşlarım erkenden üssü terk ediyor. Ranzamda tek başıma geçirdiğim saatlerde, Lyddie'yi özlediğimi fark ederek ırkılıyorum. Hatta özleyorum

Kaine'in sürekli flört etmesi. Eski hayatım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum. Tana bana zar zor cevap veriyor. Sadece benim adıma Ayaklanma'yla iletişime geçmesi ve beni kurtarması için ona yalvarmamdan bıkmış olmalı. Ama ben kapana kısıldım ve o değil. Cross ne tavsiye ederse etsin, bunun artık benim hayatım olduğunu asla kabul etmeyeceğim.

Nexus'ta bir şeyler arayarak zaman öldürüyorum. Aramalarımı izlediklerini biliyorum ama merakım her zaman başıma bela olmuştur. Ne yazık ki sonuçlar merakımı gidermeyi reddediyor. "Nexus, Julian Ash kimdir?" dediğimde tek aldığım ekranda yanıp sönen kırmızı harfler oluyor.

KISITLI VERİ.

Struck ve Ford'un sorgum sırasında gündeme getirdiği "Sun Post Bombing" ifadesini arattığımda da aynı mesajı alıyorum. "Cross Redden" ismini arattığımda ise uyarı bile çıkmıyor. Sadece şöyle diyor:

KONU BULUNAMADI.

Çıkmaza giren araştırmamdan rahatsız olup bir yol açıyorum ve Wolf'u dürtüyorum ama bağlantı kurmama izin vermiyor. İnleyerek yanıma dönüyorum ve can sıkıntısına yenik düşüyorum.

Ertesi sabah programın ikinci bölümüne başlıyoruz. Duş almak için eşyalarımı almadan önce barakaların boşalmasını bekliyorum. Herkes şu anda yemekhanede olmalıydı, bu yüzden tuvalet kabinlerinden birinden gelen sesleri duyduğumda donup kalıyorum.

Yumuşak bir inilti. Roe'nun adını söyleyen bir kadın sesi. Kess.

Kabinin yanından geçip duşlara doğru ilerlerken kapı, çerçevesi üzerinde tıkırdıyor. Eğitim sırasında takılmak için bahse gireceğim onca insan arasında Kess ve Roe listemin başında yer almazdı. O daha çok Anson'ın tipi gibi görünüyor. Sosyopatik bir kabukta iki sadist bezelye.

Sabah yemeği sırasında Hadley tüm hafta boyunca tatbikatlar ve küçük operasyonlar yapacağımızı, ayrıca Gümüş Blok'ta kullanılan çeşitli teknolojileri öğreneceğimizi ve kalkanlarımızı güçlendirmeye devam edeceğimizi duyurdu. Ancak güne başlamadan önce kaynaklarımızda bizi bekleyen bir başka test daha var.

Bu kısa ve tatlı.

En büyük üç zayıflığınız nedir?

Soruyu düşündüm. Bir kez olsun dürüstlüğü seçiyorum. Çünkü gerçeğin bana zarar verebileceğini düşünmüyorum.

Dürtüsellik.

Sabırsızlık.

Sınıf içi öğrenme.

Muhtemelen yazılı puanlarıma bakarak üçüncüsünü de bulabilirlerdi. Testten sonra her birimize bir telsiz çağrı işareti verildi. Kendimi Hamlett'teki sinemada gösterilen casus filmlerinden birindeymişim gibi hissediyorum. Aberrant casusları her zaman kaybeder. Ve eğer bir Prime casusu

Aberrant hücresi, sonra Asallar kazanır. Belli oluyor. Propaganda General'in en sevdiği eğlencedir.

Lyddie'nin çağrı işareti Blue Jay. Kaine'inki Condor.

Benimki...

Profilimdeki simgeye dokunuyorum.

Çenem düştü. Lanet olası pislik.

Kaine omzumun üzerinden eğilip kıs kıs gülüyor. Ana binanın teknoloji bölümündeki büyük bir odada toplanmıştık.

"Kırık Güvercin," diye yüksek sesle okuyor. "Bunun kötü bir şey mi yoksa kötü bir alamet mi olduğunu bilmiyorum."

"Kötü liderlik," diye mırıldandım. "Kaptan bir noktaya değiniyor."

Betima sırtıyor. "Artık kaptanın motivasyonları konusunda bir uzmansın, değil mi?"

Ivy'nin kaşlarını çatıldığını fark ediyorum. Betima'nın yanındaydı ve kulak misafiri olma konusunda ketum davranmıyordu. Benden hoşlanmıyor. Ama sorun değil. Ben de ondan hoşlanmıyorum.

", başlayalım." Ford'un derin sesi kapı aralığından gürlüyor.

Siyah bir gömlek ve haki renkte bir tayyör giymiş halde içeri giriyor. Onu ilk kez lacivert dışında görüyorum ve bu sabah geldiğini merak ediyorum.

"Ben Teğmen Hirai. İletişim."

Yirmili yaşlarının sonlarında, kısa boylu, bodur bir adam öne çıkıyor. İki ön diş eksik, ama bu onun sakızlı bir gülümseme sergilemesine engel değil.

"Merhaba," diye selamlıyor bizi.

"Teğmen Hirai bu üsteki teknoloji hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Telsizler, kameralar, sinyal bozucular. Her türlü teknik soruyu ona yöneltebilirsiniz. Operasyon sırasında kullanacağınız telsizleri size o takacak."

Hirai yaklaşık bir küp şeker büyüklüğünde siyah bir kutuyu tutuyor, sonra da içindeki nesneyi göstermek için açıyor. İletişim cihazı serçe tırnağımdan daha büyük değil. Düz, bej rengi ve o kadar küçük ki sadece ışığı yakaladığında görebiliyorsunuz.

"Bu," diyor Hirai, son derece memnun bir şekilde, "sıradan bir iletişim cihazı değil. Her operatörünün hayalindeki cihaz. son teknoloji, son derece gelişmiş bir cihazdan bahsediyorum.

çok yönlü, milyarlarca dolar değerinde bir teknoloji. Öyle bir teknoloji ki, ihtişamından ağlamak istiyorsunuz."

"Bu çok tuhaf," diye fısıldıyor Kaine bana ve ben de kahkahayı basıyorum.

Hirai işaret parmağını küçük kutunun içine bastırıyor ve sonra yukarı kaldırıyor. Bej renkli disk parmağına yapışır.

"Bu küçük adam yalnızca size sahada bir avantaj sağlamak için tasarlandı. Arka plandaki gürültüyü filtreleyebilen ve konuşma netliğini artırabilen gelişmiş ses işleme özelliklerine sahip. Hatta sadece ses yoluyla düşman hareketlerini bile tespit edebiliyor."

Kaşlarımı kaldırmamaya çalışıyorum. Kahretsin. Ayaklanma'nın bundan haberi var mı?

Hirai daha da hareketlendi. "Yaşamsal belirtilerinizi gerçek zamanlı olarak izleyebilen yerleşik bir biyometrik sensörle donatılmıştır, çocuklar. Gerçek! Zaman! Veriler Komuta Merkezine aktarılıyor. Operatörlerimizin fiziksel durumu hakkında bize çok önemli bilgiler veriyor."

Hâlâ ışıldıyor, telsizleri hücremizin her bir üyesine dağıtıyor.

"Mikrofon sesle aktive oluyor," diye açıklıyor. "İki saniye sessizlikten sonra iletimi ve alımı durduruyor. Ayrıca sesli komutlarla iletimi başlatabilir ve durdurabilirsiniz."

Şu ana kadar sıkılmış görünen Ford, bakışlarını acemi grubunun üzerinde gezdiriyor. Yemin ederim bana takılıyor.

"Her bir operasyon kaydedilir, günlüğe kaydedilir ve değerlendirilir. Söylediğiniz her kelime iletişim merkezine iletilir. Ve her görevin sonunda, telsizinizi Hirai'ye teslim edeceksiniz. Aynı şey silahlar için de geçerli. Üsse döndüğünüzde tüm silahlar etiketlenir ve sisteme geri taranır."

"Üsten ayrılıyor muyuz?" Bryce karnımı bir umut sancıları sararken soruyor.

"Bazı operasyonlar için, evet. Bu gece değil." Ford Hirai'ye bakar.

"Hadi sizi kulaklıklarınızla tanıştıralım," diyor teknoloji meraklısı mutlu bir şekilde.

Bugün için dağıldık ama akşam yemeğinden sonra tekrar hücre liderimize rapor vereceğiz. Tyler Struck holoscreen'e 3 boyutlu bir harita yüklüyor ve üzerinde çalışmak için beş dakikamız olduğunu söylüyor.

Projektör çelik ve gölgelerden oluşan bir labirent gösteriyor. Bu düzeni beş dakika içinde nasıl ezberleyeceğiz?

Lyddie de aynı duyguları paylaşıyor. "Bütün bu koridorları hatırlamayacağım, Wren," diye tıslıyor, sesi yıkılmış gibi çıkıyor.

"Merak etmeyin. Bu bizim ilk sahte operasyonumuz. Eminim bizden bazı hatalar bekleyeceklerdir." Ya da benim durumumda, başarısızlık.

Başarısız olmayı planladığım için.

Bu noktada, Cross'u beni kesmeye ikna etmek için yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum, ancak yine de excel yapmak yanlış geliyor.

Hedeflerimiz kaynaklarımıza yüklenir. Yeterince basit görünüyor. Çevre ve iç güvenlik görevlilerini alarma geçirmeden bir bölgeye sızacak, hedefimizin yerini belirleyecek ve onu ortadan kaldıracacağız. Bu zaman ayarlı bir görev, çiftler halinde yürütülecek, aynı anda iki ekip parkurda olacak.

Kess ile eşleştirildim.

Kess, onca insan arasından.

Hangi sadist beni sağ kroşemin kurbanıyla bir araya getirmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi bilmiyorum ama Struck eşleşmelerin rastgele seçildiğini açıklıyor ki bu kulağa biraz fazla uygun geliyor.

Yanına gittiğimde Kess bana ters ters bakıyor. Burnunun etrafında hâlâ hafif bir morluk var ve ben bundan sapkın bir tatmin duygusu çıkarıyorum.

Kaine benim diğer tarafımda. Ortağı Roe ve bizimle birlikte pistte olacaklar.

Kaine bana göz kırparak, "Seni ezeceğim," diyor.

Bu sırada ortağım beni ölümcül bir bakışla tehdit ediyor. "Eğer bunu benim için mahvedersen, dişlerini dökerim," diye mırıldanıyor.

"Burnun nasıl? Oradayken Medical sana iyi baktı mı?"

Gözleri parlıyor.

"Çürükler güzelce iyileşiyor," diye ekliyorum yardımsever bir gülümsemeyle. Kaine kıs kıs gülüyor.

Vücudundaki her kas saldırmaya hazır görünse de, Struck ve Ford bize doğru ilerlerken ağzını kapalı tutuyor.

Sahte operasyon üssün eteklerindeki iki katlı bir depoda gerçekleşecek. Kess ve ben yerde başlayacağız, Kaine ve Roe ise çatıdan sızacak. Her iki çiftin de ikinci kattaki hedefe eşit uzaklıkta olduğu söylendi.

"Hedefe ulaşan ilk çift hesaplarına beş Lux kredisi alır. Hedefi ortadan kaldırdıktan sonra, diğer çiftin girdiği yoldan çıkarsınız. Yani çatı ekibi yerdeki çıkışı, yer ekibi de çatıdaki çıkışı kullanacak. Toplam süreyi en hızlı tamamlayan beş kredi daha kazanır." Ford sırtıyor. "Gruptaki en kötü çift ışıklar sönmeden önce tur atacak."

Lash, "Neden tüm bu operasyonları simülasyon olarak yürütmediğimizi anlamıyorum," diye ekliyor. "Bu daha kolay olmaz mıydı?"

Struck soruyu gözlerini devirerek yanıtlıyor. "Çok daha kolay," diye kabul ediyor. "Bu yüzden simülasyon yapmıyoruz. Sanal gerçeklik gerçek hayatın yerini tutamaz."

Pozisyonumuzu aldık, Kess ve ben deponun yan tarafına konuşlandık, gölgeli dış cephesi kim bilir içinde ne olduğunu gizliyordu.

"Takım 1 ve 2. Başlayın." Struck'ın sesi kulağıma kayarak operasyonun başladığını işaret ediyor.

Silahlarımızı avuçlayarak, Kess ve ben duvar boyunca ilerliyoruz. O önden gidiyor. Duvarın sonuna geldiğimizde, sırtını tekrar duvara dayamadan önce bir santim kadar dışarı bakıyor.

İki parmağını kaldırıyor.

İki muhafız.

Başımı sallıyorum ve bakmak için yaklaşıyorum. Koyu renk uniformalar giymiş iki adam gölgelerin arasına karışarak çevrede yürüyor. Herhangi bir izinsiz giriş belirtisi için çevreyi tarıyorlar.

Bunun gizli olması gerekiyordu, bu yüzden tantana istemiyoruz. Hedef dışında kimseyi öldürmekle görevlendirilmedik. Bu da muhafızlar gidene kadar harekete geçemeyeceğimiz anlamına geliyor.

Köşede kayboldukları anda, Kess ve ben kapıya doğru sürünüyoruz. Bu adamlarla çalışmamamız gerektiği gerçeğine rağmen.

Çatı çifti, Kaine'in şakacı sesi kulaklığımı
dolduruyor. "Kırık Güvercin, cevap ver."

Dişlerimi sıkıyorum. Lanet olası Cross.

"Çatıya sızdık. Anlaşıldı mı?"

"Birlikte çalışmıyoruz Condor!" Tıslıyorum ve kahkahası kulağımı gıdıklıyor.

Kess ve ben birlikte depoya giriyoruz. Ana girişten yılan gibi uzanan çeşitli koridorlar, dev bir metal canavarın damarları gibi karanlığın içinde kayboluyor. Kahretsin. Sadece merdivenlere giden yolu hatırlayabiliyorum. Ondan sonraki her şey beynimde bir boşluk yaratıyor.

Ayak seslerimiz beton zemini kaplayan kalın toz tabakası tarafından boğuluyor. Her gölge potansiyel bir tehlikeyle titreşiyor gibi, her köşe görünmeyen tehditler barındırıyor. Sahte olduğunu biliyorum ama bir an için kendimi kaptırıyorum. Başka koşullar altında, bu eğitim programında başarılı olurum. Adrenalinim yükseliyor.

Kess ve ben sessiz bir hassasiyetle hareket ediyoruz. İlk alarmı görüyorum, jilet inceliğinde mavi bir çizgi zemini boydan boya kesiyor. Dikkatlice üzerinden geçiyoruz. Köşeyi döndüğümüzde, bir çift muhafız karanlığın içinden silahlı bir şekilde beliriyor. Tereddüt etmeden geri çekilip kendimizi duvara yaslıyoruz. Geçmelerini bekliyoruz.

"Şimdi," diye ısrar ediyor, sesi sessizlikte ancak bir fısıltı gibi.

Dar bir merdivenden çıkarak ilerliyoruz. Kess yine önde. Silahını kolaylıkla tutuyor ve bir hayalet gibi hareket ediyor. O çok iyi. Kabul etmekten nefret ediyorum ama bu doğru.

Merdivenlerin yarısına geldiğinde, yüksek sesle gıcırdayan bir basamağa basıyor. Donup kaldık.

Her şey sessiz kalır.

Bir nefes bırakıyorum ve devam ediyorum.

Sonunda zirveye ulaştık, hedefimiz kışkırtıcı bir şekilde yakın ama karanlıkla örtülü. Bileğimdeki kaynaktaki geri sayıma göre, gerçekten iyi zaman geçiriyoruz. Haritanın bu kısmını hatırlamıyorum, bu yüzden nereye gittiğini biliyor gibi görünen Kess'i takip etmekten mutluyum.

Bir koridorun ortasında durup elini kaldırıyor. Ben de duruyorum, onun bakışlarını takip ederek ileride parlayan mavi çizgilere bakıyorum. Koridorun sonuna ulaşmak için onların altından sürünerek geçmemiz gerekecek. Bu arada bir muhafız her an köşeyi dönebilir.

Kess'in başını sallamasıyla ilk ben gidiyorum. Dirseklerimin üzerinde sürünerek başımı mümkün olduğunca aşağıda tutuyorum.

"Acele et, sürtük."

Arkamı kollaması gereken dostum, yoldaşlık kavramında ustalaşamadı. Ya da cesaretlendirme. Ya da insani duygularda. Ayağımı yüzüne doğru tekmeleme dürtüsüne direniyorum.

Alarmları temizledikten sonra ayağa kalkıp yürümeye devam ediyoruz. Bir an için kendimi tekrar alıştırmaya kaptırdım. Roe ve Kaine'in nerede olduğunu bilmiyorum. Birdenbire onları yenmek istiyorum. Hedefe ilk ben ulaşmak istiyorum. Tam bir sonraki köşeyi dönüyorduk ki, "Hedef yok edildi." sesini duyuyorum.

Bu Roe.

Kess hoşnutsuzlukla ofluyor ve sanki hedefe önce ulaşmaları benim suçummuş gibi bana dik dik bakıyor. Ama operasyon henüz bitmedi. Haritada işaretlenmiş olan kapıya ulaşıyoruz. Kaine ve Roe çoktan gitmişlerdi.

Kess kapıyı hafifçe aralıyor, hedefimiz olan kuklayı buluyor ve sensörü etkinleştirmek için silahının namlusunu ona doğru bastırıyor. Sonra mikrofonuna acı bir şekilde mırıldanıyor, "Hedef yok edildi."

Şimdi çatıya çıkma meselesi. Acele edersek Kaine ve Roe'nun zamanını geçebiliriz ama bu görevi yerine getirmeye hiç niyetim yoktu.

Alarm, çatıya çıkan merdivenin dibinde bir toz tabakası içinde kamufle edilmiştir. Dikkat etmezseniz gözden kaçırmak kolaydır.

", " diye ısrar ediyorum Kess'e. "Daha hızlı hareket edelim.

Koş." "Bekle-"

Onu duymamış gibi davranarak ileri atıldım ve alarmı çalıştırdım.

Tiz ses havayı deliyor, duvarlarda yankılanıyor. Depo muhafızları harekete geçerken kaos patlak veriyor, ikisi üzerimize çullanırken ayak sesleri koridoru inletiyor.

Ford'un alaycı sesi kulaklıklarımıza kayıyor. "Bang. Sen öldün."

"Seni aptal quat," diye homurdanıyor Kess, sesinden zehir damlıyor.

Gülmek için kendimi zor tutarak omuz silkiyorum. "Özür dilerim. Alarmı görmedim."

Depodan çıkarken çok öfkeliydi. Hücre liderimizi görür görmez oraya doğru yürüdü.

"Benim için her şeyi mahvetti!" Yüzü öfkeyle kızarmış. Bakışlarıyla Struck'a yalvarıyor. "Yeni bir partnerle tekrar yapabilir miyim?"

Struck gülüyor. "Hayır."

Herkesin puanları sisteme girildiğinde, Kess bir nebze bile sakinleşmemişti. Kaynağını kontrol edip isimlerimizin altında BAŞARISIZ kelimesini gördüğünde küplere biniyor.

"Lanet olası aptal quat!"

Bana doğru hamle yaptı ama Ford girdi. "Yeter."

Sesi sıkılmış gibiydi. "Git silahını bırak."

Her tatbikatın sonunda üzerimizdeki silahlarla birlikte ateşli silahlarımızı da teslim gerekiyor. Ama... arkadaşlarımdan silahlarını bırakmalarını izlerken sadece tüfeğin tarandığını fark ediyorum. Bıçaklar ve kılıflar uzun metal bir masanın üzerine bırakılmış, düzensiz bir şekilde dağılmıştı.

Bir bıçak kaybolursa kimse fark edecek mi?

Gözleri bir şahininki kadar keskin, herkesin kınından çıkmasını izliyor, ama sıra bana geldiğinde, biri ona seslenmek için o anı seçiyor. Onlara hitap etmek için döndü.

Fırsatı değerlendirip hançerlerden birini kılıfıyla birlikte bel kemerimin altından geçiriyorum. İnce, sadece beş santim kadar. Kesinlikle tercih ettiğim silah bu olmazdı -tüfeğim olmadan kendimi çıplak hissediyorum- ama mahkûmlar titiz olamaz, değil mi?

-

Ranzalarda, Kess'in odanın öbür ucundaki Psikopat Tugay'a diskalifiyemizle ilgili yakındığını duyuyorum. Ivy de orada. Artık düzenli olarak onlarla birlikte. Ve bana her zaman güvensizlikle bakıyor, sanki ona kişisel olarak hakaret etmişim gibi.

Aynı güvensiz gözler beni daha sonra ışıklar sönmeden önce lavabonun aynasında buluyor. Benimkinin yanındaki lavaboda durmuş, solgun saçlarını at kuyruğu yapmış. Herhangi bir kadının güvensizliğine çomak sokacak türden bir çekiciliği var. Sanırım Cross gibi birinin dikkatini çekmek için öyle olmalısın. Çünkü o doğada var olmayan türden bir çekiciliğe sahip.

Ivy sonunda konuşuyor. "Neden hâlâ buradasın?" Ses tonuna şüphe karışıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani ateş edemezsiniz. Dövüşemezsin. Bıçağı düzgün tutamazsın.

."

"Elimden geleni yapıyorum," diyorum masumca.

Bunu görmezden geliyor. "Yine de hepimizden daha iyiymişsin gibi kasıla kasıla dolaşıyorsun. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük hak edilmemiş kibir vakası. Programdaki en kötü acemilerden birisin."

"Kendimi hiçbir zaman kibirli biri olarak görmedim." Dudaklarımı büzüyorum. "Ama yapıcı eleştirilerinizi kabul ediyorum ve bunlardan faydalanarak kendimi geliştirmek için elimden geleni yapacağım."

Çenesi sıkıştı. "Neden seni kesmiyor?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Kim olduğunu biliyorum ama gibi yapıyorum. "Kim?"

"Cross. Kimsenin bu beceriksizliğine tahammül edemez. Neden seni kesmiyor?"

"Bilmiyorum. Ona onsuz yaşayamayacağı bir şey sağlıyor olmalıyım."

Tamamen saçmalık ama o bunu bilmiyor. Gözlerinin parlaması bana bu fikri sevmediğini söylüyor.

"Yapabiliyorken tadını çıkar. Seni yeterince hızlı

bırakacak." "Seni düşürdüğü gibi mi?" Onun yansımasına gülümsüyorum.

Dudakları bükülüyor, yanakları kızarıyor. Onu aynada bana bakarken bırakıyorum.

BÖLÜM 2

Instructor STRUCK (S), FORD (LT)

Student Wren Darlington, R56.
Kess Farren, R22

Class Drills and Mock Operations

Mission Target Elimination

Objective Infiltrate and navigate site undetected, secure and eliminate target, exit undetected.

Score FAIL

EĞİTMEN NOTLARI:

Pair was disqualified. Darlington tripped alarm.

BÖLÜM 19

O kalkan dersleriniz bana kendimi hissettirmeye devam ediyor. Sanki sorulan her soru, verilen her bilgi, doğrudan bana saldırı.

Minh adlı bir acemi "Aynı odada değilseniz zihninizi okuyabilirler mi?" diye soruyor.

Tyler Struck başını sallıyor. "Hayır. Aynı enerji alanını paylaşıyor olmanız gerekiyor."

"Ama uzun mesafelerde telepatik olarak iletişim kuruyorlar."

"Telepati zihin okumadan farklıdır. Telepatik bir bağlantı kurulduktan sonra, ona her yerden erişebilirler. Ancak ilk bağlantı şahsen kurulmalıdır."

Her zaman değil. Wolf ve ben iki farklı koğuşta çocukken kendiliğinden bağlandık. Tamamen yabancıydık.

Yine de sınıfla paylaşmayacağım. Dikkatsiz olabilirim ama aptal değilim. Bu insanlara bana karşı kullanabilecekleri bir cephane vermeyeceğim.

Her dersin sonunda, Modifiye Kadın Amira kalkanlarımızı test etmek için ortaya çıkıyor. Onun varlığı arkadaşlarım için daha kolay hazmedilir hale geldi. Bryce hariç. Amira ne zaman o kapıdan içeri girse, Bryce'ın yüzü limon ısırmış gibi buruşuyor, sanki böyle bir vahşete maruz kaldığı için dehşete düşmüş gibi. Muhtemelen yüksek yetkilere sahip babasına çoktan şikayette bulunmuştur.

Ben ise Amira'yı her gördüğümde elimi uzatma dürtüsüyle savaşmakla meşgulüm.

Diğer Mod ile bağlantı kurma isteği hâlâ güçlüdür.

Akşam yemeğinden sonra, Lyddie puanlarımı yükseltmeme yardım etme sözünü tutarak beni çalışma seansı için ortak odaya sürüklüyor. Ben başarısız olmaya çalışırken bana bu kadar zaman ve çaba harcadığı için kendimi suçlu hissediyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, sınavlarımda bu kadar kötü olmamın nedeni tamamen kendi kendimi sabote etmem değil.

Ben zeki bir insanım. Gözlemciyim. Stratejik. Mükemmel bir hafızam var; çiftliğimin kuzeyindeki otlağa şöyle bir bakıp tek bir otun bile yerinde olmadığını söyleyebilirim. Ama beni kodları, koordinatları ve askeri jargonu ezberlemeye zorlarsanız, hepsi birbirine karışır ve sıkıcı bir karmakarışıklığa dönüşür. Ekranlara bakmakta hiçbir zaman iyi olmadım.

Lyddie bu gece bizimle çalışmalarını için Kaine, Lash ve Betima'yı görevlendirdi. Çünkü "ne kadar çok zihin, o kadar çok bilgi." De Velde bilgeliğinin pek çok külçesinden biri. Her ne kadar iğrenç olsa da, beni etkilemeye başladığını inkar edemem.

Daha önce de Prime arkadaşlarım oldu. Tana ve ben Hamlett'te kendimizi izole edip tek bir Prime sınıf arkadaşıyla bile konuşmadık. Prime erkeklerle yattım. Hatta sadece.

Ama *burada* bir Prime ile arkadaş olmanın farklı bir yanı var. Benim gibi insanları avlamak, bulmak ve cezalandırmak için tasarlanmış bir yerde.

Yarın sabah başka bir kod testimiz var. Her Komuta tesisatı kendi koduyla etiketlenmiştir. Kırmızı Karakol P12. F Koğuşu'ndaki silah deposu AF6. Blacklands yakınındaki hava alanı T299. Kıtada bu kadar çok karakol, depo ve hava alanı olduğunu fark etmemiştim ve onlara *yardım* edebilecekken Ayaklanma'nın beni dışlamaya devam etmesine içerliyorum, lanet olsun.

"Vay canına, Güney Limanı'nda bir Silver Block karakolu var," diye haykırıyor Lyddie, kaynağına bakarak. "Tierra Fe'ye giden ticaret gemileri oraya yanaşıyor."

Canlanıyorum. "Sence oraya hiç gidecek miyiz? Belki sahte operasyonlar için?"

O görevi gözümü kırpmadan kabul ederdim. Jim Amca bana annemin atalarının Tierra Fe'den geldiğini söyledi, daha Tierra Fe denmeden önce.

Kaine gülüyor. "Eğer oraya gitmeye çalışırsan seni gördükleri yerde vururlar. Biz onlar için dinsiz kafirleriz."

Betima "Bir keresinde oraya gitmiştim," bizi şaşırtıyor.

"Gerçekten mi?" Lyddie'nin gözleri açılıyor. "Nasıl bir yerdi?" "Dayanılmaz derecede sıcak. Çok yeşil. Tehditkâr."

"Bunu nasıl başardın?" Lash soruyor.

"Babam bir balıkçı teknesinde çalışıyordu," diye başlıyor Betima.

Lyddie sempatik bir şekilde gıdıklıyor ama Betima bu tepkiden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ticari balıkçılığın arzu edilirlilik açısından iş atamaları listesinde alt sıralarda yer aldığı bir sır değil. Balıkçılar helikopterlerle taşınıyor ve okyanusun ortasına bırakılıyor. Harap olmuş kıyı şeritlerimizde yaşanacak güvenli alanlar bulunmadığından, balıkçıların gemilerine ulaştırılması gerekiyor. Ve balık işleme tesisleri artık karada çalışmıyor; her şey işleme gemilerinde yapılıyor ki bu da bir başka elverişsiz görev. Hayatım boyunca bir teknede yaşamak istemezdim. Hiçbir kıyı geçişi bunu eğlenceli kılamaz.

"On, belki de on bir yaşındayken, bir morina avında ona katıldım ve teknemiz fırtınaya yakalandı. Günlerce sürüklendik ve bir de ki bir devriye botu bize doğru hızla geliyor ve bir grup kızgın adam bize silah doğrultuyor. İçlerinden biri babamın yüzüne bakarak onu anlamayı bozmaya çalışmakla suçladı. Ama teknemiz oldukça hırpalanmıştı. Yelkenler parçalanmıştı. Motor su almıştı. Tehdit olmadığımızı anladılar ve bizi limana çektiler." Gözlerini deviriyor. "Karaya ayak basmamıza bile izin vermediler. Şirket'ten bir hovercraft bizi alana kadar teknede beklemek zorunda kaldık. Sanırım teknemiz daha sonra Tierra Fe'deki bir enkaz alanına gitti."

"Gerçekten limanı geçmene izin vermediler mi?" Lyddie öyle diyor.

"Hayır. Bizi orada istemiyorlar. Bize nasıl görmeliydin. Pislikmişiz gibi. Sanki onlarla aynı havayı solumayı hak etmiyormuşuz gibi."

Tanıdık geliyor.

Acımı geri alıyorum.

"Babama söyleyip duruyorum," diyor yeni bir ses. "O pisliklerin aşağıda serbestçe dolaşmasına izin verilmemeli."

Roe sohbetimize katılınca irkildim. Başka bir masaya yerleşiyor, uzun bacaklarını önüne uzatıyor. Sonra ince metal bir tüpü burnuna götürüp burnundan soluyor ve bir stimülasyon yaptığını fark ediyorum.

Eğlence amaçlı uyuşturucuları üsse gizlice sokmayı nasıl başardığını merak ediyorum. Uyarıcılar yasadışı değil ama çok pahalılar ve Komutanlığın aktif görev sırasında bunları kullanmasına izin verildiğinden şüpheliyim. General askerlerinin görevde kafalarının iyi olmasını pek istemez gibi görünüyor.

Kaine düşüncelerimi dile getiriyor. "Üste nasıl oldu da uyarıcı aldın?" diye soruyor sırtarak.

"Soyadım Redden olmayabilir ama damarlarımda General'in kanı dolaşıyor. Ne istersem yapmama izin veriyorlar."

Tüpü tıklıyor ve bir stimülasyon daha yapıyor.

"Daha önce Tierra Fe'ye gittin mi?" Lyddie omzunun üzerinden ona bakarak soruyor.

Roe başını sallar. "Bok çukuru. Bütün o kıta. Tanrı'yı kaybettiğimizi ve bu yüzden onların kutsal huzuruna ait olmadığımızı iddia ediyorlar, ama bu kulağa çok uygun geliyor, değil mi? Oradaki bir laboratuvar da yeni bir toksin hazırlıyor olmaları beni şaşırtmaz." Omuz silkiyor. "Ya da mevcut toksin üzerinde çalışıyorlar."

"Son Savaş'taki Aberrant toksini mi?" Betima'nın alnı kırışır. "Hepsi gitti."

"Toksinden geriye hiçbir iz kalmadığına inanacak kadar aptal olamazsın."

"Kalmadı," diyor Lyddie. "Annem Biotech'in başında. O yapardı biliyorum."

"Belki de biliyordur ve sana söylememiştir." Roe eğlenmiş görünüyor.

Lyddie ona inanmayı reddetmekte kararlıdır. Kaynağını alır ve "Nexus, Aberrant'ı yaratan biyotoksine ne oldu?" diye sorar.

Ekran canlanıyor, monoton bir ses kayıyor. *"Hava yoluyla bulaşan biyotoksinin tüm dozları bir buçuk asırdan daha uzun bir süre önce, Son Savaş'ta imha edilmiştir. Havadaki biyotoksinin üretildiği laboratuvar"*

Kayıp Kıtalar'da radyasyon seviyeleri güvenli kabul edildikten sonra yok edildi."

"Gördün mü?" Lyddie kendini beğenmiş bir şekilde soruyor.

"Bu neyi kanıtıyor?" Roe meydan okuyor. "Telsizinizdeki bir sesin bunun doğru olduğunu iddia ettiğini mi? Hâlâ o boktan bir şeylerin ortalıkta dolaştığını garanti eder. Bahse girerim Aberrantlarla işbirliği yapıyorlar ve gizli üslerine malzeme kaçırıyorlar."

Betima kuşkulu görünüyor. "Aberrantların gizli bir üssü mü var?

Nerede?" "Duyduğuma göre Blacklands yakınlarında bir yerde."

"Bana bir söylenti gibi geldi," diyor. "Eğer koğuşlarda bir Aberrant sığınağı olsaydı, onu bulurduk."

"Belki de değildir. Onlar sıçan, unuttun mu? Ve fareler en iyi ne yapar?" Roe kıkırdayarak kendi sorusuna cevap veriyor. "Fareler gibi gölgelerde saklanırlar."

Kendini sandalyeden kaldırır. Burnunu ovuşturuyor. Gözlerine manik bir parıltı girer, uyarıcılar açıkça devreye girmektedir.

"Kess'i gördün mü?" diye soruyor yan masadaki genç bir kadına.

Biraz korkuyla başını sallıyor. Roe'nun insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. "Toksin yok edildi," diye ısrar ediyor Lyddie o gittikten sonra.

"Öyle olsa iyi olur," diyor Betima ve tartışmanın politik bir hal alması uzun sürmüyor, bu da Lash'in de mücadeleye katılması anlamına geliyor. Darbenin gerekli olduğunu savunurken, General'in hayatlarımız üzerindeki demirden hâkimiyetinin zaman zaman aşırılığa kaçtığını da kabul ediyor.

Gümüşkan Tasfiyesi konusu açıldığında, herkesten çok Lyddie'nin General'in taktiklerini sorguladığını duymak beni şaşırttı.

"Hepsinin *öldürülmesi* gerekiyor muydu bilmiyorum. Başka bir çözüm yolu olmalıydı. Özellikle de Valterra Ridge'de olanlar. Orada çok fazla çocuk vardı."

"Peki ya şimdi?" Betima ona soruyor. "Hâlâ onları öldürmenin yanlış olduğunu düşünüyor musun?"

Dudağını ısıırıyor. "Belki mi? Bilmiyorum."

Lash başını sertçe sallayarak cevap verir. "Onları etkisiz hale getirmeye devam ediyoruz çünkü her şeyin eski haline dönmesini reddediyoruz."

Darbe. Severnizm koğuşlarda kol gezerken. Asallar ikinci sınıf vatandaşken."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Başkan Severn iktidardayken sen hayatta bile değildin."

"Hayır, ama ailem öyleydi. Babam bir cerrah, bunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum."

"Ben doğana kadar eğitimine başlamamış. Ben doğduğumda kaç yaşındaydı biliyor musun Darlington? Otuz. On altı yaşından otuz yaşına kadar kanalizasyon temizledi. Sınıfındaki en zeki çocuktı ve o Aberrant quat'lar onu temizlik işlerine verdiler. Neden?" Lash alay ediyor. "Çünkü o aşağılık bir sidik damarıydı. Kanı seçkin değildi. İçinde dolaşan zehirli bir enerjiyi kullanarak iyileşemezdi. Bunun için beynini kullanması gerekiyordu. Ama Severn ve kabinesi ona izin vermedi."

"Severn'in hükümdarlığının iyi söylemiyorum," diyerek geri adım attım ve kodları ezberlemeye geri döndük.

-

Aklımdan çıkmıyor. Lash'in yüzündeki o fokurdayan, iğrenmiş ifade. Bütün gece aklımdan çıkaramıyorum. Lash'i severim. Akli başında biri. Zeki. Ama *o* bile bizim kötü insanlar olmadığımızı göremiyor.

Artık burada olmak istemiyorum.

Düşünce beynimin ön saflarına doğru ilerlerken panik midemi gıdıklıyor.

Bu üsten çıkmak zorundayım. Hala nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapmak *zorundayım*.

Lash haksız değil. Kıta'nın eski Mod lideri Asallara iğrenç bir şekilde davrandı. Bunu kabul edebilirim, ancak Severn tüm Modları temsil etmiyor. Onun eylemleri benim eylemlerim değil. Kıta'da tek amaçları hayatlarını barış içinde yaşamak olan iyi insanlar var. Kimseye baskı yapmak istemiyorlar. Kendilerini üstün hissetmek istemiyorlar. Sadece *yaşamak istiyorlar*.

Lyddie ve diğerleri başka bir film gösterimi için ortak salondalar ama ben bu gece kendimi sosyal hissetmiyorum. Tuvalette tek başıma üniformamı çıkarıp uyku kıyafetlerimi giyiyorum. Çantamda hiçbir şey saklamıyorum.

Artık ranza dolabında değil. İlk operasyonumuzdan sonra kaldırdığım bıçak da dahil olmak üzere yetersiz eşyalarımın hepsi burada, lav dolabımda.

Tana ile gerçek bir konuşma yapmayalı birkaç gün olmuştu, bu yüzden ona uzanıyorum, bağlantı kurduğumuz anda çaresizlik boğazımı dolduruyor.

"Artık burada olamam, Tan."

"Gerçekten kaçmanın bir yolu yok mu?"

"Hayır. Her yerde kameralar, her yerde alarmlar var ve kaptan beni bir şahin gibi izliyor. Herkesi Prime olduğuma inandırdım ama yine de bana güvenmiyor. Jim'in Modified olduğunu bildiğimi düşünüyor. Muhtemelen Ayaklanma'ya yardım ettiğimi de düşünüyordur." Alaycılığımı kontrol edemeyerek neredeyse kahkaha atacaktım. "O pisliklere yardım etmeyi çok isterdim. Ama onlara yardım etmeme izin vermiyorlar! Beni umursamıyorlar."

"Polly artık bana cevap vermiyor ve başka kiminle iletişime geçeceğimi bilmiyorum bebeğim. Şebeke Hamlett üzerinden herhangi bir operasyon yürütmüyor çünkü köy çok yakından izleniyor. Komuta Jim'in burada yardım aldığını düşünüyor."

"Senden ya da babandan şüpheleniyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Ama içimde kötü bir his var. Her zaman izleniyormuşum gibi hissediyorum."

Ben kötü bir arkadaşım.

Özgürlük Günü'nde hayatlarımızı havaya uçurduğumdan beri *onun* nasıl olduğunu neredeyse hiç sormadım. Kendi çıkmazıma, hapsedilmişliğime o kadar odaklanmışım ki Jim'in ölümünün onu tanıyan insanlar için ne anlama geldiğini düşünmedim bile. Griff, Tana'nın on iki yaşında yeteneklerini göstermeye başladığı andan itibaren, neredeyse sekiz yıldır Ayaklanma'ya yardım ediyor.

"Güvende misin?" Ona soruyorum, şimdi endişeliyim.

"Damarlarımdan geçenleri düşününce olabildiğince güvendeyim."

"Haklısın."

"Gitmek zorundayım. Babamın barı yeniden doldurmak için bana ihtiyacı var. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Keen. Seni seviyorum,
Tan." "Ben de seni
seviyorum."

Tamamen tükenmiş bir halde dolabıma yaslandım. Eve gitmek istiyorum.
Ev falan yok.

Umurumda değil. Çiftliğimi istiyorum. Amcamı istiyorum. Lanet hayatımı geri istiyorum.

"Şu haline bak, tek başınasın."

Alçak bir ses odanın diğer ucuna ulaştığında irkiliyorum.

Anson.

Bir iç çekişi bastırıyorum. Havamda olduğum son şey bu adamın yırtıcı bakışları ve kendinden memnun gülümsemesiydi.

"Biliyorsun..." Başını eğerek uzun saçlarının omzunun üzerinden kaymasına neden oluyor. "Sanırım ilk kez yalnız kalıyoruz."

Odanın içinden geçerken geriliyorum, rahat yürüyüşü gözlerindeki parıltıyı yalanlıyor. Sırıltışı her adımda daha da genişliyor.

Tüylerim diken diken olurken sıkı bir gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Öyle mi? Fark etmemiştim." "Fark ettim. Seni sık sık fark ediyorum,
Darlington."

Yaklaşıyor, kişisel alanımı işgal ediyor. "Yapma," diye uyarıyorum.

"Ne yapmayayım?"

Tekrar gülümsüyor ve yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. Bana doğru eğildiğinde kıpırdamadan duruyorum, nefesi boynuma değiyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Henüz yapmadın.

Benden bir adım uzaklaştığında, dolabıma doğru geri çekiliyorum. "Senin gibi kadınların nesini seviyorum biliyor musun, Wren?"

İsmimin onun ağzından çıkması midemin iğrenerek çalkalanmasına neden oluyor. Ama zayıflık göstermeyi reddediyorum.

"Bu kadar ateşli olman hoşuma gidiyor." Alt dudağını yalıyor. "Roe senin gibi birini görünce ateşi söndürmek istiyor. Alevleri sevmiyor, külleri istiyor. Fark etmediysen söyleyeyim, o hasta bir çocuk."

"Peki sen değil misin?"

İçgüdülerim kaçmam için bağılıyor ama beni korkutmasına izin vermeyi reddediyorum. Yine de çıplak kolumda metalin fısıltısını hissedene kadar bir santim daha geri çekiliyorum. Açık dolap kapım.

"Hayır, ateşinizi söndürmek istemiyorum."

Dolabıma uzanıyorum, parmaklarım çalınan hançerimin soğuk çeliğine sarılıyor.

"Seni yanarken izlemek istiyorum-"

Hemen harekete geçiyorum, kolundan tutup onu dolapların içine itiyorum. Aynı anda bıçağımı boğazına dayadım.

Anson dondu. Tamamen hazırlıksız yakalandı.

"Beni test etme," diye uyarıyorum, bıçağı sıkıca kavıyorum. "Çünkü beni kızdırıyorsun ve bunu kullanmaktan korkmuyorum."

Gözlerinde öfke parlıyor ama o tepki veremedi koridorda ayak sesleri duyuyoruz ve ardından tanıdık bir silüet kapı aralığını dolduruyor.

Çapraz.

Bir süre orada durur. Değerlendiriyor. Bakışları Anson ve benim aramda gidip geliyor, ifadesi okunamıyor.

"Ya boğazını kesin ya da bırakın gitsin," diyor Cross sonunda, nötr tonu odadaki gerilimin hiçbirine ihanet etmiyor.

Ona sert bir bakış fırlattım. "Defolun gidin, Yüzbaşı. Bu sizi ilgilendirmez."

Anson'a bakar. "Booth. Kovuldun."

"Konuşmamız henüz bitmedi," diyorum bıçağı Anson'ın boğazına dayayarak.

"İşiniz bitti. Görevden alındı."

Çenemi sıkıyorum. Sonra bıçağı indiriyorum.

Anson bana zehirli bir bakış fırlattıktan sonra bir yılan gibi sürünerek soyunma odasından çıkıyor ve ayak sesleri uzaklarda kayboluyor.

Cross'a dönüyorum, sözümün kesilmesine sinirleniyorum.

Şaşkınlık yok tarafından benim gök gürültülü ifade,
o adımlar daha yakın, onun Bakışlarım
nefesimi boğazımda düğümleyen bir yoğunlukla benimkileri arıyor.

"O başlattı." Huysuz görünmem umurumda değil.

Cross başını sallıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bıçağı nereden buldun?"

Yalan söyleyebilirdim ama söylemedim. "Bir operasyondan sonra depodan çaldım." Bu onu kıkırdatıyor. Bu boşuk sestene kadar hoşlandığımdan nefret ediyorum. Bana bakıyor, beklenti içinde.

Tek kelime etmeden dişlerimi sıkıyorum ve bıçağı birkaç kez havada çeviriyorum. Sapından tutup çeviriyorum ve isteksizce Cross'a uzatıyorum.

"Çok itaatkâr," diye mırıldanıyor. "Buna alışma."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Beni incelemeye devam ediyor. Düşünceli. Tekrar ses tonunu ayırt etmek imkânsız. "Yarın çukur gecesi. Acemiler gidebilir."

Ona bakıyorum.

"Gitmelisin."

Şok olmuşum, bıçağı bana geri verdi. "Onu dolabında sakla. Sadece geri gelirse kullanın."

Az önce olanlara bir anlam veremedenden soyunma odasından çıkışını .

BÖLÜM 20

(O gece, Neyle karşılaşacağımın hâlâ tam olarak emin değilim ama Black. Cell'deki herkes gidiyor, ben de Lyddie'ye katılmayı kabul ettim. Ivy'nin söylediğini duydum.

Bryce daha önce çukurun hem eğlence hem de rahatlama işlevi gördüğünü söylemişti. Boş zamanların az olduğu bir ortamda bu, Komutanlığa doğal olarak musallat olan sürekli can sıkıntısıyla mücadele etmenin bir yolu.

Kışlada, acemiler etrafımda hazırlanıyor ve ben bir öz-bilinç sancıları hissediyorum. Normalde gardırobum ya da başkalarıyla kıyaslandığımda nasıl giyindiğim konusunda stres yapmadığım için bu bana hiç benzemiyor. Ama kadın hemcinslerimin kısa etekler, dar kotlar, minik üstler giydiğini görüyorum ve bu da güvensizlik duygusunu tetikliyor.

Lyddie kot pantolon ve çizgili bir tişört giymiş, saçlarını örmüş. "Üniformanı giymek zorunda değilsin," diyor bana bakarak. "Üzerine başka bir şey giymelisin."

Yatağımın kenarında beceriksizce kayıyorum. "Başka bir şeyim yok." "Bekle. Bu mı? Sadece üniforma giymeyi tercih ettiğini sanıyordum. zaman."

"Hayır. Kişisel eşyalarımı getirmeme izin vermediler. Çiftliğimi, kıyafetlerimi verdiler. Sahip olduğum her şey gitti..." Sözümü kesiyorum.

Sempati gözlerini dolduruyor. "Bunu bilmiyordum."

"Evet, şey..." Lacivert mavilerimi gösteriyorum. "Tüm gardırobuma bakıyorsun."

"Keşke aynı boyda olsaydık." Düşünüp taşınıyor. "Bir fikrim var." "Sorun değil-"

"Betima," diye sesleniyor odanın önüne doğru. "Acil bir durum var!"

Sonra ben gülümsememi saklamak için geleni yaparken o beni Betima'nın ranzasına sürüklüyor. Arkadaşım olmak için bu kadar çabalaması hoşuma gidiyor.

"Wren'in hiç sivil kıyafeti yok," diye arkadaşımızı bilgilendiriyor.

Betima ırkılır. "Evden bir şey getirmedi mi?" "İzin vermediler."

Amcam yüzünden. Acımasızca başını sallarken bağlantıyı kurduğunu görüyorum. "Anladım."

"Belki Wren'e bir şeyler ödünç verebilirsin diye düşündüm." Lyddie umutlu görünüyor. "İkiniz hemen hemen aynı boy ve yapıdasınız."

"Memeler hariç." Betima sırtarak düz göğsünü işaret ediyor. "Yani bende hiç yok, sende ise bolca var."

Kıs kıs gülüyorum.

"Ama evet, sanırım bir şeyler bulabilirim."

Odanın uzak tarafındaki dolap sıralarına doğru yürüyoruz. Kendininkini karıştırıyor.

"Al. Bunları dene."

Koyu renk bir kot pantolon elime düştü.

Genelde ranzalarda üstümü değiştirmekten kaçınırım, tıpkı en ıssız saatlerde duş aldığım gibi, ama Betima beni bekliyor, bu yüzden isteksiz parmaklarımla pantolonumun düğmelerini açıyorum. Odanın karşısındaki arkadaşlarımız bize aldırış etmiyor ve Betima kalçamı kaplayan kabarık pembe yara dokusundan iğreniyorsa bile bunu belli etmiyor. Kotun fermuarını çekerken beni değerlendiriyor. Onun kalçaları benimkilerden daha dar, bu yüzden kot belimi ve arkamı daha sıkı sarıyor. Ama çoğunlukla uyuyor.

"Olağanüstü," dedi ve bana bir bluz fırlattı. "Bunu dene."

Üniforma gömleğimi çıkarıp sütyenimi giydim. Neyse ki Anson burada değil. Olsaydı gözlerinin nerede olacağını biliyorum.

Bana ince askılı ve tehlikeli derecede düşük yakalı siyah bir bluz verdi. Başımdan geçiriyorum ama göğsümün üzerinden zar zor geçirebiliyorum.

"Sutyenini çıkar," diye öneriyor. "O siyah. Kimse kalçalarını göremez."

Sütyen olmadan çok daha fazla nefes alma alanı var, yine de meme uçlarımın anında kumaşa değdiğinin farkındayım. Gömlek göbek deliğimin hemen üzerinde bitiyor, karnımı açıkta bırakıyor ve yakası tercih ettiğimden daha dar.

"Sen saf dumansın," diyor Lyddie utangaç bir şekilde gülümseyerek.

"Bayıldım buna." "Teşekkürler." Betima'ya bakıyorum. "Sakıncası olmadığına emin misin?" "Hiç de değil."

Bağcıklarımı bağlamak için yatağıma oturuyorum. Siyah botlar kot pantolon ve üstle iyi görünüyor.

"Hiç makyaj malzemesi getirdin mi?" Lyddie Betima'ya sorar. "Wren'in cilt tonu muhtemelen seninkine benimkinden daha yakındır." Lyddie'nin teni çarşaflarımızdan daha beyaz.

Betima tuvalet çantasını kapıyor. "Hadi aynalara bakalım."

O ve Lyddie önümden tuvalete doğru koşuyorlar ve ben de onlara yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi genç hissediyorum. Kaygısız. Tana ve benim liseye yeni başladığımız, güzel görünmeyi ve yakışıklı oğlanlarla flört etmeyi ne kadar sevdiğimizi keşfettiğimiz zamanlardaki gibi. Ya da Tana'nın durumunda sevimli kızlarla. Bir an için nerede olduğumu unuttum ve kendimi azarlamak zorunda kaldım. *Hamlett'te değilsin. Sen bir komuta mahkûmusun.*

Ama bazen unutmak güzeldir.

-

Herkesin sürekli bahsettiği bu çukur, üssün kuzey bölgesindeki bir deponun içinde yer alıyor. Üçümüz birlikte oraya doğru yürürken, Lyddie ve Betima ile görmezden gelebilmeyi dilediğim sinir bozucu bir yoldaşlık duygusu hissediyorum. Askerler gruplar halinde depoya akın ettikçe bir topluluk duygusu da oluşuyor.

İçeri girdiğimizde tek seçebildiğim beton sütunlar ve gölgeler. Karanlıkta sesler dolaşüyor, kahkaha dalgaları beton duvarlarda yankılanıyor. Bakışlarım karanlık bir koridorda kaybolan bedenleri takip ediyor.

"Hadi, sanırım bu taraftan," diye ısrar ediyor Lyddie, gözleri gölgelerin içinde parıldıyor. Elimi tutuyor ve kalabalığı takip ediyoruz.

Bir köşeyi döndüğümüzde, gürültülü kahkahaların sesi daha da yükseliyor ve şimdi hızlı bir dans parçasının ritmini duyuyor ve botlarımın altında titreşen bas çizgisini hissediyorum. Bir an sonra, geniş bir açık alana çıkıyoruz, tavandaki iskelede siyah kordonlardan sarkan titreşen ışık armatürleriyle aydınlatılan derme çatma bir arena.

Çukuru hemen görüyorum. Derin değil, belki bir metre altımızda, beton bir çıkıntıyla çevrili. Büyük odada oturma yeri yok, bu yüzden askerler çıkıntıyı kullanıyor. Parlak ışıklar çukurdaki kumun üzerine gölgeler düşürüyor. Bej-kahverengi bir renk ve yer yer siyah. Yaklaşana kadar bu lekelerin kumdaki kan lekeleri olduğunu fark etmiyorum.

Betima çukurdaki gösteriye odaklanarak, "Vay canına, bu çok yoğun," diyor.

Meraklı izleyicilerden oluşan bir kalabalık, yumruklarını savurdukça vücutları hareketlenen iki erkek dövüşçüye tezahürat yapıyor. Kalabalık her yumruk ve tekmede kükrüyor, atmosfer heyecanla dolup taşıyor. Hakem yok. Adamlardan birinin rakibinin boğazına dirsek atmasını izlerken, herhangi bir kural yok gibi görünüyor, diye not ediyorum.

Betima bana bir viski şişesi uzatıyor. Bunun için kantindeki kredilerini kullanmıştı ve ben de Lyddie'ye vermeden önce dikkatli bir yudum alıyorum.

İçkiye yabancı değilim ama burada olduğum her saniye aklımı başımda tutmam gerekiyor. Gardımı asla düşüremem, özellikle de Anson'la karşılaşmamdan sonra. Şu anda Cross'un yanımda taşımama izin verdiği bıçakla silahlıyım. Lyddie ve Betima rimellerini sürerken dolabımdan aldım ve sağ botumun içinde güvenle duruyor. Tek yapmam gereken eğilmek ve onu elime almak. Anson'ın ya da bu üsteki herhangi birinin beni bir daha hazırlıksız yakalamasına izin vermeyeceğim.

Çukurun karşısından gelen yüksek sesli bir kahkaha dikkatimi çekiyor. Grubun arasında Xavier Ford'u gördüğümde kaşlarımı kaldırıyorum. Çıkıntıda oturuyordu... kucığında Tyler Struck vardı.

Arkadaşlarıma döndüm. "Birlikte olduklarını biliyor muydunuz?"

"Hiçbir fikrim yoktu," diyor Lyddie. "Eğitim merkezinde birbirlerinin yüzüne bile bakmıyorlar."

Artık bakmaktan çok daha fazlasını yapıyorlar. Ford'un eli, gömleğinin altına girmeden önce kadının omurgasındaki tümseklerden aşağı kayıyor. Dudakları kadının boynunda gezinirken çıplak tenini okşadığını görüyorum. Kadın gülüyor ve adamın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kadın her ne söylediye, adam başını kaldırıp ona sırtıyor.

Gruptaki adamlardan biri Ford'a doğru dönüyor ve onun Cross olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor. Koyu renk bir pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, uzun parmaklarının arasında bir şişe tutuyor ve boynundan sarkıtıyor. Şeffaf cam şişeyi tanıyorum. Votka elma şarabı. Bu üsteki alkol seçeneklerinin çok sınırlı olduğunu fark ettim. Kantinde gördüğüm tek şey viski ve votka şarabı.

Lyddie ve Betima çukurun kenarına yaklaşıyor ve taşında o kadar çok çatlak olan bir sütunun yanında her an parçalanacakmış gibi görünen bir yer buluyorlar.

Bakışlarım tekrar Cross'a kayıyor. Sanki bir mıknatıs tarafından oraya çekilmiş gibi. Birden başı hareket ediyor ve o mavi gözler benimkileri buluyor. Yüz ifadesi okunmuyor. Ama bakışlarının yüzümden çıplak göbeğime inişini ve sonra tekrar yukarı çıkışını kaçırmıyorum. Ardında sıcak bir ürperti bırakıyor.

"Kaptan sana bakıyor," diyor Betima. Sırtıyor. "Belki de o sana bakıyordur," diye karşılık veriyorum.

"Kesinlikle hayır. Sensin."

Karnımda ufacık bir zevk kıvılcımı çakarken bile yüzüm kızarıyor. Verdiğim tepkiden utanıyorum. Kızgınım. Sırf çekici olduğu için bu adama karşı hassas olmamalıydım.

Ondan etkilenmek istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Pekala, çocuklar! Sırada kim var!"

Gürültünün içinden gürleyen bir ses dikkatimizi tekrar kuma çekiyor. Ses, çukurun ortasına doğru yürüyen ve geniş bir şekilde sırtan, kafası tıraşlı iri yarı bir adama ait.

"Kimin kuma gömmek istediği bir kan davası var? Ya da kim sadece kanlı olmak istiyor?"

Kahkahalar kalabalığın içinde dalgalanıyor. Bakışlarım tekrar Cross'a kayıyor. Artık bir arkadaşı var.

Parlak koyu renk dalgaları omuzlarından aşağı dökülen, uzun kirpikleri kaptana bakan minyon bir genç kadın. Adam bakışlarını ondan kaçırdığında kadın cümlelerin ortasındaydı. Bana doğru.

Viski şişesini kaldırıp bir yudum alıyorum. Bir damla sıvı alt dudağıma yapıştığında dilimi üzerinde gezdiriyorum ve gözleri kısılıyor.

"Ben hallederim!" diye bağıyor bir kadın sesi.

Kalabalık sallanıyor ve sonra yırtık kot pantolonlu ve yüksek at kuyruklu bir kadın için ayrılıyor. Boyu kısa olmasına rağmen o kadar kaslı ki bakmaktan kendimi alamıyorum. Lanet olsun.

Rakibi, çiftliğimdeki tatlı otlar kadar ince, uzun boylu bir kız.

Birinin, "Beş krediye göre Mel bunu alır," dediğini duydum.

"Sıra sende," diye kıkırdıyor yoldaşı. "Collie onun kolunu bir dal gibi kıracak."

"Kemikleri kıracaklar mı?" Lyddie'nin sesi endişeli geliyor.

"Bundan şüpheliyim," diye onu temin ediyorum. Ama yine de kırılabilirler.

Kafası tıraşlı adam müziğin üzerine bağıyor. "Kuralları unutmayın, herkes çukurdan canlı çıkacak. İyi şanslar kızlar."

Kurallar, çoğul mu? Bana tek bir kural gibi geldi ama orada kimsenin birbirini öldürmesine izin verilmediğini duymak beni rahatlattı. Sanırım askerler öldürülüyor olsaydı komutanlar çukur gecesinin var olmasına asla izin vermezlerdi. Ne de olsa General'in kölelerine ihtiyacı var.

Hava beklentiyle çatırdıyor. Dövüş başladığında, herkesin neden bir çukur gecesi için nefesini tutarak beklediğini hemen anlıyorum.

Bu askerler sadece dövüşmek için burada değiller. Kan için buradalar.

Kadınlar çılgın gibi birbirlerine saldırıyor, yumruklarını sallıyorlar. Kemiğin etle buluşma sesi çukurda yankılanırken irkiliyorum. Çok geçmeden, yarılmış kaşlardan ve kırılmış burunlardan kan damlıyor, ancak iki kadın da geri adım atma belirtisi göstermiyor.

Tüm bu süre boyunca Cross'un farkındaydım. Yeşil gözlü arkadaşı onun her yerinde, parmakları çıplak kolunun üzerinde geziniyor. Cross onun yaklaşımlarına karşılık vermekle pek ilgilenmiyor gibi.

Onu sosyal bir ortamda deneyimlemek garip. Onu gülerken görmek. Onun diğer insanları güldürdüğünü görmek. Bir şey fısıldamak için eğildiğinde

Struck'ın kulağına çarptığında, zevkle başını geriye atıyor. Komik mi? Bana hiç komik gelmedi.

Çukurda, Bayan Muscles onu kolundaki her kemiğı parçalamakla tehdit eden bir boyun eğme tutuşuna kilitlediğinde sıska kadın sonunda pes ediyor.

Yeni bir ma başladıında Kaine ve Lash kalabalığın arasından geçip bize katılıyor. Ne giydiğimi fark ettiğinde Kaine'in bakışları takdirle kararıyor. Göğüs dekoltemin kabarıklığına takılıyor.

"Bakmak kabalıktır," diye azarlıyorum.

Dudakları kıvrıldı, bana yaklaştı. "Kimse kibar olduğumu söylemedi, kovboy kız."

Kaine, Betima'dan viskiyi alıyor, sonra da utanmadan benimle flört etmeye devam ediyor, ta ki ben çukura mı atsam yoksa anlamsızca mı öpsem bilemeyene kadar. Arkadaşlarımız tarafından bölündüğümüzde ikincisine doğru eğiliyordum. Birisi Kaine'i sürükleyerek götürüyor ve bir sonraki dövüş başlarken ben tek başıma kalıyorum.

"ok güzel parlıyorsun."

Roe yanıma geldiğinde sarsılıyorum. Koyu renk gözleri çıplak karnımı sıyrıyor ve ben bunu sivri bir tırnağın sıyrması gibi hissediyorum.

İltifata cevap vermedim. Bakışlarımı önüme dikiyorum. Ne yazık ki tam karşımda Cross duruyor ve parlak saçlı kızla konuşmaya devam ediyor.

Roe bakışlarımı takip ediyor ve kıkırdıyor. " etme. Onun tipi değilsin." Ona yan gözle bakıyorum. "Olamaz. Yıkıldım."

"Kırılğan olmalarını seviyor," diye devam ediyor Cross'un üvey kardeşı, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Böylece onlarla ilgilenebilir, kırılmasınlar diye onları yakınında tutabilir. Kahraman olsun." Roe yine gülüyor. Sanırım sarhoş. Ya da uyarıcıların etkisinde. Muhtemelen ikincisi. "İroni , değil mi? Çünkü sonunda onları kıran o oluyor."

Roe'nun kardeşine bakışı benim yavaş yavaş oluşturduğum bakış açısıyla uyuşmuyor. Cross'u kırılabilir bir kadınla hayal edemiyorum. Bunun onu rahatsız edeceğinden şüpheleniyorum.

"Zavallı Eversea gibi. Onu memnun etmek için çok uğraştı."

"Bunu önemsediğimi nereden çıkardığını anlayamıyorum," diyorum Roe'ya.

"Kardeşime bakan sensin." İkimiz de Cross'un Ford'un söylediği bir şeye gülmesini izliyoruz. Roe'dan bir kıkırdama daha geliyor. "Seni kandırmasına izin verme."

"Ne?"

"Neşeli kaptan. O taş kalpli bir piç."

"Senin piç olduğunu sanıyordum," diyorum tatlı tatlı ve bunun yüzündeki mizahı nasıl söndürdüğünün tadını çıkarıyorum.

O daha karşılık veremedi kalabalıktan bir mırıltı

yükseliyor. "Oh, bu iyi olmalı," diyor yanımızdaki biri.

Xavier Ford'un çıkıntıdan kumun üzerine atladığını görmek için tam zamanında çukura bakıyorum.

Cross peşinden atlıyor.

BÖLÜM 21

(Ross kolay bir zarafetle Ford'a doğru ilerler. Kıkırdayan ve Cross'u itip kakan teğmenle birkaç kelime konuşur. doğal olarak.

Roe ağzını kulağıma yaklaştırarak, "O ve Xav çocukluktan beri çok iyi arkadaşlar," diyor.

Onun yakınlığından ürperiyorum. Sadece on sekiz yaşında ama onunla ilgili her şey beni huzursuz ediyor.

"Bunun onun için ne kadar az şey ifade ettiğini izle."

Roe'nun ipucunu anlamasını umarak birkaç adım yana kayıyorum. Anlamadı. Yakınımda duruyor, açıkça rahatsızlığımdan zevk alıyor.

Dikkatim kuma dönüyor, kaptanım ve teğmenim gömleklerini çıkarırken boğazım kuruyor. Kumaşlar iki çıplak göğsü ortaya çıkarmak için bir kenara atılıyor. Sinew ve kas.

Erkekler çukurun ortasında karşı karşıya geliyor. Neredeyse bir alay gibi başlar. Birbirlerinin etrafında dönerken hareketleri akıcı ve pratiktir. Ford sırtıyor. Cross dudaklarını yalıyor. Hava gerginleşiyor. Beklenti, derme çatma arenanın üzerinde ağır bir şekilde asılı duruyor. Müziğin sesi bile kısılmış gibi.

Birden birbirlerine saldırdıklarında Lyddie'nin nefesini duyuyorum. Vay anasını.

Vahşilik nefesimi kesiyor. Şimşek hızındalar, vahşete varan bir yoğunlukta yumruklarını savuruyorlar.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. O acımasız. Affetmiyor. Her darbesi tam isabet, istediği hasarı veriyor. İlk kanı o akıtıyor, Ford'un dudağını kesip açıyor ve göğsünden aşağıya kırmızı bir akıntı gönderiyor. Teğmen, Cross'un kafasını arkaya atmasına neden olan bir yumrukla karşılık veriyor ve Cross dengesini yeniden kazanırken Ford öyle bir güçle karnına bir diz vuruyor ki böbrekleri için endişeleniyorum.

"Bu vahşice," diye nefes alıyor Betima. Sesi etkilenmiş gibi geliyor.

Dövüş devam ediyor. Kalabalığın bağırışları, çılgınca çalan bas sesine ve kumdan gelen homurdanma ve zor nefes alma seslerine karışıyor. Her darbe kemik kırıcı bir güçle iniyor ve içimde dolaşan şok dalgaları gönderiyor, çekirdeğimde sıcak ve şiddetli yanan bir ateş tutuşturuyor.

I. Yapamam. Bakamıyorum. Uzaklara.

Düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Cross'un görüntüsü, kasları eforla dalgalanıyor, yüz hatları acımasızca bükülmüş, içimde ilkel bir şeyi harekete geçiriyor.

Açlık.

Bunun için hem ondan hem de kendimden nefret ediyorum.

Yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor, kalbim dövüşün şiddetli temposuna uygun bir ritimle çarpıyor. Çok vahşi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Cross diğer adamın yüzünü kuma çarpıyor. Ford yan yatıyor, toprak ve kan tükürüyor. Cross teğmenin üzerine atılıyor ve kalabalığın tüm binayı sarsan gürültüsü eşliğinde son bir darbe indiriyor. Sonunda arkadaşının üzerinden yuvarlanır ve nefes nefese kuma uzanır.

Ve sonra gülmeye başlarlar.

Ford bir avucunu kanlı yüzüne sürerken hırıltılı kahkahalar atıyor. Cross, kendi vücudu kahkahalarla titrerken parmak eklemlerini alnına dayıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve bir el uzatıyor. Ford'un kalkmasına yardım eder ve böylece yeniden en iyi arkadaş olurlar.

Ama ben gördüm. Roe'nun bana daha önce anlatmaya çalıştığı şeyi. *Bunun onun için ne kadar az şey ifade ettiğini izleyin.* Sonundaki neşeye rağmen, program sırasında

Cross Redden'ın çocukluk arkadaşını öldürebileceğinden şüphe duymadığım bir dövüş.

Kolayca.

Pişmanlık duymadan.

Çukurdan çıkışını izlerken dudağımı ısırıyorum.

Roe tekrar eğilir. "İstersen seni becereceğinden eminim."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve Kaine'in bizi izlediğini görüyorum. "Küçük general seni rahatsız mı ediyor?" Kaine soruyor.

Arkasından Roe demeye alıştık. Kendini bir şey sanmasını fark eden tek kişi ben değilim. Kendisinin bir şekilde yetkili olduğuna dair yersiz inancı, oysa gerçekte o sadece ağabeyleri daha yüksek rütbeye ve babalarının soyadına sahip genç bir serseri.

Kolunu bana dolayan Kaine'e "Sadece kendi gibi davranıyor," diyorum.

"Hadi ama, bunu duymalısın. Lash çocukken neredeyse bir Faithful kampına kaçıyordu."

Beni Lash'e götürmesine izin verdim, çünkü kulağa iyi bir hikâye gibi geliyordu.

Dövüşler saatlerce sürüyor. Maç üstüne maç. Kanlı burun üstüne kanlı burun. Lux kredileri hesaptan hesaba aktarılıyor. Sonunda bir lavabo bulmak ve tuvaleti kullanmak için sıvışıyorum. Aynada kendime bakıyorum, dudaklarımdaki parlaticıya ve kirpiklerimi kaplayan kalın maskaraya. Yeniden kendim gibi hissediyorum ve aynı zamanda sanki bir yabancı bana bakıyormuş gibi.

Grubuma geri dönmeye çalışırken birkaç dirsek atarak çukura geri dönüyorum. Cross yolumu kestiğinde Kaine'in sarışın kafasına bir göz atmıştım.

Bir an için birbirimizi inceledik. Sertçe yutkunuyorum, yüz hatlarımı kayıtsızlık maskesi haline getirmeye çalışıyorum.

"Dove," diyor selamlarken.

"Kaptan." Durakladım. "İyi dövüştü. Bence daha sert gidebilirdiniz."

Arkasındaki sütuna yaslanırken gözleri eğlenceyle parlıyor. İfadesi kararmadan önce dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Kardeşim seninle ne hakkında konuşuyordu?"

Sol şakağından kan sızıyor ve onu temizlemek için gömleğini kullanıyor. Beyaz kumaşın kıpkırmızı lekелendiğini fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"Seninle birlikte olduğumu sanıyor," diyorum omuz silkerek. "Bildiği çok az şey var, ben pisliklerle yatmam."

"Elbette," diye kabul eder Cross. Sırtışı geri döner. "Sadece Copper'dan gelen uysal, yavan askerler."

"Jordan uysal değildi." Şimdi eğlenen ben. "En azından yatakta değil."

"Bundan şüpheliyim."

"Onun nasıl bir aşık olduğuyla oldukça ilgili görünüyorsun." Cevap vermeyince bir adım uzaklaşıyorum. "İzin verirseniz..."

Ben gidemeden elimi tutuyor. Etkilenmemiş görünmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen nefesim kesiliyor.

"Wren," diye sesleniyor Betima ve bu kesintiyle içim rahatlıyor.

Başka bir şey söylemeden Cross'un yanından geçip arkadaşlarıma katılıyorum. Ama ne söylediklerine konsantre olamıyorum. Ya da Betima'nın bana uzattığı viskiye veya kumda başlayan bir sonraki maça.

"Sanırım ben kışlaya döneceğim," diyorum gruba. Hayal kırıklığı Lyddie'nin gözlerini bulutlandırıyor. Alkolden buğulanmışlardı, ve yanakları kıpkırmızı. "Oh. . Sanırım yapabiliriz-" "Hayır, siz kalın. Ben tek başıma yürüyebilirim."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Tamam." Kollarını sımsıkı sarılmak için bana doladı. "Geldiğine çok sevindim!"

Başımı salladım. "Yarın görüşürüz."

Diğerlerine veda ederek kalabalığın arasından ilerliyorum. Kapıya giden yolu yarılanıştım ki ensemdeki tüyler ürperdi ve diken diken oldu.

Takip edildiğimi hissediyorum ama omzumun üzerinden baktığımda tek gördüğüm gülen, sohbet eden ve içen askerler. Çıkışa doğru adımlarımı hızlandırıyorum, ıssız koridorda teselli arıyorum.

Kendiminkinden başka ayak sesi duymuyorum. Kendi oluşturduğum gölgeler dışında bir hareket görmüyorum. Ama yalnız olmadığım hissi azalmayı reddediyor.

Bu yüzden beni yakaladığında pek şaşırmadım.

Gölgelerin derinliklerine itilmeden önce gözümü kırpacak vaktim bile olmuyor ve aniden sırtımın alt kısmındaki çıplak etime soğuk beton değiyor. Kim olduğunu biliyorum. Karanlıkta bile Cross'un odunsu kokusunu ve geniş omuzlarını tanıyorum. İri bir el karnıma doğru uzanıyor ve beni sütuna bastırıyor.

Diğer kolu başımın üstünde, avuç içi taşa dayalı.

İfadesini okumak için çok karanlık ama gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum. Dudakları milimetrelerce uzakta. Bir an için aramızda sessizlik dalgalanıyor, hava gerginlikle kalınlaşıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bana izinsiz dokunman konusunda sana ne demiştim?" Alay etmek için söyledim. Ama ikimiz de sesimin titrediğini duyduk.

"Sadece seni sabitlemek içindi." Elini çekmeden önce karnıma kasıtlı bir vuruş yapıyor. Sonra kulağıma yaklaşıyor. Sesi bala batırılmış kadife gibi. "Elimi geri koymamı söyle."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Sarhoşsun," diyorum ona.

"Belki biraz."

Bir kahkaha attım. "İçtiğin zaman böyle mi yapıyorsun? Acemilerini karanlıkta tuzağa mı düşürüyorsun?"

"Daha önce hiç bir acemiye bakmamıştım bile."

Senden önce. Bunu ima ediyor? "Ben özel olmalıyım."

Cevap vermiyor.

Hareket edebilirim. Artık beni tutmuyor. Evet, eli hâlâ sütunun üzerinde duruyor. Evet, uzun gövdesi hala benden birkaç santim uzakta, o kadar yakın ki vücut ısınısını hissedebiliyorum.

Ama hareket edebiliyordum.

"Sana anlam veremiyorum, Dove."

"Bu senin işin değil."

"Aslında öyle."

Cross bana bakıyor. Gözlerim karanlığa alışıyor. Yüzünün gölgeli düzlemlerine bir an bakıyorum. Mükemmel şekilli dudaklar. Nefes aldığımda, çam ve baharat kokusu burun deliklerimi dolduruyor, keskin kokusuyla birlikte

Kan, sadece birkaç dakika önce yumruklarını başka bir adamın suratına indirdiğini hatırlatıyordu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki "Ne ?" diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

"Başka bir kadın olsa onu öpmemi isterdi. Çoktan odama geri dönmüş olurduk."

Çekirdeğim sıkıştı. Baştan çıkarıcı. O kadar baştan çıkarıcı ki, ağzım kurudu.

Tüm sağduyuma rağmen uzanıp ona dokunuyorum. "Yapmamı istediğin şey bu mu? Beni kamarana geri götürmeni mi isteyeyim?"

Parmaklarım çenesinin çizgisini izlerken nefesi tıslıyor. Tanrım, bu güçlü bir çene.

"Çünkü sizi temin ederim ki böyle bir şey . İlgilenmiyorum, Kaptan."

Tekrar eğilmeden önce dudaklarının kıvrıldığını görüyorum. Nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Yalan söylemeyi bırak."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazıma takılıyor, ondan yayılan ham yoğunluk tarafından boğuluyor. Aramızdaki çekimi inkar etmek mümkün değil.

Bir şekilde kontrolü bulmayı başarıyorum. Kısıtlama. Onun varlığında beni ele geçiren zayıflığı yenme gücü.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sarhoşsun sen. Git bu gece rahatsız edecek başka birini bul."

Dudaklarından mırıldanarak bir küfür kaçıyor. Uzun bir aradan sonra kenara çekildi ve uzaklaşmama izin verdi.

BÖLÜM 22

F ya da bu geceki şehir tatbikatları, bir Komuta aracı bizi Point'e uçuruyor, arka planında yayılan depolar, küçük fabrikalar ve alçak binalar. Havada ağır, yağlı bir koku var, egzoz dumanı ve yanık kokusunun karışımı, bu binalarda ne yaptıklarını merak etmeme neden oluyor. Arkadaşlarım etrafta toplanıp talimat beklerken, bakışlarım bir kaçış yolu aramakla meşgul. Eğer şebeke beni görmezden gelmeseydi, bundan faydalanabilirlerdi. Ben üs dışındayken bir kurtarma girişiminde bulunabilirlerdi.

Kurtarılacak kadar önemli değilsin.

Doğru ya. Unutmuşum.

Kaine sırtlıyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Umarım yüksekten korkmuyorsundur." "Hayır. Sen?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum, kovboy kız."

Ben ona inanıyorum. Bu hafta yaptığımız tatbikatlar ve deneme operasyonları sırasında Kaine'in gözünü kırptığını görmedim, hatta midemde korku kelebekleri uçuşmasına neden olanlarda bile.

Bakışlarımı elimdeki göreve çeviriyorum. Gece, iki binanın üzerine ağır bir pelerin gibi örtülmüş. Bu geceki görev basit: İlk binanın çatısına tırmanmak ve bir kat aşağıdaki ikinci binaya atlamak.

Hem tırmanışı hem de atlayışı herhangi bir güvenlik donanımı olmadan yapacağımızı söylemiş miydim?

Bryce buna itiraz ediyor. "Gerçek bir operasyonda koşum takımımız olurdu," diyor sinirli bir nefesle.

"Sen yapar mıydın?" Eğlenen Struck Ford'a bakıyor ve ben onun kucağında olduğunu hatırlıyorum. Dudakları onun boynunu öpüyordu. "Hey, Xav, o Faithful kampını izlerken uçuruma tırmandığımız gece koşum takımı takmış mıydık?"

Yumuşakça homurdanıyor.

Bryce'a yeniden odaklanıyor, sesi keskinleşiyor. "Dinle Granger, babanın seninle Program'a girmen için konuştuğunu biliyorum ama artık senin için yolu yumuşatmak için burada değil."

Kaşlarımı kaldırmamaya çalışıyorum. Herkes Bryce'ın bir zimba olduğunu fısıldıyor ama ilk kez bir eğitmen bunu yüksek sesle ifade ediyor.

Struck ona, "Ya binaya tırman ya da gözümün önünden kaybol," diye çıkışır.

Ford kıs kıs gülüyor. Struck'ın soğukkanlılığını kaybetmesi nadirdir ama ben bile Bryce'ın babasının adını anmasının sıkıcı olmaya başladığını kabul etmek zorundayım. İnsanlar sizi tokatlamak istemeden önce sadece kaç kez "Babam Komuta İstihbarat'ta" diyebilirsiniz.

Dört gruba ayrıldık ve görevi en hızlı tamamlayan takımın Lux kredisi kazanacağı söylendi. Bu sabote edilmesi zor bir görev olacak, tabii bilerek ölüme düşmeyi seçmezsem, ki bu bana pek cazip gelmiyor. Lyddie, Roe ve Jones adında bir acemi ile çalışıyorum. Jones'un ilk adını hatırlayamıyorum. Onun hakkında tek bildiğim, babası kıtanın en zengin kapitalistlerinden biri olan Bryce'ın erkek versiyonu olduğu.

Metal bir merdiven ilk binanın kenarı boyunca dikey olarak uzanıyor, sadece bazı bölümleri eksik. O boşluklara ulaştığımızda duvarın kendisine tırmanmamız gerekecek.

Önce benim takımım. Biz yerimizi alırken Ford başıyla bizi selamlıyor. "Zaman şimdi başlıyor."

Roe önden gidiyor, onu Lyddie ve ben takip ediyoruz, Jones da arkadan geliyor.

Merdiveni iyi bir hızla çıkıyoruz. Basamaklar arasındaki ilk boşluğa yaklaştığımızda nabzım hızlanıyor. Gri tuğlanın yıpranmış dış yüzeyi

bina çok sağlam görünmüyor. Her tutamak tehlikeli, her adım bir kumar gibi.

Altımda, arkadaşlarımızın ve öğretmenlerimizin başları gittikçe küçülüyor. Üstümde, siyah gökyüzü sonsuza kadar uzanıyor, varlığımıza kayıtsız. Kalbim göğsümde çarpıyor, damarlarımdaki adrenalin hislerimi yükseltiyor.

Lyddie yavaşlıyor ve ben biraz cesaretlendiriyorum. "Bunu yapabilirsin, Lyds. Tırnaklarını tuğladaki o deliğe geçir ve diğer elinle basamağa uzan."

Ama diğer acemiler kadar atletik değil. Onun güçlü yönleri sınıfta yatıyor. Dayanak noktası bulmakta zorlanıyor ve bulduğunda bile merdivene ulaşmak için kendini yukarı kaldırmakta zorlanıyor.

Duvara yapışıp onun hareket etmesini beklerken serin yaz havası yanaklarımı ısıyor, parmaklarım ağrıyor. Sonunda, *nihayet*, tepeye ulaştık. Lydie kendini çıkıntıdan aşağı bıraktı. Ben de hızla onu takip ettim.

Botlarım çatı katını kaplayan çakıllara çarptığında kalbim daha da hızlı atıyor. Bina sadece beş katlı, bu yüzden buradan tüm şehri göremiyorum ama ufuk çizgisini yakalayabiliyorum. Yanıp sönen ışıklar. Soluk sarı bir parıltı yayan pencereler. Tüm itaatkâr vatandaşların düzenli evlerinde ve apartmanlarında, sabah uyanıp işlerine gidebilmek için uyuduklarını hayal ediyorum. Yemekler ve ihtiyaçlar için kullanmak üzere Req kredileri kazanıyorlar. Daha parlak şeyler için Lux kredileri. Çocukları için okulları var. Sokaklarında güvenlik var. Belki Cross haklıdır. Belki de bu hayatı kabullenmeliyim. Çok daha kötü şeyler var-

Kendimi silkeliyorum. Ne düşünüyorum ki ben? General'e hizmet etmekten daha kötü bir şey yoktur. Hiçbir şey.

"Hadi gidelim." Roe'nun sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

Çatının kenarına yaklaşıyorum ve ağzımın aniden kurumasıyla yutkunuyorum. Oh. Atlayış beklediğimden daha ürkütücü.

Bakışlarımı takip eden Lyddie'nin yüzü kül rengine dönüyor. "Sorun yok," diyorum ona. "Saniyeler içinde bitecek."

Roe, Lyddie'nin tereddütlerinden rahatsız olur. "Bu kadar saçmalık yeter. Merdivende zaten bizi yavaşlattın. Bunu bizim için kaybetmene izin vermeyeceğim.

Sadece koş ve zıpla."

Gözle görölür bir şekilde yutkunuyor. "Ben...yapamam."

Tatbikatı kendim sabote etmeme bile gerek olmadığını fark ettim. Lyddie'nin pes etmesine izin verebilirdim. Yine de onun kahverengi gözlerinden sızan ıstırabı gördükçe, birdenbire bana yüklediğı tüm çalışma seanslarını düşünüyorum. Kesinlikle hak etmediğim halde yardımını ne kadar özgürce sunduğunu.

"Hey." Omzumla onu dürtüyorum. "Bunu yapabilirsin. Büyük bir düşüş değıl. Yere indiğinde yuvarlandığından emin ol. Yuvarlanırken darbeyi absorbe et, tamam mı?"

"Keen," diye fısıldıyor. " et,"

diye Roe.

"Geliyor," diye . "Git. Tam arkanda."

Bir an kaşlarını çatar, sonra geri , koşmaya başlar ve atlar.

Siyah üniforması karanlığa karışıyor.

Lyddie şimdi daha da solgun, çilleri belirginleşiyor. "Yapabilirsin,

Lyddie. Söz veriyorum."

Son bir tereddüitten sonra havalanıyor. Onun gecenin içinde beceriksiz bir kuş gibi uçmasını izlerken göğsümü dolduran gurura engel olamıyorum. Çok zarif bir şekilde değıl ama en azından sağlam bir şekilde yere iniyor.

şimdi sıra bende ve içimi bir coşku kaplıyor. İkinci çatıya odaklanıyorum ve sonra koşarak ve bir başka adrenalin dalgasıyla çatıdan atlıyorum, kendimi boşluğa bırakırken kaslarım bir yay gibi kıvrılıyor.

Kalbimi durduran bir an için ağırlıksızım. Havada serbestçe süzölüyorum ve sonra zaman normale dönüyor, yerçekimi devreye giriyor ve ayaklarım karşı çatının soğuk taşına sert bir gümbürtüyle iniyor. Muzaffer bir homurtuyla, Jones atlayışını tamamlarken bana çarpmasın diye yuvarlanarak yoldan çekiliyorum.

Çıkıntıya doğıru acele ediyoruz ve başka bir metal merdivenden inerek üzerine tırmanıyoruz. Dördümüz de yere indiğimizde Tyler zamanımızı durduruyor.

Roe bana baktı ve "Vay canına, bir kez olsun işi berbat etmedin" dedi.

"İnanılmaz liderlik becerilerin sayesinde olmalı."

Bunun üzerine kıkırdar ve Anson ile Kess'e doğıru ilerler.

Lyddie ve ben diğer etapları izliyoruz. Kaine ve Betima bir sonraki takımda yer alıyor ve iyi zaman geçiriyor gibi görünüyorlar. Üçüncü grupta Ivy ve Bryce var, ikincisi bu kadar gergin birinden beklemediğim bir rahatlık ve güvenle atlıyor.

Dipte beklerken ve havada süzülen bedenleri izlerken, Lydie kolunu benimkine doluyor. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"Biliyorum."

Başını omzuma yaslıyor, sesi minnetle dalgalanırken ekliyor: "Teşekkür ederim. Bunu atlatmamı sağladın."

Oh lanet olsun. Ona karşı yumuşuyorum. Bu küçük tohumların filizlenip gerçek bir arkadaşlığa dönüşmesini engellemek gittikçe zorlaşıyor. Kaine için de aynı şey geçerli, cazibesinin kurbanı oluyorum. Ve Betima, birinci sınıf alaycılığıyla beni kendine çekiyor.

Başka bir hayatta, alternatif bir evrende, kendimi bu insanlarla arkadaş olarak görebilirdim. Ya da belki de şu anda bulunduğum yer orasıdır, paralel bir evrenin kavşağında duruyor, farklı yollara bakıyorum, alternatif bir gerçekliğin benim için olduğu bir evren. Belki de Cross'un tavsiye ettiği gibi kaderimi kabul etmekle kalmamalı, onu *kucaklamalıyım*.

Birlikte üç yorucu hafta geçirdiğim bu insanları önemsememe, onları gerçekten önemsememe izin verin.

Jim ve ailem gibi Ayaklanma'nın değerli bir üyesi olmak için duyduğum çocuksu arzudan vazgeçin.

Modifiye olduğumu unut. Sanırım bu çok zor olmayacak. Telepati zaten düzenli olarak kullandığım tek yetenek. Tana ile bağlantılarımı kesebilirim. Wolf'a.

Bu yeni gerçeklikte yeni bir başlangıç yapabilirim. Neden ona teslim olmayayım- Bir çığlık havayı yırtarak geceyi cam gibi paramparça ediyor.

Ne gördüğümü tam olarak kavrayamıyorum. Başımın üzerinde bir bulanıklık, o kadar hızlı hareket ediyor ki gözümü kırptığımda kayboluyor.

Sonra anlıyorum ve cesedin gökyüzünden düşüşünü dehşet içinde izliyorum.

Bir acemi, Lyddie'ye güvenli olduğuna söz verdiğim beş kattan aşağı düştü. Kaldırıma değil, iki binayı ayıran paslı çelik çitin üzerine düştü.

Binalar.

Çivili direklerden biri tarafından kazığa oturtulmuş.

Boğazıma bir şey kaçtı. Bu Glin Cotter. Siyah buklelerini ve iri omuzlarını tanıyorum. Bu omuzlar normalde gururlu bir çizgide durur. Şu anda çökmüş durumdalar, vücudu tanrılara sunulan hastalıklı bir adak gibi garip bir şekilde direğin üzerine eğilmiş.

Koşmaya başlıyorum, Betima ve Kaine de peşimden geliyor. Glin hâlâ hayatta ama çılgık atıyor. Vücudunuzun kendi içine kıvrılmasına neden olan türden bir acıyla haykırıyor.

Kaine ona ilk ulaşan olur. "Hey, kardeşim, sorun yok. Hareket etme. Hareket etme."

Glin çırpınmaya devam ediyor, boğazından acı iniltileri yükseliyor.

Roe bize katılıyor ve Kaine'in Glin'i sabit tutmaya çalışmasına yardım ediyor. Betima teselli etmek için Glin'in omzuna dokunurken elleri titriyor ama yapabileceği çok az şey var. Genç adamın ıstırabı hissediliyor, nefes almak için çırpınırken yüzü buruşuyor. Bizler onun acısının çaresiz tanıklarıyız.

Betima parmaklarını Glin'in çırpınan koluna doluyor ama Glin elini tokatlıyor, dirseği yüzüne çarpıyor. Kadın sıkıntılı bir ses çıkarıyor ama onu teselli etmeye çalışmaya devam ediyor.

"Yardım edin bana!" Glin yüksek sesli, acı dolu iniltiler arasında yalvarıyor. "Beni bu şeyden kurtarın. Yardım edin."

Struck ve Ford yaralı acemiye muayene etmek için geldiklerinde aceleyle hareket ederler. Ford alçak sesle, "Kıpırdama Cotter," der. "Bir bakalım."

Bakacak ne var? Adamın göğsünden çıkan paslı metal bir diken var.

Betima geri çekilmeye başlar. Kollarını göğsüne sarıyor ve sanki bir dondurucuya girmiş gibi titriyor. Kollarını kadar indiriyor ve kendine daha sıkı sarılıyor. Şok geçiriyor.

Cotter direnmeye devam ederken Ford ona "Kollarını tut," diye çıkışır.

Yüzü artık yeşil olmasına rağmen, Glin'in kıvranan kollarını sabitlemeye yardım etmek için eğiliyor.

Ben yavaşça geri çekiliyorum çünkü onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu atlatamaz. Kimse kurtulamaz.

Glin'in çığlıkları iniltiye dönüştü. "Yardım edin. Heeeeelp..."

Soluyor.

Betima onu yatıştırmaya çalışır ama nafile bir çabadır bu. Ona göz kırpmıyor ve sonra kayboluyor. Gözleri cam gibi. Boş. Ölmüş.

Betima'nın dudaklarından acı dolu bir inilti kaçıyor. Glin'in kolundaki tutuşunu bırakır ve birkaç metre uzağa tökezler, orada gövdesini bükerek ve kaldırımın her tarafına kusar.

"Zavallı Glin," diye fısıldadığını duyuyorum Lyddie'nin.

Betima'ya teselli edici bir kol sarmak için acele ediyorum, midesini boşaltırken perçemlerini alnından düzeltiyorum. İçimi dikenli bir his kapladığında başımı kaldırıyorum ve Roe'nun yakınlarda durduğunu fark ediyorum, beni izlerken kuşkusu kaşlarını geriyor. Sanki bu gece Glin'in başına gelenlerden bir şekilde ben sorumluyum gibi kaşlarını çatıyor.

Göz temasını kesiyorum ve dikkatimi Betima'ya veriyorum.

-

Bu geceki trajedinin ağırlığı havada asılı duruyor. Üsse döndüğümüzde kimse fazla konuşmuyor. Barakalarda her zamanki konuşmalar yerini kasvetli bir sessizliğe bırakıyor. Betima özellikle Glin'in kazasından etkilenmiş görünüyor. Helikopterle geri dönerken gözleri donuk bir parlaklık içindeydi ve hâlâ şokta gibi görünüyordu. Herkes soyunup yatmaya hazırlanırken, onun hâlâ bu geceki tamamen siyah kıyafetiyle kapıdan çıktığını fark ediyorum.

Onu takip etmek için yatağımdan kalkıyorum. Kaine bana sorgulayan bir bakış atarak gelmeyi teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum.

Ben ranzadan çıktığımda koridorun yarısındaydı.

"Hey, bekle," diye seslendim. "Ben de seninle geliyorum." Küstahça davrandığımı fark edince . "Yalnız kalmak istemiyorsan tabii?"

Betima benim bekliyor. "Hayır, değil. Ben çatıya çıkıyorum. Sigara içmem lazım."

Koridorun sonundaki merdiven boşluğuna giriyoruz. Eğitim tesisinin çatısına daha önce hiç , ama belli ki popüler bir yer, çünkü tütün izmaritleri ve eski esrarlar çatı katını dolduruyor.

"Bu arkamızdan kilitlenir mi?" Metal kapının kenarına tutunarak soruyorum.

Başını salladı, ben de kapatmasına izin verdim.

Üsse bakan çıkıntıya doğru yürüyoruz. Çeşitli ek binaları tarıyorum, sonra buraya ilk geldiğimde tutulduğum ana tesise odaklanıyorum. Sorgu odası. Depo. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Sessizliği yumuşak bir tıslama bozuyor. Betima metal bir çakmağın tepesini çeviriyor ve kahverengi kâğıda düzgünce sarılmış bir esrarı kıvılcımlandırıyor.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diyorum.

"Bunu pek sık yapmam. Birinin bir çite saplanmasını izlediğim ve acı içinde feryat etmesini dinlediğim gecelere saklamayı seviyorum."

"Bunun için iyi bir fırsat gibi görünüyor."

Derin bir nefes alıyor. Nefes alırken göğsü yükseliyor, sonra nefes verirken düşüyor. Naneli, şifalı bir koku bana doğru süzülüyor.

"İster misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Hiçbir zaman hayranı olmadım. Jim bazen akşamları euca içmeyi severdi, eskiden dünyanın her yerinde serbestçe bulunabilen esrara kıyasla ciğerlere daha yumuşak indiğini iddia ederdi. Tierra Fe'de hala çok fazla esrar üretimi olduğunu duydum. Kokain de öyle. Ama karanlık bağlantılar olmadan Kıtada bulmak neredeyse imkansız.

Euca otunu emerken başımı gökyüzüne doğru kaldırıyorum. "Burada neredeyse hiç yıldız göremezsin."

"Çok fazla kirlilik var. Sen Z'densin, değil mi? Oradaki yıldızları görüyor musun?" Başımı salladım. "Gökyüzü muhteşemdir. Tek gördüğün yıldızlar."

Derin bir nefes daha çekiyor. Rüzgârın sürükleyip götürdüğü kabarık bir tüy daha üflüyor.

"Onu kurtaramazdın," diyorum sessizce. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Ben biliyorum. O çivi vücuduna saplandığı anda ölmüştü." Dudağını ısıyor.
"Daha önce hiç kimseyi tutmamıştım..." Nefesini düzensiz bir şekilde veriyor.
"Birinin öldüğünü hissetmenin ne kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim."

"Ölüm oldukça korkunç bir şey." Jim Amca'nın yere düştüğü anı zihninde canlanıyor. Göğsündeki kurşun deliklerinden kan sızıyordu.

"Çok fazla şeyle uğraştın mı?"

"Annem ve babam öldü ama onlar öldüğünde ben çok küçüktüm, beni gerçekten etkiledi mi bilmiyorum. Amcamı kaybetmek bana yakın birini kaybettiğim ilk zamandı. Ya sen?"

Başını sallıyor. "Arkadaşlarımı
kaybettim." Kapı arkamızdan
gıcırıyor.

İkimiz de dönüp kapı aralığında bir figürün belirdiğini görüyoruz, üzerindeki ampul zaten sert olan yüz hatlarına sert gölgeler düşürüyor. Roe çatıya adım atarken yüzündeki ifade okunmuyor, botları çakılların üzerinde çıtırdıyor.

Anson'ın onu takip ettiğini fark edince gerildim. Kess yok ama. Bu iyi bir alamet mi yoksa kötü mü bilmiyorum.

"Ne istiyorsunuz?" Aniden ortaya çıkmalarından şüphelenerek çocuklara sordum.

Roe omuz silkiyor. "Seni buraya gelirken gördüm ve biraz sohbet etmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm."

Betima esrarı düşürüyor ve botunun burnunun altında eziyor. Bana bakıyor. Başımı salladım.

"Evet, biz de tam ," diyor.

Kapıya doğru gidiyoruz. Anson kapının önüne . Gülümseyerek.

Roe küstah adımlarıyla yaklaştığında kaslarım geriliyor ama o sadece yanımızdan geçip Betima'nın esrarı düşürdüğü noktaya doğru ilerliyor.

"Şimdi neden iyi euca'yı ziyan edelim?" diye soruyor. Onu almak için eğiliyor, kiri ve çakılı fırçalıyor. Ayağa kalkarken eklemi biraz yeniden şekillendiriyor.

İşte o zaman belinden çıkan şık bir silahın kabzasını fark ediyorum.

Kafamın içinde uyarı zilleri alıyor, yüksek sesle ve ısrarla. Bakışlarım Anson'a kayıyor. "ekil," diye emrediyorum.

Kollarını kavuşturuyor. .

"Light?" Roe esrarı kaldırarak soruyor. Betima ona kaşlarını çatıyor.

"Bunun için Anson'ın seni soyarak aramasını sağlayabilirim," diye teklif ediyor.

Gözlerini kısar. Bir süre sonra çakmağı ona fırlatıyor.

Kolayca yakalıyor, sonra cigarayı yakmak için çevirerek açıyor. Derin derin içine çekerken ucu turuncu renkte parlıyor. Memnun bir sesle, gece gökyüzüne doğru büyük bir duman çıkartıyor.

"Beki köpeğine çekilmesini söyle," diye ıkışıyorum Roe'ya. "Bu gece oyun oynayacak havada değilim."

"Oyunlar, ha?" Başparmağı ve işaret parmağı arasındaki eklemi imdikliyor. Bir nefes daha eker.

ıkışımızı engelleyen hantal adama doğru adım atıyorum. Anson'ın gülümsemesi genişliyor.

Onu haklayabilirim. Ya da en azından Betima ve ben kapıyı açabilelim diye onu kenara itebilirim. Ama Roe'ya o tabancayla güvenmiyorum.

"Silahı nereden aldın?" diye sordum.

Roe soruyu duymazdan gelir. "Babam oyunlara düşkündür, bunu biliyor muydun? Özellikle doymadığı bir parti oyunu var." Şüpheli ifadem karşısında kıkırdıyor. "Buna inanabiliyor musunuz? General Merrick Redden akşam yemeğı partileri düzenliyor ve konuklarına oyunlar oynatıyor. Ne yazık ki artık onun yemeklerine davet edilmiyorum. Sonuncusundan sonra."

Havayı kaplayan gerilime rağmen kapıdan uzaklaşıp yavaşça Roe'ya doğru yürüyorum. Betima da peşimden geliyor. Henüz pes etmedik. İkimiz de hâlâ tetikteyiz. Ama Roe'nun işi bitene kadar hiçbir yere gitmeyeceğimiz açık... bu her neyse.

"Her neyse, en sevdiği oyun gizemli bir cinayet. Herkes bir kart eker ama sadece bir tanesi katil kartıdır. Geri kalan oyuncular katilin kim olduğunu tahmin etmeye çalışırken, katil de odanın içinde dolaşıp onları öldürüyor."

Esrarı Betima'ya uzatır, o da kabul etmeden önce tereddüt eder.

"General bana ilk kez davetiye gönderdiğinde on altı yaşındaydım. Değerli Cross'u ve mükemmel Travis'i çocukluklarından beri katılıyorlardı. Ama ben katılmadım. Küçük piçinin yemeğe gelmesi için on altı yıl geçmesi gerekti." Kendi kendine kıkırdıyor.

Betima eklemi ona geri vermeye çalışır ama o başını sallar.

"Bu yüzden o zihin uyuşturan yemek boyunca oturdum, benim hakkımda, annemin kim olduğu hakkında fısıldayan tüm kadınları fark etmemiş gibi davrandım. Meraklı küçük quatlara. Daha sonra hepimiz salona alındık. O gecenin onur konuğu kodaman bir kapitalistti. O pisliklerden nefret ediyorum."

Ben de onları sevmiyorum. Kapitalistler, Kıta'daki şirketlerin büyük kısmına sahip olan seçkinlerin en zenginleridir. General'in gözdesi olan küçük bir grup kadın ve erkek, Şirket'le işbirliği yapmaktan her zaman mutluluk duyuyor.

"Travis maçtan önce beni kenara çekti ve kapitalistin katil olacağını söyledi."

Homurdanmamı engelleyemedim. "General parti oyunlarını mı ayarlıyor?"

"Tabii ki. Ve tabii ki, kapitalistin kazanmasına izin vermeliyiz. Travis, babamın önemli konuklarına her zaman aynı şeyi yaptığını söylüyor. Onları şişirmiş. Egolarını okşar, böylece kendilerini eski çağlardan kalma bir hükümdar gibi hissederlermiş. Sadece bir akşam yemeği partisinde olsa bile. Ama ben mi? Ben insanların kazanmasına izin vermem. Benden daha iyi mi olmak istiyorlar? O zaman gerçekten benden daha iyi olmaları gerekir." Kıkırdıyor. "Neden kolay olsun ki?"

"Çünkü hiçbir zaman kolay olmadı, değil mi?" Karşımdaki bu çocuk hem öngörülebilir hem de öngörülemez. Çelişkili insanlardan nefret ederim.

"Aynen öyle."

"Omzunda o çiple dik yürümek zor olmalı," diyorum. "Komik olan şu ki," , iğnelemeyi görmezden gelerek, "Travis olmasaydı bile bana söyleseydi, onun katil olduğunu tahmin ederdim. Herkesin bir sırrı vardır. Onunki her yalan söylediğinde sol kaşını iki parmağıyla düzeltiyordu. Sürekli hata yapıyor, kiminle yalnız kaldığını unutuyordu." Roe omuz silkiyor. "Biri sizi kandırmaya çalıştığında bunu anlamak kolaydır."

Ses tonundaki bir şey nabzımı hızlandırıyor. Kapıya doğru baktım. Anson kımıldamadı. Tırnaklarını karıştırıyor, bize hiç dikkat etmiyordu.

Dikkat.

", Betima." Roe'ya sırtımı döndüm, resmen . "Hadi gidelim." Arkamda bir hışırtı duyuyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Wren."

Omzumun üzerinden baktığımda, olduğum yerde donup kaldım. Silahı bana doğrultuyor.

Kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelerek umursamaz bir ifade takındım. "Burada ne planladığınızı ya da neden yaptığınızı bilmiyorum ama kardeşiniz iki acemisini çatıda silah zoruyla tuttuğunuzu öğrenince bundan hiç hoşlanmayacak."

Betima başıyla onaylıyor. "Şimdi gidiyoruz. Bu kadar saçmalık yeter."

Karşılıklı bakışıyoruz, sonra tekrar Anson'a bakıyoruz. Onu götürebiliriz. Bir klik sesi. Roe emniyeti bırakıyor.

"Aslında kardeşimin aramızda bir Aberrant kaltağı olduğu gerçeğiyle daha çok ilgileneceğini düşünüyorum."

Kanım dondu.

Bir mucize eseri, dizlerim zayıflarken ve vücudumu saran panik yüzünden nefesim daralırken bile omuzlarımı dik, çenemi kilitli tutmayı başarıyorum. Yanımda, Betima kıpırdamadan duruyor. Bakışları sanki "*Neler oluyor?*" diye sorar gibi bana yöneliyor.

"Tamam, yeter," diye .

"Yeterli ne? Bu kadar yalan yeter mi? Katılıyorum."

Roe gülerken ilerliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Birbirimizden birkaç metre uzaklaştığımızda duruyor ve tenimde soğuk bir ter oluşuyor.

O biliyor.

Bir şekilde gerçeği biliyor.

"Sizinle ilgili olan şey, bize benzemeniz, bizim gibi yürümeniz, bizim gibi konuşmanız. Ama -ve ilk kez babamla bir konuda tam bir fikir birliği içindeyiz- siz biz *değilsiniz*. Siz kusurlusunuz. Var olmamanız gerekiyor."

Silahı göğüs hizasına nişan alıyor, bu da bana poligonda dikkat ettiğini gösteriyor. Her zaman daha büyük hedefe yönel. Kafa seksi bir hedeftir, ama ıskalamak çok daha kolaydır.

"Gidelim, Betima." Çılgılık çılgılığa atan nabzım yüzünden sesim zar zor duyuluyor. "Ama seninle ilgili tek iyi şey," diye devam ediyor, döndüğümüzde Anson'a doğru ilerlemek için ona sırtımızı döndük. "Yürü Anson," diye homurdandım.

"-eninde sonunda sen de hata yaparsın. Babamın akşam yemeğindeki salak gibi. Herkesten daha zeki olduğunu düşünür, bir yandan da gruba kimliğini açıklar." Roe'nun soğuk kıkırdaması sırtımı ürpertiyor. "Sadece seninle biraz daha uzun sürüyor. Sabırlı olmak gerek. Hata için bekleyin. Ama çok uzun süre saklanamazsınız. Asla yapamazsın."

Gitmem gerek.

Bakışlarım Anson'dan Roe'ya kayıyor. Üzerimde bir panik dalgası daha kabarıyor ve tüm mantıklı düşünceleri bastırmakla tehdit ediyor. Roe'ya saldırıp silahı elinden almam an meselesi. Ya da Anson'a saldırıp kafamın arkasına bir kurşun yeme riskini göze alıyorum. Çünkü burada ikisinin de merhametine kalmak bir seçenek değil. Bir plan yapmaya çalışırken zihnim yarışırken santim ilerliyorum.

"Wren," diye uyarıyor Betima, sanki pervasızca bir şey yapacağımı biliyormuş gibi. Başını iki yana sallıyor ve ben de duruyorum.

"Akıllı kız." Roe başıyla onaylıyor. "Ama daha önce o kadar zeki , değil mi? Hata yaptın."

Göz kırpyorum. Neden bilmiyorum. Ben de ne yaptığımı bilmiyorum.

"Ona dokunduğunda damarlarını gördüm."

Damarlarım mı?

Clarity, Roe'nun kolunu çıkardığı anda saldırıyor ve silahın namlusunu Betima'nın alnına dayamasını dehşet içinde izliyorum.

Donup kalır, yüzündeki tüm renk uçup gider.

Ve birden onun sözlerinin kafamın içinde vızıldadığını duyuyorum.

Birinin öldüğünü hissetmenin ne kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim.

Birinin öldüğünü hissetmek.

"Empat," diyor Roe, düşüncelerimi dile getirerek. "Benim tahminim de bu."

Çarpıcı sonuçları düşünmeden, parmağının tetikte sıkılaştığını fark ediyorum.

"Sen delisin," diyor Betima, sesi titreyerek.

"Hayır. Damarlarını gördüm. Ve yüzünü gördüm. Onun hissettiklerini hissettin. Cotter öldüğünde de *hissettin*. Bu yüzden hastalandın."

"Hayır, arkadaşlarımızdan birinin kazığa oturtulmasını izlediğim için hastaydım-" "Şu lanet çeneni kapatır mısın artık?"

Roe tetiği çekerken dünya etrafımda paramparça oldu.

BÖLÜM 23

(Zaman .. Silah sesi karanlık gecede yankılanır. Betima yere düşer, kanı dökülmüş gibi çakıl taşlarını boyar.

Mürekkep.

Orada öylece durdum, şok içinde donup kaldım.

Betima göz önünde saklanıyordu. Ders sırasında elini kaldırıyor, Modlar hakkında aptal rolü yapıyordu. *Zihnime imgeler yerleştirebilirler mi?* Beni tamamen kandırdı.

Roe'nun bundan sonra bana ne yapmayı planladığını öğrenmek için beklemiyorum. Anson'ı kenara itip kapıyı açıyorum, sonra da merdivenlerden aşağı koşuyorum. Ayak seslerim merdiven boşluğunda patlıyor. Nefes alamıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

En alt katta dışarı fırladım ve koridordaki bağırışları duydum. Askerler koşarak geliyor. Kendimi kenara attım ama biri beni yakaladı. Bu Hadley.

"Ne yaptın?" diye soruyor. "Hiçbir şey."

"Ne yaptın sen!"

"Roe'ydu. Ve Anson," diye fısıldamayı başarıyorum.

Kaşlarını çattı.

Kapıya doğru başımı salladım. "Hâlâ oradalar. Onun cesediyle birlikte. Betima'nın."

Göz kırıyor. Sonra bir emir verir. "Ranzalara geri dönün. Biri gelene kadar orada kal."

İlk defa Hadley'e karşı büyük bir nefret hissetmiyorum. Betima'nın kafatasından akan kanı meşgulüm.

Onu vurdu.

Onu *vurdu*.

"Wren! Ne oldu?"

Koğuşa girdiğim anda insanlar her yönden üzerime geliyor. Midem çalkalanmaya başlıyor, ben de tuvalete koşuyorum ve orada dizlerimin üzerine çöküp tuvalete kusuyorum.

Dışarıdan Lyddie'sesini duyuyorum. "İyi misin?"

Midemi boşalttıktan sonra ayağa kalkıyorum ve kendimi dışarı çıkmaya zorluyorum. Bir nefes alıyorum, bakışlarım aynaların olduğu duvara doğru kayıyor ve yansımanın üzerine düşüyor. Kül rengi görünüyorum. Gözlerim ölü gibi. Betima gibi ölü.

Birkaç kadın daha geliyor. Ivy. Bryce. Kess. Yüz ifadeleri korkudan şaşkınlığa kadar değişiyor. Ya da Kess'in durumunda, o sırtışı.

" oluyor?" Bryce soruyor.

Onu görmezden geliyorum, onun yerine Kess'e odaklanıyorum. Ona tekrar saldırmamak için tüm irademi kullanıyorum. O sırtışı yüzünden söküp atmak için.

"Onu öldüreceğini biliyor muydun?" Hırladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Betima. Roe." Ellerim titremeye başladı, ben de onları yanlarıma bastırdım. "Onu o öldürdü."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Lyddie. "Neden? Bunu neden yapsın ki?"

"Onu Aberrant olmakla suçladı ve sonra da kafasına bir kurşun sıktı."

"Betima Aberrant mıydı?" Lyddie'nin nefesi kesildi. "Hayır. Buna inanmıyorum."

"Roe zeki bir adam," diyor Kess, sırtışı yeniden ortaya çıkarak. "Eğer o , doğrudur."

Korkunç suratına bir saniye daha katlanamayarak yanından geçip gidiyorum. Tökezleyerek ranzalara doğru geri döndüm. Her adımda bataklıkta ilerliyormuşum gibi hissediyorum, bacaklarım az önce tanık olduğum şeyin ağırlığıyla ağırlaşıyor. Anı zihnimde tekrar tekrar oynuyor, şok ve dehşetin korkunç bir döngüsü

son. Silah sesini, Betima'nın bedeninin gümbürtüsünü ve ardından gelen mide bulandırıcı sessizliği hâlâ duyabiliyorum. Betima. lmt. Bir anda yok oldu.

Sıra sıra yatakların arasından geçip kendi yatağıma doğru ilerlerken arkadaşlarım bana dikkatli bakışlar fırlatıyor. Kaine'in ranzası boştu. Nereye gittiğini merak ediyorum ama kimseye soramayacak kadar uyuşmuş durumdayım.

Sırtımı soğuk beton duvara yaslayarak şiltenin üzerine oturuyorum ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı onlara sarıyorum. Hıçkırıklara boğulmamak için içimde her şeyi yapmam gerekiyor.

"Hey."

Lyddie'nin yumuşak sesi kederimin bulanıklığını dağıtıyor. Başıımı kaldırdığımda birkaç adım ötemde durduğunu görüyorum, gözleri endişeyle dolu.

"Hey," diye . Uyuşuk.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette."

Yanıma yerleşiyor ama konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok. Yalnızca onun varlığı bile beni rahatlatıyor, bu yerde tamamen yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. Diğer acemilerin sessiz sesleri odada dolaşıyor ama kimse bizimle konuşmaya gelmiyor.

"Onu başıından vurdu Lyds," diyorum sonunda. Göğsümdeki acı fiziksel bir yara gibi hissediliyor.

"Buna hâlâ inanamıyorum." Yaklaşıyor ve başıını omzuma yaslıyor.

Bana Tana'yı o kadar çok hatırlatıyor ki ağlamak istiyorum. En iyi arkadaşımı zlyorum. "Sence bu doğru mu?" diye soruyor. "Betima da onlardan biri miydi?"

Ben de onlardan biriyim.

Betima *benimkilerden* biriydi.

Ancak bunu Lyddie'ye söyleyemem ve Modların var olmasına izin verilip verilmemesi gerektiği konusunda uzun bir tartışma başlatacak havada değilim.

Neyse ki, elindeki kaynağı yatağına fırlatıp bize doğru bakan Kaine tarafından blnyoruz. Yüz ifadesi ilk kez ciddi.

"Sanırım duydun?" Ben de öyle

dedim. "Lash az önce söyledi."

Yutkunuyorum. "O öldü."

"Eğer Aberrant olsaydı, bunun olması zaten kaçınılmazdı," diye yanıtlıyor ve bir kez daha içimde bir şeyle savaşıyorum, çünkü bunu söylediği için gözlerini oymak isterken, verdiği yanıt tam da olması gerektiği gibi. Bir Prime için.

"Evet," diyorum zayıf bir baş sallamasıyla. "Gizlemekten suçlu bulunurdu."

O da başıyla . "Ve idam mangasıyla yüzleştim." "Doğru."

Lyddie yataktan kalkmadan önce kolumu yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Ben şimdi uyuyacağım. Eminim sabah daha fazla cevabımız olacak."

Betima sabaha hala ölü olacak.

Kaine'in bakışlarını üzerimde hissediyorum ve ona doğru dönüp baktığımda gördüğüm şey ona karşı beslediğim kötü hislerin bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Acı.

Yüz hatlarında gerçek bir acı var. Betima'yı kaybetmek ona acı veriyor. Belki benim kadar değil ama en azından bir seviyede bunu bir kayıp olarak görmesi beni cesaretlendirdi.

"Üstünü değiştirmelisin," diye tavsiyede bulunuyor. "Işıklar yakında sönecek."

Uyarısı gerçekleştiğinde uyku tişörtümü başımdan zar zor geçirmiştım. Karanlık odayı kaplıyor ve battaniyemin altında yolumu bulmak zorunda kalıyorum.

Yanıma kıvrılıyorum ve ağlama dürtüsüne direniyorum. Gözlerim yaşarana ve yorgunluk beni ele geçirene kadar ağlamak için. Ama burada zayıflık gösteremem, bu yüzden yorganı boynuma kadar çekiyorum ve karanlıkta uzanıyorum, koşullarımın ezici ağırlığını üzerimde hissediyorum.

İnsanlarla dolu bir odadayım ama tamamen yalnızım. Ben hep yalnızdım. Jim hayatımda olsa bile, yalnızlığım hiç azalmadı.

Keşke benim de ailem olsaydı.

Keşke beni teselli edecek ve bunu atlatacağımı söyleyecek bir annem olsaydı.

Beni yatıracak ve uyuyana kadar yanımda kalacağını söyleyecek bir baba.

Ama ailem burada değil. İkisi de uzun zaman önce öldü ve onları bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmeden edemiyorum. Benim gibi biri nasıl olur da

Babam gibi biriyle boy ölçüşebilir miyim? Ya da annemle? İkisini de hatırlamıyorum ama Jim Amca'nın verdiği yetersiz detaylara bakılırsa, benim olmayı hayal edebileceğimden daha cesurlardı.

Her ikisi de Ayaklanma için hayatlarını feda ettiler. İkisi de geri adım atmayı reddederek baskı dalgasına karşı savaştı. Kişisel kazanç ya da şanla motive olmadılar. Hayatlarını, bedeli ne olursa olsun doğru olanı savunmak gibi köklü bir görev duygusuna adadılar. Babam modifiye bile edilmemişti ama yine de annemin ve halkının yanında durdu.

Kıyaslandığımda acınacak haldeyken onların izinden nasıl gideceğim? Az önce bir arkadaşımın soğukkanlılıkla öldürülmesini izledim. Babam müttefiklerini korumak için kendini kurşunların önüne attı. Ben kaçtım. Annem idam mangasıyla yüzleşti. Ben kaçtım.

Onların ayak izlerini takip edemem.

Benim için çok büyükler.

"Wren." Kaine'in sesi kaba bir fısıltı. "İyi misin?"

Bunu nasıl hissettiğini bilmiyorum. Yuvarlanıp "Hayır" diye fısıldadığımda, davet etmek için battaniyesinin köşesini kaldırıyor.

Reddetmeliyim. Ama yalnız olmadığımı hatırlatacak bir teselliye ihtiyacım var.

Kaine'in yatağına sürünerek giriyorum ve yanına sokuluyorum. Bir kolunu omzuma doluyor ve sonra battaniyeyle üzerimizi örtüyor. Vücudu sıcacık. Kalbi yanağımın altında sabit bir ritimle atıyor.

Keşke onunla telepatik olarak konuşabilseydim. Düşüncelerimi onun zihnine dökmek, acımı paylaşmak. Bir an için Wolf'a uzanmak istiyorum ama Kaine elimi tutup parmaklarımızı birleştirdiğinde dikkatim dağılıyor.

"Her şey girecek," diye mırıldanıyor.

Sonra birbirine dolanmış ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

Bu tatlı jest, göğsümü dolduran bir duygu selini serbest bırakıyor.

Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve ona bakıyorum. Yakışıklı yüz hatları gölgelerle örtülmüş ama dudaklarını yalayışı gözümden kaçmıyor.

"Wren-"

Kendimi sorgulamadan önce onu öptüm.

Şaşırmış gibi boğuk bir ses çıkarıyor. Ya da belki de onaylıyor. Başımın arkasını kavrayıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde onay olduğuna karar veriyorum.

O da beni beklemediğim bir şiddetle öpüyor. Aslında, biraz tersten gidiyoruz. Nefesimi kesen bir tutkuyla başlıyor, dili ağzımda ve kalçaları bana doğru eğiliyor, uyluğum onunkinin üzerine dökülüyor. Ve tam nefes almak için çırpınırken, kalbim duracak diye korktuğum kadar hızlı atarken, öpücük sonsuz derecede nazikleşiyor.

Kaine'in dudakları yumuşak, yavaş okşamalarla dudaklarıma değiyor. Parmakları saçlarımı okşarken diğer eli gömleğimin altına dalmadan önce yan tarafımı sıyrıyor. Avucu göğsüme ulaştığında içimde bir arzu sarsıntısı oluşuyor. Sıkıyor, başparmağı meme ucumla alay ediyor ve dudaklarımdan kaçan çaresiz iniltiyi durduramıyorum.

Bunu yapan benim sızlanmam mı, yoksa kendi kendine aklının başına gelmesi mi, Kaine ağzını geri çekiyor.

Konuştuğunda, kelimeler boğuk ve pişmanlık dolu. "Bunu ne kadar istesem de, ikimiz de şimdi zamanı olmadığını biliyoruz."

O haklı. Bu gece Betima'ya olanları unutmayı çok istiyorum ama bunu yapmanın yolu bu değil. Burada olmaz. Kesinlikle şimdi değil, diğer insanların nefes alışlarını ve birileri uykusunda kayarken çarşafların hışırdadığını duyabiliyorken.

Başımı sallayarak doğruluyorum. Kaine omzuma bir öpücük konduruyor ve sonra onun yatağından çıkıp kendi yatağıma girmeme izin veriyor.

-

Ertesi sabah Hadley'nin hazır ola geçmemizi isteyen sesiyle uyanıyorum. Herkes benim kadar kötü uyumamış olmalı - yani bütün gece tavana bakarak uyanık olmalı - çünkü kimse sersemlemiş ya da kafası karışmış görünmüyor. Koğuşun ön tarafında Tyler Struck'ın eşlik ettiği Hadley'i iki sıra halinde yorgun da olsa uyanık yüzler karşılıyor.

Bir parçam Betima'nın yaradan , Aberrant casusu olmadığını ve Kara Hücre'ye yeniden katılacağını duyurmaları için dua ediyor

Taburcu olduktan sonra. Öyle bir şey olmayacak. Belli oluyor.

Hadley bunun yerine gruba "içimizden birinin" düşman için çalıştığının ortaya çıktığını ve gereğinin yapıldığını bildirir. Struck daha sonra bunu aklımızdan çıkarmamızı ve her zamanki gibi normal faaliyetlerimize devam etmemizi söyler.

Eğitmenler gidiyor ve ben de şaşkınlıkla boş kapıya bakakalıyorum.

Onlar. Onlar. Lanet olsun. Ciddiler.

Betima öldürülmemiş gibi mi davranacağız? Normal faaliyetlerimize devam mı edeceğiz? Kalkan sınıfına ve atış poligonuna gidip bu gece başka bir sahte operasyon için mi hazırlanacağız?

Daha da kötüsü, kendi arkadaşlarım, her ne kadar bastırılmış olsalar da, emirleri sorgulamadan kabul ediyor ve gün için hazırlanmaya devam ediyorlar.

Bu odadaki her bir kişiye bağarmamak çok zor. Ama neden nefesimi boşa harcayayım ki? Betima'nın ölmesi umurlarında değil. Ve *ben* öldüğümde de kesinlikle umursamayacaklar. Eğer buradan çıkmanın bir yolunu bulamazsam, bu benim kaderim olacak.

Dışarı çıkmam daha da zorunlu hale geldi. Cross'un psikopat küçük kardeşi genç bir kadını başından vurdu ve kimse kılını kıpırdatmıyor. Tehlikedeyim ve Roe Dunbar'ın Aberrantların ölmesi gerektiği inancını paylaşan Prime'larla dolu bir askeri üste her zaman tehlikede olacağım. Soyları tükenmeli.

"Geliyor musun?" Lyddie kapı aralığından sesleniyor. Sabah yemeğine gidiyor.

"Nasıl bu kadar iştahlı olabiliyorsun?" Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak ona soruyorum.

"Bilmiyorum. Ama emirlerimiz var." Dudağını ısırıldı. "Hadi, gidelim."

Başımı salladım. "Yakında orada olacağım. Sadece önce bir haberleşme göndermem gerekiyor."

Kimseye. Çünkü kimse beni umursamıyor. Tana kendi sorunlarıyla uğraşıyor. Kanal benim varlığımı umursamıyor.

"Hey."

Kaine lavabodan kısa kollu lacivert giysileriyle döner, saçları duştan dolayı hâlâ nemlidir.

Dün gece yaptıklarımızın anısı beynimde ön plana çıkıyor ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. "Hey."

Kederli bir gülümseme sunuyor. "İyi miyiz?"

Yatağına onu hırpaladığım düşünülürse aramızdaki ilişkinin garip olması gerekirdi ama şaşırtıcı bir şekilde öyle değil.

"Biz harikayız. Dün gece için özür dilerim."

"Ben değilim." Kaine oturduğum yatağın ayak ucuna yaklaşıyor. Bana bakarken sesi kalınlaşıyor. "Senden hoşlanıyorum, Darlington. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

Ben de ondan hoşlanıyorum.

Ama bu kıtada bir saniye daha burada kalmama degecek bir adam yok.

Bu çok tehlikeli ve dün gece bunu kanıtladı.

"Tek söylediğim, farklı koşullar altında tekrarlanırsa..." Omuz silkiyor, gözlerinde o alametifarikası parıltı dans ediyor. "Ben buna karşı çıkmazdım."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Not edildi."

"Sabah yemeğine geliyor musun?"

"Yakında. Orada görüşürüz."

O gittikten sonra koğuştan çıkıyorum ve yemekhanenin aksi yönünde yürüyorum.

Artık ofisine giden yolu biliyorum. Tanrı biliyor ya, oraya yeterince gittim.

Görevden alınmayı isteyeceğim. Gerekirse hapishaneye giderim. Ama beni hapsetmek istemediğini biliyorum, o yüzden belki başka bir çözüm vardır. Varabileceğimiz bir uzlaşma.

Cross'un kapısının ardındaki sesleri duyunca yavaşladım. Ofiste onunla birlikte biri var.

"Kesinlikle hayır."

Gürleyen, otoriter sesi tanıyorum. Şirket yayınlarında yüzlerce kez duyduğum ses tonunun aynısı.

General burada.

En iyi kararına rağmen yaklaşıyorum. Ama sesleri kısık ve tam olarak ne konuştuklarını anlayamıyorum. Kendimi kapısının dışındaki duvara yaslayıp içerideki konuşmayı duymaya çalışıyorum.

Eminim bunu yaparken beni izleyen kameralar vardır. Umurumda değil. Cross daha sonra beni sorgularsa itiraf ederim. *Evet, seni ve babanı gizlice dinledim. Hayır, üzgün değilim. Lütfen, beni programdan çıkarın. Beni bu kabustan .*

"...Aberrant kaltak." General'in sert yemini koridora doğru yayılır.

Betima hakkında konuştuklarını fark ettiğimde midem sıkışıyor.

Hafif aralık duran kapıya yaklaşıyorum. Sonra şansımı deneyip açık yarıktan bakıyorum.

İşte burada. Merrick Redden, kanlı canlı.

Yüzündeki her şeyden iğreniyorum. Sert yüz hatları. Alnındaki derin yarık. Gözleri, keskin ve delici. Derinliklerinde sıcaklık ya da merhametten eser yok, sadece soğuk, hesapçı ve hiçbir muhalefete yer vermeyen bir yoğunluk var.

"...eylemler kabul edilemezdi." Cross'un sesi sakin geliyor, belli ki bu muhalefeti sunmaktan korkmuyor. "Diğer acemiler için bir tehdit oluşturun."

Roe. Roe'yu kastetmiş olmalı.

"Kabul edilemez mi? O tam da çıkarlarımızı korumak için yapılması gerekeni yaptı. Toplumumuza yönelik bir tehdidi ortadan kaldırdı, tıpkı bunun için eğitildiği gibi."

Kanım donuyor, çünkü General'in Roe'nun eylemlerini onaylaması, toplumumuzun her yönüne nüfuz eden acımasız endoktrinasyonun tüyler ürpertici bir hatırlatıcısıdır.

"Haklı bir sebep olmadan başka bir acemi öldürdü," diye tersliyor Cross. "Kadının gümüş kanlı olup olmadığını bile bilmiyoruz. İddiasını destekleyecek hiçbir kanıt yoktu."

"İçgüdülerıyla hareket etti ve eğitimine güvendi. Potansiyel bir düşmanı ortadan kaldırarak bize hizmet etti. Onların iş gücü için yararlı olduğuna inandığınızı biliyorum. Aberrantları oraya göndererek kamplarımızı aşırı kalabalıklaştırmaktan, Mahkemeye ölüm yerine çalışma cezaları önermekten zevk alıyorsun. Ama bazen evlat, cevap ölümdür. Senin aksine Roe bunu anlıyor."

"Onun lanet programımdan çıkmasını istiyorum." "Saçmalık. O kalıyor."

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor. General Roe'nun kalmasına izin mi veriyor? Betima'nın damarlarında gümüş rengi dalgalanmalar gördüğüne dair sözüne güvenerek mi? Ya Roe yanılıyorsa?

"Efendim, kusura bakmayın ama Mahkeme'yi siz kurdunuz çünkü kanunsuz adalete inanmıyorsunuz."

"Oğluma inanıyorum." "Roe bir serseri."

Cross'un sesini hiç bu kadar kızgın duymamıştım. Kıtayı yöneten adama karşı durmasından etkilendiğimi de inkar edemem. Bu adam ve onun düzeni ve istikrarı korumanın anahtarının sadece kendisinde olduğuna dair çarpık inancı. Tüm dünya kaosu eşliğinde sallanıyor ve ancak onun dümende olmasıyla bu tehlikeyi bertaraf edebiliriz.

"Disiplinden yoksun. Otoriteye hiç saygısı yok. Çalışmaktan çok burnuna ilaç çekerek vakit geçiriyor. Gümüş Blok için hazır değil. Daha çok genç."

"O yetişkin bir adam."

"Hayır, o bir yük." Cross sinirli bir ses çıkarır. "Onun gitmesini istiyorum."

"O kalıyor," diye tekrarlıyor Redden.

Yeterince duydum. Arkamı dönüp köşede kayboluyorum, içimde taşmak üzere olan öfkeyi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Onun nesi var? On sekiz yaşında bir çocuğun sözlerine göre mi karar veriyor?

Öfkemi aniden bastıran bir kova çaresizlik neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Dengemi yeniden kazanıyorum ve aceleyle ranzalara giriyorum. Roe kalıyorsa, ben de gidiyorum demektir. Burada bir gece daha geçirmeyi reddediyorum.

Roe Dunbar gibi tetikçi delilerin ne olduğumu anlamasını bekliyorum.

Bir saat sonra poligonda bunu takıntı haline getiriyorum, dikkatimin dağılması tüm atışlarını kaçırmanın neden oluyor. Neyse ki Ford benim beceriksizliğime alışkın. Öğleden sonra molasında, etrafımdaki herkes konuşurken, Jim'in şu anda benim yerimde olsaydı ne yapacağını merak ediyorum.

Hepsini öldürün.

Jim Amca hepsini öldürür. Ne yazık

ki, bu uygun bir çözüm değil.

Peki o zaman nasıl? Kaçışımı nasıl kolaylaştırabilirim?

Bu muamma öğleden sonraki antrenman seanslarımızda da aklımdan çıkmıyor. Lyddie ve Bryce minderde yumruklarını tokuştururken yerde oturup izliyorum ama gerçekten görmüyorum.

Bildiğim şey şu. Cross Redden'ın, puanlarım ne kadar düşük olursa olsun beni programdan çıkarmayacağını biliyorum.

Bir daha hapishaneye istemediğimi biliyorum.

Kusursuz bir kaçış planı uygulamanın birkaç saatten fazla zaman alacağını biliyorum.

Buradaki tek hamlem Cross'un elini zorlamak. Kendimi denklemden çıkaracak bir şey yapmak -bugün- bunu planlamışım gibi görünmeden.

Her tuzaktan kaçılabilir. Bu sadece ne kadar ileri gitmek istediğinize bağlıdır.

Birden kafamın içinde Wolf'un sesini duydum. Haftalardır bu tartışma hakkında düşünmemiştim. Şimdi, en eski dostumun sözleri zihnimde tekrarlanırken, elimde bir çözüm görüyorum.

Ben boynuzlu ayı değilim.

Ben beyaz çakalım.

"Darlington. Farren. Paspası al."

Ford'un emriyle başımı kaldırdım. Kess sanki sivil bir plaja giriş izni almış gibi ıslıl ıslıl parlıyor. Resmi olmayan yemekhane maçıımız sırasında burnunu kırdığım sabahtan beri tartışmamıştık.

"Kess vahşi görünüyor," diye fısıldıyor Lyddie ben ayağa kalkarken.

Haksız değil. Adamımız bana tekrar vurmak için ağzından salyalar akıtıyor. Nefes alıyorum. Omuzlarımı döndürüyorum ve ayaklarımın üzerinde zıplayarak kendimi gevşetiyorum.

Kess ve ben adım attığımızda hava beklentiyle yoğunlaşıyor. Bakışları sert, güven yayıyor.

"Bunu bir süredir istiyordum, Darlington." Dişlerini gösteriyor. "Geceleri beni uyutmuyor."

Ona gülümsedim. "Boş zamanlarında beni düşünmen gerçekten çok tatlı."

Ford gözlerini devirerek, "Kapa eneni ve dövüş," diyor.

Kess en başından beri peşimde. İyi bir rakip. Hızlı. Acımasız. Yumrukları ok gibi uçuyor, her vuruşu hesaplı ve kesin. Eğer ondan nefret etmeseydim, onunla dvşmekten zevk alabilirdim. Ve eğer şu anda kesin bir hedefim olmasaydı, yüzünü paralayabilirdim, hem de zevkle. Ama her hareketimi tek bir amaç yönlendiriyor.

Darbelerini engellerken alnımda ter damlaları oluşuyor. Sadece bazılarını; diğerlerinin inmesine izin veriyorum çünkü buraya geldiğimden beri bu şekilde hareket ediyorum. Her gönülsüz vuruşuma ölümcül bir karşılık veriyor, her kaışımı bir alım takip ediyor. Nefes alış verişimiz ağırlaşıyor.

Buna bir son
vermenin zamanı
geldi. Bacağını .

Ani bir adrenalin patlamasıyla yumruğunun karnıma çarpmasına izin veriyorum. Sonra momentumun dengemi bozmasına izin veriyorum ve beni yere yatırdığı anda vücudumu bükerek kendimi savunmasız bir pozisyona getiriyorum.

"Kanadınızı koruyun," diye bağırdığını duydum Ford'un.

"Kolunu ek," diye bağırıyor Kaine bana. Artık çok geç.

Hızlı bir hareketle Kess üstüme çıktı, dizleri sol n kolumu sıkıştırdı. Elimi yana çekip bileğimi bkyorum, sonra diğer elimle kalçalarını peneliyorum ve dizlerini daha sert bastırması için onu davet ediyorum

bana karşı. Bileğimi doğal olmayan bir açıyla bükmeye zorladığımda kemiğin mide bulandırıcı kırılmasını hissediyorum.

Acı.

Yakıcı, beyaz-sıcak bir acı. Vücudumdaki her sinir ucuna ateş ediyor.

Şok olmuş nefes alışları duyuyorum. Kess, Ford onu zorla üzerimden çekene kadar vazgeçmiyor. "Kemiklerini kırdın, Farren. İşin bitti. Sen kazandın."

Lyddie dehşete düşmüş bir halde yanına koşar. "Sen iyi misin?"

Acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Sanırım bileğimi kırdım," diye boğulmayı başarıyorum.

Ayağa kalkmak için mücadele ederken baş dönmesi beynimi bulandırıyor. Derin bir nefes alıp elime bakıyorum. Bileğimden sarktığı müstehcen açığı beni tekrar sersemletiyor ve şimdi yıldızları görüyorum.

Lanet olası beyaz çakallar.

Ben çalışırken Ford Hadley'e "Onu revire götür," diye bağırıyor.

BÖLÜM 24

Ben rahatsız revir yatağında oturmuş, kırık bileğimi göğsüme yaslamıştım. Uzuvarları çiğnemek o kadar da kötü değildi. Acı sadece bir zonklamaya dönüştü. Acıyor ama eskisi kadar değil.

Bu fentafin enjeksiyonundan da kaynaklanıyor olabilir.

Ama yine de.

Kapı açıldı. Röntgenlerimi çeken kadın doktoru bekleyerek başımı kaldırdım.

Bu Cross. Lacivert üniformasını giymiş, kaşları çatık bir şekilde içeri giriyor.

"Dr. Harumi birden fazla yerde kırık olduğunu söylüyor," diyorum yardımsever bir şekilde. "Karpal kemiklerden biri tamamen parçalanmış."

Başını salladı. "Duydum."

"Ameliyat öneriyor. Ve bir alçı. Sekiz hafta."

"Şu haline bak, tıbbi tedaviler hakkında ne kadar bilgilisin." Yatağa yaklaşıyor. "Neden bayılmadın?"

"Yapamadım. Kollarım sıkışmıştı."

"Sözlü bir dokunuş yeterli olurdu."

"Bana izin vermeyecekti."

Tekrar başını sallıyor.

İfadesizliğini sevmiyorum.

"Çapraz." Sesimdeki yalvaran tınıdan utanıyorum.

Kaşlar kalkıyor.

"Bu şekilde antrenman yapamam."

Kapıya yönelirken "Hayır," diye kabul ediyor. "Yapamazsın."

Sözleri hiç de cesaret verici değil. Bu kadar kolay teslim olmaz.

Yanılmıyorum.

Biri dönene kadar iki saat daha orada oturuyorum. Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında, kırpılmış saçları ve sırık gibi bir vücudu olan bir adam.

Modifiye edilmiş.

Kısa kolları ön kollarını ve bileklerini net bir şekilde gösterdiği için bu gerçeği hemen fark ediyorum. Sağ bileğinde siyah bir bant var. Hiç kırmızı görünmüyor.

Hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalışıyorum. Bir sadık.

"Merhaba Wren," diyor yatağa yaklaşarak. Varlığı sakın bir güvence havası yayıyor, ama delici gözleri içimi görüyor gibi. "Ben Ellis. Bileğinizi kırdığınızı duydum."

"Kimsin sen?"

"Az önce söyledim ya."

Kıkırdıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bileğindeki bakışlarımı fark ediyor ve gülümsüyor. Soruma cevap vermek yerine, "Çok önemli biri olmalısınız," diyor.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Çünkü beni almak için Red Post'a kadar bir sürat gemisi gönderdiler. Eşyalarımı toplamama bile izin vermeden beni buraya geri getirdiler."

Lyddie'nin boğazıma tıktığı çalışma seanslarından Red Post'un en kuzeydeki Komuta karakolu olduğunu biliyorum. A Koğuşu'nun en ucunda.

"Kimsin sen?" Tekrar ediyorum.

X-ray ekranının bulunduğu duvara doğru ilerliyor. Işığı yakıyor ve ben *onu* incelemeye devam ederken o da benim taramamı inceliyor. Haki pantolon ve beyaz yakalı gömlek giyiyor. Asker değil. Belki bir doktor.

"Cerrah siz misiniz?"

Dudakları kıvrılıyor. "Onun gibi bir şey." Yatağa doğru yürürken yaralı bileğime bakıyor.

Yaklaştıkça gardım daha da yükseliyor. Bu adamla ilgili her şey beni tedirgin ediyor.

Ellis ellerini birbirine vuruyor. "Genelde acemiler için benden hizmet talep etmezler," diye itiraf ediyor.

Hizmetlerini mi?

Bakışlarım hızla eline dönüyor, ama siyah bant artık önemli olan işaret değil. Bir başkası dikkatimi çekti: avucunun ortasındaki kan lekesi, yaklaşık bir inç genişliğinde mükemmel bir daire.

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, iyileşmeyi hak edecek kadar önemli olmalısınız."

Bunun üzerine geri çekiliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "İyileşmeye ihtiyacım yok. Ameliyata ihtiyacım var."

"Bileğinizi düzeltmek için ameliyat." "Evet."

"Bileğimi şu anda beş dakikadan daha kısa bir sürede ve sıfır iyileşme süresiyle düzeltebilirim."

Aklım onun sözlerinden çıkan sonuçlarla dolup taşıyor. *Kemiklerim* kırıldı ve bunun için ameliyat olmama izin vermek yerine, beni iyileştirmek için bir şifacı getirdiler.

Seçeneklerimin tükendiğini fark ettiğimde yenilgi üzerime çöküyor. Tuzaktan kurtulmanın yolunu çiğnemeye çalıştım ve başarısız oldum.

Bu üsten asla ayrılmayacağım.

Cross bana izin vermeyecek.

"Alabilir miyim?" Ellis koluma doğru başını salladı.

Midemde acı çalkalanıyor. Bununla birlikte bir boyun eğme duygusu ve gözyaşlarına boğulma dürtüsü geliyor.

Ben de başımı sallıyorum.

Ellis iki elini ön koluma koyuyor ve yavaşça düzleştiriyor. Hareketleri sert ve ölçülü, bu da içimde bir acı şimşeginin çakmasına neden oluyor.

"Yakında acımayacak," diye söz veriyor, sonra parmaklarını bileğime ve ön koluma doluyor.

Nefesimi tutuyorum, geleceğini varsaydığım enerji akışını bekliyorum.

Saniyeler içinde oldu. Parmaklarımın ucundan başlayıp koluma doğru yayılan bir karıncalanma hissi beni sarıyor. Bileğimdeki kemiklerin kendilerini yeniden hizaladıklarını, acının eriyip gittiğini hissederken dudağımı ısırıyorum. Fırtınalı bir günde bulutların arasından sızan güneş ışınları gibi garip bir sıcaklık etime nüfuz ediyor.

Daha önce hiç bir Mod tarafından iyileştirilmemiştim. Acının bu kadar çabuk dağılmaya başlaması hayret verici. Etimin altından akan sıcaklık. Kemiklerimdeki karıncalanmalar ve iğneler. Her geçen saniye tekrar bir araya geldiklerini *hissedebiliyorum*. İyileştirici enerji beni sarıyor, kaderimi mühürlüyor.

"Hiç sorunuz yok," diye mırıldanıyor Ellis.

Bakışlarımı onun sorgulayan bakışlarına doğru kaldırıyorum. "Ne?"

"İyileştirdiğim herkes sorular soruyor. Bunu nasıl yaptığımı. Sadece dokunuşumla kemikleri nasıl onarabildiğimi ve zihnimin gücünden başka bir şeyle yaraları nasıl yatıştırabildiğimi."

"İş bittiği sürece nasıl yaptığınız değil."

Ama o çalışmaya devam ederken, avuçlarını üzerime bastırırken, sanki irade gücüyle gerçekliğin dokusuna hükmedebiliyormuş gibi bir huşu duygusu olduğunu inkar edemem.

Sonunda ellerini çektiğinde, yeni iyileşen bileğimi esnetiyorum ve şimdi içinden güce hayret ediyorum. Sonra en başta neden kıldığımı hatırlıyorum ve moralim bir taş gibi çöküyor.

"Teşekkür ederim,"
diyorum sıkıca. "Benim için zevkti."

O gittikten sonra gözlerimi kapatıyorum ve hayal kırıklığı gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. İşlerin böyle olmaması gerekiyordu.

Dr. Harumi beni muayene etmek için geri dönüyor, mucizevi iyileşmemden dolayı mutlu bir şekilde gıdıklıyor ve sonra beni kovuyor. Kışlaya döndüğümde bitkin bir haldeydim. Akşam yemeğini kaçırdım ama umurumda değil. İştahım, bu üsten kurtulma umutlarımla aynı zamanda beni terk etti.

"Wren!" Lyddie yatağından sıçradı. "Bileğin!" "Daha iyiyim," diye zayıf bir şaka yaparak bileğimi havaya kaldırıyorum.

Elindeki kaynağı okuyan Kaine oturur pozisyona geçer. Göğsü çıplak, saçları dağınık. "Üste bir şifacıları mı var?" diye soruyor.

Sürpriz.

"Bir karakoldan bir tane uçurdular."

"Whoa." Genelde çok şakacı olan o yeşil gözler bana daraldı. Kaine o tembel gülümsemelerin sizi inandırdığından çok daha kurnaz.

"Sanırım burada kemik kırmamıza izin vermeyeceklerini bilmek güzel," diyor Lyddie.

Küçümseyen Kess ranzasından, "Yarın her şeyi yeniden kırmak zorunda kalacağım," diye .

"Defol git, Kess," diye mırıldandım. Bugün o kaltakla işim bitti.

"İyi misin?" Lyddie bana soruyor.

"Sadece yorgunum. Yatmak için üstümü değiştireceğim."

Lavaboya gittim ve aynadaki yansıma baktım. Yüzüm ıslık ıslık. Gözlerimin donukluğu cildimin ani parlaklığıyla tezat oluşturuyor. Ellis bana her ne yaptıysa, enerjisi içten dışa doğru akıyor gibi görünüyor.

Yatağa giriyorum, gerçekten yorgunum, tüm dünyayı unutmaya hazırım. Ama sonra zihnimin dürtüldüğünü hissediyorum ve dünyanın *beni* unutmadığını fark ediyorum.

Jim'i kurtarmak için çaresizce Point'e geldiğim gecedan beri, haftalardır ilk kez Declan'dan haber alıyorum.

Kanal beni varlıklarıyla onurlandırmaya karar verdi.

Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum, vücudumdaki her kas titriyor. Bağlantıyı açtığımda işte bu kadar sinirliyim.

"Seni lanet olası pislik! Beni burada çürümeye terk ettin!"

"Bu kadar dramatik olacağınızı bilseydim, bağlantıyı kapalı tutardım."

"Ne istiyorsun?" Yoruldum. Kızgıyım. İhanete uğramanın ötesinde. Yine de buna rağmen, Roe'nun Betima'yı öldürdüğü andan beri beni tüketmekle tehdit eden umutsuzluğu gölgede bırakan bir umut kıvılcımı canlanıyor.

"Adrienne yarın akşam sizinle buluşacak."

"Adrienne de kim?"

"Gece yarısı. Üssün batı ucundaki araç havuzu."

"Her yerde kameralar var-" "Yarın
olmayacak." "Nasıl-"

"Gece yarısı," diye tekrarlıyor sesi zihninden uçup gitmeden önce.

BÖLÜM 25

(Bir tuzağa düşmekten korkuyorum. Declan'ın güvencelerine rağmen, bütün gün bu konu hakkında düşündüm ve bunun beni nasıl merak ettim. Dedi ki kameralar olmazdı. Alarm olmaz. Ama ona körü körüne güvenmem mi gerekiyor?

Bu gerçekten almak istediğim bir risk mi?

Akşam yemeği sırasında bu soruyu düşündüm ve yemeğimi bitirdiğimde, evet, bunun almaya değer bir risk olduğuna karar verdim. Dün gece, Ellis beni iyileştirdikten sonra, kaderime boyun eğdim. Yenilgiye boyun eğdim. Ama görünen o ki kaderin başka planları var.

Tecrübelerime dayanarak, güvenlik görevlilerine karşı biraz serbestliğim olduğunu biliyorum. Cross daha önce üste dolaşmama izin vermişti. Beni kameralara yakalarlarsa, umarım yine izin verir.

Gece yarısına çeyrek kala, siyah operasyon üniformamı ve botlarımı giyerek kışladan çıkıyorum. Arkadaşlarımdan herhangi biri hala uyanıksa ve gittiğimi fark ederse, alarm vermiyorlar. Koridorda, tavanın köşelerinde yanıp sönen kırmızı ışıkların acı verici bir şekilde farkındayım. Kameralar çalışıyor, lanet olsun.

"Declan," diye yakınıyorum bağlantı kurduğunda. "Kameralar."

"Sana söz veriyorum güvenli, Darlington. Git hadi. Geç kalırsan beklemez."

Kız. Adrienne. Bu kadın her kimse.

Kalbim hızla çarparak eğitim tesisinin arka çıkışına koştum. Declan beni ön kapıları kullanmamam konusunda uyarmıştı. Binanın yan tarafına dolanıyorum ve yürürken soğuk dış cepheyi takip ediyorum. **"Duvarlara yakın dur,"** uyarmıştı.

Üsse doğru ilerlerken görevin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Nöbetçilerden kaçmak beklediğimden daha kolay. Kulelerdeki herkes güneye doğru bakıyor gibi görünüyor ve ağı benim görmediğim bir dikkat dağıtıcı ayarlayıp ayarlamadığını merak ediyorum.

Declan bana batıdaki araç havuzuna gitmemi söyledi ama birden yönümü şaşırdığımı hissettim. Nöbetçi kulelerinden birinin arkasındaki duvara sarıldığımda panik karnımı çekiştiriyor.

Telepatik bir SOS gönderiyorum. **"O girişin nerede olduğunu bilmiyorum araç ."**

Bir saniye sonra gözlerimin arkasında keskin bir acı patlıyor. Bir şey yansıtıyor.

"Beni uyarabilirdin," diye mırıldandım.

"Buna kimin vakti var? Odaklanın."

Üssün basit bir haritasını yansıttı. Gideceğim yer açıkça işaretlenmiş.

"Tünelde olacak. Onu görene kadar yürüyün."

Yürümeye devam ediyorum, devasa zincir bağlantı kapılarına ulaştığımda nabzım tekliyor. Araç havuzunda hem açık alan hem de kapalı bir yapı var ve ben ikincisinin girişine doğru sürünüyorum. İçeride, tepedeki ışıkların yeşilimsi parıltısıyla aydınlatılmış sıra sıra kamyonlar ve zırhlı araçlar buluyorum. Sessiz ve heybetli bir şekilde duruyorlar, şık dış yüzeyleri gölgelerle kusursuz bir şekilde karışıyor.

Nakliye tüneline ulaşmak için bir sıra tankın yanından geçmek zorundayım. Silah namlularına bakıyorum. Gökyüzüne doğrultulmuşlar, ama birinin çıkıp namluları aşağıya doğru sallamasını ve bana ateş etmeye başlamasını bekliyorum.

Gölge bir kapı aralığında kalbim çift zamanlı atmaya başlıyor. Tünel beni ılık bir esintiyle karşılıyor ama nedense kemiklerime sıcaklıktan ziyade bir ürperti getiriyor.

Onu görene kadar yürümemi söyledi. Bir kez daha bir tuzaktan korkarak temkinli hareket ediyorum. Her adımda karanlık beni daha derinden yutuyor, tek ses kendi ayak seslerimin asfalt zemindeki yankısı.

Sonunda onu gördüm. Gölgele içinde gizlenmiş bir figür, beni yaklaştırmaya çağırıyor.

Karanlık bir hareket bulanıklığı yakaladığımda sinirlerimi yutuyorum ve ardından ani bir parlaklık karşısında gözlerimi kırpttırıyorum.

Elindeki ince iletişim cihazından duvara bir ışık yansıtıyor. Şirketin verdiği değil. Daha önce hiç görmediğim bir şey.

Beni çağıran kadını inceliyorum. Beklediğimden daha gençti. Otuzlu yaşların başında olabilir. Tamamen siyah giyiyor: deri pantolon, kırpılmış bir ceketin altında nervürlü bir atlet ve başını örten örgü bir şapka. Boştaki eliyle şapkayı kaydırarak çıkarıyor ve kızıl saçları omuzlarına dökölüyor.

"Darlington." Bu bir ifade, soru değil. Yine de

"Evet" diye cevap veriyorum.

"Ben Adrienne."

Dün geceden önce adını hiç duymamıştım ama önemli biri olduğundan şüpheleniyorum. Üzerinde tek bir silah bile göremesem de -eğer ceketinin altında kötü sürprizleri yoksa- beni anında öldürebileceği hissine kapılıyorum.

Bu tehlike farkındalığını hafife almayarak tetikte bekliyorum. "Şebeke beni haftalardır görmezden geliyor," diyorum suçlayarak.

"Çünkü sen önemli değilsin."

Kılandım. "Ve sanırım Jim de önemli değildi?"

"Julian'ı mı kastediyorsun?" Alay ediyor. "O adam baş ağrısından başka bir şey değildi." "Onu tanıyordun."

"Elbette. Julian Ash yaptıklarıyla tüm ağı tehlikeye attı.

."

"Ne eylemi? Beni kurtarmak mı?"

"-ve sonra talepte bulunma cesaretini gösterdi. Beni bir varlık koğuşuna yerleştirin, dedi. Benim emrimle seyahat izni alın, dedi." Alaycı sesi tünelde süzölüyor.

"Bunu ona sen verdin," diye belirttim.

"O zamanlar bu benim kararım
değildi." "Ama şimdi kararları
sen mi veriyorsun?"

"Şanslıyım. Julian Ash'in bir başka baş ağrısıyla ne yapacağıma karar vermekle
görevlendirildim. Benim için geride bıraktığı."

"Önemli olmadığımı sanıyordum."

"Sen . Ama belli ki senden hoşlanmışlar. Senin için bir şifacı getirdiler. Bir
acemi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu üssün her yerinde gözlerimiz var."

tüylerimi diken diken ediyor. "Yüksek sesle konuşmalı mıyız?"

"Sinyal bozucularımız var. Hiçbir şey kaydedilmiyor ve kameralar iki mil
yarıçaplı bir alanda döngü halinde. Zamanımı harcamaya değer olduğuna karar
verirsem seninle bağlantı kuracağım."

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalışıyorum. "Seni ikna etmek için ne
yapabilirim?" "Gümüş Elit'e gir."

Bu beni ürkütüyor. "Neden?"

"Çünkü doldurmamız gereken bir boşluk var. En iyi ajanlarımızdan birini
kaybettik."

Bir an için kafam karıştı. Sonra her şey kafamda şekillenirken boğazımda bir
nefes düğümleniyor.

"Betima."

Adrienne'in dudakları kıvrılır. "Onlara bir empat göndermemelerini söyledim,
ama oyumu kaybettim." Nefesinin altından aşağılayıcı bir ses çıkarıyor. "Çok
fazla sorumluluk taşıyorlar. Aşırı duygular yeteneklerini kendiliğinden
tetikleyebilir."

Sanırım ona kışkırtma yeteneğimden bahsetmemeliyim, çünkü bu sadece
kendiliğinden oluyor. Ama buradan çıkma şansımı mahvetmek istemiyorum.

Gerçi bakılırsa, gitmemi *istemiyor*. Kalmamı istiyor.

"Eğer Elite'e girmeyi başarırsam," diyorum yavaşça, "o zaman ne olacak?"

"O zaman şebeke için çalışıyorsun. Biz ne dersek onu ." "Peki
bana ne yapmamı söyleyeceksiniz?"

"Her şey. Her şeyi."

"Körü körüne emir almam."

"O zaman sen Ayaklanma'ya ait değilsin." dönmeye başladı.

"Bekle."

Geri dönüyor, gözleri kızgınlıkla parlıyor. Ne renk olduklarını söylemek için çok karanlık. "Bu gece buraya gelmek için kışımı tehlikeye attım ve yirmi yaşında bir aceminin protokolümüzü sorgulamasına ihtiyacım yok. Burada söz hakkın yok. Hem de hiç. Hem de sıfır. Tek bir karar bile alamazsın. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmak için beynini kullanamazsın. Bir operasyonda doğaçlama yapmadığınız sürece, böylece gizliliğiniz açığa çıkmaz. Ancak görevler, hedefler - bunlar size yetişkinler tarafından verilir ve iyi bir küçük kız gibi bunları uygularsınız. Tek göreviniz sizden ne istenirse yapmaktır."

Ona bakıyorum, çenem geriliyor.

"Generali destekliyor musun, Darlington?"

Bu beklenmedik soru karşısında irkildim. "Tabii ki hayır."

"Onun saltanatı sona erecek ama sadece sizin gibi ajanlar size söyleneni yaptığı sürece. Halkımızı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapın." Duraklıyor, ses tonundaki ısrırganlığın bir kısmı gidiyor. "Ash yıllar boyunca senden bahsetti."

"Gerçekten mi?"

"Senin gibi ateş eden birini daha önce hiç görmediğini söyledi. Bir keskin nişancıya ihtiyacımız olursa gelip seni bulmamızı söyledi."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Hiçbir fikrim yoktu. Jim beni ağdan *uzak* tutmak için o kadar çok zaman harcadı, onlar için görevler yürütmemi istemediğinden yakındı ve yine de keskin nişancı hünerlerimden onları haberdar ediyor muydu? Duygularım boğazımı sıkıyor. Sanırım bir gün onlar için çalışacağımı hep biliyordu.

Eğer onlar için çalışmayı seçersem.

Adrienne'in yüzünü inceliyorum. Çok güzel bir kadın değil ama yüz hatları ilginç. Kesinlikle unutulacak biri değil ve acaba bu yüzden mi onu daha önce hiç görmedim? Unutulmaz yüzler gizli görev için pek elverişli değildir.

"Gümüş Elit'e girmemi mi istiyorsun?" Başını sallıyor.

"Yapabileceğimin garantisi bile yok. Son bölüme kadar kimin kısa listeye kaldığını öğrenemeyeceğiz ve eğitmenlerim puanların seçim sürecine mutlaka katkıda bulunmadığını söyledi. Ve eğer puanlar önemliyse, o zaman..." Dudağımı ısırdım. "Bu bir sorun olabilir."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Program'da başarısız oluyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Başka biriyle konuştuğu hissine kapılıyorum.

"Tana'yla ya da bağlantılarımdan biriyle konuşmaya çalışıyorsanız, haberleri yoktur," diyorum. Tana'nın bu yüzden başının belaya girmesini istemiyorum. "Ona kasıtlı olarak sabote ettiğimi söylemedim."

Adrienne sinirli görünüyor. "Beş hafta daha var. Geri dön."

Başımı sallıyorum. Ama Cross'u, durup dururken, başarılı olmaya içtenlikle ilgi duyduğuma nasıl ikna edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra kafatasımın arkasında bir gıdıklanma hissediyorum. Bağlanmak için bir davet.

Kabul ediyorum.

"Declan senin idarecin olacak. Emirler ondan gelecek."

Sesi kafamı dolduruyor. Şaşıyorum, çünkü kafasından çıkan sesin konuşma sesiyle neredeyse aynı olduğu nadir durumlardan biri bu.

"Ama bilin ki kararları o vermiyor. Her şey ve size kadar iner. Anlaşıldı mı?" "Anlaşıldı."

"İyi geceler, Darlington."

Dönüyor ve tünelde kayboluyor.

Bir an hareketsiz durdum. Sonra kendimi neyin içine soktuğumu merak ederek alnımı ovuşturuyorum. Yoluma devam edebilir, başarısız olmaya çalışabilirdim. Umarım Cross beni hapishaneye ya da Mahkeme'ye göndermemeye karar verir ve koğuşuma geri dönmeme izin verir.

Ama geri dönecek ne var ki?

Çiftlik gitti. Köyüm izleniyor. Betima gibi insanlar, ondan korkan on sekiz yaşındaki bir hıyar tarafından infaz ediliyor. Çünkü işin özü bu. Kanımızın zehirli olduğu ve var olmaması gereken iğrenç yaratıklar olduğumuz hakkında istedikleri kadar saçmalayabilirler ama gerçek şu ki bizden korkuyorlar. Bu yüzden bizden kurtulmaya çalışıyorlar.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Önemsediğim başka kimsenin idam edilmesini izlemeyeceğim. Bu yüzden. Silver Elite, o zaman.

BÖLÜM 26

(Bugün çölde silah atışı yapacağız. Keskin nişancı talimleri. Başka bir deyişle, işleri tersine çevirme şansım.

Şehirde operasyon yaparken hover-helo'lara biniyorduk ama çölde bir sürat jetine biniyoruz. İlk defa uçağa biniyorum ve bu arkadaşlarımı şaşırtıyor.

"Gerçekten mi? Daha önce hiç uçağa binmedin mi?" Lyddie yanımdaki koltuktan sesleniyor.

"Amcamın ve benim harcayacak Lux kredimiz hiç olmadı," diye itiraf ediyorum. "Uzak mesafelere gitmemiz gerektiğinde trene binerdik."

"Eh, uçmak abartılıyor," diyor Kaine diğer tarafımdan. "Pek bir şey kaçırmıyorsun."

"Çok uçtun mu?" Ona sordum.

"Birkaç kez. Annem bizi Heath's End'e götürmek için boş zaman kartlarını kullanmayı severdi," diye açıklıyor, Kıta'nın güneybatı köşesinde, V. Koğuş yakınlarındaki küçük bir adaya atıfta bulunarak. "Oraya sadece hava yoluyla gidebilirsiniz çünkü yaşayacak bir yer yok."

"Çok şanslısın. Ben hiç okyanus görmedim," diyor Lyddie ona. "Ailem dağlarda tatil yapmayı sever."

"Okyanusu seviyorum," diyor Kaine. "Gerçi üzerinden ilk kez uçtuğumda çok şiddetli bir mide bulantısı geçirdim ve annemin üzerine kustum."

Homurdanıyorum. "Seksi."

Kulağıma fısıldayabilmek için bana doğru eğildi. "Bu gece gizlice yatağıma gir ve sana seksi göstereyim."

İçimden bir ürperti geçiyor. Oh be. Kaine'in yatağına kederle dolu ziyaretimden bu yana birkaç gün geçti ve ertesi sabah dışında bu konuyu ilk kez açıyor. Kimseye söylediğini sanmıyorum, çünkü herhangi bir fısıltı duymadım ya da soru almadım. Bense Lyddie'ye bile tek kelime etmedim. Kaine'le öpüştüğümü öğrenirse benimle acımasızca dalga geçerdi. Hem de barakada.

Tekrar olmasına karşı olduğumu söyleyemem ama bir oda dolusu insanın içinde değil. Ve kesinlikle arkadaşlarımızdan birinin öldürüldüğünü unutmanın bir yolu olarak değil.

İniş vakti gelmeden önce bir saatten az bir süre havadayız. Dar bir şeride iniyoruz ve bizi Komutanlığın çöl kampına götüren kamyonlara tırmanıyoruz. Bölge düz bir alan değil, çok sayıda tepe ve sarp çıkıntılardan oluşuyor. Bu sabah bize başka bir üniforma seti verildi - çöl kıyafetleri. Lacivert ya da siyah dışında bir şey giymenin güzel olduğunu itiraf etmeliyim. Yeni kıyafet bu manzaraya uyum sağlamayı kolaylaştırıyor.

Kolay hedeflerle başlıyoruz ve tüm atışlarımı isabet ettiriyorum. O kadar iyi yapıyorum ki Jones kaşlarını kaldırıp, "Birileri mesaiden sonra alıştırma yapıyor," diyor.

Birisi on beri böyle atışlar yapıyor.

Kess alay ediyor. "Bu sadece bir şans."

"Bütün gece kaynağımdaki keskin nişancı ipuçlarını okudum," diye yalan söylüyorum. "Rüzgâr nasıl hesaba katılır? Farklı büyütmelemler. Aslında düşündüğümünden çok daha ilginç."

Kaine gülmemeye çalışıyormuş gibi ısıırıyor. Lash şüpheli görünüyor. Bu arada, Lyddie'nin gözleri umutla parlıyor.

"Gördün mü, sana potansiyelin olduğunu söylemiştim! Ve bazen kitaplar sana bir şeyler öğretebilir!"

Oh, bu kız. Her zaman ona sarılmak istiyorum. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde üzerimde büyüyor. O sadece çok pozitif. Evet, dedikodu yapmayı seviyor ama kalbi çok büyük.

"Daha yüksek bir yere konumlanalım," diye bağılıyor Ford. "Her bir çift. Darlington, Eversea. İlk sen kalkıyorsun."

Harika. Ivy ile eşleştim.

Yüzündeki ekşi ifadeye bakılırsa, o da bu durumdan memnun değil.

Tüfeğin kayışını omzuma atıyorum ve patikaya doğru ilerliyorum. İkimiz bir sonraki tüneğe tırmanıyoruz ve ona bakıp "Önce sen görmek ister misin?" diyorum.

"İyi," diye mırıldanıyor.

Tüfek önümdeyken yüzükoyun yatıyorum. REMM-4'e takmış durumdayım. Keşke bunu karanlığın örtüsü altında yapsaydık da gece görüşünü test edebilseydim, ama sanırım gündüz tatbikatı herkese Yeni ve Geliştirilmiş Acemi 56'ya daha iyi bir giriş sunuyor.

Kavurucu güneş başımıza vururken Ivy elinde bir dürbünle yanıma yerleşiyor. Kayalığın tepesinde yüzükoyun yatıyoruz, kamuflaj üniformalarımız kurak manzarayla kusursuz bir uyum sağlıyor. Çöl önümüzde uzanıyor; tepeler, güneşten ağarmış kumlar ve sivri kayalardan oluşan uçsuz bucaksız bir alan, ufuk acımasız sıcakta parıldıyor. Bu kadar çorak olmasına rağmen, burası garip bir şekilde muhteşem.

Parıltıya karşı gözlerimi kısarak tüfeğin dürbününü ayarlıyorum, parmaklarım beklentiyle titriyor. Ateş etme fırsatı bulmayalı sanki çok uzun zaman olmuştu. Haftalardır her gün ateş ediyorum ama hiç heyecan duymadım. Zorlu *bir* atış *yapmanın* heyecanı yoktu.

Artık içgüdülerime güvenmek için kendime izin verdim. Daha doğrusu Ayaklanma verdi.

Uzun zamandır hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum.

Ivy dürbününü ayarlıyor ve ilk hedefimiz için ufku tarıyor. Hedeflerin nerede olduğunu önceden bilmiyoruz. Yerlerini tespit etmek gözcünün görevi. Her birimizin beş atış hakkı var ve tüm hedefler, vurduğumuz yeri eğitmenlerimize iletecek sensörlerle donatılmış durumda.

Ivy, "Hedef bir tane alındı," diyor.

"Nerede?"

"Saat iki yönünde, yaklaşık beş yüz metre açıktadır." Ses tonunda bir meydan okuma var. "Senin için çok fazla olabilir. Rüzgâr berbat."

Hadi canım. Küçük kum taneleri yüzüme çarpıp duruyor. Çekim yapmak için berbat bir gün. Belki de rüzgarlı hava tam da bu yüzden Ford'un

bugün uzun menzilli hedefler için.

"Sanırım idare edebilirim." Dürbünümde hedefi buluyorum. Direğe asılı bir kum torbasına benziyor.

Sabit bir elle, rüzgârı ve mesafeyi dengelemek için nişanımı tekrar ayarlıyorum. Artı işareti hedefin göğsüne yerleşiyor, görüş alanımda mükemmel bir hedef tahtası var. Parmağım tetiğin üzerinde, mükemmel anı bekliyor. Sonunda tetiği çekiyorum ve atış manzaranın üzerinde çınlıyor.

Kurşun rüzgarı ölümcül bir hassasiyetle kesiyor. Tam ortasından.

Ivy başını bana doğru çeviriyor.

"Pratik yapıyordum," diyorum hafifçe. "Hedef iki nerede?"

"Saat altı yönünde. Altı yüz metre."

Öne doğru eğiliyorum, ama nişan alamadan gözüme başka bir şey çarpıyor. Bir motosiklet, grubumuzun geri kalanının toplandığı tepenin kampa yaklaşıyor.

Lastikler toprağı tekmeliyor. Üzerinde kıvrılmış şık bir vücut. Sürücü kask takmıyor ya da lacivert giymiyor. Çöl hakisi giyiyor. ve beyaz bir gömlek giymişti, siyah saçları rüzgârdan dağılmıştı.

Onu dürbünde buldum ve yakınlaştırdım. O yüz. Dudaklarına odaklanıyorum, çukurdaki gece benimkilere ne kadar yakın olduklarını hatırlıyorum. Gözleri gün ışığında inanılmaz derecede mavi.

Ivy'nin varlığının farkındayım. Dürbününü kaldırdı. "Kaptan burada," diyor.

Sanki bunu vurgulamak istercesine Ford'un sesi kulaklıklarımızda yankılanıyor. "Bugün ekstra iyi olun çocuklar. Seyircimiz var. Beni kötü göstermeyin. İlk çift. Sonraki hedef."

Bu ikinci hedef daha zor. Açık ve rüzgarın yönü zorlayıcı olacaktır.

Nefesimi düzene sokup atış hizasına geliyorum. Ivy'nin bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini hissediyorum, sessiz incelemesi neredeyse elle tutulabilir. Baskıyı bir kenara itiyorum ve tüm dikkatimi hedefe odaklıyorum.

Tüfeğimin sesi havada yankılanıyor. Hedefle bağlantı kurdum, bir başka mükemmel hedef tam ortasından delindi.

Ivy Şimdi bana bakıyor. Bir kez Şans eseri olabilir. İki kez mi? O kadar da değil.

"Kimdi o? Eversea mı?" Ford'un etkilenmiş sesi kulağımı dolduruyor.

"Darlington," diye cevap veriyorum, biraz kendini beğenmiş bir Şekilde.

"Şey. Sanırım bozuk bir saat bile günde iki kez alıŐıyor."

Beni goremese de ona ters ters bakıyorum.

"Sıradaki hedef."

Hedef  yaklaşık sekiz yüz metre . Bu aı daha da zor. Ivy'ye bakıyorum, o da elini kaldırıyor.

"Hayır. Rüzgar yn değiştiriyor. Bekle."

İyi igdleri var, vermeliyim. Bekliyorum,
sonra atışı yapıyorum.

Tam isabet.

Ve sonra bir sonraki.

Tam isabet.

Ve bir sonraki.

Tam isabet.

Yine de iletişim cihazım ıldırıtcı bir sessizlik içinde.

Dürbünü Cross'un Ford'la birlikte beyaz brandalı yemek çadırının yanında durduğu yere kaydırıyorum. Kahve içiyorlar ve bir Şeye gülüyorlar. Bu manzara tüylerimi diken diken ediyor. Doğruluk sonuçlarımı daha sonra her Şey tabletlerine aktarıldığında göreceklerini biliyorum ama Şimdi dikkat etmelerini istiyorum. Bu pislikleri etkilemeyeceksem neden uğraşıyorum ki?

Nefesimin altında homurdanarak kampı inceliyorum. AŞağı yukarı 1200 metre uzakta. Uygun bir hedef bulana kadar drbnm alanın üzerinde gezdiriyorum.

Telsizden Ford'a "Hey, LT," diyorum. Sesi

sinirli geliyor. "Ne?"

"Solunda. Ateş çukurunun yanındaki masa. O senin mataran mı?"

"Evet. Neden?"

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. Bu mesafeden, rüzgâr uğuldarken ve güneş üzerimize vururken bir hedefi vurmak benim için bile pervasızca.

Dürbünden tekrar bakarken duruşumu ayarlıyorum. Mataranın dış hatları ufukta dans eden sıcak pus tarafından bulanıklaştırılıyor. Rüzgâr at kuyruğumun altından kıvrılıyor ve zaten göz korkutucu olan görevime bir kat daha karmaşıklık ekliyor.

Sadece bir kez yaşarsın,
değil mi? Atışı yapıyorum.

Metalde bir delik açtığımda her yöne bir su patlaması fişkırıyor. Sıvı masanın üzerinde birikiyor ve altındaki toprağa sıcıyor.

Gülümsüyorum.

İletişim kanalına sessizlik çöküyor.

Ivy'nin ifadesi şok ve inançsızlığın bir karışımı. Dürbünden, Ford'un gözlerine yansıyan şaşkınlığı görüyorum. Ama Cross'unkinde değil. Dudakları kıvrılıyor ve sonra kulaklığımda onun sesini duyuyorum.

"Kimse gösteriştten hoşlanmaz, Dove."

-

Bugün onu öldürdüm. Tartışmasız. Yine de, daha sonra yemekhanede günün skorlarını kontrol ettiğimizde, ekrandan bana geri bakan okuma en ufak bir anlam ifade etmiyor.

Yüzde altmış beş.

Ayağa fırlıyorum ve eğitmenlerimizin kendi aralarında sohbet ettiği masaya doğru koşuyorum.

"Bu sınıftaki diğer çaylaklardan hiçbiri bugün benim yaptığım atışı yapamazdı," diye homurdanıyorum onlara. "Ve siz bana altmış beş mi verdiniz? Şaka mı yapıyorsunuz?"

Xavier Ford başını kaldırıyor, kara gözleri mizahla parlıyor. "Bugün seni puanlayan . Onunla konuşun."

Lanet olası pislik.

-

Bir sonraki Dövüş dersimizden sonra, Ivy'nin ruhani yüzünü minderlere çarpmama rağmen 70 puan aldım.

Otuz atıştan sadece üçünü kaçırmasına rağmen Hareketli Hedefler'de yetmiş iki.

Okçulukta 65. Bunu hak ettim.

Bıçak fırlatma mı? Altmış iki! Bu tamamen yersiz. Bıçaklarım her hedefe tereyağındaki bıçak gibi battı. Mükemmellik.

Bir haftadan fazla süren vasat skorlara katlandıktan sonra öğlen yemeğinde "Bunu bilerek yapıyor," diye yakınıyorum.

Lyddie patates püresini çiğniyor ve beni rahatlatmaya çalışıyor. "Hayır. Eğitimciler adil. Sebepsiz yere sana düşük puan vermezler."

Cross'un yaptığı da tam olarak bu. Ve diğer eğitimcileri de kendisini takip etmeleri için görevlendirdi.

Bu sinir bozucu. Şimdi samimi bir çaba gösteriyorum ama takdir edilmiyorum. Lyddie ya da Bryce gibi çok başarılı olmayabilirim ama takdir edilmeyi hak ediyorum, lanet olsun.

Kalkan sınıfında, Amira bana buradaki herkes arasında en güçlü kalkana sahip olduğumu söylediğinde biraz rahatladım.

"Gerçekten etkileyici," diyor ve ben de bu teşvik karşısında kızarmış gibi yapıyorum, oysa gerçekten etkileyici olsa iyi olur. Julian Ash ile çalıştım.

Amira'yı her gördüğümde, ona ulaşma isteğim daha da güçleniyor ama Betima'ya olanlardan sonra kendimi tehlikeye atmayı reddediyorum. Çok dikkatli olamam. Yine de bugün, artık riski doğrulama yeteneğine sahip olduğum aklıma geliyor.

Dersten sonra Declan'ı kontrol ettim ve "Amira bir ağ ajan mı? Burada gizli görevde mi?"

Verdiği yanıt hiç de faydalı değil. "Ajanlarımızın kimliklerini ifşa edemeyiz."

İlk başta, bunu *kesinlikle* bizden biri olduğu anlamına alıyorum. Ama sonra bu teoriyi "Lyddie De Velde bir ajan mı?" diye sorarak test ediyorum ve aynı genel yanıtı alıyorum.

"Ajanlarımızın kimliklerini ifşa edemeyiz."

Bryce'ı deniyorum ve aynı cevabı alıyorum. Bu iki kadının da Modifiye olmadığından eminim, özellikle de Lyddie'nin zihnine girdiğim ve psişik müdahaleye hiçbir tepki göstermediği için. Tabii benim gibi fiziksel şoku gizleme becerisinde ustalaşmadıysa, ama bunu gerçekten yapabilen çok fazla Mod tanımıyorum.

Öğleden sonra, üste başka bir sahte operasyon yapacağız. Bryce ile eşleştirildim, bu da yüzde 100 puan alacağımız anlamına geliyor. O iyi ve *hızlı*. Bir duvarı tırmanmak, ikinci kattaki pencere çıkıntısına bir patlayıcı yerleştirmek ve patlamadan önce güvenli bölgeye ulaşmak için bir dakikamız var.

Başardık. Hatta Bryce bitirdikten sonra coşkuyla bana gülümsüyor. İşte bu operasyonu bu kadar başardık.

Yine de akşam yemeğinde, günlük sonuçlarımız geldiğinde, Bryce 100 puan alıyor. Ben 80.

Seksen! Aynı şeyi yaptığın için.

Yüksek sesle homurdanıyorum ve Kaine bana gülüyor. "Pekâlâ," diye rahatlıyor, "bunun bir şey olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Sana bunun bir şey olduğunu söylemiştim."

Daha sonra duşta hala bunun için öfkeleniyorum. Bunun Cross'un olduğunu *biliyorum*. Ve daha fazla zaman kaybetmeden bunu düzeltmem gerektiğini biliyorum. Programın bitmesine sadece bir ay kaldı.

Bir yol açıyorum ve Declan'a tekrar uzanıyorum. "Bunu yapmayacağım bırakın Elit'i, Gümüş Blok'a bile giremem. Kaptan benden nefret ediyor." "Adrienne memnun olmayacak," diye cevap verdi.

"Ama benim bir fikrim var. Bana komutanların odalarının şemalarını misin? Tek bildiğim üssün bir yerinde ayrı bir bina olduğu."

"Bakalım ne ."

Ben yatağa girerken benimle bağlantı kuruyor ve zihnime bir plan yansıtıyor. Kısa bir anlık bir şey ve ezberlemeye çalışabilmek için tekrar yapmasını istiyorum.

"Teşekkürler, ben ."

Şimdi işin zor kısmı geliyor.

BÖLÜM **3**

Instructor FORD (LT)

Student Wren Darlington, R56

Class Drills and Mock Operations

Score 60%

EĞİTMEN NOTLARI:

Darlington might not be cut out for covert ops. Too cocky.

BÖLÜM 27

(Sabah giderken Kaine'i kenara çektim. "Hey, bugün Teknik'te bir çeşit dikkat dağıtıcı şey yaratabilir misin?"

Gözleri merakla parlıyor ve ağzı sırtarak kalkıyor olsa da, işimi kolaylaştırmıyor. "Üzgünüm, kovboy kız," diyor aşırı sert bir tonda, "ama nedenini bilmeden hiçbir şey yapmam."

İç çekerek ona yaklaştım ve söyledim. Gülümsemesi genişliyor. "Dileğin benim için emirdir."

Daha sonra Kaine'i iş başında izlediğimde gülmek için kendimi zor tutuyorum. Hepimiz bir masanın etrafında toplanmış, Teğmen Hirai'nin sesle çalışan bir gözetleme dronunun incelikleri hakkında gevezelik etmesini dinlerken, Kaine bana göz , sonra kasıtlı olarak Anson'a çarpıyor.

Mükemmel seçim. Anson tanıdığım en kısa süreli sigortaya sahip. Bence adam patlamak ve birilerine zarar vermek için fırsat kolluyor.

Kaine Anson'a "Özür dilerim," dedi. "Drone'a daha iyi bakmaya çalışırken ayağım takıldı." Adamın omzuna vurur.

"Sakin bana dokunma," diye hırlıyor Anson. Kaine'i itiyor, çünkü şiddet DNA'sına kodlanmış, Kaine'i geriye doğru tökezletiyor.

İtiş kakış dikkatleri Hirai'nin arkasındaki kilitli olmayan erzak kafesinden başka yöne çekmeyi başarıyor. Ona doğru ilerlemeye başladım.

Kaine şaşırmış gibi yapar. "Sakin ol. Öyle bir şey demek istemedim. Sadece özür dilemek istedim."

İyi huylu bir şekilde Anson'ın koluna vurur, ancak Anson'ın doğasında iyi bir şey olmadığı için doğrudan Kaine'in yüzüne vurur.

"Bana dokunma dedim."

Kaine omuzlarını dikleştirerek Anson'ı daha da kışkırtıyor. "Senin gerçekten öfke sorunların var kardeşim."

Nefes nefese kalan Anson, onu bir kez daha sertçe itiyor.

"Yeter!" Hirai masanın etrafında dönerek iki genç adamın arasına sıkıca yerleşiyor ve ben de fark edilmeden kafese girme fırsatını değerlendiriyorum.

Tam olarak ne aradığımı biliyorum ve onu almam sadece üç saniye sürüyor. Becerikli ellerimle cebime atıyorum, sonra kafesten çıkıp Kaine'i Anson'dan uzaklaştırmak için acele ediyorum.

"Bu kadar baş belası olmayı bırak," diye azarlıyorum onu. Gülmemeye çalıştığını görebiliyorum.

O gece, siyah üniformamı giyip yataktan çıkmadan önce herkesin uyumasını bekledim. Sinyal bozucuyu etkinleştirdim ve kemerime taktım. Ben eğitim tesisinden gizlice çıkarken kameraların kayıt yapmasını engelleyecek. Menzilden çıktığı anda tekrar kayda başlayacaklar ama biri çok dikkat etmediği sürece ranzam bir bakışta dolu görünecek, yastığım battaniyenin altında insana benzer bir yumru oluşturacak.

Dışarıda yaz havası ılık. Üste bir yerlerde birileri euca içiyor, çünkü nane kokusu esintide süzülüyor. Nöbetçiler mezarlık nöbetlerinden sıkılmış olmalı.

Jammer üzerimdeyken kameralar beni yakalayamayacak ve alarmlar devreye girmeyecek. Ancak gardiyanların kendileri atlatılabilecek herhangi bir sinyal göndermiyor. Onların tespitinden kaçınmam gerekecek. İleri atılmadan önce ilk kuledeki nöbetçinin kafasını çevirmesini bekliyorum.

Temkinli adımlarla üssün güney ucuna, subayların odalarının yere doğru ilerliyorum. Meraklı gözlerden uzakta. Asker koğuşları eğitim tesisinin yanında ama subayların kendi mahremiyetleri var.

Birkaç dakika sonra, gri dış cephesine ve düz çatısına bakarak iki katlı binaya ulaşıyorum. Declan'ın bana gösterdiği haritaya göre hedefim ikinci katta.

Tüm güvenimi kemerimdeki cihaza veriyorum ve tavana monte edilmiş kameralara görünmez olmak için dua ederek binaya giriyorum. Şimdiye kadar kimse koşarak gelmedi. Alarm . Bu sinyal bozucuyu ranzalara geri götürüp dolabıma saklamak istiyorum ama bunun bir seçenek olmadığını biliyorum. Yakında elimden alınacaktır.

Bir kat merdiven çıktım ve Cross'un kapısının önünde durdum. En hafif dokunuşla kolu itiyorum. Kilitli. Açmak için parmak izi taraması gerekiyor. Sorun değil. Bunu bekliyordum.

Kapının ardındaki seslerin mırıltısıyla donup kalıyorum. Yalnız değil mi?

Bekliyorum, birkaç saniye geçmesine izin veriyorum, ama şimdi sadece bir ses var.

Belki de telsizle konuşuyordur.

Merdivenlerden çatıya çıkıyorum ve aşağıdaki balkonu incelemek için kenarından bakıyorum. Çatıdaki yangın merdiveni aşağıya kadar uzanmıyor.

Bir iniltiyi bastırarak merdivenden kadar iniyorum, sonra yolun geri kalanını tek başıma . Kara Topraklar'daki maymunlardan biri gibi duvara tırmanıyorum. Tanrım, o şeylerden nefret ederdim. Çok sevimliydiler. Küçük pembe yüzleri. Sonra ağızlarını açarlar ve boğazınızı parçalayabilecek üç sıra jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkarırlardı.

O kabusu yaşadıktan sonra korkacak hiçbir şey kalmıyor.

Botlarım balkona değdiğinde zar zor ses çıkarıyor. Kapı gece esintisini içeri almak için açık bırakılmış. Davetsiz misafirlerden endişe etmiyor, çünkü binanın her tarafına yerleştirilmiş alarmlar tarafından uyarılacağını biliyor. Ya da belki daha da önce, değerli kameralarından birinin önünden bir gölge geçtiği anda. Bir acemi hapşırsa güvenlik merkezindeki askerler muhtemelen onu uyandırır. Bu da demek oluyor ki, hiç umursamadan içeri girebilirim. İnsanlar kayıtsız kaldığında böyle olur.

Bıçağımı çıkarıyorum, bana geri verdiğinin aynısını. İroninin tadını çıkarıyorum. Dairenin içinde yumuşak bir inilti yankılanıyor.

Kadın.

Omuzlarım dikleşti. Yani yalnız değil.

Göğsümde keskin ve nahoş bir şey sıkışıyor ama onu görmezden geliyorum. Fark etmez. Muhtemelen daha iyi.

Odaları geniş ama özenli değil. Güzel bir yaşam alanı, düzenli bir mutfak. Bir hayalet gibi hareket ediyorum. Ben yokum. Gizli yeteneklerim olmadığını mı düşünüyor? *Şunu izle, pislik.*

Mutfaktan çıkan koridoru takip ediyorum, iki kapalı kapıyı geçip sonunda aralık duran bir kapıya yöneliyorum. İçeri bakarken kalbim daha hızlı atıyor.

Yataktalar.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Sesini tanımıyorum. Bunun için minnettarım. Kanımın bu kadar sıcak olması hâlâ hoşuma gitmiyor. Kiminle olduğu umurumda olmamalı.

Daha iyi bir görüş elde etmek için vücudumu eğerek yaklaşıyorum.

Kadın adamın üzerine oturuyor. İkisi de hâlâ giyinik, ama adamın uzun kollu gömleğinin düğmeleri açık, göğsünün kışkırtıcı bakışları ortaya çıkıyor. Adamın bir eli kadının uzun siyah saçlarında. Kız onu öpmek için eğildiğinde saç telleri yüzüne düşüyor. Diğer eli, kız ona sürtünmeye başladığında kıcını kavırıyor.

Boğazının arkasından alçak, çakıllı bir inilti çıkarıyor ve ben bunu her yerde hissediyorum.

Nefes alıyorum. Bekliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sana ihtiyacım var."

Onu güçlü bedeninin altına sıkıştırarak ters çeviriyor. Kızın kolları adamın boynuna dolanıyor.

Nefes veriyorum. Bekliyorum.

Dizlerinin üzerine çöküp pantolonunu çıkarmaya başladığında harekete geçiyorum.

Cross bunu son anda fark eder, öfkeyle hırlar ama artık çok geçtir.

Bıçağı boğazına dayadığımda bıçak boğazına saplanıyor.

Arkadaşı çılgılık atıyor ve yatağın başlığına doğru tırmanıyor. Tamamen giyinik olmasına rağmen avuçlarını göğsüne bastırarak sanki kendini örtmeye çalışıyor.

Onu şimdi tanıdım. Parlak saçları. Birkaç hafta önce çukurdaydı. Ona yapışmıştı. Kirpiklerini kırptırtıyordu. Onun dikkatini çekmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Sanırım başardı.

"Bu ne lan!" diye haykırıyor.

Ben arkasına çömeli bacağı tam şahdamarının üzerinde tutarken Cross dizlerinin üzerinde kalıyor.

Şaşkınlıkla başını yavaşça çevirir. Bıçak boğazındaki tendonlara saplanır ve derisinde kırmızı bir çizgi oluşur. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır.

"Buraya katılmak için mi yoksa izlemek için mi geldin?" "Neden burada olduğumu biliyorsun."

Yatağa geri dönüyor ve ben de onu tekrar kesmemesi için bacağı biraz kaldırıyorum.

"Gitmeniz gerekiyor," diyor arkadaşına. Korku dolu bakışları bana yöneliyor.

"Sakin ol, onu bıçaklamayacağım," diyorum.

İyi niyetimi göstermek için bacağı boğazından indiriyorum. Pantolonumun paçasını kullanarak bıçağın üzerindeki hafif kan damlalarını siliyor ve kılıfına sokuyorum.

Parlak Saç bakışıyor, gözleri bana her takıldığında güvensizlikle kararıyor. "Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?" diye soruyor Cross.

"Evet."

Gülümsememi yutuyorum. Bu beni neden bu kadar tatmin ediyor bilmiyorum, onu yanında tutmayı daha az umursayamayacağı gerçeği.

Adamın ilgisizliği onu açıkça rahatsız ediyor. Yataktan kayıyor, kısa eteği sıkı kalçalarının etrafında dalgalanıyor. Yerden bir çift sandalet almak için durur ve çıplak ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

"Gerçekten gitmesine gerek yoktu," diyorum tatlı bir sesle. "O buradayken de konuşabilirdik."

"Bize katılmak istemiyorsan kalmasına izin vermenin bir anlamı yok." "Ölmeyi tercih ederim."

Cross bacağıma baktı. "Buna el koymam gerekecek mi?" "Şansını kullandın. Şimdi onun için benimle dövüşmek zorundasın."

İç çekti. Bir elini saçlarında yataktan kayar ve ayağa kalkar.

Pantolonunun çözülmüş olduğunu fark ettiğimde bakışlarımı kaçırıyorum. Fermuarını çekiyor ama gömleğinin düğmelerini iliklemek yerine omuzlarından sıyrıp karmakarışık çarşafların üzerine atıyor.

Bir sonraki saatimi dövmelelerini inceleyerek ve ellerimi üzerlerinde gezdirerek geçirmek istiyorum. Ona ne anlama geldiklerini sormak. *Eğer bir* anlamları varsa. Belki de sadece karmaşık kanatları ve içlerinde şifreli yazılar olan alevleri seviyordur.

"Neden benim yatak odamdasın, Dove?"

"Çünkü programı geçme şansımı sabote ediyorsun."

Beni şaşırtarak başını arkaya attı ve güldü. "Bunu senden duymak çok güzel. En başından beri kendi şansını sabote ediyorsun."

"Ve şimdi daha iyiyim." Çenemi çıkardım. "Evet.

Neden?"

Şüpheleneceğini biliyordum. Sorun değil. Buna hazırlıklıyım.

"Geri dönecek bir şeyim yok."

Benim düz, cesaretsiz ses tonumla söylenen acımasız itiraf aramızdaki havada asılı kalıyor.

Cross odadan çıkıp mutfığa doğru yürümeden önce bir süre bana bakıyor. Bir dolabı açıp bir şişe viski çıkarmasını izleyerek peşinden gidiyorum. Başka bir dolaptan iki bardak çıkıyor. Birini yere koyuyor, sonra sorgulayan bir bakışla diğerine işaret ediyor.

Kötü bir fikir olduğunu bilsem de başımı sallıyorum. Onunla bir içkiyi paylaşmamalıydım.

Dolduruyor. Bardağı tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırırken koyu renkli sıvı ağzına doğru akıyor.

Elime alıyorum ve ben belli belirsiz bir yudum alırken dudaklarımı izliyor. "Çiftliğimi ele verdin."

"Evet."

"Z'ye dönmeme izin vermeyeceksin."

"Hayır."

"Beni hapishane yerine mahkemeye gönderirseniz ne olur?"

Soruyu değerlendiriyor. "Gardiyanınızla gizli anlaşma yaptığınıza dair pek kanıt yok, bu yüzden muhtemelen size iş cezası verirler. En iyi ihtimalle bir fabrikada görevlendirilirsin."

"İlgilenmiyorum." Başımı sallıyorum ve bir yudum daha alıyorum. Alkol aşağı inerken boğazımı yakıyor.

"Komutanlığa katılmakla da ilgilenmiyordun." "Fark etmediysen söyleyeyim, ben inatçıyım."

"Oh, fark ettim."

Bir an sessiz kalıyorum, kusursuz yüz hatlarını, viskisini içmek için başını arkaya eğerken boğazının güçlü çizgilerini inceliyorum. Çıplak göğsüne bakmamak için kendimi zor tutuyorum ve aramızda bir bariyer görevi gören tezgâha minnettarım.

Ne zaman bu adamın yanında olsam, ondan etkilenmeye iznim olmadığını unutuyorum. Bunun geçmesini bekliyorum. Cross'la aynı odada olup ona karşı bu manyetik çekimi hissetmemek için.

Tamamen tek taraflı gibi görünmesi durumu daha da sinir bozucu hale getiriyor. Çukur gecesindeki davranışını beni arzuladığına dair bir kanıt olarak kullanamam, çünkü öyle olduğuna ikna olmadım. Sarhoştur. Erkekler sarhoş olduklarında saçma sapan şeyler söylerler ve alkol libidolarını körüklediğinde rastgele herhangi bir insan onlara çekici gelebilir.

"Ben senin gibi değilim. Öylece 'kaderime razı olamam'" diyorum, kendi sözlerini ona geri aktararak. "Önce bunun hakkında düşünmeliyim."

"Gerçekten mi? Şimdi harekete geçmeden önce düşünüyor musun? Bu yüzden mi benim odamdasın?"

"Odanıza nasıl gireceğimi çok düşündüm."

Gamzesi belirdi. "Beni yalnız yakalamak için çok çaba harcadı."

"Düşündüğünden daha az çaba." Kendini beğenmiş bir gülümsemenin yüzeye çıkmasına engel olamıyorum. "Buradaki diğer tüm acemilerden daha iyiyim. Sence Lyddie, Hirai'nin burnunun dibinden bir sinyal bozucuyu kaldırabilir miydi?"

Kemerimden çıkarıyorum ve küçük siyah cihazı üzerine koyuyorum. Ona doğru kaydır.

Kenardan düşmeden önce yakalıyor.

"Umarım Hirai'ye az önce bir kınama cezası kazandırdığını biliyorsundur," diyor Cross. "Güzel. Bunu hak ediyor. Eğer biri bu kadar dikkatsizse, o zaman cezalandırılmalı. Aslında, bu gece yanından geçip gittiğim her bir nöbetçi azarlanmalı. Nöbetçi çizelgesini kim hazırladıysa,

Çünkü çok tahmin edilebilir. Birkaç gece keşif yaptıktan sonra herkes rutinlerini anlayabilir. Asker 4615'in ne zaman esrar içeyeceği. Asker 380'in Güney Plaza'nın arkasındaki tünelde ne zaman işeyeceği."

Cross gözlerini kısar.

"Daha önce denemiyordum," diyorum

ona. "Belli ki."

"Ama şimdi denemeye hazırım."

"Farren'ın bileğini kesmesi için ezmesine izin

verdin." "Bu biraz... aşırı olabilir."

"Biraz," diye yineliyor eğlenerek.

"Kendimi savunmam gerekirse, az önce kardeşinin arkadaşlarımdan birini öldürdüğüne tanık oldum." Çenem gerildi. "Ne dediği umurumda değil. Betima'nın Aberrant olduğuna inanmıyorum. Amcamın da öyle olduğuna inanmıyorum. Ama öyle olduğunda ısrar ediyorsan, tamam. Senin sözüne inanırım."

Bardağımı elime alıyorum ve yere koymadan önce neredeyse yarısını yudumluyorum.

"Haklıydın, tamam mı? Geri dönemem. Jim öldü. Ve her ne idiyse, onu beni çocukken kurtaran adam olarak hatırlamayayı seçiyorum. Sana yalan söylediğimi düşündüğünü biliyorum ama sana söz veriyorum, ne yaptığını bilmiyordum. Eğer bir Ayaklanma ajanıysa, bilmiyordum. Eğer onlar için görevler yürütüyorsa, ben-

"

"Öyle olduğuna inanmıyoruz," diye araya giriyor Cross. "Fırar ettikten sonra saklanmaya başladı. On beş yıl boyunca hareketsiz kaldı."

"Neden en fırar etti? Nexus'ta cevap bulmaya çalıştım.

."

"Biliyorum. Aramalarınız işaretleniyor ve doğrudan bana gönderiliyor." Kaşlarını kaldırdı. "Benim adımları da aramışsın."

İnkâr etmenin anlamı yok. "Sen Komuta sisteminde yoksun. Ve Nexus'ta General'in oğlundan başka bir şey değilsin."

Omuz silkiyor. "Şimdiye kadar olduğum tek şey buydu. General'in oğlu."

Sanırım haklı. Babasının kim olduğunu öğrendiğim an, onu Merrick Redden'in evladından başka bir şey olarak görmeyi bıraktım. Belki de bu benim açımdan yanlış bir hesaplama. Burayı içeriden yok edeceksem, belki de oyuncularını daha iyi anlamam gerekiyordur.

Uzun parmakları viski bardağını sarıyor. Elleri büyüleyici. Büyük. Güç yayıyor. Yutkunurken boğazının çöküşünü izliyorum. Ve göğsü benimle alay ediyor. Neden bu kadar çok kası var?

"Çapraz."

İkimiz de çaresizliğin akordunu duyuyoruz. "Beni yalvartacak mısın?"

Gözlerindeki sıcaklık titreşimini kaçırmadım. "Hoşuma gidecek şeye benziyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen kazandın. *Lütfen*. Bir şans daha istiyorum." "Şimdi istiyorsun."

"İkinci bir şans vermediğinizi söylediniz ama ben yine de sizden bir şans istiyorum. Bana verdiğin bu fırsatı heba etmememi söyledin, ben de etmeyeceğime söz veriyorum. Artık etmeyeceğim."

Elinde bardak, tezgahın etrafında bana doğru dönüyor. Nabzım hızlanıyor ama oyalanmıyor. Onun yerine oturma odasına doğru yürüyor ve kanepenin kenarına yaslanıp içkisini yudumluyor.

Bakışları benimkilerle kilitleniyor, ama önce göz temasını kesiyor ve bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. Saçlarının neden dağınık olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Ya da neden umursadığımı.

Hayal kırıklığımı yutuyorum ve onu etkilemek için bir girişim daha yapıyorum. Bu adamın ne düşündüğünü ya da söylediklerimin bir yankı uyandırıp uyandırmadığını bilmek imkânsız.

"Cross," diyorum tekrar.

Yüz ifadesinde bir şey titreşiyor. Tam olarak çözemiyorum ama adını her söylediğimde oluyor.

"Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, sanırım haklısın. Belki de geçmişİ bırakıp geleceğe bakmamın zamanı gelmiştir. Kaderin akıntısına karşı savaşmayı bırakıp onunla birlikte yüzmeye başlamalıyım."

Ağzının kenarındaki bir damla viskiyi yalıyor. "Bu çok şiirsel."

"Ben bir şair değilim. Ben bir pragmatistim. Programda başarısız olursam başıma ne geleceğini biliyorum ve bunun izin vermeyi reddediyorum. Gümüş Blok'ta bir görev istiyorum."

Ve bu saçma düşük puanlar beni başladı." "Zavallı şey."

Ona ters ters baktım. "Bana doğru puan ver yoksa Kaptan Radek'e şikayette bulunacağım."

"Beni yönetici kaptana bildirmenin bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun?" Kıkırdıyor. "Ben General'in oğluyum, unuttun mu? Yanlış yapamam."

"Beni liyakate göre değerlendirmemekle hata ediyorsunuz. Lütfen. Hak ettiğimi kanıtlamama izin verin."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, beni vuracağını düşünüyorum. Bardağını yeniden doldurmak için mutfığa geri dönüyor ve doldururken pazılarının nasıl esnediğini fark etmemeye çalışıyorum.

Sonunda omuz silkti ve "." dedi.

Vücudum rahatlıyor. "Teşekkür ederim."

"Eğer sen yükseltmek senin yazılı puanlar. Saha Çalışması ve olağanüstü nişancılık sizi Gümüş Blok'a sokmak için yeterli değildir."

"Olağanüstü, ha?" Bunu duyduğumda yaşadığım zevk patlamasına engel olamıyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve bu sefer başka tarafa bakmıyor. O mıknaş geri döndü, beni ona doğru çekmeye çalışıyor, ama bir sonraki sorusu beni sarsıyor.

"Böyle ateş etmeyi nereden öğrendin?"

Acı kalbimi deliyor. "Bana amcam öğretti. Beni bir tabancayla başlattı, küçükken elime tutuşturdu-" Gerçek yaşım ağzımdan kaçmadan önce kendimi tutuyorum. Beş. "Bilmiyorum, dokuz mu? On mu?" Ani duraksamamın kaç yaşında olduğumu hatırlamaya çalışmamdan kaynaklandığına inanmasını umarak rahat davranıyorum. "Çiftliğin her yerine hedefler koyardı-"

Blacklands'deki küçük açıklığımızın her yerinde.

"Ve saatlerce orada kalırdık."

Işık bizi terk edene kadar.

"Kendimi beyaz çakallardan, kurtlardan koruyabilmemi istedi-"

Karanlıkta dolaşan yırtıcılar.

"-araziye gizlice girip sığırlarımızı çalmaya çalışan Sadıklardan bahsetmiyorum bile. Bu işi çok iyi öğrendim. Bana iyi içgüdülerim olduğunu söyledi."

"Biliyorsun." Cross boğazını temizler. "Ama ciddiym. Kaynak testlerinizi geçmeye başlayın."

"Denerim." Kelimeler isteksizce, çürük bir dişin kerpetenle çekilmesi gibi çıkıyor. Ama içimden kutlama yapıyorum.

Gülümsememin yüzeye çıkmasına izin vermeden önce onun mahallesinden - ön kapıdan- çıkana kadar bekliyorum.

BÖLÜM 28

(Bu gece bir uçaktan atlayacağız.

Bu inanılmaz.

Eğlendiğimden değil. Komutanlığın düşman bir kurum olduğunu ve onu içeriden yok etmek için burada olduğumu gerçekten ama gerçekten hatırlamaya çalışıyorum.

Ama... bu inanılmaz.

Uçağın açık kapısında dururken gece önümde uzanıyor. Motorların sesi nabzımın ritmik gümbürtüsünü bastırıyor. Altımızda, çöl ayın gümüşü parıltısıyla yıkanıyor.

"Bu inanılmaz bir şey," diye bağılıyor Kaine rüzgâra karşı. Onun heyecanı benimkiyle eşleşiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, içimde endişe dönüyor. Derin bir nefes alarak kendimi rüzgâra karşı sabitliyorum, çantamın ağırlığı sırtıma güven veriyor. Bu gece paraşütle atlama tatbikatı yapacağız. Başka bir deyişle, şüpheyi ve tereddüde yer yok.

"Pekâlâ, dinleyin!" Ford, sesi rüzgârın uğultusunu keserek şöyle diyor. "Ekipmanlarınıza güvenin, hepiniz sağ salim ineceksiniz. İniş bölgeniz açıkça işaretlendi. Orayı hedefleyin ve iyi olacaksınız."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye inliyor Kırmızı Hücre'den bir erkek acemi. Yüzü yeşile dönüyor.

Ford gözlerini devirir. "Sizden yapmanız istenebilecek atlayışlarla karşılaştırıldığında bu çok kolay. Gerçek bir görevde, ineceğiniz yeri seçme lüksüne sahip olmayacaksınız. Doğrudan şehrin kalbine, bir otoparka ya da bir çatıya paraşütle atlayacaksınız. Hayatınız uyum sağlama yeteneğinize bağlı."

Lydie'nin eli benimkinin etrafında sıkışıyor. Yola çıktığımızdan beri elimi tutuyor.

Aşağıdaki karanlığa bakarken dudağını çiğnediğini görüyorum. Ondan yayılan endişe dalgalarını neredeyse hissedebiliyorum.

"Hey," diyorum, cesaretlendirici bir eli omzuna koyarak. "Bunu başarabilirsin. Düşündüğünden daha güçlüsün."

"Ya bir şeyler ters giderse?" Lyddie'ye hiç yakışmayan bir küfür savurur. "Lanet olsun! Neden Silver Block'un iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

"Yok. İyi olacaksın."

"Ya iniş bölgesini kaçırır ve hiçliğin ortasında mahsur kalırsam?"

Omzunu sıkıyorum, sesim kararlı bir şekilde, "Artık fikrini değiştirmek için çok geç. Sen buradasın. Hepimiz buradayız. Ve tek çıkış yolu buradan geçiyor. Bunu yapabilirsin Lyds. Sana inanıyorum."

Bir an için tereddüt ediyor, bakışları benimle yaklaşan inanç sığramamız arasında gidip geliyor. Sonra kararlı bir şekilde başını sallıyor ve omuzlarını dikleştiriyor.

"Hadi gidelim!" Ford bağırıyor, saçları rüzgârdan savrulmuş. Sıraya girmemizi işaret ediyor. "Sutler, git."

Gözümü kırptım ve Kaine kapıdan çıktı. Gitmişti.

"De Velde!"

Onun işaretiyle Lyddie'nin kenara doğru adım atmasını gururla izliyorum. Derin bir nefes alıyor ve atlıyor.

"Darlington!"

Adrenalin damarlarımda cızırdıyor. Hiç düşünmeden kendimi uçuruma fırlatıyor, karanlığın içinde pervasızca savruluyorum.

I. Sevgi. Bu.

Kısacık bir an için gökyüzü ve yeryüzü arasında asılı kalıyorum, bir hava akımı giysilerimi yırtıyor ve motorların gürültüsü uzaklarda kayboluyor.

Sonra keskin bir çekişle paraşütüm açılıyor ve gecenin içinde yankılanan sağır edici bir çatırtıyla açılıyor. Yavaşça aşağıya doğru sürüklenirken, çöl altımda yamalı bir yorgan gibi açılıyor. Sessizlik beni sarıyor, sadece ara sıra rüzgarın fısıltısı ve kendi kalp atışlarımın sabit tınısıyla bozuluyor.

Her geçen saniye yer yaklaşıyor. Belirlenen iniş bölgesini bulmak için aşağıdaki araziye tarıyorum. Hata payı yok.

Sonunda botlarım yumuşak kumla temas ediyor ve havaya bir toz bulutu yayılıyor. İnerken tökezliyorum ve dengemi yeniden sağlamak için mücadele ediyorum.

"Tuttum seni, kovboy kız," diye duyuyorum ve sonra Kaine'in güçlü eli orada, beni sabitliyor.

"Teşekkürler."

Bakışları yüzümde sabitleniyor, dudaklarında bir sırıtış.

"Ne?" "Ne?" diyorum.

"Şu an yüzünü görmelisin. Orgazmik."

"Bu inanılmazdı," diyorum ve diğerlerine katılmaya giderken kolunu bana doluyor.

-

Geceyi çölde geçiriyoruz. Komutanlığın burada bir üssü var ve gece paraşütle atlayışımızın adrenalini düşmeye başladığında kampa doğru yürüyüşe . Çadırlar kumluk alanı kaplıyor, koyu sarı renkli kumaşlar gece esintisinde hafifçe dalgalanıyor. Kampın ortasında yanmayan bir ateş çukuru var.

Yukarı çıktığımızda Ford, Hadley ve Cross bizi bekliyordu. Yüzbaşımızı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Siyahlar giymiş, tüfeğini bir omzuna asmış, bir günlük sakalı çenesini kaplamış. Tıraşsız olmasını tercih ederim ama bu vahşi görüntünün hoşuma gittiğini de inkar edemem.

Görünüşe göre, gece için işimiz bitmemiş. Amirlerimiz bizi pisleten bir engelli parkurda koşturuyor. Kumda yılan gibi sürünüyoruz ve bitkin düşene kadar arazinin sivri hatlarında yarışıyoruz. Sonra Franks adında bir acemi bunu gerçek hayatta asla kullanamayacağımızdan yakındığında Cross ona gülümsüyor ve bizi tekrar koşturuyor. Siktir git, Franks.

Daha sonra, etrafında toplandığımız, yıldızların altında yiyip içtiğimiz, çatırdayan bir şenlik ateşi arkadaşlarımın yüzlerine dans eden gölgeler düşürüyor. Kısa bir an için dünya yok oluyor ve sonsuz gökyüzünün altında bir huzur parıltısı hissediyorum.

Ta ki Lyddie "Betima'yı özledim" diyene ve büyü bozulup yerini acımasız bir gerçeklik dozuna bırakana kadar.

"Ona inanmıyorsun o zaman?" Lash başını ateşin karşısında, Roe'nun Anson ve Kess ile oturduğu yere doğru eğiyor. "Onun Aberrant olduğuna mı?"

Lyddie tereddüt eder. "Bilmiyorum. Glin öldüğünde kollarının gümüşe döndüğünü gördüğünü iddia ediyor ama ben tam orada duruyordum. Ben hiçbir şey görmedim. Wren, sen gördün mü?"

Başımı

sallıyorum.

"Kaine?"

"Cotter'ın göğsündeki çiviyle ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki başka kimseye dikkat edemedim Lyds."

Hatırlatma karşısında irkildim. Bakışlarım Roe'ya doğru ilerliyor, bana gülümsediğinde taş gibi sertleşiyor. Tabii buna gülümseme denebilirse. Dişlerini gösteriyordu ama mizah yoktu. Betima'nın kafasına bir kurşun sıktığından beri onunla tek kelime konuşmadım. General'in Cross'a Roe'nun dünyaya büyük bir hizmette bulunduğunu söylediğini duyduğumdan beri.

General'den bahsetmişken, sesi aniden gecenin içinde yankılanıyor.

Bir şekilde kampa paraşütle indiğini düşünerek irkiliyorum, ta ki sesin bir kaynaktan geldiğini fark edene kadar. General Redden'ın son yayınını koğuşlara yansıtıyorlar.

"...Severnizm dediğimiz yıkıcı felsefenin kökünün kazınmasını sağlamanın tek yolu," diyor Redden. Konuşurken kullandığı o sert ve ürpertici tondan nefret ediyorum. "Fikirler yabani otlar gibidir. En küçük bitkilerden çıkarlar.

çatlaklar ve içinde gelişirler. Ve kontrol edilmezlerse yayılırlar. Büyürler. İstila ederler. Kitanın sadık vatandaşları olarak bize düşen görev, bu yabani otları kök salmadan önce söküp atmaktır. Aberrant'ın zihinlerimizi zehirlemesine ve toplumumuzu ele geçirmesine izin verilmeyecektir-"

"Şimdi duş alacağım," diyerek ayağa kalkıyorum.

Diğer herkes kum ve kirden arınmak için açık hava duşlarından faydalanmaya başlamıştı ama ben alanın boşalmasını bekliyordum. Bu gece kampta hem Siyah de Kırmızı hücreler olduğu için yanıklarımı ne kadar az göz görürse o kadar iyiydi.

Duşlar kampın dışında ama ateşin görüş alanında. Aralarında ahşap bölmeler olan ve çok az mahremiyet sunan bir dizi basit kabin. Bir göz attığımda terk edilmiş olduklarını görüyorum ve gitme kararımı pekiştiriyorum.

Tam Cross'un diğer yönden çıktığı anda ahırlara ulaştım. Engelli parkurdan sonra ortadan kaybolmuştu, bu yüzden kampta bizimle kalmayacağını düşünmüştüm. Ama işte buradaydı.

Varlığımı kabul etmek için üstünkörü bir bakış atan Cross, yanımdan geçip tezgahlardan birine doğru yürüyor.

Sonra soyunmaya başlar.

Ağzım, ayaklarımın altındaki kumdan bir avuçla doldurulmuş gibi hissediyorum. Gömleğini çıkarırken bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Botlarını. Pantolonunu indirdiğinde neredeyse dilimde boğulacaktım.

Çıplak kıcı benimle alay ediyor. Bronzlaşmış ve kaslı. Bir saatten kısa bir süre önce duş alan pek çok erkek acemi gördüm, hatta bir ya da iki tane önden bakış bile yakaladım, ama hiçbir şey nabzımı duşa giren çıplak bir Cross'un görüntüsü kadar hızlı attıramaz.

Bölme merhametli bir şekilde onun alt bedenini görmemi engelliyor ve beni kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmekten kurtarıyor. Zaten ona tam bir embesil gibi aval aval bakıyorum.

Suyu açar ve başını spreye doğru eğerek yüzünü ve saçlarını ıslatır.

Vay anasını, şu vücuda bak.

"Kimse sana bakmanın kaba bir davranış olduğunu söylemedi mi?" Cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Görgü kuralların nerede, Dove?"

Kafasını bana doğru çevirdiğini ve dudaklarında bir sırıtış olduğunu görünce kendime geliyorum. Yine de gözlerimi kaçıramıyorum. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış, çarpıcı yüz hatlarını vurguluyor. Su damlacıkları omuzlarının genişliğinden ve göğsünün sert hatlarından aşağı doğru akıyor. Her bir damlacık vücudunun hatlarını vurguluyor, bronz teninde parlıyor.

Beni büyüleyen ham bir erkeklik yayıyor.

"Duş alacak mıydın yoksa orada durup izleyecek miydin?"

Dişlerimi sıkıyorum, onun güçlü seksapeline karşı kendimi çelikleştiriyorum. Peki ya çıplakken iyi görünüyorsa? Ne zamandan beri çekici bir erkeğin yanında kontrolümü kaybediyorum?

Tek kelime etmeden onunkinin yanındaki kabine giriyorum ve orada soyunuyorum. Bu anlamsız bir alçakgönüllülük çabası - o kadar uzun ki benim kabininin içini görebiliyor. Onun hemen yanında olmayan bir yer seçebilirdim ama etkilenmemiş gibi davranıyorum.

Gömleğimi başımın üzerine çekip tahta bölmenin üzerine örtüyorum. Sütyenimi çıkardığımda nefesinin kesildiğini duyduğuma yemin edebilirim ama yan gözle baktığımda yüzünün spreyn altında olduğunu görüyorum.

Titreyen ellerime rağmen pantolonumu çıkarmayı başardım. İç çamaşırımı. Onları da asıyorum ve bu sefer onun keskin nefesini hayal etmediğimi biliyorum.

Musluğu açıyorum ve kendimi sıcak spreyn altına yerleştiriyorum. Göz ucuyla Cross'un iki elini saçlarında alnından uzaklaştırdığını görüyorum. Bana tekrar bakıyor, sonra ağır göğüs kaslarının arasından bir kalıp sabun kaydırıyor.

Gözle görülür bir şekilde yutkundüğümde dudakları titriyor. Piç kurusu benimle alay ediyor.

İyi. Ben de alay edebilirim. Saçlarımı ıslatmak için başımı arkaya yatırdığımda, yüzümü tamamen ona dönüyorum ve gözlerinin ateşle parlamasının tadını çıkarıyorum. Ama sonra o sıcak bakışlar vücudumu tarıyor, açıkta kalan her santimi damgalıyor ve kalbim onun incelemesi altında göğüs kafesimi dövüyor.

Utanmaz bakışları daha da aşağıya kayıyor. Gözleri kalçama indiği anda anlıyorum, çünkü daralıyor, keskinleşiyor. Yanıklar hakkında bir şey sormuyor.

Onun yerine, "Onu beceriyor musun?" diye soruyor.

Kaşlarımı kırıştırdım. Bunu beklemiyordum. "Kim?"

"Sutler. Onunla çok zaman geçiriyorsun."

"Ah, Kaptan, fark etmeniz çok hoş." Sabunu ellerimin arasında köpürttükten sonra köprücük kemiğimin ve göğüslerimin üzerinde gezdiriyorum.

Cross'un gözleri cızırdıyor.

"Ya ?" Meydan okuma notasını durduramıyorum. "Arkadaşlığa karşı bir kural mı var?"

" bile, varsayıyorum." Sesi alçak. Raspy.

Ama yüzü okunmuyor. "Peki sen?"

Gülümsememi gizliyorum. "Hayır."

Yüz ifadesi değişmiyor. Vücudundaki sabunu durulamaya başlıyor ve ben elimde olmadan kaçamak bir bakış daha atıyorum.

Her ayrıntıyı hafızama kaydediyorum: çene çizgisinin kıvrımı, karnının çıkıntıları, bölmenin altındaki kışının kışkırtıcı ipucu. Mermerden yontulmuş, mürekkeple işaretlenmiş ve ay ışığında yıkanmış lanet bir sanat eseri.

"Ivy ile yatıyor musun?" Soru ben durduramadan çıkıverdi. Cross bana bilmiş bir bakış attı. "Hayır."

"Roe, onun senin tipinin özeti olduğunu söylüyor." Yabancı bir varlık ses tellerimin kontrolünü ele geçirdi. *Kapa çeneni, Wren.*

"Roe benim adıma konuşması gereken son kişidir."

Cross suyu kapatıyor ve kendini kurulamak için bir havlu kaparak kabinden çıkıyor. O uzaklaşırken boğuk kahkahasını duyuyorum ama omzumun üzerinden bakmayı reddediyorum. Sert nefes alıyorum, vücudumun üzerinden akan ılık suya rağmen titriyorum.

Duşumu bitirip ateşin döndüğümde kalbim hâlâ çarpıyordu. Bu gece dışarıda yatacağız. Lyddie'nin yanına bir uyku rulosu açıp seriyorum. Kaine diğer tarafımda.

Bana düşünceli bir bakış attı. "Duş oyunları bitti mi?" Ona bir fiske vuruyorum, ama o etkilenmiyor.

"Kaptanla rekabet içinde olduğumuzu fark etmemiştim."

"Rekabet falan yok," diye homurdandım.

"Bekle, ne?" Lyddie dik oturuyor, bakışları geziniyor. "Burada bir şeyler mi oluyor? Aman Tanrım. Siz-"

Kaine bana sırtırken, "Hayır," diye araya giriyorum.

Alnı kırıştır. "Sen ve kaptan-" "Hayır." Ses tonum bu sefer daha da sert.

Ateşin karşısından bir çift soluk gözün bir sülük gibi üzerime yapıştığını fark ediyorum. Ivy. Bunları duydu mu bilmiyorum ama Kaine beni ve Cross'u yan yana düş alırken gördüyse eminim Ivy de fark etmiştir.

"Biraz suya ihtiyacım var," diye .

Ivy ile göz temasını keserek mataramı yeniden doldurmak için yemek çadırına doğru ilerliyorum.

Dışarı çıktığımda Xavier Ford'u kanvas kapağın dışında durmuş sigara içerken buluyorum. Bir nefes çekerken beni inceliyor.

"Ne?" Mırıldandım.

"Onu böyle görmek ender rastlanan bir durum."

İkimiz de kimden biliyoruz. "Ne gibi?"

"Kontrolden çıktı." Ford sigarasını yere düşürür ve botuyla söndürür. "Biliyor musun Darlington, sende hoşuma giden çok az şey var."

"Teşekkürler. Çok duygulandım."

"Ama bu... Bunu eğlenceli buluyorum." O gülerek subayların çadırlarına doğru ilerlerken ben de şenlik ateşine ve arkadaşlarıma dönüyorum.

BÖLÜM 29

TLyddie'nin özel ders seansları sayesinde bir sonraki yazılı sınavımda 85 puan alarak kendimi geliştirdim. Ama hala sahte operasyonları tercih ediyorum. Matkaplar. Tatbikatları. bir uçaktan atlamamanın heyecanı.

Bölüm 5 civarında, adrenalin bağımlısı olup olmadığımı merak etmeye başladım.

Bugün Kurtarılmayı Bekle adlı bir tatbikat yapıyoruz. Kaine ve ben rehine rolündeyiz. Bizi her yirmi dakikada bir saat gibi kontrol eden Roe tarafından korunuyoruz. Diğer arkadaşlarımız ya çevre muhafızı olarak görev yapıyor ya da rehinelere kurtarmakla görevlendirilen ekibi oluşturuyor. Artık operasyonlarda herkes sensörlü tulum giyiyor. Sahte bir isabet alırsak, sensör nerede yaralandığımızı ya da çatışmada öldürölüp öldürölmediğimizi eğitimçilerimize iletiyor.

"Bu çok sıkıcı," diye homurdanıyor Kaine.

Metal kapının altından sızan ışık yarığına bakıyorum. Kaine başını arkamızdaki cüruf taşlı duvara hafifçe vuruyor, fermuarlı ellerini sarı saçlarında gezdiriyor. O da benim kadar huzursuz.

İlk başta, bu tatbikat için eşleştirildiğimiz için heyecanlıydık, ancak dakikalar saatlere uzadıkça, sabırsızlık ikimizi de kemiriyor. Kurtarıcılarımız depoya sızmayı her başaramadıklarında yeniden başlamak zorunda kalıyorlar. Kaine ve ben sonsuza dek bu soğuk, daracık odada oturduk ve şimdiye kadar kimse bizi kurtaramadı.

"Kaderimi başkalarının ellerine teslim etmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. "Bütün sabah bekledik. Neden bu kadar beceriksizler?"

"Bence bir dahaki sefere küçük generalin peşine takılalım." Kaine bana umutlu bir bakış attı.

Sırıtıyorum. "Ben varım." Biz de öyle yaptık.

Kapı gıcırdayarak açılıp bekçi köpeğimizin gölgeli silueti ortaya çıktığında Kaine ve ben hemen harekete geçiyoruz. Hareketlerimiz senkronize bir şekilde ileri atılıp Roe tepki veremediği onu etkisiz hale getiriyoruz.

Birkaç dakika sonra depodan kasıla kasıla çıkarken kendimizi bir çift belalı gibi hissediyoruz ama zaferimiz kısa sürüyor. Gün ışığına çıktığımızda Ford kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi bekliyor. Hadley yakınlarda duruyor, kaşlarını çatmış bize bakıyor. Red Cell ile antrenman yaptığımız günlerden nefret ediyorum çünkü bu onun yüzünü görmek zorunda olduğum anlamına geliyor.

"Yirmi dakika," diyor Ford onaylamayarak. "Tek yapman gereken yirmi dakika daha beklemektir ve bu tatbikatı geçmiş olacaktın."

"Kendimizi kurtardık," diye itiraz ediyorum. "Mesele bu değildi Darlington."

Ona ters ters baktım. "Amaç kurtarılmaktı."

Eğitmenimiz sinirli bir ses çıkardı. "Hayır, değildi."

"O zaman ne yapmamız gerekiyordu?" Kaine aynı derecede sinirli bir şekilde homurdanıyor. "Kurtarılmayı bekleyin! Bu lanet operasyonun adı, Sutler."

Kurtarılmayı bekle.

Kurtarma." Ford bunu bizim için açıklıyor. "Bu alıştırmanın tüm amacı size sabır ve disiplin öğretmek."

O böyle söyleyince, sanırım başarısız olmak her zaman kaderimde vardı. Benim dürtüsel doğa çafes karşı ve sınırlar . şunlar görev parametreleri. Harekete geçme arzusu her zaman içimde bir orman yangını gibi yanacak. "O zaman bizi neden bir araya getirdin?" Kaine'e doğru bir başparmak salladım.

"O bile daha sabırsız!"

Ford bana "*Aynen* öyle" der gibi bir bakış attıktan sonra arkadaşlarımıza hitap etmek üzere uzaklaşıyor.

Bir an için kafam karıştı, ta ki bu bakışın ne anlama geldiğini anlayana kadar. Bu tatbikatlar için rastgele değil, gruplara ayrılmıştık.

Bölüm 2'de kendi kendimize bildirdiğimiz zayıflıklar. İşte bu yüzden birlikte iyi çalışamayacağımız ortadayken sürekli Kaine ile eşleştiriliyorum. Birbirimize çok benziyoruz.

"Zayıf yönleriniz olarak neleri yazdınız?" Ona sordum. "Bu soru kaynaklarımızda ortaya çıktığında."

Gözlerinde anlayış belirir. "Pervasız. Sabırsız."

"Düşüncesiz ve sabırsız dedim. Ve yazılı işlerde berbat." Göz ucuyla bakıyorum. "Üçüncüsü neydi?"

"Çok yakışıklı."

Homurdanıyorum.

"Yani harekete geçmeden önce düşünmemiz ve daha sabırlı olmamız gerektiğini mi söylüyor?" Kaine dramatik bir iç geçirdi. "Kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Biliyorum."

Bilgilendirme için gruba tekrar katılıyoruz. Ford tüm Kara Hücre muhafızlarının görevi geçtiğini duyurdu. Çıkarma ekibinin tüm üyeleri de geçti.

"Ve rehinelerimiz, Sutler ve Darlington," diye bitiriyor, eğlenen bakışları bize doğru kayarken. "Başarısız oldunuz."

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdanıyorum. "Teknik olarak kurtarıcılar da başarısız oldu.

Çünkü bizi kurtarmadılar."

Çıkarma grubundan Kess, orta ve işaret parmaklarını başparmağına bastırıp bana fiske .

Ford neredeyse kızgınlıkla homurdanıyor. "Sana söyledim, operasyonun amacı kurtarma değildi. Amaç bir rolü yerine getirmek ve talimatlara uymaktı. Siz iki pislik dışında herkes bunu yaptı."

İkimiz de uygun bir şekilde azarlandık. Ugh. Ford'un haklı olmasından nefret ediyorum. Onu kendini beğenmiş bir piç haline getiriyor.

Zayıflıklarımın beni aşağı çekme eğiliminde olduğunun tamamen farkındayım. hareket ettiğimi ve bunun aptalca olduğunu biliyorum. Sanctum Point'e koşup Jim'in idamını durdurmaya çalışmak gibi küstah bir karar vermeseydim bu üste bile olmayacaktım.

Belki Griff'i, Tana'yı, Declan'ı, gitmemem için beni uyaran herkesi dinleseydim, o zaman...

Her halükarda burada olacağımı fark ettim. Ya da saklanmaya son vereceğim. Belki dağlarda bir yerde kendi Sadık kampımı kurarım.

"Dikkat!"

Hadley'nin komutuyla herkes dikkat kesiliyor ve kaldırımdaki ayak sesleri beni omzumun üzerinden baktırıyor.

Kalbim göğsümde dondu.

Jayde Valence.

Adımlarında bir hedefle bize doğru yürüyor. Beyaz-sarı saçları her zamanki gibi düşük bir düğümle bağlanmış, yüz hatları her zamanki gibi sıkışmış. Yanağındaki kan lekesi bana kişisel bir saldırı gibi geliyor.

Hemen tetikteyim. Eğer benim için buradaysa, bir saniye içinde zihnimi aldatmaya hazır olmalıyım.

Bir otorite havasıyla hareket ediyor. Onda hayattan daha büyük bir şey var. Korkutucu bir şey. Doğa tarafından işaretlenmiş, ancak yüzündeki kırmızı daire olmadan bile zorlu bir figür.

Kaç tane yeteneği olduğunu merak ediyorum. Üç mü? Dört mü? Jim Amca bana sadece en güçlü Mod'ların bir işaret taşıdığını ve işaretli bir Mod'un üç yetenekten daha azına sahip olduğunu hiç bilmediğini söyledi. Bende dört tane var. En azından benim bildiğim kadarıyla. Belki de içimde uyuyan beşinci, altıncı ya da yedinci bir yetenek vardır ve en uygunsuz zamanlarda açığa çıkmayı bekliyordur. Ama bir başkası şimdiye kadar ortaya çıkmış olurdu. Sanırım. Umarım.

Jayde, Ford ve Hadley'nin arasında durup acemilere bakıyor. Delici bakışları, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen sarsılmaz bir yoğunlukla bizi delip geçerken grubun üzerine bir sessizlik çöküyor.

O tamamen benim için

burada. Olmak zorunda.

Dimdik duruyorum, dışım metanetli, içim histerik bir karmaşa. Adımı söylemesini beklerken dengesiz kalp atışlarımı düzenlemek için nefes alıyorum.

"Sen," diye .

Verdiğim nefes boğazımda düğümleniyor.

Arkadaşlarımdan biriyle konuşuyor.

Onu tanımıyorum. Red Cell'in bir üyesi, Peter adında bebek yüzlü bir adam, beş hafta boyunca toplam sıfır kelime alışverişinde bulundum.

"Adı ne?" Peter yerine Hadley'e hitap ediyor. "Peter Berghman.

Acemi 31-"

Jayde elini sallayarak onun sözünü keser. Dikkatini Peter'a vererek onu öne doğru çağırır.

Çocuk kalabalığının arasından sıyrılıyor, gözleri endişeyle irileşmiş. Onlu yaşlarından yeni çıkmış, bir tutam dağınık saç ve hareketlerinde gergin bir seğirme var.

"Berghman. Altı askerin ölümüne neden olacaksın," diyor açıkça.

Kaşları çatılıyor. Gruptan birkaç şaşkın mırıltı duyuyorum.

"Ne?" diye kekeliyor.

"Bundan sekiz ay sonra, büyük bir hata yapacaksınız. Eylemlerinizi altı Gümüş Blok askerinin ölümüne yol açacak."

İnançsızlıkla başını sallar. "Ben asla-" "Bu bir niyet meselesi değil. Bu bir gerçek meselesi."

Peter'ın yüzü solgunlaşır, ağzı sessizce açılıp kapanır ve onun sözlerini anlamaya çalışır.

"Ama..." Sonunda sesini buldu. "Anlamıyorum. Ben asla dostlarıma zarar verecek bir şey yapmam."

"Sonucu gördüm." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Eylemlerinizi geri döndürülemez."

"Ne eylemi? Ben hiçbir şey yapmadım ki!"

İtirazları kulak ardı edilir. Jayde, öne çıkan Hadley'e başıyla işaret eder.

Hadley, "Berghman, Program'dan atıldın," diye bağırır.

Peter'ın çenesi düşer. "Bu... delilik. Ben kimseyi öldürmüyorum."

Hadley onu görmezden gelerek Peter'ı kolundan tutuyor ve zavallı çocuğu götürürken hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde izliyoruz.

Jayde çelik gibi gözlerini geri kalanımıza çeviriyor. "Askerlerimizin hayatları riske atılamayacak kadar önemli. Kasıtlı olsun ya da olmasın, o çocuk insanların ölümüne neden olacaktı. Gittiği için minnettar olun."

O gittikten sonra herkes kendi arasında konuşmaya başlar.

"Yanlış bir şey bile yapmadı." Lyddie inanmıyor. "Ya görüşü yanlışsa?" diye soruyor bir erkek acemi.

Bir diğeri hemen karşı çıkıyor. "Duyduğum kadarıyla Valence isabetliliğiyle tanınıyor. Asla yanlış bir öngöründe bulunmadı."

Kahretsin. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Bir an için içimi bir korku kaplıyor ama bunu bir kenara itiyorum çünkü Jayde'in benimle ilgili imgelemleri olup olmadığı konusunda endişelenecek vaktim yok. Şu anda hayatımda çok daha acil tehlikeler var.

Bryce, "Onun gibi ucubelerin bu üsse girmesine bile izin verilmemeli," diye mırıldanıyor.

Birkaç kişi şaşkınlıkla ona bakar. Şirket'i eleştiren birini duymak nadirdir.

Bakışları fark ettiğinde ses tonu savunmacı bir hal alıyor. "General'in liderliğini asla sorgulamam ama bu tehlikeli bir kumar gibi geliyor. Onlardan birine güvenmek."

Bir başkası, "On yıldır ona hizmet ediyor," diye .

İnatçı Bryce geri adım atmıyor. "Bu onu daha az tehlikeli yapmaz."

Jayde'in yeteneklerinden aynı ölçüde korkulması ve saygı duyulması bana komik geliyor. Hadley sadece onun sözüne dayanarak bir adamı programdan çıkardı, bu da çok şey ifade ediyor. Ancak aynı zamanda, buradaki herkes onun sahip olduğu bu büyük, korkutucu güçten dehşete düşüyor. Bu kısmı daha da ilginç buluyorum.

Yetenekler söz konusu olduğunda, önsezinin bir tehdit olduğunu düşünmüyorum. Geleceği görmek kişisel olarak hoşlanacağım bir şey değil, ancak bununla yapabileceğim en kötü zarar, ne? Birine korkunç bir şekilde öleceğini söylemek mi? Bir aceminin Komutanlığa hizmet etme hayallerini yıkmak mı?

Sahip olunabilecek çok daha tehlikeli yetenekler var.

-

Jayde'in ziyareti bütün gece aklımdan çıkmadı. Kendimi çatıya çıkan merdivenleri tırmanırken buluyorum. Betima öldürüldüğünden beri oraya ilk kez çıkıyorum ve anısı boğazımı sıkıyor. Kanının biriktiği çakıl taşlarındaki koyu lekeye bakıyorum.

Roe'nun bir acemiye daha öldürdükten sonra hala burada inanamıyorum.

Çatının kenarına yaklaşıyorum. Bugünkü tatbikatlar yorucuydu, ama şimdi kendimi dinç hissediyorum. Peter'ın beklenmedik işten çıkarılışı aklımdan çıkmıyor. Herkes kendisini bekleyen korkunç kaderi görmüş ve bu öngörüye körü körüne güvenmeye karar vermiş bir medyumun sözüne inanıyor. Başka kahin tanımıyorum. Ne kadar doğru olduklarını bilmiyorum. Ya yanılıyorsa?

Ve ona hatasını söyleyerek rotasını düzeltmeyeceğini kim söyleyebilir?

Keşke Jim Amca ile bu konuyu konuşabilseydim. Bazen hala onunla bağlantı kurmaya çalışıyorum, onun enerji imzasını arıyorum ama boşluktan başka bir şey bulamıyorum. Bunu neden yapmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Bu bir çeşit kendi kendime işkence ama duramıyorum.

Onun yerine Wolf'a bağlanıyorum, çünkü yalnızlık içimi kemiriyor. Tana'yı özlüyorum. Hayatımı özlüyorum.

"Hey." Sesi beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

"Hey. Okyanus bu gece nasıl görünüyor?"

"Benim olduğum yer her zaman sakindir."

"Hiç tekne görüyor musun?" Hiç tekneye binmedim. Dürüst olmak gerekirse kulağa pek çekici gelmiyor.

"Şu anda bir tanesine bakıyorum. Her zaman orada olana, koyda demirli. Mavi şeritli beyaz gövde. Kaptanın tüneğinde kırmızı bayrak dalgalanıyor."

"Bir adı var mı?"

"Söylemek için çok
uzakta." "Ona bir isim
vermeliyiz."

"Bir şeylere isim koymakta berbatım. Sen
yap." "Pekala. Knot So Fast'e ne dersin?"

"Tanrı aşkına, Daisy."

"Finny Business?" Kendi şakalarımı kıkırdıyorum, sonra herkesin içinde olduğumu hatırlayınca dudaklarımı kapatıyorum.

Kahkahası kulağımı gıdıklıyor. "Sandığın kadar komik değilsin.
vardır."

"Güldün."

"Sana karşı, seninle değil."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Wolfie."

Bir an sessizliğe gömülüp uzaklara bakıyorum. Peter'ın işlemediği bir suçtan dolayı cezalandırıldığı için kalbi kırılmış yüzünü hatırlıyorum. Hâlâ hayatta olan altı kişiyi öldürmekle suçlanıyordu.

"Kadere inanır mısın?" Wolf'a sordum.

"Bilmiyorum... Belki? Bazen kaderim üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissediyorum ama sonra bir şey oluyor ve ipleri elinde tutan daha büyük bir güç olup olmadığını merak ediyorum."

"Ama eğer varsa, o zaman denemenin ne anlamı var? Eğer her şey zaten harekete geçmişse, zaman eylemlerimiz, seçimlerimiz anlamsızdır, değil mi?"

Düşünceli bir şekilde duraklar. "Belki de seçimlerimiz olayların gidişatını harekete geçiren katalizörlerdir. Belki de kaderimiz önceden belirlenmiş değildir, verdiğimiz kararlardan etkileniyordur."

Bu fikirle boğuşurken kaşlarımı çatıyorum. "Yani kaderimiz üzerinde bir miktar kontrolümüz olduğunu, ancak bu kontrolün kendimizi içinde bulduğumuz koşullarla sınırlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Belki hayatlarımızın temel yörüngesini değiştiremeyiz ama yol boyunca ayrıntıları ayarlayabiliriz. Bu tıpkı bir okyanus akıntısında yol almak gibidir. Rotasını değiştiremeyiz ama onunla birlikte akarken hangi yolu izleyeceğimizi seçebiliriz."

Karanlık tabana bakarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sanırım bu rahatlatıcı bir düşünce, kendi hayatlarımız üzerinde hala biraz kontrolümüz olduğu fikri. Ama derinlerde bir yerde, aklımın bir köşesinde duran huzursuzluk hissinden kurtulamıyorum. Gelecekte beni nelerin beklediğini merak ediyorum. Yolum çoktan çizilmiş mi, yoksa hâlâ kendi kaderimi şekillendirme gücüne sahip miyim?

Ranzalara dönüyorum. Işıklar sönmüş ama bazı acemiler hâlâ ayaktalar, yüzleri kaynaklarının soluk beyaz ışıltısıyla aydınlanıyor. Kaine hala

Uyanık, battaniye beline kadar inmiş. Göğsü çıplak, gölgeler ve kaslardan oluşan geniş bir alan.

Botlarımı bağlarken beni izliyor. "İyi misin?" diye mırıldanıyor.

"Yorgun değilim. Biraz yürüyeceğim."

"Hadley'nin seni görmesine izin verme."

Önemli değil. O kameraların her hareketimi takip edeceğini biliyorum. Ve Cross'un burada olduğumu bileceğini biliyorum.

Bilmediğim şey, beni bulmasını mı yoksa uzak durmasını mı umduğum.

Tesisten çıkarken gece havası ılıktı. Zihnim çok huzursuz. Amaçsızca dolaşıyorum, üssün sessizliğinde tek ses botlarımın yumuşak adımları. Sonunda yine Güney Plaza'ya varıyorum ve orada Jim Amca'yı ve beni terk ettiği sabahı düşünüyorum.

Tam yalnızlığımın ağırlığını hissetmeye başlamışken arkamda ayak sesleri duyuyorum.

"Beni hep peşinden koşturuyorsun." Alçak sesi sessizliği bozuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Yüzümü ona dönüyorum. Birkaç metre ötede duruyor, silueti ayın soluk gümüş rengiyle aydınlanıyor.

"Bunu sana ben yaptırmıyorum. Dışarı çıkmak zorunda değildin. Kaçmayacağımı biliyorsun."

Cross yaklaşıyor. "O zaman odamda mı kalmalıydım?" "Eğer istiyorsan."

Dışarıdan kayıtsızım. Ama tüm çabalarımın rağmen, o yakınımdayken nabzımın nasıl attığını inkar edemiyorum.

Geri çekilip aramıza biraz mesafe koymalıyım ama kendimi kıpırdamaya .

"Şu anda burada olmasaydım senin için hiç fark etmezdi o zaman," diye söylendi.

"Hiç de değil."

"Başka biriyle olmam senin için önemli değil. Ivy, belki. Eğer şimdi gidip onu bulursam. Onu odama getirir ve soyarsam

Aşağı. Ellerimi ve dilimi onun her yerine koy."

Göğsümdeki sıcak kıskançlık sesini duymazdan geliyorum. "Boş zamanlarında ne ya da kimle uğraştığınla ilgilendiğim izlenimine kapılıyorsun." Gözlerimiz kilitlendi. "Umurumda değil."

"Sanırım bana yalan söylemekten zevk alıyorsun."

Hava gerginleşiyor ve aramızdaki boşluk her geçen saniye daralıyor gibi görünüyor. Boğazından hırıltılı bir ses çıkararak bakışlarımı ondan ayırıyorum.

"Beni deli ediyorsun," diyor Cross, sesi sert. "Ve?"

Kibirli ses tonum karşısında ifadesi kararıyor.

"Seni delirtmeye çalışmıyorum," diyorum, ne kadar az umursadığımı kanıtlamak istercesine omuz silkerek. "Beni buraya getiren sendin, unuttun mu?"

"İnan bana, hatırlıyorum. Handa odama girdiğin andan itibaren başımın belası oldun." Bir küfür savurdu. "Yapacak bir işim, yönetecek lanet bir bloğum, denetleyecek Elitlerim var ve tüm zamanımı Wren Darlington'ın bir sonraki çılgınca numarasını merak ederek geçiriyorum."

Dudaklarım onun tadının neye benzediğini öğrenme arzusuyla karıncalanırken söylediklerine odaklanmak zor.

"Ben acemilere karışmam." Çenesi hayal kırıklığıyla sıkılmıştı.

Ve şimdi hüsrana uğradım. Hayal kırıklığına uğradım, sinirlendim ve her parçamın umutsuzca onu arzulamasına çok kızdım.

Acemilerle ilgilenmiyor mu?

Babaları benim gibi binlerce insanın ölümünden sorumlu olan adamlarla ilişkiye girmem.

Benim kusurlu olduğumu düşünen ve gerçeği bilseler beni istemeyecek olan erkeklerle birlikte olmam.

"Sana benimle ilişkiye girmeni söyledim mi?" İmkânsız bir başarı göstererek sesimi sabit tutmayı başardım. Güzel.

O mavi gözler parlıyor. "Hayır, sadece kıyafetlerini çıkarıp benimle duşa giriyorsun. Kontrolümü kaybetmem için bana meydan okuyorsun."

"Seninle duşa girmedim. Duşa senin yanında girdim. Ve hatırladığım kadarıyla önce sen kıyafetlerini çıkardın." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana öyle geliyor ki

Hormonları üzerinde kontrol sahibi olması gereken biri varsa, o da sensin-"

Gözümü kırıyorum ve tünele doğru geri çekiliyorum, ay ışığı aniden gölgeler tarafından yutuluyor.

Cross beni duvara yaslıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Nefesinin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Yakınlığının elektriğini.

"Şu anda gerçekten kontrol hakkında mı konuşmak istiyorsun?" diyor, elini belime koyarak beni yerimde tutuyor. "Çünkü bana öyle geliyor ki kontrol sorunu olan sensin."

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. " yakıyorsun." Acıtmıyor.

"Hayır, değilim." Kahkahası yanağımı ısıtıyor. "Sen ürkek ya da zayıf değilsin, Dove. Sen bir ateş fırtınası ve kendini nasıl dizginleyeceğini öğrenmezsen yoluna çıkan her şeyi yakıp kül edeceksin."

İçimi görebilmesinden nefret ediyorum. Yüzeyin altında kopan fırtınalı duyguların tam içine. Her zaman kontrolü kaybetmenin eşiğindeyim. Bunu tüm hayatım boyunca hissettim, o tehlikeli hissi.

Cross parmaklarını kalçamda, kolumda ve yüzümde gezdiriyor. Başparmağı yanağımın kıvrımlarında geziniyor. Bana izinsiz dokunduğu için onu azarlayacak kelimeleri bir araya getiremiyorum, çünkü bundan çok keyif alıyorum.

"Ben kadınlara karşı böyle değilim," diye mırıldanıyor. "Ben kovalamam. Yalvarmıyorum." İnliyor. "Ama sen... Savunmanı yıkmak istememe neden oluyorsun."

Bir parça ay ışığı tünele girip yüzünü aydınlatıyor. Gözleri arzuyla dumanlı, benimkilerle kilitleniyor. Harekete geçmem için beni cesaretlendiriyor.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, onun yoğunluğuna daha fazla dayanamıyorum. "Bana bak," diye emrediyor.

Başparmağı sessiz bir davetle dudaklarıma dokunduğunda nefes alıyorum.

Karanlıkta duruyoruz, sessiz bir irade savaşının içindeyiz.

"Bu kötü bir fikir." Çarpan kalbim yüzünden sesim zar zor duyuluyor.

Sanki göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi

hissediyorum. "Muhtemelen."

Yüzü yine çok yakın, ağzı hayali bir dokunuşla benimkinin üzerinde geziniyor.

İrademin son ipleri de içimde çözülüyor. Boğuk bir ses çıkardığında, bunu her yerde hissediyorum.

"Tadının neye benzediğini bilmem gerek. Bırak alayım, Dove."

Dudaklarımı yalıyorum ve o yine inliyor.

"Bırak beni. Sikeyim. Alayım."

Hareket edemiyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Dudaklarımız birbirinden sadece milimetrelerce uzakta dururken nefeslerim sık, hızlı patlamalar halinde kaçıyor.

Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki yumru sinirlerime ihanet ediyor, karşı konulmaz bir şekilde yaklaşıyorum. Ve sonra, bastırılmış bir ihtiyaç patlamasıyla baraj yıkılıyor ve ona uzanıyorum, parmaklarım gömleğinin kumaşını bükerek onu kendime doğru çekiyorum.

Dudakları şiddetli bir öpücükle benimkilere çarpıyor. Hiç tereddüt yok. Kısıtlama yok. O tek, heyecan verici anda, tüm vücudum enerjiyle canlanıyor.

Ellerim saçlarına dolanıyor ve onu daha da yakınma çekiyorum, onu alabildiğim kadar yakınma, bedenim ona doğru geriliyor. Dudakları dudaklarımı yutarken, her sinir ucu hislerle çılgılık atıyor ve etrafımdaki dünya unutulup gidiyor.

Öpücüğü daha da derinleştiriyor, dili ağzımın içinde benimkini kovalıyor. Açgözlü. İlkel. Sanki beni tüketmeye çalışıyor. Beni sahiplenmeye. Dili benimkini bulup keşfederken, elleri belime kadar iniyor, kıkımın üzerinde kayıyor, vücudumun hatlarını izliyor.

" olacağını biliyordum." Zor nefes alıyor.

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum, onu tekrar öpüyorum. Dilinin her fırçası içimde bir ihtiyaç ateşini tutuşturuyor.

Hiç bitmesini istemiyorum ama sesler sisi yarıyor. Güney Plaza'nın yanındaki kulede birbirleriyle sohbet eden muhafızlar olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ama artık çok geç. Cross ve ben çoktan ayrılmıştık ve sanki zaman durmuş, beni saf, derin, çaresiz, umutsuz bir şehvet sisinde asılı bırakmıştı.

Nefesimi tutmaya çalışırken, içimde ürkütücü bir his beliriyor. Korku. Ondan değil, onu öpmeye devam etmeyi ne kadar çok istediğimden. Aramızdaki bağda açıklamaya meydan okuyan bir iğlik var.

"Gidebilir miyim?" Fısıldıyorum.

O da benim gibi şaşkın görünüyor. Başını salladı. Cross Redden'ı tünelin gölgesinde bırakarak aceleyle tünelden ıkıyorum.

BÖLÜM 5

Instructor	FORD (LT)
Student	Wren Darlington, R56. Kaine Sutler, R42
Class	Drills and Mock Operations
Mission	Wait for Rescue
Objective	Fulfill the provided role and follow directions.
Score	FAIL

EĞİTMEN NOTLARI:

Pair was disqualified. Cocky asswits rescued themselves. Likely would have gotten themselves and/or the extraction team killed during a real field op.

BÖLÜM 30

(Artık sabahları erkenden koşu yaptırıyorlar. Hadley, Kızıl Hücre'ye katılan bazı askerlerin kendi formunda olmadığını düşünmüş.

olmalarını bekliyor. Ve bir şekilde bu, Kara Hücre'nin de aynı sonuçlara katlanması gerektiği anlamına geliyor, bu da iki hücrenin artık şafakta koşu yapma zevkine sahip olduğu anlamına geliyor.

"Bunun için çok erken," diye mırıldandığını duyuyorum Kess'in. İlk kez onunla aynı fikirdeyim.

Güneş üssün üzerinde yükselmeye başlıyor ve ufukta altın rengi bir ışık saçıyor. Sıra halinde koşuyoruz, ayakkabılar kaldırıma vuruyor, ayak sesleri hep bir ağızdan gümbürdüyor. Serin bir sabah ve ben rahatsızlıkla nefesimi verirken nefesim bir tutam buhar halinde çıkıyor. Koşuyu kim icat etti? Bu, Eski Çağ'da bırakabileceğimiz bir şey değil mi?

Kaine'e bakıyorum. Alnında boncuk boncuk terler parlıyor ama onun dışında bir derdi yok. Adam her şeyi ağırdan alıyor, kelime oyunu yapmıyorum.

Öte yandan Lyddie... Zavalıcık soluk soluğa kalmadan önce ancak yarım mil gidebildi. Onu hızlandırmak için yanından dürttüğümde bana ters ters baktı ve "Buraya İstihbarat için geldim, sadist bir koşu birliğine katılmak için değil" dedi. Kelimeler hırıltılı bir şekilde söylendi ve beni güldürdü.

Birkaçı Lyddie gibi istihbarata katılmaya kararlı, ama çoğunun benim gibi olduğunu, bir saha çalışması birimine, özellikle de Elit'e girmeye hevesli olduğunu biliyorum. Yüksek adrenalinli, yüksek netlikli operasyonlar. Keşke ne olduğunu bilseydim.

Silver Elite'e girmek için gereken kriterler. Eğitmenlerin hiçbiri bu konuda çok açık sözlü değil.

Kara Hücre'de sadece yirmi kişi kaldık. Sanırım Kırmızı Hücre'nin ye sayısı on sekize düştü. Geriye kalan otuz sekiz acemiden kaçının Elit'e seçileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tek yapabileceğim, beceremediğim ilk üç haftayı telafi etmek için kımı yırtarak çalışmak.

Yoldaki bir virajı dönüyoruz ve şimdi s önümüzde uzanıyor, sabahın yumuşak ışığında yıkanan binalar ve eğitim alanlarından oluşan geniş bir alan. Yanımızda Hadley daha hızlı hareket etmemiz ve düzende kalmamız için emirler yağdırıyor. O en kötüsü.

Eğitim merkezine döndüğümüzde, s yaşam belirtileri gösteriyor. Askerler sabah rutinlerine devam ediyor. Araçlar uzaktan grl grl geliyor.

Girişte Cross'u fark ettiğimde vücudumu bir farkındalık dalgası kaplıyor. Kıyafetlerini giymiş, Struck, Ford ve koyu tenli ve çok kaslı bir adamla konuşuyor.

Hain gözlerim Cross'un üzerinde geziniyor ve içimde bir elektrik çarpması oluyor.

Aklımdan ıkaramıyorum. O pck. Dokunuşunu. Kokusunu. Dudaklarının benimkilere değme hissi. Vücudumun her parçası onu hatırlarken sertçe yutkunuyorum. Parmaklarım, saçlarının aralarında kayarken ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırlayınca karıncalanıyor. Gğslerim göğsüne bastırıldığım hissini, kalp atışlarının hızlı vuruşunu hatırlıyor.

Onu pmemeliydim. Aptalca
bir hareketti.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi Cross'un başı bana doğru dönüyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve iğrenç kalbim göğsümde sıkışmış bir kelebek gibi çırpınıyor.

Lanet olası aptal kalp.

Bakışlarımız uygun olandan daha uzun süre devam ediyor. Gz temasını kesip asılarına dönmeden önce gamzesinin bir ipucunu görüyorum.

Hadley beklememizi emretti, sonra da küçük gruba katılmaya gitti. "Wren?"

Adımın sesine baktım. Jordan.

Bir aydan biraz fazla oldu ama bu adamla yatağa girdiğimde sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum.

Üniformasını giymiş bir halde bana doğru geliyor. Üniformasında iki bronz yıldızın yanı sıra Copper Block amblemi de vardı. Handa geçirdiği gece üçüncü yıldızı da kazanmayı umduğunu söylediğini hatırlıyorum. Sonbaharda subay okuluna başlamayı planlıyordu.

Jordan'la konuşmak için gruptan uzaklaştığımda Kaine bana sırtıyor, gözleri rahatlamış bir ifadeyle doluyor. Bana sarılacakmış gibi hareket ediyor ama kısa bir süre durup kollarını iki yanına indiriyor. Bakışları Gümüş Blok memurlarına doğru kayıyor.

Jordan sesini alçaltarak, "Seni gördüğüme çok sevindim," diyor. "Sen iyi misin? Endişelendim."

"Benim hakkımda mı?"

"Gardiyanını idam ettikten sonra seni bulmaya çalıştım. Bana tek söylenen gözaltına alındığındı." Antrenman üniformama dikkat çekiyor. "Askere alındığını fark etmemiştim."

"İlk başta değildim. Beni birkaç gün tuttular ama Yarbay Valence amcamın ne olduğunu bilmediğimi doğruladıktan sonra Program'a katılmama izin verdiler."

Jordan, "Onlara masum olduğunu söyledim," diyor ve sesinde çınlayan inancı kazanmak için ne yaptığını hakkında hiçbir fikrim yok. Yatakta *o kadar* iyi değilim.

"Onlarla benim hakkımda mı konuştun?"

"Evet. Güney Plaza'da yakalandığını öğrendikten sonra. Onlara gardiyanının bir 'fect' olduğunu bilmene imkân olmadığını ve Şirket'e sadık olduğunu söyledim."

Zavallı yanlış yönlendirilmiş Jordan'ın zavallı yanlış inancı.

Memurlara bir kez daha bakıyor, sonra elini yüzüme doğru kaldırıyor. Parmaklarını yanağıma hızlıca dokundurdu. Cross'un gözlerinin sırtıma dikildiğini hissediyorum. Sesinin keskin tonu bize doğru geliyor.

"Darlington. Arkadaşlığı bırak. Hücrene geri dön."

Jordan'a "Üzgünüm," dedim. "Gitmek zorundayım."

"Artık üste olduğunu bildiğime göre daha sonra bulurum." Tereddüt ettim. "Belki de yapmamalısın."

Dudaklarını hafifçe çattı.

"Bunun benim için işleri daha da kötüleştireceğini hissediyorum," diye açıklıyorum ve kaptana doğru ihtiyatlı bir baş selamı veriyorum.

Jordan mesajı aldı. "Tamam. Önce seninle telsizden bağlantı kuracağım."

"Darlington," diye tersler Cross.

Jordan'dan uzaklaşıp gruba dönüyorum, Kaine soru sormak için kaşlarını kaldırıyor.

"Sorma bile," diyorum iç çekerek.

Sonunda memurlar varlığını kabul etmeye karar verdiler. Konuşmayı Ford yapıyor. "Tebrikler, bayanlar ve baylar. Bu hafta UCO'lara başlıyoruz."

Gizli operasyonlar. *Evet.* Bu bölümü dört gözle bekliyordum. "Açıkçası sizi gözetim olmadan vahşi doğaya gönderemeyiz.

Her birinizin sahada sizinle birlikte bir idarecisi olacak. Bunu aşamalı olarak yapacağız. Bu gece beşiniz hazırsınız. Program kaynaklarınıza yüklendi."

Koşu için bilek kaynaklarımızı takıyoruz, bu yüzden benimkini kontrol ediyorum ve bu geceki grupta olduğumu keşfettiğimde aydınlanıyorum.

"Benim adım bu programda yok." Suçlama, ağabeyine açıkça ters ters bakan Roe'dan geliyor.

Cross'un ifadesi sakinliğini koruyor. "Dün gece General'e de söylediğim gibi, henüz sizin için sağlam bir korumamız yok."

"Bu saçmalık, kardeşim."

"Neyse o, *kardeşim*," diyor Cross ve onu bakışlarından uzaklaştırıyor.

-

Kışlaya döndüğümde, kaynağıma bir dosya yüklenmişti. Gizli kimliğimin ayrıntılı bir biyografisi ve ezberlemem için bana iki saat verildi. Bu çok fazla bir zaman değil ama çok da endişelenmiyorum. Geçmişimi okurken heyecandan karnım gıdıklanıyor.

Daha sonra Tyler Struck bu gece operasyonda olan kadınları toplamak için kışlaya geldi. Sadece ben ve Bryce kaldık. Silver Block'un bulunduğu binaya gidiyoruz ve "Gardırop" olarak adlandırdığı odaya ulaşana kadar onu bir dizi oda boyunca takip ediyoruz. İçeride giysi rafları bulduk.

Bryce, eğitmene doğru dönmeden önce bir elbise rafına bakıyor. "Soldier Struck? Kimliğim konusunda tam olarak rahat değilim."

Struck gülüyor. Tüm tepkisi bu. Kahkahalar.

Bryce'ın gözlerinde bir öfke parıltısı beliriyor ve ben de *"Seni bu bölümden çıkarması için babanı arayamaz mıydın?"* deme isteğine karşı koyuyorum.

Babamın Komuta İstihbarat'ta olduğunu duyduğum her sefer için bir Lux kredim olsaydı, kantini satın alabilirdim.

"Silver Block ne sıklıkla gizli göreve gider?" Struck'a sordum.

Omuz silkiyor. "Koğuşlarda ne olup bittiğine bağlı."

"Şimdi bir şeyler mi hazırlanıyor?" Bir omuz silkme daha.

Anladım. Bilmem gereken bir şey var.

"İstedığınız kıyafeti seçin" diyor bize. "Ama örtünüzü aklınızda tutun ve ona göre giyinin."

İnanılmaz derecede mutsuz görünmesine rağmen, Bryce şimdiye kadar gördüğüm en dar elbiselerden birini seçiyor ve bu da onun gizli kimliğini merak etmeme neden oluyor. Belki de şikayetleri haklıdır.

"Silahlarımız yanımızda olacak mı?" diye soruyor ipeksi kumaşı incelerken. "Bunun içinde silah taşıyamayacağım."

"Küçük bir bıçak alacaksın. Altına bir jartiyer kılıfı sabitleyebilmelisin."

"Küçük bir bıçak mı? Bu kadar mı?" Bryce giderek sinirleniyor. "Kendimizi nasıl savunacağız?"

"Son bir aydır sana ne öğretmeye çalıştığımızı sanıyorsun? Bir bıçağın ve yumrukların olacak. Hepsi bu kadar. Şimdi her lanet şey için sızlanman bitti mi yoksa elini biraz daha tutmam gerekiyor mu?"

Bryce dudaklarını düzleştiriyor. Struck'ın ondan hoşlanmadığı acı verecek kadar açık. "İkimizi de mi denetliyorsun?" Askıları karıştırırken soruyorum.

Struck başını sallar. "Hadley'e atandınız."

Ugh. Harika. Yüzümü görmesin başımı çeviriyorum.

Ben uygun bir kıyafet bulmak için rafları karıştırırken, o telsizinden bir uyarı alıyor ve kontrol etmek için odadan çıkıyor. Döndüğünde, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Çok erken konuştum," dedi bana. "Yeniden atandın." "Kime?"

Şüpheyile sordum.

"Sence kim?"

-

Şık siyah bir arabanın arkasında yalnızım, bilinmeyen bir yere götürülüyorum. Şehrin ışıkları camın önünden geçerken tedirginliğim artıyor. Nereye gittiğim ya da ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda kesin olan tek şey, daha önce ezberlediğim arka plan hikayesi.

"Broken Dove, anlaşıldı mı?"

Ford'un sesi Teğmen Hirai'nin değerli kulaklığı sayesinde kulağıma doluyor.

"Siktir git," diye homurdanıyorum. "Başka bir çağrı işareti istiyorum."

Kıkırdıyor. "Bunu kaptana söyle."

"Pekâlâ, tam olarak nerede o? Çünkü bana onun benim amirim olduğu söylendi ama ben ne yapmam gerektiğini bilmeden bu arabada tek başıma oturuyorum."

"O da sizinle birlikte sahada olacak ama operasyonu ben yöneteceğim. Hedefinizi duymak ister misiniz, yoksa sızlanmaya devam mı edeceksiniz?"

Cross benimle sahada olacak da ne demek? Ayrıntıların eksikliği cildimi kaşındırıyor.

Araba aniden durduğunda, koltuğumda zıplıyorum. Renkli camdan dışarı bakıyorum. Bir ara sokaktaymışız gibi görünüyor.

"Operasyon sitenizin adı Haven. Sahibi Shenise Nelson adında bir kadın. Alt katında bir bar bulunan, şehir lojmanları olarak maskelenmiş yasadışı bir genelev."

"Madem genelev olduğunu biliyorsunuz, neden kapatmadınız?"

"Bazen suçluları kendi hallerine bırakmak daha avantajlıdır. Nelson düşük seviyeli bir tehdit ve ihtiyacımız olduğunda istihbarat için iyi."

"Yani onu istihbarat için mi arıyorum? Ne öğrenmem gerekiyor?"

"Bütün hafta dersi dinlemedin mi? Bilgi toplamak hassas bir konudur. Kendinizi sevdirebilirsiniz. Sonunda ihtiyacınız olan o parlak taşı bulana kadar küçük küçük külçeler çıkarırsınız. Amacınız temas kurmak ve iş istemektir. Oradasınız çünkü İnsan Hizmetleri'ne başvurmak istemiyorsunuz - çok ağır bir düzenleme var ve orada kazanılacak kredi yok."

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum. "Yalnız mı gireceğim?"

Cross'un bunu yapmam için bana güvenmesine şaşırdım. Arabadan inip sokakta refakatsiz yürümek için. Ya kaçarsam? Ya kaçmayı başarırsam?

"Asla yalnız değilsin tatlım. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Ford blöf yapmıyor. Üzerimde bir düzine çift göz olduğunu hissederek araçtan çıkıyorum. Kesinlikle izleniyorum.

Cadde gecenin bu saatine göre oldukça kalabalık - saat onu geçiyor, yani şehrin gece yarısı sokağa çıkma yasağı yaklaşıyor. Sanctum Point'e hava karardıktan sonra hiç gitmemiştim ve neon ışıkların parıltısı ve yayaların bulanıklığı beni büyülüyor. Point'in eğlence bölgesinin kalbindeyim. Hedefimi bulana kadar vitrinleri tarıyorum. Haven.

Üstümden alçak bir uğultu duyduğumda, tertemiz kaldırımdan aşağıya doğru yarı yoldaydım. Bir hareket yakalayınca yukarı bakıp yutkunuyorum. Otomatik bir drone tepemde vızıldıyor, mekanik gözleri herhangi bir huzursuzluk ya da normdan sapma belirtisi için sokağı tarıyor. İlerliyor ama beni tedirgin hissettiriyor.

Ön cephesi cilalı pirinç aksesuarlar ve zemin kattaki buzlu cam pencerelerle süslü tuğla bir bina olan Haven'ın önünde duruyorum. İçeri girdiğimde bir gürültü dalgası üzerime çöküyor. Ana oda, kahkaha patlamaları ve bardak şingirtıları ile noktalanan sohbetin vızıltısı ile canlı. Yuvarlak masalar barın her tarafına dağılmış, neredeyse sadece erkekler tarafından işgal edilmiş.

Belirsiz bir şekilde etrafıma bakıyorum. Bilinçli bir hareketle kollarımı ovuşturuyorum. Görmemiş gibi yaptığım birkaç bakışı üzerime çekiyorum. Bu geceki operasyon için seçtiğim elbise kısa ama çok kısa değil - etek ucu dizlerimin üzerinde duruyor. Seksi ama çok da seksiz değil - V yakası sadece bir miktar

dekolte. İkinci kişiliğimin açık saçık ve mütevazı bir karışım olduğuna karar verdim ve bu kolsuz güvercin grisi elbise vücudumu çok fazla ortaya çıkarmadan tüm doğru yerlerden sarıyor.

Elimde gece çantamla bara doğru yürüyorum. Kulaklığımı çıkardığımda Hira'nın bana verdiği iletişim cihazını içeren ince siyah bir şey. Bir tabureye kayıyorum, bacak bacak üstüne atarken beceriksizce kayıyorum.

Barmen yanımıza geldi. Kısa saçlı ve dövme bir kadın. "Ne istiyorsunuz?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Sentetik olmayan bir şey için kaç kredi?" "Muhtemelen senin karşılayabileceğinden çok daha fazla, sevgilim." "Oh.

Tamam. Sentetik viski o zaman."

Hayal kırıklığına uğramış yüz ifademi fark ettiğinde, onunki yumuşuyor.

Telsizimi çantamdan çıkarıp okutması için uzattım ve Lux hesabımdan beş kredi çekti.

Şok oldum, bara doğru döndüğünde, saf maldan bir şişe aldı. Başkentte bir laboratuarda üretilen türden değil.

Bana göz kırpmıyor. "Sırrımız mı?" diyor ve göğsüm sıkışıyor, çünkü bu iki alaycı kelime aklıma Morlee Hadley'i ve Jim bakmadığında elime gizlice soktuğu şekerleri getiriyor.

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkür ." "Özellikle bir şeyi mi kutluyorsunuz?"

"Bugün benim doğum günüm." Omuz silktim. "Bir geceliğine elitlerin nasıl yaşadığını görmenin iyi olacağını düşündüm."

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim." Bardağı bana doğru kaydırıldı.

"Teşekkür ederim."

İlk yudumda neredeyse yüksek sesle inliyordum. Vay anasını. Saf viskinin tadı tam bir keşif. Zengin aroması dilimin üzerinde ateşli bir yoğunlukla dans ediyor ve şimdiye kadar tükettiğim sentetik şeylere kıyasla çok yumuşak bir şekilde iniyor.

"İyi, değil mi?" Barmen cevabıma sırtlıyor. "Sanırım bu yetersiz bir ifade."

Bardağı döndürüyorum. Rengi bile daha canlı. Altın rengi sıvı bana parıldıyor, kehribar tonları yakalanmış güneş ışığı gibi parıldıyor.

Kadın başka bir müşteriye hizmet etmeye gidiyor ve ben taburemde dönüp odayı izliyorum. Birkaç komuta askerinden daha fazlasını görüyorum, sanırım bu mantıklı. Askerler sarhoş olmayı ve sevişmeyi sever.

Görüş alanımın bir köşesinden barmenin döndüğünü görüyorum. "Shenise'i nerede bulabileceğimi biliyor musun?" diye sormadan önce tereddüt ederek arkamı dönüyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Biri bana onunla konuşmam gerektiğini söyledi," diye ekliyorum.

"Ne hakkında?" Ses tonuna çok dikkat ediyor. Belli ki kimseye güvenmiyor. Güvenmemesi gerektiği gibi.

"İş fırsatları."

"Tüm iş atamaları Şirket tarafından sağlanır," diyor, sanki bir el kitabından okuyormuş gibi.

"Bunun farkındayım," diye cevap veriyorum, alaycı bir ifade takınarak. "Benim zaten bir görevim var. Kayıt dışı bir şey arıyorum." Dudağımı ısıriyorum. "Çok sıra dışı."

"Gerçekten doğum günün mü?" Başımı salladım.

"Doğum gününde yapılacak komik bir şey. Ek iş aramak."

"Pek sayılmaz. Başka ne yapabilirim ki? Hiç ailem yok. Toplanma izni için başvurmayı haklı çıkaracak kadar arkadaşım yok. Bir erkek arkadaşım vardı ama geçen hafta benden ayrıldı, o yüzden... işte buradayım." İnsanlığın bildiği en lezzetli sıvıdan bir yudum daha alıyorum.

Beni incelemeye devam ediyor. İfadesi beton bir duvar da olabilirdi, bana o kadar az şey söylüyor.

"değil. Unut ." Omuzlarımin hafifçe sarkmasıyla tekrar odaya dönüyorum.

Onun uzaklaştığını hissediyorum. Başka bir müşteriye hitap eden gırtlaktan gelen sesini duyuyorum.

Viskimi yudumlarken, düşüncelere dalmış gibi yapıyorum. Zaman geçiyor. Beş dakika. On dakika. On beş. Kulaklığım her şeyi kaydediyor, ama Ford kontrol etmiyor. Cross hiçbir yerde bulunamıyor.

Vazgeçip bırakma bölgesine dönsem mi diye düşünürken barın arkasından başka bir kadın yürüyor. Uzun saçlı ve

dudaklarını büzüyor, sırtını saran bir kot pantolon ve göğüslerini zar zor örten küçük bir bluz giyiyor. Yaşını tam olarak kestiremiyorum. Belki yirmili yaşların sonunda, ama onu daha yaşlı gösteren bir otorite havasıyla hareket ediyor.

Barmen bana doğru başını sallayarak ona fısıldıyor.

Yeni gelen kişi barın etrafından dolaşıp yanımda durduğunda nabzım hızlanıyor. Şüpheli kahverengi gözler yüzümü inceliyor.

"Beni aradığınızı duydum."

Çantamın ince askısıyla oynuyorum. "Sen Shenise misin?" Başını sallıyor. "Senin adın ne?"

"Gilly."

"Point'te mi yaşıyorsun, Gilly?"

"Evet. Yaklaşık bir ay önce G'den transfer edildim. Yönetim bölümünde çalışıyorum."

"Pasha iş aradığınızı söyledi." Dudaklarını büzüyor. "Neden bunun için Haven'a geldin? Şirket tarafından bize atanmamış işçileri kabul edebileceğimizi nereden çıkardın?"

"Bir arkadaşım bir şeye ihtiyacım olursa seni bulmamı söyledi."

Shenise vazgeçmiyor. "Ne arkadaşı?"

Yanağımın içini çiğneyerek isteksizliğimi belli ediyorum. "Ben... Ben onun güvenine ihanet etmek istemiyorum."

"O zaman korkarım birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok, Gilly. Belki de başka bir yere bakmalısın-" Cümlesinin ortasında durdu ve kapıya odaklandı.

Bakışlarını takip ediyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Cross az önce içeri girdi.

BÖLÜM 31

(Bar fısıltılarla patlamaz. Konuşmalar kesilmiyor. Ama Cross yanlarından geçerken kafaların nasıl döndüğünü kaçırmıyorum. Lacivert ceketinin içinde Üniforması, sahip olduğu gücü gösteren dört gümüş yıldızı ile göz korkutucu bir figür.

Bir de o kadar yakışıklı ki hem erkeklerin hem de kadınların bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

Odanın köşesindeki bir masaya doğru ilerlerken adımları kendinden emin, her hareketi amaca yönelik. Masa zaten iki adamla dolu ama bu bir engel değil. Cross'un yaklaşmasıyla konuşmaları duraksıyor, içkileri dudaklarının yarısına kadar geliyor. Sonra bardaklarını bırakıp yerlerine geçebilmesi için çekiliyorlar.

Boşalan sandalyelerden birine oturmasını izlerken kalbim küt küt atıyor. İyi görünüyor. Yenilebilir.

Shenise topuğunun üzerinde dönmeden önce "Affedersiniz," diyor.

Kulak misafiri olmadığı anda, barmen Pasha'yla yüzleşmek için dönüyorum. Çantamın askısını kurcalıyorum.

"Nedir bu?" Tıslıyorum. "Bir çeşit tuzak mı?"

Kaşları çatılıyor. "Ne?"

Paniklemiş bir ses tonuyla konuşuyorum. "Bir komutanın burada ne işi var? Beni rapor etmek için mi aradınız, çünkü ben sordum-"

"Sakin ol hayatım," diye araya giriyor ve bir kahkaha atıyor. "Senin için burada olduğunu mu düşünüyorsun? Vay be. Gerçekten çok safsın."

Yüzümde rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir ifadenin belirmesine izin veriyorum. "O zaman neden burada?"

"Gördüğünüz gibi bazıları toplumda yüksek mevkilerde bulunan çeşitli müşterilere hizmet veriyoruz. Aslında, Komutanlık içinde çok sadık bir müşteri tabanımız var. Sorun çıkarmak için burada değiller. Herkes gibi onlar da gevşemek için buradalar." Omuz silkiyor. "Birkaç haftada bir stres atmak için gelir."

Çenem açıldı. "O bir müşteri mi?"

"Kesinlikle."

Bakışlarım ikinci kata çıkan merdivene doğru kayıyor. "Ama sen..."

"Sanctum Point'e gelen yolcular için saygın bir konaklama yeri işletiyor," diye bitiriyor sözlerini. "Temiz ve konforlu konaklama olanakları sunuyor."

Espri olsun diye dudaklarımı büzüyorum. "Pekala."

Odanın diğer ucunda, Shenise Cross'la konuşmaktadır. Cross onun söylediği bir şeye gülüyor. Uzanıp omzuna dokunuyor, sonra onu kendi haline bırakıyor, bara dönerken kalçaları sallanıyor.

Pasha ona hafifçe gülümseyerek başıyla beni işaret ediyor. "Komutayı senin çağırdığını düşündü."

"Oh, tatlım. Onların ilgisine değmezsin. Ya da benimkine," diye ekliyor Shenise işaret ederek. "Tabii seni bize kimin yönlendirdiğini söylemeye karar vermediysen."

Dosyamda referans kaynağımla ilgili koca bir sayfa vardı. Bu bilgiyi verebilirdim ama "arkadaşımı" ispiyonlama konusunda biraz tereddüt gösterirsem Shenise'e güvenilir görünme şansımın daha yüksek olacağını düşündüm.

"Başlarının belaya girmeyeceğine söz veriyor ?" Endişemi belli ettim.

"Tabii ki." Muhtemelen yalan söylüyor, ama Pasha'nın dediği gibi, benim ikinci kişiliğim biraz saf.

Sesimi alçaltıyorum. "Adı Olive. Geçen yıl burada çalışıyordu, sonra tayini çıktı ve Point'ten ayrılmak zorunda kaldı. G'de birlikte çalışmıştık,

ve transfer edildiğimi öğrenince seni aramam gerektiğini söyledi." Kuru dudaklarımı yaladım. "Özür dilerim. Belki de bir hataydı."

"O nasıl?" Shenise sorarak beni şaşırttı.

Belirsiz bir gülümsemeyle, "O iyi. Şu anda hamile."

Bu rol üzerimde büyüyor. Kendimi G'den arkadaşı Olive'in partneri Jessa'nın bebeğine hamile olan Gilly gibi hissetmeye başladım.

Pasha, Cross'un içkisini getirmek için ayrılır. Saf içki tabii ki. Kaptan Redden için sadece en iyisi. Sohbet etmek için masasında oyalanıyor ama ben fark etmemiş gibi yapıyorum.

Şenise'ye, "Öylece ortaya çıktığım için gerçekten özür dilerim," diyorum. "Sanırım haddimi aştım. Ama burada yapayalnızım. Lux hesabım neredeyse boş ve bana verdikleri bu yeni görev neredeyse hiçbir şey kazandırmıyor." Sesimde bir burukluk dalgalanıyor. "Bu şehirde herhangi bir hayat kurmam gerekiyorsa, krediye ihtiyacım var. Müttefiklere ihtiyacım var."

"Bu ilginç bir kelime."

"Bence koşullarda arkadaş edinebilirsiniz. Burada bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Bir an sessiz kalıyor ama tam cevap verecekken Paşa geri dönüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Shen," diyor başını sallayarak ve iki kadın barın ötesindeki bir kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

Çantamdan telsizimi çıkarıp bir şeyler okuyormuş gibi yapıyorum ama çok geçmeden Shenise geri dönüyor. Beni inceliyor ve eğlendiği her halinden belli oluyor.

"Kaptan seni istiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Özür dilerim. Ne dedin?" "Ona eşlik etmeni istiyor." "Ya bunu yapmak istemezsem?"

Gülmeye başlar. Alçak, melodik bir ses. "İş istediğini söylemiştin. Buna bir iş görüşmesi diyelim."

"Pekâlâ. Sanırım bunu yapabilirim." Yutkundum. "Oraya doğru yürümemi mi istiyorsun? Merhaba diyeyim mi?"

Pasha kendi kakhaha dalgasıyla savaşıyor gibi görünüyor. "Merhaba iyi bir başlangıç."

Shenise iç çekti. "Kendini korkmuş küçük bir fare gibi taşımazsan daha başarılı olabilirsin."

Derin bir nefes alıyorum, elbisemin eteklerini düzeltiyorum, sinirlerimi yatıştırıyormuş gibi yapıyorum. Sonra, sanki içimdeki bir cesaret rezervinden bir cesaret dalgası bulmuşum gibi, omuzlarımı dikleştiriyorum ve tezgahıtan uzaklaşıyorum.

Her hareketimi izliyor. Seksi yürümeye çalışmıyorum, ama o beni yutmak ister gibi bakıyor.

Ona ulaştığımda, üç askerin oturduğu komşu masaya hızlıca bir göz atıyorum. Sessiz sohbetlerine devam etmeden önce bana merakla bakıyorlar.

Bakışlarımı Cross'a çeviriyorum. "Beni görmek istediğini duydum?"

"Evet." Gözleri gizlenemez bir ilgiyle parlıyor. "Otur. Benimle bir içki iç."

Tam yanındaki sandalyeye çökmek üzereydim ki başını sallayıp kıkırdadı.

"Orada değil, tatlım." Dizine vuruyor. "Tam buraya."

Askerlerin arkamdan kıs kıs güldüklerini duyuyorum. Bir an tereddüt ediyorum. Bara bir göz attığımda Shenise'in beni bir şahin gibi izlediğini görüyorum.

İçimi çekerek kucağına yerleşiyorum.

Elbisem yukarı kalktığında, elini yanık olmayan çıplak kalçama koyuyor. Diğer uyluğumdaki yara izlerinin alt kısmı görünüyor, elbisemin etek ucunda pembe, büzülmüş bir et parçası. Askerlerin bakışlarını yakalıyorum ve yanaklarımda oluşan utangaç kızarmayı görmezden gelerek eteğimi aşağı çekiyorum.

"Daha iyi misin?" Sesimi mümkün olduğunca sabit tutuyorum ama ikimiz de aradan sızan titremeyi duyuyoruz.

"Çok daha iyi." Sözleri bir okşama gibi, yumuşak ve baştan çıkarıcı.

Cross kaslı kolunu belime dolayarak beni çekiyor. "Senin adın ne?"

"Gilly. Seninki ne?"

Cevap vermiyor. Onun yerine içkisine uzanıyor. Yüzüm ona o kadar yakın ki bir yudum aldığımda alkolün kokusunu alabiliyorum. Soluk sıvı yüzünü ıslatıyor.

Alt dudağımı yaladığında, o dilin ağzımı keşfetme hissini hatırlıyorum.

"Bana kendinden bahset, Gilly."

Shenise'e G'den transferim hakkında anlattığım hikayenin aynısını anlattım. Yönetimde nasıl çalıştığımı. Şehirde yeniyim. Kimseyi tanımıyorum.

Konuştuğum süre boyunca bacağıma dokunuyor. Dizimi okşuyor. Elbisemin ince kumaşı üzerinden kalçamı sıkıyor.

Ve her dokunuş beni daha derin bir uyarılma durumuna itiyor. Derimden dışarı çıkacakmışım gibi hissediyorum.

Nasıl bir rol oynamam gerektiğinden emin değilim. Bir iş için buradayım, aslında fahişe olmak istiyorum ama aynı zamanda bu işte yeni olmam, koğuşlardan gelen saf bir kız olmam gerekiyor. Bara doğru bakıyorum.

Shenise performansından etkilenmiş gibi görünmüyor. Lanet olsun.

Yan masadaki genç adamlar sandalyelerini geri çekiyorlar. Yanımızdan geçerken saygılı bir hareketle Cross'a doğru başlarını sallıyorlar, içlerinden biri "Yüzbaşı Redden" diye mırıldanıyor.

"Redden?" Şaşkınlıkla yankıladım.

Başını sallıyor. Dudakları mizahla seğiriyor. "General'le akrabalığınız var mı?" "Ben onun oğluyum."

Gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor ve bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum. Bir gülümsemeyle elini kulağına götürüyor ve mırıldanıyor, "İletişimi durdurun."

Yayınımızı kapattı.

Bu da kulağıma bir şeyler söylemek için eğildiğinde artık Komuta'ya aktarım yapmadığımız anlamına geliyor.

"Daha önce yanılmışım. Senden çok iyi bir fahişe olur, Dove."

Kıllandım. Keşke yüzüne bir yumruk atabilseydim. Onun yerine okşuyorum. Çenesinin çizgisini izlerken hafifçe geriliyor, kirli sakalı parmak uçlarımin altında kayıyor. Sonra dudaklarının köşelerinde tembel bir gülümseme oynuyor. Gamze beliriyor ve bunu gerçekleştirten ben olduğum için bir tatmin duygusu hissediyorum.

"Barmen senin düzenli müşteri olduğunu söyledi," diyorum kaşlarımı çatarak.
"Seni para ödeyen biri olarak düşünmemiştim."

"İçki için mi?" Kadehini kaldırıyor. "İçeri girip onları çalamam." "Hiç üst kata çıkmadın mı?"

"Hayır." Eğlenmiş görünüyor. "Peki ya ?" "Seni ne tatmin edecekse."

"Beni memnun etmek kolaydır," diyor dudakları kulak mememe değerken.
Bir an için kendimi bu maskaralığın sarhoş edici cazibesine kaptırıyorum.
Onun kucağında olmak istediğimi. Onu eğlendirmek için burada olduğumu.

Vücudunun sıcaklığı elbisemin kumaşını delip geçiyor. Elleri belime uzanıyor ve beni daha da yakına çekiyor. Yakınlığı dayanılmaz.

Nabzım hızla atarken ağzımı kulağına götürüp fısıldıyorum: "Daha ne kadar üzerine oturmam gerekiyor?"

"Ben sana söylediğim sürece," diye fısıldıyor.

Çenem geriliyor. Gevşemesi için zorluyorum, tereddütlü bir gülümseme yapıştırıyorum. Çok tatlı, uygun bir Gilly gülümsemesi. Ama bana bakışı hiç de tatlı ya da uygun değil.

Eli kalçamı okşarken bakışlarını yüzümde sabitliyor ve orada bir şaşkınlık titreşimi görüyorum.

"Ne?"

"Gözlerin... Bu renk. Sanki..." Duraklıyor, düşünüyor. "Sıvı altın," diye bitiriyor. "İçinde dans eden güneş ışığı parçacıklarıyla."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Az önce bir bardak saf viskiyi tarif etmeye çalışıyordum ve benzer bir tanım buldum. Bence viski daha etkileyici."

"Hayır. Değil."

Nefesim kesiliyor.

"Z'deki tüm erkekler sırf orada oturup o gözlere bakabilmek için seninle birlikte olmak için sıraya girmiş olmalı."

"Pek sayılmaz. Eskiden onlarla dalga geçerlerdi," diye itiraf ediyorum. "Saçmalık. Neden?"

"Sanırım okul binasının içindeki bazı ışıklarda tamamen sarı görünüyorlardı.
Ben on iki yaşındayken, Oden adında bir çocuk

"Cadı olduğumu kafama soktum."

Cross gülümser ve bu görülmeye değer bir manzaradır. "Bir cadı."

"Uh-huh. Sınıfta bir mitoloji ünitesinin ortasındaydık, cadılar, kurt adamlar ve doğaüstü yaratıklar hakkında her şeyi öğreniyorduk ve öğretmenimiz, savunmasız bir adama büyü yapan, parlayan sarı gözlü korkunç bir kadının resmini yansıttı. Oden ve iğrenç küçük arkadaşları ne zaman sınıfa girsem bana *Cadı! diye* bağırmaya başladılar." Hatırladıkça homurdanıyorum. "İlk başta bu beni gerçekten rahatsız etti. Kontrol edemediğim bir şey hakkında neden bu kadar kaba davrandıklarını anlamıyordum. Ama sonra"- omuz silkiyorum-"en iyi arkadaşım Tana beni bunu benimsemem için cesaretlendirdi. Cadıların toplumun beklentilerine uymayan güçlü, bağımsız kadınlar olduğunu söyledi. *Bir* dahaki sefere okula geldiğimde *Cadı* diye *bağır*dı-"

"Onun ağzını burnunu kırdın."

Ağzım açık kalıyor. Kahkahalar boğazımı gıdıklıyor. "Nereden bildin?"

Parmakları çene çizgimde bir yol çiziyor ve arkalarında zevk karıncalanmaları bırakıyor. "Çünkü bence on iki yaşındayken bile hesaba katılması gereken bir güçtün, Dove."

Parmak uçları tüy kadar hafif bir dokunuşla yanağımı sıyrıyor. Her saniye geriliyor, aramızdaki cinsel farkındalık kopmak üzere olan bir iplik gibi.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," diye geveledim. "Bana kendinizden bahsedin, Kaptan. Babanızı seviyor musunuz?"

Konunun aniden değişmesi onu ürkütür. "Ne tür bir soru bu?" "Sadece merak ettim. Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Söyleyecek pek bir şey yok."

"O zaman hayır."

"Ben öyle bir şey demedim." Bardağını almak için öne doğru eğiliyor ve vücudu üzerime geliyor, odunsu kokusu etrafımı sarıyor.

Düşüncelere daldım. "Generalin babam olmasını isteyeceğimi sanmıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çok fazla baskı var. Kıtayı o yönetiyor. Böyle bir adam çocuklarından büyüklük beklemeli."

Cross'un bacağımı kavrayışı sıkılaşıyor. Bunun bir uyarı mı yoksa General'e karşı hislerinin bir yansıması mı olduğundan emin değilim.

"Peki ya ailenin geri kalanı?" Cevap vermeyince ben soruyorum. "Kardeşlerini seviyor musun?"

"Roe küçük bir pislik."

"Buna katılmamak mümkün değil," diyorum ve Cross yumuşak bir kahkaha atıyor. "Peki ya diğeri? Trevor? Travis?"

"Travis. O... çok azimli."

"İlginç."

"Ne?"

"Kullanabileceğin onca tanımlayıcı arasından bunu seçtin." Omuz silktim. "Peki ya annen?"

"Önemsiz şeyler hakkında konuşmayı bırakalım."

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor. Cross'un kendisinden herhangi bir parçayı paylaşması nadir görülen bir şey ve ben daha fazlasını bilmek istiyorum.

Belki de istemiyordumdur. Düşmanımdan etkilenmem yeterince kötü. Belki de onun insanlığına dair bu bakışları yakalamasam daha iyi olur.

İçimde savaşı bu çelişkili duygularla odaklanmak çok zor. Hadley beni denetliyor olsaydı bu sorunu yaşamazdım. Yine de Hadley'nin kucağına oturmak zorunda kalma fikri midemi bulandırıyor.

Cross'un kucağını
tercih ederim. Biraz
fazla.

Göz temasını keserek telsizi yeniden etkinleştirmek için kulağına dokunuyor. Sonra, ben daha gözümü kırpamadan, eli elbisemin eteğinin altından kayıyor ve ağzı boynumu buluyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Dudakları boğazımın sütununda gezinirken yüksek sesle inlememek için tüm irademi kullanıyorum. Öpüyor. Tadına bakıyor.

"Çok lezzetli," diye mırıldanıyor. Boynuma, kulağıma doğru öpücükler konduruyor, sonra "Şimdi beni üzerinden it. Onlara bunu yapamayacağını, bu iş için hazır olmadığını söyle ve git."

Ama istemiyorum. Burada, onun kucağında olmak çok iyi hissettiriyor. Sıcak, sert ve boynumu öpüyor. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Atlama bölgenize gidin ve üsse dönün."

Çenemi kavıyor ve yüzümü dudaklarına doğru çeviriyor, benimkinden milimetrelerce uzakta.

"İt beni."

Yüzüne bir tokat atıyorum ve kucağından iniyorum. Gözlerinde öfke cızırdıyor. "Buraya gel."

"Özür dilerim." Çantamı kaptığım gibi Şenise'nin durduğu bara koşuyorum. "Özür dilerim," diyorum ona, kederli bir şekilde. "Bunu yapamam. Yapamam işte. Ben... Belki bir gün, ama bu gece olmaz. Yapamam."

Ona konuşma fırsatı vermedim. Topuğumun üzerinde dönüyorum ve emredildiği gibi bardan çıkıyorum. Geldiğim sokağa doğru ilerlerken topuklarım kaldırımı tokatlıyor. Siyah araba hâlâ orada, bekliyor.

Bu operasyonun amacının ne olduğunu bile bilmiyorum. İyi yapıp . Tek bildiğim Cross'un dokunuşundan dolayı vücudumun hala yandığı. Arka koltuğa kayarken, kulaklığımda onun sesini duyuyorum. "Dove. Bilgilendirme için ofisime gel."

BÖLÜM 32

Ben ofisinde bekliyorum.

Geç oldu. Uyku kıyafetlerimi giymek ve yatağa girmek istiyorum. I beynimi kapatmak istiyorum, böylece vücudumun ona verdiği hain tepkileri takıntı haline getirmeyi bırakabilirim.

Ama majesteleri, Yüzbaşı Cross, bilgi almak istiyor.

Geniş alanda dolaşıyorum, meraklı olmaktan çekinmiyorum. Masasında hiç kişisel eşya yok. Sadece bir holoscreen ve bir tablet. Konferans masası son birkaç gelişimde darmadağınktı ama bu gece üzerinde çok az şey var, sadece bir yığın harita.

Kağıt haritaları büyüleyici buluyorum. Masanın ortasında bir projektör duruyor, bu yüzden holo-haritalar da kullandıklarını varsayıyorum, ancak burada herhangi bir kağıt olması bana garip geliyor.

Cross pek Eski Çağ erkeğine benzemiyor. Her ne kadar ben de bir Eski Çağ kızı olmasam da, kağıttan bir kitaba sahip olmanın inanılmaz olacağını düşünüyorum. Gerçek, elle tutulur sayfaları çevirmek. Kâğıt ürünlere para ödemeyi göze almadığınız sürece bunları temin etmek neredeyse imkânsız. Son Savaş gezegenin büyük bir kısmını yok etti ve bir asırdan fazla bir süre sonra kereste hala kolaylıkla bulunamıyor. Yeniden dikilen ağaçlar hiçbir zaman olması gerektiği kadar büyüyemedi. Kara Topraklar'ın doğusunda, çürük dallardan oluşan bir denizden başka bir şey olmayan koca "ormanlar" var.

Kapı açılır.

Cross beni harita masasına yaslanmış halde not ediyor. Gözleri çıplak bacaklarıma, ayak bileklerime, ayağımdaki alçak topuklu ayakkabılara kayıyor. Sonra onları göğüs dekolteme doğru kaldırıyor. Sol askımın omzumdan düştüğünü fark ediyorum ve tekrar yukarı itiyorum. Onu da izliyor.

"İyi iş çıkardın," iltifatıyla beni şaşırttı.

"Gerçekten mi? Çünkü kendimi hiçbir şey yapmamış gibi hissediyorum." Kendimi suçlamak ruh halimi karartıyor. "Bir iş istedim ve sonra batırdım."

"Tam olarak yapman gerekeni yaptın." "Ama Ford hedefin iş olduğunu söylemişti."

"Hayır, amaç bunu istemektir. Temas kurmak. Bu gece o işi alamayacaktın, Wren."

Adım ağzından çıkarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Shen aptal değil. Sokaktan rastgele bir kadını yakın çevresine davet edecek değil."

"Oh."

"Oh?" Sırıtmamaya çalışıyor gibi görünüyor. "Tartışmayacak mısınız?" "Hayır. Haklısın."

"Tekrar söyle. *Haklısın*. Tekrar duymak istiyorum." "Asla," diye yemin ediyorum.

Silahını masanın üzerine koymadan önce kılıfından çıkardı. Sonra bana doğru yürüdü. Birbirimizden bir adım uzaklaşınca durdu. Aramızdaki farkındalık, ufuktaki bir fırtına gibi yoğun ve hissedilir.

"Sen tehlikeli bir kadınsın," diye mırıldanıyor.

Bildiğinden daha fazla.

Yumuşakça gülüyorum. "Bence tehlikeli olan sensin." "Öyleyim," diye kabul ediyor. "Özellikle de şu anda." "Şu anın nesi bu kadar özel?"

"Elbisen. O gözler." Bakışlarını vücudumda gezdirdikten sonra tekrar yüzüme çeviriyor. "O vücut bütün gece bana sürtündü. Alay ediyor."

"yapan senmişsin gibi görünüyordu. Ve alay eden." "Hoşuna gitti."

"Hayır. Rol yapıyordum. Tüm bu süre boyunca Copper'daki Jordan'ı hayal ediyordum."

Bir ses çıkarıyor. Öfkeyle karışık bir kızgınlık. Ama hemen yerini kibirli bir sırıtışa bırakıyor. "Onu bir daha göremeyecek olman çok kötü."

Gözlerimi kısıyorum.

"Duymadın mı? Jordan son dakika göreviyle gönderilmiş. Red Post'a gidiyor. Kim bilir ne zaman dönecek. Görev aylar sürebilir. Hatta yıllar."

Çenem düştü. "Onu sen mi gönderdin?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bu sabah sana dokundu."

Böyle erkeklerden etkilenmemem gerekiyor. Sahiplenici. Ukala. Acımasız. Yine de onun kıskançlığını tetiklemeyi başardığım düşüncesi içimde bir heyecan yaratıyor.

"Kıskanıyordun," diyorum.

"Evet. Hoşlandığım bir duygu değil."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Haklısın. Ben ."

Masanın kenarını iki elimle kavriyorum ve oturmak için kayıyorum. Cross'un bakışları elbisemin yukarı kalktığı yere kayıyor.

"Nasıl yandın?" diye sorarak beni şaşırtıyor.

"Küçükken üzerime bir tencere kaynar su düştü. Kazaydı." "Acı verici olmalı." Sesi garip bir şekilde nazik.

"Dayanılmaz."

Başını sallıyor, hâlâ beni izliyor. Bakışları kalçalarımın yakamın altındaki göğüslerimin kayıyor.

Bana bakışı hoşuma gidiyor. Hoşlanmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Kalbim hiç kimse için bu kadar çarpmamıştı.

Boğazından boğuk bir ses çıkar. "Darlington." "Ne?"

"Senin için çok , artık doğru düşünemiyorum."

Bu duyguyu bilirim.

"Acemilere karışmadığını sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona.

"Karışmıyorum."

Bizi ayıran sadece bir kol boyu kalıncaya kadar yaklaşıyor. İstesem uzanıp ona dokunabilirim. Onu kendime doğru çekebilir ve hissedilir arzuya teslim olabilirdim. *Karşılıklı* arzu, çünkü eğer gergin ifadesi bir gösterge ise, o da aynı boğucu ihtiyacı yaşıyor.

"Etrafta dolaşmak için görevimi asla tehlikeye atmadım." Bir elini saçlarının arasından geçirip alnından uzaklaştırıyor. "Copper'daki düşük seviyeli ahmakları kıskanmam."

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Sana dokunduğu için elini koparmak istedim. Sana baktığı için Sutler'ın gözlerini oymak istiyorum."

Gözlerindeki vahşi parıltı nabzımı yeniden hızlandırıyor. Odasına girdiğimde onu Bayan Parlak Saçlı ile yatakta bulduğumda göğsümde oluşan nahoş hissi hatırlıyorum.

Ve merak etmeye başlıyorum... belki de bunu sistemimizden çıkarmak daha iyidir. Gerginlikle yüzleşmek, ona teslim olmak ve sonra dağılmak. O zaman sürekli bu adamı düşünmeden beynimi tekrar kullanabilirim.

"Bir kez," diye patladım.

Göz kırpıyor. "Bir kez ne?"

"Bunu bir kez yapmana izin vereceğim. Bir kere. Tam burada, hemen şimdi." Gözlerinde ısı parlıyor.

"Ve sonra kapıdan çıktığımda her şey bitmiş oluyor. Sistemimizden çıkıyor. Bir daha olmayacak."

Cross teklifimi düşünürken sessizlik çöküyor. Kendimi, umutsuzca, beni bu şekilde etkilememesini dilerken buluyorum. Ama ne yaparsam yapayım, bakışlarının savunmalarımın katmanlarını söküp atma şeklindeki manyetik çekimi görmezden gelemiyorum.

O kısacık anda, teslimiyet kaçınılmaz görünüyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve hepsi bu. Bana doğru yaklaşıyor, aralarına girebilmek için kalçalarını iterek açıyor ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. İtiyor

Bir eli saçlarımda ve kahverengi telleri çekiştirerek başımı zorla geriye yatırıyor.

Nefesim kesiliyor, parmaklarım gömleğini kavırıyor, bedenim daha fazlası için sessiz bir yalvarışla onunkine doğru eğiliyor. Beni daha yakına çekerken dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme dokunuyor, elleri gözlerindeki ateşi gizleyen tembel bir süzülüşle omurgamdan aşağı iniyor. Öne doğru eğiliyor, ağzı benimkine yaklaşıyor, alaycı bir şekilde, sabırsızlıkla inlememe neden olan kalp çarpıntısı, özenle yavaş bir yörünge.

Gülümsemesi genişler.

"Dalga geçmeyi bırak," diye homurdanıyorum.

Dudaklarımız kısa süreli bir okşayışla birbirine değerken nefesi benimkine karışıyor. Bu sırada elleri belimi sıyırarak, kollarımın üzerinde gezinmeye devam ediyor. Her dokunuşu tenimde dans eden kıvılcımlar gönderiyor. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum.

Sinirli bir küfürle gömleğini çekip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Sert ve ısrarcı.

"Sen kazandın," diye mırıldanıyor beni öpülmeyi talep ettiğim şekilde öpmeden önce.

Dili sıcak ve ustaca, benimkinin üzerinde kayarak boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Umutsuz sesi yutuyor ve öpücüğü derinleştirerek çiğ ve ilkel bir şeye dönüştürüyor. Açgözlü dili tekrar ağzımın içine dalmadan önce dişleri alt dudağıma batıyor.

Beni nefessiz bırakacak yoğunlukta öpüyor. Dudaklarıyla beni mahvederken elleri de boş durmuyor. Elbisemin üzerinden göğüslerimi avuçluyor, sıkıyor, oynuyor. Giydiğim sütyen o kadar dayanıksız ki, başparmakları meme uçlarımı iki sıkı, zonklayan tomurcuk haline getirmekte hiç zorlanmıyor.

Dudaklarına karşı inliyorum ve o da ağzını çekerek "Bana durmamamı söyle" diye mırıldanıyor.

İstesem de bunu durduramam. Tüm mantıklı düşünceler zihnimden kaçtı. Dünya eriyip gitti ve tüm varlığım *daha fazlasına* indirgendi. Daha fazlasını istiyorum.

"Durma," diye fısıldıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan masadan kalkıp ayağa kalktım ve beni etrafımda dönmeye başladım. Cross elbisemin kumaşını bir yumruğunda topladı ve

kıçımı ortaya çıkarmak için yukarı doğru sürüklüyor. Sıcak bir avuç içi bir yanağımın kıvrımını yumuşatıyor.

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirdiğinde tüylerim diken diken oluyor. Tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. Nefesimi tutuyorum. Bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Elleri kıçımı sıkmak için geri döndüğünde nefesim kesiliyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor. "Handa altıma girdiğin andan beri bunu istiyordum." Kendini bana doğru sürüyor. Her santimini hissedebiliyorum. "Seni o zaman almalıydım."

"Almak için senin değildim." Sesim niyetlendiğimden daha soluk çıkıyor.

"Evet, öyleydin. Eğer bunu yaparsam..." Elini bacaklarımdan arasına götürüyor ve tüm bedenim onun için kenetleniyor. "Beni durdurabilir miydin?" Onun için yanıp tutuşan ılık, şişmiş etimi okşuyor. "Yoksa daha fazlası için yalvarır mıydın?"

Parmağını içeri sokuyor ve ben de inlemeye başlıyorum. Bu onu kıkırdatıyor. "Yalvardım," diye bitiriyor.

İkinci bir parmak daha ekliyor ve ikisini de yavaş, acı verici bir tempoyla içime sokuyor. Dudakları omzumu buluyor, öpüyor, tadına bakıyor ve tenimi ısırıldığında, acı veren bir zevk sarsıntısıyla nefesim kesiliyor. Keşfeden parmaklarına karşı kendimi geri itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Bedenim serbest bırakılmak için sessiz bir yalvarışla zonkluyor.

"Seni seviyorum." Alaycılığı enseme ısıtıyor. ". Benim merhametimle."

Ağzıma dolan nemi yutuyorum. "Burada kamera var mı?"

Bu beni güldürüyor. "Hayır." Parmaklarını geri çekip açıklığımla alay ediyor. "Ama keşke olsaydı."

Cevap veremeyecek kadar akılsızım. O yetenekli parmaklar içimi her doldurduğunda zevk içimde dans ediyor. Ve her geri çekildiklerinde çaresizlikten titriyorum. Yine de uzatıyor, parmaklarını içeri, dışarı hareket ettiriyor, telaşsız, dayanılmaz ve sonunda daha fazla dayanamadığımda, etrafımda dönüyorum ve ona hırlıyorum.

"Dur. Dalga geçmeyi."

"Yap beni."

Kibirli piç. Gömleğinin altından tutup yukarı itiyorum, neredeyse gövdesinden yırtıp çıkarıyorum. Göğsü, altın kasları ve yontulmuş siniri, neredeyse beni tekrar inletiyor. Avuç i lerimi üzerinde gezdiriyorum ve o da tıslayarak bir elimi yakalıyor. Parmaklarını benimkilerin etrafında kıvırıyor. Sıkıca. Bir an için ona dokunmamı engelleyeceğini düşünüyorum.

Tam tersini yapıyor.

Bakışlarını benimkilere kilitleyerek, elimi bel kemerine ulaşana kadar karnının belirgin çıkıntılarından aşağı doğru sürüklüyor.

"Pantolonumu   z."

Tanrım. Tam da olmasını umduğum gibi biri. Emredici. Etkileyici. Fermuarını indirirken, pantolonunun kanatları arasına uzanıp elimi içeri kaydırırken, kalın, zonklayan uzunluğunu bulurken gözlerimiz kilitli kalıyor. Parmaklarımı etrafına doladığımda, kontrolün kendisinde olmadığına dair ilk işareti veriyor. Sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. Göğsü hırıltılı bir nefesle yükseliyor. Onu sıkıyorum ve o da yumruğumun içine girerek karşılık veriyor.

Onu bıraktığımda çıkardığı boğuk, sıkıntılı ses hoşuma gidiyor, ama bu sadece elbisemi soyup sütyenimi  ıkarabilmem için. Cross sıcak bakışlarıyla çıplak bedenimi yutuyor, bir eli g ğs mle oynamaya, meme ucumu okşamaya geliyor. Diğer eliyle pantolonunu çıkarıyor.

Onu tekrar kavıyorum, içimde bir beklenti oluyor, kabarıyor, yükseliyor. Bakışları kalçalarımın tepesine, onun için ağrıyan yere iniyor. Göz kapakları ağırlaşıyor. Dili alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. Sonra bir gülümsemeyle elimi çekip işi devralıyor, sikini bacaklarımın arasına sokup geniş başını içeri itiyor.

Bu ilk temasta ikimiz de inliyoruz. Ona alışmamı izliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve tam nefes almak için dudaklarımı ayırdığımda beni tekrar öpüyor. Sıcak ve umursamaz, kalçaları ileri doğru hareket ederken. Beni tekrar tekrar doldururken. Derin. Sertçe.

Bacaklarımı beline doluyorum ve yolculuk için asılıyorum. Çok iyi hissettiriyor, ama hala yeterince yakın değil. *Daha fazlasına* ihtiyacım var. Her zaman daha fazla. İtiyorum

ve dirseklerimin üzerine düşerek onu da kendimle birlikte aşağıya çektim.

Onaylayarak gülüyor, beni vücuduyla sarıyor, tüm ağırlığıyla beni masaya yapıştırıyor. Beni daha sert sikiyor, kalçaları esniyor, yüzü boynuma gömülüyor. Kanımı ısıtan ve beni titreten sesler çıkarıyor. Kulağımda kısık, boğuk inlemeler. Bir nefes tıslaması. Tırnaklarımı kaslı sırtına geçirdiğimde boğuk bir homurtu.

"Evet," diye inliyor.

Birdenbire haftalar önce benimle alay ettiğini hatırladım.

Ben sert severim.

Tırnaklarımı tekrar üzerinde gezdiriyorum ve titremesinin tadını çıkarıyorum.

Avucunu kalçamdaki kalın, kabarık yara izlerinin üzerinde gezdirdiğinde heyecanım azalıyor. Kendimden utanarak elini diğer uyluğuma götürüyorum. Pürüzsüz ve lekesiz.

"Bu daha iyi hissettiriyor," diyorum hafifçe.

"Her yerin çok güzel, Dove," diye fısıldıyor kulağıma.

Hızını yavaşlatırken dudakları tekrar benimkileri yakalıyor. Zevkin iğne uçları vücudumda statik elektrik gibi hareket ediyor. Pervasız bir an için, bir yol açıp inip inmediğini kontrol etmek, bir çatlak bulup içeri kaymak, doğruyu söyleyip söylemediğini, bunun bana olduğu kadar ona da iyi gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum. Ama bu dürtüyü kovuyorum. Zihni okuma için açık olsa bile, bilmek istediğimi sanmıyorum. Sadece *hissetmek* istiyorum.

"Yaklaştım," diyorum ona, itişlerini karşılamak için yükseliyorum.

"Öyle mi?" Dudakları yine boynumu buluyor. "Seni oraya götürmeme izin ver."

O zeki parmaklar, kalp atışlarımla aynı anda titreşen dar tomurcuğu bulmak için vücutlarımızın arasında hareket ediyor. Vücudu hareket etmeye devam ederken üzerinde daireler çiziyor, siki hafifliyor ve sonra derinlere iniyor. Karıncalanma içimde başlıyor, benimle alay ediyor, bir düğüm haline geliyor ve sonra gerginlik dayanılmaz hale gelene kadar daha sıkı ve daha sıkı bükülüyor.

Cross'un dili ağzımı doldurduğu an, onun inlemesini duyduğum an, düğüm bir zevk patlamasına dönüşüyor. Doruk noktası içimden geçerken gözlerimi sıkarak haykırıyorum. Parmaklarının kalçamı kazdığıнын, kendi salıverilişini bulurken alçak sesle inlediğinin belli belirsiz farkındayım.

İkimiz de zor nefes alıyoruz. Masanın ortasında çırılçıplak uzanırken vücudu benimkinin üzerine çöküyor, yükseklerden iniyoruz.

O kadar hızlı buharlaşan bir kafa ki bana kamçı etkisi yapıyor. Ne yaptım ben?

O General'in oğlu.

Vücuduma dolan utanç o kadar beklenmedik ki neredeyse ağlamaya başlayacağım.

Pervasızlık var. Bir de bu var.

Hamilelik konusunda endişeli değilim. Doğurganlık çağındaki tüm kadın vatandaşlar, General'in yaklaşık on yıl önce uygulamaya koyduğu bir zorunluluk olan yıllık iğnelerini oluyorlar. Aile kurmak istediğimizde bunu Şirket'e bildirmemiz gerekiyor. Ben kararlarım konusunda endişeliyim. Ahlakım hakkında. Lanet olası ruhum.

Ne ettim ben?

Ne yaptım ben?

Birden midem bulandı. Ve sonra geri çekildiğinde daha da kötü hissediyorum ve vücudumda başka bir zevk dalgası dalgalanıyor. Onsuz kendimi boş hissediyorum. İhtiyacımın tekrar yükseldiğini hissediyorum.

"Wren."

Adımı o kadar nadir söylüyor ki duymak beni ürkütüyor.

"Seni incittim mi?" Sesi boğuk, ifadesi endişeli. "Hayır. Ben iyiyim."

Masadan kalkıp atılmış giysilerimi arıyorum. Ben giyinirken bir süre izliyor, sonra kendi pantolonuna uzanıyor. Ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Çıplak vücudu dikkatimi dağıtamaz. Kendime izin veremem... tekrar *isteyemem*.

"Söylediğimde ciddi dim,"
diyorum ona. "Neymiş o?"

"Kapıdan çıktığımda, bu bir daha olmayacak. Umarım bunu sisteminizden atmışsınızdır."

"mı?" Başını eğiyor, dalgın. Gözlerine bakıyorum ve "Evet" diyorum.

Kışlaya döndüğümde doğrudan tuvalete gidiyorum. Duş almalıyım ama onu üzerimden yıkamak istemiyorum. Hâlâ onun tadını alabiliyorum.

Bryce'ı lavaboda görünce irkildim. Üzerindeki daracık elbiseyi çıkarmış, uzun kollu beyaz bir uyku tişörtü ve gri pamuklu bir pantolon giymişti.

Aynadaki yansımama bakıyor. "Nasıl geçti?" Başımı sallıyorum. "İyiymi. Ya sen?"

"O..." Gülümsüyor. "Heyecan verici."

Yutkunarak bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırıyorum. "Evet. Öyleydi."

BÖLÜM 6

Instructor FORD (LT), REDDEN (CAP)

Student Wren Darlington, R56

Class UCOs

Mission Haven Undercover

Objective Make contact with target
and inquire about a job.

Score PASS

EĞİTMEN NOTLARI:

Darlington has great instincts in the field.
Follows direction well but not afraid to take
charge when needed. Bossy at times, but
knows when to give up the reins. —CR

BÖLÜM 33

"T burası başlangıç bölgeniz," diyor Ford birkaç gün sonra, holoscreen'i işaret ederek. "Ve şuradaki iki koridor da tehlikeli bölge. Zamanlayıcı orada olmak istemezsiniz."

Bugünkü talimin adı Düşmüş Asker. Lyddie ile eşleştim ve bunu iki kez yapmamız gerekiyor. İlkinde ben yaralanacağım ve onun beni güvenli bir yere götürmesi gerekecek. İkinci seferde rolleri değiştireceğiz.

Keşke konsantre olabilseydim ama tek düşünebildiğim Cross Redden'ın içimde hareket ettiği. Bitirirken dişleri omzumu ısıırıyordu.

Vücudum sıkıştı ve bir laneti bastırarak anıyı zihnimden uzaklaştırdım. Jim bana asla hatalarımın üzerinde durmamamı söylemişti.

"Ayarladığınız patlayıcı ben başla dedikten tam kırk altı saniye sonra patlayacak. Düşman koridora biraz sis bombası attı, bu yüzden görüş mesafesi düşük olacak. Oh, ve arkadaşını taşımana izin yok."

"Ne yapmamızı istiyorsun? Birbirimizi yerde sürüklememizi mi?" Sinirle söylüyorum.

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Sadece patlamadan önce tehlike bölgesinden çıktığınızdan emin olun."

Kulağa yeterince kolay geliyor. Ancak adamınız ölü ağırlıktaysa ve operasyonu tamamlamak için bir dakikadan az vaktiniz varsa, bu görüldüğünden çok daha zordur. Üç adım önünüzü göremeyeceğiniz kadar yoğun bir duman ve iki

Belirlenen güvenlik bölgesine ulaşmadan önce koridorlarda gezinmeye çalışın ve bu egzersiz neredeyse imkansızdır.

Lyddie'nin sırası geldiğinde, zamanlayıcı kapanmadan önce beş metre bile gidemiyoruz.

Başarısız.

Rolleri değiştirip başlangıç bölgesine dönüyoruz. Ford kulaklığımdan "Başla" diye bağırdığında, duman dolu koridora girerek harekete geçiyoruz. Lyddie yere yatıp ölen asker rolünü üstleniyor.

Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey göremiyorum. Duvara karşı yolumu bulmam ve kaçış yolunu ararken bir şekilde Lyddie'yi de sürüklemem gerekecek. Sanal ekranda iki koridoru görmek başka bir şey, tamamen körken onları yönlendirmek başka bir şey. İlk koridoru zar zor geçmiştik ki bileğimdeki geri sayım kaynağının on dört saniyemiz kaldığını gösterdiğini fark ediyorum.

Duman her adımda daha da yoğunlaşıyor, nefes almayı zorlaştırıyor ama pes etmeyi reddediyorum. "Hadi," diye ısrar ediyorum Lyddie'ye.

"Başaramayacağız, Wren." Geri sayım sıfıra ulaşıyor.

Başarısız.

Daha sonra yemekhanede bazı arkadaşlarımızın tatbikatı tartıştığını duyuyoruz. Bryce'ın masası ve Ivy de orada. Psikopat Tugay'ın yanında olmadığı için, sohbetlerine karışırken kendimi çok daha rahat hissediyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sesleniyorum.

Ivy kaşlarını çatarak bakıyor. "Neyi biliyorsun?"

"Az önce Bryce'ın zorunlu geçişi olan iki görev olduğunu söylediğini duydum. Fallen Soldier'ın onlardan biri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben zaten Program'dan geçtim." Sesi kısık.

"Sonuna kadar gelebildin mi?" Nedense erken kesildiğini düşünmüştüm.

"Evet," diyor sert bir şekilde.

"Ve sen Düşmüş Asker'de başarısız oldun?"

"Hayır." Solgun gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Bugün de başarısız olmadım."

"Bekle, geçtin mi?"

Bryce kendini beğenmiş bir bakışla "Hepimiz yaptık,"

diye ekliyor. "Ama hiçbiriniz ortaklarınızı dışarı

çıkaramadınız," diye homurdanıyorum.

"Biliyor musun," diyor Ivy, "soğuk kalpli bir sürtük gibi görünüyorsun-"

"Teşekkürler."

"Yine de acınacak kadar merhametlisiniz." "Bu da ne

demek oluyor?"

"Bu, merhamet hakkında ne düşündüklerini ilk günden açıkça belirttikleri anlamına geliyor. Güvenli bölgeye gitmemeniz gerekiyor, en azından ikinizin birden. Partnerinizi geride bırakmanız gerekiyor" diye açıklıyor küçümseyici bir tonda.

Kahretsin. Evet. Komutanlığın teşvik edeceği bir şey gibi görünüyor. Buradaki subaylar birliği teşvik etmekten hoşlanırlar, ta ki bunu yapmayana kadar. Sonra birden herkes kendi başının çaresine bakar.

Sanırım bu yüzden Psikopat Tugay'ın masasındaki herkesin de bu gece keyfi yerinde. Hepsi ortaklarını gözlerini kırpmadan geride bıraktı.

Ama bunu yapamam.

Ertesi gün aynı testi tekrar yapıyoruz. Bu sefer Kaine ile eşleştirildim ve sıramızı beklerken ona kararlı bir bakış attım.

"Arkadaşını terk etmeden bunu atlatmanın bir yolu olmalı." "Beni terk edebilirsin," diye teklif etti. "Aşağılanmayacağım."

Elbette, bunu sadece bu alıştırmanın yanındaki kaynağımda bir onay işareti almak için yapabilirdim, ama meydan okumayı seviyorum. Bu testi geçebileceğimi hissediyorum. Onu taşıyamam ve sürüklemek de çok zor olacak, ama bunu yenmenin bir yolu *olmalı*.

Bunun bir yolu yok.

Yerleşim planını ezberledikten ve başlangıç bölgesinden güvenlik bölgesine ulaşmak için gerekli adımları saydıktan sonra bile, bu lanet egzersizi geçmek için yeterli zaman yok.

Rolleri değiştirmemiz emredildiğinde, sevgili dostum Kaine daha ilk kelimedenden beni terk etmekten hiç çekinmiyor. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve "Seni tanımak güzeldi, kovboy kızı." diyor. Ve sonra aptal herif çekip gidiyor.

Aynı şekilde, Lyddie de ortağı Kess'i terk eder, ancak bu bir dayatma sayılmaz. Ve Ivy'nin bu tatbikattan önceden haberdar olmasının Kara Hücre'ye yayılmasıyla, diğer tüm arkadaşlarımız da ortaklarını terk eder.

Sadece bir acemi tatbikatta başarısız olur. Bilin bakalım kim.

Daha sonra Cross'un ofisine çağrıldığında hiç şaşırmadım.

Bu noktada, oraya gözüm kapalı bile gidebilirim. Botlarım eğitim merkezinin bitişiğindeki binaya giden cilalı yürüyüş yolunda gümbürdüyor. Birkaç koridor sonra, tanıdık bir kapıdayım. OPERASYONLAR KAPTANI.

Ben kapıyı alamadan vızıldayarak açıldı.

Ofise girdiğimde nefesim biraz kesiliyor. Masasına yaslanmış, siyah bir gömlek ve kamuflaj pantolon giymiş. Onu UCO'da birlikte koştuğumuz geceden beri görmemiştim, o gece vücudumu hiç kimsenin yakmadığı kadar yakmıştı.

Yutkunuyorum, anıyı bir kenara itiyorum. Kendimi ona karşı elikleştiriyorum. "Fallen Soldier için sadece bir şansın daha var," diye beni bilgilendiriyor.

Gz kırıyorum. Nedense olanlardan bahsetmesini bekliyordum. Bu ofiste. O masada. Bakışlarım masaya yöneliyor ve bunu fark ettiğinde hafifçe sırtıtıyor.

"Yarın son şansınız" diye ekliyor.

"Arkadaşlarımı geride bırakmayacağım," diye yakınıyorum. "Beni Kess'le eşleştirin. Ya da daha iyisi, Anson'la. Sonuna kadar onun hâlâ yaşayan bedeninin üzerinde mutlu bir şekilde dans ederim."

" bu değil. Partnerinizden ayrılmak kolay olmamalı."

Ona attığım bakış meydan okumayla dolu. "Beni tanıdığın bunca zaman içinde -bu lanet ofiste yeterince zaman geçirdiğimden eminim- benim için neyin önemli olduğunu şimdiye kadar anlamamış olmana şaşırdım."

"yle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Peki senin için önemli olan ne?" "Sadakat."

Bu bana bir homurtu getirdi. "Bu insanlardan herhangi birinin sana sadık olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Bazıları."

Lyddie'nin şüphesiz öyle olduğunu biliyorum. Kaine de öyle. Evet, bugün beni koridorda bıraktı ama gerçek hayatta bir kriz olsa bunu yapmayacağını biliyorum.

"Sahte bir tatbikat olduğunda partnerinizi terk etmenin kolay olduğunu düşünüyorum ama burada sahte olmak için eğitim almıyoruz. Bu durumla gerçek hayatta karşılaşsaydım ne yapacağımı, gerçekten ne yapacağımı düşünüyorum." Omuz silkiyorum. "Ve bir dostumu asla arkada bırakmayacağımı biliyorum. Önemsediğim ya da saygı duyduğum biri değildi. Merhametin zayıflık olduğuna inandığını biliyorum."

"Bu zayıflıktır," diyor açıkça. "Ve bu senaryoda sizi öldürür."

"O zaman bir arkadaşımın birlikte ölürüm. Yalnız ölmek zorunda değiller."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Yaklaşıyor. "Bence kendine olan güvenin yersiz. Algıladığın onur duygusu. Bence şu anda bir tavır almak kolay, çünkü hayatınıza yönelik tehlike simüle edilmiş durumda, ama hayatınız gerçekten risk altında olduğunda çok farklı bir seçim yapabilirsiniz. Kendinizi koruma güdüsü devreye girdiğinde."

"Olabilir. Ama burada, bu durumda, bu değişkenler dizisiyle bunu yapmayacağım. Matkabınızı yarın tekrar çalıştıracam, ancak kendimi farklı bir seçim yaparken göremiyorum."

"Bu başarısızlık anlamına gelse bile mi?"

Kararsızlık içime işliyor. Tanıdığım en inatçı insanım. Yarın beni Lyddie ya da Kaine ile eşleştirse, onları o koridorda bırakabilir miyim bilmiyorum.

Ama aynı zamanda Adrienne ve Uprising'e Elite'e gireceğime dair söz verdim.

Aptalca bir tatbikat Program'daki yerimi riske atmaya değer mi? Eğer beni Gümüş Blok'tan alıkoyan şey buysa, belki de ilkelerimi bir kenara onur anlayışından ödün vermem gerekiyordur.

Ama bu onur mu? Gerçekten mi?

Onur, Jim Amca'nın idam mangasıyla gözünü kırpmadan ya da hayatı için yalvarmadan yüzleşmesidir. Onur, ailemin Şirket'e sızmasıdır.

Modifiye edilmişler için hayatı daha iyi hale getirmek.

Jim'in şu anda bana ne diyeceğini biliyorum - *hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap, küçük kuş*. Ama ailem... Sanırım bunu bir adım öteye götürürlerdi. *Hayatta kal ki başkalarına da yardım edebilesin*.

"Burada işimiz bitti mi?" Cross'a

sordum. "Hayır."

Bu konuya değinmeden gitmeme izin vereceğini ummak çok .

"Uyumadan önce seni düşünüyorum."

Şok içinde göz kırpıyorum.

Çenesi kararlılıkla dikilmiş bir şekilde yaklaşıyor. Tekrar göz kırpıyorum ve beni vücuduna doğru çekiyor. Benim için ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin veriyor.

"Bunu düşünüyorum."

Elini kalçamdan yukarı doğru sürüklüyor, göğsümün yanını, köprücük kemiğimi sıyrıyor, ta ki parmakları ensemden kayarak saçlarımın arasından geçene kadar.

Ağır ağır kapanan mavi gözlerine bakıyorum ve "Seni hiç düşünmüyorum" diyorum.

Alınmak yerine bir kahkaha atar. Bir tutam saçı parmaklarının etrafında döndürüyor. "Buna alışık değilim," diye itiraf ediyor.

"Neye?"

"Kontrolden çıkan kişi olmak."

"Kontrolün bende olmasına alışık değilim." Ve ben de gülmeye başladım.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Ne?"

"İlk defa güldüğünü duyuyorum." "Bu doğru değil."

"İğneleme olmadan." "Oh.

Adil."

Dudakları kıvrılıyor. Onu gülümsetmeyi seviyorum. O gamzeyi görmek hoşuma gidiyor. Ama o sıcak zevk patlaması beni tekrar dizginliyor.

"Bunun bir daha asla olmayacağı konusunda anlaşmıştık," diye hatırlatıyorum ona. "Belki de bu duruşumuzu yeniden gözden geçirmeliyiz."

Yavaşça beni kapıya doğru itiyor, kokusuyla etrafımı sarıyor, nasırlı parmak uçlarıyla çıplak kolumu okşuyor. Onun uyarılmışlığını hissedebiliyorum, tenime karşı sıcak ve şiddetli bir şekilde yanıyor.

Ve ah, nasıl da teslim olmak istiyorum, kendimi onun dokunuşunun sıcaklığında kaybetmek.

"Ya da... belki de plana sadık kalmalıyız," demek için kendimi zorluyorum.

Elinden kurtulup kapıyı iterek açıyorum ve onun sinirli ifadesini arkamda bırakıyorum.

-

Daha sonra, kaynağımı bugünlük kaldırırken, puanlarımda bir güncelleme olduğunu fark ediyorum. Tıkladığımda Fallen Soldier puanımın FAIL'den PASS'e değiştiğini görüyorum. *Bunu* eğitmenlerine nasıl açıklayacağını merak ediyorum.

Yüzeye çıkmakla tehdit eden gülümsemeye savaşıyorum.

Nezaket zayıflıktır, ha? O zaman bu onu ne yapar?

Günü duşta tek başıma yıkarken Cross'u ve kendimi tekrar onun içinde kaybetmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Bedenim bu hissi hatırlıyor. Onu arzuluyor. Ama zihnimin arkasındaki küçük bir ses bir uyarı fısıldıyor. Bu asla işe yaramaz. Sadakatlerimiz asla uzlaşamaz ve onun dudakları benimkilere her değdiğinde, bunu umursamaya kendimi getirememem beni korkutuyor.

Sabunu kalçamın üzerinde kaydırduğmda, pembe ve kırmızı yara izlerinden oluşan yamalı bohçaya takılıyor, etin zeminine karşı bir dağ sırasının pürüzlü zirveleri gibi buruşuyor ve yükseliyor. Parmaklarımı yara izlerinin kıvrımları boyunca gezdiriyorum; bu, Cross'a neden tekrar teslim olamayacağıma dair açık ve tartışılmaz bir hatırlatıcı. Kim olduğumu ve onun kim olduğunu unutmak istesem bile yapamam. Bedenim bana izin vermez.

Işıklar söndüğünde, battaniyemin altına yerleşiyorum ve normalden daha hızlı uykuya dalmayı başarıyorum. Yine de aniden yataktan çekildiğimde sadece dakikalar geçmiş gibi hissediyorum. İçgüdüsel olarak bir silaha sarılıyorum ama ulaşabileceğim hiçbir şey yok. Bıçağım lavabodaki dolapta.

Çıplak ayaklarımın üzerinde sürüklenirken bir çığlık boğazımda düğümleniyor. Başka sesler duyuyorum. Nefes alışları. Ürkek küfürler. Tiz bir çığlık.

Sonra boynumun yanında keskin bir iğne hissediyorum ve her şey kararıyor.

BÖLÜM 34

(Hiçbir şey göremiyorum.

Şakaklarımı ovmağ için yüzüme götürdüğümde kendi elim bile. Bir an için Kara Topraklar'a geri mi döndüm diye merak ediyorum. Boğucu karanlık sanki eve dönmüşüm gibi hissettiriyor. Ama ağaçların kokusunu alamıyorum. Toprağın. İçime çektiğimde, metal ve yağ kokusu alıyorum. İçerideyim. Ama nerede?

Kalbim küt küt atıyor. Metalden yapılmış gibi hissettiren ve kirle kaplı bir zeminde yatıyorum. Doğrulamaya çalışırken kolumdaki kiri siliyorum. Hava çıplak kollarıma ve ayaklarıma soğuk geliyor.

Bir çeşit tatbikat. Bunu biliyorum çünkü koğuşdaki nefes alışları ve çığlıkları hatırlıyorum. Bir Ayaklanma ajanının içeri girip tüm eğitim sınıfını kaçırmayı başardığından şüpheliyim. Program ilk başladığında bölümlerin listesini okuduğumu da hatırlıyorum. Bütün hafta sorgulama taktiklerini öğreniyorduk.

Bu direnç kısmı olmalı.

Sersemlemiş bir şekilde yüzükoyun yatmayı başardım. Başım sanki biri çekiçle kırıp açmaya çalışmış gibi yarıyor. Bir nefes alıyorum ve o anda yalnız olmadığımı fark ediyorum. Burada benimle birlikte nefes alan başka biri daha var.

"Kim var orada?" Talep ediyorum. Yemin ederim, eğer Anson'sa... "Wren?"

Ivy.

Daha iyi bir alternatif, ama çok değil.

"Evet, benim." Boğazımı , çünkü sanki bir ağız dolusu kirin içinden konuşuyormuşum gibi geliyor. "Sen iyi misin?"

"İyi." Acı dolu bir inilti çıkarıyor. Kumaş hışırtısı duyuyorum. Sanırım oturmaya çalışıyor.

Sırtımı soğuk duvara yaslıyorum ve dizlerimi yukarı kaldırıp onlara sarılıyorum. "Neredeyiz biz?"

"Eğer geçen seferki gibiye, tren . Demiryolu vagonu." "Geçen sefer," diye yankıladım. Temkinli.

"Evet. Bizi RTI bölümü için oraya götördüler."

O zaman haklıymışım. Bu Sorgulamaya Direniş. Bir kez olsun Ivy yanımda olduğu için minnettardım çünkü bana ne beklemem gerektiğini söyleyebiliyor.

"Peki nasıl çalışıyor?" diye sordum. "Biz burada oturuyoruz ve onlar gelip bizi konuşturmaya mı çalışıyor?"

"Hemen hemen."

"Bunu nasıl yapıyorlar? İşkence mi?"

"Eğer endişelendiğin buysa, kimse tırnaklarını kerpetenle sökmeyecek." Sesi mutsuz geliyor. "Ama bu hiç hoş olmayacak."

"Çok mu abartıyorsun, Eversea?" diye bir başka ses daha yükseliyor ve ben neredeyse yerimden sıçıyorum.

Burada başka biri var. Roe.

"Lanet , Roe," diye Ivy. "Ne zamandır bilincin yerinde?" "Bunca zamandır."

İkimiz de nefes aldığını bile duymadık. Belki Cross yanıliyordur ve çocuk Silver Block için bir değer olabilir.

"Bir uyarı iyi olurdu."

"Hiç iyi davrandım mı, Eversea?" Kıkırdaması karanlığın içinde dolaşıyor. "Ayrıca, son zamanlarda söylemediysem diye söylüyorum, kardeşimi geri kazanmaya çalışmak için oldukça acınası yollara başvuruyorsun."

Ivy cevap vermiyor.

"Bu arada, işe yaramayacak."

"Siktir git, Roe."

"Ne dūřmanlık ama. Generalle yemek yerken kıcımı öperken bu dūřmanlık neredeydi? 'Roe, çok yakışıklı bir genç adama dönüşüyorsun,' " diye taklit ediyor, kendi kendine kıkırdıyor.

Karanlıkta gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu General'e yağ çekerken görebiliyorum. Cross'un onayını kazanmak için her şeyi yapar.

"Zamanını boşa harcadın," der Roe ona. "Asla kalmayacaktı."

"Evet. Nedenmiş o?" Sesi artık yorgun geliyor. Sanki başını arkasındaki metal duvara dayamış gibi yumuşak bir gümbürtü geliyor.

"Çünkü onu çok fazla sevdin. O bu kadar çok sevilmek istemiyor."

Küçük generalden şaşırtıcı bir anlayış.

"Her neyse, soruna cevap vermek gerekirse, Darlington, bu hiç de hoş olmayacak. Kardeşim beni bunun için hazırladı."

"Çapraz mı?" Ivy homurdanıyor. "Hazırlanmana yardım ettiğinden şüpheliyim. Seni Program'da bile istemiyor."

"Cross değil. Travis. Beni ne beklemem gerektiği konusunda uyarmıştı."

"Peki ne bekleyebiliriz?" Görünüşe göre Ivy paylaşmak istemediği için ben soruyorum.

", hayatının önümüzdeki beş gününe merhaba de."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Beş gün mü? Ivy, bu doğru mu?"

"Geçen sefer ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum. Uzun bir süre gibi geldi," diye itiraf ediyor. "Her saat iki hafta gibi geldi."

İkisi de beni bu alıştırmaya ikna edemiyor.

"Birkaç saatte bir sizi dışarı çıkarıyorlar," diye devam ediyor. "Komuta hakkında bir şeyler açıklamanızı istiyorlar. Sonra seni buraya geri atıyorlar. Yemek yok, su yok, ışık yok, uyku yok."

"Uyumadın mı?"

"Göreceksin." İç çekiyor. "İşkence yok ama. Basit şeyler. Seni tokatlıyorlar, tekmeliyorlar. Bazen de su tahtası."

"Oh, su işkencesi. Sadece basit şeyler." Kendimi tutamayıp gülüyorum ve o da bana kendi gülüşüyle karşılık veriyor. "Beş gün boyunca hiç konuşmadan dayanırsan, hepsi bu mu? Gitmene izin mi verecekler?"

"Evet."

"Tamam. Sanırım bunu daha önce yapıp hayatta kaldığına göre çok korkunç olamaz. Yani..." İkisi de beni göremese de omuz silkiyorum.

Ivy sessizleşiyor. Roe da konuşmayı bitirmiş gibi görünüyor.

Başımı arkaya yaslıyorum ve kendimi davet edildiğim en kötü partiye, insanoğlunun bildiği en kötü konuk listesine hazırlıyorum.

Yine de Kess ve Anson'la burada tıklıp kalmaktan iyidir diye düşünüyorum.

-

Benim için ilk geldiklerinde, başıma siyah bir çuval geçirip koltuk altlarımdan tutarak beni öne doğru çekiyorlar. Tek kelime etmiyorlar. İki adam olduklarını düşünüyorum ama emin olamıyorum. Ayakta durmaya çalışırken bacaklarım arkamda sürükleniyor.

Beni başka bir odaya attılar. Çantayı çekip çıkarıyorlar ve saatler süren karanlığın ardından gelen ani ışık saldırısı yüzünden gözlerim sulanıyor. Ivy haklıydı. Bir trendeyiz. Yük taşıyan bir vagon. Tavana yakın dar bir pencere şeridi var, ama içeri girmesine izin verdikleri sabah ışığı yarıkları neredeyse beni kör ediyor. Vagonun kenarları boyunca, ağır hizmet tipi zincirler ve bağlama aparatları, taşıma sırasında kargoyu yerine sabitlemek için duvarlara sabitlenmiş durumda. Tavandan büyük metal kancalar sarkıyor ve aniden soğuk, metal bir sandalyeye itildiğimde beni asıp asmayacaklarını merak ediyorum.

Kendimi hayatımda daha önce hiç görmediğim iki adama bakarken buluyorum. Bir an için bunun gerçekten bir Komuta egzersizi olup olmadığını sorguluyorum.

"Silver Block'un siyah zulaları nerede?" diye soruyor içlerinden biri. Yirmili yaşlarının ortasında, koyu renk gözleri ve teni olan kaslı bir adam. Arkadaşı ondan daha yaşlı görünüyor. Kısa boylu, sakallı, sarışın bir adam.

Siyah zulalar, geçen hafta koordinatlarını ezberlemek zorunda kaldığımız silah alanları. Tamamen kayıt dışılar. Gizli rezervler

Kullanmak isterlerse Ayaklanma'yı silahlandırabilecek ya da yok etmeyi seçerlerse Gümüş Blok'u sakat bırakabilecek silahlar.

Nefes alıyorum ve diyorum ki, "Wren Darlington. Acemi 56. Gümüş Blok." Bu bölümde öğrendiklerimize göre vermemize izin verilen tek bilgi bu.

"Ben bunu sormadım, sürük." "

Yüzüme bir tokat attı. Sertçe. Yanağım acıdan zonkluyor. "Siyah önbellekler nerede?"

"Wren Darlington. Acemi 56. Gümüş Blok."

Bu şekilde on dakika daha geçirdikten sonra çuvalı başıma geçirip beni diğer arabaya sürüklüyorlar. Zifiri karanlık beni bir kez daha karşılıyor, neredeyse rahatlatıyor. Karanlıktan korkmuyorum. Bu benim için sadece Blacklands'de güzel bir sabah.

"O kadar da kötü değildi," diyorum

Ivy'ye. "Bunu şimdi söylüyorsun."

Kapı kırılarak açıldı. Roe'nun sırası.

Onu tartaklarken "Çek ellerini üzerimden, orospu çocuğu" diye tükürüyor. O gittikten sonra soruyorum, "Gerçekten onunla aile yemeklerine gittin mi? Çünkü bu kulağa bir kabus gibi geliyor."

Kahkahası vagonda yankılanıyor. "Hiç eğlenceli değildi."

-

İlk sekiz saat korkunç değil. Gerçekten. İki adam bizi sürükleyerek dışarı çıkarıyor, on, on beş dakika boyunca aynı soruyu tekrarlıyor, bizi tokatlıyor ve arabaya geri atıyor. Midem biraz gurulduyor ve ağzım kuruyor, ama başka türlü etkilenmiyorum.

Uykuya dalana kadar. Bir şekilde bedenim uykuya yenik düşüyor ama uzun sürmüyor. Buz gibi bir suya batmışım hissiyle kendime geliyorum. Hayır. Suyu batmadım. Üstümden geliyor. Fıskiyeler. Vagonun içine fıskiyeler yerleştirmişler. Pislikler.

Üçümüz şimdi soğuk, ıslak toprağın üzerinde yatıyoruz. Titriyoruz. İşte o zaman bunun düşündüğümde çok daha zor olacağını fark ettim.

En kötü kısmı da kova. İçine işeyen Roe'nun gürültülü ve sürekli akışını her duyduğumda kusmak istiyorum.

"Yirmi dört saattir hiçbir şey içmemişken nasıl bu kadar çok idrar üretiyorsun?" diye mırıldanıyorum karanlıkta.

Sadece kıkırdıyor ve belirlenen yerine geri dönüyor. Her birimiz kendi köşemizi seçtik, iğrenç kova da dördüncü köşeye yerleşti. Onu gereğinden fazla kullanmak zorunda kalmamak için dua ediyorum. Bu utanç verici ve Ivy'nin bu bölümden neden bu kadar nefret ettiğini şimdi anlıyorum. İkisi de sizi pek sevmeyen iki kişi dinlerken kişisel ihtiyaçlarınızla ilgilenmek bir tür aşağılanma. Gerçi sanırım bunu bu yüzden yapıyorlar.

-

İkinci gün. Sanırım. Her uykuya daldığımda fiskiyeleler üzerimize buzlu su döküyor, bu yüzden ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Karnım ağrıyor. Beni tekrar diğer arabaya sürüklediklerinde, gözle görülür bir enerji eksikliği hissediyorum.

Sorgu uzayıp gidiyor. Aynı soru tekrar tekrar soruluyor. Siyah zulalar nerede? Bize önbelleklerin nerede olduğunu söyle. Tekrarlama bir taktiktir. Beni çıldırtması, pes ettirmesi gerekiyor. Ve lanet olsun, susmaları için bağırarak istiyorum. Ama sağlam duruyorum.

"Wren Darlington. Acemi 56. Gümüş Blok."

Bay Muscles yüzüme tükürdü. Topak yanağımdan aşağı kayıyor ve dudağımdan akan kanla karışıyor. Tokatlardan yumruklara terfi ettik. Yumruğunu şimdi çeneme vurarak kullanıyor.

Acımasız gücün etkisiyle sandalyeden düştüm. Kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor. Ama yine de teslim olmayı reddediyorum.

-

Saatler ve günler birbirine karışıyor. Tüm zaman duygumu kaybediyorum. Açlık sürekli bir yoldaş haline geliyor. Çok susadım. Yerleri yalayabilirim ama fiskiyeleler toprağı çamura çevirdi ve ben çamur içmeyi reddediyorum

Su. Ayrıca, Roe bunu çoktan denedi ve ertesi sabah kovamıza kustuğunu duyduk. Ya da gece. Bu tren vagonunda zaman diye bir şey yok.

Sırılsıklamım çünkü fıskiyeler yine patladı. Dişlerim metal duvarlarda yankılanacak kadar yüksek sesle gıcırıyor. Roe'nun öfkeli bir küfür savurmasına ve bana çenemi kapatmamı emretmesine yetecek kadar yüksek. Bugün çok sessizdi. Ivy de öyle. Üçlümüz arasında dostluk yok. Birbirimize bağlanmıyoruz. Hikayelerimizi deış tokuş ediyoruz. Islak, soğuk, aç, yorgun, susuz ve sinirliyiz.

Tutsaklarımız Ivy'yi bize geri verdiğinde ve köşesine sürünürken onun yenik iniltilerini duyduğumda, bu andan yararlanabileceğimi fark ediyorum.

çıplak bırakıldığında, zihinleri benimdir.

Zihni tamamen açık olan Ivy ile başlıyorum. Kalkan taklidi bile yapmıyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama görmezden geliyorum.

İnsanlar zihin okuma hakkında yanlış düşüncelere sahip. Bir Mod'un onların tüm hayatını görebileceğini sanıyorlar. Anılarını. Ama biz sadece o anda ne düşündüklerini duyabiliriz. Ivy'nin yatakta Cross'la olan korkunç anılarının göz kapaklarımın arkasında renkli bir şekilde oynamasından endişelenmiyorum. Yine de düşüncelerinin Cross tarafından tüketilmesinden endişe ediyorum, bu da beni rahatsız eden bir kıskançlık hissi uyandırıyor.

Ama Ivy Cross'u düşünmüyor.

*Bunu yapabilirsin. Yapmak
zorundasın. Delia için.*

Ivy ablası için Silver Block'a katılmak istiyor.

Delia. Point'teki yenilenme odalarının tam olarak yok edemediği nadir bir kemik kanserinden öldü.

Geri çekiliyorum, Ivy'nin kederi duygularımı sardıkça suçluluk duygum daha da yoğunlaşıyor. Onun mahremiyetini ihlal etmemeliydim. Yine de yanlış bir şey yaptığımı bilsem bile dikkatimi Roe'ya veriyorum.

Kalkanı sağlam. Çok da güçlü. Dürtmeyi deneyebilirdim, bir çatlak arayabilirdim, ama şu anda zihinsel bant genişliğim yok, bu yüzden dizlerime daha sıkı sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ivy 4. günde inlemeye başlar. "Bunu daha fazla yapamayacağım. Çok yorulдум. Karnıma kramp giriyor."

Roe köşesinden onunla alay ediyor. "Toparlan, Eversea. Yorgunsun ve açsın. Aman ne önemli."

O kadar hıyarın teki ki cesaretlendirici olma ihtiyacı hissediyorum. "Boş ver onu. Bunu yapabilirsin, Ivy. Daha önce de RTI'dan kurtulmayı başardın. Sadece tekrar yapmalısın."

"Hayır," diye
mırıldanıyor.

"Neye hayır?"

"Bunu daha önce yapamadım. Neden Gümüş Blok'ta olmadığımı düşünüyorsun, seni aptal?"

Şaşırdım. Sözlü saldırıyla değil, yaptığı açıklamayla. "RTI'da başarısız mı oldun?"

"Üç gün dayandım."

Bir an duraksadım. "Tamam. Pekâlâ. Üç günden fazla olduğuna eminim, yani geçen seferkinden daha iyi durumdasın. Sadece güçlenmen gerekiyor."

Söylemesi yapmaktan daha kolay ama. Benim için de öyle. Orada saatlerce titreyerek yatıyorum. Uyku benden kaçıyor, bu fiskyeler hiçbir şekilde dinlenemeyeceğimi garanti ediyor.

Bir dahaki sefere esirlerimiz beni almaya geldiğinde, "Wren Darlington" derken dişlerim takırdıyor. Acemi 56. Gümüş Blok."

Lyddie'nin bununla nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Çok narin. Kaine, bunu uykusunda bile yapabilir. Ama Lyddie yapamaz. Sakallı adam suratıma yumruk atabilmek için başımı saçlarımdan tutup geriye doğru çekerken, Lyddie'nin başarmasını umutsuzca istediğimi fark ediyorum. En iyi asker olmayabilir ama zeki biri. Hatta zeki bile olabilir. Bence istihbaratta başarılı olabilir.

Ben bir bez bebek gibi karanlığa fırlatıldığımda, Ivy hâlâ köşesinde .

"Eversea," diye sesleniyorum ona doğru. "K'de olmak nasıl bir şey? Bryce'a büyüdüğün yerin orası olduğunu söylediğini duydum, değil mi?"

"Ne?" Sesi şaşkın geliyor.

"Oraya hiç gitmedim," dedim. "Merak ediyorum."

Sanırım dikkatini dağıtmaya çalıştığımı biliyor, çünkü "Eskiden çok daha iyiydi" derken yüzünde bir minnettarlık izi var.

"Nasıl yani?"

"Kontrolörler daha iyiydi. Sokağa çıkma yasağını kaçırdığımızda başka yöne bakmak gibi bize daha fazla hareket alanı tanıyorlardı. Ama yeniden imar edilince işler boka sardı. K, L ile birleştikten sonra koğuş başkanları yönetimi devraldı."

Yeniden bölgelendirme sık sık olur. Sistem ilk uygulandığında yirmi altı koğuş vardı. Sanırım şimdi on sekize düştü. Bazıları nüfus azalması nedeniyle komşularıyla bütünleşti. Ancak kıyı şeridi yavaş yavaş Kıta'ya doğru yol almaya çalışırken çoğu koğuş doğal afetler tarafından yutuldu. General'in Şirket mühendislerine yaptırdığı deniz duvarları sonsuza kadar dayanmayacak.

"Orası gerçekten çok güzel," diye devam ediyor Ivy, sesi hüzünlü geliyor. "Kara Topraklar'a bu kadar yakın olmanın ürkütücü falan olacağını düşünürsünüz ama cidden? Uzaktaki siyah sis gerçekten de muhteşem gün batımları yaratıyor."

"Hiç Kara Topraklar'a gittin mi?"

"Hayır." Bu fikir onu dehşete düşürdü. "Oraya girip de canlı çıkan kimseyi tanımıyorum."

"Roe," dedim. "Öyle mi?"

Sesi bana doğru süzülüyor. "Sadece kenara kadar. Belki sisin üç metre içine. Bu Travis'in fikriydi."

"Seni oraya o mu götürdü?" Ivy şaşırılmış görünüyor.

"Ben on iki yaşındayken General'in K'da bir işi vardı. Bizi de yanında getirdi ama sıkıldık ve sıvıştık. Kardeşlerim içeri girmem için beni cesaretlendirdi. Travis el fenerin varsa önemli bir şey olmadığını söyledi. Pislik herif bana orada çalışmadıklarını söylemedi."

Bilmez miyim. Kara Topraklar'da ışığın yansıma biçiminde bir sorun var. Yani, yansıtmıyor. Her şey siyah. Her zaman. Jim ve ben bu dersi av gezilerimize çeşitli ışık kaynakları getirmeye çalıştığımızda öğrendik. El fenerleri işe yaramadı. Meşaleler. Çakmağı bile.

Benim için büyüleyiciydi. Çakmağı her çaktığında çalışmıyordu, ama açıklığın nadir güneş ışığı alan bölümündeyken, çakmağı

görünür turuncu bir alev çıkarıyor. Keşke bu fenomeni inceleyebilsek ve neden böyle olduğunu bulabilsek. Ya da belki de Şirket zaten biliyordur ve paylaşmak istemiyordur.

"Travis'i seviyor musun?" Roe'ya sordum. "Sanırım." Ses tonu isteksiz.

"Kaptan'dan ne farkı var?" Ailesi hakkındaki merakımı açığa vurmaktan nefret ediyorum ama bu hâlâ çözemediğim bir dinamik.

Roe bunu düşünür. "Travis çok pratiktir. Hesaplı. Sizi test etmek, işine yarayıp yaramayacağınızı görmek için bir şeyler yapar. Bilimsel bir zekası var. Cross gibi duygularına güvenmez."

Ivy homurdanıyor. "*Haç* ve *duygu* aynı cümle içinde kullanacağım iki kelime değil."

"Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. da," diye alay ediyor. "Onlarla birlikte büyümek zorunda değildin."

"Onlarla neredeyse hiç büyümedin. Annen ölene kadar onunla yaşadın."

"Malikanede yeterince zaman geçirdim, nasıl olduklarını biliyorum. Hepsinin neye benzediğini. Özellikle de o."

Karanlıkta kaşlarımı çatıyorum. "Kim?"

Küçümseyici bir ses çıkarıyor. "Ben buradayken hiç aşağı inmiyor, biliyor musun? Bir kere bile."

"Kim?" Tekrar soruyorum.

"General'in aziz Vinessa'sı. Üvey annem. Ben oradayken merdivenlerden inmeye bile cesaret edemez. Varlığımı kabul etmiyor. Çocukken ziyaret ettiğimde, General üst katta gerçek ailesiyle birlikteyken oturma odasında kalmamın emredildiğini hatırlıyorum." Roe sert bir kahkaha attı. "Bazen beni saatlerce bekletirdi. İstenmeyen bir misafir gibi orada otururdum."

Sözlerinin altında acı kaynıyor. Sesinde yıllarca süren incinme ve reddedilmenin ağırlığını duyabiliyorum ama fazla sempati toplayamıyorum. Betima'yı zerre pişmanlık duymadan öldürdü. Bu yanlış anlaşılmış küçük bir çocuk değil. O tehlikeli bir adam.

"Benden neden bu kadar nefret ettiğini hiçbir zaman anlayamadım. Evet, annem İnsan Hizmetleri'nde çalışıyordu ama General'in ondan hoşlanması annemin suçu değildi. Onu bırakması da onun suçu değildi. O zamanlar doğum kontrolü zorunlu bile değildi." Roe alaycı bir ses çıkarır. "Pantolonunun içinde tutamayan oydu."

"Burada kaldığımız süre boyunca bize acıklı hikâyelerini anlatacak mısın yoksa artık bitirdin mi?" Kibar bir tonda sordum.

"Sen gerçek bir quatsın, Darlington."

-

Bay Kaslı ve Sakallı Adam pisliğin teki. Önümde kalın biftekli sandviç yiyorlar. Yemek için yalvarmam mı gerekiyor? Yalvarmak istiyorum. Midem çok kötü ağrıyor, Ivy'ninki gibi kramp girmeye başladı. En azından tamamen susuz kalmadım. Fıskiyeler beni her uyandırdığında aceleyle başımı eğip ağzıma biraz nem almaya çalışıyorum. Ama o kadar hızlı duruyorlar ki, sadece birkaç damla oluyor.

Beni pislik, idrar ve dışkı kokan arabamıza geri atıyorlar. Köşeme yerleşiyorum ve Ivy'nin yumuşak hıçkırıklarını dinliyorum. Bir süre sonra ayak sesleri kapıya yaklaştığında Ivy inliyor. Sıra onda.

"Yapabilirsin, Eversea," diyorum, sesim güvenle çınlıyor. "O kadar da uzun değil."

Sorgudan dönmemesini bekliyorum. O kadar çökmüş durumda ki, teslim olması an meselesi.

Ama geri dönüyor ve ona karşı hissettiğim küçük gurur kıvılcımı için neredeyse kendimden iğreniyorum.

"İyi iş, Eversea."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve ses tonunda artık en ufak bir düşmanlık izi yok.

BÖLÜM 35

(Bitkin, tamamen bir halde çıkıyoruz. Işık gözlerimi acıtıyor. Üsse dönerken yol boyunca gözlerimi kısarak baktım.

İlk yaptığım şey sıcak bir duş almak. İki saat sürüyor. Üzerimdeki çamuru fırçalıyorum ve saçlarımı yıkıyorum. Kafa derim kaşınıyor ve o kirli vagon zemininde neyin süründüğünü bilmek bile istemiyorum.

Neredeyse derimi yüzdükten sonra yemekhaneye gidiyorum ve boş yüzlerle dolu bir denizle karşılaşıyorum. Etrafımdaki herkes şok geçirmiş gibi görünüyor. Kaine bile durgun.

"Berbattı," diyor . "O kadar da kötü değildi," diyorum ona.

"Siktir git."

Lyddie'nin beti benzi atmış, yemeğini karıştırırken elleri titriyor. Güzel, doyurucu bir yemek. Güveçte gerçek sığır eti. Sıcak patates. Kalın sos. Tıka basa yiyorum.

Tekrar derse girmemiz gerekmeden önce dört gün iznimiz var. Herkes kaynaklarını kontrol ediyor ve iki gün için izinli olduklarını öğreniyor. Bir gecelik.

Ben hariç herkes.

İtiraf etmeliyim ki, bu sefer üssü terk edememek beni etkiliyor. Şu anda burada olmak istemiyorum. Çiftliğimde olmak istiyorum. Atıma binmek ve yaz rüzgarını yüzümde hissetmek istiyorum. Ama bu insanların önünde ağlamayı reddediyorum.

Arkadaşlarım özgürlüklerinin tadını çıkarırken, ben üssü dolaşüyor ve beni boğmakla tehdit eden yalnızlığımdan kurtulmaya çalışıyorum. Cross bile burada değil. Artık peşimde değil ve bunun için hayal kırıklığına mı uğramalıyım yoksa istediğim bu olduğu için rahatlamalı mıyım bilmiyorum.

Hayır, bu doğru değil. Nasıl hissetmem gerektiğini *biliyorum*. Ama hissettiğim bu değil.

Akşam yürüyüşümde Wolf'a ulaşıyorum ama cevap vermiyor, ben de onun yerine Tana'ya ulaşmaya çalışıyorum. Bağlanmama izin veriyor, beni asık suratlı bir ses tonuyla selamlıyor. Sesi benim hissettiğim kadar mutsuz geliyor.

"Seni özlüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Seni çok özledim," diye inleyerek cevap veriyor. "Buradan nefret ediyorum, Wren." "Askerlerin varlığı hâlâ ağır mı?"

"Evet. O kadar çoklar ki Kontrolör Fletcher'ın karakolundaki barakalar dolu, bu da aşırı akının hana geldiği anlamına geliyor. Bu onlarla her gün uğraştığım anlamına geliyor."

"Sana sorun çıkarıyorlar mı?"

"Henüz değil. Ama sürekli herkesi izliyorlar. Barın açılışından kapanışına kadar her zaman en az yarım düzine kişi babamı izliyor."

"Kahretsin. Tamam, şüpheli bir şey fark edersen ya da seni taciz etmeye başlarsa bana haber ver."

Eğitim merkezine geri dönüyorum ve kaynağında gizemli bir roman okuyorum. Ama çabuk sıkılıyorum, bu yüzden ortak salona doğru ilerliyorum ve hiç tanıma zahmetine girmedığım bir avuç Kızıl Hücre üyesini buluyorum.

Lyddie ve Kaine Pazar günü dönüyor. Bize heyecan verici ev ziyaretini anlatan Lash de öyle. Görünüşe göre, ailesi annesinin doğum gününü kutlamak için bir toplantı izni almış ve konuklardan biri yemekte neredeyse tavuk kemiğiyle boğulup ölüyormuş.

Ertesi gün, iki ay önce başka bir yerde olmayı dileyerek girdiğim kavernöz sınıfa giriyoruz. Bugün Program için nihai puanlarımızı almamız ve Gümüş Blok'a kimin girdiğini öğrenmemiz gerekiyor. Haftalar süren eğitim bu anda doruğa ulaştı ve

Herkes ayakta kalıp eğitmenlerimizi beklerken bir heyecan havası var.

Oda ilk günkü kadar dolu değil. Programa başlayan elli altı acemiden otuz altısı kaldı. Ford'un programın sonuna kadar yarımızın gideceğini söyleyerek dalga geçtiğini hatırlıyorum ama bu yüzde elliden fazla.

Karnımda endişe dönerken ellerimi birbirine kenetliyorum. *Sanırım* programı geçtim. En azından geçtiğimi umuyorum. İlk birkaç bölümdeki kötü performansımın geri dönüp beni rahatsız edip etmeyeceğini bilmiyorum.

Ford, Hadley ve Struck geldiğinde ve Hadley on bir isim sıraladığında sinirlerim daha da geriliyor. Benimki onlardan biri değil ve ben ezici bir yenilgi duygusuyla savaşıyorum-

"Silver Block'a gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz," diyor Hadley on bir acemiye. "Ancak, şu anda kabul edilmediniz."

Bu rahatlama beni neredeyse deviriyor.

Hadley hayal kırıklığına uğramış yüzleri görmezden gelerek ses tonunu tempolu tutuyor. "Lütfen mevcut komutanlarınıza rapor verin ya da koşu alanınıza dönmek için Kaptan Radek'e danışın."

Reddedilen acemiler kapıya doğru yürüyor. Yirmi beşe düştük, Ford'un yüzde elli kesinti oranının hemen altında. Sanırım şaka yapmıyordu.

Yönetici kaptanı Deron Radek, daha sonra diğerlerine hitap etmek için ortaya çıkar.

Biz.

"Gümüş Blok'a hoş geldiniz. Görevlerinizi ve üniformalarınızı Önümüzdeki birkaç gün," diyor önsöz vermeden. "Yeni yerinize yerleştirilene kadar kışlada kalacaksınız."

Bunun üzerine, dışarı çıktı. Kaptan Radek'in çalışma şeklini seviyorum. Etkili ve nokta atışı.

"Nihai skorlarınız kaynaklarınıza yüklendi," diyor Ford bize. "Bunlarla ilgili herhangi bir sorunuz varsa, Kaptan Radek'e bir iletişim gönderin. Dağılabilirsiniz."

Bu .

Üç eğitmen odadan çıkıyor ve ben boş kapı aralığına bakarak kaşlarımı çatıyorum.

Tüm bu olay inanılmaz derecede hayal kırıklığı yarattı.

Tebrikler, Gümüş Blok'tasınız, sonra görüşürüz.

Ancak Lyddie bir sevinç çığlığı atarak üstlerimizin hevessizliğini telafi etti. Bana doğru döndüğünde, Kayıp Kıtalar'a egzotik bir tatil kazanmış gibi görünüyor.

"!"

"," diye .

Kollarını bana doluyor, bana sıkıca sarılıyor ve sonra aynısını Kaine'e yapıyor. Diğer arkadaşlarımız da kutlama yapıyor. Lash. Kess. Anson.

Ivy.

Ona başımı sallayarak tebriklerimi iletiyorum. Ivy de Bryce'a sarılmak için dönmeden önce başıyla onaylıyor.

Roe da başarmış. Sanırım General'in istediği oldu.

"Final skorumu görmek istiyorum," diyor Lyddie, cebinden kaynağını çıkarmak için çabalarken.

Ben de öyle. İşleri nasıl tersine çevirdiğimi merak ediyorum ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım çünkü kimse tek hedefim olan Silver Elite hakkında tek kelime etmedi. Uprising'in benden yapmamı istediği tek şeyi yapmayı başarıp başaramadığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Kaynağımı açtığımda, bir skor yerine şöyle bir ekranla karşılaşıyorum:

mevcut test: 1

Buna tıklıyorum ve testin açıklamasını içeren başka bir sayfa açılıyor. Burada şöyle yazıyor:

elit

Yanında bir tarih ve saat var. Yarın öğleden sonra için planlanmış. Heyecanımı bastırmak için dudağıımı ısıırıyorum.

Lyddie omzumun üzerinden bakıyor ve nefesi kesiliyor. "Kısa listeye alınmışsın! Elite'e girmek için son test bu olmalı."

Kaine kaynağını bana doğru çevirerek, "Aynı mesajı ben de aldım," diyor.

Şimdi birkaç kişi daha mesajın üzerine haykırıyor. Nihai sayı on iki oldu. Yirmi beş acemiden on ikisi kısa listeye girdi. Sayı oldukça yüksek görünüyor. Kaçımız bir yer kazanacak?

Sanırım yarın öğreneceğim.

Kapıya doğru giderken Roe'ya bir an gözüm takılıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Yüz ifadesi öldürücü, bu da bana belki de General'in istediğini elde edemediğini söylüyor.

Roe kısa listeye alınmadı.

-

Bu bir çukur gecesi, bu yüzden herkes Programın bitişini arkadaşlarımızın birbirlerini dövmesini izleyerek kutlamaya karar veriyor. Betima'dan ödünç aldığım kıyafet dışında hâlâ sivil kıyafetim yok ama bu gece onu giymek bana yanlış geliyor. Onu hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Lyddie bana Betima'nın geri kalan eşyalarının koğuşuna iade edildiğini söyledi. Ailesine ne olduğunu merak ediyorum. Gözaltına mı alındılar? Onun Aberrant olduğunu bilip bilmedikleri konusunda sorgulandılar mı?

Lyddie düşüncelerimi böldü. "Asker Struck'a UCO gardırop odasından bir şey ödünç alıp alamayacağımızı soralım."

Ben itiraz edemeden, eski öğretmenimizle konuşmak için yemekhaneye doğru koşmaya başladı. Struck bana doğru baktı, sonra omuz silkti.

Lyddie masamıza dönerek, "Sabah iade ettiğiniz sürece sorun olmayacağını söyledi," diyor.

İşte o gece, Cross kaptanım olmasaydı muhtemelen beni hapse attıracak kadar tehlikeli bir yakası olan daracık kırmızı bir elbise giyerek depoya girdim.

Beni gördüğünde Kaine'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Kahretsin, kovboy kız, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Arzu sesini kalınlaştırıyor.

Bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu. Yine de ilgisini kaybettiğini düşünmemiştim. Kaine'in Programı ciddiye aldığını ve eğitimimize her zaman öncelik verdiğini fark ettim. Flört etmeyi ne kadar sevse de dikkatinin dağılmasına izin vermiyor ve bu son birkaç bölüm oldukça yoğun ve hepimizin odaklanmasını gerektiriyor.

Bu gece bana odaklandı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Kulağıma fısıldamak için yaklaşmadan önce Lyddie ve Lash'in önden gitmesini bekliyor. "Bence geri dönüp barakalara gitmeliyiz. Boş olacaklar..."

Bir ya da iki hafta önce, cazip gelebilirdi. Ama şimdi...

Şimdi Cross'un çıplak ve kulağımda inlemesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Pişmanlıkla başımı sallıyorum, aklımı okuyamadığı için memnunum. Şu anda içerisi çok kaotik. "Yarın bir sınavımız var. Dikkatimin dağılmasına izin veremem."

Kaine başını sallamadan önce dudaklarını büzüyor. "İyi bir noktaya değindin."

Konuyu bu kadar çabuk kapatması beni rahatlattı ama bir dahaki sefere konu açıldığında ne diyeceğimi merak ediyorum. Ona Cross'la yattığımı söyleyemem ve kaptanımızın kafamı tamamen karıştırdığını kesinlikle söyleyemem. Bu elbiseyi Cross için giydiğimi. Ben-

Suçluluk duygusu boğazımda düğümlenip nefes borumu kapatırken bir şey aniden gözüme çarpıyor.

Neden burada olduğumu unuttum.

Ne yapıyorum ben? Bu benim hayatım değil. Seksi elbiseler giyip Prime'larla kutlama yapmamalıyım. Daha Elite'e bile giremedim, lanet olsun. Amaç *bu*. Viski içip arkadaşlarımla dövüşlerde iyi vakit geçirmek değil.

Onlar benim arkadaşım değil.

Bunlar benim halkım değil, ben de onlardan biri değilim. Bu benim hayatım değil.

Kaine'in koluna dokunarak olduğum yerde duruyorum. "Lavaboyu kullanacağım," diye mırıldanıyorum, sonra askılı gümüş ayakkabımın topuğu üzerinde dönüyorum. Gitmem gerekiyor. Kışlaya geri dönmeliyim.

Ben buraya ait değilim.

Koridorun yarısında onu gördüm.

Ford ve beni vagonda sorgulayan adamlardan biriyle birlikte yürüyor. Bay Kaslı, sanki beni hayatında hiç görmemiş gibi bakışlarını benden kaçırmadan önce bana doğru çeviriyor. Sanki beş gün boyunca suratıma yumruk atmamış gibi.

Elbisem kalçalarımı zar zor örtüyor. Cross'un fark ettiğini biliyorum.

Onsuz yürüyüp giden Ford ve Bay Kaslı'ya bir şeyler söylüyor. Ford geçerken bana sırtıyor, beni ve Cross'u karanlık koridorda karşı karşıya bırakıyor.

Yürümeye devam et, diye emrediyor kafamın içindeki bir ses.

Beş saniye önce burada olmamam gerektiğine karar vermiştim. Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı ve artık görevimi göremediğimi.

Gerçekliğin.

Ama onun delici mavi gözlerine bir kez baktığımda olduğum yerde donup kalıyorum. Dudakları hafifçe yukarı kalktı. "Bunu benim için mi giydin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Gidiyor musun?"

Başımı salladım.

Sonra başımı sallıyorum.

Gülümseme kök salıyor, ağzını kıvrıyor ve ifadesini yumuşatıyor. "Hangisi, Dove?"

Cevap vermek yerine elimi göğsünün ortasına koyuyorum ve onu geriye doğru itiyorum. Sırtışı genişliyor. Alışılmadık bir teslimiyetle onu yönlendirmeme izin veriyor. Koridorun aşağısına, köşeyi dönüp beton sütunlardan birinin arkasına gizlenene kadar.

Buraya ilk geldiğimde beni yakaladığı yer burasıydı. Benimle alay ettiği zaman. Onu o kadar çok istediğimi söylediğinde tadını alabiliyordum.

Ben de tadına baktım. Dudaklarını tattım ve tekrar tatmak istiyorum. Bir kez daha tatmak dünyanın sonu olmaz, değil mi?

Elleri belimi buluyor, bedenimi kendine doğru çekiyor.

Kanım arzuyla yanarken bile soğukkanlılığımı korumak için savaşıyorum. Derinlerde bir yerde, onun dokunuşuyla içime dolan coşkuyu inkâr edemiyorum. Çekirdeğimde kıvrılan beklenti.

"Onu istiyorum," diye kulağıma hırılıyor. "Biliyorum."

Gülüyor ve boğuk sesi içimdeki elektriği tetikliyor. "Sen de istediğini söyle."

Kollarımı boynuna dolayarak ve başını aşağı çekerek karşılık veriyorum. Dudakları nefesimi kesen bir şiddetle dudaklarımı yakalıyor. Nefesim kesiliyor ve o da ustaca dilini dudaklarımın arasından geçirerek bundan faydalanıyor. Ucu dudaklarımı okşadığında inliyorum.

"Bu sesi seviyorum. Seni iyi hissettirdiğimde çıkardığın küçük sesler, Güvercin."

Kıçımı avuçluyor ve beni kendisine doğru kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, kalçalarını döndürürken tekrar inliyorum. Her santimini hissediyorum. Beni burada, dışarıda, herkesin önünde becerebilirdi ve umurumda olmazdı. İhtiyaç çok güçlü. Onu pençeliyorum, başımı döndüren bir aciliyetle onu öpüyorum. Çılgınca.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Bu gece benim odama gelir misin?"

Başımı sallıyorum. Çünkü onu hiç düşünmediğim kadar çok istiyorum.

"Cross..."

İşte o zaman koridorda onun adını duyuyoruz. Şarkı söyleyen bir ses.

İkimiz de kaşlarımızı çattık. Birden farkına vardık. Sessizlik. Artık derme çatma arenadan gelen kahkaha ya da müzik sesini duyamıyorum.

Tek duyduğum, "Cross... Neredesin, Cross?"

Beni yere bıraktı. Dudakları öpüştüğümüz için şişmiş, ama artık burada benimle olmadığını söyleyebilirim. Kaşlarını çatarak koridora doğru yürüyor.

acele ediyorum. Adımları uzun ve amaçlıydı. Ben daha ana odaya adım atmadan gözden kayboldu. Ürkütücü sessizlikteki kalabalığın arasından ilerliyorum. Çıkıntıya ulaştığımda aşağı bakıyorum ve onu çukurda görüyorum.

Roe.

Benden birkaç metre ötede kalabalığın arasından çıkan Crossu görünce yüzü aydınlanıyor.

"buradasınız, Kaptan." Her kelimededen alay damlıyor, özellikle de *Kaptan*. Sanırım ilaç kullanıyor. O her zaman uyarıcı alır.

Cross cevap vermiyor. Bir metre aşağıdaki küçük kardeşine bakıp bekliyor.

"Seni dışarı çağırıyorum," diye alay ediyor Roe.

"Şimdi öyle misin?" Cross onunla alay eder.

Oda ölüm sessizliğine büründü. Bir sürü dikkatli ve şaşkın yüz görüyorum. Ama ben neler olduğunu biliyorum.

Roe, Elite'e kızgın ve hıncını kardeşinden çıkarmak istiyor.

"Bir süredir birbirimize vurmuyoruz. Çocukluğumuzdan beri."

"Muhtemelen bu şekilde kalması en iyisi," diyor Cross eşit bir şekilde.

"Hayır. Bence çok geç kaldık." Roe'nun gözleri parlıyor ve aniden kalabalığa sesleniyor. "Gümüş Blok'un kaptanı, millet!" Kolunu abartılı bir şekilde sallıyor.

"Haydi, ona biraz cesaret verin."

Tek bir kişi bile tek kelime etmiyor. Hepsi gerginliği hissediyor. Bir fırtına bulutu gibi üzerimizde asılı duruyor.

"Gel buraya kardeşim," diyor Roe ve yüzünü karartan nefretin derinliği ürperiyorum.

Bu uzun zamandır aralarında olan bir şey. Muhtemelen tüm hayatları boyunca. Vagonda Roe'nun sesindeki kızgınlığı hatırlıyorum. *Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. da. Onlarla birlikte büyümek zorunda değildin.*

Cross ondan dört yaş büyük. Acaba Roe çocukken onu idol olarak mı görüyordu? Cross'un buna nasıl tepki verdiğini merak ediyorum. Acaba Roe'nun RTI sırasında Ivy'ye yaptığı uyarı onunla ilgili değil de kendisiyle mi ilgiliydi?

Onu çok sevdin. O kadar çok sevilmek istemiyor.

"Korkuyor musun kardeşim?"

Cross'un bunu yapması gerektiği gerçeğini kabul ettiği anı görüyorum. Roe durmayacak. Gerekirse bütün gece orada kalır.

Cross'un bakışları bana doğru kayıyor. Sonra başka bir şey söylemeden kendini çıkıntıdan aşağıya bırakıyor ve çukura bir metre atlıyor. Botları kumla çarpışıyor.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Hadi yapalım."

Gömleğini çıkarmıyor. Roe'dan bir metre uzakta durup beklemekten başka bir şey yapmıyor.

Roe kaşlarını çatıyor.

Sonra kardeşine saldırır.

Cross Roe'yu gözünden yakalayan bir sağ kroşe savurdu, ardından o kadar hızlı bir yumruk indirdi ki gözümü kırpmış olsam kaçırırdım. Roe'nun ikinci darbe tam çenesine inip onu geriye doğru tökezletmeden önce tepki verecek zamanı yoktu.

Ama genç geri adım atmayı reddediyor. O çok gururlu. Kendini tekrar mücadelenin içine atıyor.

Darbe üstüne darbe yağıyor, ağabeyi amansız bir saldırı sağanağı başlatırken her darbe kemik kırıcı bir güçle iniyor. Roe öfkesini kükrüyor. Burnundan, yanağından ve ağzından akan kanı tükürüyor. Kendini savunmak için vahşi ve umutsuz bir çabayla yumruklarını savuruyor ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın Cross'un dengi değil.

Karşılaştırma yapılamayacağı utanç verici derecede açık. Hem de hiç. Akla gelebilecek herhangi bir ölçüte göre.

Ama yine de kapatamıyor. Yenilgiyi kabullenemiyor.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Göğsü eforla kabarırken ve yüzünden kuma kırmızı damlalar damlarken Roe alay ediyor. "Zavallı."

Omuzlar geriliyor, Cross buna bir son veriyor.

Son, acımasız bir darbeye Roe kanlı bir yığın halinde kuma yığılır, vücudu saldırıdan dolayı hırpalanmıştır. Şişmiş gözleriyle ağabeyine bakıyor.

"Siktir git, Cross."

"Bunu sen istedin, kardeşim." Cross soğuk ve acımasız. "Bunu eğitimin olarak kabul et."

"Sen lanet olası bir pisliksin!"

"Ve sen de şımarık küçük bir pisliksin."

"Siktir git!" Roe ona bağılıyor.

Cross sadece başını sallar ve onu kırılmış ve yenilmiş bir halde kumların üzerinde nefes nefese bırakır.

İçimden bir korku damlası geçiyor.

Cross çıkıntıya tırmanırken bakışları bir an için bana doğru kayıyor. Sonra göz temasını kesiyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

BÖLÜM 36

(Ertesi gün öğleden sonra on iki kişi spor salonunda buluştuk. Eğitimcilerden hiçbiri henüz gelmemişti ve arkadaşlarım ne olacağını tahmin ediyordu. Biz yönümüzü beklerken.

Red Cell'deki kadın arkadaşlardan biri, "Sanırım hepimiz girdik," diyor.

Noah Jones, "Elit'e on iki askerin katılmasına izin vermiyorlar," diye yanıtlıyor. "Eminim bazılarımızın son testte başarısız olacağını bildikleri için on iki kişiyi kısa listeye almışlardır."

Yanımda Bryce duruyor. Onu burada gördüğüme şaşırdığımı inkâr edemem, ancak bazı eğitim bölümlerinde başarılı olduğunu düşünüyorum. Ve kız korkusuz, hakkını vermeliyim. Paraşütle atlama talimlerimiz sırasında uçaktan ilk atlayan oydu.

"Baba!" Bir adam aniden kapıdan içeri girdiğinde yüzü aydınlanır.

Bryce, Silver Block üniformasında beş yıldız olan uzun boylu, siyah saçlı bir adama doğru koşar. Bir albay. Ona sarılmıyor. Aksine, sanki bir meslektaşymış gibi başını sallayarak onu selamlıyor.

"Son testimi izlemeye mi geldin?" diye sorduğunu duyuyorum ve diğer tarafımda Kaine beni kaburgalarımın dürtüklüyor.

"İnsanları buna davet ettiğimizi fark etmemiştim," diyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

Bryce'ın görkemli başarısına babasının da tanık olmasını istemesi beni şaşırtmadı. İki aydır tek yaptığı onun ne kadar önemli olduğu hakkında gevezelik etmek.

Kısa listedeki diğerlerini inceliyorum. Ben, Bryce ve Kaine. Kess. Jones. Anson, tabii ki. O psikopat kendisine verilen her görevi yerine getirebilir. Diğer altı acemi Kızıl Hücre'nin üyeleri.

Cross, Ford ve Struck tarafından takip edilerek salona girdiğinde hala seçim sürecinin ne olduğunu merak ediyorum. Üçlü, onlara söz vermek için duvara yaslanan Bryce'ın babası albayı selamlıyor.

Dün gece çukurdan hışımla çıktığından beri Cross'u görmedim. Onunla eve gitmeye ne kadar yakın olduğumu düşünüyorum, kardeşini gözünü kırpmadan dövmeden saniyeler önce.

Gruba hitap bana doğru bakmıyor bile.

"Hepiniz buradasınız çünkü Elite için değerlendiriliyorsunuz. Altı boş yer var."

Kalbim sıkışıyor. Altı boş yer ve onlar için uğraşan on iki acemi. Bu konuda içimde kötü bir his oluşmaya başladı.

"Bu boşlukları kimin dolduracağı çok basit" diyor. "İkiniz bir odaya gireceksiniz ve sadece biriniz odadan çıkacaksınız."

Çenem düştü.

Jones, "Ne? Ben kimseyi öldürmüyorum," diye karşı çıkar.

"Öldürmekle ilgili bir şey söyledim mi?" Cross sıkılmış görünüyor. "Her odada iki bıçak var. Onlarla istediğinizi yapın. Eğer rakibiniz biterse, onlar da biter." Bakışlarını odanın üzerinde gezdiriyor. "Eğer bayılırsanız, rahatlayın. Hâlâ Gümüş Blok'un bir üyesisin. Bir birime atanacaksın ve iyi olacaksın. Victor Elit'e atandı."

Çok basit ve çok aptalca.

Kırmızı Hücre erkeklerinden biri "Neden liyakate göre seçim yapmıyorsunuz?" diye soruyor.

"Bu bir liyakattir. Kim daha iyiye odadan ilk o çıkacak. O yüzden daha iyi ol."

Kaine ve ben birbirimize bakıyoruz. On iki kişiyiz, altı erkek ve altı kadın var, yani karma eşleşmeler kullanmıyorlarsa, sadece üç kadın Elite'e girecek.

Potansiyel rakiplerime bakıyorum. Kess'in karşısına çıkmak istemiyorum. Evet, daha önce kışını tekmelemiştim, ama o küçük, acımasız bir yaratık. Kızıllardan biri

Hücre kızları ideal görünüyor. Kısa, hafif ve var olmayan kas kütlesi.

Ama adım ilk söylendiğinde, ardından "Granger" geliyor.

Bryce'la karşı karşıyayım.

Bu da bir nebze rahatlama sağlıyor. Bu kolay olacak. Onu pes ettirebileceğime güvenim tam. Bryce da bunu biliyor, isimlerimizi duyduğunda yenilginin üzerine çöktüğünü görüyorum.

Bize bir oda numarası verildi -3- ve diğer çiftlerin hiçbirini duymadan ayrılmamız emredildi. Bryce ve ben koridorda sessizce yürüdük. Oda 3'e girdiğimizde tamamen boş bulduk. Mobilya yok, pencere yok. Duvara dayalı aynanın sorgulamalarda kullandıkları türden olduğunu sanıyorum.

Beton zeminde iki bıçak duruyor.

Kaine'in kiminle eşleştiğini merak ediyorum. Umarım Anson'dır ve o piçin boğazını keser.

Kapı aniden arkamızdan kapanıyor. Elektronik bir bip sesiyle kilitlendiğini duyuyoruz.

Bryce tavanın köşesine monte edilmiş, yanıp sönen kameraya bakar. Aynayı inceliyor. Sonra acınası bir ifadeyle kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor.

"Lütfen bunu almama izin verin."

Acıma duygusu içimde dalgalanıyor. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Bu birime katılmakla görevlendirildim. Bu benim tek ve yegane amacım. Ayrıca, ikimiz de bu kızın elit bir takımında bir dakika bile dayanamayacağını biliyoruz. Yeterince iyi değil.

Çenesi gerilir. "O zaman sanırım bunun için savaşağız." "Sanırım öyle."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Ve itiraf edeyim, bir roket gibi ileri fırlayıp bir bıçağı yerden kaparken diğerini tekmeleyerek uzaklaştırdığında beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

Sıçrayan bıçağın peşinden koşuyorum, tam Bryce saldırırken elimi soğuk sapa dolamayı başarıyorum. Ondan kaçtım, ama o iyi. Hızlıydı. Havayı yarıyor, sonra kendini kılıcımdan korumak için dönüyor. Ben de onu

bileğinden tutup kendime doğru çektim ve boştaki yumruğumu çenesinin altına sıkıştırdım. Başını geriye attı. Yine de bıçağı düşürmedi.

"Orospu," diye tersliyor.

Tekrar saldırdı. Bıçak etime saplanmadan önce ona çelme takıyorum ve yere düşüyoruz, kontrol için boğuşuyoruz. Bıçağı kulağımın yanından tıslayarak geçti. Boynumda bir sızı hissettiğimde lanet ediyorum. Beni ısırıldı. Boğazına dirsek attım, o da tılandı.

Bu kadar acımasız bir dövüş beklemiyordum. Hem de Bryce'tan.

Bir öfke çılgılığıyla bıçağın sapını yüzüne çarptım. Bıçağı kullanmak istemiyorum. Bu kıza zarar vermek istemiyorum. Ama içimde bir his var, asla pes etmeyecek. Babası o aynanın arkasındayken olmaz.

Nefes nefese onu altıma aldım, bileğini dizimin altına sıkıştırdım ve bıçağını tamamen işe yaramaz hale getirdim. Bakışları aynaya doğru kayıyor.

"kes," diye yalvarıyorum.

Savaşmaya devam ediyor. İçinde çok fazla mücadele var. Dövüştüğümüz zamankinden daha iyi. Babasının varlığının hareketlerini körüklediğini biliyorum.

Gözümü kırıyorum ve aniden üstünlüğü ele geçiriyor. Üstüme çıktı ve parmaklarını yüzüme vurdu. Elmacık kemiğim acıyla dalgalanıyor. Bileğimi tutup yere vuruyor, bir, iki kez, parmaklarımın içgüdüsel olarak kabzayı açmasına yetecek kadar sert. Bıçağım takırdayarak odanın diğer ucuna gitti.

Bryce muzaffer bir ses çıkarıyor, ama ben onun altından tekme atmayı başarıyorum ve yuvarlanarak bıçağa doğru sürünüyorum. Tam bıçağa ulaşmıştım ki kolumun üst kısmından sıcak bir acı tısladı. Beni kesmişti. Lanet olası quat. Kolumdaki yarıktan kan fişkırıyor. Sonra tekrar üzerime çıktı, kalçalarımına sarıldı.

"Pes et," diye . Vahşi. "Hayır," diye bağıriyorum.

Tükürüğü yüzümü ıslatıyor. "Bu odadan ya Elite olarak çıkacağım ya da öleceğim Wren."

Bu sözlerdeki gerçeği duyuyorum. Babasına utanç getirmektense ölmeyi tercih edeceğini. Gerçekten *ölmeyi tercih* ederdi.

Ama aynı derecede kararlıyım. Buna *ihtiyacım var*. Jim Amca için ihtiyacım var. Onu öldürenlerden intikamımı almak istiyorsam buna ihtiyacım var. Tüm bu örgütü içeriden çökerteceksem.

Gerçekten bu odada ölmek mi istiyorsun?

Annem Modifiye için ölmeye hazırdı. Belki ben de öyleyimdir. Belki de kendi duruşumu sergilemeliyim.

Bir adrenalin dalgasıyla bizi ters çevirip bıçağı daha sıkı kavıyorum. Pes etmesini istiyorum. Bir şekilde onu zorlamalıyım. Bryce bana saldırırken, bıçağımı onun kalçasına saplıyorum ve boğazından boğuk bir çığlık yükseliyor.

"Sesini kes," diye
yalvarıyorum.

"Hayır."

Bıçağını boğazıma saplamaya çalışıyor ama ben savuşturuyorum. Bıçağımı kalçasından çekip çıkarıyorum ve ona gözlerimle yalvarıyorum. Her yerde kan var. Yerin her yerinde.

"Lütfen Bryce, çekil."

Nefesi sık soluklarla kaçıyor. Birden pek iyi görünmediğini fark ettim. Yüzü renkten yoksun, duvarlardan daha beyaz.

İşte o zaman onu ne kadar derin kestiğini fark ettim. Kan, yarasından bir musluktan düzenli bir şekilde akar gibi dökölüyordu. Bana sallanmaya devam ediyor, ama artık gönülsüzce. Enerjisinin azaldığını, göz kapaklarının titrediğini görüyorum.

"Bryce." Yanağına bir tokat attım. "Bryce."

Gözleri tamamen kapandı. Altımızdaki kan gölü giderek büyüyor ve etrafımıza yayılıyor.

Korku boğazımı peneliyor. Femoral arterine vurdum. Hiç bu kadar hızlı kan kaybeden birini görmemiştım.

Çaresizce nefes alıyorum, ciğerlerim oksijen için zorlanıyor. Kalbim kaburgalarıma çarparken, Bryce'tan sürünerek uzaklaşıyorum ve onu odanın ortasında ölü bir şekilde bırakıyorum.

37. BÖLÜM

(Koridorda tökezledim, kanlar içindeydim.

Dazed.

Kaine başka bir kapının dışında bekliyor, beni görünce şok oldu. "Wren. Ne oldu? Sen iyi misin?" "Bryce'ı öldürdüm."

Göğsüm hırıltılı bir nefesle kabarıyor, az önce gerçekliği bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

Ve sonra gözyaşları dökülmeye başlar.

Kaine tek kelime etmeden kollarını bana doluyor, ben ona doğru yığılırken beni kendine çekiyor, bedenim sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Pes etmedi. Onu bıçakladım ve yanlışlıkla atardamarına vurdum." Sesim boğuk çıkıyor. Titrememi durduramıyorum.

Bana daha sıkı sarılıyor, bir eliyle saçlarımı okşuyor. "Sorun . Sen iyisin."

"Ben... Ben istemedim... Sadece onu durdurmaya çalışıyordum."

" yok," diye tekrarlıyor. "Kendini korumak için yapman gerekeni yaptın." Sözleri çok az teselli veriyor. Yaptıklarımın ağırlığı artık nefes alamayacak hale gelene kadar göğsüme yapıyor, soluk kalıyorum ve suçluluk, utanç, ancak bir kapı açılıp bir adam dışarı çıktığında daha da alevleniyor. Bu

Bryce'ın babası.

Tanrım. *Babası.*

Bakışlarımız kilitlendiğinde içimde korku titreşiyor. Ellerim kızının kanıyla lekелendi. Bunu görebildiğini biliyorum.

Şaşkınlığıma rağmen beni ne gözleriyle ne de sözleriyle kınadı. Sadece *iyi iş* der gibi başını salladı ve koridorda ilerleyerek kızının kanlı, hareketsiz bedeninin yattığı odanın önünden geçti.

Kararsız bir nefes veriyorum ve tekrar Kaine'e yaslanıyorum. Kendimi boşlukta hissediyorum. Kırılmış.

"Bir şeyin yok." Parmakları saçlarımın arasından yumuşak ve güven verici bir şekilde geçiyor. "Söz veriyorum."

"Sutler. Darlington."

Cross'un keskin sesi koridorda yankılanıyor.

Kaine ve ben ayrılıyor. Cross'u koridorun ortasında bulmak için döndüğümde bacaklarımın güçsüzleştiğini hissediyorum. Yüzü ifadesiz, bana bir kez daha bakıyor. Kana odaklanıyor, sonra Kaine'e bakıyor.

", Sutler. Yeni kamarana rapor ver."

Kaine gitmeye isteksiz görünüyor ama ona hafifçe başımı salladığımda beni Cross'la yalnız bırakarak uzaklaşıyor. Kalp atışlarım hiç de düzenli değil.

Cross tekrar konuştuğunda, kaba ve . "Başka seçeneğin yoktu. Seni öldürecekti." "Siktir

git."

"Kendini ."

"Siktir git," diye tekrarlıyorum ve sertçe yutkunuyorum. Bir başka gözyaşı saldırısı tehdit ediyor, ama onun önünde ağlamayı reddediyorum. "Gidebilir miyim?"

"Önce Revir'e rapor verin. Dikiş atın." Koluma başıyla işaret ediyor.

"Kanaması çoktan durdu," diye mırıldandım.

Tartışmaya mahal vermeyen bir ses tonuyla, "Baktırım," diyor. "Onu revire götürün."

Arkamdaki birine seslendiğini fark ediyorum. Tyler Struck'ın yaklaştığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

İtirazlarıma rağmen bana Tıp binasına kadar eşlik etti. Kapının dışında durup koluma dokunuyor, gözleri sempati ile parlıyor. "O bir zımbaydı, Darlington. Bir şey yapmayacaktı."

"Bunu biliyorum," diyorum açıkça. "Ama bu durumu daha iyi yapmıyor. Bugün başka kimse öldü mü?"

Başını sallıyor. "Herkes dinledi."

"Oh harika. Demek gruptaki tek katil benim."

Onun yanından geçip sağlık koğuşuna giriyorum, orada hemşirelerden biri kolumdaki ve boynumdaki yaraları temizliyor, üzerlerine yenileyici bir merhem sürüyor ve bandaj bile takmadan beni yoluma gönderiyor.

Koğuşta, hemşirenin merhemi en az bir saat ıslatmamamı emretmesine rağmen duşlara koşuyorum. Umurumda değil. Kanı temizlemem gerekiyor. Utançtan. Kıyafetlerimi çıkarıp en yakın kabine daldım ve musluğu açtım. Sıcak spreyn altında durdum ve kanın pembemsi su girdapları halinde kanalizasyona akmasını izledim.

Neden etmedi?

Neden *etmedi*?

Neden bayılmadın? diye soran bir iç ses, sert ve acımasız.

Ses doğru.

Neden ölü kızı suçluyorum?

Bunu *ben* yaptım. Onu öldürmeyi seçtim. Elite'in canı cehenneme deyip kavgaya devam etmeyebilirdim. Bryce'ın onu almasına izin verebilirdim. Ama yapmadım. Ben de en az onun kadar kötüyüm. Acınacak haldeyim.

Fayanslı duvara yaslanıyorum, çıplak ve yenilmiş bir halde. Sonra bir yol açıyorum ve Adrienne'e ulaşıyorum, o bağlandığında doğrudan konuya giriyorum.

"Silver Elite'deyim."

"Mükemmel. İrtibatta

olacağız." Bu kadar.

Mükemmel. İrtibatta olacağız.

İki cümle, beş kelime karşılığında bir kadının hayatı. Beş kelime. Kelimeler. Ve tek yapmam gereken, en büyük suçu babasını memnun etmek olan birini öldürmektir. Evet, Bryce bazen çekilmez olabiliyordu. Kendini beğenmiş. Kendini beğenmiş bir velet. Ama ölmeyi hak etmiyordu.

Suyu kapattım ve soyunma alanında giyindim. Kaynağında teçhizatımı hazırlamamı ve şehrin diğer ucundaki bir binaya rapor vermemi söyleyen bir mesaj var.

üs.

Ranzalarda, Kaine'i yatağımın yanında beklerken buluyorum. Yaklaştığımda bakışları yumuşuyor. "İyi misin, kovboy kız?"

"Hayır. Ama eninde sonunda olacağım."

Çantamın fermuarını çekerken beni izliyor. "Dışarıda bizi yeni odamıza götürecek bir kamyon var. Seni bekledim."

"Teşekkürler."

Bir süre tereddüt ettikten sonra beni kollarına çekiyor. Benim açımdan tereddüt yok; yanağımı kaslı göğsüne bastırıyorum ve kollarımı beline doluyorum.

"Onu öldürmek istemedim." Sesim gömleğinin içinde boğuklaştı.

"Biliyorum." Sırtımın küçük kısmını okşuyor. "Yapmak istemediğimiz pek çok şey yapıyoruz."

"Elite'e başka kimin girdiğini biliyor musun?"

"Evet." Yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında başımı kaldırdım. "Kess. Anson." Tabii ya.

"Jones. Sen ve ben, ki. Altıncı sırayı da Red Cell'den bir kadın aldı."

Beni kucağından bıraktı. "Hadi, gidip yeni evimizi kontrol edelim."

-

Askerlerimizin odaları üssün diğer tarafında üç katlı bir binada. Ben birinci kattayım. Kaine üçüncü katta. Aşağıda vedalaşıyoruz ve beni daha sonra yemekhanede bulacağına söz veriyor. Ona muhtemelen akşam yemeğini atlayacağımı söyledim. Birini femoral arterinden bıçaklamak ve saniyeler içinde kan kaybından ölmesini izlemek insanın iştahını kapatıyor.

Yeni odamı inceliyorum ve gördüklerim hoşuma gidiyor. Bir yatak odası, küçük bir oturma alanı ve özel banyosu olan bir süit. Yatak çift kişilik, ranzalardan bir üst model. Yaşam alanındaki koltuk rahat görünüyor. Ve yatak odasındaki dolapta, elbise askılarını keşfediyorum. Sadece üniformalar da değil, her ne kadar benimkilerle birlikte birkaç yeni yineleme olsa da

Yeni komuta kimliği, artık acemi değil asker olduğumu gösteren tek bir yıldız. Ama aynı zamanda birkaç düz pamuklu elbise, kazak ve bir kot pantolon da buluyorum. Dolabın altındaki iki çekmecede çoraplar, styenler, i çamaşırları ve pijamalar var. Her Şeyi kimin seçtiğini bilmiyorum ama bol bir pantolon ve atlet giyerken onlar için minnettarım.

Spor antamdaki yetersiz eşyaları yerleŐtirmeyi henüz bitirmiŐtim ki kapı alındı.

Kapıyı açtığımda Cross'u eŐikte buldum.

Tek kelime etmeden onu içeri aldım.

"Bana yine siktir olup gitmemi mi söyleyeceksin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Beni sisteminden çıkardığını mı söyleyeceksin?" Başımı sallıyorum.

"Güzel."

Amaçlı adımlarla ilerliyor, beni oturma alanındaki küçük masaya doğru geri götürürken uzun gövdesi üzerimde yükseliyor. Beni masanın üzerine kaldırırken bakışları sıcak bir okŐayıŐ gibi üzerimde geziniyor, vücudumdan aşağı kayıyor, atletimin styensiz göğüslerime yapışmasına odaklanıyor.

Uzun parmakları pantolonumun bel bandını sıyrıp altından geçerek tenimi okşuyor.

Bana sorgulayan bir bakış attı.

Başımı salladım.

Pantolonumu çıkarabilmesi için kalçalarını kaldırırken ikimiz de konuşmuyoruz. Pantolonumu i amaşırla birlikte bacaklarımdan aşağı çekiyor ve bir kenara fırlatıyor. Avuçlarını kalçalarımın üzerine koyup yüzümü izliyor. Sonra gözleri benimkilerde, bacaklarımı açıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Ne yapacağını görmek için bekliyorum.

"Hâlâ olanları mı düşünüyorsun?" derken sesi sertti.

"Evet."

"Sana unutturacağım."

Dizlerinin zerine çöküyor, bu da dudaklarıma zayıf bir gülümseme getiriyor. "Seni diz çökerken görmek hoşuma gidiyor."

Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Beni bunu yaparken görebileceğin tek ortam bu. O yüzden yapabiliyorken tadını çıkar."

Ben izlerken, iç uyluğum boyunca bir yol öpüyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yere gittikçe yaklaşıyor. Ağzı beni bulduğunda, zevkle sırtımı kamburlaştırıyorum ve onu yerinde tutmak için parmaklarımı siyah saçlarına doluyorum. Bana bakarak kıkırdıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, Dove. Şu anda olmak istediğim başka bir yer yok."

Dilinin her darbesi, dudaklarının hassas etime her dokunuşu, o küçük odadan çıkarken beni takip eden içgüdüsel acıyı ve suçluluk duygusunu silmeyi başarıyor.

Acımasızdır. Dikkatli. Titiz. Sanki hayattaki tek amacı bana kendimi iyi hissettirmek, unutturmuş gibi. Ve başarıyor da. Tüm dünyam onun diliyle bana yaptıklarına indirgenmiş durumda.

Parmağını açıklığıma getirdiğinde ve beni onun için kaygan bulduğunda onaylayarak inliyor. Parmağını içeri sokuyor. Nazikçe. Yavaşça.

Mutluluktan ağlamamak için dudağımı ısırıyorum.

Parmağı içimde hareket ederken büyüleyici mavi gözler yüzüme odaklanıyor. Başparmağı, şişmiş ve onun için ağrıyan hassas noktayı okşuyor.

"Sana kendini kontrol etmenin bir yolunu bulmanı istediğimi söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bakışları hipnotize edici.

Bir parmağını daha içeri sokuyor ve ben inliyorum. "Şu anda bunu istemiyorum."

"Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun?" Sesim boğuk çıkıyor.

"Hayır, kaybetmek değil. Kontrolü bana bırak. Bana istediğimi ver. Bunu yapabilir misin?"

Ben cevap veremediğim başını eğiyor ve dilini ağrıyan tomurcuğun üzerinde gezdiriyor.

Dirseklerimin üzerine çöküyorum. Başım duvara çarpıyor ama umurumda değil. Tek yapabildiğim kalçalarımı dilinin ve parmaklarının darbelerine göre sallamak, topuklarım geniş omuzlarına dayanıyor. İçimde bir gerilim oluşuyor. Zevk kaslarımda dans ediyor, onları zayıflatıyor, nefes alışımı zorlaştırıyor.

"İşte böyle," diye ikna ediyor Cross, sonra ben tamamen dağılırken beni sabit tutuyor.

Tüm dünyam paramparça oluyor. İçimi titreten salıverilmeden başka hiçbir şey yok.

Ayağa kalkıp atletimin eteklerini çekiştirmeye başladığında hâlâ uçuyordum. Yere düşürdü ve artık onun için çıplaktım. Teşhir ediliyorum. Gömleğine uzanıp çıkarmasına yardım ediyorum, ellerim onun sert erkek bedenini keşfediyor. Yontulmuş düzlemler ve yontulmuş karın kasları. Elim göğsünde yüzüne doğru gezdirirken kasları titriyor. Parmak uçlarım yanağındaki bıyıkları, çenesini kaplayan koyu renkli kirli sakalları sıyrıyor.

"Pantolonunu çıkar," diye fısıldadım.

Düğmeyi açarken bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Fermuarı çekiştiriyor. Kemerini indirmesine yardım ediyorum ve dokunuşuma maruz kalan kaslı kıkırını sıkıyorum. Çene , boynuma öpücükler konduruyor ve ardında ateşten bir iz bırakıyor.

Dili meme ucumu bulduğunda, bir an için onu soymam gerektiğini unutuyorum. Onu ağzına alıyor ve ben de gırtlaktan bir onay sesi çıkarıyorum. Onu içimde istediğimi hatırladığımda hâlâ meme uçlarımla oynuyordu.

"*Pantolon*," diye .

Kıkırdayarak pantolonunu tekmeliyor ve siki kalın ve sert bir şekilde dışarı fırlıyor. Bana orgazm yaşattı ama henüz beni öpmedi bile ve birden ağzını dudaklarımda hissetmek için yanıp tutuşmaya başladım. Başını aşağı doğru çekiyorum ve o da ipucunu alıp dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor. Sonra beni kollarının arasına alıyor ve ağızlarımız birleşirken bacaklarımı beline doluyorum. Yatak odasına doğru beş kısa adım atıyor ve beni yatağa yatırıp güçlü bedenini benimkinin üzerine kıvrıyor.

"Günlerdir bunu düşünüyordum," diye mırıldandı. "Tek düşündüğüm sensin."

Onu kavramak için aramıza uzandığımda, gözlerinde sıcaklık alevleniyor. "Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

Onu içimde yönlendiriyorum ve kalçalarını ileri doğru ittiğinde ikimiz de lanet ediyoruz. Bacaklarım etrafını sararak teması derinleştiriyor.

Mutlu bir ses mırıldanıyorum. "Tam olarak bu his hakkında."

Yavaşça, işkence geri çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Bu his mi?"

"Evet."

Gözlerimi kapatıyorum, beni doldurmasının, benimle alay etmesinin hissine teslim oluyorum. Gözlerimi açtığımda beni izliyordu. Bundan hoşlanmıyorum. Bu çok fazla. Çok fazla. Parmaklarımı saçlarına doluyorum ve onu tekrar öpüyorum, dillerimiz çaresiz, açgözlü.

Beni sikerken yatak sallanıyor. Zevk yeniden toplanıyor, sıkı bir düğüme dönüşüyor. Onun ağırlığını, üstümdeki ağırlığını, topuklarımın altındaki kıcını seviyorum, onları kazarken, onu olabildiğince derine sokmaya çalışıyorum.

Tekrar ileri itiyor. Zevkin her zerresini benden almaya kararlı. Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni öperken vücudumda bir doruk daha yaşanıyor. Nefes nefese kalıyorum ve o daha hızlı hareket ediyor, itişleri düzensizleştiriyor, sonunda derinlere dalıyor, yüzü boynuma gömülüyor, serbest bırakılırken inliyor.

Bir dakika boyunca orada uzandık. Yuvarlanıp beni üstüne çektiğinde, yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona izin verdim. Ondan gitmesini istemeliydim. Seksten sonra birbirimize sarılmamız için bir örnek oluşturmamalıydım.

Ama hareket edemeyecek kadar yorgunum. Çok mutluyum. Avucunun sırtımı okşaması hoşuma gidiyor. Nasırların kürek kemiğime sürtünmesi. Biraz fazla bağımlılık yapıyor.

Sormak istediğim o kadar çok şey var ki, ama onu tanımak için kendime izin veremiyorum, bu yüzden işime devam ediyorum.

"Anson'ın Elite'e girmesine izin verdin. Onun ruhsuz bir psikopat olduğunun farkındasın, değil mi?"

Cross kıkırdar. "Farkındayım. Ama bir gölge gibi hareket ediyor ve hiç pişmanlık duymadan öldürüyor."

"Yapmasını istediğin şey bu mu, senin için pişmanlık duymadan öldürmesi mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra. Herkes kendi güçlü yönleri için seçildi. Birime ne katacaklarını düşünüyorum."

Elite'in suikastlardan sorumlu olduğunu düşünmüştüm ama teyit etmesi beni tedirgin etti. Cross'un kaç kişinin öldürülmesini emrettiğini merak ediyorum. General'in emirlerini yerine getirmek için kaç kez emirlere uydu.

Bu hatırlatma doğrulmam ve yataktan zıplamam için yeterli oldu. Yere atılmış giysilerimi ararken, gözlerinin çıplak bedenimi taradığını hissediyorum.

"Yine beni sisteminden çıkardığını mı söyleyeceksin?" diye soruyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

"Hayır." Yalan söylemenin bir anlamı yok. Aramızdaki çekim daha da güçleniyor. "Seni tekrar çıplak görmek isteyeceğim."

"Bu bir ilerleme."

"Gidebileceği yere kadar," diye uyarıyorum.

"Vücudun konusunda bana güveniyorsun ama başka hiçbir konuda güvenmiyorsun." "Doğru."

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Söylemeye gerek yok ama..." Yüz ifadesi ciddileşir. "Bu aramızda kalacak Darlington. Ben senin gardiyanınım. Kimse benim-"

"Astına hizmet etmek mi?"

Homurdanıyor.

"Endişelenmeyin, Kaptan. Sırrınız benimle güvende. Şimdi..." Ona beklenti dolu bir bakış attım.

Bu bana bir homurtu daha çekti. ". Artık hizmetlerime ihtiyaç yok." "Bu da doğru."

Gülerek ayağa kalkıyor ve pantolonunu arıyor. Hareket ederken kaslarının nasıl dalgalandığını fark etmemeye çalışıyorum. Çok zarif. Kara Topraklar'daki şık kediler gibi. Bir keresinde cesur bir tanesi açıklığa girmeyi başarmıştı ve onun hareketini izlerken ürperdiğimi hatırlıyorum. Şık kürkünün altında kasları dalgalanıyordu. Neredeyse ritmikti. O kedi hem çok güzel hem de çok ölümcüldü. Tıpkı Cross gibi.

"O zaman sizi yalnız bırakayım," diyor.

Neredeyse hayal kırıklığına uğradım, ama bütün gece onunla yatakta kalmak istesem de, sınırlar koymam, beklentilerini yönetmem gerekiyor. Onu kullanıyorum. Bunu bilmesi gerek.

Onu kapıya doğru götürüyorum, aniden beni tutuyor ve kapıya doğru itiyor. Bir eli kıkımı kavrayıp beni vücuduna yapııştırıyor. Diğeri beni öperken yanağımı kavlıyor. Ağzını çektiğinde nefes nefese kalmıştım.

"Şimdilik senin yönteminle yapıyorum, Dove. Ama sadece artık böyle hissetmeyene kadar."

Beni bırakırken gülümsüyor. Ellerim titreyerek onu dışarı çıkarmak için kapıyı açtım.

Cross koridora adımını atar, tam o sırada Ivy gelir.

Hepimiz donup kaldık. Yüz ifadesi kapanıyor, omuzları dikleşiyor. Uzun, rahatsız edici bir andan sonra Ivy'ye başıyla selam veriyor ve uzaklaşıyor.

Bana bakıyor, sonra başparmağıyla benimkinin karşısındaki kapının tuş takımını tarıyor.

Odasının orada olduğunu bilmiyordum.

Kahretsin.

Duygudan yoksun yüzüyle kapıdan içeri giriyor ve sert bir tıkırtıyla kapıyı kapatıyor.

BÖLÜM 38

"İlk briefime gidiyorum."

Ertesi gün savaşa giderken Declan'a uğradım.

Oda. Görünüşe göre Silver Elite'in üste bir blok odası varmış.

"İşiniz bittiğinde rapor verin," diyor Declan. "Şu anki hedeflerinin ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Anlaşıldı."

Elbette bu üste pencerelerin hiçbir rolü olmadığı için Elit savaş odası loş bir şekilde aydınlatılmış. Uzun bir masa odanın çoğunu kaplıyor, siyah yastıklı sandalyelerle çevrili ve duvarın karşısında bir holoscreen var. Sonunda bu gizemli birimi başka kimlerin oluşturduğunu göreceğim için heyecanlıydım, bu yüzden içeri girdiğimde sadece Ford, Struck ve diğer beş yeni katılımcıyla karşılaşınca hayal kırıklığımı gizleyemiyorum.

Kaine'in yanına oturuyorum ve dün gece aldığım yeni kaynağı gözden geçiriyorum. Bu da hayal kırıklığı yaratan bir başka keşif oldu; düşündüğüm gibi bir iznim yok. Dün gece "Julian Ash "i aradığımda da aynı ERIŞİM ENGELLENDİ uyarısını aldım. Kendim için arama yaptığımda ise ismimin artık sistemde olmadığını gördüm. Kaine ve diğer Elit acemiler için de aynı şey geçerli. Veri tabanından silinmişiz. Sanki artık yokmuşuz gibi.

Bir süre sonra Cross içeri girer. Oturmak yerine, holoscreen'in yanındaki duvarda durur.

Kess etrafına bakınıyor, siyah saçları çenesinin etrafında sallanıyor. "Bütün birim bu mu?" Onun da kafası karışmış görünüyor.

Cross ona "Hayır, ben on altı kişilik bir ekibi yönetiyorum" diyor. "Arkadaşlarımız şu anda sahada."

Gözleri üzerime dikildiğinde, içimde hareket ettiğini hatırlıyorum ve bakışlarımı ayırmak zorunda kalıyorum. Kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim, ama geri dönüp baktığımda yüzü soğukkanlıydı.

Birinin Cross hakkında benimle yüzleşmesini bekliyorum. Lyddie, belki. Ya da Kaine, gerçi artık hep birlikte eğitim almadığımız için Ivy ile ne kadar teması olduğunu bilmiyorum.

Şimdiye kadar kimse çıkıp da Silver Block'un kaptanıyla yatıp yatmadığımı sormadı. Bu da bana ya Ivy'nin gördükleri konusunda ağzını kapalı tuttuğunu ya da insanların bildiğini ve bir nedenden dolayı kendi işlerine bakmaya karar verdiklerini söylüyor.

"Bu," diyor Cross, holoscreen'i aktif hale getirerek, "Jasper Reed. Kaynaklarınızda onun için dosyalar bulacaksınız."

Holo üzerindeki fotoğrafta yirmili yaşlarının sonunda bir adam görülüyor. Çok yakışıklı bir adam, fark etmeden edemiyorum. Reed'in koyu renk saçları ve çenesinde sevimli bir gamzesi var.

Aynı zamanda birimi oluşturan Kızıl Hücre üyesi Ara Zebb, kaynağıyla ilgili dosyayı gözden geçirmeye başlıyor. "Karaborsayı o mu yönetiyor?"

Cross başını sallar. "Reed, Point'teki tüm suç pastalarında parmağı olan bir kaçakçı. Operasyonunun büyük kısmı uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili. Eskiden Tierra Fe'den afyon getirirdi ama geçen yıl o yolu da kapattık. Yine de uyuşturucu akmaya devam ediyor. Koğuşlarda bir yerde bir laboratuvar kurduklarından şüpheleniyoruz."

Holo'yu kaydırıyor ve eterde Sanctum Point'in doğusundaki koğuşların yakın plan görüntüsü olan bir harita beliriyor.

"Farren. Zebb," diyor iki kadına, "Tyler'la birlikte kazı yapmaya gidiyorsunuz. Uyuşturucunun nerede üretildiğini bulmaya çalışın."

Haritayı, tıbbi malzeme sandıkları gibi görünen bir fotoğrafla değiştiriyor.

"Reed'in bir diğerk gözde eğlencesi de Nokta'dan erzak kaçırmak ve Sadıklarla ticaret yapmak."

"Ne ticareti?" Ben soruyorum. "Sadıkların elinde Reed için değerli ne olabilir ki? Krediler içinde boğulmuyorlar ya."

Ford bunu halleder. "İyilikler. Kaçış yolları. Adamlarının ihtiyacı olursa saklanabilecekleri yerler."

Cross, "Geçen ay bir Faithful kampını dağıttık ve sadece Şirket hastanelerinden gelebilecek bir tıbbi malzeme hazinesi bulduk," diye açıklıyor. "General de kaynaklarının burnunun çalınmasından hoşlanmıyor."

"Neden bu Reed denen adamı ortadan kaldıramıyoruz?" Anson, Jasper Reed'i çıplak elleriyle öldürmekten başka bir şey istemediğini gösteren ürpertici bir sırıtışla soruyor. "Yılanın başını kes."

"Onu öldürmek kolay bir çözüm gibi görünebilir ama doğru çözüm bu değil. O yılanın başı, evet," diye katılıyor Cross, "ama bir başı kesmek canavarı öldürmez. Kanatlarda bekleyen başkaları da var, öne çıkıp Reed'in yerini almaya hazırlar."

Ara Zebb tereddütle konuşuyor. "Ama başlarını ortadan kaldırırsak, en azından operasyonlarını sekteye uğratmaz mıyız?"

"Belki geçici olarak. Ama er ya da geç, boşluğu başka biri dolduracaktır. Reed'in operasyonunu baştan aşağı, parça parça dağıtmamız gerekiyor. Kaynaklarını kesmeli, tedarik zincirlerini bozmalı, teğmenlerini alaşağı etmeliyiz." Omuz silkiyor. "Biz cesedi doğrarken baş bekleyebilir."

"Darlington, Sutler, siz benimlesiniz," diyor Ford, bize doğru bakarak. "Sabah C Koğuşu'na gidiyoruz. Muhabirlerimizden biri tıbbi malzemeleri nerede depoladıklarını bilebileceğini söylüyor."

Cross, Anson ve Jones'a başıyla selam verir. "Siz ikiniz benimle olacaksınız." "Ne yapacaksınız?" diye sorar Jones.

Cross bana doğru hızlı bir bakış attığında, endişe midemi düğümlüyor. Sınanmak üzere olduğum hissine kapılıyorum.

Yeterince emin, parmağını holo eterden geçiriyor. Jasper Reed istihbaratı kaybolur ve yerini Hamlett'in bir fotoğrafı alır.

"Orası benim köyüm," diye ağzımdan kaçırđım. "Gümüş Blok Hamlett'ten ne istiyor?"

"Z, bir Ayaklanma hücresinin olduğından şüphelenilen yer. Koğıuşu zaten ama Julian Ash'in Hamlett'te ortaya çıktığını öğrendikten sonra gözetimimizin çoğunu oraya yönlendirdik."

Bakışları beni delip geçmesine rağmen tarafsızlığımı korumaya çalışıyorum. "Bunun yerine bu operasyona atanmak istiyorum."

"Hayır."

Protestoyu durduramıyorum. "Ama o benim koğıuşum."

"Aynen öyle. Bu yüzden hayır. Sen ve Sutler Xavier ile C'ye gidiyorsunuz." Sert tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Anson ve Noah Hamlett'te ne yapacaklar?" İtiyorum.

Cross kollarını göğsünde kavuşturur ve odadaki herkese sert bir değerlendirme yapar.

"İşte anlaşma. Sizler aynı birime mensup olabilirsiniz ama bu bir takım çalışması değil. Buradaki herkes hâlâ bilmesi gerekenler listesinde. Arkadaşlarınızın ne yaptığıyla ilgilenmiyorsunuz, değil mi? Onların operasyonlarının ayrıntıları sizin için ya da göreviniz için hiçbir fark yaratmaz."

Hamlett'te ne yapmayı planladığını bana gerçekten söylemeyeceğini fark ettiğimde midem taş gibi oldu.

Brifing bittikten sonra savaş odasında oyalanıyor, Ford ve Struck'ın gitmesini bekliyor, sonra da Cross'un yanına gidiyorum.

"Orası benim evim," diye çıkıştım ona. "Orada arkadaşlarım var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Eğer arkadaşlarınız bir Ayaklanma hücresinin parçası değilse, endişelenecek bir şeyleri olmamalı."

"Amcamın artık Ayaklanma için çalışmadığını söyleyen sendin. Onun uykuda olduğunu söylemiştin."

"Bunun amcanla hiçbir ilgisi yok. Hamlett'i altı aydır izliyoruz."

Altı ay mı?

Zihnim yarışmaya başladı. Bu Jim idam edilmeden çok önceydi. Komutanın dikkatini çeken bir atışla beyaz bir çakalı öldürmemden çok önce.

Birden kafama dank etti. Cross o gece bu yüzden oradaydı. Özgürlük Günü'nü kutlamıyordu. Elite işindeydi.

Altı ay boyunca gözlerin üzerimizde olduğunu bilmek midemi bulandırıyor. Griff tünelleri Mod'ları çalışma kamplarından kaçırmak için kullanıyor. Tana handa çalışıyor ve şebekeye istihbarat sağlıyor. İkisi de Ayaklanma'nın derinliklerinde.

"Helikopteriniz bir saat içinde kalkıyor. Şimdi gitmelisin." Ona ters ters baktım.

"Ne?" diyor.

"Beni boşaltırken seni tercih ederim." Dudakları seğirdi. "Gidebilirsin, Darlington."

Tam kapıya yönelmiştim ki biri vurdu. Yirmili yaşlarının ortasında, Cross'a çok benzeyen bir adam odaya giriyor.

Travis Redden. Albay. "Bölüyor muyum?" Travis soruyor.

Üniformalı değil ama gri bir gömlek ve siyah pantolon giyiyor. Saçları Cross'unkinden birkaç ton daha açık, ancak gözleri daha koyu, yoğun bir gece mavisi. Cross kadar uzun boylu ve kaslı olmasa da en az küçük kardeşi kadar yakışıklı.

"Asker, bu Albay Redden," diyor Cross bana.

Salam vermeye başladığımda Travis sırtarak, "Zahmet etme. Formalitelerle işim olmaz." Kardeşine hitap etmeden önce bir an beni inceliyor. "Elite'in yeni üyesi mi?"

Cross başını sallıyor. "Yaz dönemindeki altı boşluğu doldurduk. Darlington en iyilerimizden biri."

Beni incelediği gibi Travis'i de inceliyordum. Roe'nun ona pratik dediğini, Cross'un da azimli olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Gözlerindeki keskin zekayı fark ediyorum. Bu adam her şeyi anlayan biri. Tek bir detayı bile gözden kaçırmıyor.

"Ama Roe değil," diye mırıldanıyor Travis bilmiş bir sırıtışla. "Hayır. Silver Block'ta iyi bir görev bulacaktır."

Bu albayın kıkırdamasına neden olur. "Buz gibi soğuksun, kardeşim."

Orada dikilmemden rahatsız olmamış görünüyorlar ama ben yine de uzaklaşmaya başlıyorum. "Gidebilir miyim efendim?" Cross başını salladığında, Travis'e kibar bir gülümseme yöneltiyorum. "Memnun oldum Albay."

"Aynı şekilde, asker."

Toplanmak için kamarama döndüğümde yaptığım ilk şey Declan'a rapor vermek oluyor.

"Beni Jasper Reed adında bir kaçakçının yanına verdiler. Ben C Koğuşuna gidip Reed'in Sadıklara verdiği çalıntı tıbbi malzemeleri nereye sakladığını bulması gerekiyordu."

"İyi eğlenceler. Reed tam bir belası."

"Siz de mi onu sevmiyorsunuz?" Şuna bakın, Ayaklanma ve Komuta'nın ortak bir noktası var.

"Onu bir roket gemisine bağlamaktan başka bir şey istemiyoruz. Onu güneşe fırlat. Ya da onu askere alırsız. Ama o ikincisine uygun değil."

"Elite ayrıca Hamlett'te başka bir görev yürütüyor. Griff ve Tana'yı uyarmanız gerekiyor."

"Zaten farkındalar."

Son zamanlarda Tana'dan ne kadar kopmuş olsam da, arkadaşımın bu yeni tehdidin farkında olmadığından oldukça eminim. Evet, artan asker varlığını fark etti ve izlendiğini hissediyor ama ne onun ne de Griff'in Komuta'nın çabalarının boyutunun farkında olduğunu sanmıyorum.

"Bu ekstra gözetimden daha fazlası. Cross'un adamları var-"

"Cross?"

"Kaptan Redden," diye aceleyle düzeltme yapıyorum. "Oradaki bir görevde kendisine katılmaları için iki Elit görevlendirdi. Bana detayları vermedi."

"Ne zaman olacağını biliyor musun?"

"Hayır. Sanırım yakın bir zamanda. Lütfen Griff'e tetikte olmasını söyleyin. Tana'yı kendim uyaracağım."

"Hayır. ."

İçimde öfke yükseliyor. "O benim en iyi arkadaşım."

"Artık Ayaklanma'dan başka kimseye sadakat borcunuz yok."

Kılandım.

"Adrienne'e hesap veriyorsun," diye devam ediyor Declan. "Ağa hesap veriyorsunuz. Elite'te öğrendiğin her şey bize iletilir ve bilginin başka bir yere gitmesi gerektiğine karar verirsek, bunu sağlayacak olan biz oluruz. Her şeyi kendine saklayacaksın, anlaşıldı mı?"

Dudağımı ısırdım. "Anlaşıldı."

Ama bağlantıyı kopardığında, anlamadığıma karar verdim. Tana ve Griff'i daha dikkatli olmaları için uyarmanın ne zararı olabilir ki? Silver Block'un Hamlett'te bir operasyon yürüttüğü konusunda onları uyarmanın?

Onlara bir şey olsaydı ve ben bunu önleyebilseydim kendimi asla affetmezdim.

Başka bir yol açarken aklımda bir soru bile yok.

-

Kaine birkaç gün sonra "Bu görev berbat," diyor.

Ona bakıyorum, yüzündeki asık ifadeye sırtıyorum. C'deki lojmanımızdayız, iki tek kişilik yataklı bir odayı paylaşıyoruz. Üç gündür buradayız ve Kaine'in değerlendirmesine katılmamak mümkün değil: Bu berbat.

Şimdiye kadar Silver Elite büyük bir hayal kırıklığı yarattı.

Bu koğuşa geldiğimizden beri yaptığımız tek şey bilgi toplamak için köhne mekânları ziyaret etmek ya da Ford çeşitli muhbirleriyle konuşurken etrafta beklemek oldu. Ya da daha doğrusu Xavier. Artık eski eğitmenlerimize ilk isimleriyle hitap etmemize izin veriliyor, ki ben buna hâlâ alışamadım.

Yatak başlığına yaslanıp kaynaklarım arasında geziniyorum. "Çok çekici biri."

"Kim?"

Jasper Reed'in sert yüzünün görüntüsünü yansıtmak için ekrana dokunuyorum. "O iyi," diyor Kaine.

"Ama sen daha iyisin, değil mi?"

"Tabii ki."

Reed'in dosyasını okuyorum. İlginç bir adam. O anda ona en çok krediyi veren kişi dışında kimseye sadakati yok gibi görünüyor. Sadakati rüzgar gibi değişen bir daha tehlikeli bir şey yoktur. Şebekesinin kanunsuz topraklara erzak kaçırıyor olması da ilginç. Çoğu vatandaş Sadıkların hayatta kalıp kalmamasını umursamıyor.

Silver Block'un altı ay önce yok ettiği Faithful kampının fotoğraflarına göz gezdiriyorum. G Koşu'ndaki bir mağara sisteminde yaşarken bulunmuşlardı.

"Onlar için hiç üzülmüyor musun?" Sorunun ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum. "Sadıklar mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Fotoğrafı yansıtmak için ekrana dokunuyorum. "Bu insanlar... Sadece yalnız bırakılmak istiyorlar. Bazen General'in toplum anlayışını onlara empoze etmemizin adil olup olmadığını merak ediyorum."

Kaine sözlerimi düşünerek kaşlarını çatıyor. "Buna karar vermek bize düşmez. Bizim görevimiz emirlere uymak."

"Onlar sadece özgürce yaşamaya çalışıyorlar."

"Şirketten çalışıyorlar."

Kendimden şüphelenmeden onu daha fazla zorlayamam, bu yüzden omuz silkerek havaya bir tokat atıyorum ve projeksiyon kayboluyor.

Neyse ki Xavier'in kulaklığımdan gelen sesi beni neden birdenbire Sadıklar'a sempati duymaya başladığımı açıklamak zorunda kalmaktan kurtardı.

"İstihbarat " diyor. "Hadi gidelim."

-

Hastane küçük, sıradan bir bina. Pırıl pırıl pencereleri ve yüksek teknolojili kanatlarıyla Sanctum Point'tekine kıyasla hüzünlü bir yer. Point hastanesinde iki rejenerasyon odası var. Burada sanki barbarca Eski Çağ tıbbı kullanıyorlar. Laboratuvarı yeni bir kalp yetiştirebilecekken ilkel kalp nakilleri yapıyorlar. Ama Şirket için bu insanlar buna değmez sanırım. Yeni ve mükemmel

Seçkinler için kalpler. Bırakın bu kişiler, vücutlarının reddedebileceği ya da reddedemeyeceği hasat edilmiş bir organla şanslarını denesinler.

Xavier'in muhbiri Reed'in kaçak mallarını bodrumda malzeme saklayan işçilerin yardımıyla bu hastaneden geçirdiğini söyledi. Kaine ve ben bodruma binanın bir tarafından giriyoruz, Xavier ise diğer tarafından tek başına giriyor. Uzun bir koridorda sürünerek ilerliyoruz, burada floresan ışık tüpleri rahat edemeyeceğim kadar yüksek sesle çıtırdıyor. Sanki her an alev alacak ve tüm hastaneyi ateşe vereceklermiş gibi geliyor.

Sessiz ayak seslerimiz beton duvarlarda yankılanıyor, aşınmış muşamba zemin tarafından boğuluyor. Muhbir burada gündüzleri kimsenin olmadığını, malzemelerin geceleri taşındığını söyledi ama ben yine de silahımı sıkıca kavıyorum, koridordaki çatala yaklaştıkça hislerim artıyor. Kaine ve ben sessiz bir bakış alışverişinde bulunduk. Tek kelime etmeden, her birimiz farklı bir yola saparak ayrılıyor.

Dikkatle hareket ediyorum, herhangi bir hareket belirtisi için her gölgeyi tarıyorum.

Dezenfektan kokusu havada asılı duruyor.

Birden hafif bir ses dikkatimi çekiyor; ilerideki kapalı bir kapının arkasından gelen alçak bir mırıltı.

Kulağıma dokunuyorum. "Condor, yaşam belirtileri var."

Kapıda bir pencere var. Oradan bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. İçeride insanlar var.

Ford kulağıma "Kırık Güvercin," diyor ve ben de beni eğitimden gerçek hayata kadar takip ettiği için bu aptal çağrı işaretine lanet ediyorum. "Rapor ver."

"Burada insanlar var, Teğmen."

"Biz insan aramıyoruz. Malzeme arıyoruz." "Biliyorum, ama..."

Bu..."

Gördüklerimi tam olarak anlayamıyorum. Bu insanlar... Bazıları hastane yataklarına bağlanmış, bileklerine deri kelepçeler takılmış. Acı çekmiyor gibi görünüyorlar ama tedirginlik içindeler. Gri hastane önlüğü giymiş bir hasta pencerenin önünden geçiyor.

En iyi kararıma rağmen, kapı kolunu çekiyorum. Hareket etti, kapı yavaşça açıldı. Bir alarmın çalmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı.

Hedefimi unutuyorum. Görevi. Gri giysili insanlardan oluşan bir koğuş gibi görünen geniş odaya giriyorum. Yaklaşık yirmi kişi. Etrafta yürüyenler benim varlığımdan tamamen habersiz. Odanın karşısında dolaplardan oluşan bir duvar ve dondurucu gibi görünen bir şey var. Camın arkasından kan tüplerini ve berrak sıvı şişelerini seçebiliyorum.

Nefes alarak, kemikli omuzları ve kucağında birleştirdiği uzun parmaklarıyla esmer bir kadının yatağına yaklaşıyorum. Beni gözleri açılıyor ama beni gerçekten gördüğünü sanmıyorum. Yine de varlığımı hissediyor. Sersemlemiş tavrı sıkıntılı bir hale bürünüyor.

Konuşmaya başladı. Hayır, mırıldanıyor. Aynı cümleyi tekrarlıyor.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni."

İnleyerek avuç içleriyle kulaklarını kapatır ve yatakta bağdaş kurarak sallanır.

Kollarını fark ettiğimde kalbim durdu. Damarları.

Modifiye edilmiş.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni."

Damarları parlıyor ve hareket ediyor, sanki derisinin altında ince yılan balıkları sürünüyormuş gibi dalgalanıyor, ama bu tutarlı değil. Gümüş titriyor ve sönüyor. Duruyor ve başlıyor. Vücudu, zihni, bir cihaz gibi kısa devre yapıyor.

Yandaki yatakta yatan kadın sessizce şakaklarını tırmalıyor. Komşusunun aksine, Mod olduğunu doğrulamak için bileğinin etrafında siyah bir bant dövmesi var. Ama kırmızı bant yok.

Bakışlarım yatak sıralarında, dolu olanlarda geziniyor. Dövmeli hastaların hiçbirinde kırmızı bant bulamıyorum. Bunlar köle değil.

Ama onlar Mod. En azından çoğu. Herkesin damarları dalgalanmıyor, ancak bunun yeteneklerini kullanmadıkları için olup olmadığından emin olamıyorum. Görünen damarlar sürekli bir dur-kalk hareketi içinde gibi görünüyor. Titreyen ışıklar gibi.

"Wren?" Kaine'in şaşkın sesi kapıdan geliyor.

Onu görmezden geliyorum. Bir sonraki yatağa yaklaşıyorum, siyah saçlı genç bir adam yatıyor ve boş gözlerle tavana bakıyor. O kadar ürkütücü ve sinir bozucu ki aceleyle yanından geçiyorum. Bir sonraki hasta bağlanmış. Tutarsız, nefesinin altında bir şeyler geveliyor.

"Pencereli bahçede, ama ben -o gördüğünde- bazen dağlarda -Henry'yi, ama sonra kimseyi görmedim. O öldüğünde ve sonra birlikte, Keren için su..."

Tam anlamıyla saçmalık.

Her hasta bir öncekinden daha şaşkın ve kopuk görünüyor. "Darlington."

Şimdi Ford'un sesi.

Kapıya doğru dönüyorum. "Nedir bu?" Teğmene soruyorum.

Gözlerinde hüznün titreştiğini görünce şaşırdım.

"*Nedir* bu?" Tekrar ediyorum. "Neden buradalar?"

"Parçalanmışlar."

Anlayış doğar. Uzun zaman önce Kara Topraklar'da Jim'le otururken, bir zihin armağanlarımıza dayanacak kadar güçlü olmadığında ne olacağını açıklamaya çalıştığını hatırlıyorum. O zamanlar yol açmanın ve başka zihinlerle bağlantı kurmanın herkesi bunaltabileceğini, onları kırabileceğini tam olarak kavrayamamıştım. Bazı zihin okuyucuların isteyerek filtreleyemediği veya bağlantı kuramadığı, kalkanlarının yabancı zihinlerden gelen ses barajını engelleyecek kadar iyi olmadığı.

Şimdi etrafım zihinleri parçalanmış bir oda dolusu insanla çevrili ve dizlerimi zayıflatan korkuyu görmezden gelmek imkânsız. Ya beynim yeterince güçlü olmasaydı? Ya kendimi böyle bir yerde bulsaydım?

Neden bir yerdeler?

Bu soru beni duraksattı. Evet. Neden? Akıl hastalıkları kıtada pek hoş görülmez; General bunları tedavi etmeyi kaynak israfı olarak görür. Şizofreni muhtemelen parçalanmışların yaşadıklarına en yakın şeydir, ancak bir şizofrenle karşılaşmak nadirdir. Eğer General Asallarda akıl hastalığına tolerans göstermiyorsa, neden Modları bir hastane koğuşunda canlı tutuyor?

"Neden onları öldürmüyorsun?" Xavier'e soruyorum ama bakışlarım odanın karşısındaki duvara döndüğünde kendi soruma cevap verebiliyorum.

Dondurucu.

Kan şişeleri.

İçime bir korku tsunamisi çarptı. "Onlar üzerinde *deney* mi yapıyorlar?"

"Burada ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtıyor. "Ve bu beni hiç ilgilendirmez. Buraya bir operasyon için geldik. Gidelim, Darlington."

İsteksizce, parçalanmış Mod'lardan uzaklaşıyorum. Kapıya doğru üç adım atmıştım ki, kontrolsüz hastalardan biri elini uzatıp kolumu tuttu. Çığlık atmaya başladı. Kan dondurucu, kulak tırmalayıcı, hiç bitmeyen bir çığlık. Elinden kurtulmaya çalıştığımda beni pençelemeye başlıyor, sivri tırnakları kolumu çiziyor, derimi parçalıyor.

Beyazlar giymiş üç hasta bakıcı onu üzerimden almak için içeri girerken kapıda bir kargaşa oldu.

"Her şey yolunda Eleanor. Her şey yolunda. Sen iyisin."

İki adam onu bir yatağa götürürken, üçüncü hademe, iri omuzlu bir kadın, bize ters ters bakıyor.

"Defolun buradan!" diye bağıyor. "Hangi blokta olduğun umurumda değil. Buraya ait değilsin."

Nefesimi içime çekiyorum, kalbim göğsümden fırlama tehlikesiyle karşı karşıya, çünkü hayır, ben buraya ait *değilim*. Ait değilim. Kapıya doğru koşarken, inanmama izin verilmeyen bir tanrıya bunun asla başıma gelmemesi için dua ediyorum. Bir yolu kapatamayacağım ya da sesleri susturamayacağım bir gün asla gelmesin diye.

Jim'in o gün açıklıkta söylediği sözler zihnimde dolaşıyor.

Hediyelerimiz her zaman hediye değildir, küçük kuş. Bazen lanettirler.

-

Erzak odasını bulduk. Xavier, Altın Blok'tan bir birim çağırıp orayı söküp kordon altına aldırıldı. Hastane bodrumunda gördüklerimden sonra geri kalan her şey anlamsız geliyor. Havaalanına giderken Xavier ve Kaine'in gözü önünde Adrienne'i kontrol ediyorum. Ona parçalanmış koğuştan bahsediyorum ve sesi iğrenmiş gibi çıksa da hiç şaşırmayarak beni şaşırtıyor.

"Biliyorum."

"Ne demek istiyorsun, biliyor musun?"

"Kıtanın her yerinde böyle yerler var. Bu yeni bir şey değil. Herkes bizim sahip olduğumuz hediyelerle başa çıkamaz."

verildi."

"Yani bu General'e onlar üzerinde deney yapma hakkı mı veriyor?" "Tabii ki hayır."

"O adamı öldürmek istiyorum," diye homurdanıyordum Adrienne'e.

"Kendini kontrol et. Sen dünyayı yakıp kül eden bir ateş olmak için orada değilsin Wren. Sen sadece bir çirasın."

Helikoptere binerken Kaine bana bakıyor. "İyi misin, kovboy kız?" "O operasyondan hiç hoşlanmadım," diyorum açıkça.

"Kimsenin yaptığını sanmıyorum."

"Konuyla ilgili bir not olarak," diyor Adrienne, "koğuştayken gözünüzü dört açmanızı istiyoruz. Julian'ın infazıyla ilgili soruşturmamız kesinlikle durdu."

"Araştıracak ne var ki? Onu öldürdüler. Son." İçimdeki acının dışarı sızmasına engel olamıyorum.

"O gün kalabalığın içinde bir kışkırtıcı olduğuna dair söylentiler duyduk."

Ciğerlerim sıkışıyor, içlerine oksijen çekmem imkansız hale geliyor.

"İddiayı doğrulamaya çalışıyorduk ama sonuç çıkmadı. O gün sen de oradaydın, olanları gördün mü?" "Hayır. Tana'ya söylediğim gibi, uçuş ekibinin garip bir kafa karışıklığı yaşadığını fark ettim, ama birisine benzemiyordu.

onları kontrol ediyordu."

Bir şekilde bir parça oksijen içeri giriyor. Çaresizce nefes alışım daha çok hırıltıya benziyor ve Kaine'in uzanıp elimi tutmasına neden oluyor.

"Darlington. Bak. Korkunç bir şey olduğunu biliyorum. Ama bunu aklından çıkarman gerekiyor," diyor nazik bir ses tonuyla.

"Deneyeceğim," diyorum yüksek sesle.

Sessizce, "Eğer o gün orada bir kışkırtıcı varsa, emin olabileceğim tek şey bunun ben olmadığımdır. Eğer bu konuşmanın gideceği yer buysa."

"Hayır. Bunu zaten biliyoruz."

Öyle mi?

"Şebeke bilinen tüm kışkırtıcıların kayıtlarını tutuyor. Her ajan yeteneklerini ve ailesinin yeteneklerini açıklamak zorundadır, özellikle de nadir biriye. Julian on iki yaşında ortaya çıktığında yeteneklerini bildirdi."

Beni dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit eden bir duygu dalgası varken nasıl dik durmayı başardığımı bilmiyorum.

Julian Ash.

Jim Amca.

O adamı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama yıllar boyunca beni ne kadar kolladığı beni hiç şaşırtmadı. Beni korumak için ne kadar ileri gitti. Perde arkasında bile, adam beni güvende tutmaya çalışıyordu.

Hiç kimseyi onu özlediğim kadar özlemedim.

Xavier bir uyarı aldığında kalkışa sadece birkaç dakika vardı. Kulaklığına dokunuyor, sonra kemerini çözüyor ve kokpite doğru yürüyor.

"Planlar değişti," dediğini duydum pilotumuza. "Z'ye gidiyoruz."

Omurgam sert bir çizgiye oturuyor. "Z?" Yerine oturduğunda yankılanıyorum.

"Cross destek istedi." Bana sıırttı. "Görünüşe göre eve gidiyorsun."

BÖLÜM 39

(Hamlett'teki kontrol istasyonu, kasaba meydanından yaklaşık bir mil uzaklıkta mütevazı bir tuğla yerleşkedir. İçinde Kontrolör Fletcher'in ofisi ve Ziyarete gelen askerler için küçük bir yatakhane, bir konferans salonu ve bir avuç hücre ve sorgu odası. Buraya geri dönmek, eskiden bisiklet sürdüğüm dar yollardan geçmek çok garip. Meydan şimdi küçücük görünüyor. Belki de artık büyüdüm. Bu ironik bir durum, çünkü bunca aydır geniş kıtayı keşfetmiş gibi değilim. Üsse kapandım.

Yine de Hamlett şimdi daha küçük hissediyor. Önemsiz.

Cross bizi yerleşkenin dışında karşılıyor, ancak tek bir ayrıntı vermek yerine, o ve Xavier kendi aralarında konuşmak için uzaklaşıyorlar. Neden burada olduğumuzu bilmeden orada durup beklemek zorunda kaldığım için endişem daha da artıyor.

Sinirlerime rağmen, ne kadar iyi göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Komuta kıyafetleri ve siyah bir tişört uzun boyuna yapışıyor ve alnında parlayan ter bu gecenin ne kadar sıcak olduğunu gösteriyor. Yaz bitti ama Hamlett sonbahara kadar hep kavurucu olur.

Adamlar döndüğünde Cross bana kırılmış bir ses tonuyla hitap ediyor. "Griff Archer'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Damarlarımdaki kan donuyor. Buna en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşünüyorum ama düşünmek için fazla zamanım yok.

"Barın sahibi. Ve en iyi arkadaşımın babası." "Doğru.

Arkadaşın. Tanya, değil mi?"

"Tana." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Burada ne haltlar dönüyor? Desteğe ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"Var. Archer'ı alt ettiğimizde bir ekibe ihtiyacımız olacak."

Sanki buz gibi bir patlama göğsümde patlamış gibi hissediyorum. Dengeleyici bir nefes alıyorum. Ellerimi güçsüz hissediyorum. "Ne demek onu 'kırmak'?"

"Bütün gün onu sorguladık." Bakışlarım

binaya yöneldi. "Neden?"

"Archer ve kızı kaçmaya çalıştı. Birkaç gece önce gözetimimizden kaçmayı başardılar ve bir şekilde tespit edilmeden Z'den çıktılar. Dün gece S'deki bir kontrol noktasında durduruldular ve Archer kamyonuyla iki Bakır askerini biçmeye çalıştı. İkisini de sorgulanmak üzere Z'ye geri getirdik."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu benim hatam. Gümüş Blok'un burada olduğu konusunda onları uyaran bendim. Ben Tana'yla konuştuğuktan hemen sonra kaçma planları yapmış olmalılar.

Midem çalkalanıyor, safra boğazımı yakıyor. Uyarı konusunda ona yardım ettiğimi sanıyordum. Ve şimdi...

Gerçekten kusabilirim.

"Bir tünel kullanarak kaçtıklarını düşünüyoruz." Tepki vermemek için aşırı çaba sarf etmek gerekiyor.

"Haftalardır onu arıyoruz ama hiçbir sonuç alamadık. Termal görüntüleme ile birkaç uçuş bile gerçekleştirdik. Yerin altında tek bir ısı izi bile bulamadık."

Evet, çünkü tünelin tamamı çelikte güçlendirilmiş. Termal görüntüleme metalin içini göremez.

Yine de Komuta İstihbaratının Prime'lar tarafından inşa edilen bir tünelden habersiz olmasına şaşırdım. Kabul ediyorum, yüz yıl önceydi. Kayıtlar kaybolur. Haritalar yakılır. Modlar cehaletten faydalanır.

Midem bulanırken yutkunuyorum. "Tana nerede?" Cross'a soruyorum.

"Handa tutuluyor." "Nöbetçi olarak kim görev yapıyor?"

"Booth."

Anson mı? Hayır. Hayatta olmaz. O sürüngeyi en iyi arkadaşımın yakınında istemiyorum.

Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyor ama bir nefes alıp seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Tana'yla bağlantı kurmalıyım. Hemen şimdi.

Ama bağlantı kurma girişimim yanıt vermiyor. O zaman izleniyor. "Hadi içeri girelim," diyor Cross. "Tyler ve Hadley'nin Archer ile."

Her adımda bacaklarım titriyor. Dehşetimi maskeleyen çabamın işe yaradığını umuyorum. Sanırım işe yarıyor, çünkü kimse bana ikinci kez bakmıyor ya da olup olmadığını sormuyor. Yine de istasyona girdiğimde, bana belli belirsiz tanıdık gelen genç bir adamdan komik bakış alıyorum. Onu tanımak bir anımı alıyor. Kontrolöre yardım ediyor.

"Wren!"

Kumandadan bahsetmişken.

İri yarı, sakallı adam lobiye girdi ve bana sarılarak beni şaşırttı. Fletcher ve ben hiç yakın olmadık. Bırakın sarılmayı, bileklerimizi bile sıktığımızı sanmıyorum.

"Senin için endişeleniyorduk," diyor Fletcher. "

'Biz' mi?"

"Köydeki herkes. İletişimlerine hiç cevap vermedin." "Senden hiçbir şey almadım."

Cross'a ters ters bakma isteğime karşı koyuyorum. Çünkü dış dünyadan herhangi biri benimle uygun kanallar aracılığıyla iletişime geçmeye çalıştıysa, mesajlarını hiç almamamın nedeni o.

Fletcher'a "Program'da eğitim görüyorum" dedim.

"Bana öyle söylendi." Temkinli gözleri Cross'a doğru kayar. Fletcher belli ki ona güvenmiyor. "Her neyse, seni görmek güzel." Omzumu sıktı. "İyi olmana sevindim."

"Bu buluşmayı başka bir zamana saklayabilir miyiz?" Xavier'in alaycılığını kimse kaçırmaz.

Fletcher ve adamlarını arkamızda bırakarak Cross bizi Tyler ve Hadley'nin bilgi verdiği küçük bir brifing odasına götürüyor.

Hadley, "tünelin yerini söylemiyor," diye bildiriyor.

Tarafsız bir yüz ifadesi takınıyorum. Tünelin tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Jim'i kurtarmaya gittiğimde bu kasabadan çıkmak için kullanmıştım. Muhtemelen onlara tüm sistemin bir haritasını çizebilirim.

"Hiç konuşmuyor," diyor Tyler. "Eğer bir gümüş kanlıysa, yeteneklerini kullanmıyor demektir. Kollarının kapalı olmadığından emin olduk. Kız için de aynı şey geçerli."

Yine midem bulanıyor. Tana handa yalnız. Anson ürpertici yılan gözleriyle onu izliyor. İğrenç bakışlarıyla.

Belki Anson çişini yapmak için dışarı çıkmıştır umuduyla ona tekrar ulaşıyorum ama bağlantısı kapalı kalıyor.

Tyler'ın sözünü yarıda keserek, "Griffle konuşmama izin verin," diyorum. Cross kaşlarını çattı. "Hayır."

"Onu sekiz yaşından beri tanıyorum. Biriyle konuşacaksa benimle konuşur," diye ısrar ediyorum. "Sana söz veriyorum, eğer gerçekten bir tünel varsa, bana söyleyecektir."

"Ya da," diye karşı çıkıyor Cross, "kızı onu konuşturmak için bir koz olarak kullanırız."

Öfkeyle parıldıyorum. "Arkadaşımı koz olarak kullanamazsın."

Yüz ifadesi bıçak sırtı gibi keskinleşiyor. "Bu insanlar Ayaklanma hücresinin bir parçası. Bunlar senin arkadaşların değil."

"Anladım. Bana ne söylediğini anlıyorum." Dişlerimi sıkıyorum. "Ama onları neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım ve eğer haklıysan ve düşman için çalışıyorlarsa, onları konuşturabilirim. Griff'e Tana'nın güvende olacağına dair söz veririm, bilmek istediğimiz her şeyi bana anlatacaktır."

"Onun güvende olacağını kim söyledi?" Xavier çekiştiriyor.

Ona ölümcül bir bakış attım. "Ona zarar vermeyeceksin."

"Bu senin kararın değil. İkisi de ceza için mahkemeye gönderilecek." "*Hayır*," diye yalvarıyorum Cross'a. "Lütfen, eğer onun yerini söylemesini sağlayabilirsem

Tünele girdiklerinde, ekiple karşılaşmayacaklarına dair bana söz verebilir misiniz?"

Odanın diğer ucundan Hadley tipik sert üslubuyla konuşur. "Düşmana yardım etmek vatana ihanettir, Darlington. Ölümle cezalandırılır."

"Bazen insanlar çalışma kamplarına gider," diye karşılık veriyorum. "Bazen canlı halleri ölü hallerinden daha yararlıdır. Annen gibi."

Nefesini içine çekiyor.

"Evet, Aberrant annenle ilgili her şeyi duydum," diyorum soğukkanlılıkla, yüzünün kızarmasından keyif alarak. Sonra dikkatimi yeniden Cross'a veriyorum.

"Tana ve Griff neden çalışma cezasına çarptırılmıyor?"

"Çünkü işledikleri suçların boyutunu henüz bilmiyoruz."

Cross'un bana karşı sabrı gözle görülür bir şekilde tükeniyor ama onu son bir kez daha itiyorum.

"Eğer ona tünelin yerini söyletirse, onların canını bağışlar mısın? Bu anlaşmayı yapabilir misin?"

Tereddüt ediyor.

"Lütfen."

Bir süre sonra Cross pes eder. "Generalle konuşmama izin verin."

-

Griff'in zapt edilmemiş olması bana karşı koymadığını gösteriyor. Kızının hayatı tehlikedeyken bunu yapmazdı. Tana'nın iyiliğini ya da güvenliğini asla riske atmaz.

Gömleksiz. Bir yetenek kullanırsa kollarını görebilmek istiyorlar ki bu zaman kaybı çünkü Griff Modifiye değil. Ama bunu bilmiyorlar.

Masaya yaklaşmamı izliyor ve kare çenesi gergin kalsa da ifadesinin yumuşadığını fark ediyorum.

"Seni görmek güzel evlat." Griff'in tanıdık bariton sesi kalbimi sızlatıyor.

"İyi misin?" Ona sordum. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır."

Konuşmamızın kaydediliyor olması, izleniyor olmamız umurumda değil. Tutukluya dokunmak standart bir sorgulama tekniği değil ama yine de karşısına otururken elini sıkıyorum.

"Daha yeni geldim," diyorum. "Tana'nın handa olduğunu söylediler. O iyi."

Umarım öyledir. "Onunla konuştun mu?"

Sorunun çifte anlamı var. Başımı salladığımda, bağlantısının kapalı olduğunu anladığını biliyorum. Herkes dinlerken bu konuşmayı yapmak imkânsız olacak. Söylemek isteyip de söyleyemediğim o kadar çok şey var ki.

Griff'e "Bitti," dedim.

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor.

"Burada her ne yapıyorsanız, bu böyle devam edemez. Tüneli bulacağız."

Ben "biz" diyorum. Ama *onları* kastettiğimi biliyor ya da en azından bilmesi için dua ediyorum. Bizim tarafımıza asla ihanet etmeyeceğime inanacak kadar bana güvenmesi için dua ediyorum.

"İhtiyacımız olan bilgiyi bize verirseniz size ve Tana'ya zarar verilmeyeceğine dair kaptanımdan söz aldım."

Yüksek sesle homurdanması duvarlarda yankılanıyor. "Evet, evlat. Eminim General birkaç şüpheli şebeke ajanının buradan elini kolunu sallayarak çıkmasına izin verecektir."

"Hayır. Ama oğlu anlaşılmaya istekli."

Gür kaşları havaya kalktı.

"Yüzbaşı Redden," diye açıklıyorum. "Şu anda dışarıda. Ve bana size bir anlaşma teklif etme yetkisi verdi. Bu gerçek bir anlaşma. Sana asla kazık atmayacağımı biliyorsun."

Elini tekrar sıkıyorum.

"Bu bir numara değil. Bu bir tuzak değil. Ben sadece orada durup sizin adınıza savaştım. Ama onlara -bize- yardım etmezseniz," diye aceleyle düzeltiyorum ve kimsenin hatamı fark etmemesini umuyorum, "ikinizi de Mahkeme'ye gönderecekler. Ve Mahkeme'nin en sevdiği cezanın idam mangası olduğunu biliyorsunuz."

Gözlerindeki acıyı görüyorum. Kızının ne olduğunu biliyor ve Modifiye olduğu ortaya çıkarsa ne olacağını da biliyor.

"İşçilik, ha? Kızımın hayatının geri kalanında bir tuz madeninde köle gibi çalışmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

"En azından bir hayatı olacak. Lütfen, Griff. Bir anlaşma yap. Ayaklanmanın Hamlett'te nasıl işlediğini anlat bize. Z Koğuşu'nda. Bize Aberrant'ı kaçırmak için kullandıkları tünelin yerini söyle, ben de sana söz vereyim, senin ve Tana'nın hayatı kurtulacak."

"Wren!"

Sesi kadar ani bir şekilde kafamın içine giriyor ki beni hazırlıksız yakalıyor.

Bir an için şaşkınlığımı gizleyemedim. En son ben açıkça izin vermeden biri bağlantı kurduğunda, Wolf çocukken kendini zihnime sokmuştu.

"Sen iyi misin?" Griff kaşlarını çatarak sorar.

"Ben iyiyim." Boğazımdaki korku yumrusunu yutuyorum. "Üzgünüm, sadece Tana'yı düşünüyordum. Ona bir şey olmasını istemiyorum Griff. Ve bunun olmamasının tek yolu da benimle konuşman."

"Wren! Sana ihtiyacım var."

BÖLÜM 40

(Telepati ile bazen birinin duygularını tam olarak yorumlamak zordur. Evet, ne kadar sert olduğuna bağlı olarak tonu algılayabilirsiniz.

Konsantre oluyorsunuz ama nüansı kaybedebilirsiniz. Duyduklarınız her zaman onların ne hissettiğini yansıtmayabilir.

Şu anda çeviride kaybolan bir şey yok. Dehşet ve umutsuzluk.

Tana da böyle hissediyor.

Griff'e konsantre olmak imkânsız, bu yüzden sandalyemde arkama yaslanıyorum ve baş ağrısından korunuyormuş gibi şakaklarımı ovuyorum.

" oluyor?" Tana'ya soruyorum. "Sen iyi misin?"

"Sana ihtiyacım var. Neredesin? Ne yapacağımı bilmiyorum." "Hamlett'eyim."

"Öyle mi?" Rahatlaması bir rüzgar gibi çarpıyor yüzüme. "Lütfen gel.

Handayım. Olabildiğince çabuk gelmelisin."

Yükselen paniği bastırıyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Neden kaptanı buraya getirmiyorum ve o da anlaşmayı doğrulamıyor?"

Griff'e sandalyemi geri çekerek söylüyorum. "Ben de bize kahve getireyim. Kafeine ihtiyacım var. Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum."

Griff aptal bir adam değil. Beni iyi tanıyor ve sivri bakışımın ne anlama geldiğini anlıyor.

"Yüzbaşı Redden'a güvenebilirsiniz. Size söz veriyorum, anlaşma gerçek."

En azından gerçek olmasını umuyorum. Cross hayatlarını bağışlayacağını söyledi ve sözünü tutacağına inanmak zorundayım.

Griff başını sallıyor. Bakışlarımız kilitlendiğinde, onun dile getirilmemiş yakarışını duyuyorum. Tana'ya gideceğimi biliyor.

Koridora çıktığımda Cross'un bana kaşlarını çattığını görüyorum. "Neden çıkıp gittin?"

Bu da neydi böyle?"

"Anlaşmayı onayladığınızı duymaya ihtiyacı var," diye yalan söyledim. "Bunu bir otorite figüründen duymaya ihtiyacı olduğunu yüzünden anlayabiliyordum. Beni hâlâ bir çocuk olarak görüyor. Muhtemelen anlaşmaları onaylayacak güce sahip olmadığımı düşünüyor."

Bu inandırıcı bir bahane ve Cross da buna inanıyor.

"konuşacağım," diyor. "Ve bu kahveler kulağa oldukça iyi geliyor.

Bana da bir tane getir."

"Wren! Lütfen. Yardım et."

"Deniyorum. Bana ne olduğunu anlat."

"Sana ihtiyacım var. Oda 4."

"Önce biraz hava lazım," diye geveliyorum. Cross'un kaşları daha da çatıldı.

"Sadece bir dakikalığına. Ben sadece... Onu orada öyle görmek çok zordu. Devam etmeden önce yeniden toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Çok uzun sürmesin."

"Hemen döneceğim," diye onu temin ediyorum.

Köşeyi dönene kadar ölçülü bir adım atıyorum. Sonra gök gürültüsü duyan atım gibi ileri fırlayıp çıkışa doğru koşmaya başlıyorum.

Dışarıda, kontrol istasyonu terk edilmiş durumda. Buradan kasaba meydanına ve hana yaklaşık bir mil var. Kaçmayı deneyebilirim ama oraya varmadan yakalanırım diye endişeleniyorum.

Komuta kamyonlarından herhangi birini alma riskine giremem, bu yüzden bir duvara park edilmiş tozlu siyah bir motosiklet görene kadar alanı tarıyorum. Başparmak pedindeki kilit takılı değil.

Kısa bir tereddüitten sonra bir bacağımı bisikletin üzerine attım. Geri vereceğim. Onu çalmıyorum. Sadece Tana'ya gitmem gerek.

"Tana, konuş benimle," diyorum hızla uzaklaşırken.

Cevap vermiyor ama bağlantımız açık kalıyor. Beni duyabildiğini biliyorum.

"Yola çıkıyorum."

"Lütfen acele edin." Sesi bir fısıltı. İçindeki ıstırap, suda kayan bir çakıl taşı gibi zihnime yayılıyor ve dalgalar yaratıyor.

Kulaklığım hâlâ takılı ama yayın sessiz kalıyor. Ne Xavier, ne Hadley, ne de Cross kulağıma havlayarak kıcımlı kaldırıp yerleşmeye dönmemi emretmiyor. Gittiğimi henüz fark etmediler.

Birkaç dakika içinde handayım, motosikleti meydana bırakıyorum. Dışarıda hiç nöbetçi yok. İçeri giriyorum ve resepsiyonu boş buluyorum. Burası çok sessiz ve bu kanımı donduruyor.

Aceleyle ikinci kata çıktım. Oda 4 uzun koridorun sonunda. Merdivenin tepesinde, eğitimime geri dönerek hızımı yavaşlatıyorum. O odada ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok ve içeri silahla dalmak istemiyorum.

Halı kaplı koridorda sürünerek Tana'ya burada olduğumu haber veriyorum.

"Neredeyse kapına geldim. Beni içeri alın."

Bir hışırtı . Kapı kolu dönmeye başlıyor, kapı bir aralık açılıyor.

Büyük, dehşete düşmüş kahverengi gözler bakışlarımla buluşuyor. Bir saniye sonra Tana boğuk bir hıçkırık salıveriyor ve beni odanın içine çekerek kapıyı arkamızdan kilitliyor.

Beni karşılayan manzara beni olduğum yerde donduruyor.

Orada, kıpkırmızı bir havuzun içinde yatağa yayılmış Anson yatıyor. Ölmüştü.

Tamamen, tamamen ölü. Hiçlişe bakan cansız gözler.

Geriye doğru sendelerken nefesim boğazımda düğümleniyor. "Aman Tanrım. Tana... Ne oldu?"

Kendine sarılıp kollarının üst kısmını ovuştururken elleri kontrolsüzce titriyor.

"Ben... Ben istemedim... O... O bana saldırdı."

İleriye doğru tereddütlü bir adım atıyorum, bakışlarım Tana ile yataktaki beden arasında gidip geliyor. Uzun saçları ıslaktı. Kana bulanmış. Kurşun deliği tam olarak gözlerinin arasında değil. Soldakine daha yakın, alnına doğru. Orada

Yatak başlığında hiç sıçrama yok, sadece çarşaflarda var ve kan izlerinin yönü yatağın ayak ucuna doğru, bu da bana adamın muhtemelen kadının üstünde, yatak başlığına dönük olduğunu söylüyor. Görünüşe göre Tana onun altından sürünerek çıkarken onu devirmiş.

Üniformasının pantolonu
çözülmüş. Elbisesi yırtılmış.

Boğazımda kusmuk fokurduyor ve durumun ciddiyetini kavradığımda kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Onu ben öldürdüm." Belli ki şokta. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş.

"Hey. Tana. Beni dinle. Her şey yolunda. Sen iyisin."

Onu sıkı bir kucaklamanın içine çekiyorum ve kollarım onu sardığı anda titremeye başlıyor. Kontrolsüzce. Nefesleri kararsız hırıltılar halinde kaçıyor.

"Sorun yok, tatlım. Her şey girecek." Gerçeğin ağırlığı karşısında bu güvencenin içi boş geliyor.

"Onun... dikkati dağılana kadar bekledim. Gardını düşürdüğü tek zaman buydu..."

Mırıldanıyor. Nefes nefese. Kollarımda titriyor ve öfke içimde bir kırbaç gibi şaklıyor.

Zorlukla nefes alabiliyorum. Çok kızgıyım. Ellerini onun üzerine koydu. O...

Anson'ı gördüğümde iki büklüm oluyorum. Oryantasyon günü göz göze geldiğimiz andan itibaren tehlikeli olduğunu biliyordum ve öldüğü için mutluyum. Keşke en iyi arkadaşıma zarar vermeden önce biri onu öldürseydi.

"Silahını aldım." Gözyaşları gömleğimin önünü ıslatıyor. "Onu yüzünden vurdum."

Elimi siyah saçlarında gezdiriyorum. "Sorun . Bunu halledeceğiz."

Nasıl? Beynim çılgık atıyor.

Bunu nasıl "halledeceğiz"? Bir Gümüş Blok askerini öldürdü.

Geri çekilerek yanaklarını avuçluyorum ve başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Tana. Şu anda beni dinlemen istiyorum, tamam mı?"

Yine gözlerini kırpmıyor. Sersemlemiş görünüyor. "Onu sen öldürmedin."

"Ne?" Şaşkınlık yüzüne yansıyor.

"Onu sen öldürmedin. *Ben öldürdüm*. İçeri girdim ve onu senin üstünde buldum. Ve onu ben öldürdüm. Tamam mı?"

Titreme nöbetleri geri döndü. "Wren, hayır. Mahkemeye gönderileceksin."

"Kendimi savunduğumu iddia edersem olmaz." Dolaba gidip giyebileceği bir şeyler aradım. Bir erkek hırkası buldum ve ona uzattım. "Al. Bunu giy. Titriyorsun."

Soğukkanlılığımı nasıl koruduğumu bilmiyorum.

Anson'ı vurduktan sonra silahı yere düşürdü, ben de için eğildim. Yatağın etrafında Anson'ın sağ tarafına doğru yürüdüm. Sağ elini kullanıyordu, hatırlıyorum. Parmaklarını silahın etrafına sarıyorum ve parmağını tetiğin üzerine kıvırıyorum. Yeni öldüğü için parmakları henüz sertleşmemişti. Kolayca manevra yapabiliyorum.

Doğrulup kendi silahımı kılıfından çıkarıyorum. Üzerinde susturucu yok ve ne yapmak üzere olduğumu kimsenin duymaması için dua ediyorum. Eğer duyarlarsa, daha da hızlı hareket etmemiz gerekecek.

"Şuraya geç." Nazik bir dokunuşla Tana'yı köşedeki koltuğa doğru itiyorum. "Bir saniye orada kal."

Silahımı kaldırmamı izlerken korku dolu bir bakış attı. "Ne yapıyorsun?"

"Sahneyi kuruyorum," diyorum ve sonra kapıya bir el ateş ediyorum. Hikaye kafamın içinde gelişiyor.

Tana'yı kontrol etmek için karakoldan ayrıldım. Gözaltına alınması fikrine katlanamıyordum.

Odaya girdim ve Anson'ı mahkûmuna saldırırken buldum.

Beni görünce ateş etti. Neyse ki ıskaladı ve kurşun kapıya isabet etti.

Ben de karşılık verdim. Öldürücü atış. Kendimi savunmayı çok ciddiye alırım.

Bu sahneye çok dikkatli bakan biri, kan sıçramalarının benim hikayemle uyuşmayacağını fark edecektir, ancak General'in adalet sisteminin tek iyi yanı, kimsenin bunu çok derinlemesine araştırmayacak olmasıdır. Şüpheli suçlular

ve uzun süren soruşturmalar için ne zaman ne de kaynak var.

Tek ihtiyacım olan Cross'un olanlar için benim sözüme inanması.

Sanki bir işaretmiş gibi, öfkeli sesi aniden kulaklığımda gümbürdüyor.

"Hangi cehennemdesin, Dove?"

Tana'ya bakıyorum. "Beni takip edebilecek misin?"

Gözyaşlarına ve vücudunun vahşi titremesine rağmen başını sallayarak cevap veriyor.

"Güzel." Kulaklığıma dokunuyorum. "Oteldeyim. Bir olay oldu." "Ne olayı?" Cross soruyor.

"Anson'ı ben öldürdüm."

-

Cross bunu yemez.

Etrafı incelerken öyle düşünmediğini anlayabiliyorum. Mavi gözleri benden Tana'ya doğru gidip geliyor. Şüpheli. Kurnaz. Ama elbisesinin durumunu fark edince gözleri yumuşuyor. İç çekerek yatağa doğru dönüyor ve çarşaflardaki kanı inceliyor. Anson'ın kafasındaki deliği.

Xavier bir an sonra içeri giriyor ve koltukta göğsüne sarılmış olan Tana'yı ürkütecek kadar yüksek sesle küfrediyor.

"Ne oluyor, Darlington?" Xavier talep ediyor.

"Bana ateş etti," diye cevap veriyorum, sesim soğuk. "Arkadaşımı kontrol etmeye geldim ve çığlıklarını duydum. Kapıyı açtım, Anson'ı onun üzerinde buldum ve durmasını emrettim. Arkasını döndü ve bana ateş etti."

Bunu vurgulamak için kapıya gömülü kurşunu gösteriyorum. "Ben de ateş ettim," diye bitiriyorum.

Sessizlik çöküyor.

İki adam birbirlerine bakarlar. Önce Anson'ın vücuduna, sonra da sandalyede titreyen Tana'ya odaklanırlar.

Koruyucu bir kolla omuzlarını sarıyorum. "Sorun yok. Artık güvendesin." Bakışlarım Cross'u arıyor. "Ona saldırdı. Nefsi müdafaaydı." I

Bunun kulağa nasıl geldiğini fark edin ve "Bana ateş ettikten sonra kendimi savunuyordum" diye ekleyin.

Alnını ovuşturuyor. "Lanet ." "Kaptan?" Xavier'in sesi temkinli.

Sonunda Cross kulaklığını çalıştırır. "Hadley, handa bir temizlik ekibine ihtiyacımız var."

Hadley'nin cevabını . "Anlaşıldı."

"Babam nerede?" Tana soruyor. Daha az şaşkın görünmeye başlıyor. Daha hazır.

Cross, "Şu anda biz konuşurken naklediliyor," diyor. Bana bakıyor. "Tünelin yerini söyledi."

Tana'nın gözlerini korku dolduruyor. "Nereye nakledildi?"

"D Koğuştaki madene götürülüyor. Çalışma cezasına çarptırıldı."

Dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor ve omzunu yumuşak bir şekilde sıkıyorum. Cross ona "Cezanı çekmek için X'e gideceksin," diyor.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Neden bahsediyor bu?"

Tek söyleyebildiğim "Çok özür dilerim," ama hırkasını giymiş ve kollarını gizlemiş olduğu için bir özürden daha fazlasını ifade edebiliyorum. "Sizi ring ekibinden kurtarmanın tek yolu buydu. Sizler vatana ihanetle suçlanıyordunuz. Elimden geldiğince çabuk Ayaklanma ile temasa geçip sizi çıkarmaya çalışacağım."

Bana bön bön bakıyor. "Çalışma kampına gitmiyorum."

Cross onun itirazlarını bastırır. "Başka seçeneğin yok."

Odak noktası benim üzerimde kalıyor. "Wren. Bunu yapmalarına izin veremezsin."

"Beni izin veremezsin!"

"Benim de başka seçeneğim yok. Sana bu anlaşmayı sağlamak için savaştım."

"Bu ikimizden de büyük bir mesele Tan. Öyle olduğunu biliyorsun. Seni buradan bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

"Sen..." Dehşet içinde bana bakarken nefes alış veriş hızlandı. Katıksız ihanet.

Bir an için ne olduğumu açıklayacağından korktum. Telepatik olarak iletişim kurduğumuzu.

Sonra bakışları Anson'ın bedenine kayıyor ve elektrik çarpmış gibi sarsılıyor. Sanki aniden olanları, Anson'ın ona ne yaptığını hatırlıyor ve gözlerindeki tüm ışığın boşaldığını gördüğümde kalbimin son parçaları da kırılıyor. O kırılmış. Harap olmuş.

Zihnimden silemediğim bu ifade, Xavier ona kapıya kadar eşlik ettikten sonra da aklımdan çıkmıyor.

-

Üsse döndüğümüzde geç olmuştu. Kimseyle konuşmuyorum. Tana ile yüzlerce kez bağlantı kurmaya çalıştım ama beni içeri almıyor. Ya benimle konuşmak istemiyor ya da konuşmıyor. Ben ilkinde meyilliyim.

En iyi arkadaşımı bir çalışma kampına götürmelerine izin verdim. Orada durdum ve izledim. Hatta anlaşılmayı ben sağladım.

Banyo aynamın önünde durup yansıma bakıyorum ve "Sen de kimsin be?" diyorum.

Birkaç ay önceki Wren arkadaşını kurtarmak için ölümüne savaşırdı.

Ama Tana bana yalvardığı süre boyunca ailemi ve Ayaklanma'ya yardım etmek için ne kadar fedakârlık yaptıklarını düşünüp durdum. Elite'e ulaşmak için kışımı yırttım ve Tana için savaşmak, inşa ettiğim sağlam korumayı, kazandığım güveni yok etmek anlamına gelirdi.

Eğer bu geceden sonra bana güvenen olursa. Anson'ın ölümünü örtbas etmek pervasızlığın da ötesindeydi.

Griff ve Tana için elimden geldiğince kendimi tehlikeye attım. Bir çalışma kampında onlarla birlikte tuz ya da kömür küremek ağa nasıl hizmet edecek? Burada, Silver Elite'te gizli görevde daha çok işe yarayabilirim.

Ve böylece aynaya bakmaya devam ediyorum. Bana annemden miras kaldığı söylenen sarı-altın gözlere ve bronz tene. Babamdan aldığım kahverengi saçlara ve elmacık kemiklerine. Baktıkça aynadaki kadın bana daha da yabancı geliyor.

Griff'i savaşmak yerine anlaşma yapmaya ikna eden, Tana'nın götürülmesine izin veren, Bryce Granger'ı öldüren bu kadın.

Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Gözyaşlarımı tutamayıp duşa giriyorum ve sıcaklığı gidebildiği kadar yükseltiyorum. Cildim kızarana ve kavrulana kadar. Yaptığım şeyin utancıyla birlikte kimliğimin de hayal ediyorum.

"Dove? Ne yapıyorsun?"

Cross buhar perdesinin içinde puslu bir siluet olarak beliriyor. Odaklandığında, yüzündeki endişeli ifadeyi seçebiliyorum.

Odama nasıl girdiğini bilmiyorum. Bunu sorgulamıyorum. O benim olabileceğimden daha iyi bir asker. Buğulu cam kapıdan bana bakarken yüz hatları yumuşuyor. Sonra gömleğini çıkarıp pantolonunu indirdi. Çıplak olarak kabine giriyor ve arkamdan yaklaşıyor. Yüzümü ona dönmüyorum. Gözlerini görmek istemiyorum. Güçlü kollarını etrafıma doluyor, ön kollarını göğüslerimin üzerine koyuyor, kaslı göğsünü omurgama bastırıyor. Orada ne kadar kaldığımızdan emin değilim, buhar ve sessizlikle çevriliyiz. Bana sarılıyor, ben de ona izin veriyorum.

Ta ki beni kimin rahatlattığını hatırlayana kadar.

Suyu kapatıyorum, sonra duştan çıkmak için onu iterek geçiyorum. Havluyu almak için uğraşırken bir dizi duyguyla beni izliyor. Endişe bunlardan biri olmaya devam ediyor. Şüphe daha yaygın.

"Bir gün bana yalan söylemeyi bırakman gerekecek."

"Ben hiçbir konuda yalan söylemedim. Onu incitti." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor.

Cross banyo paspasının üzerine çıktı. Ondan daha önce görmediğim bir şefkatle ıslak saçlarımı alnımdan itiyor ve kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. Başparmağıyla alt dudagımı okşuyor.

"Biliyorum. Gördüm. Ama şunu da biliyorum ki Anson'ın kafasındaki kurşunun balistik incelemesini yaparsam, senin silahından çıkmayacaktır. Ve eğer kapıdaki kurşunu test edersem, onun silahından çıkmayacaktır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten bu kadar zahmete girmek istiyor musun? Kıtada bir sadist sürüngen daha eksildi ve en iyi arkadaşım hayatının geri kalanını bir tuz madeninde geçirecek. Başka ne çözüm istiyorsun?"

Çenesinde bir kas titriyor.

"Bunun hakkında konuşmaya devam etmek istiyor musun? İncelemeye? Neden buradasın Cross?"

"İyi olduğundan emin olmak için geldim."

"Gördüğünüz gibi, ben iyiyim. Sakıncası yoksa şimdi yalnız kalmak istiyorum."

"İyi" diye mırıldanırken yanakları çukurlaşıyor.

O gittikten sonra, dizlerimi göğsüme çekerek yatağıma kıvrılıyorum. Orada uyumuş ve bitkin bir halde uzanırken kimsenin kalmadığını fark ediyorum.

Jim. Tana. Griff. Bu üste kendimi gösterebileceğim tek kişi olan Betima bile gitmiş.

Müttefikim kalmadı.

Yapayalnızım.

BÖLÜM 41

(İki aydır Tana'dan haber alamıyorum. Bu kalbimi kırıyor. Nasıl bilmek istiyorum. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum bile. Anson'ın ona yaptıklarını nasıl karşıladığını hayal et. Tek başına. Bu konuda konuşacak kimsesi yok.

Kontrol ettim. Arada sırada iyi olduğunu söylemek için bağlantı kuruyor ama iyi olmadığını hissediyorum.

Elite olarak, artık iznim var ve tuz kampındaki muhafızlarla görüştim. Kampın günlük kayıtlarına erişebiliyorum. Tana'nın madene ne zaman girdiğini ve ne zaman çıktığını görebiliyorum. Orada günde 12 saat çalışıyorlar. Kadınların odalarının fotoğraflarını gördüm. Rahat görünüyorlar. Herkesin boş zamanı var. Yemekler iyi görünüyor.

Ama yaldızlı bir kafes yine de bir kafestir. Ve onu oraya ben koydum.

Beni asla affetmemeli.

"O koordinatlara ihtiyacımız var, Wren."

Adrienne'in sesi kafamın içinde. Tana ve Griff gözaltına alındıktan sonra, Declan'ı sessiz bağlantım olarak gasp etti. Bana güvenmediklerinden şüpheleniyorum. Güvenmemeliler. Tana'yı Silver Block'un Hamlett'te operasyonlar yürüttüğü konusunda uyaran bendim. Kaçmaya çalışmalarının ve yakalanmalarının sebebi benim.

Şu anda yapabileceğim tek şey buradaki rolümü yerine getirmeye odaklanmak. Çünkü eğer Ayaklanma'ya istedikleri bilgileri vermezsem, sabotaj yapmazsam, gizlice etrafta dolanmazsam ve benden ne isterlerse yapmazsam, o zaman bunların hepsi boşa gitmiş olacak.

Buna değmesini sağlamalıyım.

Ama en iyi arkadaşımı özlüyorum. Jim'i özlüyorum. Wolf'la bile görüşmüyoruz. Bu alışılmadık bir durum değil; bazen konuşmamızın üzerinden aylar geçiyor. Yine de onun sessizliği de aynı derecede bunaltıcı ve tamamen yalnız olduğuma dair moral bozucu hissi pekiştiriyor.

Ama yalnız değilim.

Kaine var. Lyddie.

Cross.

Evet, kesinlikle Cross'um var. Neredeyse her gece. O yenemediğim bir bağımlılık ve bu günlerde onu yenmek istemiyorum. Cross'la yatakta olduğumda, beynimi kapatıp sadece hissedebildiğim tek zaman bu.

Her gün etrafımın nasıl Prime'larla çevrili olduğunu düşünmek zorunda değilim.

Gizliliğimi nasıl koruyacağım konusunda endişelenmeme gerek .

Duyguların içinde kendimi kaybetmekten başka bir şey yapmama gerek yok. Cross'un işleri olduğundan daha ciddi hale getirmemeyi akıllıca öğrenmiş olması da işin bonusu. Artık bana teselli vermeye çalışmıyor. Bunu yaparsa kabul etmeyeceğimi biliyor.

Bugün batıdaki bir siyah önbelletin koordinatlarını tespit etmekle görevlendirildim. Sahte tutsaklarımın Program sırasında beni gerçekten dövmeye çalıştıkları meşhur Gümüş Blok siyah önbelletleri. O esirleri artık tanıyorum. Bay Kaslı, insanları tokatlamadığı zamanlarda ciddi ve yumuşak konuşan Theo. Sakallı olan Ezra, en inletici şakaları yapan teğmen.

Seçkin bir birliğin parçası olmanın avantajlarından biri de bir programa uymamamız. Belli bir saatte uyanmam, görevlerimi yerine getirmem ve odama dönmem gereken bir nöbetçi kulübesi ya da düzenli bir görev yok.

İstediğim zaman uyuyabilirim. İstediğim zaman yemekhaneye gidebilirim. İstediğim zaman savaş odasına gidebilirim.

Kilitli değil. Hiç kilitlenmedi. Sanki herhangi birimizin aktif olarak birbirimize karşı komplo kurmamızı bekliyorlarmış gibi.

Sanal ekranların loş ışıkları karanlık odayı aydınlatıyor ve büyük masanın üzerinde hayalet gölgeler oluşturuyor. Bunu karanlıkta yapmak gizli amaçlarımın reklamını yapmak olurdu, bu yüzden tepe ışıklarını açıp holoskoplardan birine yaklaşıyorum.

Bu konuda çok açık olamam. Belirli koordinatları aktif olarak yazamam, yoksa arama kaydedilir. Yapabileceğim şey, tüm aktif siyah önbelleklerin bir haritasını çıkarmak ve zihnimi kullanarak Adrienne'e yansıtmak.

"Geliyor," dedim ona.

"" demeden önce beş saniyeden daha az bir süre önbelleklere odaklanıyorum.

"Daha fazla zamana ihtiyacın yok mu?"

"Fotoğrafik hafıza. Kendinizi daha iyi hissettirecekse onları size tekrar okuyabilirim."

Küçümseyici ses tonunu duymazdan geliyorum. "Gerek yok.

Başka bir şey var mı?" "Hayır. İrtibatta olacağız."

Bağlantıyı kesti ve ben de başka bir haritaya geçtim. Bu sefer bir arama komutu giriyorum. Bir muhbir dn bize Jasper Reed'in uyulurucuyu sahil boyunca taşıdığını düşündüğünü söyledi. Yakınlaştırıyorum, bölgeyi tarıyorum ve rastgele bir yere tıklıyorum. İşte orası. Bu haritanın neden aktif olduğunu bilmek isteyen varsa, sebebi bu.

"zr dilerim, burada birinin olduğunu bilmiyordum."

Travis Redden savaş odasına girdiğinde kaskatı kesildim.

Benzerlik gerçekten dikkat çekici. Ve sinir bozucu. Kardeşinin dudaklarının benim dudaklarımda olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve şimdi ürkütücü bir şekilde benzeyen dudaklara bakıyorum.

Ama tavırları daha sert. Cross yumuşak olduğundan değil; o da aynı derecede esnek. Ama Travis'te bir zalimlik seziyorum. Cross'un gözünü kırpmadan öldürebileceğini düşündüğüm gibi, bu adamın da öldürebileceğini düşünüyorum - sadece Travis bundan zevk alırdı.

"Darlington, değil mi?"

"Evet. İyi akşamlar, Albay. Yüzbaşmayı arıyorsanız, nerede olduğunu bilmiyorum-"

"Benimle burada buluşacak," diye araya giriyor Travis.

"Oh. Pekala." Haritayı kapatıyorum ve holoscreen'den uzaklaşıyorum. "Üzgünüm, sadece birkaç ızgara almam gerekiyordu. Şüphelerim var-" Duruyorum. "Doğru ya. Ne tür bir yetkiye sahip olduğunu bilmediğimi fark ettim."

Bu onu güldürüyor. "En yüksek türden. Ama sorun değil. Üzerinde çalıştığın şeyin detaylarına ihtiyacım yok." Kalçasını masanın kenarına yaslıyor. "Yeni biriminden nasıl memnunsun?"

"Bu harika."

Bakışları beni rahatsız eden yavaş bir incelemeye başlıyor.

Gülümsemeye zorluyorum. "Neyse, gitmeliyim."

Travis görsel araştırmasına devam ediyor ve bugün açık bıraktığım saçlarıma odaklanıyor. "Her zamanki tipi değilsin."

"Kimin?"

"Kardeşimin."

Roe da aynı şeyi söyledi. Gerçi Cross'un daha önce çıktığı kişi Ivy olunca ikisinin de ne demek anlıyorum. Ama Ivy onların düşündüğü kadar kırılgan değil. Ne de olsa Silver Block'ta. Programda ikinci kez sebat etti ve başarılı oldu.

"Bu konuyu neden açtığını bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Kardeşinle birlikte değilim."

Tabii Cross ona bir şey söylemediyse?

Ya da belki Ivy yapmıştır? Yemin ederim, eğer Cross'u odamda gördüğünü bildirdiyse ve bu benim Elit'teki yerimi tehlikeye atıyorsa...

Bir sonraki çukur gecesinde onu çağıracağım, bundan eminim. "Yüzbaşı Redden benim komuta subayım," diye ekliyorum. "O benim "Astlarınızla dostluk kurun."

Travis yine kıkırdar. "Doğru, benim hatam," der yumuşak bir sesle. "İyi geceler, Albay."

Cross köşeyi dönerken ben de salona adım atıyorum.

Beni gördüğünde gözlerinin içinin yanışını görseniz, üniformalı değil de çıplak olduğumu düşünürsünüz.

"Seni bütün gün görmedim," diye suçluyor.

"Bütün gün üssün dışındaydın," diye hatırlatıyorum ona.

"Haklısın. Bu benim hatam." Beni duvara doğru itiyor, sesi hınzır bir tona alçalıyor. "Kötü bir çocuk oldum."

Vücudu benimkine dokunduğu anda beynim tamamen eriyor ve kendi adımlarını unutuyorum. Onu ne kadar çok istediğim dışında her şeyi unutuyorum. Bu her zaman oluyor. Gün içinde beni hazırlıksız yakalıyor. Kaine'le konuşurken ya da kaynağımla ilgili bir dosyayı okurken birden Cross'un yoğun bakışlarını, ustaca dokunuşunu düşünüyorum. Her geçen gün daha da güçlenen bu amansız çekim çıldırtıcı.

Her ne kadar inkar etmeye çalışsam da, gerçeği daha fazla görmezden gelemem. Cross Redden'a umutsuzca, çaresizce aşık oldum.

"Ben bir şeyler alırken bekle, sonra da odana gidelim mi?" diyor, nefesi tenime değiyor.

Savaş odasına doğru başımı salladım. "Kardeşin seni orada bekliyor."

"Kahretsin. Doğru ya. Gümüş Jübile için güvenlik konusunu konuşmamız gerekiyordu.

Tamam. Bir saate kadar gelirim." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Beni yatakta bekle."

Hayır demem gerektiğini biliyorum. Ama ikimiz de bekleyeceğimi biliyoruz.

-

Ertesi hafta yemekhanede Lyddie ile kahvaltı ediyorum. Onu görmek çok güzel ve kendi haline büyümesini izlemek hoşuma gidiyor. Bu sabah saçları örgülü değil, omuzlarına dökülüyordu. Bana istihbaratta altında çalıştığı albayı anlatırken adeta parlıyordu. Yeni görevini çok seviyor.

"Seni çok özledim," diyor.

"Ben de seni özlüyorum," diye cevap veriyorum ve bunu gerçekten söylüyorum.

Üste arada bir yemek yemeyi başarıyoruz ama Elite programı çok tutarsız. Durup dururken üç günlük bir operasyona atanacağım veya Kaine ile Point'te rastgele bütün bir günü gizli görevde geçireceğim, bu yüzden bazen ona zaman ayırmak zor oluyor.

Lyddie kahve fincanının üzerinden beni inceliyor. "Kaine biriyle görüştüğünü düşünüyor."

Hafifçe gerildim. "Neden böyle düşünüyor?"

"Sevişiyormuş gibi görüldüğünü söylüyor." Sırıtmamaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Ona işine bakmasını söyle." "Yani bu doğru değil mi?" diye üsteliyor.

"Hayır. Seks hayatım acı verici bir şekilde yok. Peki ya senin?"

Lyddie'nin yanakları pembeleşti. "Aynı."

Yemeğimiz Xavier'den gelen bir çağrı ile kesildi. Sahada sadece kulaklıklarımızı taktığımız için benim kaynağım aracılığıyla geliyor.

Savaş Odası. Şimdi.

"Kahretsin. Gitmem gerek." Ayağa kalkmadan önce kahvemin kalanını yudumluyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye endişeleniyor. "Sadece bir brifing."

"Sana sonra haber veririm. Jubilee elbiseleri için alışveriş gezimizi planlamamız gerekiyor."

Düşündüğüm son şey General'in saçma Gümüş Jübilesi. O adamın demir yumruğunun kığımızda olduğu yirmi beş yılı kim kutlamak ister?

Herkes burada.

Doğru.

Bazen etrafımda General Redden'ı gerçekten seven ve saygı duyan Başbakanlar olduğunu unutuyorum.

Kaine ile aynı anda savaş odasına ulaşıyorum. "Lyds nasıl?" diye soruyor.

"Meraklı." Ona sert bir bakış attım. "Diyor ki ikiniz benim seks hayatı."

"Belli ki."

"Dikkatli ol yoksa seks hayatın hakkında herkese dedikodu yapmaya başlarım." "Senin o kadar boş vaktin yok, kovboy kız."

Burada geçirdiğimiz süre boyunca bekâr kalmadığını duyduğuma hiç şaşırmadım. Alternatif bir gerçeklikte, o ve ben Betima'nın öldüğü gece başladığımız işi bitiriyor olurduk. Günde birkaç kez, hiç şüphesiz.

Ama bu gerçeklikte, Cross Redden'ın büyüüne kapıldım. Ne kadar mücadele edersem edeyim, ondan uzak duramıyorum.

Kaine'in zamanımızın geçtiğini bildiğinden şüpheleniyorum. Hâlâ benimle flört ediyor ama son zamanlarda Silver Elite'e hizmet etmekle çok daha ilgili görünüyor.

Ve görünüşe göre, üssün her yerinde uyuyor. "Ooh," diye takıldım. "Özel biri var mı?"

"Hepsi benim için özel." Dudakları seğiriyor. "Şu anda."

Savaş odasına girdiğimizde gerginlik hissediliyor. Cross önde duruyor, yüz ifadesi asık. Yerlerimizi almamızı bekliyor, sonra herkesi bilgilendiriyor.

"Ayaklanmanın silah depolarımızdan birini bombaladığına dair haberler aldık."

Nabzım hızlandı. Lanet olsun, başardılar. Şebeke geçen hafta verdiğim koordinatları kullanmış.

"Önbelleğin kendisine verilen hasar çok azdı - aptallar ıskaladı."

Xavier sandalyesinden kıkırdar.

"Ama yakındaki ormanın yarısını yok ettiler," diyor Cross, söz konusu ormanın canlı görüntüsünü yansıtarak.

Çenem düştü. Sanki tüm alan gözleme haline getirilmiş gibi görünüyor.

"Şeker bombası mı?" Ezra ekranı incelerken sakalını ovuşturuyor.

"Şeker bombası da neyin nesi?" Kaine sırtarak soruyor.

Bilimsel bir zekâya sahip olduğunu keşfettiğim Theo soruyu ortaya attı. "Düşman yeni bir yangın çıkarıcı cihazı test ediyor."

Cross dudaklarını düzleştirir. "Bizden çaldıkları teknolojiyi kullanıyorlar."

Theo başını sallıyor. "Biz ona şeker bombası diyoruz ama sanırım başkentteki bilim adamları ona kulağa daha sofistike gelen başka bir isim verdiler. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Her neyse, insanlarımız doğal şekerleri, patladığında muazzam miktarda depolanmış enerji açığa çıkaran bir bileşiğe dönüştürmek ve rafine etmek için bir süreç geliştirdi. Bu şey ateşlendiğinde, reaksiyon

Son Savaş'ta kullandıkları atom bombalarıyla kıyaslanabilecek bir patlama dalgası yaratır. Ölçek olarak değil ama yoğunluk olarak."

"Radyasyon var mı?" diye sordum. "Yok."

Tyler, Cross'a bakarak, "Bomba önbellegeimize isabet etmedi ama," diyor.

"Doğru."

Ford alaycı bir kahkaha atar. "Sanırım onların ateşli pilotu yeteneğini kaybediyor olmalı."

Kaine sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bahse girerim bir çaylaştı. Duyduğuma göre, ünlü biri asla ıskalamazmış."

Cross omuz silkerek, "Bu sabah kaçırdı," diyor. "Ve çabalarını artırdıkları açık. Daha üst düzey hedefler seçiyorlar. O zulayı nasıl bulduklarını öğrenmemiz gerekiyor."

Umarım kimse yüzümdeki nötr ifadeyi göremez. Bunun altında, heyecanıyla savaşıyorum. Bombalamada bir rol oynadığımı, şu anda bu savaş odasında oturmamızın sebebinin ben olduğumu bilmek kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

Kaosun yaratılmasına yardım ettiğim düşüncesi inanılmaz heyecan verici bir şey.

-

İki gün sonra dışında Ellis'le karşılaştım. Komuta üssünde bir Mod'un varlığı asla hayra alamet değildir ama Ellis'te iki kat daha fazla tedirgin edici bir şey var. Bu adam yüzünden kemiklerimin yeniden birbirine kaydığını hissettiğim o ürkütücü duyguyu hâlâ hatırlıyorum.

Hiçbir insan bu kadar güce sahip olmamalı.

Gücümün daha az tehlikeli olduğundan değil. Kışkırtma yeteneği çok daha yıkıcı. Ellis iyileştirir, her şeyi daha iyi yapar.

Onları kırıyorum.

Koridorda birbirimizin yanından geçerken bana başıyla selam veriyor. Kibarca gülümsemeye zorlayıp yürümeye devam ediyorum.

Kahvemi dudaklarıma götürüp zengin tadının tadını çıkarıyorum. Yemekhaneden ne zaman bir fincan alsam, bir damlasının bile ziyan olmasına izin vermeyi reddediyorum. Üsteki ürünlerde Tierra Fe'den gelen gerçek kahve çekirdekleri kullanılıyor, ki bu da hiçbir zaman tükenmemesini umduğum bir ihracat, ki Kıta ile güney komşularımız arasındaki ticaret anlaşmasının yıllardır sallantıda olduğu bir sır değilken bu haklı bir korku.

Yine de en azından bir savaşı önledi. Son Savaştan sonraki yıllarda ilk Modlar ortaya çıkmaya başladığında, Tierra Fe neredeyse bize bir savaş daha açıyordu. Bizim cehennemden gelen iblisler olduğumuzu düşündüler ve kalan kıtalar arasında neredeyse bir din savaşı patlak veriyordu. Bunu engellemeyi başaran Kıta'nın o zamanki hükümdarı oldu. Tierra Fe'nin liderliğine Aberrantların kontrol altına alınacağına dair güvence veren bir Prime.

Ve onları kontrol altına aldı.

O ilk Aberrant akıl hastanelerini düşünmek bana C Koğuştaki hastanesinde gördüklerimi hatırlatıyor. Zihinleri parçalanmış bir oda dolusu insan.

Hüzün boğazıma düğümleniyor. Orada kapana kısılmış olmaları benim için yıkıcı. Ve hiçbir fikirleri yok, zihinleri onlara ne olduğunu kavrayamayacak kadar bozuk. Ama belki de böylesi daha iyidir. Belki de unutulmak gerçekten var olmanın en mutlu halidir. O parçalanmış insanların kapana kısıldıklarına dair hiçbir fikirleri yok ama Tana gibi, Morlee Hadley gibi çalışma kampında çalışan insanlar esir olduklarını *biliyorlar*.

Tana'yı düşünmek göğsüme bir acı saplanmasına neden oluyor. Bugünlerde telepatik konuşmalarımız çok az. Kabul etmiyor ama bulunduğu durum için beni suçluyor.

Kaynağımdan gelen bir uyarı beni kasvetli düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Cebimden çıkarmak için yürümeyi bıraktım.

Tıbbi Rapor

Anında tüylerim diken diken oldu. Sağlığım mükemmel. Gerçi geçen gece spor salonunda Kaine ile antrenman yaparken kafamı vurdum. Eğlenmek için. Gerçek , Silver Elite söylendiği kadar heyecan verici değil. Bu

çok fazla beklemeyi içerir. Bir sürü gözetleme. Şu anda biraz hareket için adam öldürebilirim. Tüfeğimle en son ne zaman ateş ettiğimi bile hatırlamıyorum.

Tıbbi binaya doğru ilerlerken adımlarımda tedirginlik hakim. Kaine'in karşı koridordan çıkmasıyla aynı anda oraya ulaşıyorum.

Bana sırtıyor. "Sen de mi çağrıldın?" "Evet."

Görünüşe göre hepimiz öyleymişiz. Şu anda üste bulunan tüm Elit üyeler.

Kess tek başına içeri girdi. Onu son gördüğümünden beri saçını kestirmişti. Kendine kakül vermiş. Sert bir görünüm ama ona yakışıyor. Anson'ın ölümünden bu yana en büyük müttefikini kaybetti ve brifingler sırasında içine kapanıyor.

Ara Zebb ve Noah Jones birlikte geliyor, selamlaşıyorlar. Henüz çok iyi tanımadığım birkaç asker kapıda oyalanıyor. Aralarında Theo da var, kocaman pazularını esnetirken bir elini saçlarının arasında gezdiriyor.

Cross, Xavier ve Tyler ile içeri giriyor. Tam yanımda durmaya başladığında kalp atışlarım hızlanıyor. Ama sonra Ellis'in içeri girdiğini fark ediyorum ve nabzım başka bir nedenle hızlanıyor.

"Haydi başlayalım," diyor Cross söze girmeden. "Theo, sende." "Nedir bu?" Ona soruyorum.

"Zorunlu sağlık kontrolleri."

Kaşlarımı çatmamaya çalışarak Theo'nun dar hastane yataklarından birine doğru adım atışını izliyorum. Gömleğini çıkarıyor ama orada durmuyor. Pantolonunu da çıkarıyor. Ellis ona yaklaşırken üzerinde boxer şorttan başka bir şey olmadan yatağa oturuyor.

İçimdeki alarm ateşleniyor. "Bunu özel bir muayene odasında falan yapmaları gerekmiyor mu?"

Cross omuz silkiyor. "Gerek yok. Sadece birkaç dakika sürer. Ameliyat yapacak değil ya."

duruyorum, Ellis'in Theo'yla ilgilenmesini izlerken endişem her geçen saniye artıyor. Diğer herkes Theo'yu yalnız bırakmamak için mesafesini koruyor ama ben onun "sağlık kontrolünü" dinlemekten kendimi alamıyorum.

Ellis parmaklarını Theo'nun sol kolunda gezdirir. Ön kolundaki sivri bir kesiğe odaklanıyor.

"Bu nasıl oldu?" Ellis'in mırıldandığını duydum.

"Point'te bir çitten atlarken çivi deriyi yırttı."

"Bu enfekte olmuş. hiç yenilenme merhemi sürmedin mi?"

Theo'nun ifadesi utangaç bir hal alır. "Hayır, yaptım. Ama sürekli ıslattım."

"Merak etme. Seni hemen iyileştireceğim."

Cross'a yan gözle bakıyorum. "Bu onun yeteneklerini boşa harcamak değil mi?" "Hayır. Tüm askerlerimizin en iyi durumda olmasına ihtiyacımız var."

"Çoğu şeyi iyileştirmek için zaten yenileyici balsamlarımız ve lazerlerimiz var," diye belirtiyorum.

Xavier, "Bu daha hızlı," diye çatlar.

Yanılmıyor. Theo'nun kolundaki kötü kırmızı yara gözlerimizin önünde kaybolurken ben bile şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Deri değişiyor. Şişiyor. Ellis avucunu üzerinde gezdirirken buruşuk kenarlar düzeliyor, kaşlarında bir konsantrasyon çatlağı oluşuyor. Elini kaldırdığında, sanki kesik hiç orada olmamış gibi. Geride kalan tek şey pürüzsüz, koyu renkli deri.

"Yani, bu çok etkileyici," Kaine.

Sırada Kess var. Kimsenin onu iyileştirmemesini tercih ederim, bu yüzden bakışlarımı onun seansından başka yöne çeviriyorum.

Cross'un varlığının yoğun bir şekilde farkındayım. Tek kelime etmiyor ama gözlerini üzerimde hissediyorum. Sıcaklığı.

"Dur," diye uyarıyorum, sadece onun duyabileceği yumuşak bir sesle.

"Neyi durdurayım?" diye mırıldanıyor. "Ben bir şey yapmıyorum."

"Düşünüyorsun. Ve ben her zaman senin ne düşündüğünü bilirim."

"Her zaman seni yatağa atmayı düşünüyorum."

"Aynen öyle."

Kess'in kovulması ve Ellis'in "Sırada kim var?" demesiyle bu gergin an başka bir endişe dalgasına dönüşüyor.

Xavier yatağa doğru giderken gömleğini çıkararak, "Şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak," diyor.

Pantolonunu indirdiğinde, Tyler'ın gözlerinin onayla parıldamasını kaçırmıyorum. Manzaranın tadını çıkardığı için onu suçlayamam. Ford'un vücuduna bakmak güzel.

"Ağrın var mı?" Birkaç dakika sonra Ellis'in sorduğunu duyuyorum. Elleri Xavier'in karnının üzerinde. "Bir şeyler ters gidiyor."

Xavier yüzünü buruşturuyor. "Evet. Son zamanlarda hassaslaştı. Sanırım geçen haftaki pit gecesinden dolayı hala ağrıyor."

"Hayır. Böbrek taşı oluştuğundan şüpheleniyorum."

"Bir çeşit ultrason olmadan bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Bunu bilecek kadar çok kez yaptım. Bu işi halledelim, olur mu?" Ellis avuçlarını Ford'un bronz tenine bastırıyor, konsantrasyon bir kez daha yüzünü buruşturuyor.

Adım okunduğunda, midemdeki korku düğümü bağırsaklarımın her santimini sarmış oluyor.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Son bir gayretle Cross'a soruyorum. "Ben yaralı değilim. Bir çizik bile yok."

"Sutler dün gece kafanı yere çarptı."

"Bunun için üzgünüm," diye sesleniyor Kaine. Şu anda Ara ve Jones'un yanında duruyor.

"Başım iyi," diye ısrar ediyorum.

"Seni sahaya beyin sarsıntısı geçirmiş halde göndermeyeceğim, o yüzden bırak da işini yapsın Darlington. Her zaman bu kadar zor olmayı bırak."

Xavier yine kıs kıs güler.

Dişlerimi sıkarak yatakta Ellis'e katılıyorum. Bu üste alçakgönüllülüğün tamamen yok olmasına alıştım, bu yüzden gömleğimi çıkarmadan önce tereddüt bile etmiyorum. Diğer yandan pantolonumu...

Düğmeyi açarken parmaklarım titriyor ve kalçalarım odadakilere görüldüğünde içimi bir bilinç dalgası kaplıyor. Herkes yanıklarımı görmemişti.

"Başın mı dedin?" Ellis soruyor. "Beyin sarsıntısı geçirmedi."

Bu onun kafatasımın arkasını avuçlamasına ve kendi araştırmasını yapmasına engel olmuyor. Dokunuşunun sıcaklığı kafamın içine sızıyor ve ben

aniden geçene kadar başımın ağrıdığını bile fark etmedim.

Lanet olsun. General'in Ellis gibi modları neden hayatta tuttuğunu anlayabiliyorum. Onun için çok faydalı varlıklar olabiliriz, özellikle de orduda.

Başımla ilgilenen Ellis, ellerini vücudumda gezdirmeye başladı.

Cross'un yakınlarından alçak bir ses duyuyorum. Ellis'in bana dokunmasından hoşlanmıyor mu? Çok yazık. Bunu kolaylaştıran oydu.

Şifacının bakışları kalçamdaki çirkin, buruşuk yara izlerine ulaştığında rahatsızlıkla yer değiştiriyorum. Onun araştıran gözleri altında kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum.

"Bu çok eski bir yanık dokusu," diye belirtiyor. Başımı sallıyorum. "Çocukluktan kalma."

Yara izlerine dokunmuyor. Bunun yerine başını eğerek, "İstersen tüm bu yara izlerinden hemen şimdi kurtulabilirim" diyor.

BÖLÜM 42

F kulak içimde patlıyor.

Kalbim hızla çarparken Ellis " uzun sürmeyecek" diye beni temin ediyor. Kaçan bir at gibi göğsümün içinde. Panik uçuşumundan aşağı yuvarlanıyor. "Eğer sadece uzanmak istiyorsan-"

"Hayır!"

Sesimi yükseltmek istememiştim. Bu herkesin kafasını bana doğru çevirmesine neden oldu. Daha önce kimse dikkat etmiyordu, ama şimdi tüm gözler benim üzerimde ve sakinliğimi kaybettiğim için kendime lanet ediyorum.

Beni iyileştirmesine izin veremem.

Beni iyileştirmesine izin vermemin hiçbir yolu yok.

Sertçe yutkunuyorum, zihnim şüphe uyandırmadan dikkatini başka yöne çekmenin bir yolunu arıyor. Tüm bu yara dokusunun altında ne yattığını çok iyi biliyorum. Beni düşmanları olarak ifşa edecek bir kan izi.

Ya da en azından iz *eskiden* oradaydı. Tamamen yanıp kül olup olmadığını ya da tarih kitaplarına göre Kayıp Kıtaların yarısını bir saatten kısa bir sürede yutan o meşhur su altı volkanı gibi deri katmanlarının altında uykuda olup olmadığını bilmemin bir yolu yok. Kan izini kesip çıkarmayı deneyen bir Mod biliyorum ve o kadar çok deri katmanı olduğu ortaya çıktı ki elinde bir delik bıraktı.

Her iki durumda da, hala orada olma riskini göze alamam. Bu beni sadece bir Mod olarak değil, aynı zamanda var olan en güçlü Modlardan biri olarak da ifşa eder.

Jim Amca bunu silmek için çok uğraştı.

Ve şimdi bu meraklı pislik, tüm bu zor, acı verici çalışmayı bir kalp atışında geri almak üzere.

Ellis ellerini üzerime koymaya başladığında "Hayır," diye uyarıyorum. Omuz silkiyorum. Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Acı veriyor olmalı."

"Değil."

Yalan bile söylemiyorum. Evet, yağmurlu günlerde uyluğum ağrıyor, bunu asla anlayamayacağım. Evet, deri gerildiğinde rahatsızlık duyuyorum ve evet, bazen oradaki sinirler yakıldıklarını unutuyor ve bacağımı yanlış hareket ettirdiğimde hayali bir acı şoku hissediyorum. Ama bununla yaşayabilirim. Ağrı hiçbir zaman görmezden gelemeyeceğim kadar kötü olmadı.

Kıyafetlerimi tutuyorum. Ellerim titriyor. Ellis'in bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve bu tenimi karıncalandırıyor.

"Mahrem bir yerinize bu kadar yakın dokunmamı istemiyorsanız, Soldier Struck'ı buraya getirebiliriz. Uygunsuz bir şey olmadığından emin olabilir."

"İstemememin sebebi bu değil. Yara izleri umurumda değil, tamam mı? Git başkasını tedavi et."

"Burada neler oluyor?" Cross adım adım .

"Yanıklarımı iyileştirmek istiyor," diye çıkıştım.

"Tamam... Direnmenin bir nedeni var mı?" "Evet.

Çıkarılmalarını istemiyorum."

Cross yüzümü arıyor. "Darlington. Buradaki sorunu anladığımdan emin değilim."

Reddimi haklı çıkaracak bir bahane, herhangi bir bahane bulmak için çabalarken panik bilincimin sınırlarını zorluyor.

"Tüm saygımla, yapmamayı tercih ederim," diyorum sonunda, sesim kontrol etmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen titriyor. Boğazım o kadar gergin ki yutkunmakta zorlanıyorum. "Çocukken bir kaza geçirmemiş gibi davranmayacağım."

"Bu rol yapmakla ilgili değil. Bu seni iyileştirmekle ilgili," diyor Ellis.

"Hayır, bu benim bir parçamı silmekle ilgili."

Beynim sonunda gördü. Çıkış yolunu. Ve sesim titremeyi bıraktı. İstikrarlı büyüyor.

"Çirkin olduklarını biliyorum ama artık benim bir parçam oldular. Bana nerede olduğumu, nelere katlandığımı hatırlatıyorlar. Sadece yanıklar değil, tüm bu yara izleri birer anı." Köprücük kemiğimin sol tarafındaki soluk beyaz yara izini gösteriyorum. "Bunun gibi. Oden denen o korkunç çocuk beni bir dikenli çalıya ittiğinde oldu. Sürünerek çıkmaya çalışırken bir diken gömleğimi deldi ve etimden bir parça kopardı. Daha sonra, üst sınıftayken, Oden beni bir randevuya götürmek istedi ve bir an için onun alt sınıftayken ne kadar kötü olduğunu unuttum. Sonra bir gün aynada bu yara izini fark ettim ve bu bana o pislğe güvenemeyeceğimi hatırlattı."

Thornbush hikayesi doğru. Geri kalan her şey saçmalık. Oden'i reddetmemi söylemesi için eski bir yara izine ihtiyacım yoktu. Ama hikaye kulağa hoş geliyor.

Yanık dokusunun geçmişimin bir haritası gibi derimi çaprazladığı uyluğuma bakıyorum.

"Bunlar benim bir parçam," diye tekrarlıyorum. "Onlar olmadan kendimi garip hissederim. O yüzden lütfen ellerini üzerimden çek."

Nefesimi tutuyorum, samimiyetimi görmelerini, bunu çaresizlikten ziyade inanç olarak algılamalarını istiyorum.

Ellis başını sallıyor. "Nasıl istersen asker," diyor ve bir sonraki askeri tedavi etmek için harekete geçtiğinde vücudumu bir rahatlama kaplıyor.

-

Gecenin ilerleyen saatlerinde Cross kapımı çaldı. Bu gece bir çukur gecesi idi ama Jim Amca'nın bende açtığı yaraları kurtarmak için savaştıktan sonra garip bir şekilde duygusal hissettim, bu yüzden evde kalmaya karar verdim. Gecenin çoğunu anılarda kaybolmuş bir şekilde geçirdim. Karanlıkta geçirdiğimiz o üç yıl. Çiftlikte geçirdiğimiz on iki yıl. Onu özlüyorum. Hem de çok.

Cross odama girdi, siyah saçları dağınıktı, elinde bir şişe votka şarabı vardı. Ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyor.

"Sarhoş musun sen?" Eğlenerek sordum.

"Hayır, ama iyi hissediyorum."

"Yani bu bir evet."

Gülüyor. Bu ses çok hoşuma gidiyor.

"Bütün gün bir şey düşünüyordum," diyor şişeyi masama koyarken. "Sağlık kontrollerinden beri."

Sonra bir baktım, beyaz tişörtünü çıkarıyor. Geceleri kıvrılıp kitap okumayı sevdiğim küçük koltuğun üzerine atıyor.

"Düşüncelerini bana üstsüzken anlatmanın bir nedeni var mı?"

Sırıttıyor, gamzesi yanağında derin bir delik açıyor. Gülümsediğinde çok seksi oluyor. Bu onu çok daha genç gösteriyor. Her zamanki ifadesi -Alaycı ve kayıtsız tavırları ona olgun bir hava katıyor ama sonra bana gülümsüyor ve ben onun yirmi iki yaşında olduğunu hatırlıyorum.

"Bana elini ver," diyor.

Ben de ona uyuyorum ve elimi onunkinin içine koyuyorum. Uzun parmakları kısa parmaklarımı okşarken avucunun içinde küçücük görünüyor. Avucumu sağ göğüs kafesinin üzerine bastırıyor ve ileri geri hareket ettiriyor.

"Bir şey hissetmem gerekiyor mu?"

"İki yıl önce orada bir yara izi vardı. Bir şişe kapağı büyüklüğünde." Kıs kıs gülüyor. "İki meme ucum varmış gibi görünüyordu."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ellis'ten bunu ortadan kaldırmasını mı istedin?" "Evet."

"Yara izi nasıl oldu?"

"Kardeşim beni bir okla vurdu." Çenem düştü. "Ne? Hangi kardeşin?" "Sence hangisi?"

"Haklısın, aptalca bir soru. Belli ki Roe'ydu. Nasıl oldu bu?"

"Birkaç yıl önce bir av gezisi. Ben yirmi, o on altı yaşındaydı. General kardeşçe vakit geçirmemizi istedi. Sanırım Roe onunla hiç vakit geçirmediğimden şikayetçiydi. Böylece iki yaylı tüfekle ormana gittik, bir geyiğin izini sürmek için ayrıldık ve ne oldu biliyor musunuz? Oops. Beni beyaz bir çakal sandı. Yanlışlıkla kıcımlı vurdu."

"Kazara."

"Öyle iddia ediyor. Roe ile her iki şekilde de olabilir. Benden beni öldürecek kadar nefret ettiğini sanmıyorum ama..."

"Seni kıskanıyor."

"Her zaman öyleydi. Babam... Roe'nunkine asla ve asla yapmadığı bir şekilde anneme tapıyor. Hamile kaldığında ona baktı ama hiç umursamadı. Merrick Redden'ın sevebileceği tek bir kadın var. O da Vinessa."

Cross'un annesinin adını söylediğini ilk kez duyuyorum.

"Bu çok güzel bir isim." Tereddüt ediyorum. "Nasıl oluyor da insan içine çıkmıyor?"

"Onu buna maruz bırakmaktan hoşlanmıyor. Bize de hiç yapmadı."

Başımı sallıyorum. General yayınlarını her zaman yalnız yapar. Kutlamalarda ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğraflarını bile gördüğümü sanmıyorum. Vinessa Redden'ı bir keresinde Özgürlük Günü havai fişek gösterileri için Kongre Binası'nın balkonunda onunla birlikte dururken görmüştüm ama onun dışında General ailesini uzak tutuyor.

"İşini şansa bırakmıyor. Suikast girişimlerinden korkuyor. Ama konudan sapıyorum."

"Doğru. Psikopat kardeşin seni ormanda vurdu."

Cross kıs kıs güler. "O yaptı. Ve bu yara izi bana her zaman kardeşime tam olarak güvenemeyeceğimi hatırlattı. İkisine de."

"Travis seni başka bir yerde mi vurdu?"

Belli belirsiz gülümsüyor. "Onun gibi bir şey. Her neyse, yara izi geçtikten ve her sabah aynada onu görmemeye başladıktan sonra unuttum."

"Başka bir acemiye soğukkanlılıkla vurmuş olması yeterince iyi bir hatırlatma değil miydi?"

"Hayır, ukalalık etmeyi de bırak."

"Özür dilerim."

"Demek istediğim, beni daha önce düşünmeye sevk ettiniz. Yara izlerimizi nasıl silemeyeceğimizi çünkü hatırlamak için onlara ihtiyacımız olduğunu."

çıplak göğsüne dokunduğumu fark ve elimde olmadan ağır göğüs kaslarını okşuyorum. Memnuniyet dolu bir ses çıkarıyor.

"Eğer bana dokunmaya devam edersen..." diye uyarıyor.

"Ne?" Alaycı bir gülümsemeyle söylüyorum. "Ne yapacaksın?"

Gözleri alev alev yanıyor. "Konuşmam bitmemişti."

"Oh, şimdi de Bay Geveze mi oldun?"

"Sanırım içimdeki o tarafı ortaya çıkarıyorsun."

Elimi kendi elinin altına aldı. Sonra göğsüne bastırarak diğer göğüs kafesine, tam kalbinin üzerine kaydırıyor. Kalbinin avucuma çarptığını hissediyorum.

"Çirkin değiller," diyor. "Daha önce yara izlerinin çirkin olduğunu bildiğini söylemiştin ama değiller."

Beni nazikçe yatak odasına doğru itiyor. Dizlerimin arkası yatağa çarpıyor. Yatağın kenarına çöküyorum ve birden Cross önümde diz çökmüş, bol keten pantolonumu çekiştiriyor.

Çıplak bacaklarım ortaya çıktığında dudaklarını yalıyor ama gözleri kalçama odaklanıyor. Büzülmüş deriye, pembe çıkıntılara.

"Çirkin değiller." Parmakları yanık dokusunun üzerinde geziniyor, dokulu çıkıntıların izini sürüyor.

İçimi bir güvensizlik dalgası kaplıyor. ", " diyorum, dokunuşundan uzaklaşmaya çalışarak. "Onların çirkin olduğunu düşünmüyorsun."

"Bence çok güzeller."

"Şimdi de benimle kafa buluyorsun."

"Hayır." Avucunu yara izlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bunu kaynar su dolu bir tencereden ya da Son Savaş'taki bir düşman saldırısından almış olman umurumda değil. Bu hâlâ bir savaş yarası. Ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtı. Bu çok güzel."

Boğazım kurudu artık. Ve yara dokusunu öptüğünde kalbim tekliyor.

O kadar samimi ki bir rahatsızlık hissini tetikliyor, bu yüzden "Bil diye söylüyorum, orada sıfır his var" diyerek havayı yumuşatmaya çalışıyorum.

Kıkırdayarak diğer elini diğer uyluğuma koydu. Yanık izi olmayana.

"Buraya ne dersin? Hissetmiyor musun?"

"Tüm bu hisler," diye fısıldıyorum, elini kalçalarımın birleştiği yerde gezdirirken dirseklerimin üzerine düşüyorum.

Parmağı içime girdiğinde ağzı hâlâ yanağımın üzerindeydi. Bedenimi sarsan zevkten çılgılık .

"Kahrolası güzel," diye tekrarlıyor ve sonra onu en çok istediğim yere doğru öpüyor.

Geceyi burada geçiriyor. Bu nadir bir olay. Ama uyandığımda yatağımdaydı, yan yatmış, kolu başının altına kıvrılmıştı. Bakışlarım dövmelerine takılıyor. Cross'la birbirimizden hoşlanmaya başladığımızdan beri onlarla birçok kez yakından ve kişisel olarak ilgilenmiştim. Ancak duygusal mesafeyi koruma kararlılığım, daha derine inmekten kaçınmak anlamına geliyor. Bu, neden kanatları ve ateşi seçtiğini ya da o gizemli yazı çizgilerinin ne anlama geldiğini soramayacağım anlamına geliyor.

Sonsuz karın anıları.
Rüzgar sana karşı döndüğünde.
Tek bir saniye.

İğrenç derecede meraklı bir insanım, bu yüzden bu şifreli kelimeleri anlamlandıramamak beynimi elmanın içindeki bir kurt gibi kemiriyor.

Bu ne demek oluyor, lanet olsun?

Yatağın üzerinde kayarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Uyandırdım mı seni?" Mırıldanıyorum.

"Hayır, uyumuyordum."

Uzanıp parmak uçlarımı yüzündeki kirli sakallara sürüyorum. "Sabahları dağınık görünüyorsun."

Dudakları titriyor. "Evet, tıraşa ve kahveye ihtiyacım var." "Yorgun görünüyorsun. Kötü bir uyku mu çektin?"

"Hayır. Ama pek uyuyamadım." "Seni ayakta tutan neydi?"

Cevap vermek yerine yüzüme bakıyor, o mavi gözleri okuyamadığım bir duyguyla titriyor. "Birbirimize asla tam olarak güvenemeyeceğiz, değil mi?"

Soru beni şaşırttı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Sadece gece aklıma gelen bir düşünce. Birine tamamen güvenmenin mümkün olup olmadığı."

"Cross. İkimiz de cevabın hayır olduğunu bildiğimiz halde böyle bir soru sormak için fazla zekisin, yapamazsın."

"Biliyorum." İç çekerek sırt üstü yuvarlanıyor. "Ama dostum, bunun ne kadar güzel olacağını hayal etsene."

Güzelden de öte olurdu. Birine tüm varlığımla güvenmek. Göğsümü yırtıp açmak ve içimi görmelerine izin vermek. Tüm karanlık, çirkin, çarpık kısımları. Tüm sırlarımı, korkularımı ve sakatlayıcı güvensizliklerimi. Yargılanma ya da ihanete uğrama korkusu olmadan her parçamı onlara göstermek.

Ancak dünya böyle lükslere izin vermiyor.

"Bana güvenebilirsin," diyorum ona, yanına sokularak.

"Çoğunlukla." Homurdanıyor. "Çoğunlukla."

"Uh-huh. Bana çoğunlukla güvenebilirsin." Elimi göğsünün sıcak, yontulmuş etinde gezdiriyorum ve titremesinin tadını çıkarıyorum. "Sana yalan söylemeyeceğim konusunda bana güvenebilirsin. Bazen."

"Onur duydum." Kahkahası boğuk.

Parmaklarım vücudunda dans ediyor, karın kaslarını okşuyor, güneye doğru uzanan kışkırtıcı saç çizgisini takip ediyor. "Seni iyi hissettireceğim konusunda bana güvenebilirsin."

"Bu doğru mu?" "Uh-huh."

Ağzım, onu bulana kadar parmaklarımın yolunu takip ediyor, benim için sıcak ve sert. Dudaklarımı onun etrafına doluyorum ve düşük bir inilti ile ödüllendiriliyorum.

Aklımın bir köşesinde, Cross'la geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaştığıma dair rahatsız edici bir his var. Yakında geri dönmek için çok geç olacak ve onunla birlikteyken çevreleyen bu sıcak baloncuk patlayacak ve etrafımdaki her şeyi yok edecek.

Ama şimdilik şüphelerimi bir kenara itiyor, bunun yerine kırılğan mutluluk yanılsamasına odaklanmayı seçiyorum.

BÖLÜM 43

("

Bu bir randevu mu?" Soru, ben durduramadan ağzımdan . Bir an için rotorların sesinden beni duymadığını umuyorum.

ve helikopterin açık taraflarındaki rüzgârın acelesi. Ama sonra kıkırdıyor ve utanç yanaklarımı ısıtıyor.

Cross bana baktı. "Hayır." "O zaman neden elbise giyiyorum?" "Sana elbise giymeni söyledim mi?"

Hayır, aslında söylemediğini fark ettiğimde bocaladım. Tek söylediği, "*Üs dışına çıkıyoruz.*" oldu. *Üniformanı giymek zorunda değilsin.*

Bir iniltiyi bastırıyorum ama yine de ağzımdan kaçıyor. "Orospu çocuğu. Bunu bir randevuya dönüştürdüm."

"Sorun değil, Dove. Sen ilk olmayacaksın."

Güven vermek için kolumu okşuyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

Helikopter düzleşmeden önce sola doğru sert bir şekilde yatarken midem aniden bulanıyor. Öğleden sonra güneşi ufuk çizgisine doğru yaklaşıyor ve onu pembeler ve turunculardan oluşan bir pusla yıkıyor. Bu çok güzel. Ward S üzerinde bir yerde uçuyoruz ve başım içgüdüsel olarak batıya doğru dönüyor. Boğazım özlemle sıkılıyor. Çiftliğim için. Atım için.

", " diyor Cross, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Evet." Sonra bakışlarımı ayırıyorum.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama şikayet etmiyorum çünkü görev dışında bir şey için üstten ayrılmak güzel. Uzanıp elimi kendi eliyle kapatması da güzel. Parmak uçları eklemlerimi okşarken sertleşiyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Eline dokunuyorum... Buna izin var mı?"

"Sanırım."

Bakışlarını açık kapıya doğru çevirirken gülümsemeye karşı koyuyor gibi görünüyor. Bu sırada kalbim göğsümde saçma sapan şeyler yapıyor. Taklalar atıyor. Taklalar. Saçma sapan bir dans.

Yontulmuş profiline bakıyorum ve dudağımı ısıırıyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama kendimi gerçeklere bağlı kalmaya zorluyorum.

Sen benim düşmanımsın.

Baban benden nefret ediyor.

Kim olduğumu bilseydin beni öldürürdün.

Asla bir geleceğimiz olamazdı.

Asla birlikte olamayacağız.

Elimi onunkinin altından çekiyorum ve iki elimi de kucağında birleştiriyorum. İfadesinin ne olduğuna bakmayı reddediyorum.

İndikten sonra pistte bizi bir araç bekliyor. Üstü açık bir araç ve yola çıktığımızda rüzgâr saçlarımı savurarak arkamda uçuşmasına neden oluyor. Saçımı arkadan bağlayabilmek için bileğimdeki lastiği çıkarıyorum ama Cross, "Hayır, bırak." diyor.

Ve bazı nedenlerden dolayı, istiyorum.

Acaba normal insanlar da böyle mi hissediyor? Her zaman omuzlarının üzerinden bakmayanlar, hayatlarından, işlerinden, odalarından memnun olanlar. General'in yaşam tarzına isteyerek boyun eğmiş olanlar. Kontrol noktaları, yayınlar, kurallar. Hepsi daha büyük bir iyilik için varlar ve buna teslim olarak, kırlarda böyle sürüşler yapıyorlar ve bunun tadını çıkarmalarına izin veriyorlar.

Cross ağaçlık bir açıklığa park ediyor ve yolun geri kalanını yürümemiz gerektiğini söylüyor ama nereye gittiğimizi sorduğumda paylaşmayı reddediyor. Sadece

ona güvenmeni ve buna değeceğini söylüyor.

Güven.

Etrafa saçmak için çok büyük bir kelime. Geçen hafta yatakta bu konuda yaptığımız konuşma hala aklımda. Bir açıdan ona güveniyorum. Belki sırlarım konusunda değil ama vücudum konusunda ona kesinlikle güveniyorum. Beni sahada diğer Elit ajanlara yaptığı gibi koruyacağına güveniyorum.

Soyadının Redden olduğunu düşünürsek, bu ona verebileceğime inandığımdan çok daha fazla güven demek.

Elbisemle birlikte sandalet giyiyorum, tam olarak yürüyüş ayakkabısı değil, bu yüzden tahrişten homurdanmadan ve ayak parmağıma her dal battığında küfretmeden önce sadece on dakika kadar yapabiliyorum.

Cross yürümeyi bırakır ve sırttır. "Buraya gel."

Eliyle sırtını işaret ediyor ve bir de bakıyorum ki bacaklarım beline dolanmış, kollarım omuzlarına dolanmış ve beni ormanın içinde taşıırken gülüyoruz. Hayatım boyunca kendimi en genç hissettiğim andı. Çocukken bile kendimi yetişkin gibi hissederdim. Cross Redden'ın, onca insan arasından, bu yönümü ortaya çıkarmasından nefret ediyorum.

"Buna alışabilirim," diye takılıyorum kulağına. "Beni taşıyorsun."

"Kimseye söyleme. Bu benim erkeklik itibarımı mahveder."

"Hayır, bu sadece kadınların daha çok bayılmasına neden olur."

"Muhtemelen," diyor kibirli bir şekilde ve ben de omzunu yumrukluyorum.

"Pekâlâ. Yolun geri kalanını yürümeni istiyorum. Sence başarabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

Üzerimizde yükselen kayalık bir uçuruma ulaşana kadar ağaçların ve çalılıarın arasından yürüyoruz. Kayadaki delikler ve çatlaklar harika tutamaklar oluşturuyor ama buna tırmanmamın imkanı yok.

"Bu ayakkabılarla bunu yapamam."

"Merak etmeyin. Yukarı çıkmıyoruz." Cross yeri işaret ediyor. "Aşağı iniyoruz."

İşte o zaman uçurumun dibindeki deliği gördüm. Ona ters ters baktım. "Beni buraya öldürmek için mi getirdin?"

Kıs kıs gülüyor. "Hayır. Seni öldürmenin çok daha kolay yolları var. Kafana bir kurşun sıkmak. Uykunda boğmak."

"Çok romantiksin."

Bu bana bir kahkaha daha attırdı. "Bunu sevdim."

"Ne?"

"Bu daha az şirret tarafın."

"Şirret tarafını sevmiyormuş gibi davranma."

"Bayıldım. Ama bu da güzel." Avuçlarını kamuflaj pantolonunun önüne siliyor. "Gel bakalım. Sana söz veriyorum, aşağıda ne olduğunu görmek isteyeceksin."

", gidelim."

Göz kırpıyor. "Çok ikna edici olmadı."

"Fark etmediysen söyleyeyim, aptalca şeyler yapmak için çok fazla ikna edilmeye ihtiyacım yok. Pervasızlık benim göbek adımdır."

"Onlardan bir tane var mı?" diye soruyor.

"Ne?"

"Göbek adı."

Başımı salladım. " sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?"

"İlk adımı sadece Jim Amca beni yolun kenarında bulduğunda öğrendim."

Cross tereddüt ediyor, sanki yüzlerce soru daha sormak istiyormuş gibi bana bakıyor. Bunun yerine, gölgeli yarığın önünde çömeliyor ve kendini aşağıya bırakmaya başlıyor. Karanlık kafası kenarda kayboluyor, geriye kalan tek görünür parçası parmakları. Bir an asılı kalıyor ve sonra yok oluyor. Aşağıya inerken yumuşak bir gümbürtü duyuyorum.

Açıklığa baktığımda onun gölgelerle çerçevelenmiş güzel yüzünü bana bakarken buluyorum. "Biliyor musun, şu anda çekip gidebilirim..." Ona doğru sesleniyorum. "Seni burada ölüme terk ediyorum."

"Biliyor musun," diye taklit ediyor, "hemen geri tırmanabilirim." "Bırak fantezilerimi yaşayayım, lütfen."

"Geliyor musun, musun?"

Diz çöküyorum, sonra vücudumu sarp duvarın kenarı boyunca kaydırabilmek için etrafımda dönüyorum. Bacaklarım sallanana ve tamamen asılı kalana kadar alçalıyorum.

Cross'un boğuk sesi bana doğru yükseliyor.

"Evet. Öyle kal. Manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Siktir git."

Altı metrelik inişi yapıyorum, sandaletlerim kayalık zemine bir gümbürtüyle iniyor. Cross parmağını bileğinin etrafındaki kaynağa bastırırken, mağara sistemi gibi görünen, her yönde çeşitli açıklıklar olan şeyi incelemek için etrafıma bakıyorum. Bir an sonra bir fener yolumuzu aydınlatıyor.

"Nereye gidiyoruz?" O önden giderken ben de soruyorum.

"Göreceksin. Sadece yakın dur ve ayağına dikkat et. Sana çizme giymeni söylemeliydim."

"Bence bunu bilerek yaptın. Çaresiz olmamı istiyorsun." "Senin çaresiz bir yanın yok, Wren."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bana nadiren adımla seslenir ve seslendiğinde de içimde sıcaklık şeritleri oluşur.

Mağaranın derinliklerine indiğimizde, kaynağı aniden kapanıyor ve karanlık beni bir kefen gibi sararak dar geçidi sinir bozucu bir izolasyon hissiyle dolduruyor. Tek ses, duvarlarda yankılanan sabit su damlacıkları.

"Özür dilerim." El feneri tekrar canlandı ama karanlık beni rahatsız etmedi. Karanlıkta evimde gibiyim.

Başka biri olsa kıvrımlar ve dönüşler daraldıkça klostrofobik hissedebilirdi ama ben meraktan Cross'un peşinden ayrılmıyorum. Sonsuzluk gibi gelen dolambaçlı tüneller ve tehlikeli çıkıntılardan sonra nihayet hedefimize ulaşıyoruz ve kavernöz odaya çıktığımızda beni karşılayan manzara karşısında nefesim kesiliyor.

"Nedir bu?"

Bakışlarımı mağaranın duvarlarında gezdiriyorum, sersemlemiş bir halde. Çiçek denizi nefesimi kesiyor. Her yerdeler. Her çatlaktan ve yarıktan canlı çiçekler fışkırıyor, yaprakları mağarayı bir renk cümbüşüne boyayan bir renk cümbüşü içinde açılıyor. Ve *parlıyorlar*. Ruhani bir parlaklık odayı yanardöner bir ışığa boğuyor. Bu olağanüstü.

"Karanlıkta nasıl büyüyorlar?" Cross'la yüzleşmek için dönerek soruyorum. "Ve nasıl parlıyorlar? Kendi ışıklarını mı yaratıyorlar?"

"Karanlıkta gelişiyorlar. Bir çeşit mutasyon," diye açıklıyor. "Ve parıldamıyorlar. Bu hançer taşı."

Kaşlarım kırılıyor. "Ne?"

Beni yaklaşmaya çağırıyor. Çiçeklerden birini kopardığında, onun kayadan değil, değerli taştan çatlaklar arasında büyüdüğünü fark ediyorum. Hançer taşı. Okulda bu mağara sistemlerinin Son Savaş'tan yaklaşık elli yıl sonra keşfedilmeye başlandığını öğrendiğimi hatırlıyorum. Bombardıman ve radyasyon yüzünden pek çok şey ölmüş ve bir daha asla bymemişti. Kara Topraklar'da, savaştan önce hiç var olmayan melez bitkiler gördüm. Boynuzları olan ayılar. Kökleri toprağa değil de yukarı ve dışa doğru büyüyen ağaçlar. Hançer Taşı da bu anomalilerden biri. Mağaracılar, boğumlu hançer şeklinde, uzun, sivri ve beyaz ateş böcekleri gibi parıldayan bu değerli taşların tüm duvarlarına rastladılar. Hançer taşı neredeyse her zaman beyazdır, ancak bir keresinde mavi hançer taşı kolyesi olan birini görmüştüm. Kobalttan birkaç ton daha koyu.

Daha fazla hançer taşı kristal avizeler gibi tavandan sarkıyor, buzlu dalları ışıkta parlıyor. Mağaranın karşısında, duvarlarda dans eden göz kamaştırıcı renk dizisini yansıtan, Modifiye damarlar gibi sıvı gümüş gibi parıldayan bir su havuzu var.

"Bu inanılmaz."

Narin bir çiçeğe dokunmak için uzanıyorum. Tatlı kokuyu içime çekerken yapraklar parmak ularımin altında yumuşacak. Sanki mağaranın kendisi canlı. Yaşayan, nefes alan, dünyanın kalp atışlarıyla nabız atan bir varlık.

Bir huşu duygusu boğazımı sıkıyor.

"Daha önce hiç bir şey görmemiştim. Çok güzel."

Cross'un beni izlediğini görmek için döndüm.

"Ne?"

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm. Sana sentetik çiçekler alabilirdim. Su dolu bir vazoda güzel bir buket. Ama bu sen değilsin." Mağara duvarlarından adeta patlayan çiçekleri işaret ediyor. "Bu sensin. Vahşi. Gizemli."

Gülüyorum. Yine de bir yanım eriyor.

Bu bir erkeğin benim için yaptığı en romantik şey.

kısa mesafeyi kapatıyorum. "Çiçeklere ihtiyacım yok."

"Öyle olmadığını biliyorum. Hiçbir beklentin yok ve insanları hep uzakta tutuyorsun. Ama bu sadece seni etkilemek istememe neden oluyor."

Cross'tan gelen benzersiz bir savunmasızlık. Ve bu adamın hiç de düşündüğüm gibi biri olmadığı ortaya çıkıyor. Sert ama aynı zamanda hassas. Ölümcül ama merhametli, her ne kadar bunun bir zayıflık olduğunu iddia etse de.

"Beni etkilemek mi istiyorsun?" "Evet." Sesi kalın.

Beni kendine doğru çekiyor ve bileği titreyerek birbirimizden ayrılmamıza neden olduğunda dudakları benimkinden milimetrelerce uzakta.

"Üzgünüm," diyor kaynağına bakarak. "Alarm." Kaşları anında çatılır. "Bana bir saniye verin."

Birkaç adım uzaklaşıyor ve kulağına dokunuşunu izliyorum. Nadiren kulaklıksız olduğunu fark ettim. Gece uyurken çıkardığını bile görmedim. Uyuduğu *zaman*. Onu da nadiren yapar.

"Kahretsin," diye duydum. "Hemen geliyorum."

Bana tekrar katıldığında ona kaşlarımı çatıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Cross başını sallayarak mağaranın girişine doğru ilerliyor. "Gitmemiz gerekiyor."

"Ne oldu? Nereye ?" "Annemi görmeye gitmem gerek."

-

Beni üsse geri bırakmayacak. Acil bir durum olduğunu söyledi ve ben de tekrar helikoptere atlayıp Sanctum Point'teki malikanesine doğru yola çıktım.

General'in evi.

Midem bulanıyor ama bu hisse bir beklenti patlaması eşlik ediyor. Bu, ağın sadece hayal türden bir erişim. Havaalanındaki arabada Adrienne'e ulaştığımda içimde sadece küçük bir suçluluk duygusu var. Cross'un yanında oturup telepatiyi kullanarak düşmanına rapor vermek yanlış geliyor ama vicdanımı susturup o andan yararlanıyorum.

"General'in malikanesine gitmek üzereyim."

"Ne?" Heyecanını duyabiliyorum. "Nasıl?"

"Cross'la birlikteyim."

"Ve ilkseni istemediğimizi düşünmek." "Evet.

Teşekkürler."

Beni üç hafta boyunca çürümeye terk ettikleri için hâlâ kızgınım. Eğer Betima öldürülmeseydi ve doldurulacak bir boşluk olmasaydı, muhtemelen hâlâ SOS çağrılarımı görmezden geliyor olacaktı.

"Sanırım etrafta özgürce dolaşamayacağım ama..."

"Elinizden geleni yapın. Her türlü istihbarat bir değerdir. Önemli olabileceğini düşündüğünüz her şey."

"Peki ya oradaysa?" "Ona suikast düzenleyin." "Ne?"

"Şaka yapıyorum. Bu hiçbir işe yaramaz."

"Yaramaz mı?"

"Ölü bir general sistemi ortadan kaldırmaz. Eğer değişimi gerçekleştirmek istiyorsanız, lideri ortadan kaldırmaktan daha fazlasını yapmanız gerekir. Zihinleri yeniden programlamanız gerekir. İdeolojinin kökünü kazımalısınız."

İroniyi fark edip etmediğini merak ediyorum. General Redden'ın yayınları sırasında söylediği şeyleri tekrarladığını fark ediyor mu? Fikirler yabancı otlardır. Yayılmalarına izin vermeyin. Gerçi Adrienne'in yaklaşımında ufak bir değişiklik var. O sadece yabancı otları koparmak istemiyor. Onların yerine yeni bir şey dikmek istiyor. Sanırım bunu takdir edebilirim.

"Buradayız," diyor Cross.

"Gitmem gerekiyor. Daha sonra rapor vereceğim."

General'in evi beklediğim gibi değil. *Konak* ve *malikane* deyince aklınıza kuleler, kaleler ve güzel bahçeler gelir. Ama bu ev öyle değil. Şık malikâne, keskin açılar ve steril çizgileriyle yekpare bir kale gibi yükseliyor. Dış cephesi cam ve betondan bir deniz. Hiç de sıcak hissettirmiyor, sadece soğuk ve düşmanca.

Cross'a temkinli bir bakış attım. "yer burası mı?" Başını sallıyor.

Çiftlik evimden çok uzakta ve ona karşı bir sempati duyuyorum. General'in sade bir adam olduğunu biliyordum ama burası bir anıt mezar.

İçeriye giriyoruz ve baskıcı atmosferden etkilenmeye devam ediyorum. Tavanlar dışarıdan görüldüğünden daha yüksek, ama buranın tek kurtarıcı özelliği de bu.

Cross beni oturma odasına götürdü. Büyük bir alan ama mobilyalar seyrek ve minimalist. Pelüş kanepeler ya da rahat koltuklar yok. Yumuşak halılar ya da örgü örtüler yok. Bunun yerine, her şey kişisiz hissettiriyor. Duvarlardaki sanat eserleri bile soğuk ve kopuk. Sessiz renkler ve şekiller, evin sakinlerinin kişiliği veya zevkleri hakkında hiçbir fikir vermiyor.

Personelin dışarı çıkıp bizi karşılamasını bekliyorum. Ne de bu Kıta'nın Generali. Lüks bir hayat yaşaması, el pençe divan durması gerekirken ev, benzediği anıt mezar kadar sessiz.

"Burada başka kimse yok mu? Hizmetçi? Uşak?"

Cross başını sallıyor. "General kimsenin evde serbestçe dolaşmasına izin vermez. Personelin içeri girmesine sadece korumaları denetlemek için buradayken izin verilir."

"Hapishaneye benziyor."

"Öyle," diyor basitçe. "Burada beklemenizin bir sakıncası yoksa..." Alın isteksizlikle kırışıyor, sanki şu anda yapmak istediği son şey buymuş gibi. "Yukarı çıkıp onu görmem gerek."

"Elbette."

Beni yalnız bırakmak büyük bir güven işaretidir. Ya da ben öyle düşünüyorum.

Metal ve cam korkuluklu bir merdivenden çıkıp gözden kaybolduğunda, buradan hiçbir şey elde edilemeyeceğini anlamak uzun sürmez. Kazanılacak gerçek bir istihbarat yok. Mutfak, sanki hiç kimse orada yemek pişirmemiş gibi görünüyor. Tamamen tertemiz, tezgahlar çıplak. Birinci katta dolaşıyorum ve kameraların her hareketimi kaydettiğinden emin olsam da o kadar da umursamıyorum. Merak beni ele geçirdi.

Ne kadar çok dolaşırsam, Cross'un hayatına o kadar büyük bir bakış atıyorum. Ve bu gerçekten üzücü. Hava gerçekten soğuk. Karşılaştığım her kapı kapalı ve

girmek için parmak izi taraması. Bastığım her kol erişim olmadığını belirtmek için vızıldıyor. Kendimi evin diğer ucundaki başka bir merdivende buluyorum. Bir anlık tereddütten sonra ilk adımı atıyorum.

Bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Sanki her santimetrekaresi bir kopukluk ve izolasyon hissi vermek için özenle düzenlenmiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, Roe'nun burada büyümeyerek ucuz atlattığını düşünüyorum.

Üst katta iki kanat var ve Cross'un çıktığı merdivene doğru yürüyorum. Bu kanattaki bazı kapılar açık. İçeri bakıyorum ve bir yatak odası görüyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha. Hiçbir şey yerli yerinde değil. Düzgün yapılmış yataklar. Modern mobilyalar. Hangi odanın Cross'un olduğunu merak ediyorum. Travis'in. Ziyarete geldiğinde Roe'nundu. Hiçbir yerde kişisel eşya bulunmuyor. General'in ya da ailesinin hayatına bir pencere açacak fotoğraf ya da hatıra yok. Beton ve camdan oluşan içi boş bir kabuğun içinde yürüyorum.

Önümde bir yerde alçak bir mırıltı duyduğumda, sesi takip ediyorum. En kötü ihtimalle bana bağıırır. Dışarı çıkmamı emredecek. Ama azarlanmaktan kaçınamayacak kadar meraklıyım. Ayrıca, şimdiye kadar beni daha iyi tanıması gerekirdi. Tabii ki yerimde durup onu beklemeyeceğim. *Annemi görmem gerektiğini* şifreli bir şekilde söyledikten sonra beni evinde kendi başımın çaresine *bakmam* için bıraktıktan sonra olmaz.

Sesini takip ederek kayrak grisi kapıları olan uzun bir kemerli geçide ulaşıyorum. Kapılardan içeri bakınca, bu malikânede herhangi bir karaktere sahip tek odayı buluyorum.

Duvarları evin geri kalanındaki beyazlar ve griler yerine soluk bir maviye boyanmış lüks bir oda. Bir köşede pelüş koltuklar ve beyaz bir şezlongun bulunduğu rahat bir oturma alanı var. Ortada, yüksek çerçevesi dalgalanan beyaz ipekle örtülü büyük bir sayvanlı yatak. Yatak örtüsü kraliyet mavisinin canlı bir tonudur ve her iki komodinde de kırmızı çiçeklerle dolup taşan porselen vazolar vardır.

Daha derine iniyorum ve odanın L şeklinde olduğunu fark ediyorum. Köşede, taş bir terasa açılan çift kapılı başka bir oturma alanı ve kış soğuşuna rağmen hala yeşil olan bakımlı bahçelere bakan bir pencere duvarı var. Eskiden bu bölgedeki bitkilerin kış geldiğinde öldüğünü okumuştum,

ağaçlar yapraklarını kaybetti, toprak dona döndü. Ancak kıta bu tür sıcaklıkları yaşamayalı onlarca yıl oldu.

Bir kadın pencerenin önünde duruyor, sırtı bana dönük. Beyaz bir gömlek ve ayak bileklerine kadar uzanan dökümlü mavi bir etek giymiş. Uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor.

Cross onun yanındadır, sesi hayal kırıklığıyla doludur. "Yemek yemelisin. Bunu bir yapamazsın."

Cevap vermiyor.

"Anne. Bunu tekrar yapmayacağız. Seni tekrar tüplere bağlamak istemiyorum. Lütfen."

Sanki varlığını hissetmiş gibi, başını bana doğru çevirdi.

"Tanrı aşkına, Wren. Sana aşağıda beklemeni söylemiştim."

"Özür dilerim. Ben sadece..." Sözümü kesiyorum. Mazeret yok. Meraklı davranıyordum.

Annesi sesimi duyunca dönmüyor. Yatak odasında bir yabancının umursamıyor gibi.

Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum.

"Wren. Aşağı in." Sesi yorgun geliyor. "O iyi mi?"

"Hayır, değil."

"Nasıl yardım edebilirim?"

"Edemezsin."

"Cross-"

Kadın o kadar hızlı dönüyor ki şaşkınlıkla sırıyorum. Bir çift geniş mavi göz, boş bir bakışla benimkilerle buluşuyor ve tüylerim diken oluyor. Duyguların tamamen yokluğu cehennem gibi rahatsız edici.

Ama bu şekilde kalmıyor. Bir an için varlığını fark ettiğini söyleyebiliyorum, çünkü yüzünde bir şaşkınlık belirliyor. Sonra gözlerini kırıştırıp başını sallıyor ve bakışları şaşkınlıktan boşluğa kayıyor. Bir ileri bir geri. Şaşkın. Göz kırıyor. Boş. Göz kırpma. Sanki beyni onu şu anda tutmak için mücadele ediyor.

Midemin çukurunda huzursuzluk çalkalanıyor. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm.

Aynı düzensiz yanıp sönmeler.

Ya ben tamamen deliyim ya da Cross'un annesi Modifiye.

BÖLÜM 44

B Ben daha bu şok edici fikre anlam vermeye başlayamadan, Vinessa Redden iki elini kulaklarına götürdü ve acı dolu bir ses çıkardı

İnle.

"Anne," diyor Cross ısrarla.

Onu görmezden geliyor. Hafif omuzları titremeye başlıyor. İnlemeleri yumuşak sızlanmalara dönüşürken ağzı sanki konuşmaya çalışıyormuş ama konuşamıyormuş gibi açılmaya devam ediyor. Şaşkınlıkla bakıyorum.

"Anne, buraya gel. Her şey yolunda."

Onu kolundan tutarak oturma alanına götürüyor ve bir sandalyeye oturmasına yardım ediyor.

Sonsuz bir şefkatle ellerini kulaklarından çeker. "Sorun yok," diye tekrarlıyor. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

İniltiler azalır. Kadın ona bakar, boş bakışları geri döner. Cross topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıya yöneliyor. Aceleyle gittim.

"Cross. Şu anda ne haltlar dönüyor?"

Adımlarını hızlandırıyor.

"O Aberrant mı?" Talep ediyorum.

Koridorda başka bir kapıya doğru ilerliyor ve açmak için başparmağını tarıyor. Burası bir çalışma odasıdır, duvarlar cam kitaplıklarla kaplıdır ve köşede bir bar vardır. Tek kelime etmeden kendine bir içki doldurur ve uzun bir yudum alır.

"Ne zamandır böyle?" Kapı aralığından sordum.

Sonunda varlığını kabul etti. "Katatonik mi? Belki son beş yıldır."

"Peki ya ondan önce?"

"sakinleştirilmesi gerekiyordu. Çok saldırgandı. Sesler onu sinirlendiriyordu."

Yanına gidip elindeki içkiyi alıyorum ve geri vermeden önce kalanını yudumluyorum. Bardağı hızlıca dolduruyor.

"O Aberrant mı?" Soruyorum, çünkü ilk seferinde bana cevap vermedi. Cross başını sallıyor. "Şizofrenik."

Yanıt beni şaşırttı. Doğru gelmiyor. Yine de bana yalan söylediği hissine kapılmadım.

Bir an için başını ellerinin arasına gömdü. Sonra kaldırdı ve şaşkın bakışlarımla karşılaştı. "Hayatımın büyük bölümünde iyiydi. Yavaş yavaş başladı. Sinirli ve paranoyak olmaya başladığında sanırım on iki yaşlarındaydım. Düşüncelerinin karmakarışık olduğunu söylerdi. Konsantre olmakta zorlanıyordu. Sonra bir gün, kafasının içinde sesler olduğunu söyledi. Olmayan şeyler duyuyor ve görüyordu."

"Ve onun Aberrant olmadığından emin misiniz?"

"Sesleri duyduğunda bile damarları gümüş rengine dönmüyor."

Bu bir şey ifade etmiyor. Evet, eğer Vinessa Modifiye ise, damarları gümüşe dönmeyen tanıdığım ilk Mod olacak, ama böyle Modların var olduğunu biliyorum, çünkü *ben* varım.

Ve eğer o bir Mod ise... General'in karısının, küçümsediği zehirli kusurlardan biri olması ironisi neredeyse komik.

"Ona teşhis konulduğunda baban ne yaptı?"

"Onu sakladı. Onu sakladı." Cross süitine doğru eliyle işaret ediyor. "General'le bahçede yürüyüşe çıkmak dışında yıllardır o odadan çıkmadı."

"Onunla ilgilenecek personeliniz var mı?"

"Kendi başının çaresine bakar. En azından çoğu zaman. Kalkıyor. Giyiniyor. Kendisine teslim edilen yemekleri yiyor. Bahçede yürüyor. On yedi yaşından beri tek kelime etmedi."

"Ama ondan önce histerik ve paranoyaktı?"

Başını sallıyor. "Sesler daha yüksek olduğunda. Tamamen katatonik hale gelmeden önce, bize seslerin daha sessiz hale geldiğini söyledi. Bağırarak yerine fısıldıyorlardı."

Hastane koğuşundaki parçalanmış insanları düşünüyorum, hala şiddet yanlısı olan ve zihinlerinde olup bitenlerle savaşan insanları.

"Sesler sonunda onu delirtti ve şimdi bu halde. Konuşmuyor. Kafası karışık. Arada bir de durup dururken yemek yemeyi kesiyor. Aşçımız aradı ve iki gündür yemek yemediğini söyledi. Genellikle bu olduğunda, beslenme tüpü takması için bir doktor getirmemiz gerekir. Ama o bundan hoşlanmıyor." Yüz ifadesi acı doluydu. "Onun için bunu istemiyorum."

"Kafam çok karışık. Karısı akıl hastasıyken o yayınları nasıl yapıyor ve toplumdaki zayıflıkların kökünü kazımdan bahsediyor? Komutanlık B Koğuşu'ndaki yasadışı psikiyatri merkezini bastığında otuz kadar insana ötenazi uygulamadı mı?"

Cross'un cevap niteliğindeki kıkırdamasında mizahtan eser yok. "Zayıflık hakkında konuşmayı seviyor, değil mi? Kabul etmeyebilir ama zayıflığının ne olduğunu biliyor. Annem. Kimsenin ona ötenazi yapmasına asla izin vermez."

Cross daha önce helikopterde elimi tutmaya çalıştığında, geri çekildim. Bu sefer elini uzatan bendim. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve diğer elimle yanağına dokunup çenesini okşuyorum.

"Cross. Gerçekten çok üzgünüm."

Birkaç saniye geçiyor. Sonra bir nefes verir. "Geri dönüp onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Ona yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?" Teklif ediyorum. "Çorba? Belki onu beslemeye çalışırsam hemşire falan olduğumu düşünür ve daha anlayışlı olur."

"Bunu yapar mıydın?"

"Elbette. Kimsenin acı çektiğini görmek istemiyorum. Bir sürtük gibi göründüğümü biliyorum ama kalpsiz değilim."

Steril mutfağına inip derin dondurucuya giriyoruz. Önceden hazırlanmış çorbayı alıyor, çözdürüyor ve bir tepside yukarı taşımadan önce ocakta ısıtıyoruz.

"Anne," diyor. "Bu Wren."

Pencereye dönmüş, dışarıya bakıyor.

"Sana biraz çorba getirdi. Denemek ister misin?"

Onunla konuşma tarzında inanılmaz derecede hassas bir şey var. Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırması.

Göz kırpmıyor.

"Neden biraz çorba içmiyoruz, hevesli?"

Onu kaseyi koyduğum masaya doğru götürüyor. İtiraz etmiyor.

"Bu iyiye işaret," diyor huysuzca.

"Sevindim. Denememi ister misin?" Kaseyi işaret ediyorum.

"Bakalım önce ben ne yapacağım." Kaşığı kâseye daldırıyor, sonra dudaklarına götürüyor. "Bunu dene," diye ısrar ediyor.

Dudaklarını dürtüyor ve ağız otomatik olarak kaşığın etrafında açılıp kapanıyor. Kız yutkundığında, adamın yüzünü bir rahatlama kaplar.

"Aşağıda beklememi ister misin?" Ben sorarım.

"Hayır. Neden bilmiyorum ama onu sakinleştiriyorsun. Kalacak mısın?"

"Elbette."

Bundan nefret ediyorum. Şu anda ona ne kadar bağlı hissettiğimden, onun ne kadar nazik olduğundan nefret ediyorum. Ne kadar savunmasız. General'e sempati duymaktan nefret ediyorum.

Bunu yapmaktan nefret etsem de Vinessa Redden'ın zihnine giden bir yol açıyorum çünkü emin olmam gerekiyor.

Anında sıcak bir acı saplanıyor zihnime. Denemeden dolayı sarsılarak yolu kesiyorum. Daha önce hiç parçalanmış bir zihni okumaya çalışmamıştım ve bu... saf kaos. Onun bir Mod olup olmadığını bile doğrulayamıyorum -zihnindeki frekanslar o kadar *farklı*, kadar değişken ki, orada bir saniyeden fazla kalmak imkansız.

Şakaklarımı ovuyorum ve teras kapısına yaklaşıyorum. Camın ötesinde, bakımlı bir çimenlik görüyorum. Dikdörtgen bir havuz. Çimleri kaplayan taş yürüyüş yolu boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş demir banklar. Mini bir askeri tesis gibi görünüyor.

Bakışlarımı yağlı boya bir tablonun asılı olduğu duvara kaydırıyorum. Küçük bir koyda sakın bir deniz resmedilmiş. Güzel ve rahatlatıcı. Kimin seçtiğini merak ediyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Cross hâlâ çorbayı Vinessa'nın ağzına kaşıklıyor. Sonsuz sabırlı. Aylardır birlikte olduğum bu sert, acımasız adam yumuşuyor. Annesine yardım etmeye çalışan bir çocuk.

Çekmecedem küçük bir deniz feneri heykelciği alıyorum. İnceliyorum o.

"Okyanus hayranı mı?"

"Tüm koğuş sular altında kalmadan önce F'de büyümüştü. Bu onun en sevdiği yer. Bu resim onun büyüdüğü kasaba." Ona doğru başını sallıyor.

Bu sefer detaylara daha çok dikkat ediyorum. Oldukça hoş. Yumuşak pastel tonlarda dingin bir okyanus koyu. Mavi deniz ve bulutsuz gökyüzü. Yalnız bir yelkenli sakın sulara süzülüyor. Beyaz yelkenleri ve beyaz gövdesi var, alt kısmında lacivert bir şerit uzanıyor ve kaptanın tüneğinde kırmızı bir bayrak dalgalanıyor.

Teknenin adını seçemiyorum çünkü çok uzakta-

Daha önce bana tarif edilen bir sahneye baktığımı fark ettiğimde bir şok dalgası vücudumu sarsıyor.

Birçok kez.

Wolf

tarafından.

BÖLÜM 45

Cross Redden'ın Wolf olmasına imkan yok.
Bunun mümkün olmasının akla yatkın bir yolu yok. O
değiştirilmiş değil.

Ama annesi öyle.

Öyle olduğuna neredeyse eminim ama bu bir şey ifade etmez. Mod bir ebeveynin Mod bir çocuk doğuracağı garanti değildir. Hatta iki Asal'ın bile bir *Asal* çocuk doğuracağı garanti değildir. Biyotoksinin neden olduğu mutasyon bazı insanlarda uykuda yatıyor. Herkes benim gibi, onun gibi doğabilir.

Onun gibi mi?

Hayır. İmkânı yok.

Ama bu resim... esrarengiz. Bu-

Bir tesadüf. Dünya tesadüflerle doludur. Örneğin, beni atış yaparken izlemek için çiftliğime gelen komuta subaylarından birinin Jim'i on beş yıl öncesinden tanıyor olması ve onu tesadüfen tanıması gibi. Bu bir tesadüftü. Kaderin rastgele bir cilvesi.

Ama bu... Cross'un benim en eski arkadaşım, Jim Amca'dan sonra bu dünyada en çok sevdiğim kişi olabileceğine inanmak o kadar mantıksız ki, gülesim geliyor.

Yine de General'in yaptığımız ziyaretin ardından günlerce içimi kemirdi.

Cross bir görev için üsten ayrılıyor, bu da beni rahatlatıyor çünkü içimde dolaşan bu şüphelerle ne yapacağımı bilemiyorum. Otomatik pilotta hareket ediyorum. Lyddie ile bir sabah yemeğini paylaşıyorum. Kaine ile bir keşif görevi yürütüyorum. Akşam yemeğini Kaine, Ivy ve Lash ile paylaşıyorum, ki bu rahatsız edici olmalı, ama kafam o kadar meşgul ki Cross'un eski kız arkadaşıyla yemek yediğimi umursamıyorum bile.

O beton hapishanede saklanan annesini düşünüyorum ve Ivy'nin onunla tanışıp tanışmadığını merak ediyorum. Pek olası görünmüyor. Eğer aile dışından biri Cross'un annesinin şizofren olduğunu bilseydi, bu eninde sonunda ortaya çıkardı.

Roe biliyor mu? Dün gece yemekhanede ona rastladım ve neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Ama bu konuda bir şey bilmediğinden şüpheleniyorum. Vagonda, Vinessa Redden'ın ziyaretine hiç gelmediğinden yakınan acı sesini hatırlıyorum. Onun hasta olduğunu bilseydi, sanırım bu ona sapkın bir tatmin verirdi. *Onun* annesi Cross'un annesinden daha iyiydi. Bunu çatılardan haykırırdı.

Nexus'ta Vinessa'yı arattım. Oğulları küçükken çekilmiş fotoğraflarını buldum. General'le birlikte birkaç kez görünmüş ama o zamanlar bile çok seyrekmiş. General ailesinin güvenliği konusunda her zaman çok katıydı, bu yüzden Vinessa'nın gözlerden tamamen kaybolması çok da anormal değildi sanırım. Şimdi beton malikanesinde saklanmış, katatonik bir halde ve Wolf'un bana tarif ettiği sahneye boş boş bakıyor.

yok.

Doğru olup olmadığını öğrenmeliyim.

Ama bunu kendimi ifşa etmeden nasıl yapabilirim? Öylece ortaya çıkıp "*Hey, sen benim telepatik arkadaşım mısın?*" diyemem. Telepatim olduğu konusunda onu uyarmadan bunu yapamam. Ve bu, *onda* da olduğunu doğrulamadan vermem gereken bir bilgi değil.

Üsse geri dönüp yemekhanede beni aradığında, bir çözüme daha yakın değildim. Bir plana.

Tek bildiğim, bana doğru adım attığını gördüğümde kalbimin kabardığı. Beni geçerken selamlayan Xavier tarafından takip ediliyor. Cross durdu.

"Dönmüşsün," diyorum.

Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum ama sonra tavrı profesyonelleşiyor. "Daha yeni geldik. Yarın savaş odasında bir brifing olacak."

Başımı salladım.

"Bu gece odama gelir misin?" Sesi alçak. Husky.

Beni kişisel alanına davet ettiği nadirdir. Ama annesi hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri yalnız kalmadık, belki de konuyu açarsam diye daha fazla mahremiyet umuyordur.

Tekrar başımı salladım. "Gitmeden önce seni ararım."

Bir kez daha Lash ve Ivy ile yemek yiyen Kainee katılmak için yanından ayrılıyor.

Bu haftadan önce Lash'i uzun zamandır görmemiş gibi .

Yemeğin yarısında Lash'in sadece tek eliyle yediğini fark ettim.

Diğeri ise masanın altında, Ivy'nin dizinin üzerinde duruyor.

Kaşlarımın havalanmasını engellemeye çalışıyorum. Böyle bir şey var mı? Çünkü buna tamamen karşı değilim. Lash'i severim. Modifiye olduğumu bilse beni çıplak elleriyle boğacağı gerçeğini bir kenara bırakırsak, iyi bir adam olduğunu düşünüyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde subayların odasına doğru yürürken midemde bir beklenti oluşuyor. Giydiğim kot pantolon Betima' aitti. Onu hâlâ sık sık düşünüyorum. Onu istediğim kadar iyi tanıımıyordum ama ölmeyi hak etmediğini biliyordum.

Cross kapıyı açıyor ve beni o alaycı gülümsemelerinden biriyle karşılıyor.

"Çıplak olmanı umuyordum."

. "" "Umutsuzca."

"Operasyon başarılı geçti mi?" Beni içeri alırken sordum.

"Hem de çok. D'nin yakınındaki tepelerde bir Faithful kampı bulduk." "Reed'le mi çalışıyorlar?"

"Şey, sadece şehirden alabilecekleri malzemeleri var, bu yüzden bunun cevabının evet olduğunu varsayıyorum. Yine de bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Hiç konuşmak istemiyorum."

Ve sonra ağzı benimkinde.

Sen Wolf musun? Beni öperken sormak istiyorum. Sen Kurt musun? Sen Wolf musun?

İntihara meyilli değilim. Bir planım olmadan öylece ağızımdan kaçıramam. Ama şu anda Wolf'u öpüyor olabileceğim fikri beni heyecanlandırıyor. Geldiğini görmediğim bir sevinç dalgası.

Farkına varmam çok hızlı ve sert oldu.

Onun Wolf olmasını *istiyorum*.

Çok kötü. Çünkü Jim Amca dışında bu dünyada en çok güvendiğim kişi Wolf. Artık kafamın içinde bir ses olmasını istemiyorum. Onun yaşayan, nefes alan bir adam olmasını istiyorum. Kas, et, kemik ve göğsüne bastırdığımda avucumun altında atan bir kalp.

Beni yatak odasına götürdü. Gömleğini çıkarıyor. Benim kıyafetlerim de onu takip ediyor. Pantolonunu. Beni yatağına fırlattı, düpedüz vahşice.

"Günün her saniyesi seni düşünüyorum," diye mırıldanıyor boynumu öperken. "Bu bir zayıflık."

Dişlerimi dudağıma . "Senin zayıflığın olmak istemiyorum."

"Çok geç." Dirseklerinin üzerinde yükseliyor, mavi gözleri öylesine yoğun bir şekilde içime bakıyor ki, gözlerimi kaçırmaya başlıyorum, çünkü bu benim karşılık veremeyeceğim türden bir yakınlık.

Normalde gözlerimi kaçırmama izin verirdi ama bu gece değil.

Bu gece, bir eliyle yüzümü kavırıyor, güçlü başparmağı beni yerimde tutarken diğer eli kendini kavramak için aramıza uzanıyor.

"Bana bak," diyor.

Bakışlarımız kilitlendiğinde, sikinin geniş başını bacaklarımdan arasına getiriyor.

"Bunu yaparken bana bak. Sadece bir kez, Wren."

Dudağımı tekrar ısııyorum ve başparmağı yukarı kayarak dudağımı dişlerimden ayırıyor, dikişi yumuşatıyor.

"Artık benden saklanma."

Bir an için kendimi Wolf'un gözlerinin içine baktığıma inandırıyorum. Onun altında eriyorum ve kendini ittiğinde ikimiz de inliyoruz. Bacaklarım onun etrafını sarıyor ve kısa süre sonra mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ediyoruz. Birbirimizle çok uyumluyuz.

"Hiç kimseyle böyle olmamıştı," diye itiraf ediyor.

"Biliyorum."

Gözlerimi tekrar kapattığımda, onaylamaz bir şekilde gürlüyor. "Hayır. Saklanma."

Bu dayanılmaz bir şey. Sanki ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum ve ne gördüğünü bilmek istemiyorum. İstemiyorum işte. Tana'ya ihanet ettim. Kimliğim açığa çıkmasın diye onu götürmelerine izin verdim. Jim'i öldürmelerine izin verdim. Orada durup ölmesini izledim. I-

"Hey. ?" Göz

kırpiyorum.

"Geri gel," diye fısıldar Cross. "Biz buradayız."

Eli en hassas noktayı okşamak için aramıza giriyor ve vücudumda bir zevk dalgası dolaşıyor. Tempo hızlanıyor. Daha hızlı ve daha hızlı. Daha derin ve daha derin vuruşlar, başparmağı onun için zonklayan sıkı tomurcuğa dokunurken.

Ben haykırdığımda onaylarcasına başını sallıyor. " böyle. Ver onu bana. Bana her şeyi ver."

Her şeyi değil. Ona her şeyi veremem. Ama bunu... Bunu ona verebilirim.

Boşalırken nefes nefese kalıyorum, kalçalarımı sallayarak ondan aldığım zevkin her zerresini çıkarıyorum. Çok geçmeden o da bitiyor, titriyor, dudakları benimkini bulup kabarcıklı bir öpücük konduruyor.

Sonrasında orada uzandık. İkimiz de nefessiz kaldık. Başımı göğsüne koyarak yanına kıvrılmam için bizi çeviriyor. Kalp atışının düzene girmeye başladığını duyuyorum, ancak "Annen nasıl?" dediğimde hızlanıyor.

"Güzel. Yine yemek yiyor. Bu hafta sonu onu görmeye gideceğim ve yürüyüşe çıkaracağım." Duraksıyor. "Ona karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Aramıza sessizlik yerleşti.

Sen Wolf musun?

Ona sormak için çaresizim. Bilmem gerekiyor ama ona kim olduğumu açıkça söylemeden nasıl öğreneceğimden emin değilim. Orada uzanıyorum, göğsünün sürekli inip kalkmasının tadını çıkarıyorum. Uykumun geldiğini hissediyorum ama uyanık kalmaya çalışıyorum çünkü onun uyuyacağını biliyorum. Neredeyse hiç uyumuyor-

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sanırım... bir yolu olabilir.

Parmaklarımı tembel hareketlerle göğsünde aşağı yukarı sürüklüyorum. "Hâlâ sadece üç ya da dört saat mi uyuyorsun?"

"Bazen beş."

"Bu korkunç değil. Her zaman uykusuzluk çekiyor muydun yoksa Komutanlığa katıldığında falan mı başladı?"

"Her zaman, sanırım. Ama önemli bir değil. İşlevimi yerine getirmek için hiçbir zaman fazla uykuya ihtiyaç duymadım."

"Ben de uyumadığım bir dönemden geçtim," diye itiraf ediyorum. "Ama bunun nedeni tekrarlayan bir kabus görüyor olmamdı."

"Öyle mi?" Dalgınca saçımı okşuyor. Çıplak omzumu.

Ürperdim. "Korkunçtu. Eskiden hep olurdu. Gerçi uzun zaman oldu."

"Neydi o?" İşte benim açılışım.

Yapmak üzere olduğum şey için kendimi çelikleştiriyorum.

"Her zaman aynı şekilde başlar. Güzel bir mağarada yüzüyorum. Keşfediyorum. Sonra suda parlayan bir şey görüyorum. Ne olduğunu anlayamadığım için ona doğru yüzmeye başlıyorum."

Saçlarımı okşamaya devam ediyor. Vücudu sıcak. Rahat. Acaba annesinin resmi bir şey ifade etmiyor da ben mi yanlış yöne gidiyorum diye düşünüyorum. Ama rotayı düzeltmek için çok geç.

"Mağaranın derinliklerine doğru yüzüyorum ve birdenbire her şeyin yönü değişiyor, nerede olduğumu, hangi yönün yukarı olduğunu bilemiyorum. Nefesimi kaybetmeye başlıyorum."

Eli hala saçımda.

"Mağarada kapana kısılmış durumdayım ve sanki okyanusun tüm ağırlığı üzerime çökmüş gibi. Çılgınca bir kaçış yolu arıyorum ama duvarlar sonsuza kadar uzanıyor. Ciğerlerim yanıyor. Nefesimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum."

Parmakları saçlarımdan kayıyor.

"Panik başlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, karanlık etrafımı sarıyor. Ve içime bir korku çöküyor çünkü nefes almaktan başka çarem olmadığını biliyorum. Nefes almam *gerekıyor*. Ağzımı açıp derin bir nefes alıyorum ve

su hücum ediyor, ciğerlerimi dolduruyor. Tüm vücudum kasılmaya başlıyor, onunla savaşıyorum ama rahatlama yok. Boğuluyorum, ölüyorum-"

O kadar hızlı hareket ediyor ki, geldiğini göremiyorum.

Bir kalp atışında, boğazımda bir bıçakla sırtüstü yattım.

Cross'un gözleri vahşi. Alev alev. Bana bakıp hırlarken vücudundaki tüm kaslar gerilmiş durumda, "Kimsin sen?"

BÖLÜM 46

(Kendimi
durduramıyorum.
m. Gülmeye
başlıyorum.

Derin, nefes nefese, titrek kıkırdamalar. Şok içinde göz kırpıyor ama benim gülme krizim kontrol edilemiyor. Bıçağını boğazıma dayamış beni kucaklamaya çalışırken tek yapabildiğim onun altında titremek. Her güldüğümde etimde bir acı hissediyorum. Yakında kan çekecek. Bu beni daha çok güldürüyor.

"Kimsin sen?" diye tekrarlıyor, nefesi tıslayarak kaçıyor. "Bu hikayeyi sana kim anlattı?"

"Ben..." Kahkahalar arasında konuşmaya çalışıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bıçağı kaldırıyor. Sadece milimetre. Hala bir kobradan daha sıkı sarılmış durumda. Her an boğazımı kesebilir.

"En sevdiğin hayvan hala bir kurt mu?"

Donup kaldı. Sanki ne sorduğumu anlayamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Çünkü benimki artık papatya değil. En sevdiğim çiçek yani."

Nefes alış veriş düzenleniyor. Bıçak yarım santim daha yükseliyor.

"Bir zamanlar öyleydi." Kara Topraklar'da yaşarken, ama Kurt bile nereden geldiğini bilmiyor. "Ama sonra yabani papatyalar çiftliğin kuzey otlığını ele geçirmeye başladı, bir ot gibi yayıldılar ve inekler o aptal papatyalar yüzünden yeterince ot bulamadılar. Bu yüzden durdu." Kıkırdıyorum. "En sevdiğim çiçek olduğu için."

Onun için bir tehdit olmadığını anlayan Cross bıçağı kaldırıyor. Artık parmaklarının arasından sarkıyor. Beyninin çalıştığını görebiliyorum, buna bir anlam vermeye çalışıyor.

Konuştusunda, boğuk bir kelime.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Doğrudum ve yatak başlığına yaslandım. "Daha geçen gece anladım."

Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Annenin odası. Onun resmi. Beyaz gövde, mavi şerit, kırmızı bayrak." Tekrar gülmeye başladım. "Bunca zamandır okyanus kıyısında yaşadığını sanıyordum. Bir tabloyu tarif ettiğini fark etmemiştim."

Cross sanki beni hayatında daha önce hiç görmemiş gibi yüzümü inceliyor. "Daisy?" dedi sonunda. Sesi hafifçe titriyor.

"Kurt." Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Sonunda seninle tanışmak güzel." Birbirimize bakıyoruz.

Gözümü kırıyorum ve onun kollarındayım. Sanki beni vücudunun içinde eritmeye çalışıyormuş gibi sıkıca sarmışlar.

"Bu nasıl oluyor anlamıyorum. Bu gerçekten oluyor?"

Artık kafamın içinde. Wolf. Sesi farklı, çünkü *Cross*'un sesinin nasıl olduğunu biliyorum.

"Sesin sandığın kadar kısık değil."

Bana sırtıyor. **"Seninki düşündüğünden daha yüksek."**

"Sesim yüksek değil," diyorum yüksek sesle, kendim duymaya çalışarak. Kulağıma daha derin geliyor.

"Evet, biliyorsun." Şaşkınlık içinde başını sallıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Garip ve heyecan verici. Korkutucu da. Onu altı yaşından beri tanıyorum ama ilk kez karşılaşıyoruz.

Ve o Cross Redden. O

Cross Redden.

Düşüncelerim kafamın içinde yarışıyor. Bir an için beni ihbar edebileceğinden endişeleniyorum, ta ki beni ihbar *etmenin kendini* ihbar etmek anlamına geldiğini hatırlayana kadar.

"Modifiye olmuşsun," diye suçluyorum. Yüz ifadesi acı veriyor.

"Başka bilen var mı?" "Hayır."

"Nasıl? Bunu nasıl sır olarak saklayabildiniz?"

Cross yanıma oturmak için hareket ediyor, uzun bacaklarını önüne uzatıyor. "Bilmiyorum. Sanırım sekiz yaşındayken bile, aniden başka birinin kafasının içine girdiğimde, bunu asla kimseye açıklamamayı akıl ettim."

"Ailenden kimse bilmiyor mu?"

"Hayır, bir tek sen biliyorsun."

"Ne gibi hediyeleriniz var?" Merakla sordum.

"Sadece telepati ve çok güçlü olduğumu sanmıyorum. Bunu sadece seninle yaptım. Yıllar önce zihninle nasıl bağlantı kurduğuma dair hiçbir fikrim yok ama bunu yaptığımı memnunum. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı."

"Amcam bana çocukların yeteneklerini ilk ortaya çıkardıklarında spontane bağlantılar kurmalarının yaygın olduğunu söyledi. Henüz hiçbir şeyi doğru düzgün kullanmayı bilmiyorlar. Bu neredeyse zihinlerinin çıldırması gibi bir şey."

Cross da aynı derecede meraklı. "Sende ne var?"

"Sadece telepati."

Suçluluk duygusu mideme yerleşiyor. Benim aynı zamanda bir zihin okuyucu ve projektör olduğumu bilmesine gerek yok. Kışkırtabildiğimi. Daha doğrusu, bazen rastgele ve uygunsuz zamanlarda, bunu nasıl yaptığımı dair hiçbir kafiye ya da sebep olmadan kışkırtabildiğimi.

Ama Cross aptal değil. "Julian Ash idam edildi," . Hemen inkâr ediyorum. "Ben yapmadım."

Hayatımda ilk kez en yakın arkadaşşıma aktif olarak yalan söylüyorum. Bu kalbimde bir delik açıyor. Wolf'a yalan söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sadece ihmal ederek. Ama artık aramızdaki güven seviyesinden emin değilim. Çünkü Wolf artık Wolf değil. O Cross Redden.

Bana kuşkuyla bakıyor.

"Jim'di," diyorum ona.

"Ash? Jayde onun zihnini okurken kışkırtıcı olduğuna dair herhangi bir işaret almamıştı."

"Şey, size ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü o yaptı. Üzerinde fazla kontrol olduğunu sanmıyorum. Yıllar içinde sadece bir kez daha olduğunu gördüm ve o zaman bile başarılı olamadı. Kışkırtmanın çok fazla kontrol gerektirdiğini ve bunun uygulamak istediği bir şey olmadığını söyledi. İnsanların özgür iradelerine müdahale etmekten hoşlanmazdı." Yutkunuyorum. "Ama infaza müdahale etti. Sanırım hayatınız tehlikedeyseniz, kendinizi kurtarmak için her şeyi yaparsınız."

"Yani, amcanın Aberrant olduğunu biliyordun."

"Belli ki."

Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme dokunur. "Bana yalan söylediğini biliyordum. Ama bir süre için beni bile inandırdın."

Nefesi aniden kesildi.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Kalkanın Yarbey Valence'a karşı dayandı. Wren. Bunun ne kadar olağanüstü olduğunun farkında mısınız?"

"Belki iddia ettiği kadar iyi değildir."

"Hayır, o daha iyi. Bin metre ötedeki birinin zihnini okuduğunu gördüm. Onları görüş alanında tuttuğu sürece, enerjilerini kendisine çekiyor."

Titriyorum. Bu tehditkâr, önsezili bir düşünce. Bir kez olsun, biri zihnime girmeye çalıştığında bunu hissetmemi sağlayan kendi iç alarm sistemim olduğu için minnettarım.

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Birbirimizi incelemeye devam ediyoruz. Uzanıp yüzüme dokunuyor. Sanki dokunuşuyla ezberlemeye çalışıyormuş gibi her çizginin ve kıvrımın izini sürüyor.

"Sen olduğuna inanamıyorum,"

diyor. "Sen olduğuna inanamıyorum."

Beni kucağına çekiyor, ben de başımı göğsüne yaslıyorum. Bunda çok rahatlatıcı bir şey var. Nadiren kendimi güvende hissedirim. Korunmuş. Ama şu anda hissediyorum. Cross beni tutarken. Kurt beni tutuyor.

Duygular boğazımda düğümleniyor. , sormak istediğim o kadar çok şey var ki, ama benden önce o konuşuyor.

"Ayaklanma için mi çalışıyorsun?"

Kafamı kaldırdım.

"Kahretsin," diyor yüz ifademi not ederek. "Öylesin."

"Evet, ama bu yeni bir gelişme sayılır. Jim öldükten sonra başladım." Yine şüpheli.

"Buna bir son vermelisin," diye

azarlıyorum. "Neyi durdurmalıyım?"

"Şimdi söylediklerimden şüphe ediyorsun. Ben Daisy'yken benden hiç şüphe ettin mi?" "Asla."

"O zaman şimdi başlama." Yüzeye çıkmaya çalışan suçluluk duygusunu bastırıyorum. Kışkırtma konusunda ona yalan söyledim, bunu biliyorum. Ama bu mezara götüreceğim bir sır.

"Onlar için ne yaptın?" Cross bir küfür savurmadan önce soruyor. "Silah zulası. Onlara ızgaraları mı verdin?"

Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum.

Ona hangi tarafta olduğunu, babasının Kıta için vizyonuna inanıp inanmadığını sormak istiyorum. Modları ölüme mahkum etmesini nasıl hazmedebildiğini sormak istiyorum. Bizi çalışma kamplarına gönderdiğinde. Bizim gibi insanlar hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum, özellikle de annesi...

Bir sonraki kelimemin ağzımdan çıkmasını engelleyemiyorum.

"O Modified. Senin annen. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Burnunun köprüsünü ovuşturuyor. Bundan başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

"General bunu inkâr ediyor olabilir ama bence siz onun ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Hiç zihni parçalanmış bir Mod ile tanıştınız mı?"

Başını salladı.

"Benzerlikleri görmüyor musun?"

"Belirtileri şizofreniye yeterince yakın-"

"Bu şizofreni değil, Cross. Zihni parçalanmış durumda çünkü o bir Modifiede. Ve bence bunu çok iyi biliyorsunuz. Nasıl oluyor da

General görmüyor mu?"

"Damarları dalgalanmıyor."

"Bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylememe gerek yok. Bazı Modlar, nadiren de olsa, gümüş damarlara sahip değildir." Demek istediğimi kanıtlamak için telepatiye geçiyorum. **"Benim gibi."** Bakışlarım onun kollarına düşüyor. **"Ve görünüşe göre senin gibi."**

Nefesinin altında küfrediyor.

"Damarlarına rağmen Modifiye olduğundan şüphelendiniz, çünkü sizinkiler de bunu yapmıyor."

Gerginlik çenesini sertleştirir. "Wren. Onlara söyleyemezsin." "Ne?"

Telepatiye geçer. **"Ayaklanma'ya Modified olduğumu söyleyemezsiniz. Eğer**

Bu bilgiyi bana karşı kullanırlarsa, babama, kardeşlerime ulaşırsa... Beni öldürürler."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. **"Peki şimdi ne yapacağız?"**

"Bilmiyorum."

"Neden onlarla konuşmuyorsun? Belki sen de ağa katılabilirsin."

Bu fikir beni umutlandırıyor ama o hemen reddediyor. İnanılmaz.

"Ayaklanma için çalışmıyorum."

"Ama Komuta için çalışacaksın? Babanın senin gibi olan herkesi öldürmesine yardım mı edeceksin?" İçimde öfke yükseliyor.

"Beni hiç bir Mod öldürürken gördün mü?" diye meydan okuyor.

. Düşünüyorum. General'in sözleri zihnimde vızıldıyor. Cross'u çalışma kamplarını Aberrantlarla doldurmakla suçluyor. Kardeşi Betima'yı tereddüt etmeden öldürdü. Ama Cross... Onların hayatını bağışladı.

"Burada başka bir yerde yapabileceğimden daha fazla iyilik yapıyorum," diyor yüksek sesle. İnleyerek iki eliyle saçlarını karıştırıyor. "Bu... çok fazla. Bu bir akşamda konuşabileceğimiz bir şey değil, Wren." Duraksıyor. "Daisy." Yüzüme tekrar dokunduğunda yüz hatları yumuşuyor. "Bu inanılmaz."

Evet, öyle. Özgür irade ve kader hakkındaki konuşmamızı düşünüyorum ve hayatım boyunca ilk kez bazı olayların kaçınılmaz olup olmadığını merak ediyorum. Önceden belirlenmiş.

Belki de her zaman burada onunla birlikte olmam gerekiyordu.

Alarm dudakları benimkilere yaklaşıyordu. Küfrederek komodinden telsizini aldı ve ekranı kontrol etti.

"Kahretsin. Gitmemiz gerek.

Şimdi." "Neden? Ne oldu?"

"Bir Ayaklanma savaş uçağı az önce silah depolarımızdan birinin yakınına düştü."

BÖLÜM 47

(Ross bizi bombardıman uçağında bilgilendiriyor. Bu Program sırasında öğrendiğimiz yeni bir taktik uçak olan B-8. Eğitmenimiz çok zaman harcadı

Yepyeni, son teknoloji ürünü havadan karaya silah sistemine sahip bu deneysel üç koltuklu model hakkında övgüler yağıdırıyor. Operasyon için bunlardan iki tane alıyoruz; birinde ben, Cross ve Xavier; diğesinde Kaine, Tyler ve Jones.

Cross telsizden "Radarımız alçak irtifada düzensiz uçan tek başına bir jet yakaladı," diyor. "Oraya bir drone gönderdiğimizde savaş uçağı çoktan ormana düşmüştü. Drone motorların yandığını, kokpitin boş olduğunu gösteriyor. Topraktaki izler pilotun kendini kaza alanından sürükleyerek uzaklaştırdığını gösteriyor."

"Hâlâ bölgede mi?" diye soruyor Xavier pilot koltuğundan. Jeti siyah gökyüzünde ustalıkla ilerletiyor ve keşke Uçuşun Temelleri dersine daha fazla dikkat etseydim dedirtiyor. Gerçi Gümüş Blok'a yeni katılan ajanların ekstra eğitim almadan herhangi bir hava aracını uçurmalarına izin verilmiyor, bu yüzden yakın zamanda pilot rolüne itilmekten endişe etmiyorum.

"Biz de bunu öğreneceğiz," diye yanıtıyor Cross. "Uçak, birkaç yıl önce hizmet dışı bırakılan depomuzdan bir tık ötede. Ellerinde eski istihbarat olabilir ve aktif bir istihbarat olduğunu düşünüyor olabilirler. İstihbarat, uçak düştüğünde bombalamaya çalıştıklarını düşünüyor."

B-8 varış noktamıza yaklaşırken yan yatıyor. Havadan silah deposu zar zor görülebiliyor. Cross bana işaret edene kadar görünmüyordu.

Askeri bir tesise benzemiyor. İzole bir vadinin engebeli arazisinde yer alan depo küçük ve mütevazî, ağaçların arasına gizlenmiş sıradan binalar topluluğundan biraz daha fazlası. Ana depo bir ahıra benziyor. Gözlerimi kısarak, sarkık bir zincir bağlantı çitinin yanına yığılmış eski sandıkları ve tozlu zemini kirleten diğer rastgele enkaz parçalarını seçebiliyorum.

"Buraya herkes elini kolunu sallayarak girebilir," diyorum şaşkınlıkla. "Bu depo güçlendirilmiş çelik gibi bile görünmüyor."

"Bütün mesele göz önünde olması. Göze çarpmaması gerekiyordu. Faaliyete geçtiğinde, tüm yerleşke patlayıcılarla donatılmıştı. Kara mayınlarıyla dolu. Hareket sensörleri. Drone güvenliği. Eskiden silah ve mühimmat cephaneliği içeriyordu. Ama yıllardır terk edilmiş durumda."

Yere indiğimizde iki takıma ayrılacağız. uçağı araştırarak, diğeri de deponun çevresini emniyete alacak. Ben yine Cross ve Xavier ile birlikteyim, savaş uçağını aramak için ormana giriyoruz.

Bir şeyler ters geliyor. Çocukların da aynı fikirde olup olmadığını merak ediyorum ama karanlıkta ilerlerken onlara sormuyorum. Yarım mil kadar uzaklaştığımızda dumanın kokusunu alıyorum. Jet yakıtı.

Kaza yerine yaklaştıkça midemde bir önsezi düğümü sıkılaşıyor. "Gözlerinizi açık tutun," diye mırıldanıyor Cross. "Ne olduğumuzu bilmiyoruz içine yürümek."

Silahımı tutuşumu yeniden ayarlıyorum. Bir keskin nişancı tüfeği bu operasyon için çok hantal, bu yüzden REMM-4'ün daha küçük versiyonuyla donatıldım. 3. Aynı derecede lezzetli ve diğer modelin kullandığı gece görüşüyle sabitlenmiş

Düşen jetin için için yanan enkazına yaklaşırken duyularım tetikte bekliyor. Cross bana daha yüksek bir yere çıkmamı işaret ederek, ben onları korurken kendisinin ve Xavier'in araştıracağını söylüyor. Başımı sallıyorum ve kayalık çıkıntıya doğru ilerliyorum. Ben alana kadar hareket etmiyorlar, uçağa yaklaştıkça onları koruyorum. Tüfeğin gece görüşü sayesinde karanlıkta onları net bir şekilde görebiliyorum.

Herhangi bir hareket belirtisi var mı diye etrafı tarıyorum. Her şey sakin görünüyor ama yine de kendimi savunmasız ve açıkta hissediyorum.

Cross birkaç dakika sonra "Temiz," dedi.

"Kan izleri bulduk." Tyler'ın sesi geliyor. "Şimdi ana binaya doğru gidiyoruz."

Xavier onun çağrı işaretini kullanarak, "Dikkatli ol Dixie,"

diye uyarıyor. "Dove, bir şey görüyor musun?"

Biraz zaman aldı ama Cross sonunda çağrı işaretinden "kırık" kelimesini çıkardı ve bu da beni rahatlattı.

Bölgeyi tekrar taradım. "Burada kimse yok."

"*Burada* kesinlikle biri var." Kaine'in sesi şimdi. "Her yerde kanlı ayak izleri var."

"Dixie. Dikkatli ilerleyin," diyor Cross. "Herhangi bir sorun çıkarsa geri çekilin ve bizi bekleyin."

"Anlaşıldı."

Hat sessizleşiyor. Ama sadece birkaç saniyeliliğine.

Tyler geri dönüyor, tedirginliği açık. "Kaptan, burada doğru olmayan bir şeyler var-"

Uzakta bir patlama oluyor.

Kulağımda da duyuyorum, yayın kesilip sessizlik geri gelmeden önce sadece bir saniyelik sağır edici bir gök gürültüsü. Çoktan ayağa kalkmıştım. Cross ve Xavier koşarak geliyor.

"Dixie!" Xavier bağırıyor. "İçeri gel."

Yanıt yok. Kanal tamamen sessiz, ürkütücü bir şekilde.

Gecikmeden üçümüz patlamanın kaynağına doğru koşmaya başladık. Depoya ulaştığımız anda alevleri görüyorum, ana binanın yan tarafında sıcak bir şekilde yanıyor, patlamanın bıraktığı boşluktan dumanlar yükseliyor.

"Condor," diyorum acilen, kulaklığıma dokunarak.

Sessizlik.

"Kaine, içeri gel. Lütfen."

"Tyler." Xavier'in sesindeki korku notasını duyuyorum.

"Kaine."

"Jones. Tyler, lanet olsun."

Dostlarımızın cevap vermesi için yalvarırken çağrı işaretlerini terk ettik. Sessizlik.

İçgüdülerimin *tehlike* çığlıklarına rağmen! Depoya doğru koşuyorum ama geriye doğru çekilmeden önce sadece beş adım atabiliyorum. İkinci bir patlama geceyi sarsmadan birkaç dakika önce Cross beni arkasından itti.

Kör edici bir ışık patlaması karanlığı binlerce güneş gibi aydınlatıyor, köz ve enkazdan oluşan şok dalgalarını bize doğru savuruyor.

Kendimizi yere bıraktık ve silah deposunun cehennemi bir cehenneme dönüşmesini, alevlerin açlıkla onu yalamasını, kalın siyah dumanların gökyüzüne yükselmesini çaresizlik içinde izledim. Patlamanın şiddetiyle camlar kırıldı ve kırık camlar ölümcül şarapnel parçaları gibi aşağıya yağdı. Bir parçası Xavier'in yanağına saplandı.

Ayağa kalkmaya çalıştığında Cross bir emir verir. "Yerde kal."

Havayı hastalıklı bir koku dolduruyor. Tatlı bir koku. Dumanın keskin kokusuyla karışıyor. Yangın kontrolsüzce ilerlerken, deponun duvarları bükülmeye ve inlemeye başlar. Alevler her şeyi tüketmeye devam ederken, bir dizi kulak tırmalayıcı çatırtı ile yol veriyorlar, kendi içlerine çöküyorlar.

"O bomba da neydi öyle?" Tamamen çaresiz bir şekilde binaya bakarken gözlerim doluyor. "Hiç böyle bir patlama görmemiştim."

"Şeker bombası," diyor Cross.

Bina için için yanan bir harabeye dönüştü. Kimse ikinci patlamadan sağ kurtulamazdı. İlkinden belki.

Ama ikincisi değil.

Gözlerimdeki batma daha da kötüleşiyor ve artık hava kalitesinden kaynaklanmıyor. Gözyaşlarımla savaşıyor ayağa fırlıyorum. "Yapmamız gereken... Hâlâ..."

Kızgın cehenneme doğru birkaç adım atıyorum, ama yirmi adım öteden bile, cehennemin sıcaklığı yüzümdeki küçük tüyleri yakıyor.

Cross beni geri çekti. "Geri çekil. Canlı canlı yanmak mı istiyorsun?"

"Diri diri yanıyorlar." Kusmuk yemek borumdan yukarı fışkırıyor. "Onlara ulaşmalıyız."

"Gittiler, Wren," diyerek benim acımasız düşüncelerimi doğruladı. "Kimse bundan sağ kurtulamaz."

Şimdi kaçmaya çalışan Xavier. Cross kollarını arkadan dolayarak onu zorla zapt ettiğinde, Xavier Cross'un boğazına bir dirsek indiriyor.

Cross homurdanıyor. " çekilin, Teğmen."

"Tyler içeride."

"Biliyorum." Sesi tamamen yenilmiş gibi geliyor.

Birkaç uzun, acı dolu dakika geçer. Yangın şiddetlenmeye devam ediyor. Eskiden koca bir binanın olduğu yerde yanmış toprağa bakmaya devam ediyoruz.

Kulağımda aniden parazit duyduğumda umut içimde patlıyor. Kaine'in neşeli sesinin bana iyi olduğunu, hiçbir patlamanın bu kadar gösterişli ve yakışıklı birini durduramayacağını söylemesini bekleyerek nefesimi içime çekiyorum.

Ama çatırtı başladığı gibi aniden bitiyor.

"Bu da neydi böyle?" Xavier talep ediyor. "Hepiniz bunu duydunuz mu?" "Doğru olmayan bir şeyler var." Cross'un yüz hatları keskinleşir.

"Tabii ki doğru olmayan bir şeyler var! Seni lanet olası pislik. Orada öylece durdun ve ölmelerine izin verdin. Denememe izin vermeliydin."

"Sen de ölmeyi mi tercih ederdin? Bu mu yani?"

Karşı karşıya geldiklerinde başka bir ses duyuyorum. Bir rüzgar. Bir motorun hafif kükremesi. Başımı eğiyorum ve yemin ederim gökyüzünde gölgeli bir bulanıklık görüyorum.

Kaşlarımı çattım. "Havaalanına gitmemiz gerekiyor." Cross soru soran bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım az önce bir uçak gördüm."

Daha fazla tartışmadan yola çıktık ve çalılıkların arasından havaalanı yönünde yürümeye başladık. Ağaçların arasından çıktığımızda, izlerimizde duruyoruz.

Bizi buraya getiren iki B-8'den sadece biri kaldı. O bir tuzaktı.

Yapbozun parçaları yerine oturdu. Savaş uçaklarını bilerek düşürdüler. Pilotları depoya hiç girmemiş. Tuzağı kurdu ve bekledi. Bizim kaza yerine gitmemizi, Tyler'ın ekibinin araştırmasını bekledi. Kazayı bir şaşırtmaca, gerçek hedeflerini gizlemek için bir sis perdesi olarak kullandılar ve biz patlamanın kaosuyla dikkatimizi dağıtırken, en gelişmiş bombardıman uçaklarımızdan birini çaldılar.

Bizim mi?

Kafa karışıklığı beynimi bulandırıyor. Kendimi Komuta'nın bir parçası olarak düşündüğümü fark ediyorum.

Jetlerini kastediyorum.

Adamlarım *onların* jetini çaldı.

Ama çizgiler bulanıklaşıyor. Tanrım, bulanıklaşıyor.

"Uçaklarda kameralar var," diyorum. "Bunun bir görüntüsü olacak, değil mi? Kimin çektiğini gösteren?"

Cross alaycı bir bakışla cevap verir. "Bombardıman uçağımızı burnumuzun dibinden kaldırdılar. Kameraları devre dışı bırakmak için bir plan yapmadıklarını mı düşünüyorsun?"

Yanındaki Xavier sessizliğe gömülmüştür. Bakışları odaklanmamış, yüzünün rengi solmuş. Hatırlatma yüzüme tokat gibi çarpana kadar bir an için kafam karışıyor.

Tyler gitti.

Jones.

Kaine.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor.

Cross, "Çevreyi kontrol edin," der Xavier'e. O da başını .

Kulak olmadığı anda Cross'un sesi kafamın içinde gümbürdüyor.

"Bundan haberin var mıydı?"

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Onlarla çalışıyorsun. Ne planladıklarını biliyor muydun?"

İfademî çelikleştiremeden bir dilim acı içime işliyor. "Yemin ederim, hiçbir fikrim yoktu."

"Senin de hepimiz gibi gafil avlandığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Şüphesi çok açık. Öfkesi de öyle.

"Ben yapmadım."

Kolumu tuttu. Sertçe. Bakışları benimkileri delip geçerken beni olduğum yerde tutuyor.

Bana inanmıyor.

"Sana söz veriyorum Cross. Bilmiyordum. Onları asla ama asla pusuya düşürmezdim. Kaine'i değil." Kaine'in o muzip sırıtışını bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi içimi acıya boğuyor. "O benim buradaki en yakın arkadaşım."

yeniden ısındı. Elini üzerimden silkiyorum.

"Bilmiyordum."

Bunun üzerine topuklarımın üzerinde dönüp Xavier'in çevreyi korumasına yardım etmeye gidiyorum.

-

Cenazeler iki gün sonra üssün arazisindeki küçük bir mezarlıkta toprağa veriliyor. İç karartıcı bir olay. Bayrakla örtülü üç tabut yan yana duruyor. Tabii ki boşlar. Bomba bölgesini incelemek için bir ekip gönderebildiğimizde üç arkadaşımız külden başka bir şey değildi.

Bakışlarım Şirket bayrağına takılıyor; lacivert zeminli bayrağın ortasında beyaz bir arma var. Herkes saygılı bir şekilde ayakta duruyor ama çoğu yüz keder de dahil olmak üzere duygulardan yoksun. *Onların* umurunda olmayabilir ama ben yas tutuyorum. Gözlerinde yaramazlık olan altın saçlı genç bir adam için yas tutuyorum. Arkadaşım için ağlıyorum. Yanlış olması umurumda değil. Altı ay önce üç Prime'ın ölümüne gizliden gizliye sevindiğim umurumda değil. Üç Komuta askerinin. Bonus! Tana ve ben kasaba meydanında içki içip ölümlerine kadeh kaldırdılar.

Ama Tana burada değil.

Ve kutlanacak bir şey yok.

Bu kayıp bana çok ağır geliyor. Onun düşman olduğunu biliyorum... ama öyle hissetmiyordu. Kaine'in tabutunun arkasından yansıtılan portresine bakıyorum ve göğsüm kederle sıkışıyor. Bakışlarım Tyler'ın resmine kayıyor. Bu durumu daha iyi yapmıyor. Onu eğitmen bağlamı dışında henüz çok iyi tanı mıyordum ama Xavier'in önem dediği biriydi.

Benim Kaine için ağladığım gibi onun için ağlamıyor. Maviler içinde duruyor. İfadesiz. Çenesi sert.

Komutanlarından öne çıkmaları istendiğinde Cross üç tabutun önüne geçer. Onların erdemlerini yücelten bir konuşma yapmak yerine, sadece isimlerini, rütbelerini ve koğuşlarını okur.

"Tyler Struck, 2. Asker, A Koşu Kaine Sutler, 1. Asker, D Koşu Noah Jones, 1. Asker, Sanctum Point."

Noah'ın adı söylendiğinde alçak bir hırıltı duyuluyor ve ben de dönüp simsiyah saçlı, gözlerinde cinayet bakışları olan bir adam görüyorum. Zayıf bedenine kusursuz bir şekilde oturan özel dikim bir takım elbise giyiyor, pahalı kıyafetleri ve pırlanta işlemeli saati zenginlik ve ayrıcalıktan bahsediyor. Güç yayıyor. Aynı zamanda burada gözle görülür şekilde kederli olan birkaç kişiden biri.

Bu Jones'un babası olmalı, kapitalist olan. Kaine ve Tyler'ın aileleri belirgin bir şekilde yokken onun neden katıldığını merak ediyorum. Elimi can simidi gibi tutan Lyddie bana General'in cenazelerinde "duygusal tantanayı" sevmediğini söyledi.

Noah'nın babası, sakın ifadesini korumakta zorlanıyor gibi görünen Travis Redden'in yanında duruyor. Zorlukla dizginlenen öfke parıltıları maskeyi delip geçiyor.

İçimde batan bir hisle, bunun için kellelerin uçacağını fark ettim.

Cenaze töreni kısa ve öz, tam da General'in sevdiği gibi. Ordusunu her şeyin üstünde tutan saygıdeğer liderimiz burada bile değil. Tören bayrakların çekilmesiyle sona eriyor. İki onur muhafızı, Cross için Bölük bayrağını gergin tutmak üzere hep birlikte öne çıkar. Cross kemerine uzanır ve kınından bir bıçak çıkarır, gümüş bıçak sabah ışığında göz kırpar. Buraya geldiğimizden beri yüzü ifadesiz ama sıra bayrağı kesmeye geldiğinde boğazının düğümlendiğini fark ediyorum, bu ilk duygu belirtisi.

Bu geleneği hiç anlamadım. Bayrağı ortadan ikiye bölmek ama ikiye bölmeden durmak. Direnci falan temsil etmesi gerekiyordu. *Hasar görmüş ama yok edilmemiş*. Generalin bu sözleri Tin Block'tan bir albayın televizyonda yayınlanan cenaze töreninde söylediğini hatırlıyorum. Sanırım birkaç önemsiz ölü asker onun dikkatini bir albay kadar çekmiyor.

Cross lacivert ve beyaz kumaş parçalarını teker teker kesiyor. Muhafızların hareketleri senkronize bir şekilde bayrakları dikkatlice tabutların üzerine tekrar örtüyorlar. Ve işte bu kadar. Görevimiz sona erdi.

Cross'la konuşmak istiyorum ama çeşitli memurlar tarafından engelleniyor. Bir ara omzunun üzerinden bana sert bir bakış atmasına rağmen mesafemi koruyarak serbest kalmasını bekliyorum. İki gündür konuşmuyoruz. Mesafesini korudu. Ona telsizinden bir mesaj gönderdim ama görmezden geldi. Kamarama gelmiyor. Onunla Wolf olarak bağlantı kurmama ve Cross olarak konuşmama izin vermiyor.

Pusuyu bildiğimi sanıyor ama bilmediğimde ısrar ettiğimde ona yalan söylemiyordum. Son iki gündür, beni karanlıkta bıraktıkları için Ayaklanma'ya lanet ediyordum ve o gece üsse döndükten sonra Adrienne ile bu konuda yaptığım konuşma beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Döngünün dışında tutulmak hoşuma gitmiyor," diye tersledim onu.

"Ben Elite'im. Yapabilirdim-"

"Ne? Ne yapabilirdin? Operasyonun olduğundan daha sorunsuz geçmesini mi? Sen olmadan da istediğimizi aldık."

"Uçak."

Bunu ne doğruladı ne de reddetti. "Kararları siz vermiyorsunuz. Biz veriyoruz. Eğer o görev için sana ihtiyacımız olsaydı, sen de görevin bir parçası olurdun. Ve sana ihtiyacımız yoktu, Darlington. Aslında, önceden haberdar olman tüm operasyonu tehlikeye atabilirdi."

"Ne? Bana güvenmiyor musun?" Acı bir şekilde söyledim.

"Bu güvenle ilgili değil. Samimiyetle ilgili. Tepkileriniz. Tüm operasyon tam da istediğimiz gibiydi. Düşen bir uçağı araştırmaya gidiyordunuz. Eğer bunun bir tuzak olduğunu bilseydiniz, onları ."

"Düşündüğünden daha iyiyim."

"Ve düşündüğünden de kötü. Gençsin ve kibirlisin. Bununla birlikte, borudan aşağıya doğru gelen bazı şeyler var. Jubilee'de yardımına ihtiyacımız olacak."

Beklenti daralttı. "Ne planlıyorsun?"

Tek söylediği "İrtibatta olacağız," oldu ve o zamandan beri ondan haber alamadım.

Cross'un peşinden belli bir mesafeden giderken soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Aşık bir köpek yavrusu gibi.

Jones'un babasıyla konuşmak için durduğunda omurgam sertleşti. Adam açıkça öfkeli. Cross her ne söylüyorsa, Bay Jones bunu kabul etmiyor. Sesinin tonu yükseldiğinde Travis adamın koluna dokunuyor ve onu kardeşinin yanından uzaklaştırıyor.

Cross kalabalıktan ayrılıp binanın girişine doğru ilerleyene kadar yaklaşık on beş dakika geçer.

Endişe içimde çırpınıyor. Onunla konuşmam gerek. O pusuyla hiçbir ilgim olmadığını bilmeli. Peşinden yürüyorum, kapıdan çıkıp kayboluşunu izliyorum. Onu gözden kaybettim ama nereye gittiğini biliyorum. Savaş odamız bu binada değil ama onun ofisi burada.

Cam kırılma sesini duymak için tam zamanında o kapıya -OPERASYONLAR KAPTANLIĞINA- ulaşıyorum.

Kapıyı iterek açmak üzereydim ki yalnız olmadığını fark ettim.

"Bunun olmasına nasıl izin verdin?"

Travis.

"Kendi insanlarınızın lanet bir pusuda ölmesine izin veriyorsanız, lanet olası elit birliğinizin ne anlamı var?"

"Aynaya bakmak isteyebilirsiniz, Albay." Cross'un sesi buz gibiydi. "Sen istihbaratın başısın."

"Sen benim yerdeki botumsun! Bunu bilmen gerekirdi. Wexton Jones'a tek oğlunun öldüğünü nasıl açıklayacağım? Öldü çünkü kardeşim onu doğrudan tuzağa düşürdü."

Cross hiçbir şey söylemiyor.

"Düzelt şunu," diye hırlıyor

Travis.

"Bunun Wexton Jones'la olan arkadaşlığınız için sakıncalı olmasından dolayı üzgünüm." Cross şimdi onunla alay ediyor. "General emekli olduğunda ve sen dümenin başına geçtiğinde onun için büyük planların olduğunu biliyorum. Bu hâlâ hayalin mi Trav?"

Kardeşi cevap vermiyor.

"Çünkü General'in dizginleri ikimizden birine teslim edeceğini düşünüyorsanız kendinizi kandırıyorsunuz demektir. Tanrı'yı yasaklayan biri için, onun Tanrısı

Kompleksin yeterince büyük olduğu kesin. İnsanlara liderlik edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyor. Düzeni koruyacak. Aberrantları kontrol altında tut."

"Ne saçmalıyorsun sen? *Düzel*t şunu. Uçağımızı çalan insanları bulun. İşinizi yapın."

Yaklaşan ayak sesleri üzerine en yakınımıdaki açık kapıdan içeri giriyorum. Travis'in öfkeli ayak sesleri köşede kaybolana kadar bekliyorum.

Bir an sessizlik oldu, sonra Cross'un ofisinden bir ses daha geldi. Daha fazla cam kırığı.

Dudağımı ısırıyorum. Belli ki konuşmak için uygun bir zaman değil. Belki de en iyisi budur.

Zaten önce yapmam gereken bir şey var.

BÖLÜM 48

(Odasına gitme cesaretini bulduğumda güneş batmıştı ve bir yanım beni içeri almasına şaşırdı. Tek bir kelime etmeden

Kapıyı açtı. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattı.

Sivil kıyafetler içindeyim. Ceketimi silkerek çıkardım, üzerimde kot pantolon ve atlet vardı. Kanepenin yanındaki sandalyeye çökmeden önce bakışları bana doğru kayıyor.

Endişe hayal kırıklığıyla karışıyor ve boğazımı sıkıyor. Bu dayanılmaz bir şey. Wolf-Cross'un bana kızgın olduğunu bilmek acı veriyor. Hâlâ onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeye çalışıyorum. Ama gelişmek zorundayım çünkü o artık tam olarak Wolf değil. Wolf benim çocukluk arkadaşım. Wolf bir çocuk. Cross bir erkek.

"Amcam beni yolun kenarında bulmadı." Cross bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Ben beş yaşındayken beni şehirden kaçırdı. Ailem Ayaklanma ajanlarıydı. Sistemi içeriden çökertmek için çalışıyorlardı. Babam sahada öldü. Annem gizlendiği için idam edildi."

Kanepeye oturdum ve pişmanlık dolu bir bakış attım.

"Wolf'a ne zaman 'babamdan' bahsetsem Jim'den bahsediyordum. Gerçek şu ki, ailemi hatırlamıyorum. Onları hiç tanımadım. Jim beni Blacklands'e götürmeden önce hiçbir şey hatırlamıyorum."

Ağzı açık kaldı.

"Evet," diye onaylıyorum kuru bir sesle. "Neredeyse üç yıl boyunca karanlıkta yaşadık. Aslında her zaman karanlık değildi. Günde yaklaşık beş saat ışık alan çimenli bir açıklıkta bir güneş cebi bulduk. Ailem ondan beni korumasını istedi, o da öyle yaptı. Güvenli olduğuna karar verdiğinde de koşullara döndük ve Z'ye yerleştik. Son on iki yıldır gerçekten çiftçilik yapıyorduk. Onun Değiştirilmiş olduğunu biliyordum." Aberrant demiyorum çünkü Jim bir sapkınlık değildi. Kusurlu değildi. "Ama Ayaklanma için çalışmadı. Ben de çalışmadım, idamından sonrasına kadar. Beni Program'a katıldıktan kısa bir süre sonra işe aldılar. Daha doğrusu, sen beni buna zorladıktan sonra."

Ağzının kenarları eğleniyor.

"Sadece bir yeteneğim olduğunu söylediğimde sana yalan söyledim." Gülümsemesi kaybolur.

Ayağa kalktım ve pantolonumu çıkarmaya başladım. "Ne yapıyorsun?"

"Daha önce Ellis'i görmeye gittim." Espri olsun diye dudağımı ısıırıyorum, "Düşmanınız için çalıştığını biliyor muydunuz?" diye sormadan önce kısa bir süre tereddüt ediyorum.

Cross dişlerinin arasından tıslıyor. "Lanet olsun."

"Özür dilerim. Ona ulaşmadan önce bağlantımla teyit ettim.

Yıllardır burada gizli görevde."

Fermuarımı indiriyorum.

"Ondan yaralarımı iyileştirmesini istedim. Hala orada olup olmayacağından emin değildim.

Ama..."

Kotun altında bir çift beyaz iç çamaşırı giyiyorum. Avuçlarım sinirden ıslanmış bir halde kot pantolonumu çıkarıp yerde bir havuzun içinde bırakıyorum.

Cross çıplak kalçalarımı görünce nefesini tuttu. Yanıklar gitmiş.

Kan izi hala orada.

"Benim tek bir yeteneğim yok. Dört tane var."

"Dört." Gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Pekâlâ. Pekâlâ. Birinin ne olduğunu biliyorum. Diğer üçü ne?"

"Aklını okuyabiliyorum." Dudaklarımı büzüyorum. "Aslında, hayır, *aklını* okuyamıyorum.

kalkanın olağanüstü. Belki bir saniyeliğine indirirsin?" Bakışları güvensizleşiyor.

"Lütfen. Bu ayrıcalığı kötüye kullanmayacağım."

Başını salladığında, cam kapının ardındaki manzaraya odaklanarak onun yanından balkona doğru bakıyorum. Görüntüyü zihnine itiyorum.

İç çekiyor.

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Ben bir projektörüm." "Belli ki."

"Ve..." Yutkunuyorum.

"Kışkırtabilirim." "Siktir, Wren."

"Biliyorum. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o gücü hiç kontrol edemiyorum."

"Bu beni nasıl daha iyi hissettirir ki?" diye karşı çıkıyor, sonra sakinleştirici bir nefes alıyor. "O zaman idamdaki sendin, öyle mi?"

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Sana tam olarak güvenilebileceğimden emin değildim." Yanağımın içini kemiriyorum. "Ama evet, o bendim. Eğer inanabiliyorsan, bunu bilerek yapmadım. Çocukken kazara birbirimize bağlanmamız gibi bir şey. Bir yol açtınız ve ne yaptığınızın farkında bile olmadan körü körüne uzandınız. İnfazda olan da buydu. Ekibin Jim'in önünde dizilişini dehşet içinde izliyordum. Zihnimde onlara silahlarını indirmeleri için yalvarıyordum. Ve sonra... bir anda oldu."

"Az önce oldu," diye yankılanıyor inanamayarak.

"Bu ilk kez de olmadı. Yıllar boyunca burada ve orada oldu. Genellikle bir şeye kızdığımda ya da paniklediğimde. Sana bahsettiğim gece, babam -Jim- bizi yoldan çıkardığında kışkırtıyordum. Sana arabayı benim kullandığımı söylemiştim. Kullanmıyordum. Kamyonu geri döndürmesi için onu yanlışlıkla kışkırttım ve neredeyse ölüyorduk."

"Kahretsin."

"Jim beni bu konuda eğitmeye çalıştı ama bu onun en güçlü yanı değildi. Ve Kıta'da bilinen o kadar az kışkırtıcı var ki, bilirsiniz, tavsiye için birini bile arayamıyorum." Bir kahkaha attı. "Nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Kahkaha azalıyor. "Bilseydim bile kullanmazdım."

Başını eğiyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Özgür irade hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Bu benim için önemli bir kavram. Kendi kararlarımı kendim verdiğim fikri hoşuma gidiyor.

Eylemlerimin bana ait olduğunu. Bunu onlardan almak isteyecek kadar nefret ettiğim çok az insan var."

Cross'un yüz hatları yumuşar.

"Daisy olarak sana bazı konularda yalan söyledim, ama hep ihmal ederek. Ama sen de aynısını yaptın." Ona sert bir bakış attım ve o da başını salladı. "Ben olarak, Wren olarak, buraya geldiğimden beri çok fazla yalan söyledim. Senden saklandım."

Kalçama dokunuyorum, bakışlarını oraya basılmış kırmızı daireye yönlendiriyorum. Ellis'in beni iyileştirmesini istemememin nedenine.

"Jim bunu ben çocukken yaktı. Ben yedi yaşındayken ortaya çıktı. Ayaklanma da dahil olmak üzere kimsenin ne olduğumu bilmesini istemiyordu."

Bu da kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Onlardan sakladı mı?"

"Evet. Beni bir piyon olarak kullanacağını biliyordu. Annem de biliyordu. Bu yüzden beni uzaklara gönderdi. Beş yaşındayken ilk kışkırttığım kişi oydu. Tehlikenin farkındaydı, özellikle de bir çocuğun elindeyken, bu yüzden Jim'e beni uzaklara götürmesi için yalvardı. Ondan başka anlattığım tek kişi sensin."

"Arkadaşın bilmiyor muydu?"

"Sadece sen. Ve şimdi de Ellis, sanırım."

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra çenesi sıkıca kenetleniyor ve gözlerini tutuşturan öfke parıltısıyla irkiliyorum.

"Lanet olsun, Dove. Böyle aptalca bir şeyi nasıl yaparsın?" Ağzım açık kaldı. "Sana gerçeği söylediğim için bana kızgın mısın?"

"Kendini ifşa ettiğin için sana kızgıyım. Düşmanlarınızla aranızdaki tek koruma katmanını ortadan kaldırdığınız için."

Göz

kırpıyorum

.

O haklı.

Titrek bir nefes alırken göğsüm yükseliyor. "Düşüncesizce olduğunu biliyorum." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ama o zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu."

"Neden kendini böyle bir riske atasın ki?"

"Ben... Ben sana bana güvenilebileceğini göstermek istedim. Sana kendimi göstermek istedim." Boğazımdaki duygu yumağı beni boğacak gibi. "Sana

ne olduğumu görmek için."

"Senin tam olarak ne olduğunu görüyorum Daisy. Her zaman gördüm."

Beni  pmeden önce bunun tadını çıkaracak zamanım bile olmadı. Yatak odasına bile gidemedik. Kıyafetlerimiz yırtıldı. Kanepede oturmaya başladık ama kanepeler bize dar geliyordu ve Cross hayal kırıklığına uğramış asına bir tıslamayla beni yere çekti, dirseklerinin üzerine çöktü, ben üzerine yerleşirken gözleri parlıyordu.

Onu serbest bırakıyorum, yavaş ve derin bir vuruş yapıyorum, bu da onun lanetlenmesine neden oluyor.

Sonra   k yorum ve ikimiz de inliyoruz.

"Dünyadaki en iyi his," diye mırıldanıyor.

Zaman gibi görünüyor, etrafımdakiler sadece ikimiz kalana kadar kayboluyor. Bu hep böyleydi. Sadece ikimiz.

G ğ slerimi avu lamak için uzanıyor. Sıkıyor. Meme uçlarımla oynuyor. Titriyorum. Sonra o güçlü eller aşağı doğru indiğinde daha çok  rperi orum. Parmaklarını yeni iyileşmiş uyluğumun üzerinde gezdiriyor ve bu garip bir his... yani hissetmek. O kadar uzun zamandır orada hiçbir his yoktu ki, yeni bir erojen bölge keşfetmek gibi. Alışılmadık hisler çok lezzetli.

"Pusudan haberim yoktu."

Muhtemelen bunu söylemek için en kötü zaman ama kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olamıyorum.

"Sana inanıyorum," diyor Cross, sonra yukarı doğru itiyor ve beni öyle derin dolduruyor ki nefesim kesiliyor.

Beni sikini sürerken izlerken gözleri zevkten puslanıyor. Nabzının boğazının dibinde attığını gördüğümde, ellerinin vücudumda dolaştığını hissettiğimde kendi zevkim yükseliyor. Ritmin kontrolünü kaybederek onun üzerine kıvrıldığımda dudakları meme ucumda.

Birbirimizden birkaç saniye sonra serbest kalıyoruz. Boynuna karşı inliyorum ve o da benimkine karşı inliyor, içimde zonkladığını hissederken son bir hamle yapıyor.  zerinden yuvarlandığımda ikimiz de zor nefes alıyorduk. Hareket edemeyecek kadar tembel ve doymuş durumdayız. Yere uzanıp tavana bakıyoruz.

"Seni seviyorum," diyor.

Dudaklarımı g dıklayan gülümseme yi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Seni sekiz yaşımdan beri seviyorum. Ve hala tüm bunlara alışmaya çalışıyorum. İkinizi birleştirmeye çalışıyorum. Daisy. Wren." Pişmanlık sesini kalınlaştırıyor. "Tyler'ı kaybettikten sonra öfkeli olduğum için özür dilerim. Sutler. Jones'u. Onlar benim sorumluluğumdaydı. Kendime kızmıştım, sana değil. Travis haklı. Onları tuzağa düşürdüm."

"Bilmiyordun."

"Eğer dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı yapardım." "Benim tarafımdan." Kalbim sıkışıyor.

"Evet, ama bu senin hatan değil. Başından beri Daisy olman senin suçun değil, ya da..." Sesi daha da kısılıyor. "Ya da artık gerçeği bildiğime göre, hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmemiştim."

"Dehşete mi düştün?" Kaşlarını çatarak doğruluyorum. Buraya geldiğimden beri saçlarım o kadar uzamış ki, göğüslerimin üzerine bir perde gibi düşüyor. "Neyden korkuyorsun?"

"Senin için hissettiklerimden." Bakışları benimkileri arıyor, beni esir alıyor. "Sen benim ruhumdasın, Wren. Bir nefes alıyorum ve seni göğsümde hissediyorum. Sen benim içimdesin. Çocukluğumdan beri içimdesin ve seni kaybetme düşüncesi..."

Boğazım tamamen daralıyor ama bir şekilde "Beni kaybetmeyeceksin" diye fısıldamayı başarıyorum.

"Seni güvende tutmamı çok zorlaştırıyorsun." "Beni güvende tutmana gerek yok."

"Dikkatsizsin. Seni durdurmasaydım o yanan depoya doğru koşacaktın."

"O benim arkadaşımdı-"

"Senin hayatın benim için daha önemli," diye araya giriyor Cross. "Bunu anlamıyor musun? Sutler iyi bir adamdı ama onun hayatı seninkinin yanında önemsiz kalır. Önemli olan tek hayat senin hayatın. Seni güvende tutmak için herkesin boğazını keserim, tüm dünyayı yakarım ve-"

"Ben de seni seviyorum."

Duruyor, dudaklarında bir sırıtiş belirliyor. "Biliyorum."

Ukala piç. Bu üç kelimeyi daha önce hiç kimseye söylememiştim ve o burada bunları hafife alıyor.

Ama sonra beni tekrar üstüne çekiyor ve ona neden kızdığımı unutuyorum.

-

Daha sonra, yatağında karşılıklı uzanırken, parmaklarımı kolunun sıcak etinde gezdiriyorum.

"Bunlar..." Mürekkebi hafifçe okşadım. "Dini olmaya tehlikeli derecede yakınlar. Melek kanadıyla karıştırılabilirler. Babanın buna izin vermesine şaşırdım."

Ağzının bir köşesi çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Yapmadı. En azından ilk seferinde. İlk dövmemi on altı yaşımdayken yaptırdım. Bileğimin iç tarafında küçük bir kanattı sadece. Kendini kaybedecek bir şey değildi. Ama beni Point'teki hastaneye götürdü ve yenilenme odasına attı. Yok olmasını sağladı."

"Nedense bu beni şaşırtmadı."

"Beni o kadar kızdırdı ki ertesi gece mürekkep salonuna geri döndüm ve bütün bir koluma dövme yaptırdım."

Kıs kıs gülüyorum. "Çok . Tam bir Darlington hamlesine benziyor." "Siktir. Haklısın."

"Bunlar melek kanadı mı?" Detaylı tüylerin izini sürüyorum. İnce çizgileri ve narin kıvrımları.

"Hayır."

"O zaman kuşlar mı? Gerçekten mi? Kuş ismimle dalga geçtin ama kuş mürekkebin mi var?"

Sırıttıyor.

"Neden kanatlar?" İtiyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım bana özgürlüğü hatırlatıyorlar."

Gözlerim alevlere kayıyor. "Peki ya ateş?"

"Yıkım. Tüm bu dünyanın her zaman topyekûn bir yıkımın eşiğinde olduğunu hatırlatan bir hatırlatma."

Yavaşça başımı sallıyorum, kolunu inceliyorum. En çok ilgimi , sanat eserinin arasına örülmüş kelimeler.

"Tüm bu metin satırları ne anlama geliyor?"

Sesi derin ve düşünceli. "Sadece yıllar boyunca aklımda kalan kelimeler, cümleler. Öğrendiğim dersler. Beni değiştiren anlar."

Gecenin geri kalanını her kelimeyi inceleyerek geçirmek istiyorum ama bunun yerine yine umursamazca bir şey yaparak bu huzurlu anı mahvetmeye karar veriyorum.

"Ayaklanmanın Gümüş Jübile için planladığı bir şey var."

Sertleşiyor. "Ve bunu bana şimdi söylüyorsun çünkü...?"

"Daha yeni öğrendim. Ve planın ne *olduğunu* bile bilmiyorum. Besin zincirinde o kadar aşağılardayım ki tepeyi görmek için sonsuzluk merdiveni gerekir."

"Jübileye siviller de katılacak."

"Her ne planlıyorlarsa misafirleri dahil etmeyeceklerini varsayıyorum. Şebeke masumlara asla zarar vermez."

"Silah deposunda masum insanlara zarar verdiler," diyor Cross sıkıca.

"Üç. Bu çok az kayıp demek."

"Vay canına, Dove. Eminim iyi dostun Sutler, ölümünün senin gözünde 'minimal' olduğunu duysa çok sevinirdi."

Tökezleyerek oturma pozisyonuna geçiyorum. "Söylediğim şey bu *değil*. Bunu mazur görmüyorum ve Kaine'i kaybetmiş olmak beni kahrediyor. O operasyonun planlamasında yer almış olsaydım, depo boşken bombayı patlatmaları için onlarla konuşmaya çalışırdım. Demek istediğim, büyük ölçekli kayıp olayları Modların çalışma şekli değildir. Büyük insan gruplarını bombalamazlar, bu General'in . Gümüşkan Arındırması'nda kaç kişi öldürüldü? On binlerce mi? Peki ya Valterra Ridge'in bombalanması? Bütün bir Mod topluluğu yok edildi. Ayaklanma masumları hedef almaz."

Şüpheli ifadesi devam edince bir meydan okuma seslendiriyorum.

"Ayaklanmanın neden olduğu yüksek can kayıplı bir olay ne zaman yaşandı?"

"Bombalamalar oldu."

"Kaç sivil öldü?" Ben zorluyorum.

Nefesinin altında homurdanıyor. "Pekâlâ. Bu doğru. Sivilleri hedef almıyorlar. Peki o zaman Jubilee için ne planlıyorlar? Hedef babam mı?"

"Öyle olsa umurunda olur muydu?"

Cross tereddüt ediyor, sonra da "Bilmiyorum" diyor.

-

Kaine olmadan üste olmak zor. Onun hayatımın ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğunu, alaycı sırtışılarından, utanmaz flörtlerinden ne kadar keyif aldığımı fark etmemiştim. Bir hafta oldu ve ben hâlâ yemekhaneye girdiğimde onu orada bulmayı ve bana bir fincan kahve uzatmasını bekliyorum. Son zamanlarda bana biraz daha sıkı sarılan ve Kaine'in ölümünden beri yemeklerini benimle paylaşmak için daha fazla çaba sarf eden Lyddie ile yetinmek zorundayım.

"Onu özlüyorum," diyor bugün sabah yemeğinde.

Kalbim sıkışıyor. "Ben de özlüyorum."

Tereddüt ediyor. "Elite hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Kaşlarımı çatıyorum, içimde bir ihtiyat titreşiyor. "Elbette, ama cevap verebileceğime söz veremem."

"Yüzbaşı Redden ile Albay arasında herhangi bir gerginlik fark ettiniz mi?"

"Travis Redden'daki albay mı?"

"Evet. Bombacı çalındığından beri İstihbarat'ta işler gerçekten gergin. Travis çok gergin."

"Doğrudan onun altında çalışmadığını sanıyordum."

"Oh, bilmiyorum." Kızardı. "Bir keresinde ona kahve götürmüştüm ama hepsi o kadar. Yine de diğer askerlerden mırıltılar duyuyorum. Ve dün ofisinin önünden geçerken telsizden biriyle Elite hakkında konuştuğunu duydum."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyordu?"

"Birimizin rehavete kapıldığını ama kendisinin bunu değiştireceğini söyledi. Ve sonra"-sesini alçaltıyor-"yüksek rütbeli subaylardan oluşan bir kısa liste hazırlıyor."

Çenem düştü. "Cross'un yerine geçmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?" "Bilmiyorum. Ama belki sana söylemem gerektiğini düşündüm."

İstihbarat alanında çalışan biri için, Lyddie'nin çenesi düşüktür. Eğitimimiz sırasında yenemediği tek tehlikeli özelliği bu. Yine de bir kez olsun dedikoducu eğilimlerini takdir ediyorum. Onun burnunun dibindeki Cross'a ulaşmak için hiç vakit kaybetmedim.

"Kardeşin Elite'in lideri olarak senin yerini almak istiyor olabilir."

Kafamın içinde homurdanıyor. "Önce babamızdan geçmesi gerekecek. General açıkça güvenmediği birinin yönetimi devralmasına izin vermeyecektir."

"Baban sana açıkça güveniyor, ha? Modified kız arkadaşıyla telepatik olarak konuşurken öyle diyor."

Bu bana Wolf'un alamet-i farikası olan kahkahayı attırdı. Cross'un inatçı gamzesi ve seyrek kahkahalarıyla benimle dalga geçtiği süre boyunca onun kahkahalarını hayatım boyunca duyduğumu fark etmemiştim. Bu oldukça fantastik. Çocukken kendiliğinden birbirimize bağlanmıştık ve şimdi burada daha da sıkı bağlanmış durumdayız. Bu, aramızdaki bağın yadsınamaz gerçekliğine işaret ediyor. Bizler, kontrolümüz dışındaki güçler tarafından bir araya getirilmiş, parçalanmış bir bütünün iki yarısıyız.

O haklı.

Korkunç bir şey.

"Şehirde seçtiğimiz elbiseyi giyecek misin?" Lyddie düşüncelerimi böldü.

"Ne?"

"Jübile için." "Oh.

Evet."

Hayatımda ilk kez Lux kredilerimi kıyafet satın almak için ve gri, siyah veya mavi olmayan bir kumaş bulmayı bile başardım. Aldığım elbise gözlerimi tamamlayan ve cildimi ışıltılı gösteren koyu bir zümrüt yeşiliydi. Aynada bir yabancı gibi görünüyordum ama kendimi çok güzel hissediyordum. Cross'un beni bunun içinde görmesini istiyorum.

"Yarın partiden önce odanıza geleceğim. Saçımızı ve makyajımızı birlikte yaparız."

"Kulağa harika geliyor." Elini sıkıyorum ve bu bana acı tatlı bir his veriyor.

Bu yolculuğa başladık. Ben, o ve Kaine. Şimdi sadece ikimiz kaldık. Ama sanırım yalnız olmaktan iyidir.

-

O gece Adrienne bana ulaştı ve ne yapmam gerektiğini söyledi. Bu basit bir hedef ve sivilleri hedef almayacaklarını söylediğimde Cross'a yalan söylemediğime dair bana umut veren bir hedef.

Ertesi akşam üssün dış mahallelerine ve Adrienne'le ilk tanıştığım araç havuzunun dışındaki tünele gidiyorum. Benim için bıraktıkları paket, görevlerde taşıdığımız çantaların aynısı olan Silver Block logolu şık siyah bir çantanın içindeydi. Nasıl aldığını bilmiyorum. Umurumda da değil.

Kayışları omuzlarıma geçiriyorum ve sonra etrafa bakıyormuş gibi yaparak otoparka geri dönüyorum. Araçların çıkışını yapmakla görevli memurlardan biri olan Yemi'nin izini sürme bahanesiyle buradayım.

"İşte buradasın," diye sesleniyorum, zırhlı bir kamyonun sürücü koltuğundan inen iri yarı adama gülümseyerek. "Bu hafta sonu araba ödünç konusunda seninle konuşmak istiyordum. Boş zaman kartım var."

Yalan değil. Geçiş iznim var. Lyddie'ye onunla birlikte şehirdeki ailesini ziyaret edeceğimi söyledim, bunu ona sorarak herkes doğrulayabilir.

"Elbette," diyor Yemi ve beni kendi standına doğru yönlendiriyor.

Kameraları izleyen ve araç havuzuna çantasız girdiğimi görmüş olabilecek her kimse, çantayla çıktığımı fark etmemesini umarak çantayı sırtımda kaydırıyorum.

BÖLÜM 49

(Zamanı geldi.

Jübile birazdan başlayacak ve benim de bir saatten az zamanım var. Görev. Yolcu koltuğunda çantamla, ödünç aldığım aracımı üs boyunca General'in tüm etkinliklerine ev sahipliği yaptığı büyük, geniş alana yayılmış mekâna sürüyorum. Kapitalistler ve diğer Kıta seçkinleri şehirdeki büyük toplantılara ev sahipliği yapabilecek kadar büyük olan tek oteli tercih ediyor. Elysian. En anlamsız şeyleri kutlamak için izinler satın alıyorlar - bir kızın liseden mezun olması. Bir oğul ilk işine atanıyor.

General elbette bu gösterişlerle ilgilenmiyor. Güvenilir Komuta üssü, yönetiminin şapkasındaki böylesine anıtsal bir tüyü kutlamak için bile yeterli olacaktır. Cross'a göre bu Jübile zerre kadar umurunda değil. General tüm partilerin kendi kendini şımarttığına inanıyor, nokta, ama gösteriş için onlara ev sahipliği yapıyor. Bu gece bir konuşma yapacak. Dans edilecek. İçecekler. Ve sonra herkes gece yarısından önce askeri bir şekilde dağılacak ve üssü terk edecek.

Ulaşım Copper Block tarafından yürütülmektedir. Sivil araçlar alana yakın kontrol noktasından üsse girecek. Elbette aranacak ve taranacak. Daha önce yemekhanede Teğmen Hirai'ye rastladım ve bana mekânı çevreleyen güç alanının güçlendirilmesinden sorumlu olduğunu söyledi. Herhangi bir konuk birden fazla uyarı işaretini görmezden gelir ve belirlenen alanın dışına adım atmaya çalışırsa, elektrik çarpması şeklinde kötü bir sürprizle karşılaşacak.

"Umarız bu gece elimizde çok fazla ölü sivil olmaz," dedi alaycı bir şekilde ve ben de kıkırdamak zorunda kaldım.

"Paket sende mi?" Adrienne soruyor.

"Evet."

Bu zor kısmı olacak. Patlayıcıları yemek şirketinin içinde ayarlamam gerekiyor. Mutfakta değil, iki kapı aşağıdaki büyük erzak odasında. Adrienne dün gece bana planları yansıttı.

"Burada kimse olmayacak mı?" Ona soruyorum, aynı şekilde dün hedefimi söylediğimde.

"."

Güzel. Plandaki rolümün başka bir yem yaratmak olduğunu varsayıyorum. Çantamdaki patlayıcılar bırakın üssün tamamını, erzak odasına bile fazla zarar veremez. Ama yine de bu patlayıcıları yerleştirmekten başka bir talimatım yok.

Silver Elite, alt blokları kısıktandıracak türden güvenlik avantajlarıyla birlikte geliyor. Hareketlerim neredeyse hiç sorgulanmıyor ve eğer durdurulursam, başparmağımı okutuyorum, birimimi görüyorlar ve hiçbir soru sorulmuyor. Neyse ki bugün tek bir kişi bile beni fark etmedi.

Mekan karmakarışık. Dışarıda park etmiş yemek kamyonları, eli silahlı askerler personelin eşyaları indirmesini izliyor ve her birini tarıyor. Başımı eğiyorum ve koridorda bakışları üzerimden kaçırarak binaya giriyorum. Sinyal bozucumu henüz etkinleştirmedim - binadaki tüm kameralar aniden çalışmayı durdurursa çok fazla dikkat çeker - bu yüzden tavandaki yanıp sönen kırmızı ışıkların her hareketimi takip ettiğinin çok farkındayım. Mutfığa giriyorum ve ancak o zaman sinyal bozucuyu çantamdan çıkarıp aktif hale getiriyorum ve kameralara görünmeden koridora geri dönüyorum.

Malzeme odasında, yükleri odanın her tarafına yerleştirerek hızlıca çalışıyorum. Her ses, her kumaş hışırtısı sinirlerimi geriyor. Acele etmek, yaptığım işi aceleyle getirmek istiyorum ama dikkatsiz olmayı göze alamam. Adrienne bana güveniyor.

Benden patlayıcıları ateşlemem istenmedi, sadece onları stratejik noktalara yerleştirmem ve ateşleme sistemine bağlamam istendi. Patlamanın uzaktan olacağını varsayıyorum. Kalan gümüş kapsülü çıtalı ahşap bir dolabın içindeki duvara yapıştırdıktan sonra, artık boş olan sırt çantamı omzumun üzerinden kaydırıyorum, sinyal bozucu yan cepten dışarı bakıyor.

Rahat bir nefes aldım.

Başardım.

Tamamdır.

Buradan defolup gitme zamanı.

Kapıyı yarılamıştım ki, hemen dışında ayak sesleri duydum. Donup kaldım.

Yürümeye devam edin, her kimse ona yalvarıyorum. *Yürümeye devam edin.*

Kapı kolu dönmeye başlar.

Kahretsin.

Kapı açılıp Jayde Valence kapıda belirdiğinde sinyal bozucunun üst kısmını cebimin derinliklerine, gözden uzak bir yere itiyorum.

Kalbim durdu.

Bir an için birbirimize bakıyoruz, ta ki onun soğuk ve keskin sesi sessizliği bozana kadar.

"Burada ne yapıyorsun, asker?"

"Yemek şirketini arıyordum. Sanırım adı Eman'dı?" Kupkuru ağızla yutkunuyorum. "Mutfak ekibi birkaç malzeme almak için buraya gelmiş olabileceğini söyledi."

"Yemek

şirketi."

"Evet."

Jayde kapıyı arkasından kapatıyor ve odanın derinliklerine doğru adım atarak etrafını tarıyor. Kalbim hemen yeniden atmaya başladı. Yüksek sesle ve ısrarla.

Ayarladığım patlayıcılar gözle görülemez. Stratejik olarak yerleştirilmiş. Yakından bakmadığı sürece bana bir şey olmaz. Özellikle de pencereye. Tek yapması gereken panjurları kaldırmak ve çerçeveye yapıştırdığım iki küçük gümüş diski bulacak.

"Ama gördüğünüz gibi," diye hafifçe bitiriyorum, "burada değil. Sanırım etrafı kurcalamaya devam etmeliyim."

Kapıya doğru bir adım atıyorum. Hareket etmiyor.

"Yarbay?" Soruyorum.

Gülümsüyor. Yanağındaki kan lekesi, neşe ifadesiyle birleştğinde daha da tehditkâr görünüyor.

"İnsanları yanlış değerlendirdiğim çok nadirdir," diyor.

"Pardon?"

"Suçlamaları ayarladığınızı gördüm. General memnun olmayacak."

İçimde panik kıvılcımları çakıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Zihnim beni hiç yanıltmadı," diye araya giriyor Jayde. "Çocukluğumda bile. Gördüğüm her imge şaşmaz bir doğrulukla teyit edildi. Bu akşamki imgelem..." Dudakları gerildi. "Yüzünüzü hemen tanıdım. Julian Ash'in idamından sonra sizi sorgulamıştım."

"Yaptın. Ve beni temize çıkardın," diye hatırlatıyorum ona, omuzlarımı dikleştirerek. "Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım."

Ben konuşurken bile, zihnim onun penetrasyonuna hazırlanmak için çoktan tuzağa düşürüldü. Gelmiyor. Orada öylece duruyor, şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Nasıl?" diye

sorar. "Nasıl ne?"

"Zihninizi bu kadar uzun süre nasıl kontrol altında tutabildiniz? Bu olağanüstü."

"Gerçekten neden bilmiyorum." İçimde dolaşan korkuya rağmen sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Bana yalan söyleme asker. Sorgulama sırasında hata yapmış olabilirim ama aptal değilim."

Birbirimize bakıyoruz. Midem çalkalanıyor, endişeyle kıvranıyorum. Cross'a umutsuz bir bağlantı gönderiyorum, o da hemen yanıt veriyor.

"Sorun nedir?"

"Sana ihtiyacım var. Hemen. Jayde Valence az önce Ayaklanmaya yardım ettiğime dair bir imgelem gördü."

"?"

Ona yerimi söyledim ve "Acele et." dedim.

Parmaklarım belimdeki silaha uzanma isteğiyle karıncalanıyor. Ama henüz bir şey olmadı. Kendi silahına uzanmıyor ve ben de elimi çok erken göstermek istemiyorum.

Daha da önemlisi, bu odaya başka kimsenin girmiyor olması. Koridorda gürleyen ayak sesleri yok. Kapının dışında kimsenin olmadığından şüpheleniyorum. Asıl soru, neden yanında destek getirmedi? Tek başına gelirken bu kadar rahat hissediyorsa, o hayali nasıl sona erdi?

Onu izlerken, sinirlerim bir yay kirişi gibi geriliyor, en ufak bir provokasyonda kopmaya hazır.

"Normalde sizi alması için bir ekip gönderirdim ama kendim görmem gerekiyordu." Başını tekrar sallar. Hayretler içinde. "İmgelem çok mantıksızdı. Seni *temize* çıkarmıştım. Ama yine de buradasın."

Kibir, farkındayım. Bu yüzden yalnız.

Zihin okuma yeteneklerine o kadar güveniyordu ki, benim tarafımdan nasıl alt edilebileceğini bir türlü anlayamıyordu. Araştırmak zorundaydı. Ve belki de yaptıklarının altında biraz utanç da vardır. Benim hakkımda o kadar büyük bir yanılgıya düşmüştü ki; eksiklikleri ortaya dökülürken gerçekten seyirci ister miydi?

Ya da -elini o kadar hızlı silahına götürüyor ki gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor- belki de sahada kendi başının çaresine bakabileceğine güvenen, iyi eğitilmiş bir yarbaydır.

Silahı bana doğrulttuğunda "Ben yanlış bir şey yapmadım," diye itiraz ediyorum.

Çelik namlusuna bir susturucu takılmıştır.

"Bana nasıl yaptığını anlat. Seni kim eğitti? Bu tür bir kalkanlama kapsamlı bir eğitim gerektirir. Yıllarca. Onlarca yıl."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sadece ortaokulda öğrendiğim ve daha sonra Program'da güçlendirdiğim normal bir kalkanım var."

Dudakları küçümseyici bir alaycılıkla kıvrılıyor. "İyi o zaman. Kendim öğreneceğim." Silahın namlusunu kalçama doğru çekti. "Silahını kılıfından çıkar. Yere bırak ve bana doğru tekmele."

Şaka yapmadığı açıktı, ben de talimatlarına uydum. Silahı yere koymak için çömeldiğimde, diğer elim botuma doğru uzanıyor.

"Bıçağı da. Bana doğru tekmele."

Kahretsin.

Kıkırdıyor. "Öngörülerim çok detaylıdır asker. Yapmak üzere olduğun her hareketi biliyorum."

"Cross. Acele et, lanet olsun."

"Deniyorum."

Ayağa kalkarken silahsızdım. Silahını bana doğrultmuş olan Jayde'in duygusuz gözleri bakışlarımı arıyor. Zihnime girdiği anda bunu hissediyorum ama tepki vermiyorum.

"Büyüleyici," diye mırıldanıyor. "Şoku hissetmiyor musun?"

"Hayır, hissediyorum." Gerçeği inkâr etmekten resmen vazgeçtim. Bu noktada sadece onun zekasına hakaret etmiş oluyorum.

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece görmezden ."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Diğer Aberrantlar üzerinde testler yaptık. Başka bir Aberrant zihninize sızdığında aldığınız şokun neredeyse beş yüz volta eşdeğer olduğunun farkında mısınız?" Gülmeye başladı. "Sadece görmezden geliyorsunuz."

Omuz silkiyorum. Vücudumun her yerinde gezinen kaşınıtı hissiyle odaklanmak zor. O aklımda ve bir yandan kaçış planı yapmaya çalışırken bir yandan da aklımı çelmekte zorlanıyorum.

Jayde onaylayarak başını sallıyor. "İşte böyle. Şimdi seni duyuyorum."

"Çünkü sana izin veriyorum." Buz gibi ses tonum kalbimin gümbürtüsünü yalanlıyor.

Bundan kurtulmanın bir yolunu

bulmalıyım. "Cross, neredesin?"

Yalvarıyorum. "Olabildiğince hızlı

hareket ediyorum." "Daha hızlı

hareket et."

"Biriyle iletişim kuruyorsun," diye suçluyor. "Kim o?"

O Cross olduğunu anlayamadan zihnimi kandırıyorum. Bakışlarım atılmış silahıma yöneliyor. Odanın köşesinde, Jayde'den belki bir metre uzakta. Ben ona ulaşmadan beni vurur.

"Evet," diyor düşüncelerime cevap vererek. "Vereceğim."

Ona hamle yapabilirim. Yine de bana ateş edecektir ama silahını birkaç santim bile indirmesini sağlayabilirsem, göğsüme kurşun yememe şansım artar.

Bu noktada, denemekten zarar gelmez.

"Peki ne deniyoruz?" Jayde'in ses tonu dikkat dağıtıcı. Düşüncelerimi yağmalamaya konsantre olduğu için alnında derin bir oluk var.

Bundan faydalanıyorum. Onun kadar güçlü bir Mod'un kalkanının zayıflık gösterebileceği tek zaman o güçleri kullandığı zamandır. Tüm konsantrasyonu başka bir yere yöneldiğinde. Bana yöneldiğinde. Zihnimle ona doğru bir yol açıyorum. Kalkanıyla karşılaştığımda, itmeye başlıyorum.

"Damarlarınız... Onlar değişmez."

Hâlâ zihnimi okuyor. Onun zihnimi kurcalaması beni hasta ediyor ama bunu kendi yararına kullanmaya devam ediyorum. Aslında, bazı düşünceleri yüzeye çıkararak ona yardım ediyorum, böylece işini kolaylaştırıyorum.

"Ayaklanma için çalışıyorsun. Seni aptal kız."

Tüm zihinsel gücümü onun kalkanına karşı kullanıyorum. Olabildiğince sert çarpıyorum. Zihnimde bir çatlak oluştuğunu hayal ediyorum. Genişliyor. Yanlardan parçalanıyor. Nedense kalkanı şimdi altın renginde görünüyor ama ben yine de devam ediyorum. Kendi zihninle savaşmanın nafie bir egzersiz olduğunu öğrendim. Altın daha parlak parlıyor, zerrecikleri kafamın içinde toz zerrecikleri gibi dans ediyor. Jayde'in kalkanında uzun, ince çatlaklar oluşuyor, kırılmak üzere olan bir buz yüzeyi gibi dışa doğru yayılıyor ve-

Ben de

. Var

mıyım

?

Artık beni püskürtmeye çalışan kalkanının baskısını hissetmiyorum. Ama o da şaşkınlıkla sarsılmıyor. O beş yüz voltu görmezden gelme becerisinde ustalaştığı hissine kapılmadım. Bunun mümkün olduğuna bile inanamayacak kadar sersemlemiş görünüyordu. Tabii bunu yapabilecek tek kişinin kendisi olduğuna inandığı için şok olmadıysa?

Sorularımı bir kenara bırakarak, zihnine bir komut vermeye odaklanıyorum.

Silahını indir.

"Kendini zorlamayı bırak. Düşüncelerimi okumaya çalışmana gerek yok," diye beni temin ediyor Jayde. "Seni kendim aydınlatacağım. Yanlış takım için savaşıyorsun Darlington. Burada kötüler biz değiliz."

Bu bir anlığına odağımı kaybetmeme neden oldu. İnanamayarak ona bakıyorum. "Kendi halkından binlerce kişiyi öldürdün."

"Onlar benim adamlarım değil. Özellikle de sizin için çalıştıklarınız. Onlar doğal değiller. Zihinleri bozuyorlar." Gri gözleri tuhaf bir şekilde yüce gönüllü oldu. "Eğer hemen teslim olursan, seni öldürmem."

Bir kahkaha çığlığını durduramıyorum. "Hı-hı. Eminim."

"Yapmayacağım." Bir an için heyecanlandım. "Seni incelemek istiyorum. Seninle çalışmak istiyorum."

Çenem açıldı. "Seninle asla çalışmam."

Silahını indir.

Jayde silahını hafifçe indiriyor. Farkında olduğunu bile sanmıyorum. İdam mangasıyla yaşadığım deneyimden öğrendiğim şey, söylediklerimi duyamadıklarıydı. Zihinlerindeydim ama komutlarım bilinçli olarak yorumlayabilecekleri bir şeye dönüşmüyordu. Onlara tetiği çekmelerini söylediğimi *duymuyorlardı*, sadece çekmeleri gerektiğini biliyorlardı.

"Keşke tekrar düşünsen," diyor bana. "Sen olağanüstüsün. Hiç bu kadar güçlü bir zihne sahip biriyle karşılaşmamıştım."

"Evet, bunun samimi bir teklif olduğuna eminim ve ben de hemen Capitol'e geçeceğim, orada seninle birlikte mutlu bir şekilde çalışacağız, ofislerimiz yan yana olacak."

"Tabii ki hayır. Bir tutsak olacaksın. İlk başta," diye vurguluyor. "Ama sanırım sana bilmen gereken her şeyi öğrettiğimde, sana olasılıkları gösterdiğimde, neden General'le çalıştığımı anlayacaksın."

Ona silahını tekrar indirmesini emretmek istiyorum, ama canlı sesi, hissedilir coşkusu soğuk bir tedirginliği tetikliyor. İçimde çalkalanıyor. Bir korku girdabı. Esir olmayı kaldırabilirim. Tekrar hapis haneye atılmayı.

Ama *onun* tutsağı olmayı hazmedemiyorum.

Aklıma parçalanmış Mod'larla dolu o hastane geliyor. Orada korkunç bir şeyler olduğuna inanmamı sağlayan kan şişelerinin dondurucusu.

Bu kadın beni incelemek istiyor.

Buna izin vermeyi reddediyorum.

"Büyük işler başarabiliriz. Olasılıkları hayal edin."

"Senin için ya da seninle asla çalışmayacağım. Amcamın ölmesinin sebebi sensin." "Ölmesinin sebebi o." İfadesi, amcasının ölümünün benimle bir yere varamazsın. "Senin zihnini şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü zihin. Bunun boşa gitmesine izin vermek istemem."

Silahlı kendine çevir.

O kadar güçlü bir Mod ki gülümsemesini ve "*İyi denemeydi*" demesini bekliyorum. Ama demedi. Yine de hala kafamın içinde. Neden ne yapmaya çalıştığımı farkında değil? Keşke bu yeteneğim hakkında bir şeyler bilseydim. Herhangi bir şey. Farklı bir frekansta mı çalışıyor?

Çalıştığı sürece şu anda mı?

Silahlı kendine çevir.

Jayde'in eli seğirirken kaşları çatılıyor, silah titriyor. Onun zihnini beslediğim dürtüyle savaşırken zihnim üzerindeki kontrolünü kaybettiğini hissediyorum. Direnmeye çalışıyor ama benim kararlılığım onunkinden daha güçlü. Bu kadının beni incelemesine ya da ölüme mahkûm etmesine izin vermeyeceğim. Ekiple yüzleşmeyi reddediyorum. Cross'u terk etmeyi reddediyorum. Reddediyorum.

Silahlı kendine çevir.

"Eğer benimle çalışmayacaksan, bu senin için yolun sonu demektir." Şimdi kızgın. "Ama bu gerçekten utanç verici."

Silahlı kendine çevir.

Emniyeti kapatıyor, onunla "çalışmayacağımı" anladığında dış görünüşü bir kez daha buz gibi oluyor.

Emirlerim yerine getirilmemeye devam ettikçe içimde hayal kırıklığı birikiyor. Neden işe yaramıyor, lanet ? İnfazda hissettiğim aynı enerji dalgasını Zihnim altın tozundan bir kaleydoskopla yaşıyor. Ve onun *bir şeyler* hissettiğini biliyorum. Aklını okuduğumu düşünüyor. Bir şeyler yaptığımı hissediyor. Peki neden-

"Yüksek sesle söylemeyi dene. Bunun bazen işe yaradığını duymuştum."

Jim Amca'nın sesi kafamın içinde gürlüyor. Uzun zaman önce, birçok eēitim seansımızdan birinde verdiēi  ē tler. Komutları seslendirmenin kışkırtmaya yardımcı olacaēından çok emin görünüyordu.

Bu noktada kaybedecek neyim var ki?

"Silahını kafana doērult," diyorum, sesim boēuk çıkıyor. "Ne?"

Jayde kolunu kaldırmaya baēladı, sonra durdu. Kaēlarını çatarak bana baktı. Silaha. "Kafana doēru kaldır ve tetiēi  ek."

Silah yukarı doēru dönüyor.

Gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?"

"Kafana doēru kaldır ve tetiēi  ek."

Namlu Şimdi doērudan kendi Őakaēına doērultulmuē durumda. "*Hayır*," diye homurdanıyor. "*Nedir* bu?"

"Tetiēi  ek."

Sesim titremiyor. Bu kadının elinde ölmeyi reddediyorum. "Tetiēi  ek," diye tekrarlıyorum.

Emrime karēı mücadele ederken yüzü acı içinde kıvrılıyor. Direncinin akıntıya karēı kumdan bir kale gibi par alandıēını hissediyorum. Par alanıyor.

"Tetiēi  ek, Jayde."

Ani, mide bulandırıcı bir tıkırtıyla Jayde itaat eder.

BÖLÜM 50

(Yaptığım şeyin ağırlığı bana sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor. Göğsümde nefes almamı engelleyen bir ezilme hissi. Görmezden .

Duyuma.

Susturuculu silahından çıkan kurşunun tıslaması. Kafatasını delip geçmesi.

Tetiği iradesi dışında çekerken gözlerindeki korku.

Anı zihnimde dönüp duruyor, her ayrıntı acı verici bir netlikle kazanmış. Bir duygu seli beni boğmakla tehdit ediyor. Pişmanlık. Utanç. Rahatlama. Onu öldürdüm ve bu midemi bulandırıyor. Onu öldürdüm ve rahatladım. Artık ne olduğumu kimseye söyleyemez. Beni hapsedemez. Üzerimde deney yapamaz. Beni bir idam mangasının önüne koyamaz.

Kendimi bir düşmandan, tehlikeli bir düşmandan kurtardım, ancak yerdeki cansız bedenine bakarken, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Doğru ve yanlış arasındaki çizgi grinin tonlarında bulanıklaşıyor ve beni kendi ahlaki pusulamla boğuşmak zorunda bırakıyor.

Kendime asla birinin özgür iradesine müdahale etmek istemediğimi söyledim. Bir de şimdi bak.

"Ben buradayım."

Derin sesi kafamı doldurduğunda, neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum. Onu odaya çekiyorum, sonra kapıyı arkasından kapatıp kilitliyorum.

"Kana dikkat et," diye uyarıyorum.

Cross ayaklarımıza bakıyor, her şeyi anlıyor. Jayde'in elindeki silah. Şakağındaki delik. Sarışın kafasının etrafında oluşan küçük kızıl su birikintisi.

"Ne oldu?" diyor acımasızca.

"Sana söyledim, beni gördü. Kim olduğumu anladı. Ne olduğumu."

İnanamayarak dudağımı ısırđım. Bundan önce her şey çok düzgün gidiyordu. Görevi sekteye uğratabilecek onca şey varken, bu en son beklediğim şeydi.

"Onu sen mi

vurdun?" Başımı

salladım. Sonra

başımı

sallıyorum.

"Hangisi?"

"Bilmiyorum." İki elimi saçlarımda gezdiriyorum. Köklerinden koparmak istiyorum. "Onu ben kışkırttım."

Kısa süreliğine gözlerini

kapatır. "Çapraz."

Konuşmuyor. Tek kelime etmeden etrafımızı inceliyor, odayı tarıyor. Yanaklarını içine çekerken çukurlaşıyor. Düşünüyor.

Sonunda, "Tamam. Ben ." dedi. "Ne

demek anladım?"

Kaynağını çıkarmaya başlamıştır bile. "Xavier," diyor ekrana, sonra telsizi kulağına götürüyor. Bir duraklama olur. "Sana ihtiyacım var. İzgaraları göndereceğim." Bir duraklama daha. "Sanitasyon."

Kaynağı cebine koyarken ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Hayır. Benim yaptığım bir şey yüzünden hayatını riske atmana izin vermeyeceğim."

"Hayatım zaten risk altında." Bana bakıyor. "O babamın yakın çevresinden. O bir yarbay. Lanet olası Tribünal'de."

"Cross-"

"Kameralarla ben ilgilenirim. Sen git."

"Seni bırakmayacağım."

"Git," diye homurdanır. "Ciddiyim, Wren. Odana geri dön. Parti için hazırlan."

Ona bakakaldım. "Partiye gitmiyoruz!"

"Evet. Öyle yapacağız. Yeni elbiseni giyerek o balo salonuna girecek ve tüm üstlerine gülümseyeceksin. General'in elini sıkacak ve ona Silver Block'u ne kadar çok sevdiğini söyleyeceksin. Yirmi beş yıllık cesur ve kusursuz yönetimi için onu tebrik edeceksin. Beni anlıyor musun?"

Dişlerimi sıkıyorum.

"Beni anlıyor musun?" "Evet."

"Güzel. Şimdi siktir git buradan."

Her ne kadar ses tonunu takdir etmesem de, bu temizliği tek başıma yapmamın mümkün olmadığını biliyorum.

Yerden çantamı aldım. "Sinyal bozucumu kullanmalı mıyım?"

"Evet. Kamaranıza dönene kadar aktif kalsın. Tek bir kameranın bile seni tespit etmesini istemiyorum. Git."

Zayıf bir baş sallamayla, pisliğimi temizlemesi için onu yalnız bırakıyorum.

-

Endişe seviyem en ufak bir azalma göstermiyor. Aksine, odama girdiğimde daha da yükseliyor çünkü Jayde'i öldürdüğümden beri hissettiğim tüm çalkantılı duyguların yüzeye çıkmasına izin verecek mahremiyete sahibim.

Cross, Jayde Valence'in neden kıtadan ayrıldığını nasıl açıklayacak? Nasıl mı açıklayacak? Konu askeri manevralar olduğunda Cross'un parlak bir zekası vardır. Ama bu...

İntihar.

Bu kelime aklımdan çıkmıyor ve beni onunla bağlantı kurmaya teşvik ediyor. Bana izin verdiğinde biraz şaşırdım.

"Cross, kendini vurdu. Bu bir intihar olarak sahnelenmiş olabilir."

"Odana git, Dove."

Bağlantıyı koparıyor.

Siktir!

Hayal kırıklığı damarlarımda bir yol açıyor. Bu onun için adil değil. Xavier için de adil değil, onu ne kadar sinir bozucu bulsam da. Benim bozduğum bir şeyi onlar tamir etmemeli.

Kendimi onun emirlerine uymaya zorladım. Üniformamı çıkardım ve banyoya girdim. Duşun düğmesine basıyorum ve ağlamamaya çalışarak ılık spreyin altında duruyorum.

Buraya geldiğimden beri büyüdüğümü düşünmek hoşuma gidiyor. Daha sabırlı olmayı öğrendim. Kendimden başka birine güvenmeyi öğrendim. Dürtülerimi dizginlemeye bile başladım. Sayılır. Bazen.

Ancak bir kadını kendini öldürmeye teşvik ettiğim anda tüm bu ilerleme silinmiş gibi hissediyorum.

Ön kolumu fayanslı duvara dayayıp yüzümü duvara bastırıyorum. Kasvetli, iç karartıcı bir gerçekle yüzleşirken bedenim güçsüz hissediyor.

Sanırım ben bir canavar
olabilirim. Bir kadına kendini
öldürttüm.

Bunlar nasıl bir canavarın eylemleri olmaz?

Boğuk bir hıçkırıkla kendimi duştan çıkmaya zorluyorum ve üzerime bir havlu sarıyorum. Yatak odamda sütyenimi giyiyorum ve ardından bir çift erkek kesimli iç çamaşırı giyiyorum. Saçımı tararken kaynağımda bir uyarı buluyorum. Lyddie, benimle birlikte hazırlanmak için yola çıktığını söylüyordu.

Bunu yapmayı planladığımızı unutmuşum. Ama onu kaçırmak için hâlâ zamanımız olabilir. Odaları bu binada değil, üssün öbür ucundaki yönetim kanadının yanında, eğer araba kullanmıyorsa epeyce uzun bir yol.

Kapı açıldığında ona gelmemesini söyleyen bir mesaj göndermek üzereydim.

Daha önceki konuşmalarımızda ona kendini bırakmasını söylemiştim.

Kahretsin.

Lyddie, yakası açık, etekleri pileli, tatlı beyaz içeri giriyor. Parlak gülümsemesi odayı aydınlatıyor. "Merhaba!"

Bir çift iç çamaşırı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kan izimi tamamen örtüyorlar.

Beni çıplak görmesine ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde panik boğazıma düğümleniyor. Cross haklıydı. Ellis'in beni çıplak görmesine izin vermek dikkatsizce bir karardı.

İyileştir beni.

Lyddie yüz ifademi fark edip kıkırdıyor. "Birileri yıpranmış görünüyor."

Birileri sinir krizi geçirmek üzere.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Üzgünüm, kaotik bir gün oldu."

"Merak etme. Yakında şeyi unutabilirsin. Bu gece çok eğlenceli olacak," diye cıvıldıyor. "Partilere bayılırım."

". " İçimi kemiren endişeyi bastırmaya çalışarak bir gülümsemeyi daha zorluyorum. "Elbisem banyoda asılı. Onu giyeyim, sonra saçımızı yaparız-"

"Wren! Yara izlerin!"

Bakışları çıplak bacaklarıma takılıyor ve yüksek sesli bir nefes almamı sağlıyor. Yürümeye devam etmeye çalıştığımda aceleyle yanıma gelip kolumdan çekiştiriyor.

"Gitmişler!"

Rahatsızlık omurgamı diken diken ediyor. "Evet. Bir şifacı getirdiler..." Sözümü kesiyorum.

"Bir Aberrant şifacının sana dokunmasına izin mi verdin?" Gözlerini kısıyor.

"Başka seçeneğimiz yoktu. Birimimiz bu sağlık kontrollerini yapmak zorunda." Banyoya doğru geri geri gitmeye başladım. "Yara izlerinden kurtulabileceğini söyledi, ben de tabii dedim, neden olmasın?"

"Bir bakayım," diyor.

"Oh. Süslü bir şey değil. Artık sadece sade bir deri."

Çoktan geçmiş, bacağıma uzanıyor. Kalçamın derisine dokunuyor, hala gülümsüyor, ama iç çamaşırımın altı hafifçe yukarı kaydığında, kumaşı geri itiyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Neşeli ifadesi bir an duraksıyor. "Neydi o?" "Hiçbir

şey. Sana söyledim, artık sadece deri."

"Neydi o kırmızı iz?" Şaşkınlıkla bana bakıyor. "O bir çürük müydü?" diye soruyor, ama gözlerinde büyüyen dehşet bana tam olarak ne gördüğünü bildiğini söylüyor. "Wren, neydi o?"

"Sadece bir doğum

lekesi." "Bir doğum

lekesi."

"Evet. Giyinmeme izin ver de-"

Lyddie'ye özgü olmayan bir hareketle öne doğru atılır ve kumaşı yukarı iter. Kan lekesini incelerken yüzünde beliren farkındalığı izlerken donup kalıyorum. Gerçekte ne olduğumu ele veren işaret.

Tüm rengi yanaklarından süzülür. Eli ağzına doğru uçar. "Aman... *Tanrım*," diye nefesi kesildi, bir adım geri çekildi. "Bu bir kan izi."

"Lyddie," diye başlıyorum, ona doğru uzanıyorum, ama dokunuşum onu yakacakmış gibi irkiliyor.

"Aman Tanrım. Neler oluyor?"

Tanrım. Dehşet içindeyken bile Lyddie, Lyddie olamıyor ve teknik olarak yasadışı olmasa bile *Tanrı* kelimesini telaffuz etmeyi reddediyor. General insanların dinlerini yaşamalarını ya da yüce bir varlığa tapınmalarını istemiyor ama bu kelimeyi söylemeniz onun umurunda değil. Bir kelime onu tehdit etmiyor.

Ama Lyddie'nin tek derdi kurallar.

"Sen Aberrant mısın?" Sesi inançsızlıkla titriyor. "Bunca zaman bana nasıl yalan söyleyebildin? Aman... *Tanrım*!" Nefes alış veriş sığılaştıkça tüm kuralcı adabı pencereden uçup gidiyor. "Bu nasıl olabilir... Neden..."

Aklım benim bir tehdit olmadığımı anlamasını sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyor. "Biliyorlar," diye ağzımdan kaçırdım.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ne?"

"Benim Aberrant olduğumu biliyorlar. Cross ve General."

"Ne?"

Ve bir anda bütün bir hikâye musluktan akan su gibi ağzımdan dökülüveriyor. Jim Amca'nın Hamlett'teki askerlerle konuşmamı sevmesinin nedeni buydu: doğaçlama yeteneğim. Şimdi de işime yarıyor.

"Siyah bantlarım yok," diye bileklerimi uzatıyorum, "çünkü gizli görevdeyim. Beni daha ortaokuldayken işe aldılar."

"Ne dediğinizi anlamıyorum. Sen... Sen Aberrant'sın..."

"Öyleyim. Ama hayatım boyunca Şirket'e sadık kaldım. Ailem hala Z Koğuşu'nda General'e hizmet ediyor. Sığırlarımız Komutanlığı besliyor."

"Ailen," diye . "Ailenin öldüğünü sanıyordum."

"Hayır, hepsi gizliliğimin bir parçası. Kimse ne olduğumdan şüphelenmesin diye bana sahte bir Aberrant amca verdiler."

Bana bakıyor. En iyi arkadaşı Wren'e güvenmek ile kalçasında kan izi olan kızıdan dehşet içinde kaçmak arasında bocaladığını görebiliyorum.

"Yeteneğin nedir?" diye soruyor zayıf bir sesle.

"Telepati, ama bunu kullanabileceğim kimse yok. Ben çifte ajan değilim, bu yüzden benim gibi başkalarıyla etkileşime girmem gerekmiyor. Zihin de okuyabiliyorum ama kullanmıyorum çünkü herkesin mahremiyetine saygı duyuyorum. Ve iyileşebiliyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sen şifacı mısın?"

"Evet. Beni bu yüzden Elit'te istediler çünkü sahadaki birim üyelerini iyileştirebilirim."

Dikkatli ol.

Çok fazla detay vermeye başladım. En iyi yalanlar basittir. Sıradan. Sadece daha önce söylediklerime güvenerek geri çekiliyorum.

"Ne olduğumu çok iyi biliyorlar," diye . "Her zaman biliyorlardı." "Yanıkların neden gitti?"

"General bunun Elit'te birliği teşvik edeceğine karar verdi. Bunun bir güven gösterisi olması gerekiyordu, böylece arkadaşlarım onlara her zaman doğruyu söylemem için bana güvenebileceklerini biliyorlar. Bak. Lyds. Sana anlatmak istediğim çok şey var," diyorum, bakışlarımla ona yalvararak, "ve söz veriyorum bana binlerce soru daha sorabilirsin, ama şu anda bana gizliliğimi sağlam tutacağına söz vermeni istiyorum. Bundan başka kimseye bahsedemezsin."

"Kaine biliyor muydu?"

"Hayır. General bana kendimi yüzbaşıya açıklamamı emretmeden önce öldü. Cross henüz birliğe söylemedi."

"Onlara ne söyledin?"

Ivy'nin sesini duyunca şaşkınlıkla irkildim.

Kapımda duruyor. Lyddie'nin tam olarak kapatmayı başaramadığı kapı.

Lanet olsun, bu gece daha kötü olabilir miydi?

Jayde Valence'ın cesedi bir malzeme odasında yatmaktadır. Cross ve Xavier çalışıyorlar. Lyddie beni hiç görmemiş gibi aval aval bakıyor.

onun hayatı. Ve şimdi Ivy burada. Cross'un benden hiç hoşlanmayan eski kız arkadaşı. Şimdi arkadaş olabiliriz ama hala arkadaş değiliz.

Ben cevap veremedim Lyddie az önce yapmamasını istediğim şeyi yaptı. "Wren bir Aberrant ajanı."

Ivy o kadar şaşkındır ki bir an için elini kapıya dayamak zorunda kalır. "Ne?"

Lyddie'nin suratına bir tokat atmak istiyorum ama ona yanımda ihtiyacım varken bunu yapamam.

"Bu doğru mu?" Ivy talep ediyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Sadece General ve yakın çevresi biliyor. Cross yarın Elit'in geri kalanına brifing verecek. General, gerçek kimliğimi bilmelerinin uyumu teşvik edeceğine karar verdi." Dudağımı ısırıyorum. "Ben sadık biriyim. Her zaman da öyleydim. Size söz veriyorum, ikinize de, ben bir tehdit değilim. Bu gece bir elbise giyeceğim, General'in elini sıkacağım ve bizim için yaptığı her şey için, tarihin doğru tarafında olacağımıza güvendiği için ona bol bol teşekkür edeceğim. Yarbay Valence. Ellis. Ben. Biz diğerleri gibi değiliz."

Lyddie yumuşuyor. Bunu söyleyebilirim.

"Güçlerinin neden olabileceği yıkımı hepimiz biliyoruz," diye devam ediyorum. "Ama ben yok etmiyorum. İyileştiririm."

Ve kadınların kendilerini

öldürmelerine neden olur. Ama bu ne

burada ne de orada.

Lyddie'ye doğru bir adım attım. Anında korkuyla kaçtı.

"Lyds. Hadi ama. Sana zarar vermek isteseydim, bunu yapmak için bolca fırsatım vardı. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Tek istediğim, lütfen bunu kendine saklayabilir misin? Yarın Cross bir brifing düzenleyecek ve her şey açığa çıkacak. Ona seni orada istediğimi söyleyeceğim." Ivy'ye baktım. "İkiniz de. İsterseniz dosyamı sayfa sayfa inceleyebilirsiniz."

Ivy soğuk bir tavırla, "Şimdi görelim," diyor.

"İznim yok." Bir kahkaha püskürüyor. "Elite'teki hiç kimse sistemde bile değil. Resmi olarak değil. Dosyalarımıza sadece kaptan erişebilir. Lütfen. Bu gece ikiniz için de bir tehdit değilim. Bir partiye gidiyoruz. Hepsi bu kadar. Diğer her şey yarına kadar bekleyebilir."

Lyddie'ye odaklanıyorum, yüz ifadesinde herhangi bir güven belirtisi arıyorum. Küçük bir iz bile.

"Beni tanıyorsun Lyds. İyi bir insan olduğumu *biliyorsun*. Lütfen."

Tereddüt ediyor.

"Pekâlâ," diyor sonunda.

İçimde bir rahatlama rüzgârı esiyor. "Yarın her şeyi halledeceğiz," diye onu temin ediyorum. "Sadece o zamana kadar bir şey söylemeyeceğine söz ver."

Titreyen alt dudakını ısıyor. "Yapmayacağım."

Kapıya tekrar baktığımda boş olduğunu gördüm. Ivy gitmişti. Aynı sözü vermeden gitti.

BÖLÜM 51

(Balo salonunun kemerli kapısından girdiğimde orkestranın hafif melodisi beni karşılıyor. Enstrümanlar balo salonunun zarif mekânda iki sahne bulunuyor. İkinci sahne odanın diğer ucunda boş duruyor, lacivert perdeler ve zengin mavi tonlardan oluşan bir fonla süslenmiş. Girişe yakın bir yerde oyalanıyor, kalabalığı izliyor ve buradan başka bir yerde olmayı diliyorum.

Yalnız geldim çünkü Lyddie ailesiyle dışarıda buluşacaktı. İçgüdülerim onu gözümün önünden ayırmamam gerektiğini haykırıyordu ama onu bana kelepçelemek dışında ona ailesiyle birlikte olmamasını söyleyemezdim. Yine de, hem onu hem de Ivy'yi tekrar görüş alanıma aldığımda kendimi daha iyi hissedeceğim.

Şu lanet Ivy. Nereye kaçtı? Kiminle konuştu? Ona hiç güvenmiyorum ama aynı zamanda o gün Cross'u odamdan çıkarken gördüğünü de kimseye söylemedi.

Canlanıyorum. Ve... belki bunu şimdi kendi avantajıma kullanabilirim. Ivy'yi Cross'un sadece gizli kimliğini konuşmak için orada olduğuna ikna edebilirim.

Eğer o lanet kadını bulabilirsem.

Bir dans pisti var ama sadece bir avuç çift bundan yararlanıyor. Cilalı zemin üzerinde dönüp sallanıyorlar, kahkahaları odayı dolduran konuşmalara karışıyor. Etrafımda üniformalı subaylar, en güzel kıyafetlerini giymiş sivillerle kaynaşıyor ve askeri resmiyet ile Sanctum Point ihtişamının çarpıcı bir yan yana gelişini yaratıyor.

Ne yazık ki, bugün bir kadını öldürdüğüm için ipek elbiseleri hayranlıkla seyretemeyecek kadar sarsılmış durumdayım. Ama bu odada General'den hiç görmediğim kadar renk ve hayat olduğunu fark ettim. Yayınlarında bile gri bir arka plan var ve yayınlarını dışarıda yaptığında, sanki hava durumu o gün için bir yayın planlandığını biliyor gibi, çünkü hava hep kapalı.

Cross benimle bağlantı kurmuyor ve bu beni kızdırmaya başladı. Benim pisliğimi temizlemekle meşgul olduğunu biliyorum, ama onun için endişeleniyorum ve *bana* kızmış olabileceğinden korkuyorum.

Bugün Jayde'i öldürmek için yola çıkmış değilim. O bir prekogdu. Bir öngörüsü vardı. Bu benim kontrolümün tamamen dışında, asla öngöremediğim bir şey çünkü *ben* lanet bir kahin *değilim*.

Bir garson bana bir kadeh şampanya uzatıyor. Bu parti gerçek olmasını umduğum kadar güzel, ama bir yudum aldığımda, sentetik tat boğazımdan aşağı kayıyor. Not edildi. General savurganlık yapacak ama o kadar da değil.

Sonunda, zihnimde Cross'u hissediyorum.

"Yoldayım, Dove."

"Acele etseniz iyi olur. Burada işler kötüden daha kötüye gidiyor. Lyddie ve Ivy kan izimi görmüş."

"Tanrı aşkına. O lanet yarayı asla sildirmemeliydin." "Sana aşkımı kanıtlamaya çalışıyordum, göt herif. Ve aptalca bir şey yaptım, dürtüsel bir şeydi. Kendimi savunmam gerekirse, çıplak kalçalarımı çok fazla insanın göreceğini düşünmemiştim. Seninle birlikte olmadığım sürece genellikle kıyafet giyerim."

"Lütfen bana Lyddie ve Ivy'yi öldürdüğünü

söyleme." "Lyddie, hayır. Ama eski kız

arkadaşımdan kurtuldum." "Daisy."

"Şaka yapıyorum. Onlara Elite'te nasıl gizli görevde olduğuma dair bir hikâye anlattım. Ben sizin gizli silahınızı ve yarın birimimizdeki herkese anlatmak için bir briefing düzenleyeceksiniz."

"Lanet olsun."

"Biliyorum. Bu işin içinden nasıl çıkacağımızı gerçekten bilmiyorum ama bir plan yapmamız gerekiyor." Tereddüt ediyorum. "Gitmem gerekebilir."

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Lyddie beni seviyor. Beni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktır. Ivy... Bilmiyorum."

İkisini de hâlâ göremiyorum ve hayal kırıklığım daha da artıyor. Balo salonunu bir kez daha tarıyorum, tanıdık bir yüz gözüme çarpınca gözümü kırıyorum.

Ya ben hayal ettim ya da Adrienne'di.

Onu sadece kısa bir an görebildim ama yemin ederim bu onun yüzüydü. Geniş, şehvetli ağız. Narin burun. Ayrı ayrı sizi pek etkilemeyen ama birlikte çarpıcı bir yüz oluşturan özellikler.

Odayı aradım ama artık onu göremiyorum.

"Muhtemelen bunu söylemenin zamanı değil ama... çok güzel görünüyorsun."

Başımı kaldırdığımda Cross'un kalabalığın arasından bana doğru geldiğini görüyorum. Onu görünce eriyorum. Maviler içindeydi, ceket ve pantolonu geniş vücuduna göre dikilmişti. Sanırım General'in oğlu olarak görünüşünü korumak zorunda. Temiz traşlı ve gülümserken gamzesi bana doğru bakıyor.

İlişkimiz herkese açık değil, bu yüzden beni öpücükle ya da sarılmayla bile karşılamıyor. Sadece yanımda duruyor, bağlanmak istediğinde ensem gıdıklanıyor.

"Asker Darlington," diyor resmen.

"Yüzbaşı."

"Yeşiller içinde inanılmaz görünüyorsun. Cadı gözlerini daha da güzel gösteriyor.
daha sarı."

Gülümsememi engelleyemiyorum ama yüz ifadesi ve ses tonu değiştiğinde gülümsemem de kayboluyor.

"Hasar kontrol listesi uzadıkça uzuyor."

"Biliyorum. Özür dilerim. I-"

Birkaç metre ötede Ivy'yi fark ettiğimde dikkatim dağılıyor. Maviler içinde bir görüntü. Elinde bir şampanya kadehi, beni ve Cross'u izliyor. Şüpheli.

Birlikte sessizce dururken görülmek istemediğim için yüksek sesle konuşuyorum. "Ivy beni rapor edecek."

". Ayrıca, şu gizli silah hikayesi var ya? O kadar da kötü olmayabilir. Sana siyah bant getirmemiz gerekecek."

"Kendime sadık bir dövme yaptırmayacağım," diye hırlıyorum zihnine.

"Üzgünüm, haklısın. Biliyorum. Sadece şu anda bundan bir çıkış yolu göremiyorum."

Bunun üzerinde duracak vaktimiz yok çünkü orkestra çalmayı bırakıyor ve General balo salonuna girerken odaya bir sessizlik çöküyor.

Güç yayıyor. Otorite. Duruşu tertemiz, ama bu sadece bir parçası. Bakışları sizi kesip biçiyor, değerlendiriyor, sanki o anda onun varlığına, kendi varlığınıza layık olup olmadığınıza karar verebilecekmiş gibi. Anlık hesaplamalar konusundaki yeteneği ona bunca yıl iyi hizmet etmiş.

General Redden kalabalığın içinde ilerliyor, insanlara başıyla selam veriyor. Oğlunun yanından geçerken bakışları beni fark etmiyor bile. Sadece benden uzaklaşan Cross'a başını sallıyor.

"geldi," diye mırıldanıyor zihnimde.

"Ne için?"

"Konuşma için."

Babasını takip ederken gözle görülür bir şekilde heyecansız. Boyları aynı. Travis de onlara katılınca, üniformaları içinde heybetli bir üçlü oluşturuyorlar. Roe sahneye en son çıkan kişi. Burnunu ovuşturuyor ve az önce bir iki uyarım yaptığını biliyorum. Gözlerinde o manik bakış var.

Cross'un ona kaşlarını çattığını fark ediyorum, sanki "*Bir akşam bile burnundan çıkaramadın mı?*" der gibi. Roe kardeşine küstah bir gülümseme veriyor.

General sahneye çıkan merdivenleri tırmanırken salon sessizliğe gömülür. Koyu renk üniformaları açık mavi fonla bir kontrast oluşturacak şekilde oğullarının itaatkâr bir şekilde arkasında durmasını bekler. Ancak onlar itaatkâr ördek yavruları gibi sıralandığında kürsüye yaklaşıp.

General Redden boğazını temizliyor. Konuşmaya başladığında sesi otoriteyle çınlıyor.

"Yirmi beş yıl önce yılanın başını kestim."

Çok hoş. Mecazi anlamda da konuşmuyor. Herkes Başkan Tack Severn'in kafasının kesildiğini gördü, doğrudan evlerine yayın yapıldı.

"Şiddet savaşta gereklidir. Özgürlük için gereklidir. Ve yirmi beş yıl, çeyrek asır sonra, bizi bu ana getiren fedakârlıklar ve zaferler üzerine düşünmemiz yerinde olacaktır. Yirmi beş yıl önce, Kıtanın Başbakanları yozlaşmış ve beceriksiz bir rejimin adaletsiz pençesi altında inliyordu. Toplumumuz parçalanmış ve halkın iradesi zorbalıkla susturulmuştu. Aberrant toplumu atalarımızın elinden aldı ve bizi ikinci sınıf vatandaş yaptı. Başkan Severn hem Asal düşmanlarının hem de Aberrant müttefiklerinin zihinlerini kışkırtarak ahlakın dokusunu yırttı. Ancak Asallar olarak yeni bir yol -özgürlük ve düzen yolu- çizme kararlılığımızda birleştik. Benim rehberliğim altında, bizi yok etmeye çalışan sapkınlıklardan kendimizi kurtardık. Kıtayı temizledik, hainlerin kökünü kazıdık ve kurumlarımıza onurlarını geri kazandırdık."

Dramatik etki için duraklıyor.

"Ancak yolculuğumuz henüz sona ermedi. Geleceğe bakarken, zorluklar karşısında uyanık kalalım ve elde etmek için çok mücadele ettiğimiz barış ve istikrarı koruma kararlılığımızdan vazgeçmeyelim. Benden liderlik etmem istenmedi, ben buna çağrıldım."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Bütün büyük tiranlar böyle demez mi? *Bunu ben istemedim. Lütfen tüm ağır gücümü elimden alın.*

"Ben basit bir adamdım. Bir birlik askerin başındaydım. Severn'e sadakatle hizmet ettim ve karım bahçedeydi, ama-"

Göz kırptım. Karısı da bahçede miydi? Tamam. Tuhaf bir konudan sapma.

Göz ucuyla Ivy'nin bana doğru yaklaştığını fark ediyorum. Omuzlarım geriliyor, geri çekiliyorum ama o sadece dinlemek için sahneye yaklaşıyor.

"-ve ölmeden hemen önce Severn tüm yayınlarını sonlandırdığı cümleyi söyledi. *Audaces fortuna iuvat.* Şans cesur olanın yanındadır.

Belki de söylediği tek doğru şey buydu."

Redden, Başkan Severn'in haykırışının geri kalanını kasıtlı olarak atlıyor.

Et potentia fluit ad fortes.

Şans cesur olanın yanındadır ve güç güçlü olana akar.

Severn, son anlarında hâlâ o çok hor gördüğü aşağılık "sidik damarlarına" sopa göstermeye çalışıyordu.

"Darbede cesurduk ve talih gerçekten de bizden yanaydı. Ama onun tarif ettiği dünya mümkün değil ve oğlum beş yaşındayken trene binip oraya gittik ve-"

Bir an durdu. Huzursuz bir his içimi gıdıklıyor.

"Evde ailenizle birlikte kalmak isteyeceğiniz türden bir gündü."

Şimdi neden bahsediyor bu?

"Severn bunu yapacak türden bir adam değildi ve bundan önce de biliyordum. Ondan önce biliyordu."

Birkaç konuğun bakıştığını fark ettim. Belli ki bu konuşmaya şaşırان tek kişi ben değilim.

Redden boğazını temizler. Oğullarına bakar. "Arkamdaki bu üç genç adam, ben bu bayrağı taşıyacaklar. Hastanedeki rejenerasyon koğuşu için onayladığım araştırma ödeneği işe yararsa, bunun en az yüz yıl daha sürmeyeceğini umuyorum."

Mizah çabası boşa çıkıyor. Bunun en büyük nedeni, herkesin bundan önce yaşananlar karşısında hâlâ şaşkın olması.

Kalabalıktan tepki gelmeyince garip bir şekilde kıkırdıyor. "Oğullarımı, şimdiye kadar yapmaya çalıştıkları iyi olmayan her şey olabileceğimize inanarak yetiştirdim."

Odada kafa karışıklığı mırıltıları dolaşıyor.

Yüz hatları gerginleşiyor, sanki o da hissetmeye başlamış gibi. Bizim hissettiğimiz şaşkınlığın aynısını. Başını sallıyor. Boğazını tekrar temizliyor.

"Yirmi beş yıl ve başardıklarımıza bir bakın. Toplumumuz iyi yağlanmış bir makine ve o bahçedeyken bana-" Durur ve gözlerini kırpar. Yüzünü ovuşturdu.

Cevaplar için kalabalığı araştırıyorum. Ve işte o zaman onu tekrar gördüm.

Adrienne.

Bu o.

Uzun kollu ve yüksek yakalı sade lacivert bir elbise giymiş, kızıl saçlarını ensesinde düzgün bir topuz yapmış. Sahnenin uzak kenarında duruyor ve dikkatle General'e odaklanmış durumda.

Midem bulanıyor. Ona bir şey yapıyor. Ama ne yapıyor?

Redden sahnede dağılmaya devam ediyor. Göz kırıyor, boğazını temizliyor, bir cümle kuruyor, duruyor, göz kırıyor, başını sallıyor, bir cümle daha kuruyor, bir kelime söylüyor, yüzünü ovuşturuyor.

Kimse önlerinde cereyan eden manzaraya nasıl tepki vereceğinden emin değil. Zafer konuşması çarpıtılmış bir kelime karmaşasına dönüştü.

"Ve böylece, yoldaşlarım, saygıdeğer konuklarım ve onurlu dostlarım," diyor ve sonra tekrar duraksıyor. "Vinessa nereye gitti?"

Endişe karanlık bir gölge gibi odanın içinde dolaşıyor. Etrafımdaki insanların kısık sesle konuştuklarını, Merrick Redden'ın gözlerinin önünde çözülüşünü izlerken fısıldaştıklarını duyuyorum.

"Vin nerede?"

Travis öne doğru bir adım atar ama General onu savuşturmak istercesine ellerini kaldırır. Travis'in dudakları çatılır.

"Nerede o? Karıma ne yaptınız?"

Travis, "Efendim," diye araya giriyor. General'e doğru uzanırken sesi sabittir. "Belki de gidip size bir bardak su getirmeliyiz. Boğazınız kurumuş gibi."

Redden ona kuşkuyla bakar. Onu kenara iter. "Bir konuşma yapıyorum, evlat."

Travis yavaş ve ölçülü adımlarla yaklaşan Cross'a bakar. Roe olduğu yerde kalıyor ama artık o kadar da eğlenmiş görünmüyor, sadece korkuyor.

General konuşmasını bitirmek için ısrar ederken gerginlik odayı doldurur. Artık saçma sapan bir konuşma.

"Bu yüzden kadehlerinizi bir yirmi beş yıla daha kaldırmanızı istiyorum. Cross değil ama herkes öyle. Onu orada gördüm ve evet diye düşündüm. Yoksa hayır mıydı?"

Sesi giderek düzensizleşiyor. El kol hareketleri vahşileşiyor. Sonra yüzünü buruşturuyor ve yumruğunu şakağına vurmaya başlıyor.

Travis kolunu tuttuğunda kendini kaybediyor ve şiddetle saldırıyor. Tekrar Adrienne'i arıyorum ama heyecanlı kalabalık hareket etmeye ve sallanmaya devam ederek onu görüş alanımdan çıkarıyor.

General kendine vurmayı bırakır. Sonra da konuşmayı tamamen keser. Herkes şaşkın şaşkın bakarken o nefesinin altında anlamsız şeyler mırıldanır.

O sahnede acınacak bir figüre dönüşüyor ve zihninin kayıp gidişini izlerken içimi bir ürperti kaplıyor. Onu şimdi görsem, daha önce ne olduğunu bilmesem, parçalanmış bir Mod olduğunu düşünürdüm. Ama öncesinde ne olduğunu biliyorum. Tam anlamıyla, şu anda, burada olduğunu gördüm. Warp hızında. Gözümün önünde zihninin parçalanışını izledim, sanki biri-

Onu bozmak.

Jayde Valence'ın sesi beynimde yankılanıyor.

Doğal değiller. Zihinleri bozuyorlar.

Adrienne'i tekrar gördüğümde, bu hastalıklı düşünce rüzgârı dindiriyor. göz göze gelmeye çalışıyorum ama sahneden uzaklaşıyor.

Bu sırada Travis podyuma doğru eğilerek kalabalığı sakinleştirmeye çalışıyor. "Her şey yolunda, bayanlar ve baylar. Sanırım elimizde küçük bir tansiyon ilacı sorunu var."

Kimse .

Cross, Travis'in yüz ifadesi tamamen donuklaşmış olan General'i zapt etmesine yardım etmeye çalışır. Adam bu balo salonuna otoriteyle girmiş ve kırık bir çocuk gibi çıkıyor, oğullarını uzaklaştırmakla kendi yüzünü tokatlamak arasında gidip geliyor.

Travis mikrofona, "Sorun yok," diyor. "Bu işin aslını öğreneceğiz. O iyi olacak ve-"

Sözlerinin geri kalanı patlamayla boğuluyor.

BÖLÜM 52

Chaos patlar. Olay yerindeki askerler hemen harekete geçer, subaylar emir yağdırır ve kalabalığın arasından itiş kakışla ilerler. Siviller bağıyor bir bombanın patladığını, panik içinde çıkışlara doğru koştuklarını söyledi. Ben endişelenmiyorum. Patlamanın nereden kaynaklandığını biliyorum. Başka patlayıcıların ateşlenme tehlikesi olmadığını biliyorum. Adrienne'in hareketlerini izlemekle meşguldüm.

"Malzeme odası!" diye bağıyor biri. "Oradan duman çıktığını görüyorum."

Kemerli geçide ulaşıyorum ve kırmızı bir parıltı daha görüyorum. Adrienne. Çıkışa doğru tökezliyor. Kambur duruyordu ve beklediğimden daha yavaş hareket ediyordu.

Saniyeler içinde onun üzerindeydim, onu geriye doğru çekiyordum. Direnmeye çalıştığında, onu mekan ile yükleme alanı arasındaki gölgeli bir ara sokağa doğru sürüklüyorum.

"Ona ne yaptın?" Talep ediyorum.

Hasta görünüyor. Fiziksel olarak hasta. Aslında, zorlukla yürüyebiliyor, dizleri belirgin bir şekilde sallanıyor.

"Neyin var senin?" kaçırdım.

Yere yığıldığında, içgüdüsel olarak onu sabitliyorum, teninin ne kadar soğuk olduğunu hissedince şok oluyorum. Yine de yüzünden ter damlıyordu.

"Bu normal. N-normal tepki." Zar zor konuşabiliyor.

Birden Jim'in idamında, o sekiz zihni psişik avucumun içine aldığımdaya hissettiğim fiziksel duyguları hatırladım. Baş dönmesi. Yorgunluk.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Onların iradesini kıskırtmak için zihnimi kullanmanın bana verdiği zararı hatırlıyorum. Jayde'e de olmuştu ama daha az ölçüde.

Adrienne'in yüzüne bakıyorum. "Onun aklına ne yaptın?"

Son karşılaştığımızda gözleri hançer gibi keskindi. Şimdi donuk ve puslu.

"Zamanı değil, Darlington." Kulağına dokunurken eli titriyor. "Sara. Neredesin?"

Yanıt üzerine benden uzaklaşıyor, ancak tekrar tökezliyor. Kendini dengelemek için duvara tutunuyor, bayılmak üzereymiş gibi sallanıyor.

"Onun zihnine ne yaptın? Onu bozdun mu?"

Bakışları bana doğru kayıyor. "Bu terimi nereden duydun?" "Bu mu yani? Yaptığın şey bu muydu?"

"Darlington." Acı dolu bir fısıltı. "Buluşma yerine gitmem gerek."

"Bu halde hiçbir yere varamazsın." Ağır bir iç çekiyorum. "Bırak yardım edeyim. Nereye gitmen gerekiyor?"

Kendi zayıflığının farkına vardığı ve yenilgiyi kabul ettiği anı görüyorum. Duvara yaslanıp başıyla nakliye kapısını işaret ediyor. "Haydi," diye ısrar ederek onu ileriye doğru yönlendiriyorum.

Destek için bana yaslanıyor, her adım onun için bir mücadele. Sanki korkunç bombanın patladığı korkunç partiden ayrılmaya çalışan iki sivil kadınmışız gibi kollarımızı birleştiriyoruz.

Potansiyel gözler üzerimizdeyken telepatiye geçiyorum ama nafile. Enerji imzasını hissediyorum ama zayıf. Dayanaksız.

"Henüz işe yaramayacak," diye mırıldanıyor. "Çok fazla enerji harcadım." "Bunu onun beynine nasıl yaptın?"

Sığ nefesler alıyor. Teninin solgunluğunu, alnında parlayan ter damlalarını fark ediyorum.

"Nasıl?" Kolunu sıkıca kavriyorum.

"Bilmiyorum. Doğal olarak oluyor. Bu yeniden kablolama meselesi."

"Rewiring." Yine kusacak gibi hissediyorum. "Gözümüzün önünde onu bir sebzeeye dönüştürdün. Böyle bir yeteneği daha önce hiç duymamıştım."

"Nadir bir durum," diye itiraf ediyor. "Kıskırtmadan daha nadir."

Çıkış izni almak için bir araba kuyruğunun beklediği kapıya doğru ilerliyoruz. Arkamızda, insanlar mekandan dışarı akmaya devam ediyor. Ama kaos daha az... kaotik görünüyor. Yürüyen Komuta askerleri durumu tamamen kontrol altında tutuyor gibi görünüyor.

"Tüm bunlar hakkında sana daha sonra bilgi verebilirim," diye fısıldıyor. "Sadece üsse dönmeme izin ver."

"Buraya nasıl geldin ki?"

Yine de Ayaklanmanın Komuta İstihbaratının hayal edebileceğinden çok daha güçlü olduğunu fark etmeye başladım.

Bu düşünce su yüzüne çıkar çıkmaz bir başka patlama havayı paramparça eder.

Yakınımızda değil, uzaklarda bir yerde, ama şok dalgasının ayakkabılarımın altındaki zeminde dalgalandığını hissediyorum. Silah deposundaki bombadan hissettiğim gücün aynısı. Gökyüzünü tutuşturuyor, turuncu alevler siyah bir tuvali yalıyor, hava dumanla ve hastalıklı tatlı bir kokuyla yoğunlaşıyor.

Adrienne'e bakıyorum, ancak onun mağaradan fırlayan bir yarasa gibi hızla uzaklaşan bir arabanın arkasında kaybolduğunu görüyorum.

Cross'a bir yol açtım ama cevap vermiyor. Onu bulmam gerek. Neler döndüğünü anlamalıyım. Ama binaya geri dönemiyorum. Biri yolumu kestiğinde ona doğru koşuyorum.

Roe.

Paniğimin yüzüme yansımamasını umarak donup kalıyorum.

"Aceleyle nereye ?" Ses tonu zalim bir eğlenceyle süslenmiş.

Onu görmenin şaşkınlığını üzerimden attıktan sonra sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Roe. Çekil yolumdan."

Teslim olmak yerine, daha da yaklaşıyor. "Bu acele niye? Biraz ateşten mi korkuyorsun?" Yumruklarımı sıkıp yanından geçmeye çalışıyorum ama yine yüzüme vuruyor. "Bunun için zamanım yok," diye tükürüyorum.

Onu geçmeyi umarak sola doğru daldım. Ama o daha hızlıydı. Kolu fırladı, omzumdan yakaladı ve beni geriye itti. Şok oldum, tökezledim, neredeyse ayağımı kaybediyordum.

"Gerçekten kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bir Komuta tesisini havaya uçurmaya çalıştıktan sonra mı?"

Midem taş gibi oldu. Sikeyim. *Siktir!*

Saf çaresizlikle harekete geçip yumruğumu çenesine savuruyorum. Kolayca engelliyor ve orta bölgeme hızlı bir tekmeyle karşılık veriyor.

Beklenmedik darbeye kaburgalarımda acı patlıyor. Nefesim kesildi, iki büklüm oldum. Bir an için sersemleyip hareketsiz kaldım. Roe dövüş derslerinde her zaman iyiydi ama belli ki çukurda Cross'tan yediği dayaktan beri pratik yapıyor.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye alay ediyor, yırtıcı bir hayvan gibi etrafımda dolanıyor.

Ciğerlerime hırıltılı bir nefes çekerek doğruluyorum. "Bunu yapmak istemezsin, Roe."

"Ama ben istiyorum. Senin Aberrant beynini betona başka bir şey istemiyorum."

Ivy.

Lanet olası Ivy.

Korku içime işliyor. Sola çalım atıyorum, sonra sağa dönüyorum, ondan kaçmayı umuyorum. Ama beni tekrar yakaladı ve arkamızdaki duvara doğru itti. Onu da yanıma aldım ve yere düşüp kontrol için güreşmeye başladık. Karnına bir diz indirmeyi başardım. O da beni çeneme indirdiği bir yumrukla cezalandırıyor ve görüşümde siyah noktalar oluşuyor.

"Siz beni hasta ediyorsunuz," diye tıslıyor ve sonra kendini üstüme atıyor.

Sırt üstü yere düşüyorum, kafatasım sertçe yere çarpıyor. Roe beni altına kıstırdı, karanlık gözleri bana bakıyordu. Katıksız bir nefretle damlıyordu.

Kendimi kurtarmak için kıvranıyorum ama ağırlığı çok fazla. Roe yavaşça başını eğerken nabzım zayıflıyor. Kulağıma doğru sürüklerken ağzı yanağımla okşuyor.

"Seni çıplak ellerimle öldürmek istiyorum," diye fısıldıyor. "Ancak..."

Birden ayağa kalktı. Aceleyle atılan ayak sesleri bize ulaşıyor ve başımı kaldırıp baktığımda bir grup askerin silahlarını bana doğrulttuğunu görüyorum.

Ayağa kalkmaya çalışırken kimse beni durdurmuyor. Yine de kaçmaya çalışmıyorum. Kendimi yarım düzine tüfek namlusuyla karşı karşıya bulduğumda değil.

Tembel, küstah adımlarıyla Roe sürünün ortasında durmak için hareket ediyor. Başını eğip beni tepeden tırnağa inceliyor.

"Bize nerede olduğunu göster,"

diyor Roe. Alnım kırışıyor. "Ne-"

Ama benimle konuşmuyor. Birini öne doğru sürüklüyor, kolunu çekiştirerek yanına gelmeye zorluyor.

Lyddie.

"Sana söz veriyorum, gördüm" diyor ona.

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Lyds..."

Beni görmezden geliyor. "Sol kalçasında."

"Lyddie," diye yalvarıyorum.

Ama ne için yalvardığımı bilmiyorum. Artık çok geç. Beni çoktan ele verdi.

Ivy değil, Lyddie. Söz

vermişti.

Titremesini engellemek için dudağımı ısırıyorum ama göz kapaklarımın ardındaki keskin, sıcak gözyaşlarını durduramıyorum.

Roe öne çıkan askerlerden birine başıyla işaret ediyor.

"Bana dokunma," diye uyarıyorum.

Piç dinlemiyor. Kalçamı ortaya çıkarmak için elbisemin eteğini yukarı çekerken boğazımdan öfkeli bir hırıltı çıkıyor.

Kan damgam.

Cross'la tekrar bağlantı kurmaya çalışırken çaresizlik içime işliyor. Neden beni içeri almıyor? Ona *ihtiyacım var*.

Kalbim küt küt atarken Lyddie'ye odaklanıyorum ve bana bakmasını istiyorum. Sonunda baktığında, o kadar derin ve tüyler ürpertici bir nefretle bakıyor ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

Roe'ya dönüyorum, acı dudaklarımı büküyor. "Şimdi beni kafamdan mı vuracaksın?"

"Ne yazık ki benden itidalli davranmam istendi." Roe solundaki askere bakar. "Onu hapishaneye götürün."

Başladığım yere geri döndüm.

Hapishanede.

En azından sonunda Cross'la bağlantı kurabildim. Gerçi ona nerede olduğumu söylediğimde tek söylediği "En kısa zamanda orada olacağım" oldu.

Bu saatler önceydi.

Saatler.

Oturup düşünecek zamanım oldu. Takıntı yapmak için. Bu gece olan her şeyi anlamaya çalışmak için. Ayaklanma insanların zihinlerini yok ediyor. Adrienne bu gece bunu doğruladı. Ama hangi ölçekte? Onun bozma yeteneğinin, rastladığım parçalanmış hastane koğuyla bir ilgisi var mı? O insanlardan bazıları parçalanmış değil de bozulmuş muydu? Bazıları gerçekten Asal mıydı? Damarlarına bakılırsa, çoğu değiştirilmişti. Ve Adrienne'in bizim üzerimizde deney yapılmasını onaylayacağını düşünemiyorum.

Ama ilk elden görmemiş olsaydım, orada durup bir adamın beynini kızartabileceğine de inanmazdım.

başka bir düşünce geldi. Cross'un annesi bozulmuş muydu? O haklı ve annesi Modifiye değil mi? Vinessa Redden, Asallar ve Modlar arasındaki bir buçuk asırlık savaşta bir başka kayıp mı?

O kadar çok sorum var ki, Adrienne beni psişik varlığıyla onurlandırmaya karar vermedikçe hiçbirini yanıtlanamaz. Ama o da bağlantı kurmuyor.

Cross'un şu anda bir yığın sorunla uğraştığını bildiğim halde onu rahatsız etmekten ne kadar nefret etsem de, sabırsızlığım taşıyor.

", olası?"

"Briefingler," diye kısa bir cevap geldi. "Savaş jetleriyle dolu bir hangar da dahil olmak üzere üssün kuzey çeyreğinin tamamını yok ettiler."

Vay canına. Bu komutanlık için büyük bir darbe. Evet, başka hangarlar, başka hava alanları var ama filonun bir kısmını şekilde kaybetmek... Sanırım pilotları

bu sefer hedefi vurdu.

"Sana sorun çıkarıyorlar mı? Benim hakkımda mı?"

"Henüz değil. Sanırım yapacaklar. Şu anda babam yüzünden dikkatleri çok dağınık."

"O nasıl?"

"Zihni tamamen kızarmış. O içi boş bir kabuk."

Cross'un ses tonunu çözmek zor. Bu konudaki hislerini.

Bunu duyunca nasıl hissettiğimi bilmiyorum. General zalim ve tehlikeli bir adamdı. Binlerce insanı öldürdü. Ama sanırım ölüm şekliyle ilgili çok acıklı bir şey var. Bir suikastçının kurşunuyla ya da stratejik olarak yerleştirilmiş bir bombayla değil. Her zaman hayalini kurduğu kahramanca sona ulaşamadı.

Adrienne'in deyimiyle beyni basitçe yeniden bağlanmıştı.

"Travis kontrolü ele alıyor. Mahkeme onu General olarak atadı."

Bunu dikkate alıyorum. . Gördüğüm kadarıyla Travis pratik bir adam. Mantıklı.

"Onun tarafında olduğuma onu ikna edebilir miyiz?"

"En değerli tesisimizi bombaladıktan sonra mı? Bundan şüpheliyim."

Nefesim titrek bir şekilde çıkıyor.

"Panik yapmamaya çalışın."

Yine de dile getirilmeyen bir ima var.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım, hevesli misin?" "Hevesliyim."

İç çekerek dar şiltenin üzerine uzanıyor ve tavana bakıyorum. Lyddie'yi düşündükçe kalbim sıkışıyor. Sanırım ihanetine şaşırılmamalıydım. Onu o gün kalkan sınıfında görmüştüm; Amira'nın ona dokunduğu düşüncesinden bile nasıl irkildiğini. Lash gibi onun da Aberrant'a olan nefreti o kadar derinlere kök salmış ki, içinde hoşgörü bulabileceğini düşünmekle aptallık etmişim. Kan damgamı bir sır olarak saklayabileceğini.

Muhtemelen o da benim kadar ihanete uğramış hissediyordur.

Yine de beni edeceğini düşündüğümde öfke boğazımı yakıyor, çünkü bunu ona asla ama asla yapmazdım.

Bunu Tana'ya sen yaptın.

Boğazım düğümleniyor. Ben yapmadım, lanet olsun. Kasıtlı olarak yapmadım. Tana ve Griff'i uyardım çünkü dikkatli olmalarını istedim. Kendilerini korumaları için. Onları çalışma kamplarına göndermek için o anlaşmayı yaptım çünkü cesetlerini gömmek zorunda kalmaktan bin kat daha iyiydi.

Tana haftalardır benimle konuşmuyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama nihayet tuş takımının sesini duyduğumda tam bir şaşkınlık yaşıyorum. Cross içeri girdiğinde kalbim yerinden fırladı. Ayaklarıma doğru tökezliyorum, sonra ona gitmem gerekip gerekmediğinden emin olamıyorum.

"Kaydedilmiyoruz." Kemerine takılı sinyal bozucuyu işaret ediyor.

Sonra kollarını açıyor ve ben de kendimi kollarına bırakıyorum. Dudaklarını saçlarımin üzerinde gezdiriyor, elleri sıcak bir şekilde belime değiyor. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda yüz ifadesi asıktı.

"Travis bilinen tüm Modlara savaş ilan etti."

Midem bulandı. "Ne?"

"Üssümüze yapılan bu saldırı cezasız kalmayacak, Travis'in bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bildiğimiz kadarıyla köle ya *da* sadık tüm Modlar toplanıyor ve şimdilik çalışma kamplarına gönderiliyor. Yaşamalarına izin verip vermeyeceğine duruma göre karar vereceğini söylüyor."

"Ama bunca yıl sana sadık kaldılar," diye itiraz ediyorum. "Fark etmez. Ya tutsaksın ya da ölü." "Peki ya ben? Tutsak mıyım yoksa ölü müyüm?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Çapraz."

"Ölmen planlanmıştı. Tribunal az önce çıktı." Boyun eğerek başımı salladım. "Beni görmediler bile."

"gerek yok. Lyddie senin kan damgan hakkında tanıklık etti."

Tabii ki verdi.

"Jayde'i arayan var mı?" Şu anda muhtemelen en az endişelendiğim şey bu olsa da soruyorum.

"Cesedi bu sabah bulundu. Travis'in sadıkların bile gözaltına alınacağını açıklamasının hemen ardından kendini öldürmesi ne kadar utanç verici."

Havadaki tüm kargaşa ve belirsizliklere rağmen gülmek zorundayım.

Cross bana göz kırıyor. "İşimde çok iyiyimdir."

"Açıkça."

İfadesi ağırlaşıyor. "Ve şu anda benim işim seni buradan çıkarmak. Şebeke ile temasa geçtiniz mi?"

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Kimse bağlantı kurmuyor. Şimdi tekrar deneyeyim."

Adrienne'e bir yol açıyorum ve o arabanın arkasına sendeleyerek girdiğinden beri ilk kez bağlantı kurmama izin veriyor. İçime bir rahatlama yayılıyor ama konuştuğumda suçlamanın sıcaklığıyla konuşuyorum.

"Hangi ?"

"Geri dönmek için bir yol açma yeteneğimi bekliyorum. Neredesin?"

"Depodayım. Arkadaşlarımdan biri beni etti. İhtiyacın olan beni buradan çıkarmak için."

"Yapamayız." Sesi hâlâ yorgun geliyor. "Koğuşlar kilit altında. Hava sahası izleniyor, bu yüzden bir uçak gönderme riskini alamayız. Bir süre karanlıkta kalacağız."

"Ne diyor o?" Cross itiyor.

"Bir süreliğine karanlıkta kalacaklarmış. Bekleyin."

"Beni burada öylece bırakacak mısın?"

"Size gelemeyiz." Gerçek bir pişmanlık duyuyorum. "En azından şu anda. Ama gelebildiğiniz zaman Hançer'e bekleriz."

"Nerede bu?"

"Burası bizim üssümüz. Blacklands'in ötesinde yer alıyor."

Gerildim. Arkadaşlarımdan gizli bir Modifiye üssünden, koğuşlarda bir yerde saklandıklarından bahsettiklerini hatırlıyorum, ama aldığım ilk doğrulama. Kara Topraklar'ın ötesinde mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

"Ne oldu?" Cross sorar.

Adrienne konuşmaya devam ederken onu görmezden geliyorum.

"Bu görevin yerine getirilmesinde önemli bir rol oynadınız. Otorite ile sizin adınıza çoktan konuştum."

Bu tanıdık olmayan dönem getiriyor a kaşlarını çattı için
benim Dudaklar. "Ne var Otorite?"

"Üssümüzü yöneten konsey." "Yetkinin sende olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Ama yalnız değilsin. General'e ulaşmak için ne kadar önemli olduğunu söyledim. Tuzak suçlamaları ayarlamak. Kabulünüz onaylandı. Yani seni dışarı çıkaracak kadar güvenli olana kadar dayanabilirsen-"

"Yarın sabah ölmem planlanıyor."

Bir duraklama var.

"Üzgünüm, Wren. Bir uçağı riske atamayız." "Ya ben sana gelirse?"

"Buraya sadece hava yoluyla güvenli bir şekilde gelebilirsiniz. Kara Topraklar'dan yürüyerek kimse sağ çıkamaz."

"Ama ya yaptıysam?"

Bir süre daha durakladıktan sonra, "O zaman dışarı çıktığınızda benimle bağlantı kurarsınız, biz de sizi alırız" dedi.

", Wren. Ne diyor bu?"

Yanağımın içini çiğniyorum. "Beni çıkarmalarının hiçbir yolu olmadığını söylüyor. Beni kurtarmayacaklarmış."

Çapraz küfürler.

"Ama... kendimi kurtarmanın bir yolunu bulabilirim."

BÖLÜM 53

He beni tekrar terk ediyor, sabahın erken saatlerinde kemerine takılı ve tepeden tırnağa silahlı bir sinyal bozucu ile geri dönüyor. Fazla konuşmuyoruz.

Dışarı çıkana kadar gibi koridorlarda sürünerek ilerliyoruz. Temiz hava soluduğum için minnettarım ama içime çektiğimde o kadar da temiz olmadığını fark ediyorum. Duman kokusu, bir Komuta hangarını havaya uçuran şeker bombasından arta kalan tatlılıkla birlikte burun deliklerimi dolduruyor.

"Nereye gidiyoruz?" Beni bekleyen bir kamyonu doğru götürürken fısıldıyorum.

Ben yolcu tarafına çömelirken o sürücü koltuğuna oturuyor. "Yerde kal," diye emretti.

Bu saatte bile üste hareketlilik var. Sanırım bir kısmı düşman bombasıyla havaya uçurulunca böyle oluyor. Birilerinin Cross'un odalara girip kameralardan kaybolduğunu fark etmesi için ne kadar zamanımız var bilmiyorum.

Bir araç havuzuna gidiyor - Adrienne'le tanıştığım yere değil, South Plaza yakınlarındaki farklı bir yere. Tünelde başka bir araç bekliyor.

Arka koltuğa geçiyoruz ve Xavier'i direksiyonun arkasında görünce kaşlarımı çatıyorum. "Darlington," diye selamlıyor beni.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yok," diye beni temin ediyor Cross. "Ona güvenebilirsin." Hayır, ama Cross'a güvenebilirim. O yüzden başımı sallıyorum.

Xavier üsten uzaklaşırken hiçbirimiz konuşmuyoruz. Daha doğrusu, Xavier konuşmuyor. Sessizlikten faydalanarak bütün gece aklımdan çıkmayan düşüncüyü Cross'la paylaşıyorum.

"Sanırım Ayaklanma annenin zihnini bozdu."

"Ne?"

"Onun bir Mod olduğuna inanmıyorum. Ama şu anda söylediğim hiçbir şey için kanıtım yok. Üslerine gittiğimizde Adrienne'den cevaplar talep edebiliriz."

Bir an için sessizleşiyor, çenesi geriliyor. "Sivillere zarar vermemek için çok fazla."

Öfkesini anlıyorum. Şirket'e karşı savaşlarında sivillerin zihinlerini yok ettikleri fikrini hazmedemiyorum. Adrienne'den öğrendiklerime göre tek kurtarıcı, kıtada çok fazla bozguncu olmaması.

"Bence bu nadir bir yetenek. Gerçek şu ki, neredeyse tüm Asallar

Toplumun zihinlerinin hala sağlam olması bana bunun kolayca yapabilecekleri bir şey olmadığını söylüyor."

Elini tutuyorum, parmaklarımızı birleştiriyoruz.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

"Ne için?"

"Beni öldürmelerine izin vermemek. Benimle gelmek. Altı yaşımdan beri en iyi arkadaşım olmak."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Seni seviyorum." Sesi kafamın içinde hırçınlaşıyor.

"Ben de seni seviyorum."

-

yarısında kamyonu bıraktık. Silver Elite'in neredeyse her koğuştaki zulalanmış araçları var ve C Koğuşu'ndaki bir mahzenden iki motosiklet çıkarıyoruz. Geri kalan seyahat süremizi yarıya indirecekler. Çapraz kontroller

sonra ben arkasına geçerken motosikletin üzerine biniyor. Xavier diğerini alıyor ve Koğuş K yönünde hızla ilerliyoruz.

Sonunda Kara Topraklar'ın sınırına ulaştığımızda, iki adam da tetikte bekliyor. Bakışları topraktan yükselen ve ağačların üst gölgeliklerinin çok üzerinde asılı duran, zaten siyah olan gökyüzüne karışan uğursuz siyah sise doğru kayıyor.

"O kadar da kötü değil," diye onları temin ediyorum.

İkisi de şaşkınlıkla bana bakıyor. Elimde olmadan sırtıyorum.

"Ben orada üç yıl kaldım ve siz iki bebek üç saat boyunca içeride yürümekten korkuyor musunuz?"

Dürüst olmak gerekirse, bundan daha uzun bir yolculuk olacak, ancak bu bilgiyi paylaşmıyorum. Zaten yeterince sarsılmış durumdalar. Jim'in bana söylediğini hatırladığım kadarıyla, buradan açıklığa kadar en az yedi saatlik bir yürüyüş var. Ve sonra kim bilir açıklıktan Kara Topraklar'ın sonuna geçmek ne kadar sürecek.

Kaşları çatılan Xavier yere çömelip ağır çantasının hızlı bir envanterini çıkarıyor ve malzemeleri kontrol ediyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bizimle geliyor musun?"

"Biz mi?" Bakışları Cross'a kayıyor. "Ona söylemedin mi?"

Tüm nefesim vücudumu terk ediyor.

Kalbim boğazıma kaçarken, Cross'a doğru döndüm.

"Hayır."

"Yapmak zorundayım." Sesi sert. Yenilmiş.

Ona doğru yaklaştım ve gömleğinin önünü avucumun içine aldım. "Geride kalmayacaksın. Benimle geleceğini söylemiştin."

"Seninle *buraya* geliyorum. Tek parça halinde geldiğinden emin olmak için. Ama seninle Ayaklanma'ya gelemem."

"Cross, lütfen. Hayır."

"Hey." Yüzümü okşuyor. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Tüm kıtayı kardeşimin pençelerine bırakamam. de. Babamın acımasız olduğunu düşünüyorsan, Travis daha da beter. Ya Roe? Modları ayrım gözetmeksizin öldürecek. Bunun farkındasın, değil mi?"

Dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki ağızımda kan tadı alıyorum. "Wren."

Dudağımı serbest bırakıyorum ve dilimi açtığım deliğin üzerinde gezdiriyorum. Sıvı bakır tat tomurcuklarımı kaplıyor. "Lütfen bunu bana yalnız yaptırma."

"Yalnız olmayacaksın." Xavier'e doğru başını sallar.

Başımı bile çevirmiyorum. "O sen değilsin," diyorum inatla.

"Birinin Travis ve Roe'yu hizada tutması gerekiyor. Onlar kararları verirken koğuşların nasıl görüneceğini bilmiyorum."

"Ne demek 'onlar'? Travis Roe'yu sorumlu yapmayacak." "Resmi olarak değil.

Ama Roe'yu dizginlemeyi hiç denemedi bile. O izin verecek serbestçe dolaşsın ve ne isterse yapsın. Benim burada olmam gerek." Yüzündeki ifade acıya dönüşüyor. "Annem burada. Onu da bırakamam."

Kalbimin göğsümde parçalandığını, keskin parçaların kaburgalarımı sıyırdığını hissediyorum. Benimle gelmeyebileceği aklıma bile gelmedi.

"Tamam." Çenemi kaldırıyorum. "O zaman kalıyorum."

"Hayır. Kalırsan ölürsün. Seni burada koruyamam. Seni Elit için seçtiğim için zaten onlarla aram bozuk. Travis beni kandırdığını düşünüyor. Bundan büyük zevk alıyor gibi görünüyor."

"Bunun için cezalandırılacak mısın?"

"Hayır. Bana çok ihtiyacı var. Ama romantik bir ilişkimiz olduğundan şüpheleniyor." Cross nefesinin altında küfrediyor. "Birisi beni senin odandan çıkarken gördüğünü rapor etmiş."

"Ivy," diye homurdanıyorum.

Bu onu kıkırdatır. "Aslında... Sutler'dı. Sanırım bir gece dikkatli değildik."

Kaine mi?

Kalbim ölen arkadaşım için sıkışırken bile çenem öfkeyle düşüyor. Kaine beni ispiyonlamış mı? Ölülerin arkasından kötü konuşmayı sevmediğim için şanslı o piç kurusu.

"Travis'e kaynak dışı bir operasyon için bazı kağıt haritalar bırakacağımı söyledim. Sanırım onu ikna ettim. Ne olursa olsun, Komutanın nasıl yönetileceği konusunda onunla hiçbir zaman aynı fikirde olmadık. Güvenini tekrar kazanmak biraz zaman alabilir ama beni öldürmez. Ve sen... Ayaklanma ile daha güvende olacaksın."

"Yapacak mıyım?" Ben de karşı çıkıyorum. "Çünkü şebeke için ne tür insanların çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bozguncular. Tek bildiğim, daha da tehlikeli bir bölgeye girdiğim."

Xavier seslenir. "Merak etme Darlington, güvende olacaksın. Ben seni korurum." Ona hırladım. "Beni 'yakalamanı' istemiyorum. *Onu* istiyorum."

"Kahretsin, bir erkeğin egosu için çok kötüsün." Bakışlarını indiriyor ve çantasını düzenlemeye devam ediyor.

Cross'a yaklaşıyorum. Ona doğru eğilip sarılmak istediğimde gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Seni terk etmek istemiyorum."

"Gitmeni istemiyorum," diyor kabaca. "Ama gitmek zorundasın."

Hiper hızlı yolculuğumuz sırasında atkuyruğumdan kurtulmuş bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldıyorum, Xavier sesimdeki çatlağı duyabilir diye utanıyorum.

"Seni terk etmiyorum. Sadece geride kalıyorum."

"Ne kadar süreyle?"

"Burada ne haltlar döndüğünü anlayana kadar." Büyük, becerikli eliyle çenemi kavıyor. "Söz veriyorum seni tekrar göreceğim." Kulağıma fısıldar gibi başını eğiyor, ama aslında bir yol açıyor, boğuk sesi duyularımı çevreliyor.

"Ben hâlâ kafanın içindeyim Daisy. Ne zaman istersen benimle konuşabilirsin."

Bunu biliyorsun. Seni seviyorum. Seni asla terk etmeyeceğim. Asla."

Ona sarılıyorum, yüzümü göğsüne gömerken gözyaşlarım akıyor. "Bunu sensiz yapmak istemiyorum."

"Asla gerçekten yalnız değilsin. Bunu biliyorsun. Her yanında olacağım."

Arkamda, Xavier'in bisikletlerden birini çalıların arasına sakladığını duyuyorum. Güneş ufukta turuncu ve pembe tonlarını gökyüzüne yayarken Cross başını soluk ışığa doğru eğiyor.

"güneş doğacak," diyor. "Gitmek zorundasın." "Seni bırakmak istemiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Tüm hayatımızı birbirimizi uzaktan severek geçirdik. Bunu bir süre daha yapabiliriz."

Yutkunarak ıslak gözlerimi sildim.

"Yapabilirsin, Dove. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Dudaklarıma son bir öpücük kondururken kalbim küt küt atıyor. Benim için hissettiği her duygu zerresi bedenimde dalgalanıyor. Ona sarılıyorum, ağzım onunkine kilitleniyor. Xavier'in izliyor olması umurumda değil. Bu adam her şeyim. Veda etmek istemiyorum ama başka seçeneğim yok.

Ayrıldığımızda Cross Xavier'e "Onu güvende tut," diyor.

"Tutacağım."

Yüzüme son bir kez dokunuyor. **"Dikkatli ol Daisy."**

"Sen de Wolf."

Boğazımda bir yumruyla, motorun üzerine binişini izliyorum. Motoru çalıştırıp manzarada bir mermi gibi havalanırken.

Yanında tamamen, gerçekten, tartışmasız bir şekilde kendim olduğum tek kişi oydu ve şimdi o yok.

Bakışlarımı ancak onu artık göremediğimde başka yöne çeviriyorum. Önce siyah sise, sonra da Xavier'e bakıyorum. "Hazır mısın?"

BÖLÜM 54

(Cidden burada mı büyüdün?

Xavier'in sesi karanlığı yararak geliyor.

"Sadece üç yıl için," diye cevap verdim. "Dur. Dur, lanet ."

"Neyi durdurayım?"

"Çok hızlı yürüyorsun. Yavaşlaman ve daha dikkatli olman gerekiyor." "Sana hep söylediğim gibi, ben senden çok daha uzun süredir askerim."

homurdanıyor.

Duruyorum. Kolunu görebildiğim için değil, hissederek tutuyorum. Parmaklarımı pazıların etrafında kıvrıp onu yerinde tutuyorum.

"Anlamıyorsunuz. Bu bir Silver Elite operasyonu değil. Yanlış bir adım atarsan kara kum çukurunda boğulursun. Bu yüzden lütfen bana yakın durun. Beni takip et ve bizi gitmemiz gereken yere götüreyim. Ve inat etmeye devam edersen, kenara çekilip boynuzlu ayının seni yemesine izin vereceğim."

Nefesi kesilir. "Siktir git. Burada boynuzlu bir ayı yok." "Merak etme. Genelde sabahları dışarı çıkmaz." "Bu sabah mı?" diye ciyaklıyor.

"Tabii ki. Kesinlikle çok parlak."

İsteksiz bir kahkaha attı. "Senden neden hoşlandığını anlıyorum."

"Benden hoşlanmaktan daha fazlası. Kafayı takmış durumda."

Bu beni bir kez daha güldürdü.

İlerliyoruz.

İlk yırtıcı, yürüyüşümüzün otuzuncu dakikasında saldırdı. Bir tür kedi. Karanlıkta ayırt etmek çok zor. Tüfeğimle yaptığım atış karanlıkta çınlayıp kuşların dağılmasına neden olurken kanat çırpma sesleri etrafımızda yankılanıyor.

Xavier'in nefes alış veriş i ağırlaşt ı. "İyi misin?" diye sorduğ umda benimki de öyle. Sesi biraz ş aşkın geliyor. "Evet, iyiyim. O da neydi öyle?"

"Sanırım bir dağ aslanıydı."

Karanlıkta çömelip ölü hayvanın kürkünü okşuyorum, kurşunun girdiğ i nemli noktayı gözden geçiriyorum. Kürkü bir dağ aslanınıninkinden daha kaba, bacakları daha kısa.

"Hayır, bu kırmızı bir puma," diyorum sevinçle. "Çok lezzetliler." "Sen tuhaf bir kadınsın, Darlington."

Yürümeye devam ediyoruz. Akan suyun sesi, alçak, tembel bir ş ırlıltı, kısa sürede rahatsız edici sessizliğ i dolduruyor. Rahatlama boğ azımı gıdıklıyor. Dereyi göremiyorum ama duyabiliyorum ve önemli olan da bu.

Xavier'e "Suyun sesini takip etmeliyiz," diyorum.

Puma saldırısından sonra, önden gitmemden ş ikayet etmeyi bırakt ı. Onu arkamda hissediyorum. Yumuş ak, düzgün nefes alış ını. Ayak seslerinin yavaş yankısını. Hızımızdan ve boğ ucu karanlıktan duyduğ u hayal kırıklığ ını hissediyorum. Hayati bir duyuyu kaybetmek, özellikle de bir asker için, hoş bir deneyim değildir.

"Sen gerçekten bir 'fect' misin?"

"Ne yani, Cross'un sana yalan söylediğ ini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bana hiç yalan söylemedi. Sadece sen iyi saklad ın."

"Teş ekkür ederim."

"O rapora gizli operasyonlar için uygun olmadığ ınızı yazdığ ım için özür dilerim." Baş ımı arkaya atıp gülüyorum.

Xavier, "Onun daha çok ş aş ırd ım," diye itiraf ediyor.

"Kim?"

"Cross. Dün gece bana söyledi."

"Öyle mi? Sana başka ne söyledi?"

"Dün gece mi? Pek bir şey yok. Sadece telepatisi var. Ama diğer sefer... Birkaç yıl önce bir gece... O hala Eversea ile birlikteydi ama onunla ilişkisini bitirmeyi düşünüyordu."

Bununla nereye varmak istediğinden emin değilim ama onu durdurmuyorum. Merak midemi gıdıklıyor.

"Şehirde bir bara gittik. İkimiz de iyice sarhoş olana kadar sentetik viski içtik. Ona Ivy'yi neden bıraktığını sorduğumda yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve sonra '*Çünkü o benim hayallerimdeki kız değil*' dedi. Ben de güldüm ve "*Tamam, o zaman kim?*" dedim.

"Ne dedi?"

"Hayallerindeki kızın papatyaları sevdiğini söyledi." Karanlıkta gülümsüyorum.

"Onu hayatı boyunca sevdiğini söyledi. Deli gibi konuştuğunu, zil zurna sarhoş olduğunu düşündüm, güldüm ve '*Elbette sevdin dostum*' dedim."

Kaburgalarımda bir dürtme hissediyorum.

"Sanırım seni kastetti, Darlington."

Gülümsemem o kadar genişliyor ki neredeyse yüzüm ikiye ayrılıyor.

-

Yürümeye devam ediyoruz. Yavaş yavaş. Acı verici, can sıkıcı bir şekilde yavaş. Bir keskin nişancı olarak saatlerce taş gibi hareketsiz kalabilirim. Burada, bu kara kâbusun içinde, bedenim gergin, ayaklarım botlarımın içinde sabırsız, hızlanma dürtüsüyle savaşıyor. Xavier de bunu hissediyor ve çok geçmeden benim hızıma yetişmeye çalışmaktan vazgeçiyor. Önümde yürüyor, ancak ayağı ilk siyah çukurun kenarına ulaştığında dehşet içinde küfrediyor.

Ayak parmağının anında bataklığın içine çekildiğini duyuyorum, tıpkı bir pipetten akan sıvının höpürdetilmesi gibi. Ona doğru hamle yapıyorum ve çekip çıkarmasına yardım etmek büyük çaba gerektiriyor. Neredeyse botu kaybediyordu.

"Neden beni dinlemeyi reddediyorsun? Bu saçmalığı uydurmuyorum!" "Not edildi," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim. Şimdi yavaş yürüyün, arkamda kalın, ayağınıza dikkat edin ve hiçbir şeye dokunmayın."

Tam yirmi saniye sonra bir şeye dokunuyor.

Karanlıkta hırlıyorum, o kadar sinirliyim ki yırtıcıları varlığımıza karşı uyarma riskini göze alıyorum. Bu noktada, belki de bir puma tarafından parçalanmayı hak ediyordur.

"Elim ve kolum neden yanıyor?" Bir dizi küfür savurur. "Bu da neydi böyle?"

"Bir küme siyah yılanotu yaprağına dokundun." O yılanotunun kokusunu üç metre öteden aldım. Kesin bir ekşi koku yayıyor.

"Bu ? O bok zehirli değil mi?"

"Evet ama kolunuza dokunmaz ya da kaşımazsanız kurdeşen birkaç saat içinde geçecektir. Zehrin gerçek bir zarar vermesi için yaprakları yutmanız gerekir. Kaynatıldığında, içinizi asit gibi aşındırır. Ve kara yılanotu ile öldürdüğünüz bir hayvanı asla yememelisiniz. Eti kirletir. Zehri yiyene geçirir."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Burası benim çocukluk evimdi," diye hatırlatıyorum ona alaycı bir kahkahayla. "Amcam bana bu ormanın her santimini öğretti. Burada tonlarca zehirli bitki melezi var, bazıları hayvanlardan çok daha ölümcül."

Xavier, "Bitkilerden nefret ediyorum," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum.

-

Yedi saat sonra açıklığa ulaştık. Yedi saatlik özenli adımlar, bir başka ölü yırtıcı hayvan ve kara yılan otu yüzünden kaşınan, yanan bir kol. Ve sonra onu görüyoruz.

Işık.

Güneşten sırlıslıklam olmuş çimlerin üzerinde tökezlediğimiz anda Xavier rahat bir nefes alıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Lanet olsun." Başını dehşet içinde bana doğru sallıyor. "Neden bu kadar korkunçtu?"

"Sona yaklaştığımızdan bile emin olmadığımı söylemek için kötü bir zaman mı?"

Bana ters ters bakıyor. "Siktir git."

Sırtarak Jim Amca'nın yıllar önce bizim için inşa ettiği küçük kulübeye doğru sürükleniyorum. Hâlâ ayakta olduğuna inanamıyorum. Aslında on iki yıl içinde, şimdi çok daha küçük görünmesi dışında neredeyse hiç değişmemiş. Ben çocukken çok büyüktü.

Tüfeğimin kayışını diğer omzuma geçiriyorum ve ahşap yapının içinde dolaşıyorum. Bunalmış durumdayım. Anılarla dolup taşıyorum. Birden Jim'in gözlerinin kenarlarının kırıştığını ve bana nadiren gülümsediğini görüyorum. Jim bir parça odun yontarken ya da ocakta şişte tavşan pişirirken kendimi bu açıklıkta kuş kovalarken görüyorum.

Ateşten bahsetmişken. Xavier'e omzumun üzerinden, "Ateş yakmalıyız," diyorum.

Açıklığın eteklerinde yuvarlanan sis dallarına temkinli bir bakış atıyor. "Oradan biraz yakacak odun alırsam güvende olur muyum?"

"Evet. Sadece kedilere ve boynuzlu ayılara karşı tetikte olun." "Siktir git," dedi yine.

Kulübeye giriyorum, kütük duvar boyunca çivilenmiş ve tavandan sarkan sicim parçalarına gülümsüyorum. Burada yaşarken Jim Amca'yı sergilemeye zorladığım tüm o aptal biblolar. Tüyer. Ormanda bulduğumuz beyaz bir çakal dişi. Kulübenin köşesinde erzak sandığımız duruyor. Geri dönmem gerekirse diye içindekilerin çoğunu burada bırakmak ihtiyatlı bir davranış olsa da onu temizlemeliyim. Bu düşünce iç karartıcı. Ama hayal gücünün dışında değil.

Ahşap sandığı karıştırıp çeşitli ilk yardım malzemelerini, merhemleri, güneş pillerini katalogluyorum. İki tabanca ve birkaç dolu şarjör mermi. Parmaklarım sandığın dibinde plastik bir şey hissettiğinde kaşlarımı çatıyorum. Bir çanta olduğunu fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak çıkardım ve içindekileri incelemek için ters çevirdim. Plastik torbanın içinde soluk beyaz bir zarf var.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Jim'in el yazısını hemen tanıdım.

Wren

Heyecan boğazımı sıkıyor. Mektubu okuma dürtüsü o kadar güçlü ki, zarfı koruyucu muhafazasından neredeyse pençeleyerek çıkarıyorum. Zarfı açmadan, kulübenin ötesinden Xavier'in boğuk sesi geliyor.

"Hey. Hadi şu ateşi ."

Kahretsin. Bunu şimdi yapamam. Jim Amca'nın bana bir mektupta ne yazacağına dair en ufak bir fikrim bile yok ve Jim'in sözlerini okurken meraklı Xavier'in omzumun üzerinden beni gözetlemesi isteyeceğim son şey.

Zarfı katlayıp cebime koyduktan sonra Xavier'e yardım etmek için dışarı çıkıyorum.

-

Saat muhtemelen öğleden sonra iki civarında olmasına rağmen kamp kurmaya karar veriyoruz. Bu genellikle ışığın bizi terk etmeye başladığı zamandır. Gölgeler şu anda olduğu gibi açıklığın üzerinde dans etmeye başladığında.

"Yakında zifiri karanlık olacak," diye uyarıyorum Xavier'i. "Saat *ikide* mi?" diye sızlanıyor.

"Evet. Em bakalım, tatlım."

Az önce onun çantasından kurutulmuş sığır eti ve ateşte ısıttığımız bir kutu çorbayı yedik. Ateşi yakmak için bir çakmak kullandı ve şimdi onunla oynuyor, kapağı açıp kapatıyor, turuncu bir alev tıslaması çıkarmak için dalgınca vuruyor.

"Bu neden burada çalışıyor da orada çalışmıyor?" Küçük sığınağımızı her yönden çevreleyen sise doğru başını sallıyor.

"Bilmiyorum. Bu açıklıkta ışığın kırılma şekliyle ilgili bir şey."

"Gerçekten hiç sonuna kadar gitmedin mi? Diğer taraftan çıkmadın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Buraya geldiğimizde beş yaşındaydım ve sekiz yaşındayken ayrıldık. Jim'in o yaşta bu kâbusun içinde gezip tozmama izin vermesine imkân yoktu."

"Hiç denedi mi? Araştırmaya giderken seni burada mı bıraktı?"

"Evet, ama beni yalnız bıraktığı en uzun süre on altı saat falan mıydı?"

Xavier hesap yapar. "Diyelim ki bu kâbusun sonuna kadar gitmeyi başardı... Orada sekiz saat ve sonra buraya geri dönmek için sekiz saat." Alnını ovuşturuyor, mutsuz görünüyor. "Yarın en az sekiz saatimiz daha olduğunu mu söylüyorsun?"

"En azından. Orada kamp yapmamız bile gerekebilir."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Ama bu gece burada uyuyacağız," diyorum, onu çalışarak.

Kulübeye doğru bakıyor. "Oradaki yetişkin boy yatağa sahip olmanızı istiyorum."

Öfkeyle bakıyorum. "Burası benim evim."

"Ben misafirim. Ve seninle paylaşmayacağım."

"Bunu önermem bile," diye homurdandım. Ama sorun değil. Onun deyimiyle çocuk boy yatağım aslında o kadar da kötü değil. Zaten top gibi kıvrılıp uyuyorum.

"Tamam, o zaman ben yatmaya gidiyorum. Sen ne dersin? Yolculuk için enerjimizi toplamak üzere yedi saat uyumaya çalışalım mı?"

"Kulağa hoş geliyor. Bir süre daha burada kalacağım."

Temkinli bir şekilde çevremizi değerlendiriyor. "Şu kızıl pumalar gece vakti açıklığa girip boğazımızı parçalamaya mı çalışacaklar?"

"Olabilir." Bu deneyimi onun için ballandıra ballandıra anlatmayacağım. "Ama ateşi devam ettirdiğimiz sürece yırtıcıların çoğu uzak duracaktır. Dumandan hoşlanmazlar. Bu da işe yaramazsa, işte bu yüzden tüfekle uyuyorsun."

"İyi geceler, Darlington. Sabah yeniden toplanırız. Ya da gece. Burada zaman kavramım yok."

Kulübenin içinde kayboluşunu izlerken sırtıyorum. O gittiği anda midemde kuşların uçuşması gibi bir heyecan dalgalanıyor.

Artık Jim'le konuşabilirim.

Enerji imzası artık kafamda değil, sesi yok, vücudu kurşun delikleriyle dolu, ama burada, şu anda... Onunla tekrar konuşabiliyorum.

Zarfı çıkarıp kırıksıklıkları düzeltiyorum. Sakin bir nefes alarak mührü kırıyorum ve mektubu açıyorum, parmak uçlarım

narin bir kağıt. Bir an için kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, göğsümün içinde bir duygu karmaşası dönüyor.

Sevincimi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sadece el yazısı bile kocaman, aptalca bir gülümsemeyi tetiklemeye yetiyor. Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum. Dizlerimi yukarı çekiyorum ve mektubu önümde tutuyorum.

Wren,

Eğer bunu okuyorsan, muhtemelen ölmüşümdür. Çünkü eğer hayatta olsaydım, şu anda senin yanında olurdum ve bu mektubu okumana izin vermezdim.

Bir kahkaha boğazımı gıdıklıyor. Yazılı bile pisliğin teki.

Ama eğer bunu okuyorsan, dikkatini vermeni istiyorum, küçük kuş. Bilmen gereken bazı şeyler var.

Gülümsemem kayboluyor.

Okudukça nabzım daha da zayıflıyor. Derin bir nefes daha çekiyorum ama oksijen ciğerlerime zar zor ulaşıyor. Zihnim kelimeler üzerinde tökezliyor. Doğru gördüğümden emin olmak için ikinci kez okumak zorunda kalıyorum.

Bunu bana neden söylüyor?

Açıklık, ateşin çıtırtıları ve rüzgârın yumuşak fısıltısı dışında sessiz. Xavier'in uyuduğu kulübeye doğru bakarken dudaklarım titriyor. Parmaklarım titriyor. Her şey titriyor.

Yumruğumu Jim'in mektubunun etrafına yavaşça kapatıp onu sıkı bir top haline getirirken keskin, titrek pantolon boğazımdan kaçıyor.

Sonra da ateşe atıyorum.

BÖLÜM 55

(Diğer tarafa ulaşmak iki gün sürüyor. Birbirimizle didiştığımız ve tısladığımız 48 saat. Haç hakkında konuştuğumuz ve

Onu şimdiden çok özledim. Tyler hakkında konuşuyoruz ve Xavier onu önemse de ona aşık olmadığını itiraf ediyor. Aslında, daha önce hiç aşık olmadığını açıkladı. Geçmişte çıktığı kadın ya da erkeklerden hiçbirine. Konu seks olduğunda, eylemlerinin sonuçlarını nadiren de olsa göz önünde bulundurduğunu itiraf eder.

Xavier Ford hakkında bilmek istediğimden çok daha fazla şey öğreniyorum ve onu gördüğümüzde, yaklaşık yüz metre ötedeki sisi delen ışık, eski dost olduğumuzu hissettiriyor.

"Darlington," diye bağıyor.

İkimiz de boynuzlu bir ayının çalılarının arasından fırlayıp bizi canlı canlı yiyebileceğini unutuyoruz. Koşmaya başlıyoruz, hedefimiz görüş alanımızda ve karanlıktan çıktığımızda, karanlığın ötesinde bulduğumuz şey... inanılmaz.

Dağ vadisi, sabah güneşinin soluk ışıltısıyla yıkanan sakın bir vaha gibi önümüzde uzanıyor. Kristal berraklığında bir nehir, manzaranın içinden kıvrıla kıvrıla akıyor. Uzakta, sivri tepeler tepemizde beliriyor. Sadece birkaçı karla kaplı, ama bu onları daha az görkemli yapmıyor. Yılın bu zamanında çimler bu kadar gür ve yeşil olmamalı, ama yine de öyle. Gökyüzü bulutsuz. Muhteşem.

"İzin verin temas kurayım," diyorum ve hiç vakit kaybetmeden Adrienne'e giden yolu açıyorum.

"Ben buradayım."

Yaşadığı şok . "Vay be. Şuna bir bakın. Kara Topraklar'dan geçmeyi başarmışsın. Etkilendim, Darlington."

"Güzel. Şimdi bana söz verilen ağ yardımı nerede?"

"Koordinatlarınızı biliyor musunuz?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Tüm teknolojimizi geride bırakmak zorunda kaldık. Kaynak yok. İletişim yok. Komuta silahlarımızı bile açıklıkta bıraktık ve Jim'in erzak sandığındakilerle değiştirdik.

"Konumunuzu yansıtın" diyor.

Etrafıma odaklanıyorum ve görüntüleri onun zihnine doğru itiyorum.

". Nerede olduğunuzu biliyorum. Oraya inemeyiz. Bunu görüyorsun. Nehrin ötesinde solunuzdaki tepe mi?"

"Evet."

"Tırman. Yukarıda helikopterin inmesi için yer var." Heyecan boğazımı gıdıklıyor. Bu gerçekten oluyor. "Ne kadar ?" diye sordum.

"Uzun sürmez. Çok uzakta değiliz."

Bağlantıyı kestim ve Xavier'e seslendim. "Şu tepeye tırmanmamız gerekiyor. Pikabımız bizi tepede karşılayacak."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Seninle olduğumu biliyorlar mı?"

Bocaladım. "Aslında ona benimle geleceğini söylemediğimi fark ettim."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra arkamızdaki sise bakıyor.

"Ciddi misin?" Ona sırtıyorum. "Oraya geri dönmek mi istiyorsun? başına mı?"

O üç günlük kabus yürüyüşünü tekrarlamak ister misin?" "Yapabilirim," diyor omuz silkerek.

"Bak, yapmak istediğin buysa seni durdurmayacağım. Sana en başından beri benimle gelmek zorunda olmadığını söyledim. Burada olmana gerek yok."

Nefesinin altında küfrediyor. "Sorun da bu zaten. Burada olmam gerekiyor. Senin yanından ayrılmayacağıma dair ona söz verdim."

"Beni Ayaklanma'ya götürmesi için ona söz verdin. Kalmana gerek yok Xavier. Üslerinde ne bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok."

"İşte tam da bu yüzden desteğe ihtiyacın var." Çenesi kararlılıkla sıkılır. "Oraya tek başına girmene izin verirsem beni asla affetmez."

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyorum ona, koluna dokunmak için yaklaşırken. "Ama seni Cross'a verdiğin sözden resmen azat ediyorum."

"Cross'tan başka kimse beni Cross'a verdiğim sözden azat edemez." İç çekerek çantasını omuzladı. "Hadi gel. Gidip aptal bir tepeye tırmanalım."

Kımıldamadığını görebiliyorum, bu yüzden kendi iç çekişimi bırakıp onu takip ediyorum.

Yamacı tırmanmamız uzun sürmüyor. Tepede, daha gür otlarla kaplı düz bir alan buluyoruz, yüzlerce metre boyunca uzanan yeşil bir halı.

"Şimdi ne olacak?" Daha konuşur konuşmaz rotor kanatlarının uzaktan gelen gumbürtüsü vadinin durgunluğunu delip geçiyor.

Başımızı gökyüzüne çeviriyoruz ve şık gri helikopter havada bize doğru ilerliyor. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Kimin uçurduğunu söyleyemiyorum ama açık yan kapıdan içeride oturan iki karanlık figür görünüyor.

Helikopter yaklaşırken yan yatıyor ve yardımcı pilotu bir an için görebiliyorum.

Kumral saçlı bir kadına benziyor. Beyaz gömlekli. Uzun at kuyruğu.

Xavier ve ben helikopterin çimlerin üzerine inişini izliyoruz, iniş takımları hafifçe toprağa batıyor ve zarif bir şekilde duruyorlar. Kanatlar sabit bir ritimle yavaşlıyor, vızıltıları yavaş yavaş arka planda kayboluyor ve sonunda sessizleşiyor.

İçeride kimin olduğunu anlamaya çalışmak için metalik çerçevenin gövdesine bakıyorum. Bir gıcırtı duyuyorum ve göz ucuyla yardımcı pilotun kapısının açıldığını görüyorum. At kuyruğu omzunun üzerinden sallanan kadın dışarı fırlıyor. Pilotun kapısı da itilerek açıldı. Helikopterin içindeki iki kişi hareketsiz kalıyor. Kısa saçlarına bakarak iki erkek olduklarını düşünüyorum ama yanılıyor da olabilirim.

Kadın bize doğru geliyor. "Darlington?"

Başımı salladım.

Keskin bakışları Xavier'e kayıyor. "Kim o?" "Xavier.

Kaçmama yardım etti-"

Sesim boğazımda düğümleniyor.

Geriye doğru sendeliyorum ve kalbimin durduğu bir an boyunca tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor. Zihnim gördüklerimi algılamakta zorlanırken dudaklarımdan boğuk bir nefes kaçıyor.

Bize doğru ilerlerken pilotun mahcup gözleri benimkilerle çarpışıyor. Saçları sabah güneşinde parlak görünüyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra kolunu yana bırakıyor.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Ağzının köşesi çarpık bir gülümsemeyle kalkıyor.

Binlerce düşünce dikkatimi çekmek için yaygara koparıyor, ama zihnimin kaosunun ortasında bir düşünce diğerlerinin üzerine çıkıyor.

"Seni lanet olası pislik!"

Ona doğru hamle yaptım ve öfkeli bir kükremeyle yumruğumu çenesine indirdim. "Bu da ne, kovboy kız?" Kaine şok içinde çenesini ovuşturarak geri çekildi. "Ne oluyor lan?" Ben . Tek yapabildiğim ona aval aval bakmak. "*Ne oluyor be?*

Nasıl yaşıyorsun?"

Göğsüne vuruyorum, öfkem artık tüm uzuvlarımı kontrol ediyor. Ona yumruk atmama izin veriyor ama ben bunu yaparken sırtıyor, bu da beni daha da öfkeliendiriyor.

"Senin için bir cenaze töreni düzenledik! *Ağladım!*"

Bu bana bir homurtu verir. "Cenazemde ağladın mı? Bu aslında çok hoş."

Kumral saçlı kadın ona uyarıcı bir bakış atıyor. "Şimdi sırası değil Gray."

"Gray de kim?" Bağırıyorum.

Eski ölü arkadaşşıma öfkelenmekle o kadar meşgulüm ki Xavier'in hareket ettiğini görmüyorum. Teğmen Kaine'in üzerine atılıyor, Kaine ayağını toparlayıp ondan sıyrılmadan önce neredeyse onu yere seriyordu.

"Seni lanet olası pislik," diye tükürdü Xavier, tekrar saldırarak. "Tyler'ı sen öldürdün."

Şok içinde donup
kaldım. Haklıydı.

Kaine o binaya onunla birlikte girdi. Yine de Tyler ve Noah ölürken *o* sağ çıktı.

Helikopterdeki iki adam Kaine'in öfkeli Xavier'i zapt etmesine yardım etmek için dışarı fırlıyor. İtiraz etmek için bağıyorum ama beni görmezden geliyorlar ve onu yere sıkıştırıyorlar. Bileklerine metal kelepçeler takmak için arkasından ittiklerinde korku boğazıma doluyor.

"ol," diye bağıyor içlerinden biri.

"Siktirin gidin," diye karşılık verir.

Kaine'e "Kes şunu," dedim. "Bırak onu gitsin. Bana *yardım etti*. Bize yardım ediyor." Ölmemiş arkadaşım ikna olmadı. "Bırakalım Adrienne ve Buna otorite karar verir."

"Beni şehirden çıkarmak için hayatını tehlikeye attı," diye ısrar ediyorum.

"Umursayacaklarını sanmıyorum." Kaine diğer adama başını sallar ve Xavier'i ayağa kaldırırlar.

Xavier'in kara gözleri kor gibi parlıyor ve kendimi ona ters ters bakarken buluyorum.

"Sana gitmeni söyledim," diyorum suçlayarak. "Neden gitmedin?"

Dişlerini sıkarak cevap veriyor. "Ben sözümünden dönmem."

Onu helikoptere doğru sürüklemelerini dehşet içinde izliyorum. Kaine ve kadınla yalnız kalınca ellerimi yumruk yapıp ikisine de ters ters bakıyorum.

Kaine ona bakar. "Bize bir dakika izin verir misin?" Tek kelime etmeden ayrılır.

"Ne? Burada kararları sen mi veriyorsun?" Acı bir şekilde söylüyorum. "Bazen," diye itiraf ediyor.

Boğazımda çaresiz bir his düğümleniyor. "Tyler'ı sen mi öldürdün?" Diye soruyorum ve gözlerinde titreyen pişmanlığı gördüğümde midem bulanıyor.

"Vurulan ikincil hasardı."

"Patlamak üzere olduğunu bildiğiniz bir binaya girmesine izin verdiniz. Bunu nasıl yapabildin?"

"Savaşta... yapmak istemediğimiz pek çok şey yaparız."

Bunların Bryce Granger'ı öldürdüğü gün söylediği aynı kasvetli sözler olduğunu fark ettim.

Nefes alıyorum, kafamda hızlanan düşünceleri, içimde dolaşan duyguları yavaşlatmaya çalışıyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Ona baktığımda öfkeleniyorum ama aynı zamanda rahatladığımı da hissediyorum. Bir sevinç titreşimi. Arkadaşım yaşıyor.

Zihnim tüm boşlukları doldurmak için dönüyor. "Program'a ne için sızdın? Sadece yeni bir teknoloji parçası çalmak için mi? Bir uçak için mi? Seni oraya bir *uçak* için mi yerleştirdiler?"

Omuz silkiyor. "Şey, evet."

"Neden?"

"Çünkü onu uçurabilecek tek kişi bendim."

Çenem düştü. Bir saniye de, sonunda anlıyorum.

Gray. Ona Gray derdi.

"Sen Grayson Blake'sin," diye suçluyorum. "Bay Hotshot Pilot."

Bir sırtışıla savaşıyormuş gibi dudağını ısıırıyor. Öldüğünden beri çok özlediğim o yaramazlık dolu sırtışlarından biri. Ya da ölmediğinden. Siktir et onu.

"Bu sırrı benden nasıl saklarsın?" Talep ediyorum.

Kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor. "Bakın kim konuşuyor, Bayan Bloodmark burada." Ben gözlerimi kısıncı, o da sağ kaşını kısıyor. "Evet, Ellis bize söyledi."

Şimdi orada durmuş birbirimize bakıyoruz. Kaine-Grayson'a kadar.

Adı her ne haltsa, derin bir nefes alıyor.

"Binlerce sorunuz olduğunu biliyorum ve eminim yüzüme biraz daha yumruk atmak istiyorsunuz-"

"Çok daha fazla," diye mırıldandım.

"Ama neden bunu üsse vardığımız zamana saklamıyoruz? Şu anda ilgilenmemiz gereken daha acil meseleler var."

"Ne gibi?"

Helikoptere doğru başını sallıyor. "Xavier Ford'u neden yanında getirdin, kovboy kız?"

"Bana yardım etti."

"Umurumda değil. Diğerlerinin de umurunda olmayacak. Neden en azından Adrienne'e *söylemedin*? "Hey Adrienne, yanımda bir teğmen getiriyorum, hevesli misin?"

"Cidden mi? Unutmuşum. Kara Topraklar'ı atlattığım için o kadar rahatlamıştım ki, onunla görüştüğümde hâlâ kafam iyiydi."

İfadesi ciddileşmeden önce bakışlarında mizah parlıyor. Yaklaşıyor.

"Artık gerçekten gitmemiz gerekiyor. Kara Topraklar'a bütün gün burada duramayacak kadar yakınız. Ama gitmeden önce kendine bir savaşa hazır olup olmadığını sormanı istiyorum Wren, çünkü buraya gelerek bunun için imza atıyorsun. Komuta üssünün bombalanması sadece bir başlangıçtı. Ayaklanma Şirket için geliyor."

Dudağımı ısırdım. "Bunu istemesem bile, bana başka seçenek bırakmadın." Helikopteri işaret ediyorum. "Xavier bana yardım etti. Onun bir Ayaklanma hapisanesinde çürümesine izin vermeyeceğim. Ya da daha kötüsü, tek suçu benim için hayatını riske atmakken öldürülmesine izin veremem."

"Tek suçu bu değil," diyor Kaine. Grayson. Buna alışmak biraz zaman alacak. "Ama bunu yakında öğreneceksin."

Bunun üzerine helikoptere doğru döndü. Bakışlarım geniş omuzlarının yanından geçip kadının çoktan yardımcı pilot koltuğuna geri dönmüş olduğunu görüyorum.

Kaine bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Sonsuzluk gibi gelen bir süre tereddüt ediyorum. Helikopterde Xavier'i görüyorum, bilekleri bağlı, ifadesi taş gibi. Eğer o burada olmasaydı, Kara Topraklar'a geri dönüp ortadan kaybolmayı düşünebilirdim. Jim'in sözleri, öldüğü yeri terk etmeyi reddeden bir hayalet gibi kafamın içinde dolaşmaya devam ediyor. Onları hatırlamak istemiyorum ama hatırlıyorum.

Kaine'in tanıdık yeşil gözlerine bakıyorum. Şimdiye kadar ondan hiç görmediğim bir yoğunlukla beni izliyor. O burada farklı.

"Sadece... bana bir saniye ver," diyorum dişlerimi alt dudağıma geçirerek. Cross'a bir yol açıyorum ve bağlantı kurması için dua ediyorum.

"İyi misin?"

Sesini duyunca vücudum rahatlıyor.

"Evet. . Konuşamıyorum ama sadece seni sevdiğimi söylemek istedim."

"Ben de seni seviyorum, Dove. Yapabildiğin zaman bana ulaş."

Yol kapandığında kendimi boş hissediyorum. Geleceğimden emin değilim. "Wren?" Kaine soruyor.

Saniyeler geçiyor. Bir. Üç. Dört. Sonunda başımı sallayana kadar.

Omuzlarımı dikleştirdim ve onu helikoptere kadar takip ettim.

Wren,

Eğer bunu okuyorsan, muhtemelen ölmüşümdür. Çünkü eğer hayatta olsaydım, şu anda
senin yanında olurdum ve bu mektubu okumana izin vermezdim.

Ama eğer bunu okuyorsan, dikkatini vermeni istiyorum, küçük kuş. İşte
bilmeniz gereken bazı şeyler var.

Senin adın Stella Hess.

Annenizin adı Marina Serrano'ydu. Modi ed kimliğini Şirket'ten gizlediği için idam
edildi. Ne olursa olsun onu çok severdim.

Babanın adı Jake Hess'ti. Valterra Ridge'in bombalanmasına misilleme
olarak düzenlenen Sun Post saldırısında öldü.

Ailenin koordine ettiği bombalama.

Ayaklanma için aileniz Teneke Blok Hainleri olarak biliniyor.

Sayısız Modi ed'in hayatını kaybetmesinden onlar sorumlu. Annen halkına ihanet etti
ve baban da yardım etti.

Seni kendi kızımımışsın gibi seviyorum.

Ben sonra bile seni seveceğim, minik kuş.

Okuduktan sonra bu mektubu yak.

-JA

TEŞEKKÜRLER

(Bu kitabı yazmak çok keyifliydi. Wren, Cross ve diğer

Silver Elite ekibi (Jim Amca!) beni çılgın bir yolculuğa çıkardı ve Her saniyesini.

Bununla birlikte, bazı inanılmaz insanların yardımı olmadan bu yazma sürecini atlatamazdım:

Emily Archbold ve Sam Bradbury, olay örgüsü hakkında konuşmak için (ya da sadece aşk üçgenleri ve Edward Takımı ile Jacob Takımı hakkında tartışmak için... burada bir tartışma yok. Edward. Tabii ki Edward). Bu kitabı en iyi versiyonuna doğru yönlendirdiniz ve bunun için size teşekkür ediyorum.

Del Rey US ve UK'deki ekiplere, bu seriye verdikleri destek ve gösterdikleri heves için ve bu seriyi okuyucularla buluşturmak için gösterdikleri çaba için teşekkür ederim. Sırasıyla ABD ve İngiltere'deki yayıncılarım Jordan Pace ve Aoifke McGuire-France'a özel olarak teşekkür ederim. Tüm ABD pazarlama ekibine: Ashleigh Heaton, Tori Henson, Sabrina Shen, Maya Fenter ve Kay Popple; ve onların İngiltere'deki meslektaşları: Issie Levin ve Sophie Shaw.

Amy Musgrave inanılmaz kapak için!

Kimberly, bu projeyi başından beri desteklediği ve ona iyi bir yuva bulduğu için. Leo PR'dan Jessica ve Kristin'e de projeye dahil olup insanları bu seri için heyecanlandırdıkları için teşekkür ederim.

Ailem, özellikle de en sevdiğim kız kardeşim (hangisi olduğunu biliyorsun) -"Beş dakika daha "nın aslında "üç saat daha" yazmak anlamına geldiğini kabul ettiğin ve haftalar süren kafeinli yazı alemlerimde ortadan kaybolduğumda polisleri aramadığın için. Sabrınız bir madalyayı hak ediyor.

Artık kurgusal karakter dramaları hakkında gerçek dünyadaki olaylardan daha çok şey bilen arkadaşlarım. Tuhaf saatlerde size hayali insanlar hakkında mesaj atmama izin verdiğiniz ve yasaklama emri ıkarmadığınız için teşekkürler.

İlk okuyucularıma ve *kalp* kelimesini çok fazla kullandığımı d zeltmenime çok teşekkür ederim.

Sana, okuyucuya. Bu kitaba bir şans verdiniz ve bunun için size sonsuz minnettarım. Bu karakterleri zaman ayırmaya değer bulduğunuz ve Wren Darlington bu yeni distopik dünyayı sizinle payla mama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, benden önce gelen ve derin hissetmeye cesaret eden dünyalar, kelimeler ve karakterlerle bana ilham veren tüm hikaye anlatıcılarına. Yazmak bir armağandır ve bu yolculuğu sizlerle paylaşmak en güzel kısımdı.

-DF

YAZAR HAKKINDA

DANI FRANCIS hevesli bir okur, kahvaltılık her şeyin aşığı ve umutsuz bir romantiktir. Yüksek riskli fantastik dünyalar ve karmaşık karakterler yaratmadığı zamanlarda, onu ailesiyle vakit geçirirken veya yazıcının neden hiç çalışmadığını anlamaya çalışırken bulabilirsiniz.

danifrancisbooks.com Instagram:

[@authordanifrancis](https://www.tiktok.com/@authordanifrancis) TikTok:

[@authordanifrancis](https://www.tiktok.com/@authordanifrancis)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

